

Giới thiệu Nữ Vương Và Trung Khuyển

Thể loại: hiện đại trọng sinh, nữ - nam cường hãn, 3S

Edit: @LạcLạc (1-2), @PHUONGLINH87^(3-36), Thiên Song (37-67)

Beta: @Elena Mai và @Ishtar

Số chương: 67

Câu chuyện vẫn được miêu tả theo lối nữ phụ ác độc mà chúng ta thường hay đọc hằng ngày. Và đằng sau những nữ phụ ác độc luôn có một thế lực mạnh mẽ giúp cô ta làm nhiều chuyện ác độc. Khi bạn xem những bộ phim Đài Loan suốt mướt sẽ thấy cực kỳ tội nghiệp cho mấy cô nữ 9 lấy nước mắt rửa mặt kìa mà có mấy ai quan tâm tới nỗi đau của nữ phụ.

Anh-một chàng trai tươi sáng, tương lai đầy hứa hẹn. Vì theo đuổi cô, hy sinh cả tương lai của mình cho cô 12 năm trời, đến cuối cùng là chết thay cô. Đến lúc chết anh vẫn nắm chặt không buông chiếc vòng cổ cô từng ném xuống biển lạnh như băng nói là tặng cho anh.

Cô điêu ngoa, cô ngang ngược, đương nhiên!

Bởi cô là thiên kim tiểu thư nhà giàu đầy bản lĩnh, nhưng cô đã phạm sai lầm không nên yêu người không đáng để yêu.

Kiếp trước giữa 2 người là hố sâu ngăn cách, bởi cô chưa từng liếc mắt nhìn anh, chỉ lo trong đám chìm yêu hận đã hại cả đời cô. Kiếp này cô dấn đạp lên những kẻ đã ngăn chân và chà đạp cô kiếp trước, để đến với người xứng đáng với tình yêu của cô.

Nữ vương vẫn luôn là nữ vương dù cho có phạm phải sai lầm thế nào thì trời xanh vẫn cho cô sống lại, để cô giữ gìn và trân trọng ngưỡng thứ quý giá mà cô đã để vuột mất bởi kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Khúc mắc

Editor: LạcLạc

Beta: Elena Mai

anh đã chết, chết thật rồi. Làm phiền anh nhiều năm như vậy, đột nhiên anh lại chết, không biết nên thấy may mắn hay khổ sở.

Hứa Mạt đặt một nhành hoa lài lên sườn mặt Lục Tử Hoành, đóa hoa trắng, một màu trắng tinh khôi không nhiễm hạt bụi nào, cành lá xanh biếc, một màu xanh bùng bùng sức sống, lại không cân xứng với nét mặt mất đi sức sống của anh.

Bầu không khí tràn ngập mùi hương nhàn nhạt của hoa lài, anh từng nói, cô như đóa hoa lài, thuần khiết xinh đẹp, tỏa ra mùi hương thu hút lòng người, là đóa hoa đẹp nhất trên đời này. Khi ấy Hứa Mạt nghe được vừa xem thường vừa cảm thấy buồn cười. Trong mắt người khác, thậm chí trong mắt bản thân, cô chính là người phụ nữ xấu xa, là người phụ nữ độc ác, là kẻ thứ ba mất trí, dùng mọi thủ đoạn cướp đoạt bạn trai người khác. Có lẽ chỉ có Lục Tử Hoành, người đàn ông ngốc nghếch này yêu cô đến mê muội, mới xem cô là đóa hoa lài không nhiễm hạt bụi nào.

Lục Tử Hoành đã chết, tay chân giúp cô làm việc ác - Lục Tử Hoành đã chết. Hứa Mạt nhếch môi thoáng qua tia cười lạnh.

Chết tốt lắm, chết tốt lắm, trên đời này ít đi một người giúp cô làm việc xấu, không biết có bao nhiêu người nhảy cẫng lên vì vui sướng đây.

Bên trong hội trường nhà tang lễ nhiều người mặc trang phục đen, hai người lớn tuổi đang đau lòng cực độ kia chính là ba mẹ Lục Tử Hoành, người phụ nữ béo phệ bên cạnh họ, là vợ anh. Đời này Lục Tử Hoành hận nhất, có lẽ là bị ép cưới người phụ nữ đó, vì anh nghĩ, cưới cô ấy, anh liền mất tư cách theo đuổi Hứa Mạt. Đúng, anh là người cổ chấp như thế, không muốn buông tha đoạn tình cảm dành cho cô, hết như người bị che mất lý trí, dùng mọi thủ đoạn giúp cô, chia rẽ đôi tình nhân, để cô cưới Giang Dịch Thần - người cô hằng đêm mong nhớ rất nhiều năm.

Điện thoại chợt vang lên, Hứa Mạt nhận cuộc gọi.

“cô giấu con trai tôi ở đâu Hứa Mạt?!” Người đàn ông ở đầu dây bên kia gào thét.

Hứa Mạt khẽ cười không thèm để ý: “Con anh trong bụng em này, anh yêu, trí nhớ anh quá tệ nha. Ha ha...”

Người đàn ông ở bên kia nghiêng răng nghiêng lợi: “Hứa Mạt! Tôi cảnh cáo cô! Nếu cô dám động vào một sợi tóc của Tiểu Cẩn, tôi - Giang Dịch Thần

nhất định róc xương lóc thịt cô!”

Lòng Hứa Mạt co rút đau đớn, kế tiếp là chết lặng. Lần trước anh ta nói không buông tha cô, lần này lại nói muốn róc xương lóc thịt cô, lòng thù hận anh ta dành cho cô thật ra càng ngày càng sâu.

“anh yên tâm, sống chết của người yêu cùng cục cưng nhà anh, tôi sẽ ‘giơ cao đánh khẽ’, hai ba ngày không chết nổi đâu. Lãng mộ vùng Tiên Cư [1] có hai ngày là không đủ dùng, nói thế nào thì Tiểu Cẩn cũng không đành không phận chăm sóc anh mấy năm nay, tôi làm sao lại để cô ấy chịu uất ức, đúng không? Ông xã yêu của em?” Hứa Mạt là cố ý, cố ý khiêu khích Giang Dịch Thần. cô muốn nhìn anh ta thống khổ!

[1] Tiên Cư là một huyện ở tỉnh Chiết Giang.

“cô là đồ điên! Đồ hèn hạ! Tôi... tôi rất hận không thể giết cô...” Người nọ ở đầu dãy bên kia phát điên rồi, âm thanh từ ống nghe mơ hồ bay bổng nơi hội trường yên tĩnh, người vây xem nhìn Hứa Mạt với ánh mắt quái gở, người phụ nữ vừa sang trọng vừa độc địa đó bị chồng cầm súng.

Hứa Mạt rút cuộc khẽ cười, xoay người rời đi, vừa đến cửa chợt dừng lại, quay đầu, nhìn thật sâu tấm ảnh Lục Từ Hoàn ở hội trường mới bước tiếp.

Ở bên ngoài, những giọt mưa lác đác tí tách rơi, Hứa Mạt không mở ô che mà đi dưới làn mưa bụi. Ngang qua khu vườn nhỏ, vừa khéo trông thấy một đám hoa lải lải ra hàng rào nhỏ màu xanh nhạt.

Hứa Mạt nhìn một lúc, rồi mở lòng bàn tay, bên trên là sợi dây chuyền Tinh Nguyệt [2]. Sợi dây chuyền này là quà sinh nhật Hứa Mạt cố tình đến Paris tìm thợ bạc làm để tặng Giang Dịch Thần vào 9 năm trước. Nhưng không nghĩ tới, Giang Dịch Thần chợt nói với cô “Tôi có người trong lòng rồi, không thể nhận.” Dưới cơn nóng giận Hứa Mạt ném nó xuống sông, mà Lục Từ Hoàn lại mò nằm dưới sông suốt một đêm, tìm nó trở về, lặng lẽ đặt lên tay cô. Bản thân là thiên kim duy nhất ở Hứa gia giàu có, Hứa Mạt luôn luôn kiêu căng, vung một bạt tay lên mặt anh, nắm sợi dây chuyền một lần nữa ném xuống sông.

[2] là ngôi sao cùng mặt trăng.

“anh thích nhất đúng không? Vậy anh nhặt đi!” Khi ấy Hứa Mạt rống to với anh, gào ghê lại, lúc đó đúng là trẻ người non dạ, ngạo mạn đến không thể nói lý, tùy hứng đến ngang ngược không phân phải trái.

Lục Từ Hoàn một chữ cũng không thốt ra, lặng lẽ xuống sông, nước sông vào tháng 12 đã kết thành một tầng băng mỏng. Lục Từ Hoàn mò mẫm đến khuya khoắt mới tìm được.

Hứa Mạt thấy anh cố chấp như thế, lạnh lùng nói một câu: “anh thích thì thưởng cho anh.”

...

Hứa Mạt nhìn sợi dây chuyền lóe những tia sáng nhàn nhạt màu bạc, vẫn còn rất mới, rõ ràng được bảo quản rất tốt. Sợi dây trang sức này, người đàn ông cố chấp đó đã mang bên mình suốt 9 năm, ngay cả trước khi chết, lòng bàn tay cũng siết sao nắm chặt. Khoảnh khắc Lục Từ Hoàn sắp ra đi, chắc chắn là điên cuồng nghĩ đến cô, yêu cô. anh còn muốn bảo vệ cô cả đời mà.

Tình yêu Lục Từ Hoàn dành cho cô còn sâu nặng hơn tình yêu cô dành cho Giang Dịch Thần. Nhưng, đến bây giờ, cô đối với Giang Dịch Thần có còn yêu không? Chín năm, dù cho yêu cũng thành hận. Khiến ta giấu cô cùng Từ Tiểu Cẩn ở chung, làm Từ Tiểu Cẩn mang thai đến tận cửa, anh ta ép cô ly hôn, anh ta mang ba cô cùng xí nghiệp ra uy hiếp, để Từ Tiểu Cẩn sinh con. Khi cô có mang, anh ta đã nói với cô hai chữ “Phá đi!”

Giờ đây, Lục Từ Hoàn đã chết, không còn dai dẳng xuất hiện trước mặt cô.

Hứa Mạt ngẩng đầu, mưa phùn nhẹ lất phất rơi. Tại sao lại cô đơn đến thế, rất muốn khóc.

Hứa Mạt ôm bụng bầu không đứng nhiều trong mưa nữa, gọi taxi đưa cô đến biệt thự nhỏ ở ngoại ô. cô giam lỏng Tiểu Cẩn và con trai cô ta ở đó.

Chiếc taxi màu vàng quanh co trên đường quốc lộ xuyên qua cánh rừng, dừng ở một biệt thự nhỏ ngói đỏ tường trắng mang phong cách Ý. Cánh cửa vậy mà mở toang, xem ra, cô đã đến chậm một bước.

Hứa Mạt vừa vào cửa, hai người đàn ông đã tiến lên, cung kính gọi “Tiểu thư”, nét mặt nôn nóng. Hai người này do Lục Từ Hoàn bố trí cho Hứa Mạt, Tiểu Lý và A Hồ.

Lục Từ Hoàn đáng ghét vậy đó, ngay cả khi phải chết cũng muốn sắp xếp người, bất kể cô không có việc gì quan trọng. “Tiểu thư, đi mau! Giang Dịch Thần vừa xông lên lầu, đang tìm cô tính sổ đó!”

“Đúng vậy tiểu thư, Giang Dịch Thần điên rồi, giờ anh ta mà thấy cô chắc chắn nổi điên! không nên kích thích...”

Đường như Hứa Mạt không nghe hai người họ lo lắng can ngăn, tự mình bước lên cầu thang dài hẹp, lên lầu hai.

Mười năm rồi, mười năm rồi, thực sự đủ rồi, cũng đã đến lúc tháo gỡ mối ân oán tình thù này.

Hứa Mạt đến trước cửa cầu thang lại nghe tiếng phụ nữ khóc. Chồng cô Giang Dịch Thần đang ôm Từ Tiểu Cẩn dịu dàng an ủi, trên mặt hết sức đau lòng, vẫn còn một bé trai bốn, năm tuổi nằm cạnh hai người.

Hứa Mạt cảm thấy khó hiểu, rõ ràng cô không đánh Tiểu Cẩn, vì sao gò má cô ta sưng đỏ như bánh bao, khóe miệng còn chảy máu, cô không làm gì thằng nhỏ, vì sao nó lại mê man nằm một bên.

Giang Dịch Thần thấy Hứa Mạt đứng trước mặt, trong nháy mắt hai mắt đỏ ngầu, tức giận đứng dậy: “cô là người đàn bà ác độc, lòng dạ nham hiểm! Lại xuống tay nặng đến vậy!”

Giọng Giang Dịch Thần vì vô cùng tức giận nên có phần run rẩy. Trong lòng Hứa Mạt vốn nguội lạnh cùng chết lặng, trên mặt càng thoải mái đắc ý, cô hừ lạnh: “Nặng sao? Tôi cảm thấy không nặng lắm, hai người vẫn còn thở dốc mà...”

“Bốp ——” Hứa Mạt nói chưa hết, trên mặt đã trúng một bạt tai nặng nề. Chồng cô đánh đó.

Niềm kiêu hãnh không cho phép cô chịu nhục, Hứa Mạt theo bản năng giơ tay muốn đánh trả, nhưng bị Giang Dịch Thần kiềm lại.

Giang Dịch Thần hung tợn nói: “Tôi nói rồi, cô dám động vào một sợi tóc của hai mẹ con họ, tôi chắc chắn róc xương lóc thịt cô!”

Chồng cô vì người tình và con riêng, muốn róc xương lóc thịt vợ con. Hứa Mạt cười, cười không dừng lại được, cười đến khóe mắt rơi lệ.

“Tốt, lại đây, anh lóc thịt à! Chỉ sợ Giang Dịch Thần anh không có gan! Đừng quên, hơn phân nửa tài sản ở Giang gia đều là đồ cưới của tôi! không có Hứa Mạt tôi, Giang gia các người làm gì có ngày hôm nay! anh là đồ hèn nhát dựa vào đàn bà để kiếm sống!”

“Bốp ——” Lại một bạt tai giáng xuống, Hứa Mạt có chút bối rối.

Giang Dịch Thần bốp cầm Hứa Mạt: “Năm đó không phải cô muốn làm vợ tôi đến phát điên sao? Tốt, tôi thành toàn cho cô! Tôi thay đổi phương pháp, tôi sẽ không ly dị cô. Tất nhiên, không phải do tôi yêu cô. Tôi sẽ cho cô xem suốt đời! Xem tôi cùng Tiểu Cẩn ân ái ái ái, đến bạc đầu!”

“anh!” Hứa Mạt nghiêng răng nghiêng lợi, cực kỳ phản nộ muốn thoát khỏi kiềm hãm của Giang Dịch Thần.

“Thần... Em đau bụng quá, đau quá...” “Từ Tiểu Cẩn yếu ớt vô lực gọi Giang Dịch Thần. Vốn Giang Dịch Thần không muốn buông tay, chợt hất tay Hứa Mạt ra chạy đến chỗ người tình. Hứa Mạt đang bị túm tay đột nhiên mất trở lực, treo gầy cao gót, ngã người đưa lưng ngã về phía cầu thang.

Hứa Mạt kinh hoàng, vẫn không kịp thét chói tai, đầu nặng nề đập vào góc cạnh của bậc thềm cầu thang, đau đến choáng váng, cơ thể tiếp tục lăn mình xuống dưới, toàn thân đau nhức, bụng dưới đau xót.

Con của cô!!!!

Cuộc lăn mình rốt cuộc dừng lại, Hứa Mạt nằm trên sàn nhà dưới cầu thang, loáng thoáng nghe haianh em được Lục Tử Hoành giữ lại để trông nom cô la lên. Hứa Mạt vô lực nằm trên sàn nhà lạnh buốt, xuyên thấu đôi mắt đỏ ngầu, nhìn trần nhà trắng bạch, giống như gương mặt Lục Tử Hoành không còn một chút máu.

Hứa Mạt nhớ Lục Tử Hoành, nhớ anh không hề do dự vì cô mà chết, rơi xuống đài cao, có phải cũng đau như thế. Trước mặt cô, về mặt anh vẫn thần thờ mà lạnh lùng, không dám đưa mắt nhìn cô...

Sinh mạng trong cơ thể cô nhanh chóng mất đi. Trong lúc hấp hối, cô dường như cảm giác được có người đàn ông ôm cô, ở bên tai quất to một tiếng bi thương “Hứa Mạt.”

âm thanh ấy vậy mà giống Giang Dịch Thần. Chỉ là, đời này kiếp này, vĩnh viễn, cô không muốn gặp lại anh ta, người cô đã từng dâng hiến tình cảm chân thành. Đừng làm phiền cô. Đời này, thực sự quá mệt mỏi...

Hình ảnh cuối cùng hiện ra là vào 12 năm trước, cậu thiếu niên Lục Tử Hoành trong lòng run sợ nói với cô: “Mạt... tớ... tớ thích cậu.” Vậy mà, cô chẳng thèm liếc mắt một cái: “một thằng nghèo rách mồng tơi như cậu sao xứng với tôi?”

Giọt lệ rơi từ khóe mắt Hứa Mạt. Đột nhiên, cô muốn gặp lại Lục Tử Hoành, cho dù chỉ là một cái liếc mắt... Rất nhớ... rất nhớ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Rơi xuống biển

Editor: LạcLạc

Beta: Elena Mai

Cảm giác ngột thở ngưng đọng ở khoang ngực, Hứa Mạt muốn mở miệng kêu cứu, vị tanh mặn của nước tràn vào sặc đến hôn mê, nỗi sợ hãi bao bọc khi cái chết gần kề...

...

"Tiểu thư... Tiểu thư..." âm thanh mờ mịt xa xăm thoáng lơ lửng vang vọng nơi tăm tối, ý thức giãy giụa, cơ thể cũng không muốn tỉnh lại.

Xúc cảm trên môi vừa mềm mại vừa lạnh lẽo, từng chút từng chút vuốt ve.

"Tiểu thư! Tiểu thư cuối cùng cô cũng tỉnh rồi!" âm thanh mờ mịt xa xăm đó đột nhiên gần hơn, sát bên cạnh.

Vào thời điểm hoảng hốt, nắng chiều vàng rực lác đác ngoài khơi xanh biếc. trên boong tàu của chiếc du thuyền màu nâu, một tốp nam nữ thượng lưu mặc lễ phục, nét mặt khấn trương vây quanh ba người, ngoại trừ cô bé giúp việc mặc trang phục đen trắng, còn có một nam một nữ khác. Người nữ là thiên kim bảo bối duy nhất của hội trưởng thương hội Hứa Mạt, người nam là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Giang thị, Giang Dịch Thần.

Nét mặt người vây xem rất lo lắng, đáy lòng mở ra suy đoán. Người nào liều mạng, dám ném con gái Hứa hội trưởng xuống biển nuôi cá? không muốn lẫn lộn trên thương trường sao, muốn chết sao? Haizz, chốc nữa sẽ có trò hay!

"Hứa tiểu thư, cô sao rồi?" Nước trên tóc Giang Dịch Thần tí tách rơi, ôm Hứa Mạt cả người đang chảy từng giọt nước biển.

"Khụ khụ khụ ——" Hứa Mạt ho kịch liệt, nhìn gương mặt gần trong gang tấc...

Giang Dịch Thần!

"Bộp ——" một bạt tai vang dội!

Người vây xem sợ ngây người. Hứa tiểu thư giáng bạt tai lên chồng sắp cưới vừa cứu mình! Nghe đồn Hứa tiểu thư khiến cha cô mất hết chín trâu mười bò, nhiều lần giờ mảnh khỏe với Giang gia, mới có thể khiến Giang Dịch Thần đồng ý đính hôn với cô. Nay, cô lại vung tay đánh Giang Dịch Thần?

Giang Dịch Thần kinh ngạc, tiếp theo là nhú mày không vui, lặng lẽ buông Hứa Mạt.

Hứa Mạt nằm trên boong thuyền, nhìn đám người vây xem.

Đây là sao? Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chồng cô, gương mặt đáng người đều giống như đúc Giang Dịch Thần, nhưng Hứa Mạt có thể nhận ra, người này không phải Giang Dịch Thần chồng cô. Ánh mắt người này mặc dù hơi lạnh lùng, nhưng không chán ghét. Giang Dịch Thần đã nói với cô, cơ thể và tâm hồn cô đều do anh, sao anh cô được. Trong lòng anh chỉ biết Từ Tiểu Cẩn.

Nhưng, nếu anh ta không phải Giang Dịch Thần, vậy là ai? trên đời này sao có người giống hệt vậy?

"Tiểu thư, tiểu thư, cô làm tôi sợ muốn chết! Nếu cô có bề gì tôi cũng không sống nổi." cô bé giúp việc có gương mặt chữ điền Lý Tinh Tinh lau nước mắt.

Hứa Mạt nhìn rõ khuôn mặt cô bé giúp việc gọi cô là "Tiểu thư", càng hoảng sợ. cô gái này không phải đã chết nhiều năm rồi sao?

Ma?

"Tiểu thư, cô sao vậy? Có chỗ nào khó chịu?" Lý Tinh Tinh lão đạo vội vàng lùi về phía sau đỡ Hứa Mạt, Hứa Mạt thấy cô vrun tay càng sợ hãi, nhưng khi chạm vào bàn tay ấm áp mềm mại của Lý Tinh Tinh, cô mới bình tĩnh một chút. Là sống!

"cô... còn sống?" Hứa Mạt hỏi. Làm sao có thể chứ, tám năm trước cô ấy rõ ràng chết rồi. Chính mắt cô trông thấy cô ấy chết đuối, gương mặt trắng bệch, mấy năm nay cô ấy thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng của cô.

Cái cô giúp việc tên Lý Tinh Tinh theo cô từ Hứa gia đến Giang gia, ở Giang gia phục vụ cô hơn một năm. Lúc đó, Hứa Mạt yêu Giang Dịch Thần gần như tẩu hỏa nhập ma, không cho phép người con gái nào thương nhớ. cô phát hiện Lý Tinh Tinh hình như có tư tưởng muốn quyến rũ Giang Dịch Thần, nên cho cô ấy ba tháng tiền lương rồi đuổi đi. Ai ngờ, Lý Tinh Tinh không chịu, lại chết đuối trong ao ở sau vườn Giang gia, chết rất thảm. Lại nói nguyên nhân gây ra đều do cô, Hứa Mạt rất áy náy chuyện này.

"Tiểu thư, cô đang nói gì vậy? Em đương nhiên còn sống mà."

Tiếng chim hải âu kêu, đưa lưng về phía ánh chiều tà, đứng trên lan can ở đầu thuyền, nhìn đám người kia. Hứa Mạt nghiêng đầu, theo hướng hải âu, cô thấy biển cả mênh mông và mặt trời lặn ở phía tây, đám nam nữ trẻ tuổi vây quanh quan sát cô, một vài người quen mặt nhưng trong phút chốc cô không nhớ nổi đã gặp ở đâu, còn có "Giang Dịch Thần" hai tay đang đút túi quần, đứng ở một bên lạnh lùng nhìn cô. Ánh mắt mọi người đồng loạt đánh giá cô.

Tình cảnh này, rất quen, hình như đã từng xảy ra...

Hứa Mạt ôm đầu nhớ lại. Chỗ nào không đúng? Rốt cuộc là chỗ nào không đúng...

Hứa Mạt cúi đầu đúng lúc nhìn thấy bụng dưới bằng phẳng... Đúng rồi! Con cô đâu! Con cô đâu!

“Tiểu thư cô tìm gì vậy?” Lý Tinh Tinh luống cuống. Đầu óc tiểu thư bị nước biển làm hỏng rồi sao? Rất không bình thường nha!

“Hứa Mạt ——” một người đàn ông mặc lễ phục màu nâu sẫm xông lên, kéo Hứa Mạt lại quan sát trên dưới xem cô còn hoàn hảo không, “Nghe nói em rơi xuống biển, suýt nữa hù chết anh! Sao rồi! Còn ỏn không?”

“Lão tứ? anh...” Hứa Mạt lần nữa kinh hoàng! không phải bảy năm trước anh chôn vùi trong biển lửa sao? cô nhớ rất rõ ràng mà, anh ấy say rượu, trong nhà bốc cháy, cuối cùng cháy sạch ngay cả tro cũng không còn. Khi anh được chôn cất, Hứa Mạt đặt đóa hoa cúc trước mộ anh.

Người đàn ông này là Cao Tinh, cùng cô thân thiết như anh em.

Đây, là mơ sao!

Trái tim Hứa Mạt còn đang loạn nhịp đập thành thịch, được Cao Tinh ôm vào phòng khách ở tầng cao nhất, một đám người vây quanh khiến cô hoảng sợ. Tầm thâm đồ sạm ngoài hành lang nhàn nhạt mùi hương hoa hồng, kích thích xoang mũi Hứa Mạt.

Nhìn đám người vây quanh, nét mặt muôn hình muôn vẻ... Tình cảnh này từng xảy ra vào mười năm trước. Mười năm trước, ở tiệc rượu mừng sinh nhật Cao Tinh 27 tuổi, có năm người phụ nữ Phần Lan giàu có không biết thân phận của Hứa Mạt, tưởng cô là mấy cô gái được mấy anh ăn chơi trác táng dẫn tới, mở miệng khiêu khích, xô đẩy.

Hứa Mạt vào mười năm trước, đi đường không ai dám ngăn cản, lúc đó cô kiêu căng cao ngạo, một chữ cũng không nói, vung tay giáng một bạt tai lên cô gái tên là Julia, đánh đến khoe miệng Julia chảy máu.

không ngờ mấy cô kia đột nhiên đẩy cô xuống biển, suýt nữa khiến cô chết đuối, là Giang Dịch Thần cứu cô.

Hứa Mạt nhớ rõ khi ấy cũng là ánh chiều tà ngoài khơi, sau khi tỉnh lại cô cho Giang Dịch Thần một bạt tai, rồi Cao Tinh chạy tới, ôm cô về phòng. Khi cô về phòng, năm cô gái Phần Lan được dẫn đến nhận lỗi với cô. Mặc dù cô không dạy dỗ mấy cô kia nữa, nhưng cũng không nói tha thứ, mấy cô đó ở ngoài cửa đợi cô cả đêm...

sự kiện này trong ký ức của cô phát triển như vậy, tình huống hiện tại, lại xảy ra chuyện gì?

Cao Tinh ôm Hứa Mạt về phòng, rồi mang người cùng tới đây lui ra ngoài, cô giúp việc Lý Tinh Tinh nhanh chóng chuẩn bị nước tắm, phục vụ Hứa Mạt, nhưng Hứa Mạt từ chối việc phục vụ của cô. Hơn mười bộ váy xinh đẹp trong tủ quần áo, Lý Tinh Tinh chọn ra một bộ màu xanh nhạt.

Hứa Mạt chăm chú nhìn bóng lưng Lý Tinh Tinh bận rộn, trong lòng trăm lần ngàn lần xoay chuyển. Mười năm trước, Lý Tinh Tinh cũng chọn bộ váy dài viền ren màu xanh nhạt. Tất cả giống hệt trong trí nhớ cô.

Đây, rốt cuộc là mơ, hay hiện thực?

Lý Tinh Tinh cẩn thận tỉ mỉ sấy khô tóc Hứa Mạt, thu dọn ổn thỏa. Cao Tinh và ba vệ sĩ phụ trách bảo vệ cô dẫn năm cô gái Phần Lan tới. cô gái đứng đầu mặc lễ phục màu cà phê, mái tóc ngắn màu hạt dẻ, trên má có vài vết hồng, tâm không cam tình không nguyện nói với cô “I’m sorry...”

Hồi thờ Hứa Mạt không ổn định, cô gái này là Julia trong ký ức cô. Đây là tình cảnh mười năm trước.

Hứa Mạt không có lòng dạ nào để ý mấy cô gái Phần Lan, trực tiếp đi ra cửa, đi đến cửa chợt quay đầu nói với mấy cô “Cút về phòng mình đi, đừng ở ngoài đợi chúng tôi.” Hôm nay cô không hề tức giận, chỉ là không muốn diễn lại tất cả như trong ký ức.

Dựa vào ký ức kiếp trước, 3 tháng trước, Hứa Mạt lợi dụng thân thế “Người không nhận ra” uy hiếp Từ Tiểu Cần, để cô ta biết thân biết phận. Từ Tiểu Cần lừa Giang Dịch Thần đã yêu người khác, rồi bỏ anh. Giang Dịch Thần tâm như tro tàn dưới áp lực gia đình, đồng ý đính hôn với Hứa Mạt.

Nếu cô nhớ không lầm, tới nay Giang Dịch Thần sẽ gặp lại Từ Tiểu Cần!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Gặp lại

Hứa Mạt vội vàng quay lại cầu thang xuống tầng hai khu đại sảnh được trang hoàng vô cùng lộng lẫy. Tới nay vũ hội mở đầu bằng điệu nhạc waltz, giờ phút này cả nam lẫn nữ đều đứng một bên đợi Cao Tinh chọn bạn nhảy mở màn vũ hội đêm nay.

Hứa Mạt ở trong đám người tìm kiếm thân ảnh Giang Dịch Thần và Từ Tiểu Cần nhưng ngó nghiêng thế nào cũng không thấy bóng dáng hai người đâu.

"Ai nha....." Một tiếng kinh hô nhẹ nhàng. Hứa Mạt đi quá mau không cẩn thận đem một cô gái mặc váy trắng tinh khôi lao đảo chực ngã. Lúc Hứa Mạt thấy rõ đôi mắt ôn nhu như nước, nắm tay không tự chủ siết chặt lại, trong con mắt phát ra nồng đậm hận ý thấu xương. Cô gái mặc váy trắng này không phải ai khác chính là Từ Tiểu Cẩn – kẻ làm cô hận không thể lột da uống máu, xóa bỏ nỗi hận cả đời ở kiếp trước. Từ Tiểu Cẩn nhìn Hứa Mạt "không hiểu sao" với ánh mắt đầy hận ý đối diện: "Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý....."

"Cô thật sự không biết tôi, Từ Tiểu Cẩn?"

Từ Tiểu Cẩn càng thêm sững sờ, không rõ chính mình khi nào thì đắc tội Hứa đại tiểu thư, đây là lần đầu hai người gặp nhau thôi mà: "Cô làm sao mà biết tên của tôi?"

Hứa Mạt lợi dụng gia thế để uy hiếp Từ Tiểu Cẩn, không tự mình ra mặt cho nên Từ Tiểu Cẩn sẽ không nhận ra cô. Từ Tiểu Cẩn không dấu vết đánh giá Hứa Mạt, cô ta đến yến hội này là có mục đích, chính là tới tận mắt nhìn xem "Hứa đại tiểu thư" trong truyền thuyết. Vốn dĩ, cô ta đang còn hồi hận vì đã chia tay Giang Dịch Thần, hiện tại nhìn thấy vợ chưa cưới của anh mới phát hiện chính mình không có đủ tư cách xứng đôi cùng anh. Quả nhiên, Hứa Mạt đều giống như những gì trên báo đã viết, cô cao quý mà lạnh lùng kiêu ngạo, những cô gái khác không thể so sánh được, cùng môn đăng hộ đối với Giang Dịch Thần quả là đẹp đôi.

Từ Tiểu Cẩn trong lòng cảm xúc ngổn ngang trăm mối, có chút tự ti, có chút hối hận, ước chừng còn có chút ghen tị. Từ Tiểu Cẩn cảm thấy, Hứa Mạt không hẳn là con người "cao ngạo", cũng không tạo cảm giác xa cách, ngược lại làm cho cô ta cảm thấy có chút thân thiết, cũng có chút an ủi. Cô gái này thật là xứng đôi cùng Giang Dịch Thần.

Từ Tiểu Cẩn lo sợ không yên mà khuôn mặt mang theo biểu cảm ủy khuất lọt vào tầm mắt Hứa Mạt. Hứa Mạt quá quen thuộc khuôn mặt mà cô từng oán hận tới tận mười năm trời. Thôi, nếu hết thấy đã trở về như mười năm trước, từ thời điểm Từ Tiểu Cẩn cùng Cao Tĩnh khiêu vũ, cô và cô ta cũng không nhận thức nhau. Hiện tại gặp mặt có hay không phá vỡ một hồi an bài từ kiếp trước, hết thấy đều sẽ bị thay đổi bởi cuộc gặp gỡ vô tình này?!

Tuy rằng mọi chuyện đều đã trở lại như lúc ban đầu, nhưng hận ý sâu nặng đã ăn sâu vào máu xương, Hứa Mạt vẫn như cũ hận Từ Tiểu Cẩn, cô lạnh lùng liếc cô ta một cái, nắm tay Từ Tiểu Cẩn thô lỗ kéo tới một góc khuất nói: "Cô không nên xuất hiện tại nơi này. Đi theo tôi!" Từ

Tiểu Cẩn nhắm mắt theo đuôi không biết Hứa Mạt đưa cô ta đi tới chỗ nào.

Nếu đêm nay Từ Tiểu Cẩn không gặp lại Giang Dịch Thần, có phải hết thấy bị kịch đều sẽ không phát sinh hay không? Cô cũng sẽ không lại trải qua 9 năm hôn nhân như tra tấn cùng Giang Dịch Thần, Lục Từ Hoàn sẽ không chết, cô cũng sẽ không vứt bỏ gia đình và mang nỗi hận trong lòng, cuối cùng chết "bất đắc kỳ tử". Cha cũng sẽ không bởi vì cô đối với Giang Dịch Thần si mê và cố chấp mà bệnh nặng không người thân chăm sóc, cả lúc lâm chung cũng cô đơn một mình. Hứa gia cũng sẽ không suy sụp tới phá sản...

Từ Tiểu Cẩn chính là nguyên nhân bị kịch của gia đình cô, cô muốn đem cô ta ném đi thật xa...

Cao Tĩnh đột nhiên đi tới muốn mời Hứa Mạt cùng khiêu vũ, lại nghĩ tới cô mới rơi xuống nước hẳn là cần nghỉ ngơi, liền quay sang lễ độ mời Từ Tiểu Cẩn đứng bên cạnh Hứa Mạt. Đèn sân khấu chiếu vào người Từ Tiểu Cẩn, Hứa Mạt muốn ngăn cản nhưng biết đã quá chậm rồi.

Hứa Mạt đưa mắt nhìn về phía góc tối đại sảnh. Nơi đó, Giang Dịch Thần trong trí nhớ của cô, khi đó cô luôn nghĩ anh ta vẫn bình thường. Anh ta chuyên chú nhìn vào sân nhảy nơi Cao Tĩnh nhảy từng bước vũ đạo rồi liếc mắt nhìn Từ Tiểu Cẩn lâm vào trầm tư. Cô sợ dĩ vãng được rõ ràng như thế là vì năm đó có một màn ấn tượng sâu sắc khắc rõ vào trong đầu cô. Lúc này, cô đã trải qua nhiều biến cố chia ly thăng trầm nên sớm đã không còn là một đại tiểu thư non nớt

không hiểu sự đời. Vô luận ánh mắt Giang Dịch Thần si mê và chú tâm cỡ nào, cô cũng sẽ không thương tâm và phẫn nộ nữa.. sẽ không...

Hứa Mạt lạnh lùng cười, đi về phía Giang Dịch Thần: "Chồng chưa cưới thân ái, không cần để ý vũ hội, chúng ta nói chuyện đi." Giang Dịch Thần nhìn thoáng qua trong sân nhảy rồi đưa mắt nhìn cô gái quen thuộc đang bước tới, câu môi cười: "Tôi tưởng..... Cô là thấy tôi nhìn chăm chăm cô gái khác nên mất hứng chứ. Hứa đại tiểu thư nổi danh thích chiếm hữu, tôi sao còn không hiểu a."

"A, đúng vậy, tôi ham muốn chiếm hữu xác thực thật vô cùng ích kỷ, chỉ tiếc..... Tôi đối với anh một chút hứng thú đều không có."

"Hửm?" Giang Dịch Thần nhú mày, hiển nhiên không tin. Cô gái này ý vào việc có người cha làm hội trưởng thành phố vô cùng quyền lực, giờ mảnh khỏe vào các hạng mục của Giang gia. Không được các công ty khác đầu tư làm cho tài chính Giang gia lâm vào khủng hoảng. Buộc anh ta đi vào khuôn khổ, đồng ý cưới Hứa Mạt. Anh ta vốn không đồng ý vì ba tháng trước anh ta đã yêu một người con gái nhưng người đó lại phản bội anh ta. Anh ta biết sẽ không bao giờ có thể quay trở lại như xưa được nữa. Không phải cô ấy, cưới ai thì có quan hệ gì? Cho nên anh ta thỏa hiệp, vì lợi ích, anh ta bị ép buộc chấp nhận cuộc hôn nhân dùng tiền tài để đổi lấy giao dịch có lợi cho Giang gia. Anh ta bắt buộc đi đi cầu hôn Hứa Mạt.

"Anh sẽ không tin nổi đâu, tôi từng gả cho anh." Hứa Mạt nhàn nhạt, hồ hững mà thực nhẹ nhàng đem những ân oán tình thù đời trước nói ra: "Chúng ta kết hôn 9 năm. Trong những năm hôn nhân đó anh bao dưỡng tình nhân, có ba người thâm mê, trong đó hai người bị tôi hại chết. Có một người nằm trên mặt đất cùng cái thai trong bụng, sự việc xảy ra quá nhanh. Tôi cứ nghĩ anh sẽ không buông tay ra nhưng ngờ đâu chỉ vì một câu nói của tình nhân anh buông tay tôi, tôi không đứng vững và cứ thế lăn xuống cầu thang. Tôi đoán là anh đang cố giết tôi nhưng là cố ý hay vô tình thì cũng không còn ý nghĩa nữa bởi cuối cùng tôi cũng chết dưới tay anh...."

Trong 9 năm vợ chồng, Giang Dịch Thần rất ít khi có mặt ở nhà. Cho tới một ngày khi anh ta trở về liền dọa dẫm và cảnh cáo cô không được động đến người phụ nữ của anh ta, cô điên cuồng tìm đủ mọi cách loại bỏ cô ta. Khi đó, Hứa Mạt cảm thấy, nếu cô không nổi lên tính ghen tuông mà hãm hại người phụ nữ đó, anh ta hẳn sẽ không nhớ tới trong gia đình này còn có một người vợ họ Hứa. Cho dù cô không có được hạnh phúc, Giang Dịch Thần và Từ Tiểu Cẩn cũng đừng mơ mà nghĩ sẽ có được hạnh phúc trọn vẹn. Cho nên, khi cô chết tại chân cầu thang kia, một khắc cô đều không có ý nghĩ

muốn buông tha cho đôi cầu nam nữ này!

Hứa Mạt không phải không biết, hận là một con dao hai lưỡi, thương tổn người khác, cũng đồng thời thương tổn chính mình. Lòng cô đã mang nỗi hận quá sâu, muốn thoát ra cũng không thể được nữa, mà cô cũng không cam lòng buông tay.

Giang Dịch Thần nghe những điều kỳ quái trong lời nói của Hứa Mạt cho rằng cô đang nói giỡn, cười nói: "Hứa tiểu thư thật sự là hài hước. Cho dù tôi không yêu cô cũng sẽ không trở thành một người đàn ông phụ tình, nếu tôi lấy cô tất nhiên tôi sẽ không phụ cô."

Hứa Mạt coi như nghe một câu chuyện cười, châm chọc mà khinh thường: "Chỉ tiếc, tôi cũng không nghĩ lại cho anh có cơ hội "Nếu như" kia..... Bởi vì anh không xứng!"

Nhiều năm như vậy có hận có oán nào có thể trong lúc nhất thời buông tha? Hứa Mạt không phải thánh nhân, cho dù thật sự mọi chuyện vẫn xảy ra, cô vẫn như cũ không biểu hiện oán hận, ít nhất hiện tại cô vẫn bình tĩnh đối mặt với Giang Dịch Thần và Từ Tiểu Cẩn.

"Cô nói vậy là có ý gì?" Giang Dịch Thần cảm thấy Hứa Mạt của bây giờ so với buổi sáng nay dùng ánh mắt si mê nhìn anh ta thật bất đồng. Hứa Mạt đột nhiên nở nụ cười, làm cho màu xanh nhạt thanh tú của chiếc váy trên người cô toát ra vài phần yêu mị và hoang dã. Cô không để

ý Giang Dịch Thần, tao nhã bước đi giống như một nữ vương cao ngạo, từng bước một hướng tới đại sảnh bố trí đầy hoa tươi và dàn âm thanh hiện đại.

Cô từ khi sinh ra đã vững vàng là một thiên kim tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, ngay từ nhỏ cô đã được mọi người xung quanh gọi là "Đại tiểu thư". Những người đàn ông si mê vọng tưởng tới cô không thiếu, nhưng không ai có đủ tư cách được đứng bên cạnh cô. Nhưng thế mà, kiếp trước cô lại ngu xuẩn tìm mọi cách có được Giang Dịch Thần. Bây giờ mọi chuyện lại trở về như mười năm trước, cô tuyệt đối không cho phép bị kịch ngày đó lại trình diễn trên người cô một lần nữa.

"Đêm nay, tôi muốn tuyên bố một sự kiện." Hứa Mạt đi đến trên bục phát biểu, nhìn xuống sân nhảy nơi nam thanh nữ tú sống vai nhau cùng đứng, tất cả mọi người đều ngưng lại mọi hoạt động và lắng nghe.

"Tôi, Hứa Mạt cùng Giang Dịch Thần chính thức giải trừ hôn ước giữa đôi bên!"

Hứa Mạt từ trên cao nhìn xuống trong sân nhảy là hàng loạt gương mặt đang kinh ngạc, tầm mắt cô quét tới Giang Dịch Thần, chăm chăm nhìn vào anh: "Giang Dịch Thần! Tôi - Hứa Mạt đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa đều sẽ không gả cho anh! Lại càng không yêu thương anh!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 4: Nhớ lại

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, bao gồm cả Giang Dịch Thần.

Hứa Mạt nói xong liền rời đi, cũng không quay đầu lại. Cả đại sảnh mọi người vẫn chưa thoát khỏi sự kinh ngạc, tiếng bàn tán xôn xao phá tan bầu không khí, tất cả cùng nhau suy đoán có phải việc này liên quan tới chuyện rơi xuống nước cách đây không lâu của Hứa tiểu thư hay không.

Giang Dịch Thần đuổi theo Hứa Mạt muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại bất ngờ gặp cô gái váy trắng, bước chân đột nhiên dừng lại, vẻ mặt khiếp sợ: "Tiểu Cẩn?!" Giang Dịch Thần không thể tin nhìn vào ánh mắt đang trốn tránh của Từ Tiểu Cẩn: "Vừa rồi quả nhiên là em!"

"Thần....." Từ Tiểu Cẩn cắn môi, không dám ngẩng đầu nhìn Giang Dịch Thần. Cô ta bước lên ngăn Giang Dịch Thần, trong lòng thấp thòm chờ mong cùng sợ hãi không biết anh ta sẽ đối xử với mình thế nào. Anh ta giờ đã có vợ chưa cưới. Từ Tiểu Cẩn nhớ lại những lời nói dối khi chia tay với Giang Dịch Thần, nhìn không được nước mắt cứ thế rơi xuống. Cô ta cũng có lòng tự trọng, cũng biết thân phận mình cho nên cô ta quyết định rời xa anh.

"Tại sao em ở trong này?"

"Em....."

"Từ Tiểu Cẩn không biết nói sao, chân chờ tính rồi đi: "Em còn có việc, đi trước, hẹn gặp lại....."

Giang Dịch Thần vội vàng cầm tay Từ Tiểu Cẩn: "Em lại muốn không nói một câu đã rồi đi sao?"

"Em....." Từ Tiểu Cẩn nỗ lực cắn môi, không cho nước mắt tiếp tục rơi, tình yêu trong lòng như lửa đốt, cô ta thực sự rất nhớ anh.

Giang Dịch Thần thấy cô ta khóc mà lòng đau đớn, do dự một chút, anh ta quyết định ôm Từ Tiểu Cẩn vào trong lòng. Đôi mắt trông xa nhìn Hứa Mạt đang dần biến mất ở cửa, có chút không cam lòng, có chút nghi ngờ....

****

Hứa Mạt cho người làm chuẩn bị ca nô giữa đêm để đi tìm một người. Một phút cũng không thể chờ, một phút cũng không muốn đợi. "Đại tiểu thư, đêm nay có sóng lớn và gió to, thuyền trưởng không đồng ý cho chúng ta rời đi."

Hứa Mạt khi học trung học đã từng bị bắt cóc, đe dọa đòi tiền chuộc. Cha cô lo lắng chuyện như thế sẽ xảy ra một lần nữa nên mỗi lần cô ra ngoài luôn có ba vệ sĩ đi cùng. Buổi chiều hôm nay, ba người đã sơ sẩy không bảo vệ tốt cô chủ làm cho Hứa Mạt bị rơi xuống nước mà không hay biết. Cả ba đều vô cùng hoảng sợ, hiện tại một bước cũng không dám rời đi.

Không thể dùng ca nô, chỉ đành chờ tới sáng mai. Hứa Mạt trở về phòng nhưng lại phát hiện năm cô gái Phần Lan vẫn còn đứng trước cửa phòng chờ cô. Hứa Mạt nhú mày, không lẽ diễn biến cứ nhất định phải giống như kiếp trước? Rõ ràng các cô gái này sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa cơ mà.....

....

Ban đêm, Hứa Mạt lăn qua lộn lại trên giường ngủ không được. Mười năm trước, đây thật sự là mười năm trước sao! Cô hiện tại không gả cho Giang Dịch Thần nữa, người thân đều còn sống, Hứa gia chưa phá sản, Lục Tử Hoàn..... Cũng nhất định còn sống. Lúc này đây, cô tuyệt sẽ không giẫm lên vết xe đổ của kiếp trước, nhất định phải thay đổi vận mệnh kiếp này!

Hứa Mạt nhắm mắt, trong đầu liền hiện ra khuôn mặt của Lục Tử Hoàn.

Từ 9 năm kia, Lục Tử Hoàn chưa bao giờ rời xa cô. Chỉ cần cô muốn, Lục Tử Hoàn sẽ rất nhanh xuất hiện, dù cô có mắng anh, đánh anh, anh đều cúi người chịu tội hoặc là lặng lẽ nhìn Hứa Mạt, đôi mắt u buồn mang theo thương hại. Không biết là thương Hứa Mạt hay đang thương hại chính anh.

Đêm hôm đó, trong đêm mưa gió dường như nghe thấy sóng biển ầm vang mênh mông..... Đêm đó, Giang Dịch Thần cầm tờ giấy thỏa thuận li hôn, anh bức Hứa Mạt ký tên, cô ra khỏi cửa chạy đi sau một hồi tranh cãi nảy lửa. Cô đã uống rất nhiều rượu, lái xe trên đường dưới cơn mưa tầm tã đến căn phòng bên bờ biển, cô lập tức gọi điện thoại cho Lục Tử Hoàn. Trong lúc đau đớn khổ sở, cô mất đi lý trí cuối cùng, cô đã cầu dẫn Lục Tử Hoàn - người cô luôn khinh thường, cùng anh lên giường. Cô đem uất hận, phẫn nộ, chua xót biến thành ngọn lửa dục vọng cùng dây dưa với anh. Hứa Mạt kỳ thật không có say, cô luôn luôn thanh tỉnh. Tình dục so với chất cồn càng có thể làm cho người ta say mê như thuốc phiện, Hứa Mạt gần như mất đi lý trí mang theo cơ thể xoắn xuyết, yêu kiều, ngấm nga bên tai anh nói: "Anh yêu tôi sao?"

"Yêu." Lục Tử Hoàn đáp.

"Yêu bao nhiêu?"

"Nhiều lắm, anh cũng không biết có bao nhiêu....."

Lửa tình thiêu đốt, Hứa Mạt chủ động ôm lấy Lục Tử Hoàn, nói: "Em cũng yêu anh, Dịch Thần....."

Hứa Mạt thành công làm cho Lục Tử Hoàn toàn thân cứng đờ, hết thảy động tác đều dừng lại, tự tôn bị giẫm lên chỉ còn lại tỉnh mạch cùng trầm mặc. Cô muốn anh thấy rõ ràng, anh bắt quả là Hứa Mạt cô sai đến sai đi chỉ như một một nô lệ. Cô tuyệt đối không có một chút nào yêu thương anh!

Hứa Mạt cảm giác được sự phẫn nộ mang theo dây dưa của Lục Tử Hoàn, cô cứ nghĩ anh sẽ ngay lập tức rời đi, sau này có trở lại thì anh đã vợ con êm ấm và sẽ không bao giờ quấn quýt lấy cô nữa. Nào đâu biết rằng, sau giây phút cứng đờ người anh trở lên điên loạn giống như mưa thét gió gào, ở bên tai cô không ngừng lặp lại: "Anh yêu em, Hứa Mạt, anh yêu em....."

Anh nói "Yêu" hèn mọn như thế, làm cho Hứa Mạt càng thêm khinh thường.....

Tuy rằng đây là mười năm trước, nhưng đối với Hứa Mạt mà nói, chuyện chỉ mới diễn ra trước nửa tháng. Giang Dịch Thần, Từ Tiểu Cẩn cùng cô, ân oán của ba người trong lúc đó, đã tích tụ đến chết không buông tha.

Ngày ấy, Từ Tiểu Cẩn hẹn cô đến khu công trình xây dựng ở nơi đài cao giao dịch, muốn Hứa Mạt trả lại con trai. Hai người nhanh chóng phát sinh tranh chấp, Hứa Mạt tức tối, giận giữ

đến mất lý trí. Trong lúc nhất thời xúc động dâng cao, cô nghĩ muốn đẩy ngã Từ Tiểu Cẩn xuống phía dưới cho cô ta chết luôn đi. Ngờ đâu, không may lại là cô ngã xuống, cứ nghĩ mình sẽ chết thật rồi thì lại thấy Lục Tử Hoàn bất ngờ xuất hiện, gắt gao ôm cô vào lòng, cùng nhau ngã xuống dưới....

Một tiếng trầm đục vang lên khi hai người không còn rơi xuống nữa, Hứa Mạt toàn thân đau đớn, cảm nhận cánh tay Lục Tử Hoàn đang ôm cô dần dần không còn sức lực, cứ thế rơi ra chạm vào khối bê tông sát đất. Khỏe miệng anh không ngừng chảy máu, dưới thân máu nhuộm đỏ đặc quánh.

Lục Tử Hoàn được hai người bạn lập tức đưa tới bệnh viện. Hứa Mạt chỉ bị xây xát ngoài da, dưới chân chảy máu nhưng đến cùng đưa bé vẫn an toàn. Cô không lập tức đi nhìn lục Tử Hoàn bởi cô không dám đi. A Hổ kêu cô vài lần cô mới miễn cưỡng đi nhìn anh.

Lục Tử Hoàn tái nhợt, thương thế trầm trọng nhưng khi thấy Hứa Mạt trong mắt anh dần tỉnh táo và sáng rõ hơn rất nhiều. Hứa Mạt né tránh nhìn bên cạnh giường bệnh không dám trực tiếp nhìn anh, nói: "Đừng tưởng rằng anh như vậy..... Tôi sẽ cảm động, sẽ yêu thương anh, tôi chỉ thấy đáng thương cho anh chỉ vì một người con gái mà hèn mọn đặt mình trong tình trạng như thế này."

Anh đã có vợ con, làm gì lại quấn quýt lấy tôi, một người phụ nữ độc ác....

Hứa Mạt không nghe được tiếng trả lời, cô nhìn thấy tâm điện giám hộ hiển thị nhịp tim đã thành một đường thẳng... Tim ngừng đập... Tim đã ngừng đập, Lục Tử Hoành, anh yên tĩnh nằm trên giường bệnh, một đôi mắt luôn luôn nhìn cô, luyến tiếc nhắm lại.....

Hứa Mạt thấy trong bàn tay nắm chặt của anh là chiếc vòng cổ 9 năm trước cô ban tặng cho anh, hai chân cô mềm nhũn, hô hấp khó khăn. Hứa Mạt cầm vòng cổ vào trong tay mình, bình tĩnh đi ra phòng bệnh, một câu cũng không nói. Vì sao, đối với anh nói vài câu an ủi nhu tình lại khó đến thế sao.....

Bất quá đã chết cũng tốt, đã chết cũng tốt.....

Anh không cần lại cố chấp thống khổ dây dưa, cô cũng không cần lại áy náy....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Hôn môi

Trời gần sáng, bình minh chưa kịp hiện ra Hứa Mạt liền không thông báo một câu lấy ca nô phóng đi. Ca nô vừa cập bến thuyền cô mới nhớ ra là chưa nói cho Cao Tĩnh vì thế rút ra di động vội bấm số.

Mười năm trước, điện thoại di động vẫn là mẫu mã cũ, kiểu dáng được ví như cục gạch. Hứa Mạt đang sử dụng là sản phẩm di động mới tung ra thị trường thời gian gần đây, thân máy nổi lên màu lam kim loại đưa tới cảm giác mát lạnh.

Hứa Mạt trực tiếp tới trường đại học thuộc khu trung tâm của thành phố, đi vào phòng phát thanh. Hứa Mạt mang máng nhớ rằng hiện tại mười năm trước Lục Tử Hoành vẫn còn là sinh viên năm thứ tư đại học. Anh vừa đạt được suất học bổng toàn phần đang định đi Mỹ du học.

Hiện tại là 10 giờ 40 phút sáng, là khoảng thời gian sinh viên đang lên lớp, mọi nơi trong trường học vô cùng yên tĩnh. Đáng ra đúng 12 giờ đài phát thanh trường mới mở nhưng lại đột ngột vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh: "Lục Tử Hoành, lập tức đến phòng phát thanh gặp tôi! Tôi cho anh mười phút để xuất hiện trước mặt tôi!"

Hứa Mạt chỉ nói một lần, liền tao nhã vắt chéo chân tựa vào ghế trong phòng phát thanh, liếc mắt nhìn chăm chăm cô bé sinh viên đang lo lắng, bất an. Cô bé sớm bị Hứa Mạt dọa cho sợ hãi, vãn vẻ góc áo không biết phải làm sao bây giờ.

Hứa Mạt nhìn đồng hồ ba lần, thời gian trôi qua được nửa giờ thế nhưng Lục Tử Hoành vẫn không xuất hiện. Anh luôn làm việc rất tốt nhưng sao lần này lại chưa thấy đâu? Hay anh không ở trường học?

Đợi thêm chút nữa, ý nghĩ liền sáng tỏ, cô liền đi ra khỏi phòng phát thanh. Tóm được một nam sinh viên râu ria xồm xoàm hỏi rõ tình huống mới biết được sinh viên năm thứ tư đại học đang có đại hội chia tay với các du học sinh. Trong phòng hội trường không nghe thấy được loa phát thanh.

Lúc này, trong hội trường tập trung hơn một ngàn sinh viên. Phía trên bục cao là vị hiệu trưởng đang phát biểu tới đoạn giới thiệu đại diện du học sinh lên nói đôi lời. Một nam sinh mặc áo sơ mi trắng, dáng người cao ráo đang từ từ tiến lên.

Bỗng nhiên, dưới chỗ ngồi của các sinh viên có sự xáo động, xôn xao, nhỏ to bàn tán. Bởi vì trong hội trường tự nhiên xuất hiện một cô gái ở giữa lối đi từng bước lên bục hội trường.

Cô gái kia là ai? Muốn làm gì?

Cô gái đó đi đến trước mặt bạn nam sinh viên đại diện kia, im lặng không nói gì. Lục Tử

Hoành khiếp sợ nhìn Hứa Mạt đột ngột xuất hiện, không tin vào mắt mình: "Hứa Mạt....."

Câu nói còn chưa hết lời đã bị Hứa Mạt bắt ngờ hôn lên môi anh.

Hơn một ngàn học sinh trong phút chốc im lặng, cả hội trường không một tiếng động ngoài tiếng hít thở của mỗi cá nhân. Mắt nhìn lên chăm chăm phía trước. Đây!...

Hứa Mạt hai tay ôm lấy cổ Lục Tử Hoành, điên cuồng hôn anh, giống như đêm hôm đó anh điên cuồng hôn cô. Lục Tử Hoành còn sống! Anh còn sống.....

Lục Tử Hoành như khúc gỗ đứng tại chỗ, mờ to ánh mắt, đầu óc trống rỗng. Anh nghe thấy tiếng nụ hôn của Hứa Mạt thoáng qua bên tai cùng sự mềm mại của đôi môi, thấy cô nhắm mắt lại, nhìn rõ hàng lông mi thật dài.

Cô..... Hôn anh?

Lục Tử Hoành si si ngốc ngốc nhìn Hứa Mạt, giống như tên ngốc vậy, vẫn khép chặt môi, mặc cho cô hôn.

"Nhắm mắt lại! Miệng mở ra, đầu lưỡi tiến vào!" Hứa Mạt ra lệnh nói. Lục Tử Hoành thuận theo khẽ mở miệng, vẫn là để cô hôn. Đầu lưỡi Hứa Mạt triều miên truy đuổi, tung hoành ngang dọc trong miệng anh tựa như đêm đó anh từng làm với cô.

Lục Tử Hoành bắt đầu tìm về được ý thức lại phát hiện nhìn chằm chằm hai người là các thầy cô, toàn thể sinh viên đang có mặt cùng một người đang dùng máy quay thu hình hai người.

Theo bản năng anh tránh né nụ hôn của Hứa Mạt muốn nói nhưng cô không cho: "Đừng lộn xộn, tiếp tục!" Hứa Mạt ôm chặt lấy eo anh không cho tránh né....

Hứa Mạt ôm chặt lấy Lục Tử Hoành, tư thế mập mờ ái muội. Anh do dự nhưng sau đó liền vòng tay ôm Hứa Mạt, ôn nhu đáp lại nụ hôn của cô.

Nụ hôn này giờ mới thực sự bắt đầu, cùng Lục Tử Hoành một bắt đầu mới! Đời này, cô muốn cùng anh kết hôn, cùng anh nuôi dạy con cái, cùng anh sống hết đời không chia lìa.

Dưới hội trường hơn một ngàn sinh viên cùng thầy cô giáo nhìn mà tức giận cứng lưỡi. Một thầy giáo dáng cao gầy rỗng lớn một tiếng đang thể xông lên nhưng bị Lưu hiệu trưởng ngăn lại, ông nhận ra Hứa Mạt – cô con gái duy nhất của hội trường thành phố. Ông ấy tích lũy không biết bao nhiêu năm rồi, tài sản cùng địa vị sớm hay muộn cũng vào tay con gái. Hôm nay mà làm cô gái đó mất mặt, đặc tội cô gái ấy sẽ không tốt chút nào.

Hứa Mạt rốt cục thỏa mãn liền buông Lục Tử Hoành ra. Cô đột nhiên nhớ tới, dường như xung quanh Lục Tử Hoành không ít các nữ sinh viên "ôn nhu cẩn thận". Vì thế, Hứa Mạt xoay người đối diện hàng ngàn khuôn mặt đang tỏ vẻ khiếp sợ nói: "Từ nay về sau, tôi là người yêu của Lục Tử Hoành, các nữ sinh viên hãy sớm gạt bỏ ý niệm không an phận, đừng mộng tưởng nữa." Trước hơn một ngàn người với đủ thể loại ánh mắt khâm phục, khinh bỉ, khiếp sợ, tán thưởng mà cô nghênh ngang kéo Lục Tử Hoành đi ra hội trường.

....

Dưới gốc cây đa lớn, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá rơi xuống loang lổ hoa nắng tô điểm sáng chiếu lên mái tóc ngắn đen như mực, làn da sạch sẽ mà trắng nõn của Lục Tử Hoành. Lục Tử Hoành nhìn xuống cô, muốn hỏi rất nhiều nhưng không dám mở miệng. Hình ảnh Hứa Mạt hiện rõ trong đôi mắt trong suốt của anh.

Mười năm trước, Lục Tử Hoành là một thanh niên trong sáng mang theo vài phần năng động nhiệt huyết kèm theo một chút ngây ngô, so với sự trầm ổn lạnh lùng trong trí nhớ của cô có sự khác biệt rất lớn. Anh lạnh lùng, thâm trầm đều vì cô mà tạo thành. Lục Tử Hoành yên lặng yêu cô mười hai năm, đến khi chết cũng không đòi hỏi bất cứ thứ gì từ cô. Anh có phải từng hối hận? Hứa Mạt nhớ tới thời điểm Lục Tử Hoành sắp chết, anh nhìn cô với ánh mắt kia.....

"Em không vui?" Lục Tử Hoành hỏi Hứa Mạt, tuy là hỏi, nhưng lại là câu khẳng định. Hứa Mạt từ trong hồi ức lấy lại tinh thần. Người đàn ông này nhìn như trầm mặc nhưng lại nhìn thấu rõ ràng từng cảm xúc của cô.

"Thực xin lỗi." Ba chữ này là Hứa Mạt thiếu anh hơn mười năm mà chân thành nói ra.

"Em không cần phải nói thực xin lỗi. Anh biết em vừa rồi làm như vậy là vì giận hấn ta, không quan hệ, anh không để ý." Lục Tử Hoành tận lực làm cho lời mình nói nghe qua thật thoải mái. Hứa Mạt hôn anh một cái: "Ai nói là vì tên đó!" Lục Tử Hoành sờ sờ môi, trên mặt còn quanh quẩn Hứa Mạt hôn: "Mạt....."

"Gọi em yêu." Hứa Mạt đánh gãy lời anh. Cô cùng anh quen biết hơn mười hai năm, nhưng chưa khi nào cô để ý anh, số lần gặp nhau cũng không nhiều.

"....."

"Gọi em yêu nghe một chút nào?"

"Mạt."

"Kêu em yêu!"

"..... Mạt....."

"....."

Hứa Mạt bá đạo bắt Lục Tử Hoành ôm cô vào lòng: "Lục Tử Hoành, em muốn hỏi anh một vấn đề, anh hãy thành thật trả lời em."

"Được." Lục Tử Hoành thật nghiêm túc gật đầu. Hứa Mạt thấy biểu cảm của anh thực sự nghiêm túc chờ đợi, rất vừa lòng: "Anh yêu em?"

Lục Tử Hoành thật sâu nhìn Hứa Mạt.

"..... Yêu....."

"Yêu bao nhiêu?"

Lục Tử Hành trầm mặt. "Hử?" Hứa Mạt giục anh.

"..... Anh cũng không biết."

Hứa Mạt nở nụ cười, cười vui tới tận khóe mắt. Đêm hôm đó cô câu dẫn anh lên giường, cô cũng hỏi như vậy và anh cũng trả lời không khác là mấy.

"Anh yêu em?"

"Yêu." Lục Tử Hành nói.

"Yêu bao nhiêu?"

"Nhiều lắm, anh cũng không biết có bao nhiêu....."

Là anh, chính là người một đời yêu thầm cô – Lục Tử Hành. Hứa Mạt ôm lấy Lục Tử

Hoành: "Em cũng yêu anh, Lục Tử Hành....."

Lục Tử Hành nâng tay, yên lặng lau đi nước mắt trên má Hứa Mạt. Hứa Mạt cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ cơ thể Lục Tử Hành và nghe thấy tiếng tim đập thành nhịp mạnh mẽ. Người đàn ông này, cô muốn yêu anh một đời thử xem.....

....

Ở một nơi gần đó sau nửa tấm kính đen của xe ô tô, một gương mặt với những nếp nhăn trải rộng cùng nghiêm túc, đôi mắt sáng ngời hữu thần nhìn chăm chú hai người đang ôm nhau dưới gốc cây đa, lửa giận dâng lên. Sau một lát, cửa sổ xe nâng lên che kín người ngồi bên trong, chiếc xe màu đen bóng bẩy lướt đi. Người này đúng là cha của Hứa Mạt - Hứa Minh Sơn.

Cô và anh nói chuyện với nhau thêm chút nữa rồi hẹn gặp nhau sau. Trước khi chia tay cô lưu lại trên khuôn mặt anh không ít dấu hôn. Bước chân mới đi tới góc khuôn viên trường liền trông thấy ba vệ sĩ: "Đại tiểu thư, ông chủ vừa mới tới đây, thông báo tiểu thư mau trở về....."

Tiểu thư tối hôm qua trước mặt nhiều người tuyên bố cùng Dịch Thần thiếu gia giải trừ hôn ước, ông chủ đã biết và đang vô cùng tức giận....."

Hứa Mạt nghe xong không cho là đúng, tâm tình vẫn như cũ cực kỳ vui vẻ.

Ngôi nhà bây giờ vẫn ở đó, vẫn tọa lạc tại chỗ cũ chưa bị phá đi, ngôi nhà đã làm bạn với

Hứa Mạt từ khi cô sinh ra.

....

Ngôi nhà đã từng trong tám năm kia bị hủy đi giờ đang hiện ngang xuất hiện trong tầm mắt cô. Cô gặp lại Trần Nê người đã hóa thành tro từ lâu đành đứng ngay tại đây: "Đại tiểu thư." Ông lão lưng còng đẩy cửa sắt nghênh đón Hứa tiểu thư về nhà.

"Bác Trung!" Hứa Mạt gọi ông. Ông chính là lái xe riêng của Hứa lão gia, tuổi đã 60, lưng ông xương sống bị tật thành ra ông không thể đứng thẳng người lên được.

Vào năm cô cùng Giang Dịch Thần tổ chức hôn lễ, bác Trung cùng con trai Trịnh Thành và cháu trai đi thăm mộ, bị tai nạn giao thông cả nhà đều không còn, không một ai sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Qua đêm

Hứa Mạt vừa mới bước đến cửa phòng liền nghe được một tiếng đập bàn - chính là cha cô, Hứa Minh Sơn đang tức giận.

"Con càng ngày càng tùy ý, không ra gì!" Hứa Minh Sơn tức giận đến hai mắt tóe lửa, ngón tay run run chỉ vào con gái: "Con tự mình nói đi! Chồng chưa cưới của con đã làm ra chuyện gì! Bên nhà Giang gia vừa mới gọi điện đến chất vấn cha tại sao lại xảy ra việc như thế! Con một khóc hai nháo loạn, ép cha bức Giang gia đáp ứng cuộc hôn nhân này, hiện tại vất vả lắm Giang Dịch Thần mới đồng ý. Thế mà con còn ở tại nơi đó làm loạn?"

Hứa Mạt mặt không đổi sắc, vô tội nháy nháy mắt: "Ba, ba hãy bớt giận trước đã. Con đã thay đổi chủ ý, không nghĩ sẽ gả cho Giang Dịch Thần."

"Con không gả cho nó vậy con muốn gả cho ai, chẳng lẽ cùng tên tiểu tử lúc ban ngày kia? Cho dù con không lấy Giang Dịch Thần, cũng không thể tùy tiện gả lung tung cho tên nhóc đó!"

"Con xác định sẽ gả cho anh ấy." Hứa Mạt bình tĩnh nói, cho dù quay trở về như mười năm trước, cá tính quyết liệt quyết đoán của cô vẫn thế: "Tiền nhiều tiền ít có quan trọng gì, nhà chúng ta không thiếu tiền không phải sao, ba?"

"Con!"... Hứa Minh Sơn chán nản: "Con hãy sớm chốt dứt ý niệm này đi! Ta - Hứa Minh Sơn đường đường là Hội trưởng Thành phố, Chủ tịch tập đoàn Hứa thị, vị trí con rể của ta không thể dung nạp được tên tiểu tử đó!"

Hứa Mạt biết hiện cha đang nổi nóng không có trả lời ngay, khéo môi ngược lại vui mừng nở nụ cười. Ba còn sống, và gặp lại được anh là hai điều vô cùng tốt đẹp nhất trong cuộc đời cô. Cả một đời, Hứa Minh Sơn sai người đi thực hiện công việc, ở sau lưng tính kế Giang Gia. Sau cùng làm cho cô mãn nguyện lấy được Giang Dịch Thần. Hứa Minh Sơn từng nói với cô: "Con gái, chỉ cần cha - Hứa Minh Sơn còn sống một ngày, liền quyết sẽ không để cho con phải chịu khổ, chịu ủy khuất!"

Ông là một người cha tốt nhưng cô lại không phải là một người con hiếu thảo, thế cho nên cô mới để cha một thân một mình cô đơn vì bệnh nặng mà ra đi, cô đều không hay biết.

"Con làm ra tai họa này thì tự cấp cho người ta câu trả lời. Ngày mai, chỗ nào cũng không được đi, cùng cha đi một chuyến tới Giang gia! Tối nay, con hãy suy nghĩ cho tốt ngày mai làm sao ăn nói với Giang gia!" Hứa Minh Sơn nói xong đi lên thư phòng trên lầu.

....

Tối rồi đến đêm, Hứa Mạt lăn qua lộn lại ngủ không được, cũng không dám ngủ, chỉ sợ đây là một giấc mộng. Vừa ngủ dậy, lại là hình ảnh chúng bạn xa lánh, lẻ loi một mình nằm trên giường lớn lạnh như băng ở Giang gia. Hứa Mạt xoay người xuống giường, tìm được trong trí nhớ bộ váy màu phấn hồng cùng áo đầm, buộc tóc cẩn thận lại, hơn nửa đêm ra khỏi nhà.

"Đại tiểu thư, đã quá nửa đêm, cô định đi đâu?" Bác Trung cong lưng, giống như lão gia gia.

Ông hiện tại đang kiểm tra xe ô tô, tuy không ai yêu cầu nhưng ông không chịu ngồi yên một chỗ nên mới xuống kiểm tra.

"Cháu muốn ra ngoài tìm một người."

Hứa Mạt đi đến gara, mở chiếc xe Cayenne màu đen. Chiếc xe này là Hứa Minh Sơn tặng cô nhân ngày sinh nhật, tại thời điểm hiện tại mẫu xe Cayenne mới vừa xuất hiện ở Thụy Sĩ không lâu, còn rất ít.

....

Thành phố về đêm trải dài từng cột từng cột đèn đường chiếu sáng mỗi lần xe phóng qua, ô tô ầm vang khiến cho mấy nhà chó sủa ầm ĩ. Xe dừng trước cửa một ngôi nhà đang khép chặt.

Cách đó không xa, có người nghe thấy tiếng ô tô dừng lại liền ngó ra xem. Trông thấy một người mặc áo khoác, váy hồng đang đứng trước cửa nhà họ Lục. Nhà nào lại có thân thích quý phái và giàu sang như vậy?

"Cộc cộc cộc..." Hứa Mạt gõ cửa, đợi một lát không có người lên tiếng trả lời, lại gõ cửa vài lần nữa. Bên trong rốt cục có chút động tĩnh. Chỉ chốc lát sau, cửa mở, gương mặt già nua của một bác gái đứng ở sau cửa, trông thấy Hứa Mạt liền hơi kinh ngạc: "Cô là?" Bà rất hiếm khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp như vậy, nhất là khí chất cao nhã mà lạnh lạnh khác hẳn những cô gái của gia đình bình thường.

"Bác gái, cháu là tới tìm anh Lục Từ Hoàn."

Bác gái tên Dương Thục Du, là mẹ của Lục Từ Hoàn. Dương Thục Du mời Hứa Mạt vào nhà, rót cho cô chén nước ấm. Bởi vì mang trong mình trí nhớ của đời trước cho nên Hứa Mạt mới biết Lục Từ Hoàn là con nuôi của vợ chồng Dương Thục Du. Điều này là do Lục Từ Hoàn cho cô biết khi ở kiếp trước. Về phần cha mẹ ruột Lục Từ Hoàn là ai cô cũng không rõ lắm.

"Hứa Mạt?" Lục Từ Hoàn kinh ngạc không thôi khi trông thấy Hứa Mạt nửa đêm tới nhà mình.

"Anh phải gọi là em yêu chứ." Hứa Mạt cười.

Dương Thục Du vừa nghe, đoán được Hứa Mạt nhất định là bạn gái con trai mình vì thế tránh vào một gian phòng cho hai người không gian riêng nói chuyện. Vợ chồng Dương Thục Du đều là giáo viên dạy tiểu học, một người dạy ngữ văn, người kia dạy toán học, đối với Lục Từ Hoàn dạy bảo vô cùng nghiêm khắc.

"Em đột ngột tới tìm anh là có chuyện gì sao?" Lục Từ Hoàn hỏi.

"Anh câu này mà cũng nói được, không có chuyện gì thì không được tới tìm anh hay sao?" Hứa Mạt nhìn anh nhíu mày nói.

"Đương nhiên có thể." Lục Từ Hoàn nhìn Hứa Mạt đưa mắt theo dõi anh luôn có chút ý tứ hàm xúc. Lục Từ Hoàn bộ dáng thẹn thùng làm cho Hứa

Mặt đỏ khốc đỏ cười. Ai có thể nghĩ đến, trong một gia đình giáo viên lại sinh ra người con trai ôn hòa nhưng sau này lại thay đổi trở nên lão đại hắc bang lạnh lùng tàn nhẫn, giúp cô làm việc xấu. Đời trước, cô thật sự đã hại anh rất nhiều.

Bây giờ cô đã sống lại 10 năm trước, cô sẽ không để Lục Từ Hoàn vì cô mà lặp lại bi kịch. Cô muốn cho anh cơ hội có được tiền đồ rộng mở quang minh chính đại, từng bước một giúp anh thực hiện khát vọng của chính mình. Cô sẽ gả cho anh, dùng cả đời này báo đáp bù lại 10 năm thua thiệt của kiếp trước cho anh. Đêm dài yên tĩnh, nam nữ cùng chung một chỗ làm Lục Từ Hoàn có chút câu nệ.

"Lục Từ Hoàn, anh sao hiện tại lại ngây thơ thế này? Hừm...?" Hứa Mạt đặt mông ngồi trên đùi Lục Từ Hoàn, anh nhìn không chớp mắt, lưng dựa vào ghế thẳng tắp, biểu cảm nghiêm túc.

Nhưng mà ánh mắt lại nhìn không chớp mắt. Người đàn ông này trong lòng đang khản trương, nhảy nhót rất nhiều đây! Hứa Mạt ôm lấy cổ anh, chôn mặt ở gáy anh, hít vào một hơi mùi dầu gội đầu trên tóc anh: "Thơm quá."

Hứa Mạt cảm nhận được tim Lục Từ Hoàn đập nhanh hai nhịp, trong lòng vui mừng. Cô trước giờ chưa từng phát hiện anh lại dễ bị trêu chọc như vậy: "Khụ.... Anh và em như vậy...."

Ba mẹ anh thấy sẽ nghĩ không tốt về em." Lục Từ Hoàn nói.

"Hai ta thế nào?"

"Chính là..... Như bây giờ....."

"Nha, vậy được rồi! Vì không để hai bác thấy, anh ôm em về phòng anh?!"

Lục Từ Hoàn ngây ngốc, thật lâu nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Hứa Mạt, trên mặt nổi lên tầng tầng màu hồng. Hứa Mạt nhin cười. Người đàn ông này đang nghĩ không đúng đắn rồi. Kỳ thật cô cũng muốn suy nghĩ tới vấn đề...."đó đó "...

"Mau thôi..... Em đêm nay cùng anh ngủ."

Lục Từ Hoàn bị Hứa Mạt thúc giục liền ôm cô vào phòng mình, đặt cô lên giường còn mình ngoan ngoãn nằm dưới sàn không nói một câu. Im lặng, lỗ tai dựng thẳng nghe động tĩnh người nằm trên. Hứa Mạt ôm chần cảm giác được trong không khí tất cả đều là hơi thở của anh. Thực sự rất thích, hưng phấn đến buồn ngủ cũng không có. Vì thế đến bên cạnh giường, chống đầu nhìn ngắm, đánh giá toàn thân cao thấp trên người anh. Lục Từ Hoàn đột nhiên thấy Hứa Mạt đưa mắt đánh giá mình, có chút kích động, chọc cho Hứa Mạt bật cười.

"Lục Từ Hoàn, trách không được từ hơn 10 năm trước em cũng chưa từng đặt anh vào mắt." Hứa Mạt phân tích nói: "Những cô gái giống như em đều thích được người khác chinh phục, anh ôn nhu ngây thơ hiền lành như vậy, sao có thể chinh phục em đây? Hừm...?"

Lục Từ Hoàn nhìn cô, ánh mắt thâm thúy yên lặng. Anh là đàn ông, tự nhiên có tính "Bá đạo", anh phải tiếp tục "chịu đựng", hay là "bùng nổ" đây.....

Hứa Mạt đột nhiên bước xuống giường, nằm vào trong lòng anh, hỏi: "Anh có biết làm như thế nào chinh phục phụ nữ không?"

Lục Từ Hoàn bất ngờ khi cô đột nhiên nằm xuống cạnh anh, tiếp xúc gần gũi làm lòng anh khản trương.

"Anh tính toán như thế nào chinh phục em? Hừm...?" Hứa Mạt hỏi lại anh, ngón tay ở trên môi anh vuốt ve qua lại.

"Này, Từ Hoàn..... Anh có từng lên giường với cô gái khác hay chưa? Nói với em."

Trên mặt Lục Từ Hoàn xuất hiện rặng mây đỏ lan tràn, ánh mắt không rời khỏi đôi mắt Hứa Mạt, quần quýt và trở nên cương nghị hơn. Đã quá quen thuộc với anh trong suốt hơn 10 năm, cô hiểu được đôi mắt anh đang nói: "Anh không có."

Hứa Mạt chỉ vào bức hình chụp để trên bàn hỏi: "Cô gái kia giờ đâu? Anh và cô ấy rất thân?"

Nhìn ảnh chụp, Lục Từ Hoàn kéo tay cô trở về, cười đến ngọt ngào sáng láng. Trong trí nhớ, cô gái này chính là vợ của Lục Từ Hoàn ở kiếp trước, tên một chữ Trịnh, là thanh mai trúc mã với Lục Từ Hoàn. Trước kia, cô không mấy khi để ý tới chuyện liên quan tới anh, bao gồm anh cưới cô gái tên Trịnh này. Nhưng, bây giờ không giống trước, cô nhất định gả cho anh thì sẽ không để người con gái khác chen vào giữa hai người.

"..... Hồi nhỏ, rất thân.." Lục Từ Hoàn bắt gặp Hứa Mạt nhíu mày, lập tức bổ sung thêm: "Lúc ấy còn rất rất nhỏ, anh nhớ không ra....."

Nhớ không được còn nói ra, rõ ràng là nhớ được.

"Về sau không được thân cận cô gái khác, cũng không cho có vấn đề gì với người khác phái, nhất là cô Trịnh kia, biết không?"

Lục Từ Hoàn có chút nghi hoặc, vì sao Hứa Mạt lại biết tới Trịnh. Hứa Mạt lại gian trá cười rộ lên, ái muội nói: "Này, cái kia... anh có nghĩ tới hai ta cùng lên giường..... Hừm..?"

Lục Từ Hoàn hai mắt mở to, nhìn cô với ánh mắt nóng bỏng, trên người mỗi một tế bào đều kêu gào: ".....Anh... thật sự có thể chứ?"

"Đương nhiên không thể!" Hứa Mạt biến sắc: "Bất quá..... Em phê chuẩn cho anh có thể tưởng tượng." ^^

Trước kia dù có muốn cũng đừng mong nghĩ tới.

Hứa Mạt thấy Lục Tử Hoành biểu cảm ngây ngốc, lòng thầm cười vui.

"Thế.....Em động vào quần áo anh làm gì?" Lục Tử Hoành bị cô ngồi lên người, nhanh tay bắt lấy đôi tay không yên phận đang sờ soạng lung tung.

Hứa Mạt "Ba" đánh đùi anh một cái, vuốt ve: ".....Muốn nhìn một chút cơ bắp của anh sau 10 năm có còn cường tráng."

"....."

"Đến, đừng thẹn thùng, để cho em đùa bỡn một chút."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trao đổi

Sáng ngày hôm sau, mặt trời vừa lên, Hứa Mạt liền rời giường. Cô không quên ngày hôm nay cần tới Giang gia. Phải mau chóng kết thúc thì cuộc sống sau này của cô mới tốt đẹp hơn, đường đi chân bước sẽ thoải mái hơn.

Tối qua cô mặc áo của Lục Tử Hoành, cô đang thay đồ liền phát hiện có ánh mắt nóng rực ở phía sau. Hứa Mạt nhủ mảy liễu Tử Hoành nằm dưới sàn nhà..... rình coi?

"Không có.... anh...anh... chỉ là vô tình nhìn về phía em, không phải rình coi đâu... thực sự không phải....."

Hứa Mạt đang mặc một bộ nội y màu tím nhạt cố ý đến trước mặt anh nằm xuống, dùng câu nói "À..." câu dẫn anh. Ánh mắt Lục Tử Hoành trở nên mê ly nóng bỏng, hô hấp dồn dập, yết hầu lên xuống.

Hứa Mạt lại nháy nháy mảy nói: "Chỉ có thể tưởng tượng! Biết không? Hừm..."

Lục Tử Hành chợt dạ nhắm mắt: "Ừm....."

Hứa Mạt mặc xong quần áo, Lục Tử Hoành đưa cô ra tới tận cửa nhà. Hứa Mạt ở trong lòng anh nói: "Em biết hiện anh đang suy nghĩ điều gì, cố kị chuyện gì. Em cái gì cũng có: tiền, địa vị, quyền lực...với em tất cả đều là đồ bỏ đi. Cho nên em....."

Lời nói đầy nhu tình như vậy cô chưa bao giờ nói với Lục Tử Hoành, thật khiến cho cô cảm thấy mất tự nhiên.

"Cho nên em chỉ cần anh."

Lục Tử Hoành ôm chặt lấy Mưa Mạt: "Mạt....."

Hứa Mạt ở trên mặt anh hôn một cái: "Ừ, em chờ anh đến cưới em!"

Hứa Mạt lái xe đi rồi. Lục Tử Hoành tuy rằng không hiểu vì sao cô đột nhiên thay đổi nhưng giờ phút này trong lòng anh vô cùng hạnh phúc, đã đập tan do dự cùng sự cố kỵ trong anh. Lục Tử Hoành sao lại không biết, Hứa Mạt và anh trong lúc đó có bao nhiêu cản trở. Anh muốn nỗ lực trở nên mạnh hơn, cường đại hơn, mau chóng mạnh hơn nữa.... để cho cô ấy hạnh phúc.

Lục Tử Hoành đang trầm tư, bỗng nghe thấy xa xa Hứa Mạt quay cửa kính xe xuống, vươn đầu đối diện anh kêu: "Mỗi ngày phải nhớ cái kia... tưởng tượng về em một lần biết không?"

Lục Tử Hoành có tất gạt mình vội vàng nhìn quanh bốn phía. Cô gái này thật sự là lớn mật a.

"Anh chàng ngốc nghe thấy không?" Hứa Mạt lại hô.

Lục Tử Hành vội vàng gạt đầu.

****

Hứa Minh Sơn phát hiện con gái đi tìm thằng nhóc Lục Tử Hoành thì giận không chỗ phát tác, càng không thể mắng mỏ nặng lời. Ông hiểu rõ con gái mình tính khí như thế nào, một khi đã nhận định chuyện gì thì không cách nào thay đổi.

Trên đường tới Giang gia tinh thần Hứa Mạt không yên. Đường đi quen thuộc, phòng ở không thể quen hơn được nữa, một lát sắp phải nhìn thấy thành viên Giang gia. Cha mẹ Giang Dịch Thần đối với cô có thái độ vô cùng yêu thích, nhất là mẹ của Giang Dịch Thần, vô cùng yêu thương cô. Tính cách Hứa Mạt có chút cao ngạo, nhưng vô cùng lễ phép biết tiến thoái, cô gả cho Giang Dịch Thần cha mẹ anh đều hướng về cô. Về phần sau này, mọi người Giang gia đối với cô lạnh nhạt vì cô gả cho anh nhiều năm, vợ chồng luôn đối đầu xích mích, cãi vã làm cho nhà cửa không lúc nào yên bình. Người lớn Giang gia đều thật hối hận lúc trước giúp đỡ khuyên bảo con trai cưới Hứa Mạt, mà Hứa Mạt lại mãi không có đứa nhỏ. Ông Giang bất mãn không nói ra nhưng trong lòng lại mang hi vọng với đứa trẻ trong bụng Từ Tiểu Cẩn, mong sớm được ôm cháu nội cũng không ngờ tới hai lần đều do Hứa Mạt làm hại cái thai trong bụng. Khi đó Hứa Gia đã suy tàn, ngày xưa là "thiên chi kiều nữ" đại tiểu thư giờ đây không còn hậu thuẫn nữa.

"Bác gái Giang." Hứa Mạt đi qua cho ba một cái ôm nồng nhiệt. Bà Giang cứng ngắc khuôn mặt như bị phá băng, miễn cưỡng cười, nhìn thoáng qua chồng mình.

Hai vợ chồng cùng Hứa Minh Sơn và con gái ở mặt ngoài thân thiện hàn huyên vài câu, sau đó kêu người giúp việc là cô Lý lên lầu gọi Giang Dịch Thần xuống dưới.

Giang Chấn Hoa và bà Chu đáy lòng đều kỳ vọng và nguyện ý Hứa Mạt làm con dâu, Hứa Mạt không phải là cô gái con nhà bình thường mà phía sau cô là cả một gia tài đầy quyền thế và địa vị cao. Hứa Minh Sơn sống tới giờ chỉ có duy nhất một cô con gái, vợ thì mất sớm, toàn bộ tài sản của Hứa gia còn không phải thuộc về Hứa Mạt hay sao.

Hứa Minh Sơn cùng Giang Chấn Hoa - hai người đàn ông đều ở một bên trầm mặc. Bà Chu lôi kéo Hứa Mạt, trên mặt mặc dù biểu hiện hiền từ nhưng trong lòng cũng rất bất mãn. Hứa Mạt làm ra chuyện như vậy thật sự khiến cho bọn họ mất hết mặt mũi.

"Mạt Mạt a, con ở buổi tiệc sinh nhật của Tiểu Tứ (*Cao Tinh*) nói muốn cùng Dịch Thần giải trừ hôn ước là chuyện gì xảy ra?"

"Bác gái Giang, cháu đã suy nghĩ cẩn thận, cháu cùng với Dịch Thần tính cách không hợp nhau, miễn cưỡng cùng sống chung sẽ không có hạnh phúc. Còn không bằng sớm chặt đứt, tự đi tìm kiếm người thích hợp với mình." Hứa Mạt nói.

Bà Chu kể chuyện mình hồi còn trẻ, dùng cách "người từng trải" khuyên vài câu, Hứa Mạt lúc thì đáp lời, lúc thì ngồi im lặng nghe bà thao thao bất tuyệt.

"Dịch Thần cũng đã có người trong lòng, miễn cưỡng cũng sẽ không có hạnh phúc. Thế nên trong chuyện này mong bác trai bác gái thông cảm cho cháu."

Bà Chu biết chuyện Từ Tiểu Cẩn từ nửa năm trước, vì cô gái này mà mẹ con bà láo loạn cãi vã làm cho gia đình không vui, bà cũng không dám nói gì nữa. Cô Lý đã đi gọi Giang Dịch Thần đang đi xuống trở lại, ở bên tai bà Chu nói thầm vài câu. Bà Chu ngay lập tức bốc lửa giận nhưng vì đang gặp khách nên bà đành nhịn xuống con tức trong lòng.

Hứa Mạt uống một ngụm trà. Giang Dịch Thần định đi tìm Từ Tiểu Cẩn đây mà, không gặp người mới mà đi tìm tình cũ, tâm sự với nhau không biết có thuận lợi hay không.

Từ trong trí nhớ, cô và cha khi đến Giang gia được một lúc, Từ Tiểu Cẩn và Giang Dịch Thần cùng xuất hiện với nhau ngay lúc cô Lý không cẩn thận làm rơi chén trà. Chính là tình huống hiện nay đã bị cô làm cho rắc rối phức tạp hơn trước khi cô sống lại, cô nghĩ không biết màn kia có diễn lại hay không. Hứa Mạt còn đang suy nghĩ thì chính lúc này cô Lý dọn dẹp tách trà không cẩn thận bị đồ nước nóng vào tay, chén trà vỡ tan trên mặt đất, thật khéo làm sao cùng lúc có tiếng cửa mở.

"Mẹ cho người tìm con?" Giang Dịch Thần từ ngoài cửa tiến vào, ấy vậy bên người lại không thấy bóng dáng Từ Tiểu Cẩn đâu. Hứa Mạt nhún mày suy nghĩ sâu xa. Cùng một đời yêu thương nhưng nay cũng có chút bất đồng.

Tất cả nhân vật chính đều đã đến đông đủ, hai nhà Giang gia và Hứa thị cùng trao đổi với nhau. Đầu tiên là nói chuyện đôi bên hợp tác các hạng mục công trình, sau đó từ chuyện làm ăn chuyển tới hôn nhân của đôi trẻ hai nhà. Hứa Mạt cảm thấy rất kỳ quái, Giang Dịch Thần thế nhưng không trắng trợn kịch liệt phản đối mà trở nên trầm mặc, ít nói, đôi khi lại nhìn cô đánh giá.

"Người trẻ tuổi cãi nhau cũng thật bình thường, hôn nhân đại sự không phải trò đùa. Dịch Thần, con nói vài câu xem nào?" Giang Chấn Hoa hỏi con trai. Giang Dịch Thần nở nụ cười, liếc Hứa Mạt: "Con thì sao cũng được, Hứa tiểu thư nói như thế nào, liền làm như thế ấy."

Hứa Mạt liếc anh ta một cái, quả nhiên là loại người giả hoạt: "Người xưa có câu 'Đáy lòng Minh Nguyệt không phải ta'... Duyên tôi và anh không có thì cứ như vậy giải trừ hôn ước đi."

Hứa Mạt không để ý tới việc Hứa Minh Sơn quát bảo dừng lại, cũng chẳng buồn ở lại làm gì, quay đầu ra khỏi Giang gia luôn. Nơi đây có nhiều kí ức không vui làm cô nhớ lại, cô một phút cũng không muốn ở đây. Mới vừa bước qua cánh cửa, Giang Dịch Thần đã đuổi tới:

"Hứa tiểu thư đã nghĩ thông suốt? Cô si mê tôi, tôi cũng không tin cô sẽ đột nhiên thay đổi tâm ý." Giang Dịch Thần nói câu chắc chắn.

Hứa Mạt cười lạnh một tiếng, hai mắt lạnh lùng nhìn Giang Dịch Thần, khí huyết thẳng tắp trong lòng quay cuồng và chạm: "A! Anh thấy thế nào?"

Giang Dịch Thần không hiểu, đánh giá biểu cảm của Hứa Mạt, dưới ánh mặt trời đôi mắt đậm màu trà, lông mi được vuốt dài mascara gia tăng khí chất càng thêm mê người: "Thấy cái gì?"

"Thấy trong mắt tôi tràn ngập chán ghét!" Hứa Mạt cố không chế cảm xúc, tận lực không cho những đoạn trí nhớ cùng hận thù đang vụn vụn trong tâm

thoát ra ngoài:

"Tôi chỉ hy vọng Giang thiếu gia ngày sau có thể tự mình hiểu lấy, không cần lại xuất hiện trước mặt tôi! Hẹn gặp lại! Không..... Hi vọng vĩnh viễn cũng không gặp nhau!"

Giang Dịch Thần nhủ mi, anh ta bỗng chốc không hiểu nổi cô gái kiêu căng này. Sống tới hai mươi lăm hai mươi sáu năm, anh ta chưa bao giờ bị một cô gái như thế trắng trợn biểu hiện ra khinh thường.

Hứa Mạt nói xong xoay người bước đi, lại bị Giang Dịch Thần giơ tay giữ chặt, bắt buộc cô đối mặt với anh ta. Giang Dịch Thần nhìn chằm chằm cô đang giận dữ trừng mắt, khóe môi dần dần hiện lên ý cười.

"Ha ha, theo tôi thấy ánh mắt cô thực sự chứa hận ý."

"Hừ! Anh nói đúng, tôi chính là hận anh!"

Hận không thể cho anh biến mất, hận không thể khiến anh và Từ Tiểu Cẩn vĩnh viễn biến mất. Thù hận ở những ngày xưa cũ làm trong lòng Hứa Mạt quật khởi mưa rền gió dữ, Giang Dịch Thần thể hiện chán ghét và căm thù cô cả đời chỉ vì tranh cãi, bênh vực, che chở cho tiểu tình nhân... Hứa Mạt gạt cánh tay đang bắt lấy cổ tay cô ra. Đứng có mà sử dụng đôi tay bản thủ đó động vào cô!

Giang Dịch Thần thấy Hứa Mạt kích động, phần nộ, ngược lại nở nụ cười, nắm cầm Hứa Mạt kéo sát lại, nhìn vào mắt cô:

"Tôi rất lấy làm kỳ quái vì sao cô đột nhiên hận tôi như vậy. Nhưng tôi tin hận càng sâu bao nhiêu, yêu càng sâu bấy nhiêu. Cô thật lòng yêu tôi."

Giang Dịch Thần tự tin tràn đầy đưa ra kết luận: "Bất luận cô đang tính toán điều gì, tôi thấy cô sớm hết hy vọng hảo huyền đi. Bởi vì tôi không yêu cô, người tôi yêu là Tiểu Cẩn. Một cô gái có tâm hồn thánh thiện, ôn nhu, hiền lành mới đáng giá cho tôi trả giá chung tình."

Hứa Mạt lửa giận vụn vụn khuôn mặt. Giang Dịch Thần vươn ngón trỏ áp trên bờ môi Hứa Mạt, dùng động tác chó lên tiếng:

"Tôi biết Hứa đại tiểu thư tức giận, nghĩ muốn mắng tôi, nhưng... Tôi khuyên cô chân thành, không cần ở đây giờ tách khí đại tiểu thư. Cha cô và cha mẹ tôi vẫn còn ngồi trong phòng, hai ta mà tranh cãi ầm ĩ không tốt đâu."

Hứa Mạt hung hăng trừng mắt liếc anh ta, một cái tát như trời giáng xuống cái tay đang nắm cầm động vào môi cô, cô nổi giận dùng dùng nhấc giày cao gót bước đi. Giang Dịch Thần nhìn Hứa Mạt nổi giận rồi đi có chút vui sướng hả hê. Ai bảo cô trước kia kích Hứa Minh Sơn hại Giang gia thiếu chút nữa lâm vào cảnh túng quẫn. Giang Dịch Thần vừa mới tiến tới cửa phòng, trên di động liền hiện ra một tin:

"Giang Dịch Thần, anh là tên khốn khiếp! Cút đi tự kỷ cuồng với tình yêu của anh đi...!"

Giang Dịch Thần nhủ mày, liền cười lạnh một tiếng, tức giận như vậy thấy thật buồn cười.... A! Cô gái này thật sự là...!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bá đạo

Hứa Mạt đi đến ngoài cửa lớn Giang gia vừa vặn chạm mặt em gái Giang Dịch Thần - Giang Đồng Linh từ trên xe chồng chưa cưới bước ra.

Giang Đồng Linh vừa cùng chồng chưa cưới - Lý Lộc Cát đi nghỉ phép trở về, vẫn chưa biết cửa hôn nhân của Hứa Mạt và Giang Dịch Thần đổ vỡ, cô thân thiết: "Chị dâu, ngày cưới của em với Lộc Cát không được sửa lại vào mừng tám tháng sau, đến lúc đó chị không thể vắng mặt nha! Nếu không chị và anh của em cũng dời ngày cưới đi, chúng ta cùng nhau tổ chức lễ cưới?!"

Hứa Mạt nhìn Giang Đồng Linh nói chuyện làm đám cưới tháng sau mà ánh mắt lóe sáng có chút thương hại. Giang Đồng Linh là cô gái đáng thương. Cả một đời Giang Đồng Linh không nghe người trong Giang gia khuyên can không nên gả cho cái kẻ ngồi trong xe - Lý Lộc Cát, sau khi cô ấy mang thai đứa nhỏ thì chồng mình liền bao dưỡng tình nhân.

Giang Đồng Linh là thiên kim tiểu thư Giang gia, chuyện như vậy đâu chịu nổi liền cùng Lý Lộc Cát nháo ầm ĩ. Tuy rằng Giang Dịch Thần bên ngoài cũng làm thế nhưng so với Lý Lộc Cát vẫn còn tốt chán, ít nhất Giang Dịch Thần sẽ không bạo lực đánh đập vợ, mà Lý Lộc Cát thì chuẩn kiểu đàn ông vũ phu. Giang Đồng Linh coi trọng mặt mũi, trở về Giang gia có khổ cũng không thể nói, dù sao lúc trước là cô không nghe mọi người khuyên, không nên gả cho Lý Lộc Cát.

Hứa Mạt vừa cùng Giang Dịch Thần xung đột đầu khẩu, giờ phút này cũng không có bao nhiêu tâm tình dây dưa với em gái hấn ta tại cửa ra vào, tùy tiện đáp lời vài câu liền bước đi. Mới vừa đi ra vài bước, Hứa Mạt dừng lại, quay đầu gọi Giang Đồng Linh:

"Lý Lộc Cát có thể không phải người phù hợp với em! Em nên suy nghĩ cẩn thận, nếu gả cho hắn ta sẽ phải chịu khổ."

Giang Đông Linh nhìn theo Hứa Mạt đã lái xe đi xa, với câu nói của chị ấy không hiểu sao nổi lên nghi ngờ khó hiểu, trong lòng có chút bồn chồn.

....

Đã nhiều ngày, Hứa Mạt luôn cùng một chỗ với Lục Tử Hoành ở trường Đại học, đi ra đi vào luôn cùng sóng đôi. Ngày ấy, toàn trường khiếp sợ làm cho trong trường bấy giờ lan truyền một "Giai thoại". Các sinh viên đều biết rõ thân phận của Hứa Mạt, càng biết cô là vợ chưa cưới của Giang Dịch Thần. Có lẽ hiện tại đã biến thành "Đã từng là."

Lục Tử Hoành tuổi hai mươi hai so với Lục Tử Hoành của tuổi ba mươi hai thì hồn nhiên hơn rất nhiều, khi thì là anh chàng lãnh khốc, lúc lại là anh chàng ôn nhu, đầu óc thế nhưng rất thông minh, cũng rất cố chấp hoặc phải gọi là vô cùng chấp nhất.

Hứa Mạt và Lục Tử Hoành ngồi ở trên mặt cỏ. Hứa Mạt chống cằm đánh giá anh, còn thật nghiêm túc nói: "Lục Tử Hoành, kỳ thật bộ dáng anh nhìn cũng không khó coi cho lắm."

Lục Tử Hoành cười.

Tối hôm qua Hứa Mạt lại tới nhà Tử Hoành, cô lại ngủ trên giường còn anh tiếp tục nằm dưới sàn nhà. Hứa Mạt nhìn anh đang cách cô năm thước:

"Anh chính là nhát gan đi."

"....." Lục Tử Hoành thẹn thùng. Anh mới không phải nhát gan đâu, chỉ là nhìn Hứa Mạt không hiểu sao có chút khản trương.

Có bốn đến năm bạn nam sinh đang nô đùa, cùng giỡn với nhau chạy qua, vài cậu nam sinh thì thoáng liếc mắt nhìn Hứa Mạt vài lần, tầm mắt lưu tại chiếc cổ áo lộ ra một mảng da thịt trắng nõn đi sâu xuống. Hứa Mạt bắt gặp Lục Tử Hoành liên tục ném cho những nam sinh đó ánh mắt rất lạnh, mấy nam sinh đó thấy thế liền đánh bài chuồn.....

Di động của Hứa Mạt đột nhiên đổ chuông. Là Cao Tĩnh nói muốn mời cô tới "Bán Đảo" uống cà phê, có việc muốn nói với cô. Trước khi chia tay, Lục Tử Hoành giữ chặt Hứa Mạt, chăm chú nhìn cổ áo của cô đang lộ ra hình ảnh núi non, bất mãn nói: "Về sau không được mặc những kiểu áo thế này, không thích hợp với em!"

Hứa Mạt nghĩ nghĩ, nhưng vẫn không rõ: "Vì sao không thích hợp? Em thấy rất đẹp mà, trong nhà vẫn còn rất nhiều kiểu này, em tính mỗi ngày đổi một cái."

Lục Tử Hoành nhú mày: "Không được!"

Hứa Mạt nhú mày, ôm cánh tay: "Chàng ngốc! Mới vài ngày mà gen bá đạo đã bắt đầu trời dậy rồi? Hãy cho em một cái lý do "Không được" nào."

Lục Tử Hoành nhìn khe rãnh khêu gợi kia, mặt đỏ lên, một chữ trong cổ họng cũng không phát ra.

Hứa Mạt nhìn khuôn mặt anh đỏ như ớt chuông, biểu cảm gì đều thể hiện rõ - Rất bại lộ. Hứa Mạt tự mình xem xét một phen, âm thầm buồn cười. Cổ áo chỉ hơi thấp một chút thôi, mọi thứ vẫn hoàn hảo. Có thể này vài ngày, anh chàng liền bộc lộ ra ham muốn chiếm hữu dã man.

Hứa Mạt đến "Bán Đảo" uống cà phê, Cao Tĩnh không xuất hiện mà là...: "Hứa tiểu thư, mời bên này."

Từ Tiểu Cẩn đứng lên, hô gọi Hứa Mạt.

Hứa Mạt trông thấy Từ Tiểu Cẩn trong lòng không thoải mái, cô lập tức nhìn chung quanh rồi mới đi lên tầng trên. Đồng thời di động hiển thị một tin nhắn của Cao Tĩnh: "Thực xin lỗi, là Từ tiểu thư muốn gặp em nên nhờ anh giúp hẹn em ra."

"Cô tìm tôi?"

Hứa Mạt vừa thấy Từ Tiểu Cẩn, sắc mặt từ trước đã giận giờ lại thêm hận pha vào giống hoàn toàn trước kia thù hận sâu nặng chùng chắt. Cho dù đây là mười năm trước, cô vẫn như cũ không thể khiến bản thân không độc ác với cô ta. Cái loại thù hận này đã hóa thành một loại bản năng, làm lý trí cô khó mà khống chế.

"Vâng. Là tôi nhờ anh Cao Tĩnh hẹn cô ra gặp mặt."

Từ Tiểu Cẩn đoán được, nếu cô hẹn Hứa Mạt khẳng định Hứa Mạt sẽ không đi.

"Cô muốn biết tôi và Giang Dịch Thần có thực sự hủy hôn?" Hứa Mạt không tính toán ngồi xuống, lạnh lùng nhìn Từ Tiểu Cẩn.

Từ Tiểu Cẩn trầm mặc một lúc, hỏi: "Đúng vậy.... Tôi muốn biết đêm hôm đó cô công bố tất cả đều là sự thật? Cô thật sự hủy bỏ hôn ước....."

"A. Nếu cô muốn biết những lời tôi nói về hôn ước ngày hôm đó, tôi có thể khẳng định cho cô một lần nữa... Đúng vậy! Hôn ước hai bên đã bị hủy. Từ giờ trở đi nam hôn nữ giả không liên quan tới nhau, cô tiếp tục tìm anh ta mà bắt đầu lại tình yêu đi!"

Hứa Mạt xoay người bước đi, đi ra một bước sau đó dừng lại, đưa lưng về phía Từ Tiểu Cẩn nói: "Còn nữa, phiền cô nhớ kỹ, tôi không ưa cô nên đừng

có xuất hiện lần nữa trước mặt tôi."

Từ Tiểu Cần đuổi theo kịp hai bước, áy náy nói: "Thực xin lỗi, tôi....."

Hứa Mạt cười lạnh một tiếng, không hề để ý cô ta. Từ Tiểu Cần a Từ Tiểu Cần, cô không có gì phải thực xin lỗi tôi, cô thương tổn tôi thì tôi cũng thế, vốn không có gì là đúng hay sai để nói.

Hứa Mạt căm ghét Từ Tiểu Cần, căm ghét cô ta thiện lương ôn nhu, bởi vì suốt một đời, Từ Tiểu Cần có bao nhiêu "Thiện lương", "Ôn nhu", Giang Dịch Thần đối với cô lại có bấy nhiêu vô tình và lạnh lùng. Cô ta càng tỏ ra khoan dung và thoải nhượng thì đối với Hứa Mạt mà nói chính là càng nhiều tra tấn, có vẻ cô càng thêm ác độc không chịu nổi. Cô thà chấp nhận Từ Tiểu Cần nhảy ra cùng cô đối chọi gay gắt, khăng khăng tranh cao thấp mà không phải tránh sau lưng Giang Dịch Thần mất uơu ướu diễm lệ mông lung khóc! Thôi, đều là chuyện xưa trước kia không đáng giá cho cô hao phí thanh xuân đi tiếp tục tranh giành thứ không đáng có.

....

Trên thương trường, Giang gia và Hứa gia - hai nhà gây ra mâu thuẫn dẫn đến một trận ồn ào huyền náo, dự án xây dựng khu biệt thự cao ốc do hai nhà tích cực hợp tác cũng bị mọi người nghi ngờ, nhiều nhà đầu tư khác không dám mạo hiểm dấn vào vũng nước đục này. Nếu Hứa gia cùng Giang gia trở mặt, số tiền đầu tư vào không biết có thu hồi lại được vốn không chứ đừng nói tới tiền lãi.

Lúc trước Hứa Minh Sơn vì làm cho Giang Dịch Thần đáp ứng cưới Hứa Mạt, đuổi gần như hầu hết các nhà đầu tư ra khỏi dự án, chính mình góp vốn xây dựng. Hiện tại tình thế đối với hai nhà Hứa - Giang đều rất bất lợi. Hứa Mạt không quan tâm lắm tới vấn đề đó. Chỉ cần cha cô còn sống thì Hứa gia vẫn đứng không ngã, Hứa Minh Sơn chính là cây đại thụ của Hứa gia.

Hứa Mạt đứng ở ban công phòng ngủ, nhìn phía xa xa hoàng hôn đang dần buông xuống, trên mặt bệ bơi dưới sân đập dòn một mảnh sắc ánh vàng pha hồng. Cuộc sống như thế thật chân thật! Cô thực sự còn sống, mọi thứ đẹp cô sở hữu tốt và yêu quý một lần nữa trở lại bên người cô! Người thân, tuổi thanh xuân, vẻ đẹp, danh dự, địa vị, tài sản... cô lại được sở hữu tất cả một lần nữa!

Không biết đây là mộng, hay là thứ cô nghĩ cả đời này đều không còn là mộng! Trong đầu cô hiện lên ký ức kiếp trước Lục Từ Hoàn mang theo ánh mắt trầm mặc mà ôn nhu, còn Lục Từ Hoàn hiện tại, khi thì không cẩn thận biểu hiện dụ ngoan hoặc bá đạo, cô không khỏi lo âu khước môi cười rộ lên. Cô bắt đầu có chút nhớ anh rồi.

Hứa Mạt hít vào không khí đầy gió mát lạnh, tưởng tượng thấy tương lai tốt đẹp mỗi ngày. Cô sẽ sinh cho anh mấy đứa nhỏ đây? Một bé thì quá ít, hai bé cũng không đủ, ba bé thì vừa vặn nhỉ. Lục Từ Hoàn đáng người cao ráo, sinh đứa nhỏ sẽ cao lớn, sinh con trai tất nhiên cũng không thấp. Bé trai có thân hình cao ngũ quan phải tương đối nhìn thuận mắt. Còn nữa, không nói đến dung nhan của cô, khuôn mặt Lục Từ Hoàn mặc dù so ra kém Giang Dịch Thần nhưng cũng không tệ.....

Hứa Mạt lập ra kế hoạch cho tương lai tâm tình liền vui vẻ. Hiện tại cô muốn đi gặp Lục Từ Hoàn. Hứa Mạt đang định ra khỏi nhà đã bị Hứa Minh Sơn phát hiện.

"Con lại định đi gặp thằng nhóc kia?!" Hứa Minh Sơn rống giận: "Trong mắt con có còn người cha này nữa không?"

"Ba, Lục Từ Hoàn không có gì không tốt. Giang Dịch Thần có bối cảnh và ưu tú thì như thế nào, anh ta không thương con, con cũng không thương anh ta, trói buộc ở cùng nhau có sống cũng không vui vẻ hạnh phúc."

Hứa Mạt không phải con người dễ dàng vì người khác mà thay đổi chủ ý của chính mình. Một khi cô đã quyết định cả đời này đi theo Lục Từ Hoàn liền sẽ không thay đổi. Hơn nữa cô tin tưởng vào sự cưng chiều của cha sẽ không vì thế mà cùng cô quyết liệt.

"Con! Con luôn miệng nói "Yêu", vậy con cũng biết sống trên đời này, trừ bỏ vui buồn của bản thân ra còn có một thứ gọi là "Trách nhiệm" chứ! Con phải gả cho Giang Dịch Thần, ta - Hứa Minh Sơn liều mạng cùng Giang gia xé rách mặt mạo hiểm bức hấn đi vào khuôn khổ, hiện tại con lại một câu "Không muốn gả". Như thế là lật lọng, con có nghĩ cho cha không? Nghĩ cho Hứa gia không?"

Trong lòng Hứa Mạt hung hăng va chạm kịch liệt. Đời trước, Hứa Minh Sơn vì thỏa mãn tâm nguyện của cô, tính kế Giang gia, cuối cùng ngược lại bị cản trở làm Hứa gia phá sản. Hứa Minh Sơn qua tuổi sáu mươi, một thân một mình nằm trong bệnh viện, trong đêm tối vắng lặng mà ra đi. Lúc cô thấy cha trên giường bệnh thân thể tiều tụy, cô đơn, đau lòng và hối hận như thanh kiếm đâm thấu tim gan cô.

Khi nghe tới câu chất vấn của cha lúc này đây Hứa Mạt triệt để ý thức được từ trước tới giờ cô luôn luôn ích kỷ, chỉ nghĩ đến buồn vui của mình mà chưa từng nghĩ cho cha, cho Hứa gia này.....

Hứa Minh Sơn nhìn con gái với vẻ mặt trầm trọng, bắt đầu dĩ thời dài: "Không được lại đi gặp tên nhóc đó, nó bây giờ vẫn còn là một sinh viên không đủ năng lực mang cho con hạnh phúc. Nghe lời cha đi con."

Hứa Mạt lặng yên không tiếng động, trong lòng ương ngạnh hoảng hốt. Yên lặng lên lầu.

Tối nay trăng tròn, ánh trăng trải dài ngàn cây số, mong manh một mảnh mây bay giống như lụa mỏng lan khắp bầu trời, che không được vàng hào quang ánh trăng, vô vàn tia sáng chiếu lên người Hứa Mạt. Hứa Mạt nhìn mặt trăng, trong lòng trầm trọng. Hứa Minh Sơn nói với cô, ngày mai đi dự cuộc họp báo làm sáng tỏ việc giải trừ hôn ước giữa hai nhà Giang - Hứa, họp báo này là để "bác bỏ tin đồn".

"Giờ cha không quan tâm con có nguyện ý hay không nguyện ý lấy Giang Dịch Thần, nếu con còn nhận người cha này thì ngày mai nhất định phải đi,

đừng để cho cha mất mặt!" Hứa Minh Sơn nói vậy cho cô biết.

Hứa Mạt nghĩ mãi mà không hiểu lý do gì Giang Dịch Thần nhượng bộ đồng ý, Từ Tiểu Cẩn cũng trở lại bên anh ta, anh ta còn muốn dây dưa không rõ với cô? Aiz... Bất chấp đóng giả bộ đáng của một người đàn ông si tình, tiền bạc và sự nghiệp với anh ta mà nói lại khá quan trọng, cho dù không thể âu yếm người phụ nữ quan trọng của đời mình cũng không làm anh bận tâm tới việc có hay không có một cô vợ giàu sang. Nếu không có chuyện như thế, Giang Dịch Thần cũng sẽ không cưới cô và cùng nhau sống chung cả đời.

Buồn cười!

Giang Dịch Thần và cô bất hòa trong cuộc sống hôn nhân. Cô đã từng cùng anh ta đầu ấp tay gối, anh ta cũng ôn tồn đối xử với cô, tất cả chỉ là dối trá chưa tới thời điểm phá nát da mặt nhau, lúc đó tâm anh ta còn chưa có hướng hết về Từ Tiểu Cẩn. Vợ và tiểu tình nhân chiến tranh chỉ có một người được phép sống sót. Bất hạnh thay cô chính là kẻ phải chết kia. Khát cầu tình yêu, liều mạng đem về cho mình tình yêu thì lại là kẻ luôn bị vứt bỏ. Đoạn tình yêu lộng lẫy xinh đẹp như hoa hồng nháy mắt héo rũ, bất cứ lúc nào nhớ tới, đối với Hứa Mạt mà nói đều là một loại tra tấn làm cho thù hận cùng ghen tị càng thêm điên cuồng. Cô từng yêu anh ta sâu sắc, mà lúc này đây cô không mong muốn lại dây dưa với anh ta! Một chút cũng không muốn nghĩ đến!

Hứa Mạt đang yên lặng nhớ lại tất cả ký ức "yêu hận tình thù" đời trước thì tiếng chuông di động đột ngột vang lên, là Lục Từ Hoàn gọi:

"Alo..... Lục Từ Hoàn."

"..... Mạt."

"Ừm?"

"Em đêm nay thật đẹp, màu đỏ thật thích hợp với em." Đầu kia điện thoại là giọng nói ấm áp của Lục Từ Hoàn.

Hứa Mạt kinh ngạc, rõ ràng mình đang mặc một chiếc váy ngủ màu trắng ở đâu ra màu đỏ..... Hứa Mạt bỗng nhiên nhớ tới, bụng kín góc váy! Trên người cô chỉ có quần lót là màu đỏ!

Hứa Mạt vội vàng đi xuống xem. Nương theo ánh trăng, vừa vặn nhìn thấy người mặc áo sơ mi trắng, Lục Từ Hoàn đứng cạnh hàng cây nhỏ gần ban công cười nhìn cô.

Anh chàng vô si này, lá gan càng lúc càng lớn! Thế mà lại trực tiếp đến nhà cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bỏ trốn

Hứa Mạt rón ra rón rén đi xuống tầng, đến ban công trong hoa viên. Cả người bỗng nhiên bị đôi tay mạnh mẽ ôm lấy: "Lục Từ Hoàn?"

Hứa Mạt bị Lục Từ Hoàn ở sau lưng ôm cô vào trong lồng ngực anh.

Lục Từ Hoàn cất giọng ấm áp: "Bảo hôm nay sẽ tới tìm anh vì sao không thấy em đến?"

Anh ở bãi biển đợi đã lâu, gió thổi từng trận vào người lạnh thấu xương mà Hứa Mạt không thấy đâu, nghĩ cô có phải gặp người xấu rồi hay không, anh ảo não vừa hối hận vừa lo lắng, tìm cô khắp nơi.

"Em nhất thời có việc nên không tới được....." Hứa Mạt nói dối.

"Nhưng mà anh, anh vào đây bằng cách nào?"

"Đương nhiên là trèo tường vào."

Hứa gia tường xây rất cao, nếu không dùng thang, người bình thường căn bản không có biện pháp trèo vào.

"Anh là khi à?"

Hứa Mạt đụng đến trên tay anh có mảng uron ướt: "Anh bị thương!"

"Ai kêu nhà em xây tường cao như vậy, không chỉ cao, còn cấm rất nhiều thủy tinh, anh không để ý tới liền cứ thế trèo qua." Lục Từ Hoàn cười, ánh trăng hắt lên nửa người phía bên phải của anh, phá lệ có chút sáng trắng lung linh.

Trong lòng Hứa Mạt như nai con va chạm đau đớn. Người đàn ông này như thế nào càng nhìn càng cảm thấy thuận mắt, trước kia nhìn mười mấy năm cũng không cảm thấy anh có chút mị lực nào. Chẳng lẽ sống lại làm cho ánh mắt cô cũng thay đổi theo.

Hứa Mạt trầm giọng mĩa mai nói: "Da mặt anh thế nhưng càng ngày càng dày, trước đó vài ngày còn xấu hổ đỏ cả mặt. Hiện tại mới gặp nhau liền áp áp ôm ôm, động tay động chân, em còn tưởng rằng anh là một chàng trai ngây thơ, lại còn học lưu manh ẩn núp ở ban công nhìn lên quần lót con gái nhà lành."

Lục Tử Hoành vừa nghe vội vàng buông ra: "Thực xin lỗi, anh..... anh chỉ là không nghĩ tới....."

"Không nghĩ tới?" Hứa Mạt nhún mày.

Lục Tử Hoành trông thấy ánh mắt sắc bén của cô có chút chột dạ. Được rồi, kỳ thật cũng có một chút kìm lòng không được.

Hứa Mạt cười hai tiếng, vỗ một cái vào ót anh: "Vẫn nên là bộ dáng này để người khác xâm lược mới thích nha."

Lục Tử Hoành hiểu được mình lại bị Hứa Mạt trêu ghẹo, không cam lòng ôm lấy Hứa Mạt, tức giận nói: "Ai cần em xâm lược, chính anh xâm lược đây."

Ánh trăng lẳng lẳng đổ xuống hoa viên, cây tùng nhỏ nhỏ in bóng nhạt nhòa, Hứa Mạt trong lòng Lục Tử Hoành, hai người triền miên hôn môi nhau, trong bóng đêm tĩnh mịch vang lên vài tiếng thở gấp. Mới được bao nhiêu ngày, kỹ năng hôn của Lục Tử Hoành đã thành thạo hơn nhiều, cùng ba trăm sáu mươi độ các góc đều lưu lại. Học được nhanh như vậy, đại khái trời sinh sẽ không phải đàn ông chính nhân quân tử gì đâu nha.

Hai người ở trong hoa viên hôn nồng nhiệt thật lâu, Hứa Mạt lôi kéo Lục Tử Hoành suốt đêm rồi khỏi Hứa gia.

"Chúng ta đi chỗ nào?" Lục Tử Hoành hỏi Hứa Mạt.

"Bỏ trốn." Hứa Mạt nhìn anh nói. Lục Tử Hoành giật mình. Anh còn chưa chuẩn bị tốt đâu, quá bất ngờ rồi.

....

Hứa Mạt lái xe hơn một giờ thì tới nơi. Bước xuống xe liền nghe thấy âm thanh sóng biển ầm vang mênh mông, tiếng gió vi vu thổi qua làn tóc. Hứa Mạt lôi kéo Lục Tử Hoành đi đến ngôi nhà bên bờ biển, nóc nhà mái ngói thăm màu, hàng cây xanh bao phủ xung quanh. Chính là tại đây, trong gian phòng đời trước cô cầu dẫn anh, điên cuồng cùng anh triền miên một đêm.

Gian nhà này nhiều năm về trước mẹ của Hứa Mạt đề nghị cha Hứa Minh Sơn xây cho bà. Mẹ Hứa Mạt vốn là con gái làng chài bị con trai thương nhân "Tiêu tư giai cấp" - Hứa Minh Sơn vừa gặp đã yêu, cưới về nhà.

Hứa Mạt và Lục Tử Hoành sống vai ngồi trên thềm đá trước cửa nhà. Biển lớn một màu lam sâu thẳm, ánh trăng trải dài trên mặt biển, sóng lăn tăn gợn ánh bạc chìm nổi dập dờn xuôi theo dòng nước vỗ bờ tung bọt trắng xóa. Lục Tử Hoành và Hứa Mạt đều không nói chuyện, lẳng lẳng nghe tiếng sóng, tiếng gió ngập trời mát lạnh, trong lòng mang tâm sự riêng.

Qua hồi lâu, Lục Tử Hoành hỏi Hứa Mạt:

"Mạt..... Em yêu anh sao?"

Hứa Mạt nghe vậy, cười rộ lên, đây không phải câu hỏi cô đã hỏi anh hay sao, vì thế cũng học anh trả lời: "Yêu."

"Yêu anh sâu bao nhiêu?" Lục Tử Hoành nghiêng đầu qua, đôi mắt ôn nhu nhờ ánh trăng chiếu vào càng trở lên trong veo, sâu thẳm. Không biết vì sao, trong lòng cô có chút trùng xuống.

"Yêu sâu đậm sao?" Lục Tử Hoành hỏi cô.

Hứa Mạt chần chờ chuyển mắt nhìn ra phía biển: "..... Ừ."

Lục Tử Hoành có một tia đau đớn nhói lên trong lòng, không tiếp tục nhìn Hứa Mạt, anh lẳng lẳng ngắm nhìn ánh trăng chiếu trên mặt biển. Anh cảm giác được trong đôi mắt Hứa Mạt đang nhìn anh nhưng cũng không phải là anh. Mắt cô hiện ra bi thương cùng áy náy, đây chính là nguyên nhân cô thay đổi quay sang yêu anh sao? Vậy phần bi thương và áy náy ấy là vì ai....

Tiếng gió dần dần nhẹ nhàng, sóng biển cũng yên tĩnh rất nhiều, trong trời đất lúc này chỉ có hai con người đang sống vai ngồi bên nhau cùng trầm tư.

Hứa Mạt có chút mờ mịt. Cô hẳn là yêu Lục Tử Hoành, bởi vì cô luôn nghĩ sẽ cùng anh, sẽ luôn giữ anh bên mình, ở cùng nhau là cô đã thỏa mãn lắm rồi. Thế nhưng, yêu anh thì yêu sâu bao nhiêu? Có giống như đời trước yêu sâu nặng Giang Dịch Thần không? Nếu so sánh tình yêu với Giang Dịch Thần có vài phần....

Có lẽ, đời trước là đời trước, hiện tại là hiện tại, đời trước Lục Tử Hoành đã vì cô mà chết, mà hiện tại người cùng ở bên cạnh cô không phải là người đã bên cô suốt 9 năm trải qua mưa gió. Như vậy bởi thường thật sự có ý nghĩa sao? Hoặc là, cô không mang lại cho anh thứ tình yêu sâu đậm ngang như yêu Giang Dịch Thần. Đáng ra cô không nên xuất hiện trước mặt anh, làm cho anh đặt tất cả tình yêu vào cô một lần nữa. Cô trở về tìm anh là đúng hay sai.....

Ánh trăng chìm dần vào biển xa, Lục Tử Hoàn ôm Hứa Mạt vào trong lòng, ở bên tai cô thấp giọng ní non, một lần lại một lần: "Mạt..... Anh yêu em... Anh yêu em....."

Câu nói của Lục Tử Hoàn như viên đá chạm vào mặt băng trong lòng cô. Đêm hôm đó cũng tại đây, Lục Tử Hoàn một bên giữ lấy cô, một bên nói: "Anh yêu em, Hứa Mạt, Anh yêu em....." Một lần rồi lại một lần, nghe đến lòng cô đều đau.

Đúng vậy, nghe mà lòng đau đớn.

Hứa Mạt cũng ôm lấy Lục Tử Hoàn, bình tĩnh mà mang theo một phần ôn nhu khó được: "..... Ừm, em đã biết....."

Cô miên man suy nghĩ, bây giờ đây không phải cô yêu Lục Tử Hoàn thì là ai...

Hứa Mạt cùng Lục Tử Hoàn vào trong phòng nhỏ qua đêm, tất cả trang trí trong phòng nhiều năm qua đều không thay đổi. Hứa Mạt từ trong hòm rượu nhỏ cầm hai chai rượu nho đỏ mang ra cùng anh uống mấy ly. Men say mông lung, cô nhìn khuôn mặt anh lại giống như đã quay trở về đêm hôm đó. Kiếp trước kiếp này, giặt mình tình mộng, phần không rõ đến cùng thân cô là sống ở đời nào.

Đối với Giang Dịch Thần yêu cùng oán, đối với Từ Tiểu Cẩn ghen tị cùng thù hận. Chôn dưới đáy lòng cuộn cuộn thù hận, uống phí thời gian dài tuổi thanh xuân của cô, tra tấn cô nhiều năm như vậy, hôn nhân tình yêu thì như chiến tranh, ba người 10 năm tranh đấu, còn lôi kéo cả một đời Lục Tử Hoàn.

Hứa Mạt mượn rượu giải sầu, uống một ly lại một ly, Lục Tử Hoàn khuyên cũng khuyên không được. Lục Tử Hoàn nhìn ra cô đang tự dày vò mình, cũng hiểu được cô vì ai mà uống nhiều rượu như vậy. Là vì người đàn ông Giang Dịch Thần kia? Cô vẫn còn yêu hắn..... Đúng vậy, anh chỉ là một tên nghèo khổ, chỉ có hai bàn tay trắng, mà Hứa Mạt lại là thiên kim con tiểu thư danh giá. Anh không như Giang Dịch Thần có bối cảnh hiển hách, cũng không được kế thừa một gia nghiệp kêch xù. Anh cái gì cũng không có.....

Lục Tử Hoàn trong lòng rầu rĩ, tận lực bỏ qua những ý nghĩ này. Tuy rằng anh cái gì đều không có, chẳng lẽ sẽ buông tay Hứa Mạt, anh rất yêu cô, không sao buông cô ra được.

Hứa Mạt thấy Lục Tử Hoàn cúi thấp đôi mắt thất thần, cũng không khuyên cô. Cô đổ phần rượu còn sót lại gần đáy chai vào ly dài làm tràn ra khỏi miệng ly, mang qua cho anh.....:

"Nào! Anh cũng đến uống! Đều..... Đều uống đi!"

"Anh chỉ uống ít vì tử lượng không tốt lắm." Lục Tử Hoàn nâng ly thuận tay tính đồ bót ra lại bị Hứa Mạt đoạt trở về:

"Mắc cỡ ngại ngần cái gì..... Giống nàng dâu nhỏ ngoan ngoãn quá đấy!"

"..... Anh là đàn ông." Lục Tử Hoàn bình tĩnh tự thuật.

Rượu đỏ nhuộm hồng khóe môi, Hứa Mạt nhứ mày không có ý tốt, tiến đến trước mặt Lục Tử Hoàn. Áo anh bị cô phanh ra, anh thì bị đẩy nằm trên mặt bàn, đem rượu trong miệng cô đẩy vào miệng anh. Lục Tử Hoàn không ngờ cô đột nhiên ra chiêu, không cẩn thận bị sặc rượu. Hứa Mạt một tay ấn tay anh đặt trên bàn, ghé sát vào mặt anh nói: "Nào cô vợ bé nhỏ ngoan ngoãn, để vì phu đến yêu thương nàng nha....."

Hứa Mạt lại cầm ly rượu uống một ngụm một ngụm tiếp tục đẩy hết vào trong miệng Lục Tử Hoàn. Lục Tử Hoàn nhẹ nhàng từ chối vài cái tỏ vẻ kháng nghị, cuối cùng vẫn tiếp nhận rượu đưa vào.

Một ly rượu đã bị hai người môi kề môi hết gần một nửa. Lục Tử Hoàn dựa lưng vào bàn, Hứa Mạt áp trên người anh, giữa khóe môi hai người rượu rơi xuống ướt nhẹp ngực anh.

"Không được miên man suy nghĩ. Nha?" Hứa Mạt nói.

Lục Tử Hoàn giặt mình. Hoá ra vừa rồi cô nhìn ra được tâm tư của anh. Anh rối rắm không biết là cảm động, vui vẻ, thỏa mãn hay là nên khổ sở. Cảm xúc hỗn loạn làm cho anh bứt rứt muốn cho nó thoát hết ra ngoài. Anh liền xoay người áp Hứa Mạt đặt trên bàn: "Em mới là nàng dâu nhỏ ngoan ngoãn, nhớ kỹ?"

Lục Tử Hoàn không biết từ đâu phát ra dũng khí và xúc động kịch liệt hôn Hứa Mạt: "Em lần đó đứng trước hon ngàn sinh viên đã nói không được mộng tưởng tới anh, kỳ thật....."

Lục Tử Hoàn nói đến bên miệng, lại dừng lại.

"Kỳ thật cái gì....." Hứa Mạt hỏi Lục Tử Hoàn.

"..... Kỳ thật anh cũng muốn nói, nói cho đàn ông khắp thế giới này biết em là của anh, ai cũng không được mơ tưởng tới em..... Ai cũng không được!"

Lục Tử Hoàn hai mắt sáng ngời hữu thần nhìn chăm chăm Hứa Mạt như muốn chỉ một ngụm là chiếm lấy ăn sạch cô. Hứa Mạt có chút ngây ngẩn cả người. Suốt một đời hơn mười năm, Lục Tử Hoàn nhìn cô kết hôn, nhìn cô hoài thai đứa nhỏ của Giang Dịch Thần, luôn luôn âm thầm canh giữ bên cạnh cô, chưa bao giờ đòi hỏi gì ở cô, chưa bao giờ dám nói những câu như vậy với cô. Trong lòng anh khi ấy có bao giờ khát vọng một ý nghĩ như vậy hay chưa.....

Lục Tử Hoành ánh mắt âm u vài phần, mặt chôn vào cổ Hứa Mạt gian nan nói: "Em là của anh....."

Hứa Mạt nghe ra trong giọng nói kia có vài phần ảm đạm, không đành lòng cùng áy náy, đáy lòng đau nhói nảy lên một nhịp.

"Ừ, của anh, em là của anh."

Lục Tử Hoành nghe vậy, ngẩng mặt nhìn Hứa Mạt, trên mặt nhấp nhোáng vài phần sáng rọi, tựa như một đời kia lúc anh sắp chết thấy Hứa Mạt nhìn anh cứ như vậy vui sướng.

"Mạt!"

Hứa Mạt bổ sung thêm: "Em là của anh nhưng anh cùng mọi thứ của anh đều là của em." Cho nên em vẫn là chính mình.

Lục Tử Hoành nở nụ cười, khoe miệng vẫn còn nhuộm màu rượu đỏ, người nào đó đặc ý mắt lóe sáng với Hứa Mạt.

Tên ngọc này, bị cô nói vòng vèo vài câu liền cao hứng như vậy. Anh ở đời trước ngoan tuyệt, làm việc quyết đoán cùng với hiện tại suýt mộng tưởng một ngum ăn cô lúc này. Vậy tương lai anh có phát triển hết cuộc đời trở thành một người đàn ông "giả ngoan" hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: So chiêu

Buổi sáng ngày thứ hai, Hứa Mạt từ trong lòng Lục Tử Hoành tỉnh lại, hai người cùng ngủ trên một chiếc giường.....

"A, tên đáng ghét! Anh sao lại không nằm dưới sàn? A, quần áo của em đâu....."

Hứa Mạt phát hiện quần áo trên người cô đã đổi thành một chiếc váy ngủ, sắc mặt không tốt đứng lên nhìn chằm chằm Lục Tử Hoành, dùng ánh mắt chỉ trích anh tới hôm qua có hành vi gây rối.

Lục Tử Hoành hôn nhẹ lên trán Hứa Mạt, thấy ánh mắt cô nhiệt liệt lên án anh liền nói: "Là anh muốn ôm em ngủ, quần áo trên người em cũng là anh tự động thay, đều là anh tự làm hết....."

"Em cho phép anh làm?" Hứa Mạt nhướn mày: "Em chỉ nhớ là cho phép anh được tưởng tượng ra chứ không nhớ là đồng ý cho anh động tay động chân lên người em?"

"Anh không có vi phạm vào lời nói của em nha!" Lục Tử Hoành vừa nói vừa mở ra chăn mỏng, để lộ ra đôi chân dài: "Em nhìn xem, anh vẫn mặc quần đây này."

Hứa Mạt ôm ngực, xem thường nói: "Anh cũng có thể mặc lại quần vào khi em chưa thức giấc."

Lục Tử Hoành hết đường chối cãi. Tối hôm qua bị Hứa Mạt chuốc cho say khướt, có làm cái gì, trên thực tế anh cũng nhớ không rõ.

Hứa Mạt nhin xuống ý cười nơi khoe miệng, đánh nhẹ một cái lên đỉnh đầu anh, chỉ vào dấu hôn trên xương quai xanh: "Lục sắc quý, anh nhìn xem.... Nơi nơi đều là dấu đầu tây do vết cắn hôn của anh, anh còn dám nói không làm chuyện xấu gì với em à!"

Lục Tử Hoành hoàn toàn mơ hồ, cũng hoài nghi bản thân mình chẳng lẽ đã làm... Chẳng lẽ anh thật sự say rượu làm loạn...

Lục Tử Hoành nhớ tới đêm qua mình mơ mộng xuân, trong mơ có Hứa Mạt... Đây, không lẽ mỗi ngày nhớ thương nên tới đến đi ngủ tiềm thức tự động tư xuân....?

Lục Tử Hoành không nhớ rõ, Hứa Mạt lại nhớ được rành mạch, tuy rằng đang say nhưng thần trí vẫn rõ ràng. Quả thật cô viện cớ lý do rượu kích thích mà hứng trí bùng bùng, quyết tâm bắt buộc Lục Tử Hoành thay đồ cho cô!

Trên cổ cô in đầy dấu hôn kỳ thật là do muỗi gây ra. Phòng nhỏ bình thường không có người ở, thật vất vả mới có hai người sống đến đây, đàn đàn lũ lũ con cháu nhà muỗi nhiệt tình hưởng thụ no say, hơn nữa Hứa Mạt da thịt thơm tho, phá lệ chiêu dụ quân đoàn muỗi đến xoi.

....

Hứa Mạt lôi kéo Lục Tử Hoành tham quan làng chài, đi theo một người ngư dân quen biết lên thuyền ra biển bắt cá. Buổi tối cùng cả nhà ngư dân đó nướng cá ăn trên bờ biển. Thật lâu rồi không được thoải mái như vậy. Hứa Mạt tâm tình tự tại, Lục Tử Hoành lại thường xuyên thất thần, không biết đang nghĩ cái gì.

Ban đêm, Hứa Mạt đem Lục Tử Hoành và đệm chăn từ dưới đất vớt lên, ném ở trên giường: "Muối nhiều, anh dồi dào máu nên tôi nằm gần chút, để cho chúng nó ăn anh."

"Được." Lục Tử Hoành thuận theo ôm Hứa Mạt, đem chăn mỏng phủ kín làn da cô.

Một ngày trôi qua vui vẻ, Hứa Mạt cũng thấy mệt mỏi, yên tĩnh đi vào giấc ngủ. Trời đêm, Lục Tử Hoành mở to đôi mắt, chốc chốc lại khẽ nháy nháy mắt, như thể lòng anh đang ngổn ngang trăm mối.

Lúc Hứa Mạt sắp ngủ say, nghe thấy Lục Tử Hoành thở dài một hơi, lẩm bẩm: "Lần đầu tiên a..... Mình cứ như vậy mà mơ hồ lắm, một chút ấn tượng đều không có..... Aiiiiiz.....!"

Hứa Mạt thiếu chút nữa cười to ra tiếng, nguyên một ngày anh nghĩ tới chuyện tối qua?! Cô còn tưởng anh bị làm sao ý chứ!

Hứa Mạt đánh lên ngực Lục Tử Hoành một phen: "Đồ ngốc! Anh lần đầu tiên sao chỉ như vậy được!"

Lục Tử Hoành bị Hứa Mạt nói như vậy, đầu tiên là kinh hãi, sau lại quần bách, giải thích nói: "Không, không có, anh nói là..... Lần đầu tiên rồi bèn đánh cá, là nói chuyện này....."

Lục Tử Hoành học cái gì cũng đều rất nhanh, nhưng duy nhất nói dối thì dù đã trải qua một đời thêm đời này nữa cũng đều học không tốt.

Hứa Mạt nhủ mảy lại đập anh: "Em nói tới chuyện bắt cá nha, anh lại nghĩ tới cái gì đen tối vậy, sắc quý?"

"....." Rõ ràng sẽ không là...

....

Buổi sáng tiếp theo, Lục Tử Hoành tỉnh lại thì không trông thấy Hứa Mạt đâu. Trên bàn có lưu lại mảnh giấy: "Sắc quý, em có việc muốn xử lý, đi trước. Hai ngày này không nên xem TV, cũng không được đọc báo và cũng không cần tới trường làm gì. Chờ em--- Chủ nhân của anh – Hứa Mạt."

Lục Tử Hoành cầm tờ giấy mơ hồ đoán ra được chuyện gì đó, mi nhắm lại thành một đoàn.

Cô ấy có địa vị quá cao, anh chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cô, chờ đợi là cả một quãng đường mệt mỏi, anh muốn cô bay xuống bên cạnh anh. Anh sẽ bắt lấy cô, không cho cô rời đi, dù hi vọng mong manh nhỏ như hạt cát nhưng anh vẫn muốn giữ cô thật chặt không buông tay.

Chỉ khi trở thành một người đàn ông cường đại mới xứng sống đôi cùng cô.....

Lục Tử Hoành tay nắm chặt thành hai nắm, trong đôi mắt thần sắc phức tạp.

****

Cuộc họp báo công khai với các ký giả được diễn ra tại khách sạn Đái Duy Tư. Chỉ mời các nhà báo, đài truyền hình cùng các phương tiện truyền thông đại chúng có uy tín, đều là những người lúc trước đưa ra phân tích và chộp tin về vụ việc hai nhà Giang - Hứa nháo hủy hôn trong bữa tiệc sinh nhật Cao Tinh. Đài truyền hình vốn cũng đồng ý lời mời nhưng Hứa Mạt kịch liệt yêu cầu hủy bỏ không cần cho giới truyền hình tham dự.

Giang Dịch Thần và Hứa Mạt, hai người đơn giản giải thích sự tình hôm đó, nói rõ hôn ước vẫn tiếp tục, cũng công bố đám cưới tại ngày mười một tháng sau. Kế tiếp là phần khó khăn nhất khi nhà báo hỏi tới:

"Hứa Mạt tiểu thư, ý của cô là nói, lần trước trên du thuyền trong bữa tiệc sinh nhật thiếu gia Cao Tinh, công bố cùng Giang Dịch Thần giải trừ hôn ước, vĩnh viễn không gả cho anh ta chỉ là lời nói lúc giận dữ thôi sao?"

Hứa Mạt cứng ngắc hé môi cười, nhìn Giang Dịch Thần liếc mắt một cái: "Đúng vậy, chỉ là vài lời nói dối mà thôi, tình cảm của chúng tôi tốt lắm. Chỉ là hôm đó não loạn ầm ỹ vài câu."

"Nhưng có người chứng kiến tới hôm đó Giang Dịch Thần ôm một tiên nữ váy trắng rời khỏi, không đưa cô trở về, chuyện này giải thích thế nào? Là Giang Dịch Thần bên ngoài ép buộc cô giải trừ hôn ước sao? Tiên nữ váy trắng đó là người thứ ba?"

Hứa Mạt cười một tiếng, nhìn cô nữ phóng viên với ánh mắt sắc bén, nở nụ cười, lườm liếc mắt một cái, lời nói sắc bén đáp lại nữ phóng viên mặc âu phục đen kia: "Cô cứ luôn miệng gọi là tiên nữ, cô cảm thấy tiên nữ sẽ là kẻ thứ ba sao?"

Nữ nhà báo mặc bộ đồ đen á khẩu, không nói ra lời, một phóng viên nam khác giờ tay muốn hỏi cô. Thật sự là tiếp nối không dứt nha! Cùng một câu hỏi cô trả lời không dưới mười lần, chỉ cần câu trả lời của cô không theo như mọi người phỏng đoán liền không xong với bọn họ.

Giang Dịch Thần từ đầu tới cuối đều nhìn thường thức biểu cảm biến hóa trên mặt Hứa Mạt, có khi phẫn hận, có khi khinh thường, hoặc không kiên nhẫn. Hứa Mạt mang theo ánh mắt khinh thường và chán ghét với hắn, làm hắn thật không thoải mái chút nào. Cô gái này và hắn cùng có bối cảnh hiển hách, một bộ dáng cao quý, lạnh lùng, diễm lệ. Hắn rất muốn nhìn cô tan nát cõi lòng, bộ dáng nhu nhược, điếm đạm đáng yêu... chỉ tưởng tượng một chút cũng thấy thú vị.....

"Hừ, còn chưa xem đủ?" Hứa Mạt trào phúng nhìn Giang Dịch Thần. Cuộc họp báo cũng gần tới thời gian kết thúc, tầm mắt của Giang Dịch Thần vẫn luôn chiếu lên người cô, làm cô thấy phản cảm, vô cùng không được tự nhiên.

"Cô then thùng?!" Giang Dịch Thần tay dứt vào túi quần, cười đến có chút hư đốn.

Hứa Mạt trừng mắt nhìn hần, hừ lạnh một tiếng, sai chân dài mang giày cao gót vàng kim đi về phía thang máy, vào thang máy cô phát hiện hần ta cũng tiến vào theo. Giang Dịch Thần một tay ôm eo Hứa Mạt, tư thế ái muội cúi đầu như muốn hôn cô. Cửa thang máy đóng lại, Hứa Mạt vội đẩy Giang Dịch Thần ra, thờ hồn hên trừng mắt nhìn.

"Đừng chạm vào tôi!" Hứa Mạt gầm nhẹ.

Giang Dịch Thần lườm cô liếc mắt một cái, có chút khinh thường, sửa sang lại cổ áo bị cô làm loạn. Vừa rồi có phóng viên đi theo nên hần mới làm ra động tác kia. Vừa tại phòng họp báo tỏ ra ân ái, bước ra khỏi phòng liền mỗi người đi một ngã, chỉ có kẻ ngốc mới tin những lời nói mà hần phát biểu trong cuộc họp báo.

Trong không gian nhỏ hẹp chỉ có cô cùng Giang Dịch Thần, chống lại nhau cả một đời như kẻ thù. Hứa Mạt nhìn chằm chằm vào nền thang máy, Giang Dịch Thần thoải mái dựa vào vách tường thang máy, khoe môi hơi gọn thẳng tắp đánh giá Hứa Mạt.

Thang máy rớt cuộc xuống đến tầng hầm, cô cảm thấy 17 tầng giống như đi 17 vạn năm ánh sáng. Cửa thang máy vừa mở cô liền bước nhanh chân ra ngoài. Giang Dịch Thần chậm rì rì đi theo ở phía sau.

Tầng hầm là nơi đỗ xe của khách sạn. Hứa Mạt tìm thấy xe của mình, vừa mở được cửa xe bỗng nhiên bị ôm lấy. Mùi nước hoa Nile quen thuộc bao phủ lên người cô. Hứa Mạt kinh hãi, tìm đập nhanh vài nhịp. Mùi nước hoa này không thể quen hơn, nhưng.... "Anh buông tôi ra....."

Giang Dịch Thần ôm lấy Hứa Mạt, gắt gao ôm cô ở trong ngực, tay ở trên lưng cô vuốt ve. Hứa Mạt giận dữ, giờ tay muốn bịt tai hần ta. Giang Dịch Thần thuận tay bắt lấy cổ tay Hứa Mạt, hôn lên, một tay đẩy Hứa Mạt ngã ngồi trên ghế xe, tiến lên nhiệt liệt hôn môi, má, mắt... khắp mặt cô.....

"Giang Dịch Thần, anh điên rồi!"

Vừa giãy giụa, cô vừa hồ đồ. Hần ta làm cái gì vậy? Cường bạo cô sao?! Trong nháy mắt, Hứa Mạt nhớ tới một đời kia, hần cũng từng như vậy thô bạo ở trên người cô phát tiết dục vọng, phần nộ, trả thù: "Cô không phải yêu tôi sao? Nghĩ cách muốn chiếm lấy tôi sao? Được, tôi liền bố thí cho cô....."

Buồn cười, hần bố thí cho cô sự khuất nhục nhưng cô lại từng mong chờ, thẳng cho tới về sau yêu biến thành hận.....

"Bốp --" Hứa Mạt rớt cục không nhện được nữa liền hung hăng tát Giang Dịch Thần hai cái tát như trời giáng. Giang Dịch Thần sờ sờ hai má nóng rát, lửa giận trong lòng bùng lên. Người phụ nữ này thật sự là yêu thích bịt tai... Hần vậy mà lại để cô ta đánh hai lần!

Giang Dịch Thần nhìn mấy ảnh trong chiếc xe ở xa xa, liếc mắt một cái, hừ lạnh: "Bất quá gặp dịp thì chơi, cô còn tưởng thật, cho là tôi có hứng thú với cô, yêu thương cô sao? Đừng nực cười như vậy. Cô cũng đã sớm biết tôi chỉ yêu Tiểu Cẩn."

Hứa Mạt cười gian: "Như vậy là tốt nhất! Bị anh yêu sẽ chỉ làm tôi cảm thấy ghê tởm!"

Hứa Mạt bất chấp bên ngoài có người đang chụp ảnh, một phen đẩy Giang Dịch Thần ra liền xông thẳng ra khỏi xe. Cô hung hăng đóng cửa xe lại, tâm tình tức giận muốn học máu, mang giày cao gót 8cm cứ thế hăm hăm từ cửa tầng hầm đi ra ngoài đường cái.

Giang Dịch Thần bị Hứa Mạt cắn nát môi, nóng bừng đau đớn, có một chút vết máu lại còn thêm hai cái bịt tai. Cô nàng này thật sự là đòi mạng. Hần cùng Hứa Mạt tuy rằng từ trước không quen, nhưng nhận thức cũng không phải một ngày hai ngày, trước kia cô đối với hần đều là cao quý tao nhã, đột nhiên lại thay đổi trở nên..... Trở nên bạo lực như vậy! Nói cần liên cần, nói đánh là đánh!

Hứa Mạt đi đến đường quốc lộ mới dừng lại! Bà nội nó, xe kia là của cô mà! Cô chạy cái gì chứ, kẻ phải cút là Giang Dịch Thần mới đúng!

Hứa Mạt đang định quay trở về, lại nghe thấy trên đường bên cạnh mình tiếng xe ô tô, cửa kính mở ra có người hướng cô húy sao – Giang Dịch Thần!

Giang Dịch Thần ngồi trong xe của Hứa Mạt, quay cửa kính xe xuống nhìn cô đặc ý cười, động tác không cẩn thận làm vết thương ở miệng nhói đau, chân mày nhíu lại. Giang Dịch Thần mặt trầm xuống hướng Hứa Mạt làm động tác "bái bai", nhấn chân ga vào một phát phóng đi:

"Hẹn gặp lại, Hứa đại tiểu thư!"

Giang Dịch Thần lái xe cô đi rồi! A... Ví tiền của cô còn để trong xe, hiện tại trên người không một xu!

"Giang Dịch Thần, anh dừng lại!"

Giang Dịch Thần cố ý thả chậm tốc độ xe, nhìn vào kính chiếu hậu quan sát, thương thức Hứa Mạt đang tức giận. Thấy cô tức giận tới giờ chân, trong lòng liền vui sướng, liền thấy Hứa Mạt còi giày cao gót ném tới!

"Ba....." Trên đỉnh xe vang tiếng giòn vang, một chiếc giày cao gót màu vàng liền cộc lộc lẩn xuống tấm kính chắn trước mui xe. Giang Dịch Thần giảm nhanh chân ga phóng xa khỏi Hứa Mạt, miễn cho cô lại ném giày tiếp. Cô nàng này không khỏi cũng quá nhanh nhẹn dũng mãnh rồi!

Chương 11: Bí mật

Hứa Mạt chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như lúc này, cô được vài người vệ sĩ thật là tuyệt. Ngay tại lúc cô đứng trên một chiếc giày cao gót còn lại, xa xa nhìn xe của mình phóng đi thì hai anh chàng vệ sĩ kịp thời xuất hiện. Cô không nhớ nổi hai vệ sĩ này tên là gì, cô đối với những người nhân viên rửa ria này từ trước đến nay không để ý lắm. Hai vệ sĩ báo tên mình ra nhưng bất hạnh thay, lần này Hứa Mạt cũng chẳng để ý mà nhớ tên người ta.

Hứa Mạt trở về Hứa gia nghỉ ngơi một lát, buổi tối cô còn có hẹn, tối nay mời tiệc mấy nhà báo cùng chủ biên tập và phóng viên ban sáng. Đối lại cả đòi trước của cô luôn liều lĩnh tự ý làm theo ý mình, nhưng khi trải qua nhiều thăng trầm cùng mất đi, cô đã không thể như lúc trước chỉ biết tùy hứng, chỉ biết ích kỷ của riêng mình.

Giang Dịch Thần thế nhưng lại không tới. Giang Chấn Hoa lấy lý do công ty đột nhiên có việc gấp muốn xử lý, sẽ tới trễ một chút. Hứa Mạt đoán được vì sao Giang Dịch Thần đột xuất có việc gấp, khẳng định đang ở cùng Từ Tiểu Cẩn. Hôn ước đã khôi phục, Từ Tiểu Cẩn tất nhiên thương tâm không thôi. Hiện nay, cục diện lại trở về như lúc ban đầu, cô cùng hai người kia lại dây dưa không rõ. Thực làm người ta ghê tởm.

Hứa Mạt đại khái đến cho có lệ liền xin phép ra về. Hứa Minh Sơn biết rõ tính tình Hứa Mạt, cô đến đã là khó có được nên không nói gì nhiều, liền cho lái xe đưa cô trở về.

Hứa Mạt rời đi, Giang Dịch Thần khoan thai đến chậm. Hai người xem như vừa vặn lỡ mắt nhau, buổi sáng mới xảy ra tranh chấp lúc này không gặp nhau, tránh cho một phen thuốc súng bay mù trời.

....

Sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Mạt thu thập vài món quần áo, vụng trộm ra cửa, tính toán đi tới bờ biển tìm Lục Từ Hoàn.

Chỉ cần qua hai ngày, tin tức cũng chậm chậm phai nhạt. Cô cũng không phải đại nhân vật gì nổi tiếng, mọi việc sẽ dần ổn định và không còn âm ỉ nữa.

Giang Dịch Thần lấy xe của cô chạy mất, cô cũng lười vào gara lấy xe khác, tránh cho bác Trung nhìn thấy lại hỏi han này nọ, vì thế cô trực tiếp ngồi tàu điện ngầm.

Hiện tại đứng vào giờ cao điểm, mọi người chen nhau đi làm nên xe điện ngầm càng đông và chật chội. Hứa Mạt không để ý lắm, cũng không bài xích người khác đụng cô, nhưng nếu kẻ đó mà tỏa ra mùi mồ hôi đứng gần cô là không xong với cô đâu!

"Này, anh cách tôi xa một chút!" Hứa Mạt ôm cánh tay lạnh lùng đối diện với cái mũi sáng bóng của tên đàn ông kia. Tên đàn ông đang vịn tay vào móc tròn trên xe, hờ ra cả mảng lông nách rậm rì đen như mực, cúi đầu nhìn cô nhân tiện dâng tặng một "Hương thơm".

Gã đàn ông kia lần đầu gặp được một cô gái xinh đẹp, nhưng lại mở lời nói với hán không mấy thiện cảm, kết quả hán cũng không vui đáp trả: "Làm sao?"

Hứa Mạt chỉ chỉ nách hán: "Anh nói đi?"

Bên cạnh cũng có vài hành khách nhìn vào cái mớ lông nách ấy mà nhũn mảy. Tên đó mặt mũi nhăn lại không nhịn được hừ một tiếng, nhích sang bên cạnh.

"Anh nhích ra góc đó, chỗ kia ít người." Hứa Mạt chỉ chỉ một góc khuất trong xe. Tên đàn ông này trừng mắt nhìn cô nhưng vẫn di chuyển qua góc đó.

Bé trai tầm 5 đến 6 tuổi đang ngồi trong lòng mẹ, cùng mẹ đọc báo tàu điện ngầm, chỉ chỉ vào Hứa Mạt nói: "Mẹ ơi, cái chị kia hình như xuất hiện trên báo "Vị tiểu thư giàu có kiêu ngạo"."

Chung quanh có vài người hành khách đều nhìn lại. Hứa Mạt kinh ngạc (*kinh ngạc và nghi ngờ*). Hôm qua rõ ràng không có mời báo phóng viên tàu điện ngầm.....

Hứa Mạt với tay lấy tờ báo tàu điện ngầm, vừa thấy -- "Thiên kim Hội trưởng cùng Giang đại thiếu gia bên trong xe "kích – tình", tin đồn hôn ước vỡ tan là tung tin vịt". Ảnh chụp kia đúng là cảnh Giang Dịch Thần ép cô ở trong xe diễn cảnh tượng ái muội.

Hứa Mạt thấy người người chung quanh đều nhìn về phía cô, cô vội vàng lôi kéo vài sợi tóc ngăn trở trước mặt, yên lặng chuyển đến gần nam nhân hỏi nách trong góc. Anh hỏi nách nhìn cô hừ lạnh một tiếng.....

****

Lúc Hứa Mạt đến ngôi nhà bên bờ biển là mười giờ đúng, mặt biển trong vắt lấp lánh ánh sáng mặt trời. Trong phòng nhỏ, giường đã được thu thập gọn

gàng, trên bàn không thấy tờ giấy nhỏ cô để lại, hẳn là anh đã đọc nó rồi. Nhưng.... Lục Tử Hoành đâu?

Hứa Mạt trong trong ngoài ngoài tìm khắp nơi, chính là không thấy bóng dáng Lục Tử Hoành đâu cả. Hứa Mạt nhớ tới trên báo viết về cô và Giang Dịch Thần, trong lòng bỗng hoảng loạn vô cùng. Hứa Mạt lấy di động gọi cho Lục Tử Hoành, liên tục gọi nhưng không thấy mở máy.

Đường ven biển uốn lượn, gió biển cuốn sóng biển rào rào âm vang. Đi tìm khắp nơi chung quanh đều không thấy Lục Tử Hoành, điện thoại cũng không mở máy. Hứa Mạt trong lòng phiền chán, hướng tới mặt biển hô to một tiếng: "Lục -- Tử -- Hoành --"

Tiếng gọi âm ỉ hòa vào tiếng gió biển không người đáp lại. Biết rõ không có đáp lại, Hứa Mạt vẫn tiếp tục hô, có lẽ cô không phải đang gọi tên Lục Tử Hoành nữa mà đang phát tiết phiền muộn trong lòng. Nhưng đúng lúc cô gọi tên anh lần nữa thì hình ảnh Giang Dịch Thần đang tay trong tay với Từ Tiểu Cần trong đầu cô.

Đáng giận, Lục Tử Hoành không rõ lại đi nơi nào a.....

Hứa Mạt bỗng nhiên bị người từ phía sau ôm lấy.

"Lục Tử Hoành." Hứa Mạt tuy rằng không thấy người nhưng lại có thể xác định chính là anh.

"Làm sao em biết là anh?" Lục Tử Hoành hỏi.

"Bởi vì khi anh ôm em cánh tay anh luôn cố ý tránh không chạm vào ngực của em nha." Hứa Mạt nói xong ngữ khí lại chậm lại.

"..... Có sao, chính là..... Vừa vận thuận tay mà thôi." Lục Tử Hoành có chút mất tự nhiên.

Hứa Mạt xoay người lại đối diện anh. Gió biển thổi làm tóc mái anh rối loạn, khuôn mặt trẻ tuổi cùng đôi mắt trong suốt chăm chú nhìn vào cô. Hứa Mạt bỗng nhiên cảm thấy như chính mình đang nuôi dưỡng một tiểu tình nhân, dù có trải qua một đời thì đời này anh đều chỉ làm một chuyện – chờ cô.

Hứa Mạt nhẹ nhàng đánh vào ngực Lục Tử Hoành một quyền: "Tên đáng ghét, anh chạy đi đâu vậy! Nửa ngày tìm không thấy anh đâu!"

Lục Tử Hoành cúi người ôm lấy Hứa Mạt, vùi đầu vào gáy cô xoa xoa, hít sâu một hơi, ngửi mùi hương trên người cô: "Anh sai rồi..... Về sau sẽ không để em tìm không thấy anh."

Hứa Mạt cảm giác được Lục Tử Hoành khác thường. Anh đang khổ sở. Mờ miệng lại không biết nên nói cái gì mới tốt. Rất nhiều câu nói nhu tình cô muốn nói cho anh nghe nhưng lại không thốt được ra lời. Cuối cùng cô cái gì cũng không nói mà chủ động ôm lấy anh:

"Ngày hôm qua có "nhớ em" hay không?"

"Có....."

"Bao nhiêu lần?"

"Hai lần."

"Ít vậy sao."

"Là em nói, mỗi ngày chỉ được một lần."

"Ừm, em đều đã quên..... Vậy, hiện tại anh mỗi ngày có thể xét gia tăng số lần."

"Được....." Lục Tử Hoành gắt gao ôm Hứa Mạt.

....

Hứa Mạt cứng rắn lôi kéo Lục Tử Hoành ở lại bờ biển ngay người hai ngày mới trở lại thành phố.

Lục Tử Hoành từ đầu tới cuối cũng chưa hỏi Hứa Mạt tại sao kéo anh đến bờ biển lại đột nhiên biến mất, phải đi làm cái gì, hai người đều rất ăn ý không nhắc tới chuyện này. Nhưng mà ở chung như vậy, liền cảm thấy có một tia quái dị.

Anh khẳng định đã biết cô cùng Giang Dịch Thần khôi phục lại hôn ước. Hứa Mạt cuối cùng vẫn không giải thích với Lục Tử Hoành chuyện hôn ước giữa cô và Giang Dịch Thần đã được tiếp tục.

Lục Tử Hoành vẫn như cũ trầm mặc mà ôn nhu, biểu cảm đó làm cho Hứa Mạt nhớ tới Lục Tử Hoành một đời kia, lúc đó anh cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn cô. Trong một cái nháy mắt, Hứa Mạt cảm thấy bất luận là qua một đời hay hiện tại, cô đều chân chính không nhìn thấu được lòng của anh.

Hứa Mạt không cùng Lục Tử Hoành tới trường học, mới hợp báo thật sự không nên tới trường để dấy thêm sóng gió. Nếu mà tới trường thế nào cũng bị phần lớn sinh viên nhận ra, với cô thì không sao nhưng với Lục Tử Hoành thì thật tàn nhẫn cho anh quá. Mình là bạn gái anh mà lại có chồng chưa cưới, chỉ làm mất mặt anh và làm tăng thêm tin đồn cho người ta bàn tán.

Lục Tử Hoành không bị hứng chịu mũi rìu của dư luận mà có vài tin tức bị rò rỉ từ chuyện tình Giang Dịch Thần và Tử Tiểu Cẩn. Bà Chu tựa hồ lo lắng Hứa Mạt bị Tử Tiểu Cẩn tìm đến nháo loạn, liền hai tới ba ngày đầu khi hôn ước được nối lại luôn kéo Hứa Mạt tới Giang gia, nghĩ cách cho tình cảm của đôi trẻ tăng tiến.

Lục Tử Hoành tốt nghiệp, đang chuẩn bị đi du học ở Mỹ. Hứa Mạt vốn định cùng đi với Lục Tử Hoành nhưng lại bị dính vào hôn ước với Giang Dịch Thần, muốn đi cùng anh nhưng đều không được nữa.....

Mấy ngày này anh đang bận nhiều việc, hai người một tuần không có gặp mặt nhau. Ngay cả Hứa Mạt chủ động đi gặp anh, anh cũng luôn chuyển topic về không có thời gian. Hôm nay, Hứa Mạt đột nhiên nhận cuộc gọi đến từ một số điện thoại xa lạ, thế nhưng đầu bên kia không có tiếng trả lời. Hứa Mạt đang muốn tắt máy, đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nói một phụ nữ trung niên: "Xin hỏi có phải là Hứa Mạt tiểu thư không?"

"Là tôi. Cô là?" Hứa Mạt cảm thấy giọng nói có chút quen tai.

"Tôi là mẹ của Tử Hoành....."

Là mẹ của Lục Tử Hoành gọi tới, hẹn cô bây giờ tới đến tiệm cafe Colorbar ở Thượng Tân Phố gặp mặt. Hứa Mạt từng đi qua tiệm đó. Đây là một cửa hàng trang trí đơn giản, sạch sẽ tuy có hơi nhỏ chút.

Giang Dịch Thần có vẻ không tính đem xe trả lại cho cô, Hứa Mạt chỉ có thể lấy chiếc Maserati Coupegt màu đỏ để đi. Vừa khởi động xe ra khỏi gara cô liền nghĩ lại cho xe quay trở về, gọi taxi đi Thượng Tân Phố.

Đến Colorbar đồng hồ mới chỉ tới 4h50, nhưng ở trong góc của quán đã nhìn thấy bà Dương Thục Du ngồi đó hướng Hứa Mạt cười. Hứa Mạt tiến tới cười với bà:

"Cháu chào bác."

"Hứa tiểu thư, ngồi đi."

Dương Thục Du cười rộ lên làm cho khoe mắt xuất hiện những nếp nhăn, hơn nữa mái tóc hoa râm, nghiêm nhiên trở thành bác gái đã qua nhiều sóng gió. Hai vợ chồng Dương Thục Du đều là giáo viên dạy ở trường tiểu học, bà là giáo viên dạy ngữ văn.

Hứa Mạt thấy bà tóc bạc loang lổ được chải chuốt gọn gàng liền nhớ tới khi Lục Tử Hoành mất, bà ấy ở lĩnh đường tóc tai bù xù khóc ngất gọi tên con trai vô cùng thương tâm, trong lòng cô dâng lên một cổ áy náy nghẹn ngào.

"Hứa tiểu thư, bác hôm nay mạo muội hẹn gặp cháu là vì Tử Hoành....."

Dương Thục Du không nói thẳng vào vấn đề chính, mà là nhắc tới một số chuyện trong nhà bọn họ. Hứa Mạt nghe được sự thật liền không tin nổi tai mình.

Bà kể rằng, một nhà ba người bọn họ đã từng chen chúc cùng sống trong ký túc xá trường học chỉ vỏn vẹn 30 thước vuông (~ 30 m²). Tử Hoành ở các kỳ thi đều đứng hạng nhất, giấy khen dán kín hết trên tường. Sau này nhà có chút tiền liền chuyển đến ngôi nhà đang ở bây giờ. Lúc Lục Tử Hoành được mười ba mười bốn tuổi, bởi vì một bạn nữ sinh mà tranh chấp đánh nhau với đàn anh lớp trên tới nỗi máu chảy đầm đìa.

Hứa Mạt theo từng hồi ức của Dương Thục Du thấy được người mẹ yêu thương con trai hết mực. Suy nghĩ bay về những ký ức đời trước, Hứa Mạt biết, Dương Thục Du cũng không phải mẹ đẻ của Lục Tử Hoành. Cô chỉ gặp mẹ anh lần đầu tiên và duy nhất tại đám tang anh. Người phụ nữ đó son môi đỏ, đeo khuyên tai vàng, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, người đó cô rất quen thuộc, rất giống Lý phu nhân của giới thượng lưu.

"Cháu là một cô gái tốt, vô luận gia thế hay tài năng đều là vạn dặm mới tìm được một, chính là..... Tử Hoành nhà bác chỉ đơn thuần là đứa trẻ nhà gia đình bình thường, nó không có nhiều lựa chọn lấy thanh xuân đi....." Dương Thục Du nói những lời thật mật mờ, cũng thật khó xử, ánh mắt nhìn mặt bàn.

Hứa Mạt trong lòng hiện lên một tia tối tăm.

"Bác à, Tử Hoành làm sao vậy?"

"Nó nói sẽ không đi du học nữa, xin học tiếp hai năm, nó đã quyết không đi là sẽ không đi....." Dương Thục Du nói không nên lời, bất đắc dĩ cùng chua xót.

Hứa Mạt hiểu được Lục Tử Hoành là vì cô.

Đêm đó, Hứa Mạt tới nhà tìm anh. Đây là cô và anh lần đầu tiên gặp lại sau mấy ngày qua. Không hiểu sao cô cảm thấy anh có chút thay đổi, trở nên thành thực nhiều hơn, thần thái và khuôn mặt làm cho cô nhớ tới anh ở đời trước.

"Anh vì sao không đi du học?" Hứa Mạt chất vấn anh, kỳ thật trong lòng đã có đáp án.

"Không muốn đi."

"Anh nên đi....." Hứa Mạt nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: "Em có thể chờ anh mà."

Lục Tử Hoành sâu sắc nhìn Hứa Mạt: "Anh không muốn chờ."

"Anh!" Hứa Mạt trong lòng tức giận, lại không nghĩ ra lý do gì khiến cô tức giận, anh mặc dù không có nói nguyên nhân, nhưng anh không đi Mỹ đều là vì cô sao.

Hứa Mạt không nói tiếp, lần này cô không lưu lại qua đêm, Lục Tử Hoành đưa cô đến ngã tư: "Anh hãy suy nghĩ lại, em có thể trễ vài ngày sẽ qua Mỹ cùng anh."

Lục Tử Hoành vuốt ve mái tóc mềm mại của cô: "Anh đã suy nghĩ kỹ rồi. Tiền đồ sau này anh đã tự nắm chắc trong tay mình, với lại thật ra anh cũng không thích học ngành tài chính."

Lời cần nói cô cũng đã nói hết, trong lòng cô cũng luyến tiếc nhớ thương anh nếu anh đi. Nói muốn cùng anh nhưng tình huống hiện tại nói dễ hơn làm rất nhiều.

Hứa Mạt ngồi trên xe taxi, vừa đi chưa được bao xa, cùng một chiếc xe màu đỏ thẫm Porche lướt sát bên xe cô phóng qua. Hứa Mạt mông lung thoáng nhìn trong xe là một vị phu nhân, một tay nắm giữ tay lái, một tay cầm điều thuốc lá đang hút dở..... Chiếc xe ấy hướng tới đúng căn nhà của gia đình Lục Tử Hoành.

Bóng đêm đã sâu thêm, trước cửa Lục gia, một chiếc Porche màu rượu đỏ đang đỗ lại. Vị phu nhân nhả ra một vòng khói xám, dập tắt tàn thuốc, gõ cửa. Chỉ chốc lát sau, Dương Thục Du mở cửa, khi thấy người phụ nữ kia nháy mắt sắc mặt đại biến.

"Là cô!" Dương Thục Du thái độ lạnh lùng.

"Tôi đường xa mà đến..... Cô không mời tôi đi vào nhà sao?"

"Nhà cửa đơn sơ chỉ sợ bôi nhọ thân phận tôn quý của cô thôi."

"Không sao, tôi chính là đến xem con trai tôi mà thôi." Người phụ nữ cũng không quan tâm tới thái độ lạnh lùng của Dương Thục Du, trái lại tự ý vào nhà.

Dương Thục Du trên mặt tràn đầy vẻ phòng ngừa, muốn ngăn cô ta nhưng không ngăn được.

Lục Tử Hoành đang ở bên trong!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Mang thai

Lục Tử Hoành đang ở trong phòng làm một chén gốm sứ, trên tay đều là đất sét để làm gốm, ngẩng đầu vừa vặn thấy một người phụ nữ mặc váy dài, trên mặt đậm một lớp trang điểm.

Người phụ nữ từ trên nhìn xuống Lục Tử Hoành, trong mắt lộ ra vui mừng, thuận thực đi qua làm một động tác xoa đầu, làm cho tóc anh rối tung loạn thành hình không chỉnh tề:

"Con đã cao như vậy rồi sao, tiểu Đạt....."

Lục Tử Hoành nhìn phụ nữ trước mắt này rõ ràng thật xa lạ lại tựa như rất quen thuộc.

****

Hôm nay là ngày Giang Đông Linh kết hôn cùng Lý Lộc Cát. Bởi vì là cưới gấp nên đám cưới an bài rất vội vàng, không chuẩn bị nhiều hay tổ chức xa hoa to lớn, nhưng cũng đủ để người khác phải lác mắt. Hôn lễ được tổ chức tại khách sạn Anh Hoàng, người tới rất đông, toàn xe to xe nhỏ đồ chật cứng trong hầm để xe. Khi Hứa Mạt tới đành đỗ xe bên lề đường cạnh khách sạn, liền bị một cái hóa đơn phạt đỗ xe trái phép đập vào mặt.

****

Hôn lễ được trang hoàng màu tím, màu trắng và hồng nhạt, những khúc nhạc trong đám cưới liên tục thay đổi, âm thanh du dương réo rắt du dương vô cùng lãng mạn, hạnh phúc, ngọt ngào, lòng hâm mộ tràn ngập không khí.

Tất cả mọi người vẻ mặt tươi cười, những người mới tới ghi lời chúc: "Bạc đầu giai lão", "Vĩnh kết đồng tâm"... Hứa Mạt ngồi ở một bên, mắt lạnh nhìn giống như đã từng quen thuộc hết thấy, tay nâng ly rượu màu trong veo, tất cả đều giống y đúc với đời trước.

Đáng thương cho Giang Đông Linh, vẫn bước đi trên con đường định mệnh của đời trước. Hứa Mạt không biết Giang Đông Linh cuối cùng có kết cục như thế nào: là ly hôn, hay Lý Lộc Cát quay đầu hoặc giống như cô liệu chết một phen với nhau.

Có người nói, tình yêu là linh hồn của phụ nữ, mà khi tất cả biến chất, tình yêu đó cũng còn lại cái gì đâu.

Giang Đông Linh trên mặt nở nụ cười hạnh phúc, làm cho Hứa Mạt nhớ tới ở đời trước cô cùng Giang Dịch Thần làm lễ cưới. Hôn lễ được cử hành ở giáo đường thánh Mary, đứng trước thánh giá chữ thập cùng nhau hẹn thề vô luận giàu sang phú quý, sinh lão bệnh tử cũng không xa rời nhau, kết làm vợ chồng một đời....

Hứa Mạt ở trong hôn lễ thấy Lý Lộc Cát trước mắt thì tốt đẹp, ngày sau thì phụ tình. Cô nàng họ Chu kia, diện mạo kỳ thật không xinh đẹp bằng Giang Đông Linh. Giờ tay nhắc chân quẹo rũ lắc lư, trên người phiêu phiêu bay mùi hương nước hoa Chanel. Cô ta đứng trong đám người ăn kẹo mừng vui vẻ chúc phúc, nhưng sẽ không ai ngờ tới tương lai sau này lại là tình nhân của Lý Lộc Cát. Đời trước, trong đám cưới Giang Đông Linh chỉ liếc nhìn một chút cô gái này, vì lúc đó cô ấy cũng không quen biết cô ta.

Hứa Mạt nghe được bên cạnh có tiếng cười khế, nhìn thoáng qua ngồi ở bên cạnh mình là Giang Dịch Thần.

"Anh cười cái gì?"

Giang Dịch Thần đánh giá Hứa Mạt, ánh mắt thật sắc bén: "Tôi cảm thấy..... Cô làm việc, tác phong đột nhiên trở nên thành thực rất nhiều, không giống như là con gái mới hai mươi hai tuổi đâu."

Hứa Mạt ngoài cười nhưng trong không cười: "Tôi nói tôi từ mười năm sau chuyển kiếp trở lại ngày hôm nay, anh tin không?"

Giang Dịch Thần nhếch khóe miệng: "Tin."

"Anh không tin." Ngay từ đầu, hẳn cho tới bây giờ đều không tin cô, bất quá ngay chính cô cũng không thể tin nổi.

"Vậy cô thử nói xem, chúng ta mười năm sau là bộ dáng gì?"

"Tôi sớm đã nói với anh, mười năm sau, chúng ta là vợ chồng, anh có tình nhân, mà tôi cũng có một tình nhân dự phòng, như thế mà thôi."

Giang Dịch Thần cười khan: "Tôi tin cô, bởi vì tôi cũng là mười năm sau trở về nơi này."

Hứa Mạt trong lòng lộp bộp một chút, nhưng lại nhìn Giang Dịch Thần đang ẩn chứa ý cười, liền biết hẳn chỉ thuận miệng nói vui đùa, hẳn vẫn còn không tin cô.

"Đôi vợ chồng son đang lạng lẽ nói những gì thế?" Cao Tĩnh đi tới, một tay khoát lên bờ vai Hứa Mạt.

"Anh Tiểu Tứ." Hứa Mạt sớm muốn tìm Cao Tĩnh tính sổ vì dám để cô và Từ Tiểu Cẩn gặp nhau. Giang Dịch Thần liếc mắt nhìn Cao Tĩnh đang thân mật đặt tay trên vai Hứa Mạt, ánh mắt liền tránh đi một tia khó chịu.

"A Tĩnh." Giang Dịch Thần cất giọng chào hỏi.

Cao Tĩnh, Giang Dịch Thần - hai người đều biết nhau rất rõ. Người lớn hai nhà Cao gia và Giang gia đều là bạn bè lâu năm. Cao Tĩnh dùng phương thức đàn ông thường dùng để chào hỏi, vỗ vỗ cánh tay Giang Dịch Thần.

Hứa Mạt lúc này mới chú ý tới cổ tay Cao Tĩnh đang được cuốn băng: "Tay anh bị thương?"

"Tôi hôm kia ở quán bar cùng một tên phát sinh tranh chấp đó thôi." Cao Tĩnh nói xong, ánh mắt như có như không hướng về Giang Dịch Thần, cô thấy trong mắt anh ấy đối với Giang Dịch Thần có chút địch ý.

Sau hôn lễ của Giang Đông Linh, Cao Tĩnh mời hai anh em nhà họ Giang cùng Hứa Mạt thứ 7 tới dự tiệc tân gia, anh ở trên núi mua một biệt thự. Hứa Mạt biết ngôi nhà đó chính là ngôi nhà mà Cao Tĩnh bị chết cháy.

Hôn lễ toàn bộ kết thúc, đám đông ào ào bốn phía, Hứa Mạt ở trong dòng người thấy kẻ không nên xuất hiện tại nơi này - Từ Tiểu Cẩn. Từ Tiểu Cẩn cũng vừa lúc ngẩng đầu thì nhìn thấy Hứa Mạt, ánh mắt có chút kích động, nhưng giây tiếp theo lại trấn tĩnh xuống.

Hứa Mạt đi qua: "Cô tới làm cái gì!"

Từ Tiểu Cẩn mặc một váy dài màu xanh nhạt thanh lịch, tóc tùy ý dùng một dây buộc tóc có hoa nâu ở sau đầu, ánh mắt khi đối diện với ngữ khí chất vấn của Hứa Mạt, nhất thời không biết trả lời thế nào, đôi mắt cụp xuống. Cô có việc gấp muốn tìm đến Giang Dịch Thần, thực vội, chuyện vô cùng quan trọng.

Hứa Mạt nắm cầm Từ Tiểu Cẩn, quan sát thấy trên mặt cô ta hiện rõ ràng vết thâm màu hồng hồng: "Cô bị thương, ai đánh?"

"Là tôi tự mình không cẩn thận....."

Từ Tiểu Cẩn nói còn chưa nói hết, Hứa Mạt liền nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm kinh sợ của Giang Dịch Thần: "Hứa Mạt, cô đang làm cái gì?"

Giang Dịch Thần vung tay gạt tay Hứa Mạt đang nắm cầm Từ Tiểu Cẩn ra, kéo cô ta đến bên cạnh ôm vào, cũng thấy trên mặt Từ Tiểu Cẩn rom róm nước mắt, ánh mắt không tốt nhìn chằm chằm Hứa Mạt. Hắn hiển nhiên cho rằng cô ở đây khi dễ Từ Tiểu Cẩn đi. Aizz.

"Giang Dịch Thần." Hứa Mạt bên môi trào phúng cười: "Chính phụ nữ của mình khi nào thì bị đánh đều còn không biết..... Đừng nhìn tôi, không có một chút xíu quan hệ nào tới tôi đâu."

Từ Tiểu Cẩn lôi kéo tay áo Giang Dịch Thần: "Thần, chuyện này không liên quan Hứa tiểu thư."

Ba người họ giương cung bạt kiếm, không khí rất nhanh hấp dẫn người khác vây xem, Giang Dịch Thần và Hứa Mạt đều cảm thấy không ổn. Hôm trước hai nhà Giang – Hứa nháo loạn tới mức phải mở hộp báo, các tin tức vẫn còn nóng hổi chưa nguội, vẫn còn đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, thực sự không nên gây thêm chú ý nữa.

Giang Dịch Thần lập tức buông Từ Tiểu Cẩn ra, lui về phía sau một bước, Từ Tiểu Cẩn nhìn khoảng cách giữa cô và Giang Dịch Thần, ánh mắt bi thương.

Chung quanh đã đứng một vòng người, đánh giá. Hứa Mạt câu môi, ý cười cũng không đạt tới đáy mắt, vươn một bàn tay bạch ngọc hướng tới Giang Dịch Thần, cố ý nói: "Anh yêu, chúng ta trở về thôi, ba mẹ ở bên kia đang sốt ruột chờ đó."

Giang Dịch Thần biết Hứa Mạt là cố ý, cũng biết mọi người đang trừng mắt theo dõi, cô đưa tay ra hắn không thể cự tuyệt, đây là phương pháp tốt nhất lúc này.

Từ Tiểu Cẩn chết đứng tại chỗ, thấy Giang Dịch Thần chậm rãi đưa Hứa Mạt đi qua, trong mắt lại nhuốm lệ. Hứa Mạt nhìn Từ Tiểu Cẩn chịu đựng nước mắt sắp rơi, trong lòng phiền chán. Từ Tiểu Cẩn bộ dáng nhu nhược lại thiện lương, cô nhìn mười mấy năm, cũng hận mười mấy năm. Giang Dịch Thần gây cho cô nỗi đau thấu triệt tâm can, mà Từ Tiểu Cẩn lại khiến cô hận thấu xương. Nhưng, trong nháy mắt này, hận thù sâu đậm trong lòng Hứa Mạt lại đột nhiên dâng lên một ít thương xót.

Cả một đời, Từ Tiểu Cẩn cùng cô dây dưa, tra tấn mười mấy năm, cuối cùng có chiếm được cái gì đâu. Một người luôn bên cạnh lại là chồng của người con gái khác, một bên có cha nhưng lại không bên cạnh ông lúc ông ra đi. Chỉ cần cô không chết, cô ta cuối cùng vẫn là kẻ thứ ba bị người phi nhỏ.

Giang Dịch Thần vẫn cầm tay Hứa Mạt. Từ Tiểu Cẩn và Giang gia, hắn mong sống cuộc đời bình thường, lựa chọn cùng cô ấy.

Từ Tiểu Cẩn dưới chân lão đảo, cổ nén nước mắt, nỗ lực chống đỡ thân thể của chính mình, không được ngã, tái mặt, môi phát run, tung ra tin tức phát nổ to hơn cả bom

"..... Thần..... Em đã có thai....."

Trong nháy mắt, Hứa Mạt cảm giác được Giang Dịch Thần căng thẳng vô cùng. Giang Dịch Thần khiếp sợ nhìn Từ Tiểu Cẩn, nội tâm nhấc lên ngàn tầng hải hù.

Người vây xem tụ tập càng đông, đã từng nghe Giang Dịch Thần có tình nhân bí mật, hiện giờ tình nhân cùng vợ chưa cưới ngay trong ngày cưới của em gái chạm mặt nhau, giường cung bạt kiếm, phản kích như vậy bỏ đi thật uống a!

Từ Tiểu Cẩn kéo tay Giang Dịch Thần đặt lên bụng mình: "Anh nghe được không, đứa nhỏ đang khóc....."

Hứa Mạt nhìn chằm chằm cái bụng còn bằng phẳng của Từ Tiểu Cẩn, trái tim phát đau. Đã từng, cô đã từng tự tay kết thúc sinh mệnh đứa nhỏ này khi nó gần một tháng nữa là ra đời. Sáu, bảy tháng, thai nhi đã hoàn toàn thành hình.....

Giang Dịch Thần nhìn sự tuyệt vọng và mong chờ trong mắt Từ Tiểu Cẩn, lòng hắn lay động thật lớn, cầm tay Hứa Mạt run run nhưng vẫn không buông ra. Hắn siết chặt nắm tay, đó là tương lai của Giang gia, là tâm huyết cha mẹ hắn cả đời dốc sức.

Trong đám đông đã có người nhỏ to nghị luận, trong mắt đồng dạng là khiếp sợ. Hứa Mạt rút tay ra, kéo tay Từ Tiểu Cẩn đặt vào tay Giang Dịch Thần: "Anh nếu còn là một người đàn ông thì không nên vứt bỏ đứa con của chính mình."

Hứa Mạt lạnh lùng nói một câu này, thanh âm không lớn nhưng mọi người đều nghe rõ.

Hứa Mạt sạch sẽ lưu loát rời đi. Hắn tự làm một người đeo nón xanh cho vợ chưa cưới của mình, để người khác vây xung quanh chỉ trích và chê bai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tưởng niệm

Từ Tiểu Cẩn mang thai, chuyện chung quy không thể giữ kín, ngày thứ hai liền ồn ào huyền náo truyền ra. Hai nhà Hứa - Giang người người đều mặt ủ mày chau, chỉ có "đương sự" duy nhất là Hứa Mạt lạnh nhạt điềm nhiên.

Người giúp việc Lý Tinh Tinh đem cho Hứa Mạt đồ tưới cây. Cô tưới đủ nước cho cây hoa sơn trà, nhẹ nhàng lau sạch bụi bẩn trên lá, cô tính đem cây hoa sơn trà này đi mừng nhà mới cho Cao Tĩnh.

Hứa Mạt cảm di động nằm ở trên giường lớn, nhìn chằm chằm màn hình ngăn người. Lục Tử Hoành lần này quyết tâm không nghe lời cô. Hai hôm nay cô cố ý không để ý đến anh, anh thế nhưng thật sự ngoan ngoãn để bị ngó lơ, một tin nhắn cũng không xuất hiện. Tên đáng ghét.....

"Leng keng, leng keng đinh --" Một tin nhắn bất thành linh tới dọa cô nhảy dựng, trong lòng nhảy ra ý tưởng Từ Hoành nhớ cô không nhẫn nhịn được nữa nên mới gửi một thư tình đến. Vừa thấy, là tin từ tổng đài 10086 nhắc nhở cước phí, thế mới biết mình mừng hụt. Thế... ai bảo cô mong chờ làm chi?

"Leng keng, leng keng đinh --" Lại tới một cái tin nhắn nữa, là của Giang Dịch Thần gửi tới: "Tôi có việc tìm cô, sau 40 phút nữa tại nhà hàng Kinh Phong Lâu 18 Hào Kinh ở đường Tân Giang."

Hứa Mạt nhú mày, khinh thường ném lên trên bàn, nằm trên giường ngủ luôn. Tới khuya cô cũng không đi.

Đúng 40 phút sau, Giang Dịch Thần gọi tới, Hứa Mạt không tình nguyện mở máy, giọng nói không vui: "A lô."

"Cô đến chỗ nào rồi?" Giang Dịch Thần âm trầm nói.

"Trong nhà."

"Tôi không phải hẹn cô đi đến Kinh Phong Lâu sao?"

"Tâm tình không tốt, không muốn đến."

Đầu kia điện thoại, huyết thái dương Giang Dịch Thần kịch liệt nổi gân xanh, trầm mặc qua đi, đè nén không vui xuống nói:

"Được, vậy ngày mai nói chuyện sau."

Giang Dịch Thần tắt điện thoại. Hai người ngày mai đều phải đi tới nhà Cao Tĩnh. Giang Dịch Thần gấp gấp tìm cô, trừ bỏ nói chuyện Từ Tiểu Cẩn ra thì cô cho rằng không còn chuyện gì khác.

Đợi cả đêm, Lục Tử Hoành vẫn không gọi điện thoại đến. Người này làm sao vậy? Hứa Mạt nằm trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, suy đoán rôt cuộc trong lòng Từ Hoành đang nghĩ cái gì.

Nếu cô từ nhà mới của Cao Tĩnh trở về, Lục Tử Hoành còn chưa đến tìm cô, cô chẳng buồn có mặt mũi với không mặt mũi mà tới cửa tìm anh luôn.

Ngày thứ hai, sáng sớm Cao Tĩnh đã gọi điện thoại thúc giục cô nhanh xuất phát: "Em gái Hứa Mạt à, em tới nhớ mang một ít trà Phổ Nhĩ đến đấy, chính là hương trà thượng hạng của bác Hứa, cha anh trở về vẫn luôn nhắc đến trà này hoài a"

"Được được được, em sẽ cho người đi lấy mang đến cho bác trai ~"

Hứa Mạt mang theo lá trà cùng hoa Sơn Trà, lái xe đi tới biệt thự trong núi của Cao Tĩnh. Hứa Mạt dù thế nào cũng không ngờ tới, cô đi lần này là lần cuối cùng gặp mặt Cao Tĩnh, vốn là sau 3 năm nữa táng thân trong biển lửa, anh lại lấy một phương thức khác chết đi nhưng lại thiếu chút nữa mang cô đi cùng.

Hứa Mạt đến nhà Cao Tĩnh mới cảm thấy Cao Tĩnh là dụng tâm kín đáo. Cùng đến với cô, trừ bỏ Giang Dịch Thần còn có Từ Tiểu Cẩn và cả Lục Tử Hoành. Vợ chồng Giang Đông Linh vừa tân hôn, vẫn chưa tới.

Giang Dịch Thần và Hứa Mạt đều là bạn tốt của Cao Tĩnh, hôn sự của hai người gần đây nháo loạn làm hấn cũng thực lo lắng, liền lấy cớ lên nhà mới đem mấy người liên quan tụ họp cùng nói chuyện. Vậy mà cứ ầm ĩ hoài, quả thực làm hấn "vò đầu bứt tai". Còn nữa, cô gái Từ Tiểu Cẩn này hấn cũng thực thích, nhưng chưa kết hôn đã có "kết quả", cũng thật đáng thương.

Hấn nghĩ nên giúp đỡ cô ta một chút.....

Hứa Mạt thật không ngờ Cao Tĩnh lại quen biết Lục Tử Hoành, ngẫm lại đời trước cô cũng không quá để ý chuyện của Lục Tử Hoành nên không hay biết gì nhiều.

Mấy người vừa thấy mặt, không khí trong phút chốc liền trở nên lúng túng. Từ Tiểu Cẩn cúi thấp đầu, không an tâm bảo hộ bụng mình. Giang Dịch Thần tự tại đứng một bên trầm mặc. Còn lại Lục Tử Hoành len lén đưa mắt nhìn Hứa Mạt. Xem ra ngày hôm nay không phải ngày hoàng đạo tốt rồi.

Hứa Mạt lôi kéo Lục Tử Hoành tới đằng sau hoa viên, nơi nơi đều là cây tùng cao chót vót, gió thổi làm lá cây đung đưa xào xạc.

"Sao anh lại tới đây?"

"Cao Tĩnh là học trưởng của anh, nửa năm trước tình cờ quen biết nhau."

Lục Tử Hoành bị Hứa Mạt nắm tay, mắt nhìn cô không rời. Vài ngày nay không gặp, anh rất nhớ cô. Dưới ánh mắt yêu thương say đắm của Lục Tử Hoành, mặt cô dần dần dâng lên khí nóng, nhẹ nhàng đánh anh một quyền, oán giận nói: "Đừng nhìn em như vậy....."

Lục Tử Hoành cười: "Được rồi, nữ vương đại nhân, em nói không nhìn anh sẽ không nhìn."

"Mấy ngày nay sao lại không đến tìm em?" Hứa Mạt chất vấn.

"Anh sợ em gặp anh lại nổi giận, nghĩ em bớt giận rồi mới tới tìm."

Ánh mắt Lục Tử Hoành lơ lửng tí ti, cô nhìn thấy rõ ràng. Có vấn đề!

"Anh sẽ không ở chung với cô gái khác đó chứ?!"

Hứa Mạt nhú mày:

"Trịnh Tiểu Tiểu?"

Lục Tử Hoành ánh mắt cả kinh. Cô đã đoán trúng.

Nhìn Hứa Mạt, anh nhanh chóng thẳng thắn:

"Em đừng đoán lung tung, ba của Trịnh bị ung thư gan đang nằm ở bệnh viện, với lại hai nhà gần nhau nên thuận tiện thăm hỏi chút thôi."

Ai biết bác trai bị bệnh, em Trịnh cũng bệnh theo, vì thế Lục Tử Hoành và mẹ liền chủ động đi chăm sóc hai người.

Trịnh Tiểu Tiểu là một cô gái số khổ. Mẹ mất sớm, ở gần nhà Lục Tử Hoành mở một cửa hàng tạp hóa. Cả một đời anh vì Hứa Mạt mà tới 30 tuổi còn chưa lấy vợ, cha mẹ anh tìm mọi cách uy hiếp mới buộc được anh cưới Trịnh Tiểu Tiểu.

"Lần trước em đã nói những gì? Anh hẳn là chưa quên chứ? Em muốn anh cùng Trịnh Tiểu Tiểu bảo trì khoảng cách!" Hứa Mạt nghiêm túc nói.

Lục Tử Hoành thấy Hứa Mạt ghen tâm tình cực tốt.

"Cười cái gì, không cho cười..... Anh còn nhớ kỷ lời em nói không, anh nghe thấy không....."

Hứa Mạt muốn làm cho lời nói chính mình cứng rắn chút, lời vừa thốt ra lại có chút không tự nhiên, nghe sao như ôn nhu, phụng phịu, hờn dỗi thế này...

Lục Tử Hoành ôm Hứa Mạt vào trong lòng, cảm để ở trên đỉnh đầu cô, ngửi được mùi hương trên tóc cô: "..... Em then thùng."

Cô nghe thấy tiếng tim đập rõ ràng và âm vang của Lục Tử Hoành, ôm chặt thắt lưng anh, khẩu khí liền cứng rắn hơn: "Anh vẫn nhớ là tốt rồi!"

Nói xong, hai người đều nở nụ cười.

Hứa Mạt thoáng liếc mắt, vừa vặn thấy Giang Dịch Thần đứng ở cách đó không xa sau hàng cây tùng, vẻ mặt âm trầm nhìn hai người.

Hứa Mạt nhún một bên lông mày, mắt nhìn hẩn lộ ra nụ cười trào phúng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cái cốc

Giang Dịch Thần đang muốn tìm Hứa Mạt đàm phán chuyện tối hôm qua chưa thực hiện được, thế mà không ngờ lại bắt gặp cảnh Hứa Mạt cùng Lục Tử Hoành ôm nhau thăm thiết. Vì người con trai này mà cô đột nhiên muốn giải trừ hôn ước với hắn? Giang Dịch Thần đánh giá Lục Tử Hoành từ đầu đến chân một lần. Tuy người con trai này thoáng nhìn không tệ nhưng hắn tự nhận có thể cùng mình đánh đồng là không nhiều, tên đó so với hắn thì có gì hơn chứ?

Giang Dịch Thần phục hồi lại tinh thần, mới ý thức đến mình thế nhưng lại so sánh Lục Tử Hoành với bản thân. Thật sự là hoang đường! Hắn sao lại muốn so đo với tên kia cơ chứ.

Hứa Mạt lại ngừng đầu nhìn, vừa rồi Giang Dịch Thần đứng ở đó, giờ đã không có một bóng người.

Hắn đi rồi.

Trên bàn cơm, Hứa Mạt và Lục Tử Hoành hai người gấp đồ ăn cho nhau, bộ dáng thật ngọt ngào, nhưng lại khiến cho không khí trên bàn cơm càng thêm kì quái.

Giang Dịch Thần rầu rĩ không vui. Từ Tiểu Cẩn bởi vì Giang Dịch Thần trầm mặc, còn có mấy ngày trước đây ở trong hôn lễ Giang Đông Linh phát sinh chuyện không mấy vui vẻ, lòng có tâm sự, mặt ủ mày chau, cơm ăn vào trong cổ họng giống như nuốt phải bột phấn, khó chịu vô cùng. Cô ta cảm thấy Giang Dịch Thần tựa hồ có một chút thay đổi, cũng không biết có phải do cô ta nhìn nhầm hay không. Đối với tương lai của hai người cô ta luôn dự cảm sẽ có điềm xấu.

"Em rất gầy, ăn nhiều chút bằng không đứa nhỏ thiếu dinh dưỡng, phát triển không tốt liền phiền toái." Giang Dịch Thần gấp đồ ăn cho Từ Tiểu Cẩn.

Nghe thấy câu nói của Giang Dịch Thần, Từ Tiểu Cẩn trong lòng dâng lên một trận lo lắng. Chắc là cô nghĩ nhiều mà thôi, sau hôn lễ ngày đó anh đã nói với cô ta, khôi phục lại hôn ước chỉ là kế tạm thời, chờ sống gió đi qua, hạng mục làm ăn của Giang gia tốt lên hết thấy liền qua đi.....

Một bữa cơm đang ăn thật là quái dị, Lục Tử Hoành và Giang Dịch Thần nước sông không phạm nước giếng, thế nhưng lại đôi khi thấy trong không khí có ma sát, nhất là thời điểm Lục Tử Hoành thân thiết với Hứa Mạt.

Cao Tĩnh thường thường giảng hòa, ra sức giảm bớt căng thẳng leo thang trong không khí, nói không ít chuyện thú vị thời niên thiếu của Hứa Mạt, Giang Dịch Thần và hắn.

"A Thần, cậu và Hứa Mạt hẳn là ba bốn năm trước đã quen biết nhỉ?" Cao Tĩnh nói.

"Là mùa hè ba năm về trước, không sai biệt lắm thì chính là giờ phút này." Giang Dịch Thần nói.

Hứa Mạt lườm Giang Dịch Thần, liếc mắt một cái. Là giờ phút này sao? Sao cô lại nhớ là mùa thu cơ nhỉ.

Nói đến chuyện Hứa Mạt và Giang Dịch Thần lúc mới gặp, sự thật thật làm cho người ta học máu. Đó là lúc ở hội đấu giá đồ cổ, Giang Dịch Thần nhìn trúng bức tranh chữ "tri âm tri kỷ" của Phó Đường Đại, định tặng cho cha hắn - Giang Chấn Hoa làm lễ vật mừng thọ vì ông vô cùng yêu thích tranh chữ.

Bức tranh đó cũng không phải do tuyệt thế danh tiếng nào làm ra, thời điểm giá lên 70 vạn đã không có người lên tiếng nữa, ai biết được Hứa Mạt hứng trí, cố tình cùng hắn đẩy giá lên đến 380 vạn mới dừng lại, làm cho hắn dừng hơn 200 vạn để có được! Giang Dịch Thần hiện tại nhớ tới đều cảm thấy đỉnh đầu bốc khói. Cái cô gái này dường như từ nhỏ chính là khắc tinh không cho hắn sống yên ổn.

"Anh Tiểu Tứ, anh tuổi cũng lớn rồi, sao còn không mang chị dâu về cho mọi người chiêm ngưỡng?"

Hứa Mạt rốt cục chủ động mở miệng, miễn làm cho Cao Tĩnh một người đơn độc nói chuyện.

"Không vội, nam nhi ba mươi tuổi mới lập gia đình, anh còn trẻ không thể dễ dàng rơi vào hố lửa đâu." Cao Tĩnh nói.

"Nhưng mấy nam thanh nữ tú như các em thật khiến anh quan tâm nhiều hơn. Anh đây cũng không quanh co long vòng chi cho mệt. Lần này mời các em tới nhà, thứ nhất muốn cho các em tham quan nhà anh, chơi đùa vui vẻ. Thứ hai cho các em nói chuyện rõ ràng, khai thông mọi vấn đề khúc mắc trong lòng. Người lớn trong nhà có cổ kỹ tính toán gì thì kệ họ, hôn nhân đại sự mỗi người đều quan trọng. Các em đều là bạn tốt mà anh coi trọng, tình như tay chân, anh không muốn nhìn thấy các em tự tổn thương nhau, xích mích với nhau."

Tuổi trẻ là cho phép phạm sai lầm, mà nếu lần này sai phạm quá sâu, đời trước và đời này lặp lại như cũ, thời gian sau này muốn thay đổi liền quá muộn rồi.

Cao Tĩnh lời vừa ra, mấy người trong phòng không lập tức trả lời, Giang Dịch Thần trầm mặc, mặt vẫn âm trầm đứng lên nói:

"Vớ em, việc của mình không cần người khác nhúng tay, còn anh cũng đừng nữa lo lắng!"

Giang Dịch Thần ngữ khí không tốt kéo Từ Tiểu Cẩn, liền đi ra ngoài.

Cao Tĩnh nhú mày, đứng lên hai ba bước đến trước mặt Giang Dịch Thần ngăn lại:

"Cậu có biết? Anh lại nhìn ra là cậu vẫn không biết gì hết! A Thần, tự cậu nói đi, cậu tính toán xử lý đứa nhỏ trong bụng Tiểu Cẩn như thế nào?" Cao Tĩnh hùng hổ hỏi, Giang Dịch Thần nhất thời không trả lời được. Hắn hiện tại đang tiến thoái lưỡng nan, thà mặc kệ tin đồn bên ngoài, áp lực trong nhà hắn tự gánh lấy.

Hứa Mạt chưa bao giờ thấy Cao Tĩnh nổi giận như vậy, với mọi người hay bạn bè anh em anh luôn ôn hòa, khoan dung như một người anh lớn.

Mấy người ở đây đều là đương sự của mọi chuyện rắc rối thời gian vừa qua, thật xấu hổ, Hứa Mạt cũng không dám mở miệng khuyên can gì cả. Tầm mắt lo lắng thấy Lục Tử Hoành đang nhìn cô. Chống lại tầm mắt cô, Lục Tử Hoành khóe miệng vênh vênh lên cười với cô. Hứa Mạt thấy anh tươi cười, phiền muộn trong lòng liền cứ thế mà tiêu tan. Dưới bàn ăn Hứa Mạt nắm lấy tay Lục Tử Hoành.

"Tôi muốn xử lý như thế nào là việc của tôi, không cần phải anh cùng những người khác nhúng tay vào!" Giang Dịch Thần một chút cũng không nhượng bộ.

"Anh đây chỉ muốn nghe xem cậu tính xử lý chuyện này như thế nào mà thôi! Hứa Mạt, em tính toán thế nào với cô gái này?"

Cao Tĩnh không biết Giang Dịch Thần và Hứa Mạt là vì tiền tài ích lợi mới giả vờ khôi phục hôn ước.

Giang Dịch Thần cười lạnh một tiếng:

"Cô ấy muốn làm sao bây giờ có thể không chế được chắc? Anh muốn biết thì tự mình đi hỏi cô ấy một chút đi. Bất quá, đối với bạn gái của bạn, anh cho dù thương thức thì tốt nhất vẫn nên khắc chế lại một chút!"

Giang Dịch Thần nói xong lời kéo Từ Tiểu Cẩn đứng bên người đi về phía cửa.

"Anh Cao Tĩnh, Thần, hai người đừng như vậy, chuyện mấy ngày hôm trước ở quán bar.....Đều là hiểu lầm a."

Từ Tiểu Cẩn biết Giang Dịch Thần tất nhiên bởi vì Cao Tĩnh ghen tị, sốt ruột nóng gan

Trước đó vài ngày, cô bởi vì quá khổ sở, một mình đi quán bar, vừa đứng gặp Cao Tĩnh. Cao Tĩnh đối với cô vẫn còn hảo cảm, tạm biệt bạn bè, cùng Từ Tiểu Cẩn ngồi xuống. Chát chát rất nhanh có tác dụng, Từ Tiểu Cẩn nước mắt rơi như mưa, đem bi thương khổ sở mấy ngày qua, trút hết ra một trận. Hiểu được đầu đuôi câu chuyện, Cao Tĩnh liền đưa ra quyết định phải giúp Từ Tiểu Cẩn. Bất luận nói lời an ủi, dịu dàng thế nào cũng đều không có tác dụng. Cao Tĩnh định mang Từ Tiểu Cẩn đang say khướt về nhà thì Giang Dịch Thần lại vừa vặn tìm đến, bắt gặp hai người đang ôm nhau. Cao Tĩnh vừa nghe xong chuyện xưa của Từ Tiểu Cẩn, tâm tính vốn hướng nội, nhìn thấy cô gái ôn nhu dịu hiền liền thích, trông thấy Giang Dịch Thần nhất thời trong lòng đều là lửa giận. Vì thế, hai người đàn ông khí thế bùng bùng nhanh chóng phát sinh ma sát, Giang Dịch Thần không cẩn thận bị thương, đột nhiên Từ Tiểu Cẩn chạy tới, một bạt tai đánh trúng mặt cô, lúc đó trong quán bar một mảnh hỗn loạn, hẳn cũng không rõ ràng lắm đến cùng cô bị thương làm sao.

Dưới cơn tức giận, Từ Tiểu Cẩn liền đi theo Cao Tĩnh, mãi đến tiệc cưới ngày đó, cô mới suy nghĩ cẩn thận, làm một quyết định, cô lấy dũng khí đi tìm Giang Dịch Thần.

Đây chính là nguyên nhân ngày đó Giang Dịch Thần và Cao Tĩnh đánh mặt nhìn nhau, cho nhau sắc mặt cổ quái.

Cơm trưa tan rã trong bầu không khí không vui, Cao Tĩnh đã thông báo buổi chiều là thời gian tự do hoạt động, buổi tối đi tới đỉnh núi mờ tiệc lửa trại ăn đồ nướng. Biệt thự này là dựa vào sườn núi mà xây lên, trên cao nhìn xuống dưới thành thị rồi xa nơi ồn ào náo động, phong cảnh nơi núi rừng trong lành hiếm thấy.

Thời điểm lúc ba người bọn họ tranh chấp, Hứa Mạt và Lục Tử Hoành đã đi ra ngoài. Hôm nay trời đầy mây, mát mẻ chứ không giống hai ngày trước nóng rực như thiêu đốt. Ở trên núi không khí trong lành tươi mới, cây xanh bao phủ làm cho con người thoải mái vui vẻ. Hứa Mạt và Lục Tử Hoành dắt tay nhau tới sườn núi cách căn biệt thự không xa, cùng ngồi xuống tảng đá nghỉ chân, tay trong tay nắm lại thành hình dạng đan xen chặt chẽ.

"Này....." Hứa Mạt nghiêng người tựa lên bờ vai Lục Tử Hoành hỏi: "Anh thật sự không tính

đi du học sao?"

"Anh không đi."

Lục Tử Hoành trả lời, cô tựa hồ cảm giác được giọng nói từ tính vọng lại từ trong lồng ngực anh, hầu kết cũng cao thấp dao động. Cô liền sờ sờ cảm và hầu kết của anh, thế nào mà trước kia không phát hiện ra, anh cũng thật nam tính nha.

"Anh là muốn cho em cảm thấy mặc cảm tội lỗi, sau đó áy náy với anh liền không dám rời anh đi có phải hay không?"

Bàn tay to, thô ráp của anh cầm lấy tay cô vội la lên: "Đương nhiên không phải, anh sẽ không trói buộc hay hạn chế tự do của em." Hiện tại sẽ không, về sau cũng sẽ không.

Hứa Mạt cười đến không có ý tốt, tay kia thì nắm lấy chóp mũi anh:

"Đùa anh thôi! Xem anh gấp gáp chưa kìa.Ha ha."

Một cô gái véo mũi một người con trai trông thật có chút buồn cười nhưng cũng thật ngọt ngào. Lục Tử Hoành bắt lấy cánh tay đang véo mũi anh, đem hai tay cô bao lấy trong ng bàn tay anh, nhìn cô thật lâu:

"Anh đương nhiên biết em đang trêu chọc anh, nhưng nếu anh chẳng như vậy, em sẽ thực tức giận."

Người này, trong đầu cũng thực mưu mẹo nha.

"Vậy anh tính toán về sau như thế nào nuôi em a?" Hứa Mạt hỏi Lục Tử Hoành.

Tiền đồ, sự nghiệp đối với một người đàn ông mà nói là vô cùng trọng yếu, cô không muốn anh vì cô mà buông tha cho tiền đồ tốt đẹp của mình. Anh là một người luôn hướng về phía trước, sẽ không cam tâm tình nguyện sống cuộc đời tầm thường vô vị. Nghĩ vậy, cũng càng khiến anh quyết tâm ở lại, vì cô mà bỏ đi cơ hội được đào tạo chuyên sâu. Mười năm trước, xuất ngoại du học vẫn là chuyện tiền đồ rộng mở vô cùng.

"Em chê anh nghèo sao?"

Lục Tử Hoành hỏi Hứa Mạt, thần sắc nhìn như không có gì khác, nhưng cô nhìn ra nơi đáy mắt anh có một tia không yên. Anh đang lo lắng. Bởi vì Giang Dịch Thần sao? Đúng vậy, Lục Tử Hoành không phải là một đại thiếu gia con nhà giàu từ khi sinh ra giống như Giang Dịch Thần.

Chính là chuyện tình cảm cho tới bây giờ không phải do tiền tài và địa vị quyết định nữa, lấy vật chất làm trụ cột, Hứa Mạt chưa bao giờ thêm đề ý tới tiền bạc, cũng chẳng buồn ngó tới địa vị. Trước đây, người con trai này đã chờ đợi cô 10 năm, tới mạng mình cũng cho cô, còn cái gì có thể so sánh đây? Cô còn cần do dự cái gì nữa?

"Đương nhiên vô cùng ghét bỏ." Hứa Mạt giả bộ mắt hừng, Lục Tử Hoành trong nháy mắt ánh mắt âm trầm xuống, Hứa Mạt ngữ khí lập tức thay đổi:

"Nhưng anh cứ cố gắng đem gả cho em đi, giàu có thăng tiến đều từ hai bàn tay trắng mà lên, nghe nói ba em ngày xưa cũng từ quán bán giày da mà trở lên giàu có như bây giờ."

Lục Tử Hoành hai mắt lại sáng lên, nụ cười tỏa nắng, răng trắng cũng lộ cả ra, cô liền thử gõ gõ vào hàm răng trắng lóa đó. Lục Tử Hành ôm cô vào trong lòng, kích động không biết nói cái gì bây giờ, liền đem Hứa Mạt ôm chặt hơn nữa.

"Mạt, em là người con gái tốt nhất thế giới.... em là cô gái tốt nhất."

"Anh hiểu là tốt rồi, *điều ti**."

"Cái gì là điều ti?"

"Chính là một loại..... Một loại người rất có tiềm lực."

"Anh đây nhất định là điều ti."

(*) điều ti (屌丝): là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhọt nhọt, yêu đương thất bại.

Hứa Mạt bị Lục Tử Hoành ôm, trong lòng cảm giác hạnh phúc như đang lơ lửng trên tầng mây, sau khi rùng mình, cô phát hiện bản thân đã lưu luyến không rời được vòng ôm ấm áp của anh rồi.

Nhàn nhả hơn nửa năm từ sau khi tốt nghiệp, Hứa Mạt cũng muốn bắt đầu công tác. Hứa Mạt hỏi tính toán của Lục Tử Hoành, anh nói muốn mở một cửa hàng gốm sứ. Cô nghe xong thấy ý tưởng này vô cùng tốt, cô đã từng xem anh làm gốm, cô nhìn qua so với gốm sứ trứ danh còn tinh xảo và độc đáo hơn rất nhiều. Thiên phú quả thật thần kỳ. Lục Tử Hoành mang ra một chiếc cốc sứ nhỏ nhắn to hơn ngón tay cái chút chút, trắng hồng xen lẫn, dùng một dây tơ hồng xuyên qua đặt vào lòng bàn tay Hứa Mạt.

"Đây là cái gì? Cái cốc?" Hứa Mạt đánh giá vật nhỏ trong lòng bàn tay, hồng hồng trắng trắng thật lóa mắt.

Lục Tử Hoành nắm giữ tay cô:

"Anh đời này chỉ làm một chiếc cốc, là chiếc cốc duy nhất....."

Tặng cô cái cốc nhỏ, mang theo cả đời tâm huyết trong đó. Hứa Mạt vui vẻ nhận lấy.

"Anh vì sao không làm to lên chút nữa?"

"Như vậy không tiện mang theo, em mỗi ngày có thể mang bên người."

"Anh đây là yêu cầu em phải mang theo bên người hàng ngày sao?"

"....."

"Được rồi, em phê chuẩn."

Hứa Mạt cùng Lục Tử Hoành tựa vào nhau ngắm cảnh phía xa, ngồi tới xế chiều cũng không thấy nhàm chán, ngược lại cảm thấy thật thư thái, vui vẻ. Cô nhìn vào cổ tay đeo chiếc cốc nhỏ nhỏ trong lòng vui sướng thỏa mãn. Từ nay, nếu anh mà mang đồ anh làm tặng cho người con gái khác sẽ vứt bỏ anh cả đời, cô sẽ tức giận đập nát cái cốc này cùng anh đường ai lấy đi!

"Anh sao không hỏi em chuyện gì đã xảy ra trong thời gian vừa qua hay sao?" Hứa Mạt do dự hồi lâu, rốt cục hỏi ra thắc mắc trong lòng. Cô và Giang Dịch Thần đã khôi phục hôn ước, Lục Tử Hoành lại chưa bao giờ hỏi cô.

Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt thâm thúy: "Bởi vì anh tin tưởng em. Cho nên anh không hỏi."

Anh đang nói dối, không phải bởi vì tin tưởng cô mà không hỏi, mà là..... Cho dù mọi chuyện là thật, anh cũng không có biện pháp buông tay để cô rời đi. Cho dù cô đối với anh là ảo mộng, là độc dược anh vẫn vui vẻ chịu đựng, cam tâm tình nguyện rơi vào cạm bẫy tình yêu. Chỉ cần cô thích là đủ rồi..... Trong lòng Lục Tử Hoành cũng cảm thấy mình hèn mọn, khinh thường bản thân lại yêu hèn mọn như vậy, nhưng vẫn nhất quyết không muốn buông tay cô ra.....

Chạng vạng, ánh nắng chiều hồng bao phủ khắp nơi, đỉnh núi trên bầu trời xanh thắm càng thêm xanh ngắt. Cao Tĩnh lại mời đến đây thêm vài người thuyết giảng, vợ chồng Giang Đông Linh nghe nói buổi tối có tiết mục đốt lửa trại nướng đồ ăn, cũng chạy như điên đến góp vui. Mặt khác hai vợ chồng còn tranh cãi với nhau chuyện săn bắn như thế nào mới là có kinh nghiệm phong phú.

Trên đỉnh núi phía nam có một khe suối, nước chảy róc rách, lửa trại liền được đặt bên cạnh dòng suối nhỏ, mặt đất bằng phẳng rải rác rất nhiều đá cuội gần mép nước. Cao Tĩnh giới thiệu Lục Tử Hoàn xem như lần đầu gặp mặt làm quen với mọi người.

Thừa dịp trời còn chưa tối hẳn, cánh đàn ông nhận nhiệm vụ đi nhặt củi, còn các cô theo chân bác thợ săn đi chuẩn bị đồ ăn. Giang Đông Linh mỉm cười, phân công công việc cứ như đang ở xã hội thời nguyên thủy ấy. Ông chồng Lý Lộc Cát phát huy hình tượng nam tính galant tối đa.

Đêm trên núi, lửa trại hùng hực, gỗ cháy được ba tác kêu giong vang "tách tách". Ngọn lửa điểm từng chấm nhỏ, bay lên bầu trời. Lửa và khói giống như một đóa sen rực đỏ cháy bùng trên tầng đá.

Mọi người ngồi vây quanh lửa trại. Với kĩ năng thành thạo nhuần nhuyễn, bác thợ săn nướng con thỏ nhỏ vàng ươm, dậy mùi thơm tỏa ra xung quanh.

Tương lai sau này sẽ rất ít có dịp tụ hội cùng nhau quây quần vui vẻ như bây giờ. Cao Tĩnh và Giang Dịch Thần nhìn không khí xung quanh liền nhớ đến thời niên thiếu. Hiện tại nghĩ lại, thời gian tuổi trẻ không biết khi nào thì đã dần dần trôi qua.

Cao Tĩnh và Giang Dịch Thần ở mặt ngoài giống như quên đi những chuyện xích mích của nhau, mấy người đàn ông tụ hội ngồi một chỗ cùng nhau uống chút rượu, hứng trí bưng bưng chơi trò chơi đoán que gỗ dài ngắn. Một người nắm một đầu que gỗ, người còn lại đoán que gỗ nào ngắn nhất, đoán không trúng sẽ phạt uống rượu.

Hứa Mạt, Tử Tiểu Cẩn, Giang Đông Linh ba cô gái ngồi ở một bên, không khí có chút trầm mặc. Giang Đông Linh nhìn thoáng qua Tử Tiểu Cẩn, trong lòng kỳ quái. Không biết Cao Tĩnh nghĩ như thế nào, gọi cô nàng này tới làm cái gì thế không biết? Biết rõ cô ta chen chân vào hôn nhân của Giang Dịch Thần và Hứa Mạt mà vẫn mời cô ta đến.

Giang Đông Linh cố ý cùng chị dâu tương lai trò chuyện không thêm đề ý tới Tử Tiểu Cẩn. Tử Tiểu Cẩn sắc mặt càng ngày càng trầm xuống, chỉ luôn cảm thấy bản thân vô cùng xấu hổ. Cô có kiên trì tự tôn cùng kiêu ngạo, mà lúc này, sự kiên trì thanh tao ấy đều biến thành một cái giá rẻ mạt đầy buồn cười.

Giang Đông Linh hàn huyên một hồi, sau đó bị chồng Lý Lộc Cát kéo qua, giúp hắn đoán dài ngắn. Vì thế chỉ còn lại hai người Tử Tiểu Cẩn và Hứa Mạt, giống như bên cạnh lửa trại nóng ấm là hai con người lạnh như băng tự trầm mặc ngồi một bên.

Lúc cô tỉnh sang bên kia tham gia náo nhiệt thì Tử Tiểu Cẩn bỗng nhiên nói với cô: "Thực xin lỗi."

Cô liếc mắt nhìn cô ta một cái: "Vì sao phải nói xin lỗi tôi?"

"Ngày đó là tôi nhất thời quá khổ sở, Cho nên....." Tử Tiểu Cẩn dừng một chút: "Tôi hiện tại đã biết rõ rồi, cô và Thần khôi phục hôn ước là kế tạm thời để làm hài lòng hai nhà cho nên ngày đó là do tôi không tốt đã làm cô khó xử."

"Cô sao lại biết được đó chỉ là kế tạm thời mà không phải do Giang Dịch Thần luyến tiếc không buông tôi ra?" Hứa Mạt tức giận cố ý nói như vậy.

"Anh ấy sẽ không lừa dối tôi!"

Hứa Mạt khinh thường hừ lạnh. Đúng vậy, đời trước Giang Dịch Thần cũng chưa bao giờ lừa tình cảm Tử Tiểu Cẩn, hẳn đối với tình nhân che chở đủ điều.

"Nhưng tôi lại lừa anh ấy, tôi..... Không có mang thai."

"Cái gì?!"

Hứa Mạt khó có thể tin.

Cô ta không có mang thai? Vậy, ngày hôm đó cô ta nói dối?

Tử Tiểu Cẩn đặt tay ở trên bụng, ánh lửa bập bùng chiếu ngược vào đôi mắt đen hơn đêm tối mang chút vẻ yêu dã. Hứa Mạt lần đầu tiên cảm thấy, có lẽ Tử Tiểu Cẩn cũng không phải người mà bấy lâu nay cô luôn cho rằng ôn nhu thiện lương và nhu nhược mà không có chủ kiến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Nói yêu

Từ Tiểu Cẩn im lặng nhìn xuống đất. Hôm đó cô ta phải nói như vậy vì Giang Dịch Thần lựa chọn vợ chưa cưới làm cho cô ta quá mức bị phản cảm tuyệt vọng.

Tháng trước, mẹ Từ Tiểu Cẩn chuẩn đoán bị ung thư vú giai đoạn cuối, phải cắt bỏ hoàn toàn phần ngực bên trái. Nhưng bà là người yêu cái đẹp như mệnh, bác sĩ phán như thế khác nào một đao giết bà đi. Ngày cưới của Giang Đông Linh lại đúng vào hôm mẹ cô lên bàn mổ, nhưng bà lại mất tích, tìm kiếm nơi nơi cũng không thấy. Từ Tiểu Cẩn dưới cơn hoảng loạn liền tới tìm Giang Dịch Thần.... Nếu mọi chuyện vẫn diễn biến như đời trước thì giờ này Từ Tiểu Cẩn hẳn là đã mang thai. Hay là buổi tối nay mới làm trận điên đảo với nhau?

"Cô nói với tôi chuyện này không sợ tôi nói lại cho Giang Dịch Thần biết sao? Dù có tin hay không tin, nếu tôi đem chuyện này nói ra không chừng anh ta lập tức vứt bỏ cô."

Đời này Giang Dịch Thần hận nhất là bị người lừa dối, bị người uy hiếp, nhất là trong chuyện tình yêu.

"Cô không phải là người như vậy. Tôi tin tưởng cô." Từ Tiểu Cẩn nhìn Hứa Mạt chắc chắn nói.

Hứa Mạt nghe xong chỉ thấy buồn cười. Cô ta tin tưởng mình? Đừng khôi hài như vậy chứ!

"Tôi hiện tại có thể lập tức nói cho anh ta biết!" Hứa Mạt nói.

"Cô sẽ không." Tuy miệng nói không nhưng Từ Tiểu Cẩn không tự giác khần trương nắm chặt tay: "Tôi tin tưởng ánh mắt của tôi về cô sẽ không sai."

Từ Tiểu Cẩn lần đầu tiên nâng mắt nhìn kỹ Hứa Mạt, trong lòng còn có chút thương thức, đại khái đây là một loại nhân duyên. Chỉ tiếc lập trường của hai người lại trái ngược nhau nên rơi vào tình cảnh hết sức xấu hổ như hiện tại.

Hứa Mạt cười lạnh, mọi chuyện ban đầu như thế nào liền vẫn tiếp diễn như vậy, Từ Tiểu Cẩn vẫn thế, ngu xuẩn. Cả một đời, khi cô biết tới cô ta, cô ta vẫn ngu xuẩn tin tưởng cô, thế mới biết vừa bắt đầu cô không hề tổn công sức đả bại cô ta, mới có chuyện cô cùng Giang Dịch Thần tiến tới hôn nhân vô cùng thuận lợi.

"Tôi hiện tại không có hứng thú đi quản mấy chuyện này, nhưng mà...." Hứa Mạt nhìn khuôn mặt trắng trong thuần khiết của Từ Tiểu Cẩn: "Mời cô thu lại cái ý tưởng hồn nhiên ấy đi, đừng tự cho mình đúng mà đi tin tưởng tôi!"

Từ Tiểu Cẩn trên mặt cứng đờ mắt tự nhiên cười cười. Cô không có tin nhầm, ít nhất lúc này đây không có nhầm. Chuyện giả mang thai sớm hay muộn cũng bị phát hiện, nếu Hứa Mạt đã có nghi ngờ sớm sẽ tra ra, không bằng sớm chút chủ động nói cho cô ấy biết, xem cô ấy sẽ làm gì.

Còn nữa, nếu Hứa Mạt chủ động tố giác với Giang Dịch Thần thì tốt hơn là để anh ấy tìm mình chất vấn....

Từ Tiểu Cẩn quả thật cũng là cô gái thông minh, tính toán mọi đường cho toàn vẹn. Vừa thăm cảm thấy may mắn thái độ của Hứa Mạt không tệ, vừa ưu sầu ngồi nhìn Giang Dịch Thần đối diện lừa trại. Giấy không thể gói được lửa, việc giả mang thai sớm hay muộn cũng bị lộ, đến lúc đó phải làm sao mới tốt.....Từ Tiểu Cẩn nhìn đồng hồ lửa lâm vào trầm tư.

Hứa Mạt vốn tưởng rằng Lục Tử Hoành nhất định sẽ bị vài người có thâm niên trong giới thượng lưu ác chinh, ai mà ngờ Giang Dịch Thần, Tàn Lăng, Cao Tĩnh, Lý Lộc Cát, thậm chí bao gồm cả bác thợ săn đều say khướt. Anh thì vẫn thanh tỉnh đối diện qua đồng hồ lửa hắc hắc cười với cô. Anh chàng đáng ghét này cũng thật ranh mãnh nha!

Hứa Mạt ngồi không yên, đợi xem lát nữa cô sẽ thu thập anh như thế nào, xem anh còn dám đắc ý nữa không!

Hứa Mạt đi qua chỗ anh liền nghe ba người Giang Dịch Thần, Tàn Lăng, Cao Tĩnh hô to chịu không nổi nữa rồi, chủ động bỏ cuộc. Lý Lộc Cát vốn định trụ lại hai lần nữa lại bị Giang Đông Linh khuyên nhủ, trung thành nghe lời vợ không tiếp tục chơi, vì thế thoả mái ngồi một bên xem náo nhiệt.

Vẫn là lão Tử thợ săn nắm đầu dây, Lục Tử Hoành và Hứa Mạt đến đoán. Liên tục đoán vài lần, đều là Hứa Mạt thua, cô tâm không phục, lòng cũng không phục nốt, mở miệng nói:

"Chú ăn gian có phải hay không?"

Lục Tử Hoành nhìn Hứa Mạt cười không nói. Hứa Mạt men say mộng lung nghe thấy Lục Tử Hoành ở bên tai lặng lẽ nói với cô:

"Lão thợ săn thích dùng cạm bẫy, hay đem dây ngăn nhất kia đặt ở giữa đồng hồ cầm trên tay....."

Anh giao hoát nói ra, con ngươi đen láy, ánh mắt nhưng là thật lòng.

Trừ bỏ Từ Tiểu Cẩn, ai nấy đều ngả ngà say, nằm cạnh dòng suối nhỏ nhìn lên bầu trời ngàn sao lấp lánh.

Con nóng bốc lên do rượu dần dần tiêu tan. Hứa Mạt ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn nhìn Giang Dịch Thần đang nằm dưới đất. Có ai mà nghĩ tới chứ, lão tổng ngày thường ở công ty đường đường phong lưu phóng khoáng - Giang đại thiếu gia, giờ phút này hình tượng đồ vỡ nằm dưới đất còn lòi thoi một thân toàn mùi rượu thịt bay bay trong không khí.

Trong lòng đang một phen trào phúng cũng không ngờ hắt lại lia tầm mắt trầm tĩnh nhìn cô.

"Cô là đang nhìn lên tôi?"

Giọng Giang Dịch Thần nói không lớn, mấy người còn lại hoặc buồn ngủ hoặc say bất tỉnh nhân sự đều không chú ý tới động tĩnh bên này.

"A, chưa thấy qua người tự kỉ thế này. Không biết tự lượng sức mình."

Hứa Mạt tức giận trả lời, Giang Dịch Thần nghe xong cũng không giận. Kỳ thật hắn không say lắm, chính là không thể uống nữa, hắn hồi trung học từ lượng không tốt, hiện tại uống rượu nhiều hơn có chút không chịu nổi.

"Chúng ta khi nào thì lại giải trừ hôn ước, đường ai nấy đi?"

Giọng Dịch Thần cũng ngời dậy.

"Hay là anh không bỏ được?"

Hứa Mạt trào phúng, cũng không nghĩ Giang Dịch Thần trầm mặc, sau nói:

"Quả thật có chút không bỏ được....."

Hứa Mạt tuy có chút men say, nhưng lý trí vẫn thanh tỉnh, nghe vậy trong lòng chấn động.

"Anh nói cái gì? Anh điên rồi sao?"

Giọng Dịch Thần nhìn Hứa Mạt, đôi mắt thật bình tĩnh: "Tôi cũng cảm thấy tôi điên rồi....."

Giọng Dịch Thần dừng một lát, tiếp tục nói: "Tiểu Cẩn hiện tại đang mang đứa nhỏ của tôi, tôi sẽ cưới cô ấy, cho cô ấy một gia đình hoàn chỉnh." Hắn yêu Từ Tiểu Cẩn hơn cả Hứa Mạt yêu hắn, hơn rất nhiều lần. Hắn yêu là Từ Tiểu Cẩn, chỉ có thể là Từ Tiểu Cẩn.

"Ý của anh là nói anh yêu thương tôi, nhưng bởi vì trách nhiệm nên phải cưới Từ Tiểu Cẩn, phải không?"

Hứa Mạt cố ý nói như vậy chính là làm cho Giang Dịch Thần khó xử. Nam nhân tự cho mình là đúng, đem hết các loại trách nhiệm gánh lấy. Đòi trước hắn cưới cô cũng là trách nhiệm cần gánh vác, nhưng cho đến sau này cô làm Từ Tiểu Cẩn lần thứ hai sảy thai, hắn mới cùng cô triệt để quyết liệt.

Giọng Dịch Thần trầm mặc, ngay lúc cô cho rằng anh ta không đáp lời cô thì hắn ta cúi đầu nói: "..... Có lẽ là....."

Hứa Mạt nghe xong, thấy hoang đường lại châm chọc. Lúc này thì nói một kiểu lúc sau đã nói lời khác, hiện tại hắn "Không bỏ được", hắn "Yêu" lấy những lời đó tới làm cái gì.

"Anh không yêu thương tôi cũng như không yêu thương bất luận ai.....Anh và tôi là cùng một loại người, không chiếm được thì muốn có cho bằng được, có được rồi lại khinh thường không biết quý trọng. Chỉ tới khi mất đi mới biết hối hận là gì!"

Hứa Mạt bỗng nhiên nhìn thấu tất cả, vì được sống lại lần nữa mà cô đã hiểu rõ rất nhiều điều, hận thù đều dần dần tiêu tan. Cả một đời luôn chấp nhất khát vọng, cả đời gì đó cũng chỉ như thế mà thôi.

Chấp niệm, hết thảy đều chính là cô cứ khẳng khái chấp niệm đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mạo hiểm

Hứa Mạt phát hiện Lục Từ Hoành vừa nằm chộp mắt lúc nào thì đã tỉnh dậy, đang thêm củi vào trong đồng lửa. Cô nhìn qua, ngọn lửa như vây quanh lấy anh, ánh lửa chiếu trên mặt anh càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Cũng may Cao Tinh có chuẩn bị trước, sớm đã dựng lên ba cái lều trại, nhưng mà phân lều ngủ giờ có chút khó khăn a. Giang Dịch Thần và cô tuy là vợ chồng chưa cưới của nhau nhưng lòng đã có người khác. Phân cho ở cùng nhau hoặc tách ra cùng ở với người mình yêu lại không thích hợp. Cuối cùng vẫn là phương pháp đơn giản nhất: Hứa Mạt và Từ Tiểu Cẩn ngủ một lều, vợ chồng Giang Đông Linh đang tân hôn độc chiếm một lều, lều còn lại dành cho cánh đàn ông.

Nửa đêm, Hứa Mạt bò ra khỏi lều đã thấy Lục Từ Hoành ngồi bên ngoài lửa trại từ lúc nào rồi. Hai người ngồi ở bên cạnh đồng lửa, cô tựa lên bờ vai anh. Lều bên trái của đôi vợ chồng trẻ nho nhỏ truyền đến tiếng thở dốc, hai người nghe thấy đều có chút mặt đỏ tai hồng.

Hai người tựa vào cùng nhau nhìn lên bầu trời đen vô tận vì sao lấp lánh trên khoảng trời nho nhỏ trong núi rừng này. Tình yêu chính là hình dạng này đấy?

Chỉ cần người mình yêu đang ở đây, trong đêm khuya tối đen cũng trở lên sinh động thú vị.

Bên trong lều trại, Từ Tiểu Cẩn một mình nằm, mở to đôi mắt không có chút dấu hiệu buồn ngủ, mà ngủ cũng không được. Trong lòng chất chứa nhiều tâm sự, ép cô khó chịu liền ngồi dậy luôn, xuyên qua cửa lều thấy bên cạnh đồng lửa là hai bóng người đang dựa vào nhau, suy nghĩ sâu xa dâng lên. Hứa Mạt thật sự không yêu Thần? Cô không tin. Cô có thể cảm nhận được Hứa Mạt với Thần có ý vị thâm trầm ràng buộc, một thứ tình cảm khó hiểu dường như có yêu có hận đan xen. Mà Thần đôi khi ngẫu nhiên nhìn Hứa Mạt đến thất thần cũng làm cho cô càng thêm lo lắng. Con gái xinh đẹp giống như Hứa Mạt ai mà không thích không yêu, hơn nữa hai người giờ đây còn là vợ chồng chưa cưới của nhau. Mà cô – Từ Tiểu Cẩn trong mắt mọi người chỉ là kẻ thứ ba. Cô thấy lạnh, cả người đều lạnh, ôm chặt hai chân, nịt úp giữa hai đầu gối.

Cô phân vân với tình cảm lưu luyến, cô nên buông tay hay tiếp tục đây. Nếu tiếp tục thì cô phải làm sao vượt qua cửa ải khó khăn này? Nếu buông tha cho tình yêu này, cô làm cách nào để quên đi tình yêu với anh.... Còn nữa, cô nói dối anh, nói với anh cô có thai.... Phải làm sao đây?

Từ Tiểu Cẩn nghe thấy một tiếng thở dài của Giang Dịch Thần ở bên trong lều trại. Anh còn chưa ngủ? Là đang nhớ tới ai sao.....

Đêm dài yên tĩnh, hết một đời khúc mắc không rõ, bốn người tối nay đều có tâm sự thật nặng nề.

Tầng sáng phía trời đông, bầu trời vẫn vút những đám mây bay như cánh bướm màu hồng vàng in trên nền trời trong xanh. Mọi người tối qua ngủ không ngon giấc, chỉ trừ Tần Lăng lo mê ngủ. Trên mặt những người khác đều có thêm vòng thâm quầng trang trí, thật vô cùng ước ao có cái giường để nhảy vô nằm ngủ ngon lành. Tần Lăng và vợ chồng Giang Đông Linh kiên trì muốn trực tiếp về nhà. Hứa Mạt, Lục Từ Hoàn, Giang Dịch Thần và Từ Tiểu Cẩn bị Cao Tĩnh thịnh tình, nhiệt liệt giữ lại ăn cơm trưa.

Lúc này trong lòng có tâm sự, bữa cơm trưa hôm nay so với hôm qua đã bớt đi phần không khí sắc mùi quái dị, bữa cơm này ăn tốt hơn nhiều rồi. Ở nhà Cao Tĩnh lúc này chỉ có duy nhất đi Lưu giúp việc đang yên lặng đứng một bên hiền lành cười, nhìn mấy đứa nhỏ ăn cơm đi nẫu. Di

Lưu bị mắc bệnh cảm điển bẩm sinh, nói không rõ từ, cuộc đời cơ khổ không chốn dung thân, làm việc tại nhà của Cao Tĩnh rất lâu, Cao Tĩnh là ăn cơm đi Lưu mà lớn lên.

Trong phòng, trên tường là chiếc đồng hồ lỗi thời từng chút từng chút phe phẩy, lác quắc lác quắc kim đồng hồ kêu tích tắc. Ngoài cửa sổ, ánh nắng phủ kín trên mặt cỏ xanh mượt mà, vài cọng cỏ còn ẩm sương lóe lên những ánh sáng phản chiếu chói mắt. Hai, ba con bướm bướm bay dập dờn vui đùa âm ỉ bên mấy đóa hoa, gió đứng đưa cành lá trong khuôn viên nhà, khuất bóng sau tàng cây biết rằng mặt trời đã thôi buồn ngủ đang rạng rỡ chiếu sáng cho muôn loài....

Mọi thứ đều yên bình tốt đẹp, ai cũng không tin nổi chỉ vài giờ sau đó ngọn lửa bùng lên thiêu cháy cả chủ nhân ngôi nhà thành đồng tro tàn. Hứa Mạt vạn lần không dự đoán được, lần này không phải nói hẹn gặp lại Cao Tĩnh mà chính là lần gặp mặt cuối cùng.

Cơm nước xong xuôi, Giang Dịch Thần cùng Từ Tiểu Cẩn lái xe rời đi. Hứa Mạt nhận thấy Cao Tĩnh vẫn còn nhìn về phía Từ Tiểu Cẩn rời đi, hơi có chút nhỏ nhỏ dôi hờn, sắp chia tay cũng không nói với Cao Tĩnh câu hẹn gặp lại. Cao Tĩnh biết cái tính khí đại tiểu thư của Hứa Mạt, biết cô tính tình ngay thẳng, kỳ thật cũng không để trong lòng vì thế ngượng ngừng cười, hướng về phía cô vẫy tay.

Hứa Mạt và Lục Từ Hoàn cùng nhau tới quán Ly Giang nhân nhả ngồi nghe ca hát, thư giãn xong hai người tạm biệt nhau. Hứa Mạt về tới nhà liền phát hiện lác tay tiểu Đào Lục Từ Hoàn tặng không thấy! Mấy nhú lại một lúc lâu mà nhớ không ra đánh mất tại thời điểm nào. Vì thế Hứa Mạt quay trở lại Ly Giang tìm khắp trong ngoài một lần, kết quả không nhìn thấy, liền hỏi người phục vụ có nhìn thấy đồ cô đánh rơi hay không. Sau đó liền ngờ ngợ hay là đánh rơi trên núi, liền mở đi động gọi cho Cao Tĩnh.

"Anh Tiểu Tứ, anh có nhìn thấy lác tay cóc nhỏ bằng sứ hình trái Đào, em đeo ở tay có rơi trong nhà anh không?"

Cao Tĩnh sớm đoán được Hứa Mạt sẽ gọi điện thoại tới hỏi, cố ra vẻ mờ ám:

"Hình như anh trông thấy đâu đó, mà chắc là không phải đâu ha."

"..... Thì anh thấy rồi ấy. Nhớ giữ kỹ cho em, ngày mai em đến lấy." Hứa Mạt ra lệnh nói.

"Tuân lệnh đại tiểu thư, anh cho người đem cất vào hộp nữ trang, khóa cẩn thận lại bảo quản cho em, được rồi nhé? Em gọi "anh" Cao Tĩnh mà anh thấy em mới là "anh" đó nha." Cao Tĩnh chế nhạo nói.

Hứa Mạt cười: "Không dám không dám, ngày mai em sẽ tới chịu đòn nhận tội với anh, ok?"

Biết được vòng tay ở nhà Cao Tĩnh, Hứa Mạt liền an tâm. Nếu cô mà làm mất vật "cả đời"

Lục Từ Hoàn đưa cho cô, vật quan trọng nhất đời mà ngày thứ hai cầm đã đánh rơi suýt thì mất luôn, cô cảm thấy có chút rất không hay, anh mà biết sẽ vô cùng thất vọng.

Đêm qua không ngủ ngon, đêm nay Hứa Mạt sớm đi ngủ. Nửa đêm, tiếng chuông di động bỗng nhiên đột ngột vang lên, Hứa Mạt vén màn đầu giường ra, lấy di động, trông thấy là cả một dãy số lạ:

"Vâng?" Hứa Mạt mê mê mang mang nhấc nút nghe.

Đầu kia điện thoại là một chuỗi âm điệu của một người đang nói, vô cùng hoảng loạn, ngôn ngữ không rõ ràng. Đây là ai nha? Đang nói cái gì vậy?

Hứa Mạt hồ nghi rồi đột nhiên nhớ tới, âm thanh này chẳng phải của dì Lư giúp việc ở nhà anh Cao Tĩnh sao? Con buồn ngủ liền bị đánh tan. "Dì Lư, là dì sao? Đừng nóng vội, hãy từ từ chậm rãi mà nói."

Nhất định là phát sinh chuyện gì đó nguy cấp, nếu không sẽ chẳng nửa đêm mà gọi điện thoại đến. Hứa Mạt liền gọi vào số máy của Cao Tĩnh, không thấy anh nhấc máy, trong lòng hoảng hốt, dự cảm xấu dâng lên cổ họng. Hứa Mạt lập tức xoay người xuống giường, lái xe một đường bão táp hướng về phía biệt thự trên núi. Cao Tĩnh mới chuyển vào nhà mới, trong nhà chỉ có anh cùng dì Lư. Dì Lư thì bị câm điếc, nếu không phải cô cùng Cao Tĩnh thân thiết, người khác đại khái liền cho cuộc gọi kia là trò đùa dai của ai đó mà thôi. Hứa Mạt lại tiếp tục gọi vào máy của Cao Tĩnh, máy đã rơi vào trạng thái tắt nguồn. Lúc cô tới nơi, cả nhà như một ngọn đuốc trong đêm hừng hực cháy, khói đặc cuộn cuộn, một tầng bên trái cùng tầng hai đã bị lửa liếm trọn hướng bầu trời mà kéo lửa cao lên. Biệt thự trên núi chỉ người có tiền mua để nghỉ hè hóng mát, đến ở chỉ có vài phụ nữ và trẻ em, một đám người chỉ dám đứng xa xa ngồi nhà không một ai vọt lên cứu người.

"Anh tiểu Tứ!" Hứa Mạt hô to một tiếng, không người trả lời.

"Hứa tiểu thư." Bên cạnh có người lôi kéo cánh tay Hứa Mạt, cô nhìn thấy đúng là Từ Tiểu Cẩn.

"Cô sao lại ở đây?"

Cô ta giải thích rằng, ban đêm tự nhiên Cao Tĩnh gọi cô cùng Giang Dịch Thần tới, nghe giọng anh nói hình như có chút men say, hẳn là uống không ít rượu. Bọn họ cũng là vừa đến không lâu.

Kỳ thật Từ Tiểu Cẩn nói có chút không ăn nhập, Cao Tĩnh chỉ kêu cô ta đến, Giang Dịch Thần lúc đó đang ở cùng Từ Tiểu Cẩn, vừa vặn nghe thấy cuộc hội thoại liền cùng nhau tới.

Bởi vì trận hỏa hoạn phát hiện trễ, đường núi có chút ngoằn ngoèo, xa thành phố nên xe cứu hỏa vẫn còn đang trên đường tới.

Từ Tiểu Cẩn một phen lôi kéo Hứa Mạt, nước mắt đã chảy rơi vô cùng thương tâm.

"Thần vừa mới chạy vào, tôi rất sợ....."

Tầng hai bên cạnh cửa sổ xuyên qua đám lửa hình như cô thấy có người ngã xuống, liền cứng rần dùng nước ở bình nước khoáng đang lăn lóc trên đất đổ từ trên đầu xuống chân, làm ướt đồ đang mặc chạy thẳng vào đám cháy. Vọt vào qua cánh cửa cô mới phát hiện cảnh tượng còn đáng sợ hơn những gì cô đã tưởng tượng rất nhiều. Khói đặc làm cô bị nghẹn thiếu chút nữa hết hơi, mới đi được tới nửa cầu thang lên tầng đã làm cho cô choáng váng đầu óc, hít thở không thông. Áp lực càng ngày càng nặng, mắt mờ mịt bởi khói vây quanh, lửa khắp xung quanh cô phừng phừng thiêu đốt, sức nóng lan tỏa làm trán cô không ngừng tỏa ra mồ hôi, cô giờ không rõ lối ra lối vào chỗ nào nữa. Hứa Mạt liền cảm thấy hối hận vì mình quá xúc động, hiện tại trong tình huống này chỉ sợ người chưa kịp cứu ra cô cũng chết thêm lần nữa.....

Từ Tiểu Cẩn ở ngoài khu nhà nước mắt ào ào rơi, cô thật ngu ngốc, vì sao không ngăn Thần, còn có Hứa Mạt, sao cô không giữ chặt cô ấy lại, vì sao cô không thể ngăn cản..... Từ Tiểu Cẩn nghĩ đến đây, mới phát hiện sâu trong thâm tâm cô có một tia vui sướng đáng sợ: Nếu Hứa Mạt chết..... Từ Tiểu Cẩn khấn cấp tát vào mặt mình một cái. Cô như thế nào trở lên ác độc như vậy! Từ Tiểu Cẩn cố gắng đánh nát cái tâm tư đó, rốt cục thấy có bóng người ở cửa trước lao ra ngoài. Một thân nhem nhuốc Giang Dịch Thần ôm Hứa Mạt đang hôn mê bất tỉnh, lao đảo cố tránh xa ngọn lửa rồi ngã xuống.

Cùng lúc đó, tiếng còi xe hú inh ỏi, xe cứu hỏa tăng tốc lao tới. Nhưng ngọn lửa quá to, hơn nữa biệt thự ngay cạnh rừng, gió thổi càng làm lửa bùng cháy dữ dội hơn, tình huống không mấy lạc quan.

Từ Tiểu Cẩn cẩn thận dò xét hơi thở của cả hai người, may mắn đều còn sống, vì thế vội vàng đưa đi bệnh viện. Giang Dịch Thần trừ bỏ cánh tay có vết phỏng nhẹ, những chỗ khác trên người hoàn hảo không làm sao, bình minh ngày hôm sau đã tỉnh lại.

Từ Tiểu Cẩn vui mừng: "Thần, cuối cùng anh đã tỉnh, em lo cho anh gần chết....."

Từ Tiểu Cẩn khóc sưng mắt đỏ hoe, Giang Dịch Thần nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho cô:

"Anh không sao....."

Nói xong dùng một chút, hỏi:

"Hứa Mạt thế nào, có bị nguy hiểm gì không?"

Từ Tiểu Cẩn ánh mắt buồn bã. Anh tỉnh lại thật đúng là hỏi tình hình Hứa Mạt trước mà không phải hỏi cô thế nào, cô còn đang hoài thai đứa con của anh nha.....

"Hẳn là không có nguy hiểm gì, chỉ là hít phải quá nhiều khói, hiện tại vẫn còn mê man....."

Giang Dịch Thần nghe xong yên lòng. Thời điểm hắn phát hiện Hứa Mạt, cô đã bị sắc khói đặc hôn mê, lửa thì đang cháy to ngay bên cạnh cô. Trong nháy mắt hắn nảy ra cái ý tưởng là Hứa Mạt đã chết, một cổ bị thương từ trong lòng lan tỏa khắp toàn thân. Chờ hắn kiểm tra thấy mạch Hứa Mạt còn đập, phát hiện cô còn sống liền thở phào nhẹ nhõm, như được ân xá....

Từ Tiểu Cẩn đang kín đáo quan sát biểu tình trên mặt Giang Dịch Thần, anh bỗng nhiên đem cô ôm vào lòng.

"Đã để em phải lo lắng, về sau anh sẽ không dễ dàng mạo hiểm như vậy. Nhìn mắt em đỏ vì khóc giống con thỏ nhỏ, con trai trong bụng sau này học theo em cứ khóc nhè như vậy đâu có tốt....."

Giang Dịch Thần phá lệ ôn nhu, làm cho Từ Tiểu Cẩn một trận hoảng hốt, nhìn thấy anh đã ngủ. Ép buộc một đêm, cô quả thật cũng mệt mỏi.

Từ Tiểu Cẩn mới vừa chợp mắt không bao lâu đã bị tiếng người bên cạnh đánh thức:

"Cô gái này tại sao lại ở đây?!" Một tiếng nói vang lên hỏi.

Từ Tiểu Cẩn mở mắt ra, bị cảnh tượng trong phòng bệnh dọa. Cha mẹ Giang Dịch Thần uy nghiêm cùng em gái anh ấy không vui khi nhìn thấy cô.

Từ Tiểu Cẩn tự biến bản thân "Kẻ thứ ba", thân phận xấu hổ vô cùng, muốn rời đi, lại bị Giang Dịch Thần cầm tay, Từ Tiểu Cẩn nhìn thoáng qua Giang Dịch Thần, khó khăn không biết làm sao, chỉ có thể cứng ngắc đứng ở một bên: "Thần....."

Bà Chu nhìn chằm chằm Từ Tiểu Cẩn cùng Giang Dịch Thần tay nắm tay, nhủ mày. Từ Tiểu Cẩn ra vẻ ủy khuất, trong mắt trung ra vẻ hèn mọn đau xót, lập tức rút tay trở về.

"Nơi này không chào đón cô, cô đi đi." Bà Chu nói.

Ở Giang gia, Từ Tiểu Cẩn bị mọi người chán ghét, rung rung chạy khỏi phòng bệnh. Cô dựa vào tường phòng bệnh, ngã ngồi trên mặt đất, nghe thấy cuộc đối thoại của bà Chu với Giang Dịch Thần, nước mắt rơi như mưa.....

"..... Dịch Thần con... con thật hồ đồ! Nhà chúng ta cũng không phải ngại bản yêu phú, con cho dù muốn tìm cũng nên tìm một người vợ là một cô gái trong sạch chứ!"

"Mẹ, Từ Tiểu Cẩn ôn nhu thiện lương, không phải là cô gái chơi bời." Giang Chấn Hoa nói một câu:

"Cho dù cô bé đó không phải, có thể cùng với Hứa Mạt đánh đồng sao? Một cái chim sẻ một cái phượng hoàng. Ai! Cha đã sớm nói qua, người trẻ tuổi tình cảm không nên xúc động, con nói xem, hiện tại đứa bé cũng đã có, ồn ào huyên náo dọa người. Cũng may còn chưa trễ, nhanh đưa cho cô ta ít tiền đem đứa nhỏ bỏ đi...."

.....

Cô thế nhưng cả tư cách để so sánh với Hứa Mạt cũng không có.....

Từ Tiểu Cẩn nghe, cảm thấy tôn nghiêm và cõi lòng của mình đều tê liệt tan nát, từng mảnh từng mảnh vỡ vụn, đau đến không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ước định

Từ Tiểu Cẩn thất hồn lạc phách đi tới bệnh viện mẹ đang điều trị.

"Cẩn Cẩn.....?"

"Mẹ....." Từ Tiểu Cẩn mở miệng liền khóc không thành tiếng, gục bên cạnh mẹ, nhớ tới những câu nói của bà Chu, tim như dao cắt, ghen tị với Hứa Mạt nhận không được nhiều thêm vài phần.

"Mẹ, con nên làm cái gì bây giờ..... Anh ấy đã có vợ chưa cưới, hai người họ muốn kết hôn mẹ..... Chúng ta lần này thật sự xong rồi....."

Từ Thu Yến bởi vì hai ngày trước mới cắt bỏ một bên vú do ung thư, hiện tại chỉ còn lại một bên, hai ngày nay trạng thái tinh thần có chút hi vọng vô thường, ho khan hai tiếng, tác động đến miệng vết thương trước ngực, hung hăng nhói đau từng trận.

"Con mềm yếu nhu nhược như vậy, chỉ biết lùi bước mãi. Cả đời chỉ có thể để người khác khi dễ! Con đem thanh xuân cùng trinh tiết đều cho Giang Dịch Thần, hiện tại lại cam tâm để nó vui vẻ bên người mới?"

"Mẹ....." Từ Tiểu Cẩn khóc lợi hại hơn.

Từ Thu Yến hạ giọng mềm mại nói: "Phụ nữ là phải có năng lực và thủ đoạn, mới có thể nắm giữ được trái tim người đàn ông của mình....."

Từ Tiểu Cẩn khóc lắc đầu. Cô sẽ không, cô cái gì đều sẽ không a.

"Đừng khóc nữa! Cô gái kia - vợ chưa cưới của nó chẳng phải chỉ là con nhóc mới 20 tuổi thôi sao, đừng lo, mẹ sẽ giúp con đối phó với con oắt đó....."

Từ Thu Yến khi còn trẻ mạnh vì gạo bạo vì tiền, xem như là gái hồng lâu, các cục trưởng lớn nhỏ, giám đốc gì cũng đều có lui tới, kiếm được chút tiền, nhưng trăm mê cờ bạc nên thua sạch sẽ. Muốn nói đến thủ đoạn đối phó đàn ông, không có mấy người có thể so sánh với bà ta.....

Hứa Mạt tỉnh lại, ánh mắt chưa xốt, mở mắt ra càng cảm thấy ánh sáng chói mắt. Vợ chồng Giang gia, Giang Đông Linh cùng cha của cô - Hứa Minh Sơn đều canh giữ bên cạnh, thấy cô tỉnh lại người người đều nhẹ nhõm thở ra, hỏi han ân cần.

Hứa Mạt ánh mắt sung đỏ, nước mắt không ngừng rơi, bác sĩ nói là bị ảnh hưởng bởi khói đặc, từ từ sẽ tốt lên.

Hứa Mạt nhìn thấy Hứa Minh Sơn, muốn nói lại thôi. Cô muốn biết Cao Tình rốt cuộc có còn sống hay không. Nếu hết thấy vẫn dựa theo tình tiết của đời trước, hẳn là anh sẽ không mất đi sớm như vậy. Nhưng mà rất nhiều chuyện đã bị cô thay đổi, đến cùng có giống như những việc đã từng xảy ra hay không, thay đổi nhiều hay ít cô đã không còn nắm rõ nữa.....

Hai mắt Hứa Minh Sơn nhìn ra được con gái muốn hỏi điều gì, trầm trọng thờ dài nói:

"Aiz..... Cha biết con cùng Tiểu Tử tình như anh em, nhưng số mệnh con người đều do trời định, không ai có thể quyết định được....."

Hứa Minh Sơn nói thật uyển chuyển, con gái ông mặc dù từ nhỏ đã được nuông chiều nhưng cũng rất trọng tình nghĩa, rất dễ để tâm tới những chuyện dù là nhỏ nhất, chỉ sợ nhất thời không chịu nổi cú sốc mà thương tâm đau lòng.

Đáp án cô đã dự đoán từ trước, nhưng khi nghe cha nói vẫn làm cho cô không thể tin được. Những chuyện xảy ra ở đời trước đã đi lệch hướng quỹ đạo của nó, Cao Tình vẫn phải chết như vậy. Hứa Mạt phát hiện di động đang cầm trong tay, nhấn bàn phím màn hình liền sáng lên, có một tin nhắn, nội dung là: "Hãy chăm sóc cho mình thật tốt, anh rất lo lắng cho em."

Hứa Mạt trong lòng ấm áp, Lục Tử Hoành đã tới. Có ý dùng di động của cô viết tin, để cho cô biết rằng anh đã tới. Tình trạng sức khỏe của Hứa Mạt không nặng, hôm đó liền ra viện, muốn đi tới biệt thự trên núi, cô và Lục Tử Hoành cùng đi...

Hôm kia mấy người bọn họ còn cùng nhau ăn cơm, cùng nhau chơi trò chơi tại tòa nhà xa hoa, hiện tại nơi này đã thành một mảnh phế tích. Hứa Mạt dậm bước trên đồng hoang tàn cháy xém không rõ hình thù, bới ra tìm thấy hộp sắt bị lửa liếm cháy đen, ánh kim loại le lói giữa trời nắng. Mở ra, bên trong tất cả đều là đồ vật cô chơi khi còn bé, tranh dán tường, nhánh cỏ ba lá ép khô, cục gôm đã dùng một nửa, cây bút màu sập, còn có chiếc vòng tay cái cóc nhỏ tiểu đào mà

Lục Tử Hoành đưa cô. Hứa Mạt nắm chặt vòng tay, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Hôm kia anh còn nói sẽ đem vòng tay của cô cất vào hộp nữ trang, hôm nay anh đã không còn.....

Cuộc đời vô thường, sinh tử ai có thể ngăn cản.

"Trên đời không có buổi tiệc nào không tàn, biệt ly chỉ là sớm muộn mà thôi. Mạt, em đừng quá đau lòng."

Lục Tử Hoành ôm cô vào trong lòng, lau đi nước mắt trên khuôn mặt cô. Thấy nước mắt cô từng giọt từng giọt không ngừng rơi, Lục Tử Hoành trong lòng cũng một chút một chút đau xót.

Hứa Mạt đột nhiên cảm thấy thật bi thương, sợ hãi, ôm chặt Lục Tử Hoành, trong tay nắm vòng tay chiếc cóc sứ nhỏ. Lục Tử Hoành có phải cũng đột nhiên sẽ chết đi hay không? Giống đời trước hay không?

"Lục Tử Hoành, đáp ứng em một điều....."

"Em nói đi." Lục Tử Hoành nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

"Về sau bất luận xảy ra chuyện gì, anh không được phép chết trước em, chỉ có em chết trước, anh mới được phép chết."

Lục Tử Hoành trầm ngâm, đáp: "Được, anh đáp ứng em."

Cứ thế một hỏi, một đáp nhưng trong lòng hai người đều ngầm hiểu lấy. Cho dù năng lực có to lớn, có thể một tay che trời, nhưng cũng không nắm được sinh tử của mình trong tay. Cô biết yêu cầu này có chút hoang đường, cô chỉ muốn có được một đáp án, để cô có thể tiếp tục phản kháng vận mệnh kiếp trước. Lục Tử Hoành một khi đáp ứng bất kỳ chuyện gì đều sẽ nỗ lực làm cho bằng được.....

Đám tang Cao Tình ngày hôm ấy trời đầy mây, mây trên trời nặng nề đen kịt, tựa như thiếu nữ mặc xiêm y đen đến đưa tiễn người xấu số cùng đoàn người dưới mặt đất kia, u ám mà thương tâm. Mẹ Cao Tình trong lễ tang khóc lên khóc xuống té xiu vài lần, trong đám người vang lên tiếng khóc không ngừng. Cô gái người Phần Lan – Julia hơn một tháng trước ở trên du thuyền, khóc đến nổi đầy mắt hồng hồng. Julia cũng nhìn thấy Hứa Mạt, nhưng không còn địch ý, trong mắt giờ chỉ có bi thương. Cô ấy hẳn cũng thích Cao Tình đi.

Hứa Mạt đem một đóa hoa hồng trắng đặt bên cạnh bia mộ Cao Tình. Thấy ảnh chụp anh vẫn là nét cười như gió xuân, nước mắt lại không kiềm được rơi xuống. Cái chết đối với mỗi con người mà nói đều là vô cùng khủng bố, mỗi ngày trước kết làm anh em, thân thiết là thế, ai đâu có ngờ....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Giao phong

Lục Tử Hoàn mở cửa hàng bán đồ sứ trên phố, mặt tiền cửa hàng tương đối đẹp, ngay nơi giao nhau của ngã tư đường không quá phồn hoa. Khai trương cửa hàng đồ sứ không bằng nên nói thành tiệm gốm các tác phẩm nghệ thuật đồ sứ mới đúng, bởi vì cách sắp xếp, đồ trưng bày lạ mắt và cũng thật mới mẻ.

Đất sét tạo hình miêu tả các hình thù đặc sắc như: Ốc sên, thiên nga, hoa sen, không Tước.....

Nhất là tạo dáng khóm hoa Mẫu Đơn đỏ bồng bềnh thể hiện một loại thanh nhã cổ điển mỹ lệ. Hứa Mạt lấy mẫu đơn mang đi, ý định tạo bất ngờ cho cha mình. Hứa Minh Sơn nhìn thấy nhất định sẽ đối với Lục Tử Hoàn có cái nhìn khác trước.

Hứa Mạt kéo hai tay Lục Tử Hoàn, trái phải lay lay, thán phục nói: "Hai tay anh thật tài hoa, có phép màu trong đó sao? Như thế nào có thể làm ra nhiều sản phẩm kỳ diệu như vậy?"

Lục Tử Hoàn cố gắng nắm chặt tay Hứa Mạt lại không cho cô động qua động lại, cảm nhận được bàn tay non mịn, mềm mại ấm áp, tiêu chuẩn đại tiểu thư a....

"Hồi nhỏ trong nhà không có nhiều tiền, anh thích bộ đất dẻo cao su nhưng ngại không dám mở miệng xin mẹ mua cho. Cho nên tự mình lấy bùn đất và đất sét nặn này nọ. Càng về sau càng thấy thích liền đi theo con đường nghệ thuật gốm sứ."

"Anh rất được đấy, từ nhỏ liền đào đất sét tự học, dựa theo "tuổi hành nghề" tính tới nay thì anh cũng phải thuộc cấp nghệ nhân a! Chắc chắn chắc, khó lường khó lường."

Hứa Mạt trêu chọc, Lục Tử Hoàn thuận theo cô, ôm lấy bả vai cô: "Người đẹp quả nhiên thật tinh mắt."

Hứa Mạt tung chiêu "nhất chỉ đầu" đập vào sau ót Lục Tử Hoàn. Lục Tử Hoàn đáp trả liền nhéo má cô một phen. Hứa Mạt tỏ vẻ bất mãn. Anh chàng này là muốn cô kéo váy đứng lên, hung hăng nổi dậy ra về chủ nhân sao?

Hứa Mạt ngoài miệng tuy rằng bất mãn, trong lòng lại ngọt ngào như mật. Mà khi Hứa Mạt ở trong tiệm thấy cô nàng nhân viên Trịnh Tiểu Tiểu, ngọt ngào liền bay sạch giống như nuốt phải ruồi bọ.

"Cô ta sao lại ở chỗ này!"

Hứa Mạt chỉ vào Trịnh Tiểu Tiểu có chút tức giận. Rõ ràng cô đã nói với anh phải tránh xa Trịnh Tiểu Tiểu.

"Tiểu Tiểu là tới đây giúp anh, mới mở cửa hàng, nhân viên không đủ." Lục Tử Hoàn giải thích nói.

"Nhân viên không đủ anh có thể nói với em mà!"

Hứa Mạt nói xong mới nhận thấy lời của mình có chút cường thế, vì vậy ngữ khí hạ xuống ôn nhu bổ sung thêm: "Em cũng có thể tới giúp anh..... Không cần kêu người khác....."

Lục Tử Hoàn nắm lấy tay Hứa Mạt, nhìn bộ dáng thẹn thùng của cô thật đáng yêu: "Lần tới nhất định nói cho em biết."

Lục Tử Hoàn không có nói sai, Trịnh Tiểu Tiểu quả thật là đến hỗ trợ, chính là sự "hỗ trợ" này kỳ hạn cũng hơi quá dài đi.....

"Mạt, có muốn đi hẹn hò với anh không?" Lục Tử Hoàn trong mắt đầy chờ mong, trong lòng lại nhảy nhót nôn nao.

Hứa Mạt khẽ nhếch khóe môi gật gật đầu. Lục Tử Hoàn cử Trịnh Tiểu Tiểu thay anh trông nom cửa hàng, nói rằng sẽ trở lại trễ một chút.

Trịnh Tiểu Tiểu đứng ở trước cửa thấy hai người sống vai nhau đi thật xa. Tuổi nam nữ, quả thật xứng đôi. Trịnh Tiểu Tiểu đứng trước cửa thủy tinh nhìn hình ảnh phản chiếu chính mình, trên đầu buộc tóc đuôi ngựa hai bên thả trước ngực, đỉnh đầu lia chia tóc ngắn đang mọc, chiếc áo thun màu cam đã cũ, quần rộng thùng thình giống như miếng giấy ăn dính trên đùi.....

Trịnh Tiểu Tiểu thở dài. Uống cho cô luôn cảm thấy bản thân mảy mẩy to, cũng coi như "Thiên sinh lệ chất", nhưng so sánh với cô Mạt tiểu thư kia cô căn bản chính là vịt con xấu xí a..... Mà hình như đại tiểu thư đó đã có chồng chưa cưới, ở cùng với anh Lục Tử Hoàn danh bất chính ngôn bất thuận nha. Còn mình với Lục Tử Hoàn là thanh mai trúc mã, thời trung học anh còn vì mình mà đánh nhau với một nam sinh lớp trên.... Trịnh Tiểu Tiểu nghĩ như vậy, lại cao hứng lên, hà hơi hai cái lên cửa thủy tinh rồi lấy tay xoa xoa, tự nở nụ cười với mình, càng nhìn càng thuận mắt.

Từ Hoàn thích mặc áo màu nhạt, nhất là áo somi màu nhẹ nhàng, đứng ở nơi đó giống như một đạo ánh sáng mặt trời chiếu tới trước mắt.

Bàn tay to của Lục Tử Hoành nắm chặt tay Hứa Mạt lôi cô đi trên đường.

"Mạt, em thích vị Hương Thảo sao?"

Hứa Mạt đảo mắt suy nghĩ hai giây, gật đầu. Chàng vạng giữa hè, hai người một người cầm một cốc kem, đút nhau ăn, thú hút nhiều đôi tình nhân đi bên cạnh liên tiếp ghé mắt nhìn hai người.

Ăn kem cốc, nhìn ông bác chế đường nhân (*đồ chơi làm bằng đường, dùng đường loãng thổi thành hình người, chim thú, có thể chơi và cũng có thể ăn*), bán trống bỏi, đèn lồng... Hai người sòng bước đi dạo trên đường dành cho người đi bộ, Hứa Mạt ôm cánh tay Lục Tử Hoành, đầu thì tựa trên bờ vai anh. Đi đến cửa hàng bách hóa Tân Thế Giới, Lục Tử Hoành đột nhiên dừng lại.

"Làm sao vậy?"

Lục Tử Hoành cúi đầu nhìn Hứa Mạt nói: "Chúng ta đổi địa điểm đi dạo đi."

Hứa Mạt tiếp theo liền nhìn thấy ngay một đôi tình lữ từ bách hóa Tân Thế Giới bước ra – Giang Dịch Thần và Từ Tiểu Cẩn. Trong tay Giang Dịch Thần là ba đến bốn túi đồ, Từ Tiểu Cẩn thân mật kéo tay hắn cười đến ôn nhu ngọt ngào. Giang Dịch Thần cũng nhìn thấy Hứa Mạt và Lục Tử Hoành, sắc mặt nháy mắt âm trầm xuống, Từ Tiểu Cẩn vừa ngẩng đầu cũng thấy Hứa Mạt và Lục Tử Hoành sòng vai dạo phố.

Hứa Mạt nhếch khóe môi nở nụ cười, nhìn Giang Dịch Thần liếc mắt một cái, ôm lấy cổ Lục Tử Hoành, ở trên mặt anh in một nụ hôn.

"Được rồi, chúng ta đổi địa điểm khác, tránh nhìn thấy những người không cần thiết làm cho tâm trạng không thoải mái."

Lục Tử Hoành ôn nhu cười với Hứa Mạt nói một tiếng: "Được". Lại mắt lạnh lườm Giang Dịch Thần.

Thoáng nhìn qua khóe mắt Lục Tử Hoành, Giang Dịch Thần nhận biết rõ ràng sự cảnh cáo trong đôi mắt ấy. Khi còn ở biệt thự trên núi, hắn cùng Lục Tử Hoành có chút đối nghịch, người đàn ông này rất giáo hoạt, có lẽ vì cố kỵ lập trường của Hứa Mạt nên vẫn luôn ung dung thân nhiên, ngoài mặt vẫn cư xử bình thường với hắn.

Hứa Mạt và Lục Tử Hoành mới bước quay lại hai bước liền có một bàn tay Hứa kéo tay Mạt lại:

"Hứa Mạt!" Giang Dịch Thần giữ chặt tay cô.

"Buông cô ấy ra!"

Lục Tử Hoành vung tay Giang Dịch Thần ra, bảo hộ Hứa Mạt ở sau người, một đôi mắt to híp lại toát ra tia lạnh lẽo. Giang Dịch Thần bản thân khí thế đã bức người, Hứa Mạt càng không nghĩ tới, bình thường Lục Tử Hoành trầm mặc lạnh lùng, nhưng một khi nổi giận khí thế cũng không thua kém Giang Dịch Thần, hơn nữa so sánh chiều cao anh còn cao hơn Giang Dịch Thần khoảng 2 tới 3cm.

Giang Dịch Thần không hiểu sao mình lại giận dữ, chính là trong lòng bốc hỏa giống như thứ gì đó của mình bị chiếm mất. Giang Dịch Thần cười lạnh một tiếng:

"Những lời này hẳn là tôi nói với anh mới đúng, cô ấy là vợ chưa cưới của tôi."

Giang Dịch Thần nhấn mạnh mấy chữ "vợ chưa cưới".

"Điều này tôi không quan tâm, anh chỉ cần hiểu rằng: cô gái này là của tôi, anh đừng mơ chạm vào."

Lục Tử Hoành nói xong một câu, không khí chung quanh giống như hạ xuống chỉ còn 10 độ. Giang Dịch Thần nắm chặt nắm tay, hiển nhiên là hắn đang nổi giận, đúng lúc này Từ Tiểu Cẩn đuôi kịp giữ cánh tay Giang Dịch Thần lại.

"Thần....."

Giang Dịch Thần bừng tỉnh lại. Hắn vừa mới làm cái gì?! Hắn lại cùng tên họ Lục đánh ghen? Giang Dịch Thần khôi phục lại tâm tình, lạnh lùng liếc nhìn Hứa Mạt:

"Hứa tiểu thư, tốt xấu vẫn nên chú ý một chút ảnh hưởng xung quanh, không cần làm phức tạp thêm hạng mục hợp tác giữa hai nhà."

Hứa Mạt cũng đáp trả hắn một đôi mắt lạnh, ngoài cười nhưng trong không cười:

"Anh cũng nên thế."

Giang Dịch Thần và Từ Tiểu Cẩn đi rồi, bóng lưng cứng nhắc của cả hai in xuống mặt đường, Hứa Mạt và Lục Tử Hoành liếc nhau khoái trá nở nụ cười.

"Này, không tệ nha! Nam tử hán khí phách mười phần nha!"

Hứa Mạt đánh một quyền lên ngực anh, cơ ngực của anh a, chắc chắc, không có cứng rắn như 10 năm sau.

"Cùng em thời gian dài như vậy, dù sao cũng phải học mạnh mẽ lên chứ." Lục Tử Hoành nắm tay Hứa Mạt khẽ cười.

Hứa Mạt hôm nay không mang theo vĩ cầm, lúc hai người mua bánh ngọt mới phát hiện Lục Tử Hoành cũng không mang vĩ. Hứa Mạt liền nhớ ra, hình như cô cầm vĩ của anh nhưng hiện giờ cô đã để nó ở chỗ nào rồi nhỉ..... Đường dành riêng cho người đi bộ có một anh chàng người Châu Âu đang ngồi đàn ghi-ta, hát một khúc ca thể loại nhạc đồng quê. Giọng hát có vẻ bình thường, người tới nghe không nhiều lắm, hộp đàn ghi-ta để dưới đất cũng không có bao nhiêu tiền.

"Đàn nghe hay, chỉ là giọng hát không tốt lắm."

Hứa Mạt lắc đầu tiếc hận. Lục Tử Hoành bảo cô chờ anh trong giây lát, còn anh thì đi về phía anh chàng người Châu Âu kia. Anh muốn làm gì?

Hứa Mạt ngheh cổ nhìn tới. Lục Tử Hoành đầu tiên là dùng tiếng Đức nói chuyện với anh ta, anh chàng đó vẽ mặt bối rối hoang mang, anh liền dùng tiếng Pháp nói chuyện, nam nhân ấy liền hiểu ra, cười cười đưa đàn ghi-ta cho Lục Tử Hoành. Hóa ra anh là đi mượn đàn ghi-ta để ca hát.

Lục Tử Hoành ôm đàn ghi-ta vào lòng, điều chỉnh dây âm đàn, nhẹ nhàng đàn vang lên một khúc ca, tầm mắt ôn nhu hướng về Hứa Mạt. Giọng hát của anh vốn nghe rất êm tai, là một chất giọng ôn tồn thuần hậu nhẹ nhàng làm cho người nghe thật thoải mái.

"♪♪....Khó có thể quên lần đầu gặp em, một đôi mắt mê người, ở trong đầu anh, hình ảnh em không thể xóa nhòa ♪..♪.... Chỉ sợ anh đã yêu thương em sâu đậm, không dám thân cận em quá gần, sợ mình không có gì mang lại cho em, yêu em cũng cần rất nhiều dũng khí ♪....."

Mười năm trước, bài hát "Tình là dĩ vãng" vẫn còn rất hot, cô đã từng vô cùng yêu thích bài hát này. Cô nghe ra ý tứ mà anh muốn truyền đạt tới cho cô. Đối với anh mà nói, yêu cô quả thật cần rất nhiều dũng khí a.

Người đi đường nhanh chóng bị hấp dẫn, vây quanh Lục Tử Hoành đang ca hát, bất chợt có người tiến lên đem tiền bỏ vào hộp ghi-ta. Bởi vì ánh mắt Lục Tử Hoành không rời Hứa Mạt, mọi người đều hiểu anh đang hát tình ca tỏ tình với bạn gái. Hâm mộ, khen ngợi không ngừng vây quanh Hứa Mạt, làm cho cô ngượng ngùng chút xấu hổ e lệ.

Lục Tử Hoành hát xong khúc ca đó liền hứng khởi hát một bài hát nhạc Pháp, làm cho anh chàng người Pháp tán thưởng khen ngợi, ở một bên vỗ trống làm nhạc đệm cho anh.

Cả đám người náo nhiệt hẳn lên, cô nhìn Lục Tử Hoành ca hát. Hứa Mạt bước từng bước tới bên anh, cô thật sự rất vui rất hạnh phúc, thế nhưng cô bật khóc. Kiếp trước kiếp này giật mình tỉnh lại ngỡ như giấc mộng, có thể cùng anh ở bên nhau thật không dễ dàng gì.

Một ca khúc hát xong, Lục Tử Hoành ôm cô thật lâu. Mọi người vây quanh vỗ tay ủng hộ, cùng chúc phúc cho đôi uyên ương. Nước mắt Hứa Mạt không ngừng tuôn rơi.

"Lục Tử Hoành, chúng ta kết hôn đi, lập tức kết hôn."

Hứa Mạt khóc nói. Lục Tử Hoành càng ôm cô chặt hơn, mọi người hô vang câu nói ủng hộ

"Hôn đi, hôn đi", anh bá đạo hôn môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cổ chấp

Lục Tử Hoành đưa Hứa Mạt đi tới tháp truyền hình ở trung tâm thành phố. Nghe nói tòa tháp truyền hình này cao gần ba trăm thước (*gần 900m*)! Đại khái rất cao, thế nên ban đêm ngoại trừ hai người sẽ không có người khác đi lên. Chân Hứa Mạt có chút nhuyễn, cô kỳ thật rất sợ độ cao! Bình thường ngay cả ban công trong nhà cô cũng không dám ra, vừa nhìn thấy trong lòng liền nổi lên cảm giác xúc động, hồi hộp, lo sợ....

"Đừng sợ, anh sẽ ôm em thật chặt nếu có ngã xuống."

Lục Tử Hoành vui đùa mang theo lời ngon tiếng ngọt, Hứa Mạt nghe cách anh nói trong lòng chấn động:

"Đừng quên anh mới đáp ứng em đó, không được chết trước mặt em, không được chết trước em, cho dù có ngã xuống anh cũng phải nhìn em chết trước."

Lục Tử Hoành cười tinh quái néo chớp mũi cô:

"Em nhìn xem phía dưới sẽ có niềm vui bất ngờ nha."

Hứa Mạt nắm chặt cánh tay anh, trụ vững trên đôi chân mình, cổ lấy dũng khí phóng tầm mắt hướng ra phía trước, vẫn là sợ hãi..... Bóng đêm đen như

mực, dưới chân, trong thành thị ngàn vạn đèn neon lộng lẫy, hóa thành một biển sao vô ngần lấp lánh ánh sáng đủ sắc màu, nhấp nháy chìm nổi trong màn đêm bao phủ toàn bộ thành phố. Trôi sao cùng muôn vạn ánh sao nhân gian cùng hòa chung sống động, biểu hiện sức sống mãnh liệt trong đêm tối.

"Đẹp quá." Hứa Mạt sợ hãi than. Thành phố mà cô sống hai mươi mấy năm thế nhưng còn có một gương mặt thần bí xa lạ như vậy. Lục Tử Hoành nhìn Hứa Mạt, nói:

"Đúng vậy, rất đẹp."

Trong đôi mắt lấp lánh tràn ngập ánh sao, Hứa Mạt nghiêng đầu thấy trong đôi mắt anh lóe nên những ánh sáng nhạt, so với những thứ lộng lẫy kia càng mê người hơn. Hóa ra anh nói "Đẹp quá" là đang nói cô. Hứa Mạt nhẹ nhàng đánh nhẹ vào cánh tay anh một cái, cúi đầu hạnh phúc nở nụ cười. Cả hai người cùng ngồi trên tòa tháp cao tán gẫu, chuyện trò từ quá khứ tới tương lai của cả hai người: thời thơ ấu, ước mơ và tâm nguyện, cuộc sống tương lai sẽ thế nào.....

"Tử Hoành, anh học giỏi chuyên ngành như vậy liền cứ thế bỏ qua sao? Cho dù không tiếp tục học tài chính, cũng có thể học cái khác mà. Anh nói tiếng Pháp, tiếng Đức cũng rất tốt, bỏ đi thật sự đáng tiếc."

Hứa Mạt tiếc hận. Lục Tử Hoành không phải mỗi ngày đều chăm chỉ học hành, chuyên tâm đọc sách nhưng thành tích tuyệt nhiên là quá suất sắc.

Lục Tử Hoành ngửa đầu nhìn lên trời sao:

"Tuổi xuân ngắn ngủi, đọc sách cùng học nhiều thường thường đều thành người làm công ăn lương, tuân thủ đúng quy chế quy tắc. Anh nghĩ....tự tạo quy tắc của chính mình hẳn là thú vị hơn nhiều."

Hứa Mạt ngắm sừng mặt cao cùng cái mũi thẳng của anh:

"Nghe người khác nói, mũi ai càng cao thì khát vọng càng lớn. Hử... anh chàng đáng ghét, em thật xem trọng anh nha!"

Lục Tử Hoành vừa cười vừa kéo bả vai Hứa Mạt, anh nói anh trước mắt cần đem cửa hàng sản phẩm gốm sứ khuếch trương lên, có danh tiếng rồi sau đó sẽ thành lập doanh nghiệp làm thành một thương hiệu nổi tiếng. Từ đó phát triển nhiều chi nhánh khác lan đi xa, căn cứ vào sự ưa chuộng sản phẩm gốm sứ mỗi nơi mà có các chiến lược kinh doanh cụ thể, rồi đẩy mạnh thành một tập đoàn lớn trên thị trường.....

Hứa Mạt cười với anh, một bên nghe kế hoạch tương lai, hai người nói chuyện cười đùa vui vẻ, dường như đã thấy những tương lai tốt đẹp ấy ngay trước mắt hai người. Mà sau này, Lục Tử Hoành quả thật làm được những điều anh đã nói ngày hôm nay, từ một khu phố nhỏ vắng vẻ không mấy sầm uất, nhờ có anh mà trở thành "Thiên đường nghệ thuật gốm sứ".

Hai người tán gẫu một hồi, cũng không nghĩ sẽ về nhà, dựa sát vào nhau cùng ngồi phía trên tháp cao mấy trăm mét, lẳng lặng nhìn dòng người nhấp nhô qua lại lộng lẫy dưới chân, dường như trong lúc đó vạn vật trên thế gian đều lu mờ, chỉ còn lại hai người trong cuộc đời này. Thật lâu sau, gió đêm phơ phất lồng lộng thổi mạnh qua, Lục Tử Hoành thần nhiên mở miệng, thanh âm không lớn, lại lộ ra sự kiên nghị vô cùng --

"Mạt, anh sẽ cho em một bờ vai vững trãi có thể dựa vào cả đời."

Hứa Mạt ngẩng đầu, vừa lúc chống lại đôi mắt đen thâm thúy của anh. Anh là một người cố chấp, anh một khi nói ra câu hứa hẹn liền nhất định đem hết sức lực đi thực hiện. Lục Tử Hoành tiến sát tới khuôn mặt cô, Hứa Mạt nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nụ hôn ôn nhu như nước dừng ở giữa trán cô. Hứa Mạt nhớ tới hồi nhỏ mẹ từng nói qua với cô rằng: Nếu sau này con gái mẹ được một chàng trai hôn lên trán thì cả đời con lựa chọn người đó sẽ không sai... Không mang theo ích kỷ của nụ hôn bá đạo cường ngạnh chiếm hữu, đây là nụ hôn thổ lộ tình yêu. Em là vật sở hữu của anh, anh yêu thương, anh lo lắng, anh quý trọng tình yêu này dành cho em.....

"Anh hiện tại chỉ có hai bàn tay trắng, anh chờ khi mình có đủ tư cách đứng bên cạnh em thì mới cưới em, được không?" Lục Tử Hoành nói.

Hứa Mạt ánh mắt có chút ẩm ướt. Nếu ngày trước đối diện anh là áy náy cùng thành ý bồi thường thì lúc này đây cô đã yêu anh mất rồi. Về phần Giang Dịch Thần, chuyện đã qua cần gì tự mình đi tìm rồi rấm.

"Không đâu! Một khắc em cũng không chờ nổi, hiện tại em nghĩ em muốn gả cho anh ngay."

Hứa Mạt khóc lên, nước mắt một giọt rồi biến thành chuỗi những giọt nước không ngừng lăn trên má. Lục Tử Hoành đau lòng lau đi nước mắt cô. Hứa Mạt không biết bản thân mình làm sao vậy, cô rõ ràng không hay khóc, vì sao nước mắt vẫn rơi không ngừng.

"Anh chỉ sợ ủy khuất em....."

Lục Tử Hoành ôm lấy Hứa Mạt. Anh không có nhà to cửa rộng, không có xe sang, những điều tốt đẹp tương lai trong miệng kia còn vẫn là ảo ảnh mà thôi. Hứa Mạt không phân rõ phải trái đứng lên, mặc kệ hiện tại là tình huống gì. Cô muốn nói rõ ràng cho anh biết, đời này sẽ cùng anh kết hôn, sinh ba đứa nhỏ cho anh, cũng không cần phấn đấu sự nghiệp gì, cũng chỉ muốn cùng anh sống những ngày tháng hạnh phúc.....

Cuối cùng, Lục Tử Hoành thỏa hiệp đáp ứng. Kết hôn, bọn họ sẽ kết hôn. Hứa Mạt cùng Lục Tử Hoành ngồi ngây ngốc trên tháp truyền hình tới giờ khóa cửa mới hôn tạm biệt trở về nhà.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Mạt chuẩn bị tâm lý thật tốt, tính toán nói cho ba ba Hứa Minh Sơn chuyện cô muốn cùng Lục Tử Hoành kết hôn.

Hôm nay là chủ nhật, bình thường mà nói, buổi sáng chủ nhật Hứa Minh Sơn sẽ ung dung thưởng thức trà phở nhĩ Vân Nam, xem báo rồi sau đó sẽ cùng vài ông bạn thân đi đánh hai trận Golf, thói quen này đã kéo dài 23 năm, cơ bản là chuyện tốt. Nhưng mà, hôm nay Hứa Mạt lại phát hiện cha cầm trong tay không phải tờ báo mà là một xấp ảnh chụp. Cảnh chụp ảnh, nhân vật có chút quen mắt. Là cô?

Hứa Mạt chỉ thấy ba cô Hứa Minh Sơn, ngực phập phồng càng ngày càng kịch liệt, giống như con bão táp đang bắt đầu bằng khúc nhạc dạo. Rốt cục, Hứa Minh Sơn tháo mất kính xuống...."Ba" một tiếng, đem xấp ảnh chụp quăng tới bên chân Hứa Mạt!

"Tự con nhìn xem đi, tự con nhìn xem!!" Hứa Minh Sơn quát.

"Làm sao vậy ba?" Hứa Mạt nhặt mấy tấm ảnh chụp lên, kinh sợ. Trong ảnh là chụp đúng lúc cô và Lục Tử Hoành ở trên đường, giữa đám đông đang hôn nhau.

"Thời gian trước đã âm ỉ bao tin đồn, con đây là muốn tức chết ba sao?"

"Ảnh chụp này làm sao ba có?"

Hứa Mạt thấy kỳ quái, thế nhưng lại có người theo dõi bọn họ. Thời gian trước Hứa Mạt liền không cho bảo vệ đi theo cô, thế mà hiện tại lại có kẻ theo dõi chụp ảnh. Đúng lúc này, tiếng chuông di động của cô ngân vang, điện chuông vang to khắp phòng. Là cuộc gọi của Giang Dịch Thần: "Alo."

Đầu kia điện thoại, Giang Dịch Thần hừ lạnh một tiếng:

"Hứa tiểu thư tác phong thật sự là coi mờ a, trên đường lớn cùng đàn ông ôm ôm ấp ấp thân thiết, còn bị chụp được, đưa đến nhà chúng tôi."

"Cái gì!"

Hứa Mạt có thể xác định, là có người cố ý hãm hại cô. Lừa đảo? Vơ vét tài sản? Nhưng trừ bỏ bôi nhọ danh dự của cô, ảnh hưởng tới hôn ước của cô với Giang Dịch Thần đang công bố ở bên ngoài, thì thật sự không ảnh hưởng quá nhiều tới tiền tài và lợi ích:

"Ba mẹ anh đều đã thấy rồi."

Vừa vặn, cô đỡ phải nhắc lại việc giải trừ hôn ước giữa hai nhà.

"Không có, tôi đã đem ảnh chụp đều đốt hết." Giang Dịch Thần nói.

"Vì sao?"

Ảnh chụp này chứng minh cô có "tình nhân", chứng cứ rõ ràng như vậy chính là chiêu tốt nhất để Hứa gia phải xin lỗi Giang gia mà không phải chỉ có lỗi một phía từ Giang Dịch Thần.

Đầu kia điện thoại trầm mặc, Giang Dịch Thần không có nói rõ nguyên nhân. Hứa Mạt tắt điện thoại, tâm tình bình ổn lại.

Hứa Minh Sơn lờm con gái liếc trắng mắt một cái, giọng nói ổn trọng vang lên:

"Nào, giờ con nói đi. Con rốt cuộc muốn thế nào đây!"

Hứa Mạt trầm mặc vài giây, nói với Hứa Minh Sơn:

"Ba, con đã suy nghĩ rất kỹ. Hôn ước của con với Giang Dịch Thần không có gắn bó lâu dài, cho dù cố ép duyên cũng sống không hạnh phúc, không có kết quả tốt cho cả hai bên. Cùng với hai ba ngày đầu dậy sóng tin đồn, đã tổn hại tới danh dự hai nhà, còn không bằng một phát chặt đứt, con và anh ta tự tìm kiếm hạnh phúc của riêng mình mới thỏa đáng..."

"Nhất đao lưỡng đoạn? Sau đó con là có thể danh chính ngôn thuận đi tìm thằng nhóc kia? Con cũng không xem xem bản thân có thân phận gì, tên đó là thân phận gì, mắt con bị mù rồi sao?? Thằng oắt đấy có điểm nào so sánh với Giang Dịch Thần cơ chứ?!"

Hứa Minh Sơn tức giận đến mí mắt đều mở to. Đứa con gái này của ông thật tùy hứng làm vậy, không biết trời cao đất rộng.

"Ba! Không cần đem anh ấy cùng Giang Dịch Thần so sánh với nhau, Giang Dịch Thần so với anh ấy nửa điểm cũng không bằng người ta!"

Hứa Mạt rất ít khi cùng cha tranh cãi, lúc này đây cũng không tính nhượng bộ:

"Vô luận như thế nào, con đã quyết định sẽ cùng Tử Hoành ở bên nhau, con mới vừa rồi tính nói cho cha. Mặc kệ mọi người nói như thế nào, con đều phải kết hôn với Tử Hoành! Liền trong năm nay, mùa hè này."

Hứa Mạt nói xong đi lên lầu.

"Con! Con!"

Hứa Minh Sơn vù vù thở hổn hển, thiếu điều suýt nghẹn thở:

"Con có biết mình đang nói cái gì hay không?! Con dù sao vẫn là con gái của ba!"

Hứa Mạt thoáng dừng chân một chút liền bước tiếp lên tầng, trở lại trong phòng của mình, thu thập một ít quần áo cùng đồ dùng, đi xuống đại sảnh.

Hứa Minh Sơn thấy Hứa Mạt đúng là muốn rời nhà trốn đi.

"Con muốn đi đâu?!"

Hứa Mạt thấy mái tóc của ba mình đã hơi điểm hoa râm, trong lòng có chút không yên nhưng hiện tại tuyệt đối không thể nhận thua, không thể yếu mềm. Quan hệ với Giang Dịch Thần sớm đoạn tuyệt ngày nào hay ngày ấy, cả hai càng dây dưa lâu càng làm chuyện phiền phức phát sinh.

"Đương nhiên con đi tìm Tử Hoành."

"Con dám!" Hứa Minh Sơn rống to.

Hứa Mạt kéo theo va li đi về phía cửa. Hứa Minh Sơn hét lớn một tiếng "Hứa Mạt", tiến lên chắn trước cửa.

"Ba!" Từ nhỏ đến lớn, Hứa Minh Sơn đối với Hứa Mạt đều là dung túng cưng chiều, giữa cha và con gái chưa bao giờ phát sinh xung đột tranh cãi kịch liệt như vậy.

"Con không nên đi theo tên đó!"

"Con...đời này kiếp này sẽ chỉ đi theo anh ấy." Hứa Mạt không đành lòng nhìn thấy ba mình như vậy, ánh mắt hướng mặt đất nhìn.

"Con đừng đi, hãy chung sống hòa thuận với Dịch Thần, xem như ba xin con, được không?"

Hứa Minh Sơn bắt đầu dĩ, ngữ khí mềm vài phần. Hứa Mạt tính tình thế nào ông rõ ràng nhất, thường hay mềm lòng bởi câu nói nhẹ nhàng khuyên lơn của người khác.

"Ba....." Hứa Mạt có chút dao động, đúng lúc này, Lục Tử Hoành gọi điện thoại tới. Cha và con gái đều nhìn thấy. Hứa Mạt ấn nút tắt di động:

"Ba, tin tưởng con, nếu con cùng Giang Dịch Thần kết hôn, kia mới chân chính là bị kịch bắt đầu....."

Hứa Mạt vẫn bỏ đi, kỳ thật Hứa Minh Sơn sáng sớm đã biết sẽ có kết quả này. Là con gái ông nuôi lớn chăm bẵm từ nhỏ, sao ông không hiểu chứ. Hứa Mạt rời nhà trốn đi, ông nhìn ngôi nhà quanh quẽ, mỗi một cùng cô độc trong nháy mắt hiện lên trong lòng, ngồi trên sofa trầm tư....

Tối hôm qua sau khi trở về, Lục Tử Hoành nói cho mẹ Dương Thục Du và cha Lục Vệ Quốc chuyện anh và Hứa Mạt sẽ kết hôn. Dương Thục Du và Lục Vệ Quốc vô cùng lo lắng.

"Tử Hoành a, Hứa Mạt không phải cô gái nhà bình thường, cô bé là người có tiếng tăm chỉ sợ họ căn bản chướng mắt gia đình chúng ta." Dương Thục Du nói.

"Đúng vậy Tử Hoành. Cô bé Hứa đại tiểu thư gì đó thật sự nguyện ý gả cho con sao?"

Lục Vệ Quốc vẫn không thể tin được. Hiện tại con gái bây giờ có mấy ai chịu khổ? Giống Hứa Mạt, một tiểu thư quyền quý làm sao có thể tâm tâm niệm niệm đi theo thằng con trai phổ thông của gia đình nghèo này sống qua ngày chứ.

"Hứa Mạt không phải cô gái bốc đồng, con và cô ấy đã nói chuyện kĩ càng với nhau rồi. Con sẽ nỗ lực phấn đấu mang hạnh phúc cho cô ấy...."

Lục Tử Hoành nói, trong lòng tràn đầy mong đợi cùng ý chí chiến đấu đối với tương lai.

Buổi sáng, Dương Thục Du mở cửa nhà liền thấy Hứa Mạt xách theo vali lớn nhỏ đang đứng ở ngoài cửa, vô cùng ngoài ý muốn.

"Bác gái Lục!"

Hứa Mạt tươi cười sáng lạn, cho Dương Thục Du một cái ôm áp nhiệt tình.

Hứa Mạt mua rất nhiều thứ mang đến cho vợ chồng nhà Lục gia: cái đầm lưng mát xa này, sữa bổ sung canxi cho xương.... vật dụng hàng ngày cần dùng đều có hết. Hứa Mạt nhiệt tình hào phóng, hai vợ chồng vốn lo lắng, câu nệ khách sáo dần dần chuyển hóa sang trạng thái yêu thích và thân cận.

Với chuyện Hứa Mạt thỉnh thoảng tới nhà, Dương Thục Du ngoài ý muốn vô cùng, thật không biết xử lý thế nào khi biết cô bé xin ở tạm một khoảng thời gian, vội vội vàng vàng đi thuê một phòng nhỏ cho Hứa Mạt. Hứa Mạt vốn định nói không cần nhưng thấy lời này nói ra có vẻ không ổn, rơi vào trong trạng thái phân vân, lời chưa kịp nói đã nghẹn lại trong cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nói dối

Ảnh chụp Hứa Mạt cùng Lục Tử Hoành hôn nhau trên đường đã bị đăng lên trên mạng, truyền đi với tốc độ nhanh chóng mặt, huyền náo, ồn ào. Trên dòng chữ các trang điện tử còn xuất hiện tiêu đề gì mà "Mối quan hệ lỏng lẻo, chuyện gì đã xảy ra", "Hứa Mạt thông báo muốn kết hôn cùng Lục Tử Hoành", rất nhiều tiêu đề linh tinh khác nữa. Hơn nửa lúc trước còn có tin tức Tử Tiểu Cẩn mang thai, hiện tại hôn ước hai nhà Hứa – Giang nghe đồn vỡ tan đã được nhận định là sự thật. Nhưng kết quả hai người này vẫn duy trì hôn ước hay không cũng chẳng ảnh hưởng bao nhiêu, dù sao hai nhà còn đang hợp tác xây dựng hạng mục khu biệt thự. Nếu là một bên đơn phương tạo xi căng đan, một bên khác chắc chắn sẽ không thoái mái, hiện tại hai bên đều có vấn đề, ai cũng không có tư cách nói ai.

Đương sự luôn luôn trầm mặc, không ra mặt.

Cũng may vợ chồng Dương Thục Du cũng không hay xem tin tức, tin tức đến tai dĩ nhiên sẽ chậm một chút, đối với chuyện trước đó ồn ào náo loạn còn chưa hiểu rõ.

Hứa Mạt đến Lục gia làm cho Tử Hoành cao hứng vô cùng nhưng cũng ần ần mang theo chút ưu phiền.

"Cha em không đồng ý sao?"

Lục Tử Hoành hỏi. Trong lòng anh có chút nặng nề, chợt thấy trên đùi nặng nề -- Hứa Mạt ngồi ở trên đùi anh, ôm lấy cổ anh, mặt tiến sát, ánh mắt rất gần mắt Lục Tử Hoành.

"Là em gả cho anh chứ có phải cha em lấy anh đâu, anh không cần lo lắng." Hứa Mạt nói.

Tính tình cha cô, cô hiểu rõ, cái tính khí ngang bướng và ương ngạnh hai cha con đều giống nhau, cứng rắn đối lập, cuối cùng vẫn luôn phải có một người thỏa hiệp, cô chỉ cần trước mắt quyết tâm và ngoan tuyệt thì cha cô sẽ tự động nhượng bộ. Không tới 20 ngày, cha nhất định sẽ mềm lòng xuống liền đáp ứng cho cô và Tử Hoành kết hôn.

"Kỳ thật hai ta cũng không cần thiết gấp gáp kết hôn, anh có thể chờ....." Lục Tử Hoành nói.

"Em biết anh có thể chờ, nhưng mà em sốt ruột."

Lục Tử Hoành nghe xong buồn cười không thôi, lộ ra một hàng răng nanh trắng nõn:

"Nào đã bao giờ gấp qua cô gái nóng vội như vậy!"

Hứa Mạt cũng cười rộ lên, chôn mặt vào lồng ngực anh.

Tử Tiểu Cẩn ngồi ở sofa, trong ánh mắt tràn đầy bất an, tay chân đều không biết đặt ở đâu cho tốt. Bà Chu kiều ngạo bắt chéo chân ngồi ở đối diện lườm cô ta liếc mắt một cái, lại không mở miệng nói chuyện.

Tử Tiểu Cẩn làm giáo viên ở khu nhà trẻ dành cho những đứa bé nhà giàu có, buổi chiều vừa tan tầm, bà Chu đột ngột xuất hiện ở cổng trường cán cô lại. Có ý "mời" cô tới Giang gia dùng cơm.

Giang Dịch Thần còn chưa trở về, trong phòng trừ bỏ hai người giúp việc thì chỉ có Tử Tiểu Cẩn cùng bà Chu. Bà Chu mặc dù có khuôn mặt hiền lành nhưng cá tính lại rất nghiêm túc. Tử Tiểu Cẩn hai tay nắm chặt váy dài, chỉ hy vọng Giang Dịch Thần có thể nhanh chút xuất hiện, đưa cô đi.

"Không cần sợ hãi, tôi sẽ không làm khó dễ cô, hôm nay trừ việc mời cô tới đây ăn cơm còn có chuyện quan trọng cần cho cô biết." Bà Chu rút cục mở miệng.

"Bác gái, có điều gì muốn nói thì cứ nói thẳng, cháu xin nghe!"

Tử Tiểu Cẩn không phải con ngốc, tối nay bác gái tìm cô nhất định không phải chuyện gì tốt. Bà Chu đem một chiếc thẻ vàng đặt trước mặt Tử Tiểu Cẩn. Trong thẻ có 10 vạn tiền gửi ngân hàng.

"Đây là chút phí, coi như đền bù thỏa đáng tinh thần cùng tổn hại thân thể của cô..... cầm lấy phá cái thai đi." Bà Chu bình tĩnh nói.

Tử Tiểu Cẩn hai tay nắm chặt, khóe môi run run, trong lòng từng trận khổ sở:

"Bác gái, Thần đâu, anh ấy có biết không? Đây là chủ ý của anh ấy sao?"

"Tử tiểu thư, cô cũng là người trưởng thành rồi, có một số việc tôi cảm thấy không cần phải nói rõ ràng ra. Tôi cũng không phải ghét bỏ gia đình cô, mà Dịch Thần cần một người vợ thích hợp, trong sự nghiệp cũng như mọi sinh hoạt khác có thể giúp nó. Xem xét mọi phương diện cùng các điều kiện của cô không thích hợp với gia cảnh nhà chúng tôi. Cho nên....."

"Cho nên cho dù trong bụng cháu là cháu nội của bác, bác cũng muốn giết nó sao?" Từ Tiểu Cẩn thản nhiên nói.

Bà Chu nhất thời nghẹn họng:

"Đứa nhỏ này vốn không nên tồn tại, hiện tại Hứa gia cùng nhà chúng ta bởi vì một ít hạng mục quan trọng phải cột vào cùng nhau, cô nếu thật sự yêu Dịch Thần nên thành toàn cho nó."

"Thành toàn cho anh ấy? Chẳng lẽ không phải là nên thành toàn chúng tôi sao. Tâm nguyện của anh ấy không phải ở cùng với Hứa Mạt, người trong lòng Thần là cháu a....."

Giọng nói của Từ Tiểu Cẩn cũng không quá lên mặt tự cho là đúng, nhưng nội dung câu nói lại đâm trúng tim đen bà Chu.

"Đàn ông trừ bỏ nữ tính trường, càng trọng yếu hơn là gia đình cùng sự nghiệp, cô nếu thật sự thương nó, nếu vì tốt cho nó thì hãy khuyên Thần cắt đứt với cô đi."

"Bác gái, chuyện khác cháu sẽ không cùng bác tranh luận, chỉ là chuyện phá thai là do Thần nói sao?"

Cô không tin, cô không tin Giang Dịch Thần sẽ đồng ý để cô bỏ đứa bé này đi.

"Dịch Thần đương nhiên biết, đứa bé cùng sự nghiệp và gia đình dĩ nhiên nó sẽ chọn về sau....."

Từ Tiểu Cẩn trong nháy mắt giống như bị một mũi tên xuyên tim. Cô không tin, cô không tin a!

Chính lúc này, Giang Dịch Thần vừa đúng lúc trở về, nhìn thấy mẹ và Từ Tiểu Cẩn anh liền biết có chuyện không ổn.

"Tiểu Cẩn, mẹ!"

Từ Tiểu Cẩn bắt lấy cánh tay Giang Dịch Thần, giống như bắt lấy cọng cỏ cứu mạng:

"Thần, anh thật sự không cần con của chúng ta sao? A? Sẽ không, có phải hay không?"

Giang Dịch Thần thấy Từ Tiểu Cẩn nước mắt to như hạt đậu thi nhau rơi xuống, đau lòng không thôi. Nhưng là.....Giang Dịch Thần nắm giữ đôi vai thon gầy của Từ Tiểu Cẩn, tâm tình một mảnh trầm trọng:

"Tiểu Cẩn, em hãy nghe anh nói, về chuyện đứa nhỏ..... Bây giờ chưa phải thời điểm tốt sinh nó ra, tình huống trước mắt còn chưa có ổn định....."

Từ Tiểu Cẩn mông lung nghe không hiểu Giang Dịch Thần đến cùng đang nói cái gì:

"Anh..... Anh nói nói vậy có ý gì? Anh sao có thể nhẫn tâm bảo em bỏ cái thai này đi? Anh muốn giết nó? Anh cũng muốn giết nó? Đứa bé là con anh a!"

Giang Dịch Thần cứng rắn giữ chặt hai vai Từ Tiểu Cẩn, ánh mắt không dám nhìn vào khuôn mặt tuyệt vọng của cô.

"Tiểu Cẩn, em còn trẻ, chúng ta về sau còn có cơ hội..... Ngày mai..... Anh cùng em đi bệnh viện....."

Giang Dịch Thần ngoan độc nhẫn tâm nói ra miệng những lời này, đáy lòng cũng bị khoét thành một lỗ hổng, áy náy, đau lòng dâng lên. Hắn cũng thích đứa nhỏ, trước đó vẫn luôn nghĩ muốn đem nó lưu lại, nhưng vì phong ba nghiêng ngả mà giá cô phiếu đang giảm sút rõ rệt, trước tình huống này, đứa bé này đến không đúng thời điểm, quá thật vô cùng bất lợi.....

"Dịch thần, anh muốn giết nó, cả anh cũng muốn giết nó....."

Từ Tiểu Cẩn tan nát cõi lòng, thoát khỏi cánh tay của Giang Dịch Thần chạy ra ngoài, không cẩn thận đụng vào bàn thấp, trên đùi một trận đau nhói bầm tím, bộ ẩm trà loảng xoảng rơi xuống vỡ thành nhiều mảnh. Bà Chu nhìn thấy mà có tí không đành lòng:

"Lưu lại ăn bữa cơm rồi hãy đi, tốt xấu..... Tốt xấu cô cũng có đứa nhỏ của Dịch Thần, coi như cùng đứa nhỏ ăn bữa cơm đoàn viên đi."

Từ Tiểu Cẩn nước mắt rào rào chảy, khóc không thành tiếng.

"Tiểu Cẩn, thực xin lỗi, đều là lỗi của anh....."

Giang Dịch Thần đau lòng ôm lấy Từ Tiểu Cẩn, cô không biết lấy khí lực từ đâu, một tay vịn Giang Dịch Thần đẩy anh ta ra, lao đảo đứng lên. Bỗng nhiên có một loại hận ý dâng trào, lạnh lạnh va chạm trong lòng. Từ Tiểu Cẩn khóc mà giống như đang cười:

"Không có đứa nhỏ! Không có đứa nhỏ! Ha ha..... Thần, anh có thể an tâm, "Chưong ngại vật" không tồn tại!"

"Em nói cái gì? Có ý tứ gì?"

"Tôi nói..... Tôi không có mang thai, ngày đó là tôi nói dối....."

"Em không có mang thai?"

Giang Dịch Thần chấn động, tiện đà con giận cũng theo đó bùng phát:

"Từ ngày đó đến giờ là em dối gạt anh!"

Bà Chu cũng không dự đoán được, vô cùng ngoài ý muốn. Đây đều là chuyện gì a! Hoang đường!

"Đúng..... Ngày đó, trước mắt bao người anh bỏ tay tôi ra, lựa chọn Hứa Mạt. Anh cũng đâu biết tôi đau lòng nhiều thế nào..... chưa sót bao nhiêu....."

Từ Tiểu Cẩn hai mắt đầm lệ nhìn Giang Dịch Thần, mà Giang Dịch Thần phía trước, sự thương tiếc trên mặt đã bị thịnh nộ thay thế. Giang Dịch Thần là người đàn ông thống hận nhất bị người lợi dụng cùng lừa gạt, nhất là trong chuyện tình cảm. Giang Dịch Thần thở hổn hển, thất vọng, đau lòng, phần nộ:

"Tiểu Cẩn, anh luôn nghĩ đến em đầy lòng thiện lương, ôn nhu khả ái, không nghĩ tới em lại ghen tị như vậy, em có biết bởi vì em "đau lòng" mà nói dối, mang đến bao nhiêu phiền toái lớn cho hai ta hay không? Em thật sự làm cho anh rất thất vọng!"

Anh nói cô là ghen tị? Ha ha.....

Từ Tiểu Cẩn bỗng nhiên cảm thấy chính mình giống như trò hề, chạy ra khỏi cửa Giang gia, không có phương hướng, đi ngang qua đường cao tốc, ngay lúc đèn đỏ vẫn chưa sáng lên liền bị xe tải húc bay. Tài xế vội vàng lái xe tấp vào lề đường cách đó hơn một mét, một bên mắng to một bên gọi tới 120.

Trải qua kiểm tra, Từ Tiểu Cẩn chỉ bị trầy da một chút, không có trở ngại hay thương thế nghiêm trọng. Từ Thu Yến biết được con gái bị xe đụng phải, sợ tới mức thiếu chút nữa hôn bay phách tán, kéo cái thân suy yếu đến bệnh viện. Từ Tiểu Cẩn nhào vào lòng mẹ khóc, khóc tới cô họng đều đau:

"Vì sao không trực tiếp đâm chết con luôn đi!"

Cô vốn cỡ nào thanh cao, đối với cử chỉ thái độ của bản thân luôn luôn dùng tiêu chuẩn ôn nhu thực đức, dịu ngoan bao dung..... Anh lại nói cô là "ghen tị", đây là từ cô luôn luôn cảm thấy trơ trên nhất, anh lại dùng nó trên người cô.... Từ Thu Yến vỗ lưng con gái, vừa đau lòng, vừa tức, vừa hận, muốn mắng ra miệng nhưng chỉ đành nuốt ngược trở vào tự trong tâm mắng qua ngàn trận.

"Mẹ..... Trong lòng con thật khổ sở a..... Con chỉ là chim sẻ, con so ra kém Hứa Mạt, con không xứng với Thần....."

Từ Tiểu Cẩn nói năng lộn xộn, khóc rồi tỉnh rồi ngủ.

Từ Thu Yến ngoan độc nhẫn tâm, cắn răng:

"Không có việc gì! Có mẹ ở đây! Mẹ cam đoan với con, nhất định sẽ đem Giang Dịch Thần đến trong tay con. Còn mọi thứ của Hứa đại tiểu thư kia đều sẽ là của con!"

"Mẹ....."

"Con không phải chim sẻ, con là phượng hoàng do mẹ mười tháng mang thai sinh ra."

Sống nương tựa lẫn nhau, hai mẹ con liền ôm lấy nhau an ủi. Từ Thu Yến âm thầm hạ quyết tâm. Bà ta chán ghét nhất cuộc đời này bị người xem thường! Không phải chỉ là con nhóc mới 20 tuổi đầu thôi sao, muốn thu thập sẽ triệt để thu thập sạch sẽ.....

Hứa Mạt vụng trộm về nhà cầm chút quần áo, bữa trước đem đến Lục gia đều là váy áo rất tinh xảo hoa lệ, cô nhận thấy không tốt lắm, vì thế thừa dịp cha không có nhà cô liền trở về tìm chút đồ đơn giản, mộc mạc. Thu thập xong xuôi, đang muốn rời đi, vừa vặn gặp được một người trung niên hơn 40 tuổi giống như kẻ lang thang đang ở trước cổng sắt nhà cô đi qua đi lại. Trời đã vào hè, kẻ lang thang vẫn còn mặc một bộ đồ ba tầng trong ba tầng ngoài, bên cạnh còn kéo chiếc túi da đầy vật linh tinh, xem ra toàn bộ gia sản đều mang theo người.

Hứa Mạt có chút hồ nghi, đi qua hỏi:

"Ông tìm ai?"

Kẻ lang thang khuôn mặt gầy nhom, trên mặt loạn bần, một đôi mắt lại lóe tinh quang, sáng ngời hữu thần, thấy Hứa Mạt nháy mắt sáng hơn, cao hứng nói:

"Cháu gái! Cháu chính là Hứa Mạt?"

Kẻ lang thang đột nhiên tiến lên vài bước, Hứa Mạt liền phát hoảng:

"Cháu gái?"

"Đúng vậy! Cháu cùng chị ta có bộ dáng tựa tựa nhau a! Chỉ cần liếc mắt một cái ta có thể nhận ra cháu."

Kẻ lang thang kích động:

"Ta là cậu của cháu a, người cậu duy nhất!"

Kẻ lang thang nói mình tên Lưu Lạc Bằng, là em trai của mẹ Hứa Mạt – Lưu Hiểu Cẩm. Kẻ lang thang vì chứng minh mình chính là cậu của Hứa Mạt, liền nói rất nhiều chuyện xưa của mẹ Hứa Mạt, căn nhà ở làng chài, lời kể không có sai lệch lắm. Hứa Mạt từng nghe mẹ nói qua, mẹ còn có một người em trai tên là Lạc Bằng, thời điểm hắt mười bảy mười tám phạm phải sai lầm lớn, cướp tiền của người khác nên bị tố cáo, vì thế liền rời nhà bỏ đi mất dạng. Hứa Mạt nửa tin nửa ngờ đưa Lưu Lạc Bằng vào trong nhà, Lưu Lạc Bằng ở trong phòng tắm xa hoa lộng lẫy tẩy rửa cơ thể, người giúp việc đem quần áo khác mang tới, nhất thời sạch sẽ sáng sủa hẳn ra, so với lúc ngoài cửa là hai người hoàn toàn khác nhau!

Hứa Mạt giờ có thể khẳng định, người này chính là cậu của cô - Lưu Lạc Bằng, bởi vì hắt cùng mẹ cô bộ dáng tương tự nhau, nhất là đôi mắt xéch cao kia. Hứa Mạt liền gọi điện thoại nói cho cha Hứa Minh Sơn biết chuyện này. Hứa Minh Sơn kinh ngạc không thôi, lập tức gấp gấp trở về. Lưu Hiểu Cẩm trước khi mất đã ủy thác Hứa Minh Sơn đi tìm Lưu Lạc Bằng, vẫn luôn không có tin tức, bệnh nặng biết sẽ không qua khỏi, Lưu Hiểu Cẩm dặn dò riêng Hứa Minh Sơn sau này nếu tìm được Lạc Bằng nhất định phải chiều cô tốt cho hắt. Đứa nhỏ kia hắt sống không dễ dàng, Hứa Minh Sơn yêu vợ vô cùng, cùng vợ yêu hứa hẹn, luôn luôn nói là làm. Giờ đây thời điểm nhận được tin tức, sau khi hoàn thành công việc ở công ty, lập tức chạy trở về.

Hứa Mạt thừa dịp Hứa Minh Sơn trên đường gấp trở về, cô liền rời khỏi nhà ngay. Cô không muốn cùng cha chạm mặt. Hứa Mạt và Hứa Minh Sơn đều không biết rõ về chuyện của Lưu Lạc Bằng, Lưu Hiểu Cẩm che giấu một bí mật rất trọng yếu. Lưu Lạc Bằng ở thời điểm cướp bóc còn vô tình giết chết một người! Không khéo như hai cha con Hứa Mạt cũng không ngờ đến được, Lưu Lạc Bằng chính là một kẻ ôn thần hại người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ghen tị

Dù sao cũng bị một chiếc xe vận tải to ùng húc một chút, Từ Tiểu Cần vẫn phải ở bệnh viện để quan sát thêm, đến buổi tối muộn mới ra về với Từ Thu Yên. Hai mẹ con cùng có bệnh tựa vào nhau đi tới sảnh ngoài của bệnh viện, hai chiếc bóng kéo dài do ngọn đèn chiếu xuống mang thêm chút cảm giác thống khổ. Từ Tiểu Cần thất hồn lạc phách đi về phía trước, bỗng nhiên bụng kịch liệt đau đớn, hai chân mềm nhũn khụy xuống, ôm bụng đau quằn quại, trên trán mồ hôi ứa ra như mưa!

"Cần Cần!! Cần Cần, con làm sao vậy!"

Từ Thu Yên thấy con gái ôm bụng, trên mặt xuất hiện vẻ tái nhợt lấm tấm mồ hôi, từ trong quần lan ra vết máu đỏ tươi, sợ tới mức linh hồn bé nhỏ của bà đều vỡ vụn!

"Bác sĩ! Bác sĩ! Cứu mạng a...."

Từ Thu Yên hoảng hốt hô to, lập tức có y tá chạy tới đưa Từ Tiểu Cần đi cấp cứu.

Từ Thu Yên cảm thấy như trời sập, vừa lo lắng vừa đau lòng vừa hận, thống hận Hứa Mạt xen vào chuyện con gái bà. Từ Tiểu Cần được đưa vào phòng khám không lâu, rất nhanh thì được đưa lên băng ca vào ngay phòng cấp cứu, người vẫn hôn mê chưa tỉnh. Từ Thu Yên giữ chặt tay bác sĩ hỏi đến cùng là có chuyện gì xảy ra, bác sĩ nói ra một tin tức làm bà khiếp sợ:

"Vừa rồi thiếu chút nữa là sảy thai, có thể do trước đó bị va chạm cùng tâm tình quá mức kích động mới dẫn tới tình trạng như bây giờ."

Từ Thu Yên mơ mơ màng màng! Tiểu Cần không phải nói mang thai là giả sao? Chẳng lẽ không phải giả mà là thật?

Từ Tiểu Cần thật không ngờ, cô thật sự mang thai, cô thật sự mang thai a, hơn nữa đã gần một tháng. Hóa ra cô không nói sai, cô thật sự có đứa nhỏ của Giang Dịch Thần..... Từ Tiểu Cần sau khi tỉnh lại vuốt ve bụng, thật may mắn, cô thiếu chút nữa đem sinh mệnh nhỏ bé này bước vào Quỷ Môn quan rồi! Đứa nhỏ đáng thương. Từ Tiểu Cần trong lòng cuối cùng dâng lên một tia ngọt ngào. Cô có đứa nhỏ, cô sắp được làm mẹ.

Từ Tiểu Cần trong lòng ngọt như mật, song nhớ tới buổi chiều ở nhà Giang Dịch Thần, bà Chu và anh cố sống cố chết bắt cô phá bỏ cái thai.....

Muốn giết đứa con trong bụng cô a....

Vì sao tàn nhẫn như vậy! Vì sao.....

Từ Tiểu Cần nằm trên giường bệnh, khóc ròng một tiếng, khóc đến mắt hồng mắt. Từ Thu Yên đau lòng không thôi, ôm đầu con gái:

"Đừng khóc Cần Cần, đừng khóc, mẹ nhất định giúp con, mẹ không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh, nhưng nhất định giúp con báo thù, ai cũng đừng nghĩ khi dễ hai mẹ con chúng ta!"

Đừng khóc, nha?"

Từ Thu Yến mang ra một xấp ảnh chụp, đưa Từ Tiểu Cẩn xem.

"Cẩn Cẩn, mẹ sẽ giúp con tranh giành với cô ả đại tiểu thư kia, những ảnh chụp này Giang gia đã biết hết rồi, hai người đó chắc chắn sẽ không thành công cưới nhau đâu!"

Từ Thu Yến tìm được người đàn ông trước đây từng qua lại thân mật, là chủ biên tạp chí "Y được gia đình" tên Nhậm Kiến Xương.

Từ Tiểu Cẩn thấy trong ảnh chụp là cảnh Hứa Mạt và Lục Từ Hoành đang hôn nhau. Ảnh chụp này đưa đến Giang gia, hôn ước của Giang Dịch Thần và Hứa Mạt nhất định phát sinh vấn đề. Làm như vậy có phải rất bỉ ổi hay không.....

Cổ họng Từ Tiểu Cẩn nghẹn lại không nói được gì, nhìn Từ Thu Yến nước mắt rơi rơi, vẫn duy trì tư thế muốn phản đối lại nói không nên lời. Dù sao cô thật sự muốn sống cùng với Giang Dịch Thần, nếu không có Hứa Mạt..... Nếu không có Hứa Mạt.....

Từ Thu Yến nhìn thấu tất cả tâm tư của con gái, vỗ vỗ lưng cô an ủi nói:

"Không có việc gì, trước mắt tất cả cứ giao cho mẹ làm. Cô đại tiểu thư kia cá tính bốc đồng lại có người cha làm điểm tựa, muốn giữ vững mối quan hệ đám hỏi này cũng đừng trách chúng ta âm ngoan độc ác.... "

Từ Thu Yến nói xong, bên trong ánh mắt lóe lên một tia ngoan độc tính toán.

Chủ biên tạp chí y được thể lực nhỏ, năng lực cũng quá bé, chỉ được cái lão già đó đối xử rất chân thành. Từ Thu Yến với bộ dáng hiện tại cũng chẳng có nỗi sợ hấp dẫn mà đi câu dẫn được người khác, chỉ có thể tìm được Nhậm Kiến Xương.

Từ Thu Yến biết bản thân đã cắt bỏ một bên nhũ hoa, trong lòng phần hận điên cuồng bùng lên, quả thực khiến lý trí bà tẩu vẹo méo mó không ra hình dạng gì nữa rồi. Bà ta nghĩ nhất định phải đi phẫu thuật thẩm mỹ, đắp thêm ngực vào, nhất định phải khôi phục lại vẻ xinh đẹp trước kia của mình.....

Từ Thu Yến trong đầu tính toán nhớ tới một người, chủ biên tạp báo tàu điện ngầm Lư Khải Đông. Trước đây bà đã từng khinh thường gã đàn ông xấu xí này. Nếu nhờ lão ta cũng đủ để cho hai nhà Hứa - Giang nào loạn hơn nữa!

Bà ta nắm chắc, phải thu lão ta về dưới vẫy.....

Buổi chiều Hứa Mạt cầm thêm quần áo về tới Lục gia, tới ban công thay Lục Vệ Quốc tưới hoa một lượt. Dương Thục Du ở phòng bếp nấu cơm, dầu bắn bốn phía, mùi thức ăn bay khắp phòng, Dương Thục Du vội vàng đóng cửa phòng bếp lại sợ mùi đồ ăn bay lên tới tận phòng khách.

Hứa Mạt đẩy cửa ra, trong phòng bếp tràn ngập khói dầu ăn: "Bác gái...khụ khụ.... Phòng bếp khói dầu rất lớn, nên mở cửa ra, bằng không trời thì đã nóng đứng trong đây bác sẽ bị hâm chín mất."

Hứa Mạt nói xong mở cửa ra, tiến vào giúp bác gái Thục Du rửa rau và xắt sợi khoai tây, mới cắt hai dao đã cắt trúng ngón tay mình, cũng may không cắt sâu vào ngón tay, đành dừng lại đứng một bên nhìn bác gái nấu cơm. Trời đã nóng mà nấu cơm trong phòng bếp nhỏ hẹp, đã thế tới một cái quạt con cóc cũng không có, thật sự chịu đựng không nổi. Hứa Mạt tính ngày mai đi ra cửa hàng điện tử tậu một chiếc quạt đem về.

Từ lúc Hứa Mạt đến ở cùng, ngôi nhà thêm chật chội hơn, các loại gia cụ, đồ điện xuất hiện tại Lục gia làm cho vợ chồng Lục Vệ Quốc không biết làm sao mở miệng, luôn cảm thấy có chút ngượng ngùng. Lục Từ Hoành biết một khi cô đã quyết định làm chuyện gì thì sẽ làm tới cùng, cho nên cũng không mãnh liệt phản đối, chỉ trấn an cha mẹ cứ an tâm. Trên thực tế, Hứa Mạt xác thực làm vậy cũng không hay cho lắm.

Trong phòng bếp, Hứa Mạt tuy có lòng nhưng cũng không giúp được gì nhiều, vì thế liền quay ra đi gọi Lục Từ Hoành về nhà ăn cơm. Hiện tại đã hơn 8 giờ tối, anh ở trong cửa hàng còn chưa trở về. Mọi ngày thường tới giờ này anh đã về nhà rồi. Hứa Mạt đi đến cửa hàng liền nhìn thấy Trịnh Tiểu Tiểu đang phui bụi trên một bình sứ. Hứa Mạt vừa trông thấy mặt cô ta, trong lòng mây đen ùn ùn kéo đến, cuốn cuộn phiền muộn. Trịnh Tiểu Tiểu thấy Hứa Mạt, cười tươi tiếp đón: "Hứa đại tiểu thư đến bên này ngồi đi, tôi đi cho người mang một chén trà đến."

Hứa Mạt không thích khuôn mặt bày ra đáng vẻ "Ta là chủ cửa hàng" của cô ta, bộ dáng nhiệt tình hiếu khách, thật sự là càng nhìn càng muốn nổi giận.

"Tôi không phải khách, cô không cần để ý tới tôi làm gì."

Hứa Mạt không cảm kích, lập tức hướng bên trong đi vào tìm Lục Từ Hoành.

Trịnh Tiểu Tiểu ngăn Hứa Mạt lại: Ai ai ai ~ Anh Hoành đang ở bên trong làm vài thứ. Hứa đại tiểu thư thông cảm, anh ấy hiện tại không có thời gian tiếp cô đâu. Cô có chuyện gì thì cứ nói với tôi đi, một lát nữa tôi và anh ấy đóng cửa hàng sẽ chuyển lời giùm cho."

Trịnh Tiểu Tiểu còn không biết Hứa Mạt hiện tại đang ở nhà Lục Từ Hoành.

Hứa Mạt nhìn nhìn Trịnh Tiểu Tiểu giang tay ngăn cô, liếc mắt lườm Trịnh Tiểu Tiểu một cái, nhếch lên khóe môi nở nụ cười lạnh. Lúc nào đứng trước mặt cô, trong mắt Trịnh Tiểu Tiểu luôn có chút chột dạ. "Coi tạp dề xuống, cô hiện tại có thể lập tức về nhà." Hứa Mạt chỉ chỉ tạp dề của Trịnh Tiểu Tiểu.

"Vì sao?!" Trịnh Tiểu Tiểu ánh mắt né tránh hạ xuống, nhưng ung nhằng không phục nói.

"Bởi vì cô đang cản trở tôi với Hoành hẹn hò, đã hiểu chưa?" Hứa Mạt nói trắng ra.

Trịnh Tiểu Tiểu nghẹn họng. Trên người Hứa Mạt tỏa ra khí thế áp bức, lạnh lùng làm cho dừng khí trong lòng cô như có bóng ma đang ăn mòn dần. Trịnh Tiểu Tiểu cắn cắn môi, chậm rãi rì rì coi bỏ tạp dề và khăn trùm đầu ra, thở phì phì bước đi, ngay cả đi động cùng ba lô đều quên mang theo.

Trong cửa hàng còn có một gian phòng nhỏ, nơi để vật phẩm cùng với chỗ anh làm việc. Lục Tử Hoàn đang ở trong làm một tượng đất Đường Phong, ánh đèn màu cam đỏ xuống người anh hiện lên cái bóng hắt trên tường, phụ trợ cho sườn mặt anh thêm tuấn lãng.

"Tiểu Tiểu, em về trước đi, anh còn phải làm một lúc nữa."

Bóng hình đó lại không nhúc nhích, Lục Tử Hoàn ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy bất ngờ cùng kinh diễm! Người tới thế nhưng lại không phải Trịnh Tiểu Tiểu mà là Hứa Mạt. Hứa Mạt mặc tạp dề, mang theo khăn trùm đầu, trên tay còn cầm chổi lông gà, bộ dáng này anh chưa từng nhìn thấy, chỉ cảm thấy cô thật đáng yêu và thân thiết, với người anh quen trước đây cho anh cảm giác bất đồng, càng muốn thân cận nhiều thêm.

"Mạt!"

"Như thế nào, anh choáng váng?" Hứa Mạt lấy chổi lông gà quét quét lên mặt Lục Tử Hoàn liền thôi không trêu anh nữa. Lục Tử Hoàn nhắm mắt lại, cô nhân cơ hội hôn chụt một phát lên môi anh. Lục Tử Hoàn khẽ hừ mở to mắt nhìn chăm chăm Hứa Mạt.

Giữa trưa có một nghệ nhân trong nghề đến cửa hàng nhìn, phải nói là lúc đó vô cùng náo loạn, đồ sứ bị quăng đổ vài món. Nói đồ Lục Tử Hoàn làm ra không có linh khí cùng tinh túy, chỉ là một đồng bần nhão. Lục Tử Hoàn không phục, liền cứ thế ngồi trong phòng nhỏ nghiên cứu suốt từ trưa đến tận bây giờ vẫn chưa có ăn cơm.

"Cái kẻ nghệ nhân đó nói sản phẩm anh làm ra không có linh khí, khẳng định là người kia ý nói thần thái cùng sức sống không gần với các vật thể sống xung quanh chúng ta. Anh có thể tham khảo những sự vật sự việc xung quanh mình, có thể bắt chước đặc thù biểu hiện của mỗi người.... tựa như...a giống nàng Mona Lisa....." Hứa Mạt phân tích.

Lục Tử Hoàn vừa nghe, mắt sáng lên như ngộ ra điều gì đó!

"Đúng vậy..... Anh không ngờ còn có một tầng ý nghĩa này! Mạt, em thật sự rất thông minh, anh ngồi cả buổi trưa đều không nghĩ ra đạo lý này. Anh ngồi tưởng tượng một con người, ngũ quan đầy đủ nhưng không có chút linh khí nào, bởi vì nó không tồn tại."

Nếu không quan sát mọi vật mọi việc xung quanh mình, dù làm cẩn thận tỉ mỉ các sản phẩm đó cũng không có chút sự sống, phải thổi hồn vào từng đũa con mình làm ra chúng mới sống động như thật được. Ban đầu Lục Tử Hoàn uể oải suy sụp tinh thần, giờ đây anh bùng bùng khí thế, lập tức thử làm một sản phẩm khác. Nhưng biết đi đâu tìm được "Mona Lisa". Ai đó cho anh thêm gợi ý đi.....

Hứa Mạt tự giác đi đóng cửa hàng lại sau đó quay trở vào phòng trong, đưa mắt nóng rực nhìn anh. Lục Tử Hoàn trong lòng rối loạn. Mỗi lần Mạt dùng loại ánh mắt này nhìn anh làm anh muốn "đề" cô xuống. Cô lại muốn cùng anh triển miến hôn nhau sao?

Lục Tử Hoàn nghĩ, trong lòng nhiệt huyết đều sôi trào lên, nếu không phải e ngại trên tay có bần, anh đã ôm Hứa Mạt tiến vào trong lòng rồi.

"Mạt, anh nghĩ....." Lục Tử Hoàn lời còn chưa nói hết, ngón trỏ của cô đã chặn môi anh, tình ý kéo dài "xuyt" một tiếng, không cho anh nói chuyện.

"Trong phim Titanic, Rose làm người mẫu cho Jack vẽ, đêm nay..... em cũng....." Giọng nói

Hứa Mạt mềm mại, như muốn quyến rũ dụ hoặc anh.

Rose để toàn thân không mảnh vải che người cho Jack họa, hơn nữa bọn họ họa họa còn có ấy ấy... Khụ... nhớ tới cảnh tượng đó thật là điểm sắc thêm hương, miệng khô lưỡi khô, cổ họng như nghẹn lại a... Hứa Mạt ôm lấy lục Tử Hoàn, cúi từng cú áo trên người cô. Lục Tử Hoàn thấy da thịt trắng nõn nà cùng xương quai xanh như ẩn như hiện nơi cổ áo sơ mi đang dần mở rộng của Hứa Mạt. Thật mê người, làn da trắng không tí vết, non mịn như mây, tỏa ra hương khí ngon miệng....

Lục Tử Hoàn nhìn chăm chăm Hứa Mạt thông thả cúi từng cú áo, nhìn không chuyển mắt, khí huyết tại nơi đầu kín đánh thẳng về phía trước, tâm lý và sinh lý kịch liệt trở dậy căng cứng khó nhịn. Dù sao hai người đã nói sẽ kết hôn, thế nên bây giờ có làm chút việc vận động cũng có thể chứ? Anh thật sự muốn.....

"Tử Hoàn..... anh....." Hứa Mạt thẹn thùng không thôi: ".....um anh muốn không....."

Lục Tử Hoàn nhìn chăm chăm cô đang dần dần tháo hơn phân nửa cú áo, ánh mắt nhiệt liệt kiên định gât đầu: "Anh muốn!"

Là thật lòng muốn!

"Vậy được rồi....." Hứa Mạt giống như hạ quyết tâm, một phen phanh áo sơ mi, lộ ra áo ngực bằng ren màu đen bên trong cùng dây đeo hạt cườm, mỉm cười tạo dáng nửa nằm trên sofa, chọn xong tư thế: "Em đã chuẩn bị xong rồi, anh bắt đầu họa đi."

"A?" Lục Tử Hoàn sửng sốt. Đột nhiên hiểu được, Hứa Mạt hỏi "Anh muốn" là hỏi anh có muốn họa cô khi bán nude hay không?!

Như thế nào, như thế nào có thể như vậy? Thật làm người ta thất vọng nha! Aizz!

Lục Tử Hoành phiên chán, thấy Hứa Mạt khỏe mỗi hiện lên tia cười tình quái, chắc chắn anh lại bị Hứa Mạt đùa giỡn. Cô nàng nghịch ngợm a, dám đùa bỡn anh!! Một ngày nào đó anh sẽ "Thu thập" cô, nhất định phải hung hăng thu thập!

Áo sơ mi cời qua bờ vai lộ dây đeo hạt cườm cùng áo ngực ren đen thực không có gì đáng nói. Hứa Mạt liền nghĩ lại, cời hẳn áo sơ mi ra, thoát luôn nội y, cời luôn cái quần dài, lấy chiếc áo của Lục Tử Hoành vắt trên ghế mặc vào, nửa che nửa đây bộ ngực vurun cao, bầu ngực phập phồng lên xuống loáng thoáng ẩn hiện. Um, quả là một phong cảnh khác hẳn.

Trên đường cái người đến người đi, Trịnh Tiểu Tiểu lửa giận đầy bụng, đi được nửa đường mới sực nhớ ra di động và ba lô quên lấy, vì thế quay trở lại cửa hàng. Nhưng lại phát hiện cửa hàng đóng cửa, cũng may Lục Tử Hoành có đưa cho cô một chìa khóa sơ cua, cô thuận lợi mở cửa.

Cửa lớn mở ra mới phát hiện trong phòng nhỏ có ánh sáng hắt qua khe cửa. Trịnh Tiểu Tiểu đẩy cửa ra một khe đủ nhìn, ánh mắt tròn to -- Hứa Mạt chỉ mặc chiếc áo rộng của Lục Tử Hoành, lộ một đôi chân thon dài nằm trên ghế, một đôi mắt đưa tình nhìn Lục Tử Hoành.....

Trịnh Tiểu Tiểu quả thực nghẹn khí, thật muốn vọt vào cho Hứa Mạt vài cái tát! Thật không biết xấu hổ?! Đê tiện! Dám đuổi cô đi, còn mình ở trong tiệm câu dẫn anh Hoành. A! Cô thật sự bị chọc giận điên rồi a.....

Trịnh Tiểu Tiểu thấy Lục Tử Hoành nhìn Hứa Mạt si mê, tức giận kèm theo một tầng ghen tuông. Làm sao có thể như vậy! Rõ ràng cô và Lục Tử Hoành lớn lên từ nhỏ cùng nhau, rõ ràng hai người mới là thanh mai trúc mã, xứng đôi vừa lứa a. Trịnh Tiểu Tiểu vừa khóc vừa chạy ra khỏi cửa hàng, vừa tức vừa hận lại nhìn không được ghen tị, hâm mộ Hứa Mạt. Nếu Hứa Mạt không bao giờ xuất hiện thì tốt rồi, nếu cô ta không xuất hiện, Lục Tử Hoành chính là của cô!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đêm xuân (H)

Trịnh Tiểu Tiểu trước khi rời đi, cầm theo túi xách của Hứa Mạt, ném vào thùng rác trên đường.

Hứa Mạt và Lục Tử Hoành sau khi xong việc định ra về, tìm quanh cửa hàng cũng không thấy di động và túi xách của Hứa Mạt. Hai người muốn về nhà lấy đồ nhưng sẽ không tránh khỏi chạm mặt cha Hứa Minh Sơn, hiện tại cha và con gái còn đang chiến tranh lạnh đấy, vì thế cô quyết định không về nữa.

Ban đêm, Hứa Mạt ngủ trong phòng bác gái Dương Thục Du chuẩn bị cho cô, đồng hồ báo thức tích tắc tích tắc, cô muốn ngủ mà vẫn không yên lòng. Nhớ tới hạng mục đầu tư với Giang gia, hôm nay đã xem xét giá cổ phiếu thấy giảm đáng kể. Cha có phải giờ phút này đang ngồi nghiên cứu bản kế hoạch đầu tư hay không? Cô có nên trở về giúp cha, xuất một phần lực? Đương nhiên, sẽ không thông qua phương thức tiếp tục hôn ước với Giang Dịch Thần để giúp cho công việc của cha. Hứa Mạt lần qua lộn lại một trận, liền bật dậy. Không được, thực sự không ngủ được! màn đêm buông xuống yên tĩnh trong lành, ngoài cửa thanh thanh tiếng côn trùng kêu, bóng đêm u ám thỉnh thoảng lóa sáng vài đốm trắng từ mấy con đom đóm quanh nhà. Lục Tử Hoành yên tĩnh ngủ ở trên giường. Trong bóng đêm mờ lung có một người men theo cửa sổ tiến vào phòng Lục Tử Hoành, nhẹ nhàng nhón bước trèo lên giường.

Lục Tử Hoành bỗng nhiên thất kinh, thất lung hạ xuống, bị người nào đó đè lên! Mở mắt ra --

"Mạt?"

Hứa Mạt hai tay chống nạnh, hai chân tách ra khóa ngồi trên người anh, Lục Tử Hoành mơ mơ màng màng tỉnh hẳn ngủ. Lục Tử Hoành tính tình ôn nhu trầm ổn, giống như tảng băng lạnh lùng nhưng bây giờ anh đang độ tuổi trẻ, tính cách có chút ngây ngô nho nhỏ, có đôi khi lại tỏ ra bá đạo chiếm lĩnh.

"Anh à! Em không ngủ được!"

Hứa Mạt mặc váy ngủ, hai chân dang rộng hai bên sườn anh, ngồi thẳng người trên bụng, tư thế này thật sự... Lúc trước ở trong cửa hàng Lục Tử Hoành rất vui vẻ, nhớ lại môi kẻ môi, cảm giác ôn nhu mềm nhẹ thật hứng khởi mê muội.....

Hứa Mạt nhủ mi nhìn Lục Tử Hoành, cùng anh sóng mắt nhìn vài giây, cười xấu xa nói: "Anh lại nghĩ tới chuyện gì không đứng đắn phải không? Ánh mắt háo - sắc nha."

Lục Tử Hoành bị nói trúng tâm tư, mắt to chớp chớp, định rời người Hứa Mạt sang một bên:

"Anh đang nghĩ..... Chân em thật dài, xuống khỏi người anh đi."

Hứa Mạt buồn cười không thôi, biết trong lòng anh đang có vài sợi tơ xao động, lại cố ý nằm xấp xuống người anh, lắng tai nghe nhịp tim đập.

"Tử Hoành, em tạm thời không thể về nhà, em muốn anh nuôi em nha."

"Em không nói anh cũng sẽ nuôi em suốt đời, em là của anh, chỉ cần em không than khổ theo anh là được."

"Không khổ, em cảm thấy như vậy tốt lắm. Không cho phép anh nuôi em gầy như tóp mỡ đâu đó!" Hứa Mạt ngẫm lại, lại bổ sung thêm: "Lại càng không nuôi thành béo phì!"

Lục Tử Hoàn cười, nhéo nhéo khuôn mặt cô. Hứa Mạt hất tay anh ra, ở trong ngực anh sờ loạn. Tử Hoàn nắm giữ tay cô, trong lòng đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng có dũng khí, nói:

"Mạt, anh muốn làm chuyện đó bây giờ, em nguyện ý không?"

Trên người, Hứa Mạt lảng lạng ghé vào trong ngực anh, không nhúc nhích. Lục Tử Hoàn lại nhẹ nhàng kêu một tiếng, mới phát hiện Hứa Mạt dường như đang ngủ.

Lục Tử Hoàn trong lòng buồn bực. Hiện tại tư thế này, cô tuyệt đối là cố ý!

"Mạt, em đang ngủ?"

Hứa Mạt không có phản ứng, Lục Tử Hoàn đột nhiên xoay người đem cô áp ở dưới thân, tới tận hôn cô, trên môi, hai má, cổ, nụ hôn luôn có chiều hướng đi xuống.....

Hứa Mạt nhắm mắt vờ ngủ, khoe môi lại ôm lấy một tia cười.

Lục Tử Hoàn biết Hứa Mạt tỉnh, là ngầm đồng ý, động tác càng thêm mãnh liệt, gấp gáp.

Tình hình vô cùng nóng bỏng, lửa bốc ngàn ngọn, hai người quấn quýt không một khe hở. Hứa Mạt mồ hôi chảy đầm cơ thể, Lục Tử Hoàn cũng không kém bao nhiêu, trong không khí mùa hè đã oi bức lại càng nóng thêm. Hứa Mạt rốt cục mở to hai mắt ra thở hổn hển, bỗng chốc đem Lục Tử Hoàn áp dưới thân cô: "Em muốn ở trên." Hứa Mạt bá đạo nói.

Lục Tử Hoàn bất đắc dĩ. Cô gái này thật bá đạo a. Vật nam tính dựng đứng từ khi nào tỏa ra mùi nội tiết tố trên người Tử Hoàn phát ra, khó nhịn cương cứng. Tử Hoàn cười, khoe môi gợi lên độ cong mê người.

Drap giường, nội y, quần áo, vấy tán loạn dưới chân giường, tiếng thờ gấp vang vọng khắp phòng, say mê như đang say ma túy, lan tràn khắp toàn thân. Hai người vận động kịch liệt, người ưỡn lên người thụt vào từ chậm đến nhanh, cảm giác mê lẩn đầu tiên được nếm thử, mùi vị còn ngon ngọt hơn cả trái cam.

Kỳ thật đối với Hứa Mạt mà nói, cái chuyện giao hoan này không phải là lần đầu tiên của hai người. Từ đời trước, hôm mưa to gió gào sóng vỗ âm ỉ, trong phòng của ngôi nhà bên bờ biển ấy, hai người đã từng như hai con thú lao vào nhau triền miên suốt đêm, cô hiện vẫn còn nhớ rõ.

Hai người ngọt ngào hoan ái đều mệt đến không còn khí lực. Hứa Mạt thế mà mắt không mở nổi, cũng không quên ở bên tai anh nói vài câu tán dương: "..... Mùi vị của anh thật ngon, rất nỗ lực nhưng thời gian sau này còn dài..... hiện giờ em rất mệt....."

Hứa Mạt nói xong liền ngất đi do quá mệt, Lục Tử Hoàn cười, trong lòng lại đắc ý. Anh kỳ thật là cố ý.

Hứa Mạt ngủ, nhưng anh lại ngủ không được, thân thể tuy mệt mỏi, trong lòng lại chưa bao giờ từng hưng phấn cùng tinh thần tốt như vậy, đối với tương lai tràn ngập chờ mong. Lục Tử Hoàn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong lòng tràn ngập yêu thương và khát vọng cùng thỏa mãn. Cả cuộc đời này cứ thế, sẽ không bao giờ phụ em..

Vài ngày kế tiếp, Hứa Mạt đều ở nhà buồn tẻ và không có di động. Buổi chiều ngày hôm qua, Lục Tử Hoàn mua cho cô một chiếc di động mới, tới đó cô vui mặt vào chiếc di động mới mua. Lục Tử Hoàn sinh khí hờn dỗi, cả tối đều không để ý Hứa Mạt. Hứa Mạt đẩy đẩy đánh đánh, anh cũng không buồn quan tâm, cũng tức giận lên. Ban đêm, cô lại vụng trộm trèo vào phòng anh, chủ động hiến thân, Lục Tử Hoàn liền lập tức quần áo cô suốt đêm cho chữa cái tội dám lơ anh.

Sau hồi hoan ái, Lục Tử Hoàn ôm Hứa Mạt, nói: "Anh chỉ hận chính mình không thể mang cho em cái gì."

"Bây giờ chỉ là tạm thời, tin tưởng em, sau này anh sẽ là một người đàn ông rất lợi hại."

Hứa Mạt làm sao không biết trong lòng anh đang nghĩ gì. Suốt cả một đời kia, tuy Lục Tử Hoàn hăm sâu vào thế giới xã hội đen, nhưng là bằng chính hai bàn tay anh đánh đồng dẹp bắc khắp thiên hạ, đều chỉ một thân một mình làm lên sự nghiệp, đời này tất nhiên thành tựu sẽ không kém cạnh. Cho dù anh không làm ra được điều gì to tát ngay, nhưng Hứa Mạt tin tưởng chỉ cần bên anh, đi theo anh cả đời chắc chắn anh sẽ không làm cô thất vọng, có khi tương lai anh còn huy hoàng hơn cả đời trước nữa.

Lục Tử Hoàn thấy Hứa Mạt tin tưởng anh liền nở nụ cười, ôm lấy cô cùng chìm vào giấc ngủ.

Bệnh tình của cha Trịnh Tiểu Tiểu hai ngày gần đây càng trở nặng, không có tới cửa hàng làm việc. Hứa Mạt và Lục Tử Hoàn cũng nhất trí tới bệnh viện thăm.

Chi phí chữa bệnh đắt đỏ, hai cha con mở một cửa hàng tạp hóa nhỏ vốn không có bao nhiêu lời lãi, giờ nghe cha nói sắp đóng cửa hàng lại không buồn bán nữa, Trịnh Tiểu Tiểu khóc tới sưng húp hết cả mắt lên, mũi đỏ đỏ sứt sứt. Hứa Mạt không đành lòng, tính toán muốn giúp cô ta. Hứa Mạt mọi thứ

đều không thiếu, nhất là tiền thì khỏi phải nói.

"Cô đừng khóc, tôi sẽ nghĩ biện pháp giúp cô." Hứa Mạt chủ động giúp cô ta.

"Không cần, tôi không dám làm phiền tới cô!" Trịnh Tiểu Tiểu bái xích Hứa Mạt. Cô có lòng tự trọng của mình, cô vô cùng phản cảm với sự giúp đỡ của Hứa Mạt, chỉ cảm thấy lời đề nghị này làm cô bị thương tổn, làm tự tôn của cô mất hết.

Hôm nay tại ngõ nhỏ nơi ngã tư, cây xanh phiêu bay theo gió xào xạc, bóng râm của tán cây in sậm xuống nền đường, nhỏ to lấp lóa những ánh nắng xuyên qua kẽ lá nhảy múa trên đường, trên thân người đi qua. Hứa Mạt mặc váy xòe liền thân dài tới đầu gối, lộ ra đôi chân trắng hồng dài miên man, tóc buộc đuôi ngựa, môi hồng má đào. Đã bao lâu rồi cô chưa có cảm giác thư giãn thoải mái và vui vẻ đến vậy! Vào shop bán quần áo, tùy ý lựa chọn thử hết cái này tới cái kia, chất liệu khác xa đồ cô vẫn hay mặc.

Lục Tử Hoàn ở trong cửa hàng. Cô hôm nay một mình ra ngoài đi dạo, trên đường đi cô gọi cho trợ lý riêng của cha Hứa Minh Sơn, đề nghị anh hỗ trợ tiền viện phí và tiền thuốc men cho cha Trịnh Tiểu Tiểu, đề bên bệnh viện nói là miễn phí chữa bệnh trong chương trình giúp đỡ những gia đình đang trong hoàn cảnh khó khăn.

Khi đi tới đầu ngõ, gốc cây bên cạnh đường có một người con trai đang tựa vào thân cây, tay cầm điều thuốc lá, dưới chân là vài đầu thuốc rơi là tả. Hứa Mạt nhíu mày: "Giang Dịch Thần?"

Giang Dịch Thần sắc mặt ửng đỏ, phun ra một vòng khói đầy ưu phiền, đem điều thuốc dập tắt, bình tĩnh nhìn Hứa Mạt với ánh mắt phức tạp: "Hứa Mạt."

"Anh tìm tôi?"

Giang Dịch Thần không nói một câu, liền kéo Hứa Mạt lên xe, đưa hai người tới quán ăn Hồ Nam.

"Anh tìm tôi có chuyện gì?" Hứa Mạt còn muốn chạy. Hiện nay cô không muốn dây dưa với Giang Dịch Thần. Giang Dịch Thần cố ý tránh đi câu hỏi:

"Cô muốn ăn món gì?"

Hứa Mạt khó chịu nhíu mày: "Tôi hỏi anh tìm tôi có chuyện gì?"

"Anh nhớ được em không thích ăn bào ngư, dễ dàng bị dị ứng, vậy món bào ngư dứa kia sẽ không gọi, đổi thành tương hương hầm đi, món ăn này rất tốt cho da của con gái."

"Tôi không rảnh cùng anh thừa nước đục thả câu!" Hứa Mạt phát hỏa, cầm túi xách xoay người bước đi, lại bị Giang Dịch Thần nắm cổ tay không cho cô bước tiếp.

"Buông tôi ra, tôi muốn về nhà!"

Giang Dịch Thần trong mắt đều là tức giận: "Về nhà? Em là muốn về ngôi nhà Lục Tử Hoàn?!"

"Tôi đi nơi nào, đi đâu liên quan gì tới anh!" Hứa Mạt vùng tay.

Giang Dịch Thần lửa giận trong mắt đầy ẩn nhẫn: "Ngồi xuống! Nếu em không quan tâm tới việc hai nhà sẽ phá sản trong tương lai thì cứ đi đi."

Hứa Mạt cố nhịn ức chế ngồi xuống, Giang Dịch Thần chậm chạp không có đề cập tới chuyện làm ăn của hai nhà. Lúc Giang Dịch Thần đi toilet, mãi vẫn chưa thấy quay ra, di động đặt trên bàn luôn vang. Ai có việc gấp tìm hân sao?

Hứa Mạt cảm lấy di động, cũng chỉ thấy một dãy số không có lưu tên ai. "Alo? Giang Dịch Thần tạm thời không có ở đây, xin hãy gọi lại sau." Hứa Mạt nói xong, đầu bên kia yên tĩnh như mặt hồ không có sóng, sau một phút im lặng có một giọng nữ quen thuộc vang lên -- "Hai người ở cùng nhau?"

Nói xong, bên kia liền đột ngột tắt máy. Hứa Mạt không hiểu, nghĩ nghĩ mới nhớ lại, thanh âm rõ ràng chính là Từ Tiểu Cẩn. Giang Dịch Thần thế nhưng không lưu số di động của Từ Tiểu Cẩn? Không đúng, đang yên đang lành sao lại thế nhỉ? Quan hệ hai người rạn nứt?

Từ Tiểu Cẩn buột điện thoại, không thể tin nổi tai mình vừa nghe âm thanh quen thuộc đó, trái tim như bị một trận dao cắt, thật đau.... Cô vốn muốn nói cho anh biết, cô không có nói dối, cô thực sự có đứa nhỏ, lại không ngờ đến người cầm điện thoại lại là Hứa Mạt....

Hứa Mạt gọi điện cho Lục Tử Hoàn, bảo anh và hai bác không cần chờ cô về ăn trưa. Anh hỏi có cần tới đón cô không, cô nói không cần tới làm gì, một lát sẽ về. Com nước xong xuôi, Giang Dịch Thần trở cô về tận cửa nhà Lục Tử Hoàn, hẳn ta vẫn không hề đề cập tới hạng mục, Giang Dịch Thần đem Hứa Mạt đưa đến cửa Lục gia, Giang Dịch Thần đều không nói tới chuyện hợp tác làm ăn giữa hai nhà.

Kiếp trước kiếp này, chuyện xưa vẫn tái diễn dây dưa, mười năm thống khổ bị ai thật không đáng giá. Giờ đây ai cũng nên có hạnh phúc của riêng mình.

"Giang Dịch Thần, anh đừng đến tìm tôi nữa, hai ta không thích hợp với nhau, đừng bao giờ gặp mặt thì hơn." Hứa Mạt bình tĩnh nói, xoay người đi vào cửa nhà, Giang Dịch Thần bỗng nhiên kéo lấy Hứa Mạt ôm vào trong lòng, ôm cô gât gao không tha.

"Giang Dịch Thần, anh là đồ điên, buông tôi ra!"

"Phải, anh điên rồi, anh thật sự điên rồi...." Giang Dịch Thần có chút mất đi lý trí: "Em, cái đồ con gái tính tình trắng hoa! Em rõ ràng nói đời này chỉ yêu mình anh, hiện tại lại chạy đi yêu người con trai khác!"

"Ai chỉ yêu người! Tôi không thương anh! Anh buông ra --"

Một cái ôm chặt không tha, một cái giãy dụa không ra. Hai người cứ thế giằng co dây dưa, bỗng nhiên di động của Giang Dịch Thần vang lên. Hứa Mạt mừng rỡ, ai ngờ Giang Dịch Thần một tay tiếp điện thoại, một tay vẫn ôm cô không tha. Là Từ Tiểu Cẩn gọi đến, Hứa Mạt dựa vào rất gần, mơ mơ hồ hồ nghe thấy âm thanh nhu nhúc đầu kia điện thoại.

"Thần, anh đang ở chỗ nào? Em muốn gặp anh, có chuyện quan trọng muốn nói cho anh biết.....Em thật sự mang thai đứa con của anh."

Giang Dịch Thần lãnh đạm nói: "Đừng mang đứa nhỏ ra để lừa tôi nữa! Từ Tiểu Cẩn, em hãy thôi đi, đừng để ấn tượng còn sót lại về em trong tôi biến mất....."

Hứa Mạt nghe, chỉ cảm thấy châm chọc, vừa buồn vừa bi ai thay cho Từ Tiểu Cẩn. Yêu thương người đàn ông như Giang Dịch Thần có lẽ sẽ không bao giờ hạnh phúc.

"Em không lừa anh mà, là thật!"

"Tốt lắm, đừng nói nữa....."

"Được..... Được..... Em không đề cập tới đứa nhỏ. Thần..... Em hiện tại rất khổ sở, Anh tới bên cạnh em được không? Anh đang ở chỗ nào, em sẽ tới tìm anh...." Từ Tiểu Cẩn thanh âm bi thương lại thống khổ.

"Lần khác đi, anh hiện tại đang tăng ca....." Giang Dịch Thần không nói thật.

Hứa Mạt phát giác có chút không đúng, câu nói kia của Từ Tiểu Cẩn tựa hồ không phải phát ra từ di động của Giang Dịch Thần. Cô nghiêng đầu—Từ Tiểu Cẩn cầm di động đứng dưới cột đèn đường cách hai người không xa, đang đứng nhìn hai người ôm nhau!

Ngọn đèn đem khuôn mặt đầy nước mắt của Từ Tiểu Cẩn chiếu sáng càng toát lên vẻ thống khổ mà có chút dữ tợn.

"Tiểu Cẩn!" Giang Dịch Thần cũng thấy Từ Tiểu Cẩn, lập tức buông Hứa Mạt ra.

Từ Tiểu Cẩn run run chỉ vào Hứa Mạt, hướng Giang Dịch Thần thống khổ chỉ trích: "Anh nói tăng ca, chính là ở cùng cô ta sao?! Cô ta đi tới ở nhà người đàn ông khác mà anh còn đuổi theo không tha?"

"Tiểu Cẩn, anh....." Bởi vì Từ Tiểu Cẩn lừa hắn là cô hoài đứa nhỏ, chuyện này hắn luôn luôn canh cánh trong lòng.

Hứa Mạt lạnh lùng nhìn thoáng qua Từ Tiểu Cẩn, không muốn cùng hai người này rắc thêm phiền phức, liền xoay người đi vào nhà. Từ Tiểu Cẩn ánh mắt sắc bén nhìn Hứa Mạt.

Giang Dịch Thần đi tới chỗ Từ Tiểu Cẩn nói: "Đi thôi, anh đưa em về nhà." Giang Dịch Thần nói xong lên xe, khởi động động cơ. Từ Tiểu Cẩn lại giống như không nghe thấy, ánh mắt luôn luôn không rời khỏi Hứa Mạt, ngực phập phồng càng lúc càng lớn, cảm xúc kích động. Bỗng nhiên, Từ Tiểu Cẩn tiến lên túm cánh tay Hứa Mạt -- "Hứa Mạt cô đứng lại!"

Hứa Mạt bị Từ Tiểu Cẩn kéo cái lão đảo ngã xuống đất, Từ Tiểu Cẩn như lên cơn điên, một bạt tai đánh vào trên mặt Hứa Mạt -- "Ba!"

"Cô không phải đã không còn yêu Thần sao, cô không phải đã có Lục Từ Hoàn sao? Cô làm chi còn muốn tranh giành với tôi! Điều là cô hại chúng tôi tách ra! Điều là người phụ nữ độc ác cô làm hại!"

Hứa Mạt cũng tính đánh trả một cái tát này, nhưng lại nhớ tới mấy tháng trước quả thật chính cô đã tìm mọi cách để chia rẽ hai người này, liền thôi không đáp trả, coi như không ai nợ ai.

"Cô điên rồi sao Từ Tiểu Cẩn!" Đôi mắt nam nữ lay vi rút điên trong não với nhau rồi, Hứa Mạt giãy dụa đẩy Từ Tiểu Cẩn đứng lên. Từ Tiểu Cẩn hung hăng hướng bên cạnh ngã, bụng lại vừa đứng đụng vào một bên xe đạp dựng góc tường. Từ Tiểu Cẩn thê lương kêu thảm thiết -- "A!"

Ngay lập tức, Giang Dịch Thần đã vọt tới hai người, ôm lấy Từ Tiểu Cẩn đang ôm bụng ngồi dưới đất. Từ Tiểu Cẩn hơi thở mong manh ở trong lòng Giang Dịch Thần hướng Hứa Mạt nói: "Cô sao có thể độc ác như vậy, thế nhưng muốn đẩy ngã chết tôi cùng đứa nhỏ....."

Quần trắng Từ Tiểu Cẩn thấm đẫm một màu đỏ, cô có cảm giác dưới hạ thân có thứ gì đó ồ ồ chảy ra. Đứa bé của cô! Đứa bé của cô không còn.....

Từ Tiểu Cẩn triệt để đau đến hôn mê. Giang Dịch Thần sốt ruột lại phần nộ, hướng tới Hứa Mạt còn đang sững sờ rống to: "Còn thất thần làm chi! Lái xe đưa đến bệnh viện mau!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Gặp mặt

Thấy Từ Tiểu Cẩn chảy máu, Hứa Mạt cũng có chút nóng nảy, lái xe tốc độ cao đem hai người đưa đến bệnh viện.

Từ Tiểu Cẩn thật sự bị lưu sản! Hứa Mạt vô cùng ngoài ý muốn. Cô ta thật sự mang thai? Rõ ràng cô không dùng nhiều lực thế mà cô ta lại có thể ngã mạnh như vậy....

Giang Dịch Thần luôn luôn ở bên cạnh Từ Tiểu Cẩn một tác cũng không rời, nắm chặt tay cô ta, hồi hận, áy náy, đau lòng.

"Tiểu Cẩn, em thế nào?"

Từ Tiểu Cẩn nửa đêm mới tỉnh lại.

"Thần....." Từ Tiểu Cẩn nhìn Giang Dịch Thần thống khổ rơi lệ. Đứa nhỏ thật sự không còn nữa, trong lòng cô ta đau, đau quá. Bỗng nhiên thấy Hứa Mạt vẫn ở bên giường đứng:

"Cô sao còn ở đây?! Tôi không muốn nhìn thấy cô! Hung thủ giết người" Vô luận như thế nào, cô ta hạ sách này đều vì Hứa Mạt.

Hứa Mạt cười lạnh: "Tôi sớm đã muốn chạy từ lâu rồi, chỉ là...có cái này tôi muốn cho cô, nên tôi không thể đi a."

"Cái gì vậy....." Từ Tiểu Cẩn còn chưa nói hết câu --

"Ba, ba --" Hứa Mạt lưu loát cho Từ Tiểu Cẩn hai bạt tai, Từ Tiểu Cẩn bỗng chốc bị đánh đau!

"Cái tát thứ nhất này, đánh cô vì cô không có nhân tính, ngay cả đứa con của mình cũng giết! Cái tát thứ hai, đánh cô vì không biết trời cao đất rộng, dám tính kế trên đầu tôi! Biết khôn thì từ nay về sau đừng có bon chen đấu với tôi, tôi đời này không hứng thú theo cô nháo loạn!"

Giang Dịch Thần lửa giận tận trời, ngăn Hứa Mạt đang đánh Từ Tiểu Cẩn, quát: "Cô đang làm gì, Hứa Mạt!"

"Thần....." Từ Tiểu Cẩn bụm mặt nước mắt như mưa, về mặt thống khổ đến cực hạn.

Hứa Mạt liếc mắt lườm Giang Dịch Thần: "Anh hỏi tôi đang làm gì, mắt anh bị mù sao? Tôi đương nhiên đang dạy dỗ cô ta....Về phần vì sao... Tôi nghĩ đương sự ngay đây thì cần gì tôi phải nhiều lời giải thích, bằng không anh sẽ không để tôi đánh xong mới ngăn tôi lại....."

"Cô!" Từ Tiểu Cẩn gục trong lòng Giang Dịch Thần, nước mắt vẫn rơi trông thật thảm thương.

Hứa Mạt khinh thường hất bỏ tay Giang Dịch Thần đang nắm tay cô, nhìn Từ Tiểu Cẩn nói: "Cô nói tôi là kẻ ác độc à, A... Đã biết tôi độc ác thế thì đừng đến gây chuyện với tôi, nếu không ấy... tôi không biết sẽ cho cô biến dạng thế nào đâu! Kẻ nào tính kế tôi đều không có kết cục tốt, cho dù cô có chết, cũng lắm là bồi thường chút tiền thôi, tiền thì tôi không thiếu!"

Hứa Mạt sáng lạn cười, tiêu sái quay người bước ra phòng bệnh, đi tới cửa liền dừng lại chỉ vào Giang Dịch Thần cảnh cáo nói: "Thu hồi tâm tư không an phận của anh đi. Tôi nói lần cuối, từ nay về sau đường ai nấy đi, đừng có mà tới làm phiền cuộc sống của tôi. Tôi cảnh cáo anh, đừng để tôi điên lên, nếu không..... anh tự hiểu lấy!"

Giang Dịch Thần về mặt tối tăm. Từ Tiểu Cẩn bị Hứa Mạt nhìn thấu, sợ hãi vạn phần, lôi kéo Giang Dịch Thần lắc đầu giải thích: "Thần, Thần..... Anh đừng nghe cô ta nói bậy, không phải như vậy..... Không phải....."

Hứa Mạt đi khỏi bệnh viện, xoa xoa mặt, đã bị ép buộc cả tối lại còn ngu xuẩn trúng một bạt tai! Từ Tiểu Cẩn tính toán thế nào sao cô không rõ kia chứ. Nhất định Giang gia không muốn có đứa nhỏ này, liền đưa tiền cho cô ta đi phá cái thai, quả là tiết mục thêm gia vị cho cuộc sống này. Cô ta gan cũng to thật, dám cãi mình mang tiếng oan. Xác thực cô ta cũng có chút thông minh, nhưng thật hồ đồ, cô chỉ đẩy nhẹ, hơn nữa cô ta mặc dày như thế thì làm sao ngã tới sảy thai được. Hứa Mạt mới đi đến bên ngoài cổng bệnh viện, Giang Dịch Thần liền đuổi tới.

"Lúc trước là anh không..... Thực xin lỗi....." Giang Dịch Thần ngăn Hứa Mạt, tầm mắt nhìn xuống đất: "Giờ cũng khá muộn, em đi một mình không an toàn, để anh đưa em về."

Hứa Mạt hừ lạnh, đúng lúc thấy Lục Tử Hoành hồn hèn chạy tới cách đó không xa, anh cũng nhìn lại đây thấy cô và Giang Dịch Thần. Hứa Mạt trong lòng vui vẻ, lập tức hất tay Giang Dịch Thần đi về phía Tử Hoành. Nhưng Giang Dịch Thần giữ chặt cổ tay Hứa Mạt hơn: "Nhất định phải đi theo hán sao?"

Hứa Mạt nghe tới buồn cười: "Giang Dịch Thần, tôi đối với anh nửa điểm hứng thú cũng không có. Anh cứ nghĩ tới tôi, lại không buông tay được Từ Tiểu Cẩn, khiến cho mọi chuyện rối tung, anh có biết hay không, anh chính là – tiện nhân."

Lời Hứa Mạt nói thật ngoan độc làm cho Giang Dịch Thần như bị sét đánh, buông cổ tay Hứa Mạt ra. Hứa Mạt thoáng dừng chân lại, nói: "Anh nên trân trọng Từ Tiểu Cẩn đi, cô ta đã trả giá cho anh cả tuổi thanh xuân của mình. Mà tôi cũng có vùng trời riêng của tôi.... Hãy trân trọng lấy....."

Tò ra thánh mẫu xong cô liền tự ghê tởm chính mình một phen, hướng Lục Tử Hoành chạy tới, tâm tình sáng khoái, cước bộ nhẹ nhàng. Lục Tử Hoành thấy Hứa Mạt bình yên vô sự, tảng đá đè trong lòng liền rơi xuống đất, an tâm!

"Sao anh biết em ở đây?" Hứa Mạt bỏ nhào vào Lục Tử Hoành.

"Em ở cạnh anh ta suốt ngày hôm nay? Anh cứ nghĩ em bị bắt cóc, anh lo lắng rất nhiều....."

Lục Tử Hoành gắt gao ôm cô. Khắp nơi tìm không thấy Hứa Mạt, nóng nảy cả tối tới nửa đêm, hồn phách bị dọa không nhẹ, chạy đôn chạy đáo các nơi cô có thể tới đều không thấy đâu. Mà khả năng cô bị bắt cóc là rất lớn vì cô là tiểu thư nhà giàu, lòng anh như lửa đốt.

"Thực xin lỗi....."

Lục Tử Hoành bá đạo hôn môi cô, đem lời đang nói dở của cô nuốt vào trong miệng. Lục Tử Hành hôn Hứa Mạt nhưng ánh mắt lại lạnh như băng hướng tới Giang Dịch Thần cách đó không xa còn đang đứng nhìn.

Giang Dịch Thần cắn răng nắm chặt tay, thấy trong mắt Lục Tử Hành đối diện hần hiện lên tia đắc ý, lửa giận ghen tuông quay cuồng lợi hại. Nhưng nhớ tới câu nói kia của Hứa Mạt, cảm giác vô lực xoay quanh..... "đứng, đứng" hần rất không biết quý trọng.....

Lục Tử Hoành xoay người, cúi thấp thân, cõng Hứa Mạt về nhà. Hứa Mạt ở trên lưng anh có cảm giác an tâm, như được che chở bảo vệ.....

Trước cửa Lục gia, cha mẹ Tử Hoành gấp đến độ xoay quanh, thấy xa xa phía ngã tư con trai đang cõng Hứa Mạt, nỗi lo lắng trong lòng rốt cục đã được trút bỏ. Lúc đó Hứa Mạt đang ngủ trên lưng Lục Tử Hoành.

Sáng ngày thứ hai, ánh mặt trời chói chang, cây xanh vang tiếng lá đung đưa xào xạc và tiếng ve kêu râm ran, một ngày hè xinh đẹp, cha Trịnh Tiểu Tiểu đột nhiên qua đời. Vợ chồng bác Lục tính đi hỗ trợ, Hứa Mạt và Tử Hoành cũng tính qua nhưng vừa đi đến ngã tư phố, một chiếc xe màu đen dừng ngay trước mặt bốn người. Hứa Minh Sơn từ xe bước ra, Hứa Mạt vô cùng kinh ngạc. Hứa Minh Sơn bắt đầu dĩ thời dài: "Bỏ đi nhiều ngày vậy con vẫn chưa thấy đủ?"

Hứa Minh Sơn hướng vợ chồng Dương Thục Du chào hỏi. Vợ chồng Lục gia trong lòng lo lắng, Hứa Mạt có điều kiện tốt như thế..... Hứa Minh Sơn sẽ đồng ý sao.....

"Cậu tên Lục Tử Hoành?" Hứa Minh Sơn hỏi Lục Tử Hoành.

"Đúng vậy, Bác Hứa." Lục Tử Hoành không kiêu ngạo không siểm nịnh, thần sắc kiên cường.

Hứa Minh Sơn nghiêm túc đánh giá Tử Hoành vài giây, Hứa Mạt run sợ. Một trận trầm trọng lặng im, Hứa Minh Sơn thật mạnh vỗ vỗ bả vai Lục Tử Hoành.

"Ngày mai, cả gia đình đến nhà chơi đi, nhân tiện nói tới chuyện của hai đứa nhỏ luôn."

Hứa Mạt mừng như điên, ba đây là đang thỏa hiệp, như những gì cô đã tính toán từ trước!

"Ba, con thật sự là yêu ba chết mất!" Hứa Mạt xông lên ôm lấy Hứa Minh Sơn, còn kém chưa có giờ chân hoan hô! Vợ chồng Lục gia thấy thế cũng hiểu được, Hứa Minh Sơn đồng ý, hai người đều cười vui vẻ.

Hứa Mạt theo cha trở về nhà, vừa vào cửa đã thấy Lưu Lạc Bằng đang nằm ở sofa.

"A, tiểu Mạt đã trở lại!" Lưu Lạc Bằng cười hề hề từ sofa nhảy dựng lên, thật sự có chút quá mức nhiệt tình.

"Vâng, cháu đã về."

Hứa Mạt hàn huyên vài câu với Lưu Lạc Bằng, nói chút chuyện quá khứ. Lưu Lạc Bằng lần trốn hơn hai mươi năm làm trộm cướp, xen lẫn chút ít chuyện râu ria kể khổ.

"Anh rể, anh giúp em tìm một công việc trong công ty của anh đi, mấy bữa nay em thật nhàm chán, hơn nữa em cũng không thể ăn không ở không nhà anh mãi được." Lưu Lạc Bằng vừa nói vừa ngâm cái tăm xỉa răng.

"Em muốn làm công việc gì?" Hứa Minh Sơn nhíu mi hỏi, thanh âm trầm ổn như nhung.

"A...anh hỏi vậy... em cũng không biết....." Lưu Lạc Bằng gãi gãi đầu. Học không đến nơi đến chốn, công việc đứng đắn thì làm qua hai lần, từ ngày bỏ nhà đi lăn lộn trong giới trộm cắp, thật không biết có thể làm cái gì.

"Nếu cậu nguyện ý, thì làm trợ thủ cho cháu, thế nào?" Hứa Mạt đề nghị.

"Con muốn bắt đầu công tác?" Hứa Minh Sơn hỏi con gái. Trước đây cô không muốn làm vì ngại phiền toái.

"Hiện tại tình hình công ty không tốt lắm, hạng mục đầu tư đang có vấn đề, con đương nhiên phải giúp cha một tay." Hứa Mạt ôm cánh tay Hứa Minh

Son làm nũng.

"Ha ha ha, có công việc để làm là tốt rồi." Lư Lạc Bằng bắt quá là lấy cớ làm việc để đi ra ngoài, mỗi ngày ngồi ngốc trong nhà thật nhàm chán, nếu có thể kiếm tiền thật tốt.

Hứa Mạt tính mang theo Lư Lạc Bằng học tập vài điều cơ bản gì đó, cậu mình hơn bốn mươi tuổi rồi, nửa đời sau không có chút công việc hẳn hoi từ tế quả thật không dễ chịu, tuy Hứa gia không thiếu chút tiền cho cậu sống cả nửa đời còn lại.

Hứa Minh Sơn và Hứa Mạt tự lái xe tới Lục gia, ban đầu Hứa Mạt muốn tự mình đi nhưng cha Hứa Minh Sơn lại kiên trì muốn đi cùng. Cô vừa cao hứng vừa vui mừng, tính cách hai cha con gần như giống nhau, một khi không nguyện ý sẽ không chịu chấp nhận, một khi đã nhận định rồi thì đối đãi tốt hết mức.

Hai vợ chồng Lục gia vừa mừng vừa lo sợ, hai người là giáo viên nên lễ phép vô cùng nghiêm cẩn, dọc theo đường đi không khí có chút cương cứng.

Lục Vệ Quốc và Hứa Minh Sơn ngồi trong phòng tán gẫu về bất động sản, đoán tương lai mười năm nữa giá nhà sẽ tăng cao, phát triển hơn so với hiện tại - các biệt thự giá còn thấp và kiến trúc vẫn còn đơn giản. Bây giờ chờ tới thời điểm xây xong mới phát giá phòng ở, mà một bên đầu tư xây phòng, một bên giao dịch đất, quảng cáo có chút phiền toái. Hứa Minh Sơn nghe xong cũng đồng ý, hai người càng tán gẫu càng hợp nhau, xưng hô liền thay đổi.

"Lão Lục a, anh làm giáo viên dạy toán gần nửa đời người, một thiên tài như anh mà không được trọng dụng thật uổng, không bằng anh đến chỗ tôi làm đi." Hứa Minh Sơn cười.

"Anh cứ nói quá, tôi cũng chỉ học lý thuyết suôn, chân chính áp dụng vào công việc cụ thể tôi lại làm không tốt, phần này Từ Hoành rất giỏi." Lục Vệ Quốc cười đến khóe mắt nếp nhăn chen chúc thành một chỗ.

Hứa Minh Sơn phá lệ liếc mắt nhìn Lục Từ Hoành thêm vài lần.

Lục Từ Hoành được một nhà Hứa gia nhiệt tình tiếp đãi, với cậu Lạc Bằng phá lệ để ý, nhiệt tình nhiều chút. Lư Lạc Bằng ngồi cạnh Từ Hoành, nói nhỏ bên tai: "Chàng trai tốt, khuôn mặt sáng sủa, ánh mắt có thần, có tài năng a!"

Lư Lạc Bằng giờ ngón tay cái khen Lục Từ Hoành. Từ Hoành miễn cưỡng tươi cười, thích

ứng ngồi bởi Lư Lạc Bằng "Tán gẫu".

Lúc Lư Lạc Bằng đi chỗ khác, Hứa Mạt ngồi xuống bên cạnh anh, hôn một cái chụt lên má:

"Anh đừng để ý, cậu ấy nói nhiều chút nhưng không có ý gì khác."

Lục Từ Hành nheo cái mũi Hứa Mạt, cười: "Anh đương nhiên biết." Hứa Minh Sơn cùng cha mẹ Lục Từ Hoành xem như chính thức gặp mặt, hai nhà cùng ngồi bàn về hôn sự của đôi trẻ, quyết định hôn kỷ vào hai tháng sau.

Ban đêm, trong hoa viên nho nhỏ, Hứa Mạt và Lục Từ Hoành cùng nhìn bầu trời đầy sao, vui vẻ nói nhau nghe kế hoạch tương lai, cuộc sống tốt đẹp đang mở ra trước mắt. Nhưng Từ Hoành không an phận, liền dụ dỗ Hứa Mạt đến trong bụi cỏ cùng anh "vận động".....

Nói tới việc này, Hứa Mạt cười khò, Từ Hoành quần quýt không tha, hại cô bị muỗi đốt trên dưới mười nốt!

"Anh là tên đáng ghét! Em thế nào mà không sớm nhìn ra anh là sắc lang!" Hứa Mạt cắn răng

"....." Lục Từ Hành im lặng trầm mặc. Vừa rồi, cô rõ ràng còn nói "Rất thích".....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Dì Bích

Hơn một tháng sau, Giang Dịch Thần cũng chưa từng xuất hiện. Giang gia cũng biết hai con trẻ vô tâm với nhau nên dần phai nhạt, hai nhà kết hợp tổ chức "chuyến đi đến biệt thự trên núi Hawaii", tuyên bố giải trừ hôn ước giữa đôi bên.

Giang Chấn Hoa và Hứa Minh Sơn cùng với các lãnh đạo trong tập đoàn hai nhà cùng ra mặt, mời không ít "bạn bè đối tác". Ký kết hiệp nghị trao đổi quản lý các tầng địa ốc, mỗi bên một nửa, tầng địa ốc của bên nào thì bên đó tự quản lý cho tốt, thành lập một tổ chuyên môn cùng trao đổi định kỳ, cam đoan song phương phải chặt chẽ hỗ trợ giúp đỡ nhau trong mọi vấn đề phát sinh sau khi tòa nhà hoàn thành.

Hứa Mạt và Lục Từ Hoành cuối cùng có thể về bên nhau, nhưng Từ Tiểu Cẩn lại không thuận lợi như thế, tới cửa lớn của Giang gia còn chưa tiến vào

được!

Mẹ con Từ Thu Yến sống trong căn nhà lớn tại thành nam - 6 năm trước được Hán lão tổng đưa cho Từ Thu Yến. Trong TV phát kênh Hồng Kông, Từ Tiểu Cẩn tựa vào sofa thất thần. Sau lần sảy thai, cô ta thường xuyên buồn ngủ ngất ngời. Giang Dịch Thần tuy vẫn để ý tới cô ta, nhưng rõ ràng anh không còn si mê, nhiệt tình ôm ấp như trước nữa.....

Trong phòng bếp tiếng nước chảy ào ào, một người đàn ông trung niên xấu xí đang rửa chén, người đàn ông này không phải ai khác mà chính là Nhậm Kiến Xương của tạp chí "Bệnh viện gia đình" có quan hệ thân mật với Từ Thu Yến nhiều năm trước.

Nhậm Kiến Xương xối rửa khay đựng chén, lấy khăn khô lau sạch chén bát rồi cho vào trong tủ.

"Kiến Xương....." Từ Thu Yến từ phía sau ôm lấy Nhậm Kiến Xương: "Kiến Xương, giúp em một chút, ngày mai hẹn Lưu Khải Đông ra cho em gặp nha."

Lưu Khải Đông bị vợ quản rất nghiêm, Từ Thu Yến nói bóng nói gió thế nào ông ta cũng không chịu gặp mặt. Nhậm Kiến Xương thoáng qua mắt mát, do dự nói: "Được rồi....."

Tò ra quan tâm, Từ Thu Yến lau lau bọt rửa chén dính trên cổ tay áo của Nhậm Kiến Xương: "Kiến Xương a, vợ anh có biết anh tới nhà em không?"

"Cô ta hẳn là không biết đi..... Em yên tâm đi Yến Yến, anh sẽ không để em gặp phải chuyện phiền toái đâu." Nhậm Kiến Xương cầm tay Từ Thu Yến nói.

Từ Thu Yến kéo mở đôi môi tô son đỏ mọng nở nụ cười.

Từ Tiểu Cẩn "Ba" một tiếng đem điều khiển từ xa của TV ném lên bàn trà, trừng mắt nhìn Từ Thu Yến và Nhậm Kiến Xương liếc mắt một cái.

"Mẹ!" Từ Tiểu Cẩn thống hận nhất là chuyện có đàn ông xa lạ ở nhà mình, thật mất đạo đức, cô sống thanh cao nên loại chuyện này không tiện mở miệng khuyên mẹ. Từ Thu Yến thoáng nhìn Từ Tiểu Cẩn nháy mắt cảnh cáo. Còn không phải là vì con sao!

Từ Tiểu Cẩn chỉ cảm thấy trong lòng buồn bực muốn nổi tung. Com cũng không ăn, phui tay đi về phòng ngủ đóng cửa lại. Trong phòng ngủ truyền ra tiếng gào khóc điên cuồng, rồi dần dần yên tĩnh lại....

Vợ chồng Giang Chấn Hoa nói cho Giang Dịch Thần tin tức Hứa Mạt sẽ kết hôn với Lục Từ Hoàn, lo lắng con trai kiêu ngạo sẽ phần lộ vì bị "Đội nón xanh", lại không ngờ rằng Giang Dịch Thần vẫn bình tĩnh như thường, một chút khác thường đều không có.

Trên đường cao tốc, Giang Dịch Thần lái xe như bay, đến lúc phục hồi lại tinh thần thì phát hiện mình không tự giác chạy đến trước nhà họ Hứa. Giang Dịch Thần đỗ xe cách đó không xa nhà Hứa Mạt, dựa vào cửa xe hút thuốc lá, mơ màng thấy trên ban công có thân ảnh cô gái nhẹ nhàng lướt qua. Sắc thái tươi trẻ trừ bỏ Hứa Mạt thì còn ai vào đây nữa. Giang Dịch Thần đời này chưa bao giờ mang tâm tình nặng nề, chưa bao giờ bất mãn với bản thân như thế. Hắn luôn luôn tự tin khoe sự ưu tú hơn người, lại cũng không biết chính mình còn có một mặt như vậy. Hắn suy nghĩ sâu xa tới buổi tối hôm đó, trong lời nói của Hứa Mạt..... Đúng lúc này, có tiếng chuông tin nhắn vang lên.

"Thần, chúng ta nói chuyện đi. Tám giờ tối, em đợi anh ở số 13 đường Kỳ Thành quán Lan Đức, không gặp không về."

Giang Dịch Thần ném di động vào chỗ ngồi trên xe, phun ra vòng khói phiền muộn. Bắt đầu từ lúc nào, Từ Tiểu Cẩn đã dần dần thay đổi...

Tám giờ tối, Giang Dịch Thần xuất hiện tại quán ăn Lan Đức đúng hẹn.

Từ Tiểu Cẩn mặc một thân váy dài màu xanh lá nhạt, tóc chải dài vắt qua vai toát lên vẻ thanh lệ đoan trang, tươi cười chào đón Giang Dịch Thần. Giang Dịch Thần có chút hoảng hốt, nhớ lại thời gian trước đây hai người thường đến quán ăn này.

"Thần, anh uống rượu nho phải không? Em nhớ được anh thích rượu nho của quán này....."

Từ Tiểu Cẩn rót rượu nho cho Giang Dịch Thần, cùng anh tán gẫu truyện ngày xưa của hai người vô cùng thoải mái. Giang Dịch Thần mới uống mấy hớp, đầu choáng váng mắt hoa lên lợi hại, mơ mơ màng màng.....

Từ Tiểu Cẩn trong ánh mắt lóe một tia quái dị, đỡ Giang Dịch Thần rời khỏi, đi đến khách sạn thế kỷ Hoàng Anh ngay bên cạnh. Hành lang khách sạn trải thảm mềm mại, trong phòng lượn lờ hương thơm. Từ Tiểu Cẩn đặt Giang Dịch Thần nằm trên giường. Giang Dịch Thần cả người khô nóng, chỉ cảm thấy trong thân thể có một ngọn lửa đang bùng cháy.

"Thần, anh rất muốn em đứng hay không? Đến đây đi, tối nay em là của anh....."

Từ Tiểu Cẩn cởi chiếc váy dài màu xanh, trèo lên giường. Trong lòng lại cảm thấy khuất nhục, khổ sở, phần hận. Lúc này cô bắt buộc phải sử dụng thủ đoạn... Anh sẽ không còn lạnh nhạt với cô nữa.... Trong góc phòng, máy ảnh liên tục chớp nháy đủ các góc độ. Thời gian trôi qua, Từ Thu Yến vỗ vai phò nháy, hướng Từ Tiểu Cẩn nháy mắt hài lòng, liền rời khỏi khách sạn.

"Cậu, báo cáo tài chính chứng khoán công ty, ngân phiếu và hợp đồng hạng mục đất đai mới ký cậu để chỗ nào nhỉ?" Hứa Mạt tìm tới tìm lui mà vẫn không thấy cặp hồ sơ đâu. Sao lại không thấy, rõ ràng cô đã cất vào cặp hồ sơ để trên bàn làm việc kia mà. Những thứ quan trọng cô không bao giờ để lung tung.

Lưu Lạc Bằng một thân tây trang xa hoa, khí chất lại vô cùng tẻ, nghe Hứa Mạt hỏi, ánh mắt tránh né, Hứa Mạt đang mãi tìm không để ý tới nét mặt quái dị của Lưu Lạc Bằng.

"Bảng báo cáo tài chính chứng khoán cậu giao cho cậu Trưởng phòng tài vụ rồi, hợp đồng cùng hóa đơn..... Cậu đều thu xong tất cả rồi."

"Cậu thu hồi? Thu chỗ nào? Giấy tờ này rất quan trọng, giá thành trăm ngàn không để mất huống chi là vài trăm ngàn."

"Tiểu Mạt, cháu còn không tin cậu sao? Cứ an tâm giao cho cậu lo đi, vài việc nhỏ này cậu vẫn phải có bản lãnh giúp cháu mà."

Lưu Lạc Bằng luôn mồm cam đoan, tích cực muốn xuất lực, Hứa Mạt ngại hẳn là trường bối, cũng là người nhà mình liền không truy hỏi nữa. Sau khi tan tâm, Hứa Mạt muốn đi cửa hàng gốm sứ tìm Lục Từ Hoàn, Lưu Lạc Bằng nói có việc sẽ về nhà trễ.

"Đồ cô cần ở đây, nói phải giữ lời đó!" Lưu Lạc Bằng đưa báo cáo tài chính, ngân phiếu, hợp đồng hạng mục đựng trong cặp hồ sơ cho người phụ nữ trung niên trang điểm lòe loẹt đối diện.

Người đàn bà này không phải ai khác chính là Từ Thu Yến. Từ Thu Yến thường thức móng tay của mình, không chút để ý lại mang theo tia khinh thường: "Một kẻ tội phạm giết người có tư cách nói điều kiện với tôi sao?"

"Cô nhỏ tiếng chút đi!" Lưu Lạc Bằng sốt ruột nhìn ngó chung quanh sợ người khác nghe thấy.

"Hừ." Từ Thu Yến khinh thường hừ lạnh, đem văn kiện cất hết vào túi xách to: "Anh yên tâm~ sau khi mọi chuyện xong xuôi, anh sẽ được 3 phần."

Lưu Lạc Bằng nhìn Từ Thu Yến rời đi, trong lòng bất an lo lắng. Người phụ nữ này quá lợi hại, thế mà lời ra được bản án năm đó để tới tìm hắn ta, đi theo bên người là một người đàn ông hung dữ, thiếu chút nữa dọa hắn ta tiểu ra quần! Hắn ta còn tưởng rằng người đàn ông kia là cảnh sát tới bắt hắn ta. Cảm thấy có lỗi với hai cha con Hứa Mạt nhưng "người không vì mình trời tru đất diệt" không phải sao? Nếu Hứa Minh Sơn biết được hắn ta là tội phạm giết người, chắc chắn sẽ đem hắn ta giao cho cảnh sát. Không được, tuyệt đối không được! Chờ lấy được tiền hắn ta liền cao chạy xa bay. Đương nhiên, trước khi đi phải đem con đàn bà kia thuận tay giải quyết luôn. Dù sao giết một người hay giết hai người cũng đều là chết....Lưu Lạc Bằng trong lòng tính toán ổn thỏa liền rời khỏi quán cà phê.

Hôm nay là chủ nhật, hôn lễ của Hứa Mạt và Lục Từ Hoàn còn cách một khoảng thời gian rất gần – thứ bảy tuần sau, hai bên gia đình đều vui mừng phấn khởi. Hứa Minh Sơn và Lục Vệ Quốc thường xuyên gặp nhau, gặp mặt liền vui vẻ nói chuyện trên trời dưới đất. Hứa Mạt trêu ghẹo hai người như đôi tình nhân lâu năm mới gặp lại nhau, luôn tán gẫu đủ thứ chuyện cũng không dừng.

Lục Từ Hoàn tới đón Hứa Mạt đi tới cửa hàng, gần đây doanh thu khá tốt nhưng cách mục tiêu của hai người thực sự còn rất xa.

Trịnh Tiểu Tiểu sau ngày cha mất liền không thấy tới cửa hàng nữa, một phần là muốn vượt đây cửa hàng tạp hóa của gia đình, càng quan trọng hơn là chuyện Lục Từ Hoàn kết hôn với Hứa Mạt, trong lòng khó chịu, trở nên trầm mặc ít nói, mỗi lần nhìn thấy Lục Từ Hoàn lại rơi lệ. Tuy rằng mỗi lần cô ta nhìn Hứa Mạt đều không thiện ý, nhưng Hứa Mạt cũng không đi so đo, chán ghét cô ta. Cha vừa mới qua đời, người thăm mướn lại sắp kết hôn, quả thật là đau càng thêm đau.

Có một chàng trai trẻ bán quả cầu thủy tinh đang ngồi nghỉ trên bồn hoa trong lối đi của người đi bộ, đối diện của hàng gốm sứ. Hứa Mạt cột tóc áo sơ mi lên đến eo, trên đầu buộc khăn trùm đầu, đang lau sổ thủy tinh bóng loáng. Trên bàn có một tờ báo do người khách để quên trong cửa hàng. Trên mặt báo đăng tin Giang Dịch Thần cùng cô gái họ Từ may mưa trong khách sạn, khiến Từ Tiểu Cẩn vì Giang Dịch Thần mà bị sảy thai.

Lục Từ Hoàn liếc qua nội dung trên tờ báo, liền thuận tay quăng vào thùng rác, tiến về phía Hứa Mạt, ôm lấy cô, không thành thật sờ soạng trên lưng cô.

"Em yêu, anh muốn....."

Thắt lưng Hứa Mạt bị Lục Từ Hoàn khiêu khích, nhẹ nhàng vặn vẹo gây dục, lại phát hiện tư thế càng thêm ái muội. Chàng trai trẻ ngồi đối diện bên ngoài vô tình bắt gặp cảnh này, liền ngại ngùng đưa mắt sang chỗ khác. Trong lòng Hứa Mạt như có ngọn lửa càng cháy càng mãnh liệt, cọ cọ ngứa ngáy, anh thế mà da mặt dày dám làm loạn giữa ban ngày ban mặt.

"Đừng nháo, người khác thấy thì không tốt." Hứa Mạt đập một cái vào cánh tay Lục Từ Hoàn.

"Được, anh không nháo. Hai ta tạm đóng cửa đi vào trong phòng "nghỉ ngơi" được không...." Lục Từ Hoàn ở vành tai Hứa Mạt liếm liếm. Hứa Mạt làm sao không rõ vào trong phòng nhỏ là muốn làm gì.

"Anh không phải buổi sáng mới... như thế nào lại..... Lưu manh." Hứa Mạt đỏ mặt tỏ vẻ bất mãn.

Tuổi trẻ sung sức tinh lực tràn đầy sao? Đời trước chưa từng thấy anh đói - khát như vậy a. Hay do bây giờ mình là vật sở hữu rồi nên mới tận tình sử dụng?

"Nếu em không muốn, anh sẽ không bắt buộc em." Lục Từ Hoàn nói lời thề son sắt: "Anh sẽ ráng nhẫn nhịn lần này....tới buổi tối cùng nhau giải quyết một thể."

Tối buổi tối? Kia không phải sẽ bị ép buộc tới sáng hôm sau luôn sao? Quên đi, vẫn là làm bây giờ đi.

"Chỉ cho anh mười phút, quá thời gian em cự tuyệt." Hứa Mạt nghiêm túc nói.

Lục Tử Hoàn ánh mắt thoáng hiện tia cười giảo hoạt, bế cổ ôm vào phòng nhỏ....

Trong phòng nhỏ lại là một phen lửa nóng triền miên, chờ vợ chồng son thu thập xong đi ra. Hứa Mạt thấy ngồi ở trong tiệp là một người phụ nữ tầm 40 tuổi, trong tay cầm điều thuốc lá, nhất thời ngậy ngấn cả người!

Là bà ta! Hứa Mạt trong lòng lập tức đẩy lên hồi chuông cảnh báo.

"Là bà!" Cô nhớ rõ người đàn bà này chính là mẹ đẻ của Lục Tử Hoàn!

"Cô gái, cô biết tôi sao?" Người phụ nữ ung dung nhả ra một vòng khói thuốc.

"Dì, sao lại tới đây!" Lục Tử Hoàn thật cao hứng, cười rộ lên lộ ra hàng răng trắng nõn. Lục Tử Hoàn kéo tay Hứa Mạt qua, giới thiệu hai bên với nhau: "Dì, đây là vị hôn thê của con, tên cô ấy là Hứa Mạt. Mạt, đây là dì của anh, em họ của mẹ anh."

Hứa Mạt miễn cưỡng gật đầu chào hỏi.

Phu nhân đó đề nghị Hứa Mạt kêu bà là dì Bích, họ bà ta là gì chưa thấy nói. Dì Bích ngồi chơi không lâu liền lái xe rời đi. Hứa Mạt chú ý, bà ta lái con xe Porche cũng phải trên dưới một trăm vạn.

Trong lòng cô có cảm giác kì quái, trong mắt dì Bích che dấu chút tính kế, hoặc mang tâm tư khác. Bà ta là dì của Lục Tử Hoàn, đánh chết cô cũng không tin, bà ta rõ ràng là mẹ đẻ của anh. Khi không bà ta tìm tới cửa làm gì? Chồng bà ta là ai? Tới thân cận với con để sao? Tâm tình Hứa Mạt bất an, Lục Tử Hoàn nhìn ra, anh hỏi: "Làm sao vậy bảo bối?"

Hứa Mạt nhú mi, hỏi: "Bác gái đó thật là dì của anh sao? Sao em cảm thấy hình như không phải nha?!"

"Em đoán đo, cau mày nửa ngày là vì chuyện này?"

Lục Tử Hoàn buồn cười, nhéo nhéo má Hứa Mạt. Từ ngày có được cô, anh phát hiện Hứa Mạt ngày càng trở lên thẹn thùng, ngày càng dịu ngoan, nhất là khi cô ở dưới thân anh biểu cảm mê mang bất lực, rất đáng yêu. Đương nhiên, có đôi khi cô vẫn phải cố chấp và bá đạo như cũ...

Hứa Mạt bị Lục Tử Hoàn nhéo má vẫn thành thật gật gật đầu.

"Khoảng hai tháng trước, dì ấy bất ngờ đến nhà, mẹ đã nói cho anh biết, mẹ có một người em họ." Lục Tử Hoàn nói xong, kéo Hứa Mạt vào lòng.

"Em cảm thấy bà ấy có vấn đề." Hứa Mạt còn chưa chú ý tới đôi tay không an phận của Tử Hoàn. Lục Tử Hoàn ở bên tai Hứa Mạt hôn loạn, hai tay không dừng lại cởi bỏ của áo của cô.

"Này, anh đủ rồi nha! Mới vừa...." Hứa Mạt đè lại tay anh.

Lục Tử Hành nâng lên ánh mắt vô tội, chỉ chỉ phía bên ngoài màn đêm dần dần hạ xuống, hồn nhiên lương thiện nói: "Trời đều đã tối thế kia....." Trước đó nói sau khi trời tối là có thể.

Hứa Mạt đẩy Lục Tử Hoàn ra: "Anh cứ sa vào sắc giới như thế rất không tốt!"

Lục Tử Hoàn làm sao đồng ý: "Anh phải nhanh chóng đẻ em mang thai cục cưng, đem em gặt gao nắm trong tay!"

Lục Tử Hoàn khiêng cô lên vai, sai bước tiến vào phòng trong. Thực tế chứng minh, sau bao ngày cày cấy không nghỉ, Hứa Mạt quả thực mang thai. Trong lúc cùng Tử Hoàn thân thiết, Hứa Mạt vẫn còn suy nghĩ về chuyện của dì Bích đi. Cô nhất định phải tra ra, nếu quả thực có ảnh hưởng tới hôn sự của cô cùng Tử Hoàn, cô nhất định phải sớm loại bỏ.

Dì Bích đi quả thật đem đến cho hai người biến hóa nghiêng trời lệch đất, mà cũng mang đến một trận biến cố lớn cho hai người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Âm mưu

Còn mười bốn phút nữa là trời sáng. Đêm dài yên tĩnh, trên đường vang lên tiếng còi xe cứu thương inh ỏi cắt qua màn đêm. Tại bệnh viện trung tâm thành phố.

"Bác sĩ! Bác sĩ mau cứu lấy con gái tôi..." Từ Thu Yến nước mắt rơi như mưa.

"Nhanh lên....--" Bác sĩ, y tá vội vã đẩy băng ca vọt vào phòng cấp cứu, trong không khí thoang thoang mùi máu tươi!

"Cần Cần..... Cần Cần....." Từ Thu Yến nước mắt giàn giụa, nắm lấy áo Giang Dịch Thần: "Đều là cậu làm hại! Đều là cậu làm hại! Tiểu Cần là đứa bé tốt, cậu đã không biết quý trọng, không nên bức chết con bé a....."

Giang Dịch Thần ánh mắt âm trầm, đau lòng, tự trách. Giang Dịch Thần cố gỡ tay Từ Thu Yến ra, thành tâm nói: "Cháu sẽ phụ trách...."

Giang Dịch Thần ngồi trên ghế ở hành lang, nhìn đèn đỏ nhấp nháy trên cửa phòng cứu thương, thống khổ ôm đầu.

Ngày đó, Giang Dịch Thần và Từ Tiểu Cần ở quán ăn Lan Đức dùng cơm với nhau, khi tỉnh lại thì thấy mình ở trong khách sạn thế kỷ Hoàng Anh. Cả căn phòng hỗn loạn, hẳn thừa hiểu đã phát sinh chuyện gì. Cũng không ngờ tới, ngày thứ hai trên báo tàu điện ngầm, giật tít hẳn cùng Từ Tiểu Cần giường - chiếu, liên lụy cô ấy bị sảy thai, thật giả nửa nọ nửa kia.

Công việc của Từ Tiểu Cần ở nhà trẻ không còn nữa, viện trưởng để cô tự giác viết đơn thôi việc, tránh cho bọn trẻ có những ảnh hưởng không tốt về lối sống, đạo đức. Từ Tiểu Cần không dám ra ngoài, Giang Dịch Thần lại chậm chạp không tỏ thái độ lấy Từ Tiểu Cần làm vợ.

Đêm nay, Giang Dịch Thần nhận được một tin nhắn, sợ tới mức hồn phi phách tán, một

đường lái xe như điên đến nhà Từ Tiểu Cần. Từ Tiểu Cần toàn thân đầy máu, đã hôn mê, trên cổ tay chi chít miệng vết thương.

Là hãm hại cô, hãm hại cô.....

Nếu Từ Tiểu Cần qua con nguy hiểm, cô còn sống, hẳn liền cưới cô, mặc kệ cha mẹ có đồng ý hay không.

Hứa Minh Sơn cảm thấy Lưu Lạc Bằng có chút khác thường, nhưng cụ thể khác chỗ nào vẫn nhìn không ra, bởi mỗi lần hỏi tới vấn đề công ty thì hẳn luôn viện các loại lý do để tránh né. Hứa Minh Sơn lại hỏi Hứa Mạt tình hình gần đây về hạng mục đầu tư, Hứa Mạt nói hết thảy đều thuận lợi. Cha và con gái không nghĩ đến, Lưu Lạc Bằng đã bị Từ Thu Yến nắm được nhược điểm, sai cho hắn đi hướng đông hẳn cũng không dám đi hướng tây.

"Cô còn muốn tôi làm bao nhiêu chuyện nữa đây!" Vẫn là tiệm cà phê lần trước, Lưu Lạc Bằng ngồi trên sofa, chân bắt chéo, người tựa lưng vào ghế, không kiên nhẫn gãi gãi má. Con ả này nhiều lần kêu hắn lấy các tập tài liệu quan trọng của công ty, thiếu chút nữa bị người phát hiện, nhất là cháu gái Hứa Mạt của hắn, con bé vô cùng thận trọng! Phóng bút làm giả giấy tờ, các con số đều thay đổi vô cùng chuyên nghiệp nếu không đã sớm bị phát hiện rồi!

Từ Thu Yến nhìn tập hồ sơ văn kiện trên tay, hải lòng căt đi. Tên đàn ông này bản lãnh trộm đồ rất khá.

"Hoàn thành nốt lần này tôi sẽ không tìm anh nữa." Từ Thu Yến nói.

"Phải làm cái gì? Cô nói mau đi....." Lưu Lạc Bằng không kiên nhẫn, thầm nghĩ mau mau kết thúc.

Từ Thu Yến nhìn chung quanh, thấp đầu ghé tới, nhỏ giọng nói: "Giúp tôi lấy chìa khóa kết sắt của Hứa Minh Sơn...."

"Cái gì!" Lưu Lạc Bằng cũng có thể đoán được, kết sắt đó có bao nhiêu quan trọng!

"Không được, tuyệt đối không được." Lưu Lạc Bằng thẳng thừng từ chối. Hắn đã thẹn với Hứa Minh Sơn và cháu gái lắm rồi.

Từ Thu Yến hừ lạnh một tiếng, châm ngòi dụ dỗ nói: "Tiền thì tôi và anh mỗi người một nửa, thế nào? Lại nói, anh tốt chưa hẳn bọn họ đã muốn tốt với anh. Một kẻ phạm tội giết người thế nhưng còn quên mình vì người khác? Nếu Hứa Minh Sơn và con gái ông ta biết anh là tội phạm giết người, sẽ có phản ứng như thế nào nhỉ?"

Từ Thu Yến giả vờ giả vịt mang di động ra: "Anh muốn thử xem hay không? Tôi hiện tại liền gọi điện thoại cho Hứa Minh Sơn."

"Cô!" Lưu Lạc Bằng căm giận, không có biện pháp, cắn răng nói: "Được! Được! Tôi sẽ trộm đến...."

Hai ngày nay, Hứa Mạt thường xuyên ở tại nhà Từ Hoành, nói bóng nói gió hỏi Dương Thục Du chuyện mẹ đẻ của anh, nhưng bà có tâm lảng tránh, cô cũng không tiện trực tiếp truy hỏi.

Hôm nay, Hứa Mạt hẹn Dương Thục Du tại cửa hàng Color Bar cuối phố Thượng Tân.

"Bác Lục, con sắp trở thành con dâu của bác, bác không cần phải giấu diếm con làm gì. Di Bích chính là mẹ đẻ của anh Hoành phải không bác?" Hứa Mạt không quanh co lòng vòng.

Dương Thục Du khó xử, ấp a ấp úng do dự, thờ dãi nói: "Aiz, đều là chuyện xưa rất nhiều năm về trước."

Hứa Mạt thông thả ngồi nghe bí mật đã chôn dấu hai mươi mấy năm qua lời kể của Dương Thục Du.

"Thời điểm khi bác còn trẻ chưa phải là giáo viên, lúc đó bác làm y tá khoa phụ sản tại bệnh viện gần thị trấn. Khi Từ Hoành mới sinh được hai ngày, bác

sĩ nói với mẹ nó rằng đứa trẻ mắc bệnh bạch cầu, chữa trị không khỏi. Mẹ nó ghét bỏ đứa con mình sinh ra, đem thằng bé để lại bệnh viện, không nói một câu cứ thế bỏ đi...."

Hứa Mạt từng nghĩ tới rất nhiều tình huống xảy ra nhưng không ngờ lại thế này. Nỗi đau lan tràn trong lồng ngực.

"Tử Hoành mắc bệnh bạch cầu?" Hứa Mạt sốt ruột hỏi.

Dương Thục Du cười khổ lắc đầu: "Bác sĩ tại bệnh viện nhỏ kĩ năng không cao, đem trạng thái thiếu máu dẫn đến phát sốt nhầm thành bệnh bạch cầu. Đứa bé ngoan ấy là do một tay bác đỡ đẻ..... Vì thế bác cùng bác trai quyết định nhận nuôi Tử Hoành"

Dương Thục Du không thể mang thai, sự xuất hiện của Lục Tử Hoành như lễ vật quý giá trời cao ban cho gia đình Lục gia. Hứa Mạt bứt rứt khó tả, hoàn hảo Lục Tử Hoành gặp được cha mẹ tốt, nếu không sẽ không biết anh đi trên con đường như thế nào.....

"Vậy, người phụ nữ đó là ai?"

Dương Thục Du lắc đầu: "Bác cũng không biết, cô ta thay đổi thật nhanh. Trước đây cô ta cũng tới một lần, tính dẫn Tử Hoành rời đi, nhưng cô ta lại đổi ý vì cô ta đã có một người con trai khác."

"Thế người đó sao bây giờ lại xuất hiện, tới để làm gì?" Hứa Mạt tức giận, thật muốn tìm bà ta tranh cãi. Không có nhân tính. Thân nhiên vứt bỏ đứa con chính mình sinh ra!

"Bác cũng không biết....."

Dương Thục Du nắm hai tay Hứa Mạt, hai lọn tóc hoa râm đung đưa trên khuôn mặt u sầu: "Bác rất lo lắng, luôn cảm thấy cô ta tới với ý đồ không tốt, thời gian gần đây liên tiếp xuất hiện khẳng định là muốn mang Tử Hoành đi."

Hai vợ chồng dốc hết tâm huyết hai mươi mấy năm nuôi dạy Tử Hoành, chỉ có duy nhất một đứa con trai này, nếu bị chia cắt quả thực đau xé tâm. Hứa Mạt nắm chặt tay bác gái, an ủi nói: "Bác gái yên tâm, bây giờ không phải còn có con sao? Có con ở đây, ai cũng đừng hòng mang anh Hoành đi! Lại nói, anh ấy là người con hiếu thuận, chắc chắn sẽ không đi theo bà ta."

Dương Thục Du lộ mỉm cười: "Tử Hoành có thể lấy được con là phúc khí mấy đời của nó...."

Hứa Mạt nghe vậy trong lòng vui rạo rực. Không phải mấy đời, chỉ hơn mười năm ở đời trước thôi....

"Mẹ, Mạt. Hai người ở chỗ này tán gẫu những chuyện gì thế?" Lục Tử Hoành vừa vắn đi ngang qua, phát hiện sau cửa kính là Hứa Mạt cùng mẹ anh đang nắm tay trò chuyện.

Dương Thục Du đột nhiên hoảng hốt, Hứa Mạt vẫn bình thản ung dung: "Tán gẫu cái đầu anh? Mất thấy em sắp gả cho anh, trong lòng lại càng ngày càng không an phận, anh gần đây biểu hiện không tốt....."

Trong lời nói có ý chỉ trích, dạo này anh luôn tranh thủ mọi cơ hội quán quýt lấy cô thân mật. Tử Hoành nghe xong liền hiểu, ánh mắt lộ ra vài tia ý tứ hàm xúc, cười rộ lên.

"Anh đây đêm nay nhất định "Biểu hiện" thật tốt....."

Hứa Mạt vừa nghe, câu nói kia của cô bị anh lợi dụng triệt để, bóp méo không tha.

"Năm mơ!"

Dương Thục Du ở một bên nghe không hiểu ra sao.

Buổi tối, Hứa Mạt ăn tối tại Lục gia.

"Tử Hoành, dùng sức!"

"Được..... Anh đến."

"A -- nhẹ chút a, đáng ghét, em sợ --"

"Sợ cũng chậm!"

"Ha ha....."

Hứa Mạt cười to, Lục Tử Hoành dùng sức đẩy, đem bàn đu dây đẩy lên cao. Hai tay Hứa Mạt nắm dây thừng hai bên bàn đu dây, thân mình ngửa ra sau, nhìn lên bầu trời đêm điểm sáng vô vàn vì sao, sông Ngân Hà vắt ngang bầu trời, trong sân đóm đóm lập lòe, gió đêm nhẹ nhàng như mưa lướt qua làn da cô. Cuộc sống yên bình, ấm áp cô chưa từng được cảm nhận qua sau khi lấy chồng ở đời trước. Yêu một người, muốn tiến vào thế giới của anh. Đã từng, cô và Gia Dịch Thần liều mạng giãy dụa, đầu rơi máu chảy trong cái thế giới ấy. Lúc này, cô lựa chọn Lục Tử Hoành, thế giới của anh tràn ngập ôn nhu và tốt đẹp.

"Anh lại đẩy tiếp, cẩn thận!" Bàn đu hạ thấp, phía sau Từ Hoành lại đẩy cao lên. Hứa Mạt cười vui vẻ, hướng lực Từ Hành hô lớn tiếng: "Lục Từ Hoành! Anh yêu em không?"

Lục Từ Hoành cười, lớn tiếng đáp lại: "Yêu!"

"Lặp lại lần nữa!"

"Anh yêu em. Hứa Mạt!"

"Em không nghe thấy --"

"Anh yêu Hứa Mạt, anh yêu em, cả đời chỉ yêu mình em....."

Lục Từ Hoành thổ lộ vang tận mây xanh, Hứa Mạt ha ha cười to, nước mắt đều rơi. Hạnh

phúc, cô cảm giác được hương vị hạnh phúc.....

Ngày mai hôn lễ được cử hành, buổi tối Hứa Mạt hưng phấn không ngủ được. Nhớ lại đời trước, cách đó 10 năm cô phủ áo cưới hoa lệ, nắm tay một người khác trước sự chứng kiến của nhiều người, nhận rất nhiều lời chúc phúc tốt đẹp.

Lục Từ Hoành cũng nằm trên giường ngủ không được, mắt tròn tròn tỉnh táo. Trừ bỏ ngày mai anh và Hứa Mạt làm lễ cưới ra còn có một chuyện làm anh băn khoăn. Di Bích, người phụ nữ đó thật là di của mình? Ngày hôm qua anh nghe thấy mẹ và di Bích trò chuyện, hình như có tranh chấp. Anh hỏi mẹ làm sao vậy, mẹ vẫn nức nở cắn chặt răng, hỏi thế nào cũng không nói.

Trừ bỏ đôi vợ chồng son sắp cưới này còn có một người khác đêm nay không ngủ, tâm sự nặng nề.

"Ai! Làm sao mà lấy được đây....." Lưu Lạc Bằng tâm phiền ý loạn, ở trong phòng bước tới bước lui.

Chính lúc này, di động đột ngột vang lên. Lưu Lạc Bằng bấm nhận cuộc gọi --

"Là cô!" Lưu Lạc Bằng thô lỗ hạ giọng: "Này! Cô có phiền hay không, tôi đang tìm cách, đừng có dục tôi, lão....."

"A, tôi không muốn thúc dục anh, tôi sợ anh không có lá gan kia." Từ Thu Yên âm dương quái khí nói: "Buổi chiều Hứa Minh Sơn bị người chuốc rượu. Thời cơ tốt nhất là đêm nay. Số lần Hứa Minh Sơn uống say cũng không nhiều, anh không nắm chắc cơ hội này còn đợi tới bao giờ, ha ha....."

"....."

Lưu Lạc Bằng tắt di động, sắc mặt khó coi, các ngón tay nắm tới trắng bệch, hô hấp dần dần dồn dập trầm trọng.

Cũng tốt! Làm sớm một chút cũng tốt! Nếu lấy được chìa khóa tới tay, hẳn liền mở tủ sắt vợ đồ cao chạy xa bay. Đúng rồi hẳn có thể ra nước ngoài, ai cũng không tìm được hẳn! Liều mạng! Đêm nay bất cứ giá nào cũng phải thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hôn lễ

Ban đêm là thời điểm thích hợp nhất để đi ăn trộm. Một bóng đen len vào thư phòng của Hứa Minh Sơn....

"Đại tiểu thư nên rời giường nếu không sẽ chuẩn bị không kịp." Lý Tinh Tinh vừa gọi Hứa Mạt, vừa "Xoạch" vén màn cửa sổ màu tím nhạt lên. Tối hôm qua Hứa Mạt ngủ muộn, nghĩ tới việc hôm nay cô phải lập gia đình, tinh thần phần chấn gấp trăm lần nên không ngủ được. Bình minh ló dạng, chưa tới 6h sáng cả Hứa gia đã bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ của đại tiểu thư.

"Ái chà, hôm nay đại tiểu thư thật xinh đẹp!" Bác Trung công lưng đi tới, so với ngày thường ăn mặc chỉnh tề lên rất nhiều.

"Đúng vậy, hôm nay đại tiểu thư thật xinh đẹp! Ha ha....." Con trai bác Trung – Trịnh Thành đang bế con trai mình – Tiểu Đậu Đậu, bên cạnh là vợ anh.

"Lão gia, đại tiểu thư, chúng ta có thể xuất phát." Thụ ký Châu mở cửa xe, mời Hứa Minh Sơn lên xe

"Ba, ba tốt nhất!" Hứa Mạt ôm cánh tay ba nũng nịu nói.

Hứa Minh Sơn bắt đầu đi thở dài một hơi. Nói đến đám cưới của Hứa Mạt và Lục Từ Hoành lần này, tuy rằng ông nhượng bộ thỏa hiệp với con gái

nhưng trong lòng ông vẫn không tránh khỏi có chút không thoải mái.

"Lạc Bằng đâu?" Hứa Minh Sơn nhíu mày hỏi bác Trung.

Bác Trung nhìn xung quanh không thấy Lư Lạc Bằng: "Tôi đi vào tìm xem, vừa mới đây còn thấy cậu ấy ở cửa cơ mà."

Bác Trung nói xong liền vào nhà tìm Lư Lạc Bằng. Nói tới người này bác không thích hẳn ta cho lắm, cách nói năng và cử chỉ như hạng đầu đường xó chợ, nhưng dù sao đây cũng là thân thích của Hứa gia nên mặt kệ không để ý nhiều. Bác Trung tìm hồi lâu không thấy liền đi ra, đến bên cạnh xe nói: "Cậu ta nói chưa chuẩn bị xong, lát nữa sẽ tự mình gọi taxi đi."

"Như vậy sao được!" Hứa Minh Sơn không đồng ý: "Lát nữa 10h lên thuyền, cậu ấy làm sao mà đến được! Anh Trung, anh bảo cậu ấy nhanh một chút, chúng tôi ở đây chờ."

Hôn lễ được tổ chức trên du thuyền sang trọng nhất - "Truyền Kỳ", sở dĩ cử hành hôn lễ trên biển là để phòng ngừa bọn chó săn trà trộn vào. Dù sao thời gian trước, Hứa Mạt và Giang Dịch Thần đã dính rất nhiều tai tiếng, hiện tại chủ rể bị thay đổi, thật sự không nên quá mức phô trương.

"Đúng vậy, cậu ấy hẳn là tìm không thấy bến cảng. Mà thôi, bác Trung cứ lên xe trước đi để cháu gọi cậu ấy xuống." Hứa Mạt lo lắng bác Trung đi lại không tiện do lưng của bác, liền tự mình xuống xe vào nhà tìm Lư Lạc Bằng, để ba đến đó trước, một lát cô sẽ cùng Lư Lạc Bằng và gia đình bác Trung ngồi một xe đến.

Hứa Mạt lên tầng hai, gọi hai tiếng "Cậu" không có người trả lời, phát hiện cửa phòng khép hờ, liền nhẹ nhàng đẩy ra. Lư Lạc Bằng đưa lưng về phía Hứa Mạt, vội vội vàng vàng nhét quần áo vào va li để trên giường.

"Cậu, cậu thu dọn hành lý làm gì vậy?" Hứa Mạt nghi ngờ hỏi.

Lư Lạc Bằng thỉnh thoảng nghe thấy giọng nói của Hứa Mạt ở sau lưng, sợ tới mức quần áo trong tay đều đánh rơi cả trên sàn nhà. Bọn họ không phải đi rồi sao? Hắn vừa mới tận mắt nhìn thấy xe của Hứa Minh Sơn chạy đi.

"Cậu.....Cậu hay bị xuất mồ hôi, sợ khi tới lễ cưới áo bị thấm ướt... cho nên... cho nên mới chuẩn bị thêm một ít đồ. Ha ha ha..." Hắn tính toán thu thập xong mọi thứ, liền ra đi không một lời từ biệt.

"Không cần thiết phải làm vậy đâu cậu. Đám cưới tổ chức vào ban ngày, đến tối thuyền trở lại rồi."

Hứa gia không mời nhiều khách lắm, chỉ gửi thiệp cho những người tai to mặt lớn, không kéo dài thời gian tổ chức lễ cưới thế nên sẽ không lưu lại lâu lắm. "Ngày....."

Lư Lạc Bằng đành bất đắc dĩ đi theo Hứa Mạt, đem chìa khóa lấy trộm được đút vào túi quần. Lư Lạc Bằng không muốn cùng Hứa Mạt lên thuyền, dọc theo đường đi tìm đủ mọi lý do, hết đau bụng đến đau đầu, cảm nắng v.v... lý do gì cũng đem ra xài. Nào đâu ngờ được trên xe có chuẩn bị hòm thuốc, thuốc gì cũng có, thật sự là muốn trốn đi cũng không xong, đành bị lôi lên thuyền.

Phía chân trời muôn nghìn tầng mây hồng tía chiếu rọi khắp biển xanh mênh mông, sóng biển dập dờn chìm nổi, đứng trên bến cảng phóng tầm mắt ra xa thật bao la rộng lớn, gió thổi mát lạnh, hương biển mặn mòi. Đứng ở đầu thuyền, Hứa Mạt một thân váy cưới, nhìn thoáng qua mặt trời đang dần hiện lên cao phía xa, trong lòng yên bình hạnh phúc.

"Em yêu, đang nghĩ gì thế?" Lục Tử Hoành từ phía sau ôm lấy Hứa Mạt, tiếng nói ôn nhu từ tính vang bên tai cô.

Hứa Mạt quay người lại, ôm lấy cổ của anh.

"Em đang nghĩ tới anh." Hứa Mạt thấy xương quai xanh của anh ẩn ẩn lộ ra vết cắn, trong lòng có tí áy náy. Ánh mắt anh lướt qua một tia giao hoạt: "Hiện tại cũng biết mình có bao nhiêu tham lam khao khát rồi?"

Hứa Mạt dấm một quyền lên ngực anh, chỉnh lại cổ áo che đi vết cắn: "..... Một lát đứng trên lễ đường không được thất lễ, thật là....."

Lục Tử Hành cười, đón ánh mặt trời ấm áp, xung quanh anh hiện lên một tầng ánh sáng vàng nhạt, mái tóc ngắn phản xạ màu nâu nâu, một đôi mắt trong suốt ôn nhu như nước, đôi môi kia cười lên lộ ra hàng răng trắng lóa.... Hứa Mạt sờ sờ gương mặt anh: "Anh hôm nay thật đẹp trai....." Ấy da, không dung tim cô đập loạn nhịp, mặt có chút đỏ lên vậy nha.

"Em hôm nay cũng rất đẹp...." Lục Tử Hoành nâng cằm Hứa Mạt, phủ xuống một nụ hôn nồng cháy. Mặt trời mọc, nắng sớm lười nhác chiếu lên hai người.....

Hứa gia không có nhiều thân thích, cha mẹ Lư Hiểu Cầm đều mất sớm, bản thân bà cũng ra đi, có người em trai thì bật vô âm tín, nói ra thật buồn, nhưng gần đây Lư Lạc Bằng nửa đường xuất hiện. Tuy bất thành lĩnh xuất hiện nhưng xác thực đây là người họ hàng duy nhất. Bất quá một nhà bác Trung cùng với người giúp việc cũng coi như bù đắp lại tiếc nuối, làm không khí thêm phần náo nhiệt. Bên Lục gia có mười người thân đến chung vui, bà ngoại Lục Tử Hoành, gia đình bác trai, mặt khác Hứa gia mời đến một số người có giao tình qua lại, đều là nhân vật quan trọng trong thành phố, đa phần đều là những người trong giới bất động sản và bệnh viện, trong đám cưới còn có một số người bạn châu Âu.

Trời xanh biển cũng xanh, trên chiếc du thuyền xa hoa rộng lớn đã được chuẩn bị tươm tất cho một lễ cưới hạnh phúc.

"Nói là lễ cưới nhỏ mà không phải nhỏ a...." Dương Thục Du nói với Lục Vệ Quốc, nhìn xem mọi thứ, liền cảm thấy không thoải, y như cảnh trong mơ ấy. "Người nhà giàu đương nhiên khác với gia đình bình thường, Từ Hoành nhà chúng ta đầu óc thông minh, ngày sau nhất định có tiền đồ to lớn, làm cho hai người già chúng ta nở mày nở mặt....." Lục Vệ Quốc nói xong, cùng Dương Thục Du cười rộ lên.

Khách mời ngồi xuống, hôn lễ bắt đầu, Hứa Mạt không sợ trời không sợ đất thế nhưng bỗng cảm thấy khẩn trương. Tiếng đàn lễ cưới vang lên, Hứa Minh Sơn nắm tay con gái đi chậm chậm trên thảm đỏ, tiến về phía Lục Từ Hoành, đem tay con gái đặt vào tay chú rể. Hứa Mạt và Lục Từ Hoành ánh mắt giao nhau tình tứ, mưa hoa rơi, sóng vai cùng đứng đối diện cha xứ J.K.Chesterton.

Từ nay về sau, dắt tay nhau đi đến cuối cuộc đời.....

"Hôm nay chúng ta tập trung tại đây, trước mặt Thiên Chúa để chứng kiến và chúc phúc cho đôi bạn trẻ - Lục Từ Hoành tiên sinh và Hứa Mạt tiểu thư. Kinh Thánh dạy rằng mọi người phải kính trọng nghĩa vợ chồng. Chúa khiến vợ chồng liên kết tâm hồn, thân thể và trí tuệ cùng nhau chung vui, để họ giúp đỡ an ủi nhau khi giàu có cũng như lúc túng thiếu; theo lời Chúa họ sinh con và nuôi dưỡng chúng trong sự thông thái và yêu mến của Ngài. Hôm nay, Từ Hoành tiên sinh và Hứa Mạt tiểu thư chính thức kết làm vợ chồng. Nếu quý vị có ai nêu ra được lý do nào khiến đôi bạn trẻ không thể kết hôn hợp pháp, thì xin hãy nói lên. Bằng không, từ nay về sau xin yên lặng chúc phúc cho họ....."

Hứa Mạt từng tham dự hôn lễ của người khác, đã nghe qua rất nhiều lời dài dòng từ cha xứ, giờ đây cô mới chân chính hiểu được ý nghĩa của những câu nói ấy. Lục Từ Hoành nhìn Hứa Mạt, Hứa Mạt cũng nhìn anh, dường như thời gian không thể chia lìa hai người dù sống hay chết. Cô cuối cùng cũng bồi thường cho anh một lễ cưới đã bỏ lỡ, cuối cùng cô và anh đã nên duyên vợ chồng.

"Lục Từ Hoành, anh có nguyện ý lấy Hứa Mạt tiểu thư, để cô ấy trở thành người vợ hợp pháp của anh, cho đến khi răng long đầu bạc, dù bệnh tật quẩn thân, dù giàu sang hay nghèo đói, dù gian khó hay hạnh phúc cũng không chia lìa?"

"Tôi nguyện ý." Lục Từ Hoành gắt gao nắm chặt tay Hứa Mạt.

"Hứa Mạt tiểu thư, cô có nguyện ý lấy Lục Từ Hoành, để anh ấy trở thành người chồng hợp pháp của cô, cho đến khi răng long đầu bạc, dù bệnh tật quẩn thân, dù giàu sang hay nghèo đói, dù gian khó hay hạnh phúc cũng không chia lìa?"

"Tôi nguyện ý....." "....."

Cha xứ Chesterton còn liên miên nói câu cầu nguyện và chúc phúc cho đôi bạn trẻ. Trong thời khắc thiêng liêng này không có ai chú ý tới khuôn mặt Hứa Minh Sơn đột nhiên biến sắc.

"Cậu nói cái gì!" Hứa Minh Sơn hạ giọng rống thét ký Châu.

Mồ hôi lạnh trên người thư ký Châu tuôn như mưa:"Phòng tài vụ vừa gọi đến nói tài chính công ty gặp vấn đề, rất nhiều văn kiện cùng cổ phiếu bị chuyển ra ngoài."

Hứa Minh Sơn trong cơn giận dữ, chăm chú nhìn bốn phía, phát hiện có điểm không thích hợp -- Lưu Lạc Bằng đâu? Hắn luôn luôn thích nơi náo nhiệt, không có lý do gì hiện tại lại không thấy! Hắn đi nơi nào?

Hồngбет! Chia khóa tù sắt..... Hứa Minh Sơn đột nhiên bừng tỉnh! Tối hôm qua ông thật hồ đồ a.

Hứa Minh Sơn chưa kịp nói thêm một câu, để thư ký Châu lại hiện trường, chính mình vội vã rời đi tìm Lưu Lạc Bằng.

Khẳng định cùng hắn có liên quan!

Hôn lễ vẫn tiếp tục, Hứa Mạt và Lục Từ Hoành đều không biết, một hồi gió lốc trong mạch nước ngầm đã bắt đầu khởi động.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Biến cố

Trao đổi nhẫn, cắt bánh ngọt, đốt pháo hoa, rót rượu sâm banh..... Những nghi thức của hôn lễ dần dần hoàn thành từng bước.

"Mạt, em đừng khóc." Lục Từ Hoành cười lau đi nước mắt Hứa Mạt. Hứa Mạt nước mắt hoen bờ mi nở nụ cười, cảm giác hạnh phúc chính là muốn khóc sao. Hôm nay, cô thật sự rất hạnh phúc.....

Cô có được tất cả, tùy hứng cũng thế kiên cố cũng thế, đều phải cảm ơn một người – ba ba Hứa Minh Sơn. Nếu không có ba, cô sẽ không là một thiên chi kiều nữ, nếu không có ba dung túng, cô cũng không có khả năng tùy hứng làm bậy gã cho Lục Từ Hoành.

Hứa Mạt nghĩ tới ánh mắt lại đỏ hồng, nhìn về chỗ ngồi của ba ba nhưng không thấy người đâu. Ba đâu rồi?!

Hứa Mạt nhìn quanh bốn phía, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hứa Minh Sơn đâu.

"Từ Hoàn, anh có thấy ba em không?" Hứa Mạt nghi hoặc, Hứa Minh Sơn sẽ không bỏ đi khi khách khứa vẫn còn ở đây.

"Anh vừa mới thấy ông ngồi ở đó kia mà....." Lục Từ Hoàn nhìn xung quanh, quả nhiên không trông thấy Hứa Minh Sơn. Đúng rồi, vừa nãy giữa buổi lễ, anh thoáng nhìn thấy thư ký

Châu thần sắc quái dị thì thầm gì đó bên tai Hứa Minh Sơn, sắc mặt Hứa Minh Sơn liền biến đổi. Sẽ không phải phát sinh chuyện gì nghiêm trọng chứ?

Hứa Mạt giữ chặt thư ký Châu. Thư ký Châu cố ý che dấu ánh mắt lo lắng, tránh né cái nhìn của Hứa Mạt và Lục Từ Hoàn.

"Thư ký Châu, ba tôi đi đâu vậy?"

Thư ký Châu do dự: "À... Vừa mới.....Tập đoàn có chút việc gấp, chủ tịch nói sẽ rời đi một lát, trễ chút sẽ trở về..."

Hứa Minh Sơn đã dặn, hẳn không cần phải nói ra mọi việc gây xôn xao không tốt, hôn lễ mới là trọng yếu. Bởi vậy thư ký Châu mới cố ý nói nhẹ nhàng bằng giọng. Nhưng Lục Từ Hoàn và Hứa Mạt đều cảm giác được sự tình không chỉ đơn giản như vậy.

Hứa Minh Sơn đối với con gái duy nhất vô vàn sủng ái, trừ phi trời sập xuống, bằng không không có khả năng đột nhiên rời đi. Có một dự cảm không tốt cứ loang quanh luẩn quẩn trong lòng Hứa Mạt.

"Mạt....." Lục Từ Hoàn nắm chặt bàn tay bỗng trở nên lạnh lẽo của Hứa Mạt, ánh mắt nhìn cô, Hứa Mạt hiểu được đôi mắt anh đang nói -- đừng sợ, anh sẽ ở bên cạnh em

Hứa Mạt cũng phát hiện không thấy cậu Lạc Bằng đâu.

Lục Từ Hoàn an bày cho cha mẹ yên tâm ngồi trong sảnh cưới, mặt khác Hứa Mạt lưu lại thư ký Châu, bác Trung chuẩn bị cơm trưa cho khách khứa, vợ chồng Lục gia cùng nhau tiếp đãi khách, hai người thì đi tìm thuyền trưởng.

"Hứa lão gia, vừa mới vợ tôi rời đi trên ca nô." Captain Ron lóng ngóng nói bằng tiếng Trung trả lời Hứa Mạt. (Thuyền trưởng Ron)

"Ba tôi trước khi đi có nói gì không?" Hứa Mạt hỏi thuyền trưởng Ron, càng cảm thấy sự tình không thích hợp.

"Sorry, I've no idea....." (Xin lỗi, tôi cũng không để ý....)

Lục Từ Hoàn vỗ vỗ sống lưng lạnh ngắt của Hứa Mạt: "Coi em để hồn lên trời kia." Lục Từ Hoàn lấy di động ra: "Gọi điện cho ông thì sẽ biết ngay mà."

Đúng vậy! Cô thật sự là vợ vàng tôi choáng váng!

Lục Từ Hoàn gọi điện thoại cho Hứa Minh Sơn, một loạt tiếng tút tút thật dài, không có người nghe máy! Gọi tiếp cuộc điện thoại thứ hai rồi cuộc đã có người bắt máy, Hứa Mạt và Lục Từ Hoàn đều nhẹ nhàng thở ra.

"Ba, có chuyện gì xảy ra vậy? Con và tiểu Mạt rất lo lắng cho ba." Lục Từ Hoàn hỏi.

"Ba hiện tại có chút việc gấp cản trở về một chuyến, những việc kế tiếp giao cho hai con toàn quyền xử lý. Cả hai đứa nhớ không được thất lễ với khách khứa, người tới đều có máu mặt ở thành phố, phải tiếp đãi họ cho chu đáo." Hứa Minh Sơn nói rất vội vàng.

"Ba!" Hứa Mạt sốt ruột giật lấy di động trên tay Lục Từ Hoàn: "Ba, sao ba không nói câu nào liền rời đi như thế, làm con sợ muốn chết! Có chuyện gì phát sinh mà so với hôn lễ của con gái còn quan trọng hơn....."

"..... Mạt...Mạt, con phải nghe lời, thực sự hiện tại ba đang có việc gấp, con phải tiếp đón khách trên thuyền thật tốt, nhất là mấy người đứng đầu bên bất động sản, không nên thất lễ trong việc tiếp đãi bọn họ...."

"Cậu đâu ba? Hai người cùng đi với nhau sao? Trên thuyền con không thấy cậu đâu cả?"

Đầu bên kia điện thoại rơi vào trầm mặc vài giây: "..... Cậu con đang ở cùng ba, con không cần lo lắng, hãy tổ chức hôn lễ cho thật tốt....." Tút – tút – tút --

"....."

Hứa Minh Sơn vội vàng nói vài câu liền ngắt cuộc gọi. Trong điện thoại không còn tiếng động cơ ca nô nữa, có vẻ ông đã lên bờ. Hứa Minh Sơn đột nhiên rời đi, Lục Từ Hoàn và Hứa Mạt trong lòng đều thấp thoáng có chút bất an, lại nhất thời đi không được.

Giữa trưa, ngày càng ngả về tây. Hứa Mạt đi toilet, Lục Từ Hoàn đứng bên ngoài chờ cô, di động của Lục Từ Hoàn đột nhiên vang, vừa nhìn là Hứa Minh Sơn gọi tới-- "Vâng, ba....." "....."

"Ba?"

"....." Vẫn như cũ không có người trả lời. Chẳng lẽ ông vô tình ấn lên bàn phím, nên gọi nhầm?

Lục Tử Hoàn đang định tắt máy, bỗng nhiên có tiếng vật cứng ma sát từ trong điện thoại vang lên, sau đó là tiếng gầm giận dữ--

"....."

Hứa Minh Sơn anh chớ có trách em độc ác! Em nếu không giết anh thì người chết sẽ là em! Thực xin lỗi! Anh chớ có trách em --"

"....."

"Luu Lạc Bằng....." Thanh âm suy yếu của Hứa Minh Sơn vang lên. Tiếp theo là một loạt tiếng động, kèm theo đó là tiếng va chạm giữa hai người. Lục Tử Hoàn kinh hãi, giật mình, tựa như sét đánh ngang tai -- "Ba? Ba làm sao vậy? Cậu đang ở đây làm gì?!"

Nhưng âm thanh vẫn như cũ không dừng lại, Luu Lạc Bằng vừa kinh hoàng vừa điên cuồng giận giữ, âm thanh hỗn tạp vẫn cứ vang lên, Lục Tử Hoàn càng nghe càng hoảng sợ. Lục Tử Hoàn không dám chờ Hứa Mạt ra, chạy tới chỗ thuyền trưởng, nắm cổ áo ông lên quát: "Gọi người thả ca nô xuống! Mau!"

Ron bị rống liên sừng sốt, ý thức thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng, vội vàng phân phó thủy thủ thả ca nô. Lục Tử Hoàn nhảy lên ca nô, cứ thế vọt đi hướng về phía bên thuyền. Ba ba Hứa Mạt đang gặp nguy hiểm.....

Hứa Mạt đứng trước gương trong buồng vệ sinh, lấy hộp phấn và son môi từ trong túi xách ra trang điểm lại. Di động thông báo có một tin nhắn chuyển đến, là của Lục Tử Hoàn—

"Mạt, ba em và cậu Lạc Bằng tựa hồ phát sinh tranh chấp, anh vừa lên ca nô rồi đi, em cũng nên nhanh trở về."

Hứa Mạt giật mình! Lục Tử Hoàn lại nhắn thêm một tin nữa đến: "Mau chóng gọi xe cứu thương tới để ngửa vạ nhất."

"Ba", thỏi son trong tay Hứa Mạt rơi xuống sàn, một vòng cung màu đỏ tươi xuất hiện theo vòng lẩn của thỏi son dừng tại chân tường.

"Ba....." Hứa Mạt lao ngay ra khỏi toilet, ngay cả túi xách cũng không cầm đi.

Lục Tử Hoàn dọc theo đường đi đều liên tục gọi điện thoại cho Hứa Minh Sơn, luôn không có ai bắt máy, sau đó nhanh chóng biến thành tình trạng tắt máy không liên lạc được. Thời điểm Lục Tử Hoàn đặt chân vào Hứa gia là hơn 1h trưa, bước tới chân cầu thang liền nghe thấy một loạt tiếng vang trên tầng. Lục Tử Hoàn vội vàng lao lên.

"Ba!"

Hứa Minh Sơn đầu đầy máu tươi, cố gắng vịn ghế đứng lên. Đồ vật trong phòng hỗn độn.

"Ba, ba sao rồi! Vừa nãy rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Lục Tử Hoàn vội vàng đỡ lấy Hứa Minh Sơn.

Sau gáy của ông bị đánh tới máu me đầm đìa, ý thức có chút mơ hồ, mơ màng trông thấy Lục Tử Hoàn liên kích động vịn vào con rế, bàn tay dính máu bắt lấy cánh tay con rế.

"..... Mau..... Mau bắt lấy bọn họ..... Bắt lấy bọn họ....." Hứa Minh Sơn chỉ chỉ ra cửa, ý muốn nói kẻ hại ông đang chạy ra từ cửa sau.

"Cậu Lạc Bằng đâu ba?" Lục Tử Hoàn giương mắt liền thấy cửa mở rộng. Chẳng lẽ.....

"Mau, chính là hắn làm....." Hứa Minh Sơn kích động, thân thể ông run rẩy, tình huống khẩn cấp.

"Những chuyện khác tính sau, trước mắt phải đưa ba đi bệnh viện ngay lập tức." Lục Tử Hành đỡ Hứa Minh Sơn trên lưng, Hứa Minh Sơn lại phản kháng đẩy con rế ra.

"Không cần lo cho ta, ta không sao..... Những thứ kia so với mạng của ta còn quan trọng hơn!! Trước bắt..... Nhanh đi!"

"Như vậy sao được a....."

Hứa Minh Sơn ngoan cố, kiên trì muốn Lục Tử Hoàn đuổi theo Luu Lạc Bằng. Lục Tử Hoàn khẩn cấp gọi cho Hứa Mạt, cô nói sẽ lập tức trở về, xe cứu thương đang trên đường tới. Lục Tử Hoàn báo cảnh sát, cảnh sát cũng đang tới, trước mắt chỉ có anh lần theo vết máu đuổi theo.

Luu Lạc Bằng nhất định là bị thương, trên đường hắn ta chạy trốn vẫn còn lưu lại vết máu. Lục Tử Hoàn đuổi theo một đoạn liền phát hiện vết máu càng dày đặc. Thương thế của Luu Lạc Bằng trở nên nghiêm trọng? Đúng rồi vừa nãy cha vợ nói "bọn họ", nếu thế ắt hẳn không chỉ có một người. Lục Tử Hoàn nghĩ, có chút không yên lòng. Nếu người nhiều, anh cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Vẫn nên đuổi theo bọn họ trước, đợi cơ hội ra tay.

Giữa trưa, công trường đang xây dựng mương không khí nóng bỏng, mặt trời vô cùng chói mắt. Lục Tử Hoành đuổi theo vết máu kéo dài tới khu công trình đang xây dở, hoảng thấy bóng lưng của Lưu Lạc Bằng.

"Cậu!" Lục Tử Hoành hô một tiếng. Chỉ thấy một mình Lưu Lạc Bằng, không có người khác đi cùng. Lục Tử Hoành cũng yên tâm vài phần. Lưu Lạc Bằng trông thấy Lục Tử Hoành đang đuổi theo đằng sau, tâm thần hoảng loạn nhìn ngó xung quanh, chạy về phía mô đất cao chất đầy cát và gạch.

Hắn vừa rời lên thuyền không lâu, tranh thủ không ai để ý liền quay trở về nhà. Cầm chìa khóa hắn đã trộm tới qua, thật vất vả mới mở được cửa phòng, trong lúc vơ vết đồ trong tủ sắt liền bị Hứa Minh Sơn bắt gặp. Dưới tình thế cấp bách, hắn nổi lên sát tâm muốn giết người diệt khẩu. Đúng lúc Lưu Lạc Bằng cầm trong tay tiền mặt cùng chỉ phiếu và các giấy tờ quan trọng khác, tính chạy đi thì bất ngờ có hai gã to lớn vọt vào cùng hắn liều mạng cướp đồ. Hắn đã cùng Từ Thu Yên thương lượng chia chác thế mà ả ta dám đứng đằng sau làm hoàng tước cướp đồ trên tay hắn. ả đàn bà gian trá xảo quyết đáng chết. Lưu Lạc Bằng không cam lòng, đuổi theo hai kẻ kia suốt dọc đường, hai kẻ đó vừa chạy vừa dùng côn đập hắn vài phát, chỉ biết chạy trốn chết. Ai mà ngờ, Lục Tử Hoành lại đuổi theo phía sau. Hiện tại tiền thì không thấy đâu, hắn lại giết chết Hứa Minh Sơn, còn phải chịu tội thay Từ Thu Yên!

Đương nhiên, Lưu Lạc Bằng không biết lúc đó Hứa Minh Sơn chỉ bị hôn mê bất tỉnh chứ chưa chết. Lưu Lạc Bằng kích động chạy loạn, chạy tới đỉnh mô đất dưới chân tòa nhà mới biết mình không thể trốn được nữa, căn bản hắn đang đẩy bản thân tới đường cùng.

"Cậu đừng tới đây! Lại qua..... Lại qua tôi liền nhảy xuống!" Lưu Lạc Bằng đứng gần mép cát, trên mặt chảy một vết máu thật dài, dữ tợn vằn vẹo uy hiếp Lục Tử Hoành.

"Cậu đừng xúc động! Tôi không đi tới, không đi tới....." Lục Tử Hoành cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của hắn, tốt xấu gì Lưu Lạc Bằng cũng là cậu ruột của Hứa Mạt, chưa biết rõ sự tình anh không thể gấp gáp khiến hắn ta kích động.

"Cậu, vì sao cậu lại ra tay tổn thương ba ba Hứa Mạt, hai người họ đối xử với cậu không tốt sao? Cậu liền vì tiền tài mà bán rẻ lương tâm?" Lục Tử Hoành cố áp xuống lửa giận đang dâng trào.

"Cậu thì biết cái gì! Các người cái gì cũng đều không biết!" Trong lòng Lưu Lạc Bằng vô cùng áy náy, nhưng hơn hết vẫn là cảm giác sợ hãi và điên cuồng, "người không vì mình, trời tru đất diệt!": "Tiền tôi không lấy, kể cả giấy tờ trong két cùng chỉ phiếu chứng từ tôi cũng không lấy. Là ả Từ Thu Yên đoạt đi rồi, cậu mau đi bắt ả ta, không nên tới tìm tôi mới đúng!"

Lục Tử Hoành vốc người cao lớn, vẻ mặt ngưng trọng tức giận, khí thế thật dọa người, Lưu Lạc Bằng trong lòng dâng lên sợ hãi, không ngừng lui về phía sau, tâm thần hoảng loạn không chú ý tới chân bước hụt một phát, vướng vào viên gạch, cơ thể mất đi thăng bằng -- "A!"

Lưu Lạc Bằng kinh hoàng hét to một tiếng, thân thể không ngừng nghiêng xuống. Chết chắc rồi! Hắn lần này chết chắc rồi!

Đang lúc cơ thể chao nghiêng liền có người bắt lấy cánh tay hắn-- "Cẩn thận!" Lục Tử Hoành cắn răng, một tay nắm lấy cánh tay Lưu Lạc Bằng, một tay bám chặt vào khúc gỗ được xếp chồng lên ở bên cạnh.

Lưu Lạc Bằng nhìn khoảng cách hơn mười thước dưới chân, sợ tới mức cả người phát run, kinh hoàng hô "Cứu mạng".

"Tử Hoành a..... Cậu cứu... cứu tôi, mau cứu tôi..... Tôi là cậu của Hứa Mạt mà, là em trai của mẹ con bé, cậu nhất định phải cứu tôi a....."

Lục Tử Hoành gần như nửa thân mình treo giữa khoảng không, chỉ cần động đưa mạnh một chút là cả hai sẽ cùng ngã nhào xuống phía dưới. "Cậu đừng lộn xộn!"

Dù thân thể Lục Tử Hoành rắn chắc, đem được Lưu Lạc Bằng kéo lên thì cơ thể cũng đuối sức. Hai người ngồi xõng xoài trên bãi cát cùng gạch đá và gỗ bên cạnh, ra sức thở hổn hển. Lưu

Lạc Bằng tính đào tẩu liền bị Lục Tử Hoành bắt lấy cánh tay: "Không được đi --"

"Tôi, tôi không đi....."

Không đi.....

"Lưu Lạc Bằng bị bắt lấy, có muốn chạy đi cũng không được. Ánh mắt xoay chuyển, trong tay bốc một nắm cát, nhất thời có nảy ra ý ác độc!

Liền.....ném thẳng vào mắt Lục Tử Hoành! Lục Tử Hoành bị đau hô một tiếng, tay vẫn gắt gao cầm chặt không buông.

"Cháu rể, thực xin lỗi!" Lưu Lạc Bằng cố gắng tránh thoát, một tay đẩy Lục Tử Hoành xuống dưới. Lục Tử Hoành thét lên một tiếng kinh hãi, thẳng tắp rơi xuống nền đất phía dưới.

Lưu Lạc Bằng điên cuồng nói:"Thực xin lỗi! Tôi điên rồi! Tôi thực xin lỗi cậu!"

Người không vì mình, trời tru đất diệt! Hắn không muốn chết, không muốn ngồi tù.....

Lưu Lạc Bằng kích động chạy thoát.

Lục Tử Hoành nằm trên mặt đất ở khu công trình, máu không ngừng chảy ra từ miệng, tầm mắt dần dần mờ hồ. Trên mô đất cát, di động không ngừng

vang lên, trên màn hình hiện thị một cái tên --"Mạt".

Lục Tử Hoàn nghe thấy được âm thanh gần xa, khoe môi hơi mấp máy, lại làm cho máu chảy ra nhiều hơn -- Mạt, là vợ mới cưới của anh gọi đến -- Mạt.....

Không được..... Anh không thể chết..... Không..... Hứa Mạt.....

"Có người rơi xuống! Có người rơi xuống!" Cách đó không xa, một công nhân đang trong giờ nghỉ trưa nhìn thấy có người rơi xuống trong chớp mắt liền kinh hoàng hô to, một tốp ba đến năm công nhân nhanh chân chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mất tích

"Xin lỗi quay khách, số thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau. Sorry, the subscriber you dialed....." Hứa Mạt một lần lại một lần gọi vào số máy của Lục Tử Hoàn, vẫn không liên lạc được, trong lòng sợ hãi càng thêm lo lắng. Lục Tử Hoàn sao lại không thấy mờ mắt, anh đang ở đâu? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Hứa Mạt nhìn cửa phòng cấp cứu vẫn còn đang khép chặt, rất muốn đi tìm anh nhưng không thể phân thân rời đi được. Cha còn đang ở bên trong chưa biết tình hình thế nào.

Khi Hứa Mạt về tới nhà thì xe cứu thương cũng vừa tới nơi. Hứa Minh Sơn đã hôn mê bất tỉnh, Hứa Mạt ruột gan thắt lại sợ tới mức linh hồn suýt thoát khỏi cơ thể. Một đường đi theo xe cứu thương, đưa Hứa Minh Sơn vào bệnh viện. Hứa Mạt nhớ lại đời trước của mình, cảnh tượng Hứa Minh Sơn một mình chết đi cô đơn trong bệnh viện, hối hận và sợ hãi trong lòng điên cuồng dần xé cô. Hứa Mạt ép nước mắt trở lại không cho nó rơi xuống, hiện tại không phải là lúc để khóc.

Trải qua thời gian cứu chữa, Hứa Minh Sơn đã được cứu sống, liền chuyển bệnh nhân tới phòng bệnh đặc biệt để theo dõi. Trước khi tới bệnh viện, Hứa Mạt đã phân phó vệ sĩ đi tìm Lục Tử Hoàn. Di động vang lên, là điện thoại của vệ sĩ A Tả: "Đã tìm được anh ấy chưa?" Hứa Mạt sốt ruột.

"Thưa tiểu thư, trên đường tôi gặp được một người nói đã từng thấy một chàng trai mặc tây trang đuổi theo một người đàn ông ở phía trước, chạy tới hướng khu công trường Văn Hồ Tây Uyển, tôi đoán nhất định là Lục thiếu gia!" Vệ sĩ A Tả nói.

"Được! Anh tới đó trước, tôi sẽ lập tức đến ngay!"

Hứa Mạt lao thẳng ra khỏi bệnh viện, chạy tới công trường Văn Hồ Tây Uyển ngay cạnh khuôn viên gia đình Hứa gia.

Trong công trường vây quanh một đám người.

"Tránh ra!!" Hứa Mạt gạt đám người ra đi vào bên trong, thấy trên mặt đất loang lổ máu tươi, trong lòng lạnh lẽo.

"Vừa rồi có một chàng trai rơi từ trên ụ đất xuống! Chắc chắn chắc, thật là dọa người mà, tôi thấy rất rõ ràng....."

Hai chân Hứa Mạt mềm nhũn, đứng thẳng không nổi, A Tả kịp thời đỡ lấy Hứa Mạt.

Sẽ không... không phải là anh đâu!

Hứa Mạt điên cuồng xóc cổ áo người công nhân vừa nói vội vàng hỏi: "Anh vừa nhìn thấy người ngã xuống trông thế nào! Nói!"

Công nhân kia thấy Hứa Mạt hành động như vậy liền phát hoảng, lắp ba lắp bắp mở miệng "A, tôi trông thấy người đó mặc một thân tây trang kết hôn, dáng người đỉnh đặc cao lớn.....Cô có quen anh ta sao? Mắt anh ta rất to, má bên trái còn có một nốt ruồi nhỏ, tôi tự tay nâng anh ta lên xe cứu thương, nhìn thấy rất rõ ràng....."

Hứa Mạt trong nháy mắt chỉ cảm thấy trời đất như sụp đổ, nước mắt mơ hồ hiện lên:

"Xe cứu thương đi tới bệnh viện nào....."

"Tôi chỉ gọi vào 120, tôi không rõ là bệnh viện nào cử xe cứu thương tới....."

Hứa Mạt bảo thư ký Châu điều nhân viên đi tìm, bản thân cũng tới một bệnh viện gần đó để hỏi. Xung quanh đây có tới hơn mười bệnh viện khác nhau, cô đã tìm hết tất cả đều không có kết quả.

"Đại tiểu thư, xin đừng lo lắng, nếu người đã được xe cứu thương đưa đi, ắt hẳn bác sĩ cũng đã xử lý vết thương, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ tìm được." A Tả an ủi nói.

Hứa Mạt căn bản nghe không thấy có người đang nói. Suy nghĩ của cô đang thấp thỏm không yên, lúc này Thư ký Châu gọi điện thoại tới.

"Đại tiểu thư, đã tra được, là bệnh viện Văn Hồ buổi chiều điều một xe cứu thương tới công trường....."

Hứa Mạt một câu cũng chưa nói liền ném di động vào ghế bên cạnh, phóng xe vượt cả đèn đỏ, điên cuồng lái xe lao đi, ai đi đường nhìn thấy cũng sợ hãi không thôi. Phía sau xe cô là xe cảnh sát giao thông đang hú còi inh ỏi, cô không buồn để ý. Cô hiện tại chỉ nghĩ đến một việc, Lục Tử Hoành còn sống hay không mà thôi!

Hứa Mạt một đường cho xe chạy thẳng vào trung tâm bệnh viện, A Tả ở lại nộp phí vi phạm luật giao thông với cảnh sát. Hứa Mạt xông lên lầu, thư ký Châu đã an bày người tới đón cô.

"Cô là Hứa Mạt?" Y tá hỏi cô.

"Anh ấy đang ở đâu?"

"Ồ, ở bên cạnh....."

Y tá dẫn Hứa Mạt đang mang tâm trạng nặng nề đi vào phòng bệnh. Lục Tử Hoành nằm trên giường, nửa tỉnh nửa mê, trên đầu quấn băng gạc trắng, chỉ lộ ra một đôi mắt mê man. Bên cạnh là máy đo tâm điện, từng đường cong suy yếu màu xanh nhảy lên nhảy xuống. Hứa Mạt đứng đó bất động. Đã từng ở kiếp trước, anh cũng nằm như thế này trong bệnh viện.... Làm sao có thể biến thành như vậy! Làm sao có thể.....

Hứa Mạt nhẹ giọng gọi: ".....Tử Hoành?"

Đồng tử trong mắt anh có một chút tiêu cự, nhưng cũng không có phản ứng nhiều.

"Bệnh nhân cần yên tĩnh nghỉ ngơi, Hứa tiểu thư vẫn nên ra ngoài ngồi chờ đi."

Hứa Mạt lắc đầu: "Tôi sẽ ở trong này, sẽ không quấy rầy anh ấy....."

Kiếp trước, cô cứ thế quay đi, bỏ mặc anh một mình chết trong cô độc. Lúc này đây, cô sẽ không rời khỏi anh, cho dù vận mệnh có chia lìa hai người, ít nhất lần này cô sẽ ở bên cạnh anh. Hứa Mạt cầm bàn tay anh, thanh âm nghẹn ngào có chút run run:

"..... Anh đã hứa, sẽ không chết trước mặt em, không ra đi trước em, anh đã hứa mà....."

Cô nhin không nổi liền òa khóc nức nở, lòng đau thắt lại.

Vợ chồng Dương Thục Du khi biết tin liền cấp tốc chạy tới, thấy con trai nằm trên giường bệnh, không kìm được nước mắt. Hứa Mạt ngồi cạnh giữ bên người anh tới nửa đêm, màn hình tâm điện vẫn lên xuống, sự sợ hãi cực độ đã biến mất khi cô tìm lại được một chút cảm giác an toàn.

Thư ký Châu gọi điện thoại tới nói Hứa Minh Sơn đã tỉnh, muốn gặp cô.

"Mạt Mạt, con đi xem cha mình đi, Tử Hoành ở đây đã có cha mẹ trông chừng." Lục Vệ Quốc nói.

"Con đi trước đi, Tử Hoành giao cho chúng ta, con hãy yên tâm...." Dương Thục Du khóc nhiều, cổ họng có chút khàn khàn.

Hứa Mạt nắm bàn tay lạnh lẽo của Lục Tử Hoành, đặt trên má cọ cọ: "Chờ em trở lại....."

Hứa Mạt đi tới cửa lại quay đầu lưu luyến nhìn Lục Tử Hoành một lúc mới nhanh chóng rời đi.

"Đại tiểu thư." Thư ký Châu đợi được tới lúc thì Hứa Mạt đến.

"Ba tôi đã tỉnh?" Hứa Mạt sai dài chân nhanh bước tới phòng bệnh của cha, thư ký Chậu đi đằng sau.

"Chủ tịch đã tỉnh, nhưng tình huống có chút không tốt lắm." Thư ký Châu có chút lo âu.

"Tình trạng không ổn?"

"Àn, đúng vậy....."

Tới khi Hứa Mạt nhìn thấy cha mới hiểu hết câu nói không thích hợp của thư ký Châu là ý gì.

Hứa Minh Sơn trông thấy con gái, phản ứng có chút kích động.

"Ba, ba cảm thấy thế nào?"

"..... Hiểu Cầm..... Hiểu Cầm, em đã tới....." Hứa Minh Sơn nhìn lầm con gái thành Lưu Hiểu Cầm.

"Ba, con là Hứa Mạt, mẹ đã qua đời rất nhiều năm rồi."

Hứa Minh Sơn vẫn cứ lặp đi lặp lại, nhớ kỹ tên Hiếu Cầm. Bác sĩ thông báo cho Hứa Mạt biết rằng, vì bị kích thích quá độ dẫn đến sốc tâm lý, hơn nữa não bộ bị tổn thương làm cho bệnh nhân có biểu hiện si ngốc rất nhỏ.

"Bác sĩ, ba tôi sẽ chữa khỏi được chứ?" Hứa Mạt sốt ruột cầm lấy cánh tay bác sĩ hỏi.

"Chuyện này rất khó nói trước được điều gì, Hứa tiên sinh tuổi cũng khá lớn, để khôi phục lại như ban đầu cần phải mất một thời gian dài điều trị." Bác sĩ nói xong, nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm "Dựa theo kinh nghiệm của tôi thì Hứa tiên sinh chỉ bị sốc lâm sàng, có thể khôi phục lại được, Hứa tiểu thư xin hãy yên tâm."

Có thể khôi phục lại là tốt rồi, chỉ cần có thể trị hết là tốt rồi. Hứa Mạt tạm thời thả ra một hơi nhẹ nhõm, ở bên cạnh cha sang ngày thứ hai, thư ký Châu liền thành thật khai báo tất cả tình hình của tập đoàn cho Hứa Mạt, mặt khác còn có vụ việc mất trộm ngân phiếu cùng các giấy tờ quan trọng khác có liên quan tới cổ phần trong tập đoàn. Trực giác Hứa Mạt cho biết, chuyện này nhất định do Lưu Lạc Băng làm ra.

"Thư ký Châu, anh đi xử lý chuyện tập đoàn, buổi chiều tôi sẽ đến công ty."

Hứa Mạt trấn tĩnh phân phó. Phần tài chính bị chuyển ra không đáng sợ, vừa vặn có thể tra được một chút chứng cứ, tìm hiểu nguồn gốc của chuyện này.

Hứa Mạt gọi điện thoại cho Dương Thục Du hỏi tình huống của Lục Tử Hoàn. Dương Thục Du nói Lục Tử Hoàn vẫn chưa tỉnh, nhưng bác sĩ bảo tình trạng có chuyển biến tốt và ổn định, bảo Hứa Mạt hãy yên tâm chăm sóc cho cha ở bên đó.

Hứa Mạt tính toán giữa trưa sẽ qua chỗ anh đang điều trị, nhưng không ngờ được, Dương Thục Du đã gọi điện thoại tới: "Mạt Mạt! Tử Hoàn không thấy đâu cả!"

"Không thấy?!"

Hứa Mạt hoảng hốt, để Lý Tinh Tinh và bác Trung lưu lại chăm sóc Hứa Minh Sơn, vội vàng phóng xe tới bệnh viện Tử Hoàn đang nằm. Mới bước ra thang máy liền nhìn thấy ánh mắt sung đỏ của mẹ chồng.

"Mẹ, Tử Hoàn anh ấy đâu?" Hứa Mạt hỏi Dương Thục Du.

"Buổi sáng nay, bệnh trạng Tử Hoàn không ổn định, bác sĩ đẩy đi phòng cấp cứu, cha mẹ ngồi bên ngoài chờ, kết quả băng ca được đẩy ra không phải là Tử Hoàn....." Dương Thục Du khóc không thành tiếng.

"Mẹ đừng vội, chậm rãi nói....." Trong lòng Hứa Mạt gấp tới độ như kiến bò trên chảo nóng.

"Sau đó y tá nói, trong lúc cha mẹ ngồi chờ trước cửa phòng cấp cứu thì có người tới làm thủ tục chuyển viện, lập tức đưa người đi luôn..... Nhưng cha mẹ căn bản không biết à! Quả thực quá hoang đường....."

Hứa Mạt ghen một bụng khí tức giận liền đi tìm y tá trưởng, kêu viện trưởng lập tức đến gặp cô.

"Hứa đại tiểu thư, chúng tôi đều dựa theo quy định mà làm việc, người đến trình ra giấy tờ có quan hệ với người bệnh, cũng không phải do chúng tôi tự ý chuyển bệnh nhân đi." Viện trưởng là một người đàn ông trung niên, họ Triệu, mắt hí mũi tẹt, ánh mắt phát ra tia khôn khéo, thái độ vô cùng hợp lý.

"Ông nói người đó đưa ra cái gì chứng minh thân nhân? Cha mẹ của anh ấy đều ở đây, còn tôi là vợ anh ấy cũng ở đây. Ông làm việc như thế mà coi được à!" Hứa Mạt tức đỏ mặt, nước mắt vòng quanh rơi xuống.

"Chuyện này, chúng tôi có quy định bảo mật không thể để tiết lộ." Triệu viện trưởng cương quyết, nói rõ không muốn nhiều lời.

"Chuyển tới bệnh viện nào?"

"Thật xin lỗi, người nhà bệnh nhân dặn dò chúng tôi phải giữ bí mật."

Hứa Mạt "Rầm" một tiếng vỗ mạnh lên bàn công tác, cầm cổ áo Triệu viện trưởng nhấc lên.

"Mẹ kiếp, ông không muốn sống nữa đúng không?"

Triệu viện trưởng liền hoảng hốt, không ngờ cô gái tuổi còn trẻ này quyết đoán lớn như vậy, nhưng ông cũng không phải thò trắng nhát gan, mặt mũi không thể dễ vút đi như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Manh mối

Triệu viện trưởng nâng mắt hừ lạnh nói: "Hứa đại tiểu thư, tôi biết cô là thiên kim của Hứa lão gia, nhưng thật xin lỗi, bệnh viện chúng tôi không thuộc quyền quản lý của cô. Hơn nữa chúng tôi cũng chỉ theo quy định mà làm việc thôi, cô tới chỗ chúng tôi kiểm chuyện cũng không được lợi gì!"

Hứa Mạt giận dữ, nhưng biết nếu cứ tiếp tục ép hỏi viện trưởng cũng không có kết quả, chỉ tổ lãng phí thời gian. Bây giờ đành phải nhờ cảnh sát can thiệp. Cảnh sát vào cuộc điều tra, bệnh viện chắc chắn phải hợp tác.

"Thư ký Châu, lập tức gọi điện cho cục trưởng cục cảnh sát thành phố, hẹn 7 giờ tối nay tới Anh Hoàng ăn cơm." Hứa Mạt gọi điện thoại tới Châu thư ký.

"Được, tôi sẽ liên lạc ngay."

"....."

Hứa Mạt tắt di động, an ủi vợ chồng Dương Thục Du.

"Ba, mẹ, xin hãy yên tâm, mọi chuyện đã có con ở đây." Hứa Mạt kiên định hứa với bố mẹ chồng.

Dương Thục Du và Lục Vệ Quốc cả một đêm không ngủ, Lục Tử Hoành bỗng dưng không thấy đâu, vợ chồng họ nôn nóng không sao yên lòng được. Dương Thục Du kéo tay Hứa Mạt "Mạt Mạt, sao mọi chuyện lại thành thế này, đang yên đang lành sao chuyện này lại xảy ra...."

Hai vợ chồng Dương Thục Du không hiểu chuyện gì đang diễn ra, quả thật là tai họa cứ thế bất ngờ ập tới.

"Có phải do kẻ thù nào làm ra hay không?" Lục Vệ Quốc ở bên cạnh nhắc nhở.

Hứa Mạt vỗ vỗ bàn tay Dương Thục Du: "Không phải kẻ thù địch gì đâu ạ, nhà chúng con làm ăn đứng đắn, không thể gây thù kết oán. Không có việc gì, chỉ là phát sinh một số chuyện ngoài ý muốn, qua hai ngày nữa thì mọi chuyện sẽ ổn thôi ạ. Chuyện của Tử Hoành cha mẹ cũng không cần lo lắng, con nghĩ....."

Trong lòng Hứa Mạt chợt nảy ra một ý, nhưng thấy ánh mắt bố mẹ chồng lộ vẻ lo âu sốt ruột, đem lời định nói ra nuốt xuống.

"Hai ngày nữa sẽ có kết quả điều tra, cha mẹ trước mắt hãy trở về nhà nghỉ ngơi, an tâm chờ tin tức từ phía con."

Hứa Mạt nhờ Trịnh Thành đưa bố mẹ chồng về nhà.

Sau đó Hứa Mạt đứng ở bên ngoài cửa lớn bệnh viện, nhìn lên biển hiệu -- "Bệnh viện Vân Hồ "

.....

Hứa gia xảy ra biến cố, Giang gia tại buổi chiều ngày thứ hai mới biết được. Giang Chấn Hoa và bà Chu cùng Giang Dịch Thần tới bệnh viện thăm Hứa Minh Sơn.

"Nếu em cần trợ giúp có thể nói với tôi, tôi nhất định sẽ giúp em." Giang Dịch Thần cùng Hứa Mạt sóng vai đứng ở hành lang bệnh viện.

"Hừm? Vậy thì cảm ơn lòng tốt của anh nha." Hứa Mạt nghĩ một đằng nói một nẻo, ai đều có thể nghe ra ý khinh thường trong lời nói của cô.

"Hứa Mạt, em có thể nói chuyện nghiêm túc với tôi một chút được hay không, cho dù bây giờ coi tôi như bạn bè cũng không được sao?" Giang Dịch Thần nắm lấy hai vai Hứa Mạt, có chút tức giận nói.

"Thần....." Từ Tiểu Cẩn xuất hiện tại một góc hành lang, nhìn thấy Giang Dịch Thần và Hứa Mạt đứng cùng nhau liền vội vàng đi tới. Hứa Mạt cười lạnh một tiếng, nói với Giang Dịch Thần: "Anh nếu thật sự muốn giúp tôi, thì hãy mang theo tâm can bảo bối của anh cách xa tôi ra. Đây là trợ giúp lớn nhất với tôi rồi!"

Hứa Mạt xoay người rời đi, mắt lờm một cái liếc qua Từ Tiểu Cẩn. Từ Tiểu Cẩn cũng nhìn cô, ánh mắt ẩn giấu vui sướng. Hứa Minh Sơn nằm viện, thần trí mơ hồ, chuyện tập đoàn tạm thời để Hứa Mạt xử lý. Hợp đồng mua bán nhà đất mất tích, tài chính công ty bị chuyển ra ngoài, chồng mới cưới cũng không biết ở đâu, chuyện nhà, công việc, Hứa Mạt thật sự chống đỡ không nổi.

Chuyện Lục Tử Hoành mất tích đã giao cho cảnh sát xử lý. Bình thường Lâm cục trưởng có quan hệ rất tốt với Hứa gia, đáp ứng Hứa Mạt sẽ xuất toàn lực tìm cho bằng được Lục Tử Hoành. Mặt khác cũng tra luôn vụ mất trộm ở Hứa gia. Mở rộng cửa văn phòng, Hứa Mạt ngồi phịch lên ghế dựa bằng da, nhũ mày chìm vào suy nghĩ..... Là ai? Là ai nhằm vào Hứa gia.....

Tuy rằng hiện tại xác định người động thủ là Lưu Lạc Bằng, nhưng lấy tính cách và con người của cậu không có khả năng tự dưng làm ra chuyện như thế, cũng không thể lên kế hoạch chu đáo tỉ mỉ như vậy....

Băng dày ba thước, gia nghiệp nhà họ Hứa không phải chỉ bằng một chút chuyện nhỏ này mà sụp đổ được.

Chỉ bằng những thủ đoạn rẻ tiền ngu ngốc ấy đã mơ tưởng lật đổ cô? Thật nực cười!

Hứa Mạt ngồi trong phòng yên lặng cân nhắc. Chỉ cần xác định thông tin tài khoản được chuyển ra, mọi chuyện đều dễ giải quyết!

Lâm cục trưởng hai ngày sau gọi điện tới, tra được Lục Tử Hoành bị chuyển đến một bệnh viện tư nhân tại thành phố S, buổi sáng hôm đó có một nam một nữ tới gặp viện trưởng bệnh viện Vân Hồ. Hứa tiến đến Cục cảnh sát, ngồi xem video theo dõi, người đàn ông kia chỉ là vệ sĩ, người phụ nữ trung niên còn lại mới là chủ nhân của hắn ta. Hai người bước vào phòng viện trưởng ước chừng khoảng mười phút, lúc đi ra, trong tay bà ta cầm giấy tờ gì đó, vô tình ngẩng đầu nhìn vào camera của bệnh viện. Hứa Mạt trong lòng giật mình, là bà ta?!

Di Bích.

Di Bích cùng viện trưởng có quan hệ? Có thể sai khiến ông ta làm việc? Sau đó, thư ký Châu nói cho Hứa Mạt biết đây không phải bệnh của nhà nước mà thuộc quyền quản lý của một tập đoàn.

Nếu mẹ đẻ anh mang anh đi, ít nhất anh vẫn được an toàn, chỉ cần không phải người nhằm vào nhà cô bắt anh đi diệt khẩu là tốt rồi. Nhiều ngày lo lắng, đầu căng như dây đàn cuối cùng có thể buông lỏng ra. Trước mắt cô phải đi thành phố S tới bệnh viện đó tìm Lục Tử Hoành.

"Làm ăn cái kiểu gì thế này! Một thứ có giá trị để dùng cũng không có!" Từ Thu Yến "ba" một tiếng đem mọi thứ trộm được trong két sắt của Hứa Minh Sơn ném tung tóe trên bàn. Tức giận run người, răng nghiến ken két.

"Tôi đã sớm nói, cô đừng tưởng có thể lật đổ Hứa gia dễ dàng như vậy." Dương Kim Ba ngồi trên ghế bành trước bàn làm việc, hai chân gác lên bàn, ngón tay kẹp điều thuốc lá Cuba.

"Ông có nói, nhưng ông không nói với tôi mọi thứ lấy được đều chuyển đến dưới tên ông!" Từ Thu Yến phẫn nộ mạnh miệng quát.

Dương Kim Ba chính là Hán lão tổng năm đó mua nhà cho Từ Thu Yến.

"Năm đó tôi đã mua tặng cô ngôi nhà, một chút việc con con này cô hỏi báo lại cho tôi cũng không đủ ấy chứ." Dương Kim Ba vẻ mặt nham hiểm tính kế.

Từ Thu Yến ngoài cười nhưng trong không cười: "Ngôi nhà kia chỉ đáng trăm đến vạn đồng, tài liệu tài chính này là hơn 1000 vạn a....Hơn nửa hộp đồng nhà đất cùng ngân phiếu kia cũng đáng giá nhiều tiền...."

Dương Kim Ba thờ ơ, tiền còn chứ tới tay đâu. Người đàn bà này nghĩ quá mức hồn nhiên, nào có chuyện dễ dàng như vậy. Từ Thu Yến ngữ khí mềm nhẹ đi xuống cười nói: "Dù sao anh cũng là em mà em cũng là anh, hai ta nhiều năm giao tình như vậy cũng không nên để ý tiểu tiết này nọ....."

Dương Kim Ba nâng cằm Từ Thu Yến lên, quan sát trái phải khuôn mặt ả ta: "Cô vẫn thông minh như thế, chỉ tiếc....Nếp nhăn đã nhiều hơn, phụ nữ trôi theo năm tháng dễ dàng lão hóa a...."

Dương Kim Ba nói xong liền cười rộ lên. Từ Thu Yến giận dữ quay cuồng, nhưng vẫn nhịn xuống.

"Thu Yến, tôi khuyên cô hãy an phận thủ thường đi. Nhà đầu nhà Hứa gia không phải là kẻ dễ bắt nạt, sớm muộn gì chuyện cô làm cũng bị phanh phui."

Từ Thu Yến trong lòng lộp bộp cứng ngắc cười nói: "Hai ta cùng trên một chiến thuyền....."

Dương Kim Ba từ chối cho ý kiến, vẻ mặt lộ rõ bộ dáng không thềm đếm xỉa.

Từ chỗ Dương Kim Ba đi ra, câu nói kia của lão làm lòng Từ Thu Yến dâng lên nỗi lo sợ. Nếu lần này không thể ảnh hưởng tới căn cơ của Hứa gia, thì bà ta liền xong đời!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thiên Dật

Thành phố S cách thành phố N nơi Hứa Mạt sinh sống không xa, đi qua trung tâm thành phố và thêm nửa giờ lộ trình xe chạy là tới địa phận thành phố S.

Hứa Mạt mang theo A Tả vội vàng đến bệnh viện Hi Khang khoa não tại thành phố S. Đây chính là bệnh viện mà Lục Tử Hoành được chuyển tới.

Bên ngoài trời nắng gay gắt, khác hẳn với không khí lạnh lẽo tràn ngập mùi thuốc sát trùng thoang thoang trong bệnh viện. Khoa não bệnh viện Hi Khang là chuyên khoa xuất huyết não lớn nhất của tư nhân đầu tư vào đây, tại thang máy, đại sảnh, hành lang luôn có y tá cùng bác sĩ đi qua đi lại, những băng ca di chuyển từ phòng bệnh sang phòng cấp cứu lướt đến lướt đi, có thể thấy được sự đồ sộ to lớn của bệnh viện.

Hứa Mạt ở trong đại sảnh sốt ruột chờ, nhìn đồng hồ điểm 14:12.

Một y tá dáng người cao gầy mặc đồng phục màu trắng đặc trưng đi tới, hướng về phía Hứa Mạt cười cười: "Hứa tiểu thư, xin mời đi theo tôi."

"Được, làm phiền cô dẫn đường." Hứa Mạt theo sau.

Y tá dáng cao cao này chính là trưởng y tá, vừa rồi được phó viện trưởng thông báo đi tiếp một "nhân vật quan trọng", đưa người lên tầng 11 gặp bệnh nhân đang điều trị trong phòng VIP của bệnh viện.

Cô y tá cứ ngỡ rằng khách tới thăm đi theo đoàn hoặc là một lão tổng bụng phệ, không nghĩ tới "nhân vật trọng yếu" trong miệng phó viện trưởng lại là một cô gái trẻ tuổi mới hơn hai mươi.

Y tá trưởng vụng trộm nhìn vào vách tường thang máy bằng chất liệu inox đang phản xạ lại hình ảnh của Hứa Mạt, chỉ thấy cô ấy ăn mặc đơn giản một kiểu đầm đen trắng, tóc dài hơi xoăn,

ánh mắt trong suốt như nước, trên mặt hiện lên vẻ mệt mỏi vì đi đường xa. Trên người không có bao nhiêu trang sức, chỉ có một chiếc vòng cổ bạch kim, à, trên tay cô đeo một chiếc nhẫn kết hôn bằng kim cương, thoạt nhìn đã biết thân phận không tầm thường.

Y tá trưởng đảo mắt quan sát Hứa Mạt rất nhanh liền nhìn sang vệ sĩ A Tả, làm cho cô càng tò mò không biết lai lịch của cô gái này là gì...

Thang máy này là thang máy VIP chỉ chạy từ tầng 11 lên tới tầng 14, khi cửa thang máy mở ra còn có đứng sẵn bên ngoài chờ bọn họ.

Hứa Mạt quan sát tỉ mỉ, từ các góc của thang máy đến nền của tầng lầu này đều không nhiễm một hạt bụi. Xem ra bệnh viện tư này có tập đoàn rất lớn chống lưng.

Y tá trưởng đưa Hứa Mạt tới trước cửa phòng bệnh liền rời đi. Hứa Mạt liếc mắt một cái đã trông thấy thân ảnh quen thuộc đang nằm trên giường bệnh, đáy lòng treo lơ lửng cuối cùng cũng thả lỏng, ánh mắt ẩm ướt. Từ Hoàn...

"Chúng ta lại gặp nhau." Giọng nói ưu thương của một người phụ nữ từ trong phòng truyền đến. Hứa Mạt giật mình, mở toang cửa phòng bệnh thì trông thấy một người phụ nữ trung niên ngồi bên dưới cửa sổ đang rộng mở, hai chân bắt chéo tạo nhả hút thuốc.

"Quả nhiên là bà!" Hứa Mạt đã sớm nghi ngờ có thể là bà ta. Di Bích cầm trong tay thuốc còn lượn lơ lẩn khói trắng, buồng đôi chân đang bắt chéo đứng lên, vòng tay trước ngực, nhìn Hứa Mạt từ trên xuống dưới.

"Nhìn cô một thân chật vật phong trần mệt mỏi so với lần trước gặp mặt thật là thảm thương. Tiểu thư cao quý trước đây đâu rồi!"

"Chính bà bắt cóc Lục Từ Hoàn?!" Hứa Mạt đối với bà ta mang theo một chút địch ý, nhất là khi cô nhấn mạnh từ "bắt cóc".

Di Bích đi tới, nhả ra một vòng khói thuốc: "Tôi thấy lúc đó trong nhà cô loạn trong giặc ngoài, căn bản không có thời gian chăm sóc Từ Hoàn, tôi liền tiếp nhận chăm sóc nó, với lại nếu ta không nhanh chân chuyển nó tới bệnh viện tốt nhất để điều trị, chỉ sợ Từ Hoàn sẽ để lại di chứng biến thành si ngốc."

Hứa Mạt nghe ra dụng ý của di Bích, trong lòng dâng lên một trận áy náy, đau lòng.

"Đừng ở chỗ này hút thuốc." Hứa Mạt đoạt lấy thuốc trên tay di Bích ném xuống sàn, lấy chân đạp nát. Di Bích hừ một tiếng cười nhẹ cũng không để ý sự vô lễ của Hứa Mạt, tầm mắt chuyển tới giường bệnh: "Dương Thực Du ắt hẳn đã nói cho cô biết tất cả. Từ Hoàn là con trai tôi, tôi mới là mẹ đẻ của thằng bé. Lại nói tiếp, cô mới là con dâu của tôi."

"Mẹ chồng tôi sống ở thành phố N, không ở nơi này." Lúc trước người đàn bà này biết Từ Hoàn có bệnh nan y trong người liền vứt bỏ con ruột, một người mẹ như vậy giờ lại tỏ ra quan tâm chăm sóc để làm gì? Nếu anh tỉnh lại biết được sự thật ắt hẳn sẽ vô cùng thương tâm.

"Năm đó bà nhẫn tâm vứt bỏ con trai ruột hiện tại bà không nên trở về tìm anh ấy, chỉ làm cuộc sống của Từ Hoàn càng thêm xáo trộn mà thôi."

"Tôi không nghĩ muốn phá huỷ cuộc sống của nó!" Giọng nói của di Bích đột nhiên sắc bén vài phần, điều chỉnh tâm tình hòa hoãn lại một chút liền giữ chặt cánh tay Hứa Mạt, nhìn vào mắt cô nói: "Tôi chỉ muốn.....Bồi thường cho nó... Đem những thứ vốn thuộc về con trai tôi mang trả lại cho nó....."

Hứa Mạt nhìn vào đôi mắt di Bích, bên trong đôi mắt ấy cô thấy một loại cảm xúc đau lòng, áy náy, bị thương làm cô cũng bị ảnh hưởng.

"Từ Hoàn tuy rằng không ảnh hưởng tới tính mạng nhưng cơ thể gần như bị tàn phế, não bộ bị chấn động mạnh, nếu không chữa trị tốt sẽ dẫn tới khả năng biến thành đờn ngốc....."

"Tôi sẽ mời bác sĩ tốt nhất, tay nghề giỏi nhất. Nhất định chữa khỏi bệnh cho anh ấy!"

"A, khắp cả nước cũng không có một bác sĩ chuyên khoa não nào có thể chữa hết bệnh cho Từ Hoàn." Di Bích đáp lại chần cho Từ Hoàn.

"Bà làm sao biết được sẽ không thể chữa hết bệnh cho Từ Hoàn?!" Hứa Mạt gấp đến độ nước mắt đảo quanh. Không cho phép người khác nói không chữa hết bệnh cho anh! Anh nhất định sẽ khỏe lại, nhất định trở lại bình thường, nhất định....

Di Bích không thích thái độ cường thế của Hứa Mạt nhưng khi nhìn thấy nước mắt cô trong lòng liền mềm dịu lại. Cô gái này thật tình yêu thương con trai bà. "Nhà chúng tôi bỏ vốn đầu tư các bệnh viện, đương nhiên sẽ hiểu rõ hơn. Được rồi, đừng khóc nữa....."

Di Bích lau đi nước mắt của Hứa Mạt: "Thế giới vô cùng rộng lớn, bác sĩ không chỉ có ở Trung Quốc. Ở Canada có khoa não tốt nhất thế giới. Tôi đã liên lạc với giáo sư trong hiệp hội y tế viết giấy giới thiệu cho Từ Hoàn, viện nghiên cứu khoa học não bộ MCGILL đã đồng ý tiếp nhận Từ Hoàn."

"Thật vậy sao....." Hứa Mạt giống như bất được còng cổ cứu mạng. Y học nước ngoài tiên tiến hơn trong nước rất nhiều, nhưng muốn sang bên đó chữa trị cần có thư giới thiệu, không có một người có địa vị trong giới y học tiền cữ, bên kia họ sẽ không đồng ý tiếp nhận Hứa Mạt muốn nói "Tôi lập tức dẫn anh ấy đi" nhưng bỗng nhiên nhớ tới cô còn có người cha thần trí không ổn định nằm trong bệnh viện, còn công việc của tập đoàn cần xử lý. Hiện tại vướng bận nhiều việc như vậy, cô có muốn đi cũng không được.....

Di Bích vỗ vỗ bả vai Hứa Mạt: "Nếu cô tin tưởng tôi, hãy an tâm giao Từ Hoàn cho tôi, một năm sau, tôi cam đoan trả lại cho cô một Từ Hoàn khỏe mạnh nguyên vẹn như lúc ban đầu.."

"....."

Lúc Từ Hoàn rơi xuống may mà có hai miếng vải bạt cản bớt lực rơi, bằng không làm sao còn mệnh mà nằm ở đây. Trong cái rủi cũng có cái may a....

Hứa Mạt ở bên cạnh Lục Từ Hoàn cho tới buổi trưa, Lục Từ Hoàn vẫn còn chìm sâu trong mê man, nhưng anh lại lưu luyến bàn tay Hứa Mạt, mỗi lần Hứa Mạt lơ đãng không nắm chắc tay anh, điện tâm đồ thể hiện nhịp tim liên rối loạn.

Hứa Mạt lau đi nước mắt, chua xót nở nụ cười. Ý thức Lục Từ Hoàn nhất định vẫn tỉnh táo mới biết cô ở cạnh bên người anh. Trong cơn mê anh nỗ lực mau chóng tỉnh lại, trở về bên cô....

"Anh đừng sợ, em không đi, em sẽ ở trong này....."

Hứa Mạt nhìn đôi mắt khép chặt của anh, ánh sáng chiếu vào lông mi đen nhánh, da mặt trắng nõn nhìn rõ từng sợi lông tơ. Cô hi vọng biết bao đôi mắt này sẽ mở ra, nhìn cô một cách si mê, dù chỉ là một cái liếc mắt, cũng tốt....

Trong mắt Hứa Mạt, người cha Hứa Minh Sơn luôn là cây đại thụ che trời cho cô, cô chưa bao giờ nghĩ tới, cây đại thụ mà cô dựa vào lại đột ngột ngã xuống như thế. Lúc này cô mới chính thức ý thức được, trên vai cô không chỉ có cuộc sống của mình mà còn có rất nhiều trách nhiệm khác....

Hứa Mạt đang thả hồn suy nghĩ thì thư ký Châu gọi điện tới. Hứa Mạt nhìn thoáng qua Di Bích đứng bên cửa sổ đang nhìn phong cảnh bên ngoài, cô bước ra khỏi phòng bệnh nhận cuộc gọi.

"Đã có tin tức cậu của tôi?"

"Đã tìm được, tên đáng chết đó trốn trong khu phế liệu ở ngoại ô thành phố!" Thư ký Châu đè nén tức giận, cố gắng không thể hiện giọng nói quá vô lễ cho Hứa Mạt nhẹ thấy.

"Được, sáng mai tôi sẽ trở lại. Mạt khác...trước hết chú đừng thông báo cho cảnh sát, cứ cứ người theo dõi, đừng bứt dây động rừng."

"Đại tiểu thư! Lưu Lạc Bằng làm ra những chuyện thất đức như vậy, cô còn muốn thả cho hắn một con đường sống sao?" Thư ký Châu tức giận bắt bình.

"Tôi đều có tính toán, chú cứ làm theo an bài của tôi đi."

Hứa Mạt ngắt điện thoại, đáy lòng trầm xuống. Tôn thương do người thân gây ra làm cho người ta đau xé ruột gan. Cho dù muốn đưa người cho cảnh sát, cô cần biết rõ lý do cậu hành động như thế! Mỗi lần nhớ tới khuôn mặt của cậu có nét tương tự mẹ mình, cô không đành lòng nhìn tâm.

Không phải muốn bỏ qua hành động độc ác của cậu mà chỉ muốn biết đến cùng là vì sao. Là bị ép, hay là đã có âm mưu từ trước mới tới tiếp cận gia đình cô....

Di Bích đưa Hứa Mạt về nhà ăn cơm, mục đích chính là cho Hứa Mạt nhìn thấy bối cảnh gia đình bà để Hứa Mạt yên tâm giao Lục Từ Hoàn cho mình.

Nhà của Di Bích ở khu Lam Sơn cách đây mười dặm* về phía Bắc, là kiểu biệt thự hiện đại dựa lưng vào núi. Có lẽ xung quanh đây cũng là khu biệt thự cao cấp.

(*) 1 dặm ~ 1,609 km ; 10 dặm ~ 16,090 km

Di Bích vừa lái xe vừa mở nhạc nghe, ngón tay thỉnh thoảng gõ nhẹ lên tay lái có vẻ thoải mái.

"Từ Hoàn nằm ở bệnh viện hôn mê bất tỉnh, một chút cũng không nhìn ra bà đang khổ sở." Hứa Mạt nói trắng ra.

Di Bích hạ thấp kính râm nhìn Hứa Mạt: "Ai nói ta không khó chịu? Chẳng lẽ đau lòng thì phải khóc lên khóc xuống, hay giống như cô u sầu, mặt ủ mày chau?"

Hứa Mạt nhíu mày. Chẳng lẽ nên giống bà thoải mái vui vẻ như vậy sao?

Trên đường đi di Bích nói miên man không dứt về gia đình bà ta. Tên bà ta là Thẩm Gia Bích, con cháu phú thương Thẩm gia ở Hongkong, năm 79 thì gả cho cha đẻ của Từ Hoành tên là Tiêu Tiểu Hoành. Trong nhà cũng có một người con, xem như là em trai Từ Hoành tên là Thiên Cầm.

Di Bích còn kể một số chuyện vặt khác nữa, chỉ duy nhất chuyện bỏ rơi Lục Từ Hoành là không đề cập đến. Hứa Mạt thật ngoài ý muốn khi thấy Tiêu gia so với Hứa gia và Giang gia còn xa hoa hơn, đương nhiên không loại trừ khả năng họ thích khoe khoang sự giàu có của mình. Hứa Mạt chính thức gặp mặt cha đẻ của anh – Tiêu Hoành, một người đàn ông trung niên nghiêm túc khoảng 50 tuổi, khuôn mặt hao hao giống Từ Hoành.

"Cô là vợ của Thiên Dật?" Tiêu Hoành buông chén trà xuống, hỏi Hứa Mạt. Người tên Thiên Dật trong câu hỏi của ông chính là Lục Từ Hoành, bọn họ đã đặt tên cho con trai lớn là Tiêu Thiên Dật. Đột nhiên đối diện với bố mẹ chồng từ trên trời rơi xuống làm cô không có một tí háo cảm nào. Nhất là khi con trai không biết sống chết ra sao mà ông ta còn có thể nhàn nhã ngồi trên sofa xa hoa, nghe nhạc từ máy quay đĩa cổ, ung dung thưởng thức hồng trà.

"Đúng vậy." Hứa Mạt lãnh đạm gật đầu hỏi.

Tiểu Hoành cao thấp đánh giá Hứa Mạt, cười gật gật đầu, dường như rất vừa lòng: "Đứa nhỏ đó thật có phúc khí....."

Hứa Mạt nhìn Tiểu Hoành, dường như thông qua ông ta thấy được một Từ Hoành khi bước sang tuổi 50, tính tình Từ Hoành sẽ càng thêm nội liễm trầm ổn chứ không giống Tiểu Hoành ra vẻ là một người ngạo mạn, điểm này cùng với Thẩm Gia Bích thật giống nhau. Mặt khác, em trai Từ Hoành trong miệng Thẩm Gia Bích, Tiêu Thiên Cầm có bộ dáng và khuôn mặt không giống Tiểu Hoành và Thẩm Gia Bích. Hứa Mạt cảm thấy rất kỳ quái.

Sau khi ở tại Tiêu gia com nước và nói chuyện xong Hứa Mạt cũng không ở qua đêm, trong lòng luôn nhớ tới Từ Hoành, liền vội vàng trở lại bệnh viện.

"Mạt Mạt, bà ta..... là tôi mang Từ Hoành đi phải không?" Tại hành lang bệnh viện, Dương Thục Du lo lắng hỏi Hứa Mạt.

Hứa Mạt không biết làm sao để an ủi mẹ chồng: "Mẹ, xin đừng lo lắng, bà ta chỉ đưa anh ấy đi chữa bệnh, chữa khỏi anh ấy sẽ trở lại với chúng ta. Từ Hoành là con trai hai mươi mấy năm của mẹ, bà ta không dám đưa anh ấy đi đâu."

Hứa Mạt an ủi một hồi, vợ chồng Dương Thục Du mới an tâm.

Trong cửa hàng váy cưới, Giang Dịch Thần và Từ Tiểu Cầm đang cùng nhau chọn áo cưới. Từ Tiểu Cầm vui vẻ hăng hái chọn tới chọn lui, sắc mặt tái nhợt khi bị bệnh đã phai đi không ít.

Giang Dịch Thần ra khỏi cửa hàng nghe điện thoại, lúc quay vào về mặt âm trầm pha lẫn sự tức giận.

"Thần, tuần trăng mật chúng ta lại tới Ly Giang** đi, lần trước đi vừa đúng mùa mưa, vẫn chưa thưởng thức được hết phong cảnh nên thơ trữ tình nơi đó." Trong cửa hàng áo cưới, Từ Tiểu Cầm vuốt ve váy cưới bằng tơ lụa, ảo tưởng tưởng lại tốt đẹp phía trước, quay đầu lại thấy Giang Dịch Thần cả người tỏa ra sát khí, dọa cô ta hốt hoảng sợ hãi.

(**) *Ly Giang: tên một con sông nổi tiếng ở Quảng Tây – Trung Quốc*

Giang Dịch Thần nắm tay Từ Tiểu Cầm, cắn răng nói: "Không cần. Bởi vì chúng ta sẽ không kết hôn. Tôi đã từng yêu một người tên Từ Tiểu Cầm, nhưng nay người đó đã sớm chết rồi...."

Giang Dịch Thần hất tay Từ Tiểu Cầm ra, nhấc chân nhanh chóng rời khỏi cửa hàng váy cưới, lưu lại Từ Tiểu Cầm giật mình đứng tại chỗ, quên cả khóc: "Thần....."

Chính lúc này, Từ Thu Yến gọi điện thoại tới. Từ Tiểu Cầm luống cuống nhận cuộc gọi, nước mắt rơi xuống: "..... Mẹ....."

"Cầm Cầm, Giang Dịch Thần có nhắc tới chuyện gì với con hay không?"

Từ Tiểu Cầm trong lòng chấn động, giờ thì cô ta đã hiểu lời nói của Giang Dịch Thần ám chỉ chuyện gì. Chẳng lẽ anh đã phát hiện rồi? Từ Tiểu Cầm nhìn cổ tay chẳng chịt vết sẹo, chỉ cảm thấy cả cơ thể rơi xuống hầm băng.

".....Tên khốn vô liêm sỉ Lưu Khải Đông kia, lão ta dám bán đứng mẹ!....." Giọng nói của Từ Thu Yến truyền tới tức giận mắng. Từ Tiểu Cầm nghe mẹ nổi giận, trong lòng chỉ có một ý niệm: Xong rồi. Giang Dịch Thần sẽ không tha thứ cho cô?! Còn một chuyện nữa làm cho Từ Tiểu Cầm càng thêm sợ hãi, Từ Thu Yến dám động tay động chân với Hứa gia, nếu bị tố giác mới thật sự là tai họa ngập đầu. Thời gian này, cô thường xuyên giật mình từ trong giấc mộng, cuộc sống hàng ngày bí bức lo sợ.....

"Mẹ, người đàn ông kia có tin tức gì không?" Từ Tiểu Cầm hỏi tới Lưu Lạc Bằng.

"Mẹ cũng tính nói với con. Có, Kiến Xương vừa nói với mẹ, tên đó đang trốn trong khu phế liệu ngoài thành phố, hiện tại mẹ sẽ đi cùng Kiến Xương tìm hắn ta."

"Hai người tính toán làm thế nào bây giờ?" Từ Tiểu Cầm có chút sốt ruột. Muốn để một người đang sống phải ngậm miệng là rất khó.

"Cùng lắm thì cho hắn ta chút tiền, cho hắn ta đi xa chút, không để Hứa gia tìm thấy tố cáo chúng ta là được."

"....." Từ Tiểu Cẩn nghe xong kế hoạch của mẹ liền cảm thấy bất an. Từ Thu Yến là người thủ đoạn độc ác nhưng chung quy từ trước tới nay bà ta vẫn luôn gặp xui xẻo.

Hứa Mạt chăm sóc Lục Từ Hoành cả một đêm. Bình minh ló rạng, Lục Từ Hoành dần dần mở mắt, mệt mỏi vô lực, cảm giác bàn tay ấm áp mềm mại của ai đó đang nắm lấy tay mình, con mắt chuyển động chậm chạp, vừa vận nhìn thấy Hứa Mạt đang ghé đầu lên giường bệnh nằm ngủ. Nắng sớm xuyên qua rèm cửa sở màu xanh nhạt, phủ lên sườn mặt Hứa Mạt, ôn nhu mà yên tĩnh.

Lục Từ Hoành ngậy ngốc đánh giá Hứa Mạt, tìm tòi nghiên cứu trên khuôn mặt cô..... Lại dần dần lâm vào mê man.

Lúc Hứa Mạt tỉnh lại là lúc ánh nắng rực rỡ chiếu sáng cả căn phòng. A, rõ ràng tối qua cô nắm tay anh, hiện tại vì sao lại là Lục Từ Hoành nắm tay cô?

"Từ Hoành, anh tỉnh rồi sao?" Hứa Mạt nhẹ giọng gọi Lục Từ Hoành một tiếng. Anh vẫn yên tĩnh ngủ say, không có phản ứng.

Thư ký Châu gọi điện tới thúc dục Hứa Mạt mau chóng trở về, nếu kéo dài thêm thời gian Lưu Lạc Bằng sẽ chạy mất. Vợ chồng Lục gia cứng rắn muốn ở lại chăm sóc cho Từ Hoành mới an tâm, Hứa Mạt thấy có bố mẹ chồng ở đây chiếu cố nên cô yên lòng rời đi.

Hứa Mạt vội vàng đánh xe trở về, tới thành phố N đã là 9 giờ. Hạng mục cùng hợp tác với Giang gia, hợp đồng ký kết mua địa ốc xây khu chung cư là do công ty bất động sản của tập đoàn

Hứa gia làm, bây giờ hợp đồng cùng nguồn tài chính thực hiện công trình không cánh mà bay thì hạng mục làm sao có thể tiếp tục xây dựng.

Công ty của Giang gia mà truy cứu trách nhiệm cũng là một phiền toái lớn. Thêm nữa báo cáo tài chính của tập đoàn bị lấy cắp, chủ tịch không hiểu sao nằm viện, nghe nói là bị kẻ thù hãm hại, toàn bộ tập đoàn từ trên xuống dưới ai cũng hoang mang lo sợ, yên phận làm việc nhưng cũng không thiếu bàn ra tán vào, phỏng đoán tới điều tồi tệ nhất.

Hứa Mạt liên tục tiếp nhận hơn mười cuộc gọi từ các công ty con, tập đoàn Hứa gia có hơn mười công ty lớn nhỏ, trong đó có 6 công ty đều xuất hiện vấn đề. Tư liệu bên trong công ty đều bị đánh cắp, hoặc văn kiện bảo mật bị mất, rõ ràng là có người cố ý gây hỗn loạn.

Nhưng mà, Hứa Mạt hiện tại cũng không tới công ty hay tới bệnh viện chỗ Hứa Minh Sơn đang nằm.

"Thư ký Châu, cậu của tôi đang ở đâu? Ngoại ô phía Đông hay phía Nam?"

"Thưa tiểu thư, ngoại ô phía Nam." Thư ký Châu bước nhanh đuổi kịp Hứa Mạt.

Thư ký Châu thấy Hứa Mạt vẫn mặc bộ đầm đen trắng trên người từ hôm qua, trong lòng có chút cảm khái.

Tiểu thư ưa thích sạch sẽ, nhất là quần áo không bao giờ mặc một bộ tới ngày thứ hai, cho dù mùa đông có mặc áo khóa ngoài cũng không ngoại lệ. Ông chưa bao giờ thấy biểu tình nghiêm trọng như vậy của Hứa Mạt, làm thư kí cho Hứa Minh Sơn bao năm nay, cũng coi như đồng sự đắc lực kiêm bạn bè thân thiết của Hứa lão gia, nhìn Hứa Mạt như vậy ông cũng thấy đau lòng thay.

Trên vai cô bé gánh bao nhiêu trọng trách, áp lực từ các phía phải lớn tới ngần nào.

Hứa Mạt âm thầm sốt ruột. Cậu, đây là cơ hội cuối để cậu chuộc tội. Xe Hứa Mạt lao đi được nửa đường, người theo dõi Lưu Lạc Bằng đột ngột gọi điện th oại tới, nói có một nam một nữ trung niên lên lút đi vào từ cửa sau, bộ dáng rất khả nghi.

Hứa Mạt thầm kêu không tốt, đoạt điện thoại trong tay thư ký Châu: "Nhanh! Đi vào bắt hai người bọn họ lại!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Mạnh mẽ

Bên trong khu phế liệu rất lớn, thùng cát tông và giấy báo bỏ đi xếp thành một tòa núi cao, xung quanh lộn xộn chất đống những thứ linh tinh, muốn tìm người cần bản không dễ dàng!

Lưu Lạc Bằng trốn trong góc xó âm u, cầm một cây bút chì bỏ đi viết cái gì đó lên một tờ giấy trắng coi như sạch sẽ. Viết vài ký tự lại gỡ gỡ mớ tóc rối bù, suy nghĩ khổ sở. Bên chân rải rác bầy, tám tờ giấy vo tròn.

"Aiz! Không viết nữa!" Lưu Lạc Bằng phiền chán xoa xoa đầu tóc rối.

"Ái chà, mới vài ngày không thấy, anh đã biến thành bộ dáng của chó rồi ư--" Từ Thu Yến khoanh tay nhìn Lưu Lạc Bằng ngồi trong xó tường. Lưu Lạc Bằng sợ tới mức run lên, giấy bút trên tay rơi xuống đất.

"Là cô!" Lư Lạc Bằng hận cắn răng. Đều do ả đàn bà này mà ra! Nếu không phải do ả ta như âm hồn không tan lấy nhược điểm của hắn ra uy hiếp, hắn nhất định còn ở Hứa gia ôm chăn ngủ ngon.

"Dù sao tôi cũng là tử tù! Tôi liều mạng với cô!" Lư Lạc Bằng cá chết lưới rách xông lên, còn chưa động được vào cổ Từ Thu Yến liền bị một con dao sáng lóa đâm tới, hắn giật mình lùi lại nhưng vẫn bị chém trượt qua da tay, đau đớn và sợ hãi lui bước về phía sau.

Nhậm Kiến Xương cầm một con dao trong tay, Lư Lạc Bằng không dám tiến lên. "Hứa đại tiểu thư quả là đáng thương khi không có một người cậu như anh, một con chuột cống trốn chui trốn nhủi.... ha ha ha.... Đem anh vào công ty làm việc, trước một câu cậu, sau một câu cũng cậu.

Chắc chắn chắc, cô ta thật quan tâm anh a, anh giết cha và chồng cô ta, anh không phải là người." Từ Thu Yến chanh chua nói.

"Tôi....." Lư Lạc Bằng nếu biết vậy đã chẳng làm, thống khổ không thôi: "..... Tôi không phải cố ý, tôi cũng không ngờ....."

"Tôi khinh, đã ích kỷ còn tìm cớ biện minh, bắt quá quên đi....." Từ Thu Yến hướng Nhậm Kiến Xương ra hiệu. Nhậm Kiến Xương cầm túi tiền bằng nhựa màu đen ném xuống chân Lư Lạc Bằng.

Lạc Bằng, bịch một tiếng, miệng túi hở một góc lộ ra cọc tiền in màu đỏ chói.

"Trong đó có 6 vạn, anh cầm lấy mà trốn đi nơi xa chút, đừng ở đây để họ tìm ra, còn phải suốt ngày trốn trốn tránh tránh."

Lư Lạc Bằng nghe thế liền giận dữ: "Đưa tôi có 6 vạn liền muốn đuổi tôi đi?! Mẹ nó! Đừng có mơ!"

Từ Thu Yến tức giận nhìn chăm chăm Lư Lạc Bằng: "Trên tay anh đã giết 3 mạng người mà dám mơ tưởng bàn điều kiện với tôi? Anh có tin hay không chúng tôi sẽ giết anh, sau đó dàn cảnh sợ tội tự tử?"

Từ Thu Yến cố ý nói như vậy để đe dọa Lư Lạc Bằng, bà ta nào có gan giết người.

Lư Lạc Bằng phẫn nộ và sợ hãi, trừng mắt nhìn một nam một nữ đứng trước mặt cắn chặt răng. Nhậm Kiến Xương nhìn chăm chăm Lư Lạc Bằng, tay quơ quơ con dao: "Lư Lạc Bằng, cùng bọn tôi cá chết lưới rách đối với anh không có lợi ích gì. Còn không bằng cầm tiền đi tới một nơi khác, với số tiền này cũng đủ để anh thành gia lập nghiệp, chúng tôi cũng yên ổn sống. Cớ sao lại không đồng ý?"

Lư Lạc Bằng toàn thân run run, không biết là do bị dọa hay do tức giận, từ trong hàm răng bật ra một chữ: "Được....."

Nhậm Kiến Xương thấy Lư Lạc Bằng cúi người nhặt túi tiền trên mặt đất, lời kéo Từ Thu Yến rời đi. Chỗ này không nên ở lâu.

"Yến Yến, chúng ta đi mau."

Từ Thu Yến xoay người liền hét thảm một tiếng – Lư Lạc Bằng đã nhanh tay nhặt một thanh sắt vụn đập lên đầu Từ Thu Yến, lúc này máu tuôn ra xối xả.

"Thằng khốn nạn! Mờ dờ..." Nhậm Kiến Xương cầm con dao lao về phía Lư Lạc Bằng, Lư Lạc Bằng nhanh tay đập con dao rơi xuống đất. Hai người xông vào đánh nhau!

Bộ mặt Lư Lạc Bằng dữ tợn xanh mét: "Đều do chúng mày hại tao! Hại tao ra tay giết thân nhân! Hôm nay tao sẽ giết chết chúng mày, miễn cho chúng mày lại đi hại Mạt Mạt, cho dù muốn tao đền tội....."

Lời còn chưa nói hết, Lư Lạc Bằng bị đau kinh hô, quỵ rạp trên mặt đất, trên lưng cắm một con dao nhọn – Từ Thu Yến toàn thân phát run. Mẹ ta giết người!

Bỗng nhiên, cách đó hơn mười thước có ba bóng người xông ra từ chông các-tông. Đó chính là người Hứa gia sai theo dõi Lư Lạc Bằng, nghe thấy tiếng nói chuyện vang lên liền chạy tới.

"Yến Yến, chạy mau!" Nhậm Kiến Xương sợ hãi kéo Từ Thu Yến chạy trốn.

Lư Lạc Bằng quỵ rạp trên mặt đất, sau lưng máu tươi giàn giụa, cổ vuron tay về phía nửa trang giấy đang viết dở lúc trước, chưa kịp chạm vào tờ giấy, cánh tay đã xụi lơ buông thõng.....

Hứa Mạt vừa đuổi tới bên ngoài khu phế liệu liền nhận được cuộc gọi từ người theo dõi Lư Lạc Bằng: Lư Lạc Bằng bị giết chết!

Hứa Mạt chạy lướt qua chông các-tông, vài ụ đồ vật linh tinh, một đồng thùng phuy, rốt cục cũng nhìn thấy Lư Lạc Bằng quỵ rạp trên mặt đất trong một góc tối. Hóa ra ngoại trừ cửa trước và cửa sau, bên cạnh còn có một cửa hông, hướng ra rừng cây là đường quốc lộ. Nghĩ tới kẻ giết cậu có lẽ chạy hướng đó đào thoát. Hứa Mạt nói không nên lời cảm xúc ngổn ngang trong lòng, lúc chết Lư Lạc Bằng vẫn mở to đôi mắt, cô liền ngồi xuống vuốt mắt cho cậu.

"Đã báo cảnh sát chưa?" Hứa Mạt hỏi.

"Thưa đại tiểu thư, họ lập tức đến ngay, trên cục đã thông báo cho cảnh sát địa phương." A Tả trả lời.

"Đại tiểu thư mau nhìn này!" Thư ký Châu nhặt tờ giấy gần tủ thì lên đưa cho Hứa Mạt xem. Hứa Mạt cầm tờ giấy nhìn nhúm vuốt vuốt cho phẳng, trên mặt giấy xiêu xiêu vẹo vẹo viết một hàng chữ không đúng chính tả -- "Thực xin lỗi Mạt Mạt, cậu đáng chết! Là cậu hại chết ba mạng người. Nhưng cậu là bị ép buộc, cậu không phải tự nguyện. Có người mang hồ sơ vụ án giết người của cậu ép cậu hợp tác, ép cậu phải trộm văn kiện chứng từ gì đó của công ty, cùng với hợp đồng và ngân phiếu nữa. Cậu không còn mặt mũi nào nhìn cháu, cũng không dám để người tìm được, cậu sợ chết. Cho nên cậu viết vào trong tờ giấy này, thăm nghĩ nhắc nhở cháu, có người muốn hại cháu, người đó là Từ..... "

Câu cuối cùng chưa viết hết, ước chừng đang viết tới đó thì có người phát hiện nên dừng bút, vo tờ giấy vứt xuống. Lưu Lạc Bằng nhắc nhở cô đề phòng ai? Hứa Mạt nắm chặt tờ giấy, trong lòng như lửa thiêu đốt, tức giận và đau đớn. Ba người cứ đi theo dõi luôn tự trách, Hứa Mạt nhìn bọn họ chưa nói câu nào.

"Tôi đi ra ngoài hít thở không khí." Hứa Mạt đi về phía cửa chính, mới đi tới cửa liền dựa vào thanh cửa nôn ra.

Sống từng đó năm, cô chưa bao giờ tận mắt chứng kiến tình cảnh giết người đầm máu như vậy.

"Đại tiểu thư, cô không sao chứ." A Tả vội vàng tiến lên, vỗ vỗ lưng Hứa Mạt giúp cô nhuận khí.

Cảnh sát đến gọi mấy người Hứa Mạt đi cục cảnh sát lấy lời khai. Hứa Mạt liền gọi điện thoại cho Lâm cục trưởng thông báo tình hình, ông liền gọi cho cảnh sát Trương đi tới hiện trường vụ án. Cảnh sát Trương thụ lý vụ án của Hứa gia nhanh chóng chạy tới, Hứa Mạt liền đem tờ giấy của người đã mất lưu lại đưa cho cảnh sát Trương.

"Câu cuối cùng vẫn chưa viết xong, đây chắc chắn là tên người đã sát hại Lưu Lạc Bằng, cũng có thể là người đứng sau hãm hại Hứa gia."

Cảnh sát Trương nhìn vào tờ giấy phân tích: "Chỉ tiếc hãn chưa viết hết câu, không biết là cái gì "tự"?!"

Ánh mắt Hứa Mạt càng ngày càng lạnh: "Tôi nghĩ là "Từ" chứ không phải là "Tự."

"Từ?"

"....."

Hứa Mạt mấy ngày nay đều thiếu ngủ, không có nhiều thời gian để nghỉ ngơi.

Hứa Mạt xử lý xong xuôi mọi chuyện bên khu phế liệu liền trở về, vào bệnh viện chăm sóc Hứa Minh Sơn.

Sau ngày Hứa Minh Sơn bị thương tinh thần của ông gần như si ngốc, nháy mắt trông ông già đi rất nhiều. Hứa Mạt chứng kiến hết thảy, xót xa đau lòng cố nén nước mắt. Ông chỉ có một người con gái là cô.

Ít ra thần trí của ông hôm nay khá tốt, ông đã nhận ra Hứa Mạt.

Hứa Mạt hỏi bác sĩ, bác sĩ bảo ông ấy đang dần bình phục, không lâu nữa có thể sẽ hoàn toàn khôi phục thần trí, chỉ là hiện tại hai chân của Hứa Minh Sơn vẫn chưa có cảm giác, cần tiếp tục lưu lại bệnh viện quan sát và điều trị triệt để.

Tuổi đã lớn còn bị thương ở đầu khó tránh khỏi bệnh tình có biến chứng.

Hứa Mạt vẫn luôn nghĩ tới việc Lục Từ Hoàn đang nằm ở bệnh viện bên kia, công việc của tập đoàn đè nặng lên vai. Hợp đồng bị mất, văn kiện cần trình báo thì phải làm cho xong, cần bổ sung sửa chữa phải làm ngay, còn phải giảm bớt vốn lưu động, lại phải bù lỗ cho những khoản bị thiếu hụt, cùng cố các hợp đồng đã tiến hành, giảm thiểu tới đa những sai sót không cần thiết ở các công ty con.....

Phòng họp vẫn còn sáng đèn, không khí trong phòng căng thẳng nghiêm túc. Hứa Mạt ngồi đúng vị trí của Hứa Minh Sơn vẫn hay ngồi. Tập đoàn Hứa gia cùng các tập đoàn khác kinh doanh không giống nhau. Tiền thân là xí nghiệp gia tộc, từng bước phát triển cho tới ngày nay trở thành một tập đoàn lớn có danh tiếng trên thương trường.

Hứa Mạt tiếp nhận chức vụ của Hứa Minh Sơn cũng không cảm thấy có cái gì không ổn. Mười một lão tổng của các công ty con lần lượt ngồi vào ghế của mình, sắc mặt ai cũng nặng nề âm trầm.

"Chuyện hợp đồng nhà đất bị mất cách đây không lâu đã được Lưu tổng xử lý, nếu bên cục xây dựng không đồng ý phê duyệt lại, thì sẽ nhờ Giang tổng - Giang Chấn Hoa ra mặt giúp đỡ." Hứa Mạt bình tĩnh nói, vành mắt đen và trũng sâu biểu hiện sự mệt mỏi, dù có mệt đến mấy cô không thể ngã xuống.

"Được."

"Không biết các vị còn muốn bổ sung điều gì không?" Hứa Mạt chăm chú nhìn 11 người đều lớn tuổi hơn cô, có nhiều kinh nghiệm hơn cô: "Nếu không còn chuyện gì, thì tan họp đi."

"Đợi một chút, đại tiểu thư. Bên công ty cung cấp dịch vụ năng lượng của chúng tôi thiếu hụt trầm trọng nguồn tài chính, trước mắt có rất nhiều đơn đặt hàng nguyên vật liệu sử dụng năng lượng mặt trời, khách hàng đã thông báo bốn, năm lần chờ không nổi nữa rồi."

Nhắc tới tiền đầu Hứa Mạt liền đau. Suốt bao năm qua đây là lần đầu tiên cô thiếu tiền.

"Bảo bọn họ chờ thêm một tuần nữa."

"Nhưng..... Được rồi, tôi sẽ cùng bọn họ nói chuyện một chút."

Bắt ngờ tiếp quản công việc, Hứa Mạt chưa quen thuộc lắm, cô đã cố hết sức, lập kế hoạch đầu tư, viết phương án thực hiện, tổng hợp hồ sơ giấy tờ từ các công ty con, nắm bắt toàn bộ hình thức kinh doanh các ngành của tập đoàn, xem họ đang làm những gì.

Lúc Hứa Mạt ra khỏi công ty đã là nửa đêm, cả người mệt đến cực hạn. Hứa Mạt nhìn lên bầu trời lấp lánh ánh sao, trăng đêm nay thật tròn, trầm tĩnh, mát lạnh, làm cô nhớ tới ánh mắt anh. Rất muốn trông thấy anh, nghe giọng nói của anh, hơi thở tươi mát của anh, nụ hôn của anh, rất nhớ....

....

Bệnh viện Hi Khang tầng 11 trong phòng VIP, vợ chồng Dương Thục Du ngủ trên giường nhỏ.

Lục Tử Hoành vẫn yên tĩnh nằm đó như đang ngủ say. Điện tâm đồ gợn sóng lên xuống có tiết tấu dao động.

Anh vẫn khỏe.

Hứa Mạt dù mệt mỏi nhưng rất an tâm, cái gì cũng không cần lo nghĩ, chỉ cần anh khỏe mạnh là tốt rồi..

Thời gian cứ thế tích tắc trôi đi, bình minh ló rạng phá tan bóng đêm. Trên giường, Lục Tử Hoành dần dần mở mắt, người đầu tiên anh thấy -- Hứa Mạt.

Lại là cô ấy.

Ngón tay Lục Tử Hoành giật giật, suy yếu vuốt ve hai má Hứa Mạt, không hiểu sao trong lòng bồi hồi, gợn lên một tầng ôn nhu yêu mến. Cảm giác này, rất kỳ quái.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Ác mộng

Nhiều ngày qua, Hứa Mạt đã dần quen với công việc của tập đoàn, các văn kiện đang dần được bổ sung, chỉ số hồi đoái của các công ty dần ổn định, chỉ riêng về phần tiền tài chính bị đánh cắp còn chưa có thu hồi lại.

Tuy nhiên, cảnh sát Trương đã gọi điện thoại tới thông báo, họ đã lần ra nơi số tiền bị mất cắp được chuyển đến....

"Honolulu Coffee" là quán cà phê tao nhã và đông khách nhất thành phố N, bởi nó chiếm cứ một vị trí tuyệt đẹp, xung quanh là các khu chung cư và biệt thự cao cấp, những khách hàng lui tới phần lớn là tầng lớp tri thức, tổng giám đốc của các công ty lớn nhỏ khác nhau, cậu ấm cô chiêu con nhà giàu.

Một người đàn ông trung niên với cái bụng phệ, nước da ngăm ngăm nâu, tay cầm cặp táp bằng da, bước vào cửa liền nhìn ngó xung quanh.

Hứa Mạt liếc mắt liền thấy người đàn ông đó, vậy người phục vụ phân phó một câu, người phục vụ gật đầu đáp ứng, đi về phía người đàn ông kia: "Tổng giám đốc Dương, mời đi bên này."

Dương Kim Ba nhìn sang chỗ ngồi của Hứa Mạt, ánh mắt nhất thời sáng lên -- khá lắm, tuổi trẻ xinh đẹp ưu tú!

"Cô chính là Hứa tiểu thư?" Cả cuộc đời Dương Kim Ba không bao giờ bỏ qua những người phụ nữ quyền rũ, thời trai trẻ ông ta tiêu tiền như nước, phong lưu phóng khoáng, đến cả nhà còn có thể mua tặng cho Từ Thu Yên.

Đối với ánh mắt tham lam thèm thuồng của Dương Kim Ba, Hứa Mạt kìm nén sự chán ghét kinh tởm trong lòng, khóe miệng nhếch lên, ngoài cười trong không cười, nói:

"Xin lỗi, tôi họ Hứa nhưng không phải "tiểu thư" như trong lời nói của ngài, ngài có thể gọi tôi là Hứa tổng hoặc chủ tịch Hứa."

Hứa Mạt tìm mình khiến cho Dương Kim Ba ngoài ý muốn, nhưng lại thăm đoán nguyên nhân sâu xa bên trong. Lúc Từ Thu Yên chuyển giao giấy tờ tài chính cho ông ta, lão đã nghĩ ngay sẽ có lúc Hứa Mạt tới tìm mình. Cho nên những tư liệu và ngân phiếu tài chính đó một tờ lão cũng chưa động tới. Lão đã sớm dự đoán được số tiền cùng bản hợp đồng này lão không thể chiếm được. Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy được. Có mạng trọng, nhưng có mạng để hưởng không mới là quan trọng.

"Hứa tổng tìm tôi có chuyện gì sao?"

"Cũng không có gì, chỉ là muốn gặp Dương tổng để đàm phán hợp tác." Hứa Mạt nhẹ cuối mắt che giấu tức giận, vờ điều chỉnh nhẫn cưới trên tay.

"Cô muốn cùng tôi bàn hợp tác? A --"

Dương Kim Ba nghiêng ngẫm nhìn Hứa Mạt, cơ thể lão dựa hẳn vào lưng ghế sofa, cười cười ngạo mạn, biểu tình đùa cợt hoàn toàn không xem trọng cô gái trước mặt chút nào. Nha đầu tuổi còn non mà dám cùng lão đàm phán "hợp tác".

"Hiện tại tập đoàn Long Khoa đang loạn trong giặc ngoài, tôi không rõ Hứa "tổng" có cái gì để cùng tôi nói chuyện "hợp tác"?"

Hứa Mạt cười sáng lạn: "Nếu Dương tổng không muốn quý công ty phải đóng cửa vô thời hạn, tôi đề nghị ông nên nghiêm túc cùng tôi nói chuyện. Xin thứ cho tôi nói thẳng, thái độ của ông.....tôi không thích."

Hứa Mạt đem một chồng tư liệu đặt lên bàn, đổ hết giấy tờ ra trước mặt Dương Kim Ba.

Dương Kim Ba nhìn lướt qua tiêu đề trên các tập hồ sơ tư liệu, thoáng chốc biến sắc.

Xí nghiệp y dược sản xuất thuốc chữa bệnh, không có cái nào là không làm chết người, 2 năm trước xí nghiệp của Dương Kim Ba sản xuất ra một loại thuốc Penicilin, vừa tung ra thị trường liền có vài khách hàng mua thuốc về dùng và chết. Lúc đó lão phải chạy khắp nơi nhờ vả không ít mối quan hệ để ếm nhem thông tin xuống, bí mật bồi thường thiệt hại cho gia đình các nạn nhân, bên báo chí và truyền thông nào đánh hơi thấy cũng hỏi lộ không cho tin tức phát tán ra ngoài. Rõ ràng các tư liệu về những người dùng thuốc chết đã bị tiêu hủy, cô ta làm thế nào lòi ra được cả một chồng lớn, ngay cả ảnh chụp màu cũng có.

Dương Kim Ba lập tức phát công suất 100% tinh táo tinh thần, không dám có nửa điểm khinh thường, cọt nhả như vừa rồi nữa.

"Hứa tổng, cô muốn hợp tác chuyện gì xin cứ nói." Trong lòng Dương Kim Ba sao có thể không hiểu rõ, Hứa Mạt tìm lão chỉ có chuyện vụ trộm của Hứa gia.

"Tôi nghĩ không cần tôi nói thì ông cũng biết là chuyện gì rồi chứ!"

"Hứa tổng quả nhiên thông minh. Nhưng mà, kêu tôi không một lý do đem hơn 1000 vạn tài chính hai tay hoàn trả, tôi thật sự luyến tiếc a."

"Ông không sợ tôi phát đơn lên tòa án?"

"Nếu cô quả thật có chứng cứ trong tay, cô sẽ không tới tìm tôi. Dù sao tôi cũng rất hứng thú nghe chuyện "hợp tác" mà cô đề nghị."

A! Lão ta đã đánh giá bản thân quá cao rồi...Hứa Mạt bất động thanh sắc.

"Ở tập đoàn Long Khoa có công ty truyền thông Hạ Long, hiện đang giữ bên ngoài 17 khối Led, có thể cho bên ông sử dụng miễn phí nửa năm để quảng cáo cho loại thuốc mới "Thái Thư". Chỉ cần ông trong vòng ba ngày trao trả toàn bộ giấy tờ văn kiện, hợp đồng, ngân phiếu cho bên tôi."

"Hừm? Làm gì có chuyện tiện nghi như vậy." Một khối Led để dùng quảng cáo sẽ mất 10-15 vạn chi phí, nửa năm thời gian cũng là một khoản tiền khổng lồ.

"Đương nhiên không có! Nửa năm sau, nếu ông tiếp tục đầu tư quảng cáo thì phải tự bỏ phí ra. Nếu không.... tôi cũng không ngại hai bên cùng ra tòa giải quyết, dù sao lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, đừng tưởng tôi thật sự không tìm ra được chứng cứ ông cấu kết với Từ Thu Yến làm việc xấu. Mặt khác....."

Hứa Mạt nhìn tập tư liệu để trên bàn: "Công ty truyền thông Hạ Long chuyên về internet, nhận quảng cáo trên các kênh truyền hình, muốn truyền bá thông tin rất dễ dàng. Cho nên tôi đề nghị Dương tổng nhất định phải đưa ra quyết định đúng đắn, cũng không nên vội cự tuyệt lời đề nghị của tôi....."

"Cô!" Dương Kim Ba từ trên sofa nhảy dựng lên, trợn tròn mắt. Lão vốn cho rằng Hứa Mạt cầu xin lão để đổi tiền trở về, lão vốn định chiếm một phần cổ phần trong Long Khoa, không nghĩ tới nha đầu kia đã tính toán mọi đường làm cho lão không có đường lui, thật giỏi a!

Dương Kim Ba nghĩ nghĩ, thôi, coi như gia tăng tuyên truyền quảng cáo miễn phí, thật là tức chết, không chiếm được chỗ tốt gì, chi là... nửa năm quảng cáo miễn phí có chút....

"Mặt khác, hãy đưa tôi mọi chứng cứ về tội trạng của Từ Thu Yến....." Hứa Mạt nhấp một ngụm cà phê, quên không cho thêm đường vào, thật đáng: "Phí quảng cáo LED nửa năm ta có thể giảm cho ông 8 phần."

Dương Kim Ba cúi đầu buồn bực muốn nôn ra máu, sớm biết thế không nên đưa ra chủ ý chết tiệt này. Lão chỉ hận sao lúc đó uống nhiều rượu, nóng đầu cứ thế đáp ứng Từ Thu Yến....

".....Được! Tôi đồng ý....."

Mọi chứng cứ về những việc làm của Từ Thu Yến đã được thu thập đầy đủ, Hứa Mạt phân phó A Tà điều người theo dõi chặt chẽ nhất cử nhất động của hai mẹ con Từ Thu Yến. Sống lại ở kiếp này cô chưa bao giờ muốn dính dáng hay chủ động trêu chọc hai mẹ con nhà này, nhưng không ai biết trước được chuyện gì, bọn họ quần quýt lấy cô không buông, vậy thì cũng đừng trách cô nhẩn tâm.

Cô tính toán không lập tức đưa chứng cứ cho cảnh sát, trò chơi mèo vờn chuột, phải cho con chuột ăn no thì con mèo cũng no bụng.

Những thứ bị đánh cắp đã được chuyển về một nửa, nửa còn lại vẫn nằm trong tay Dương Kim Ba. Lão già gian thương, lấy được tiền tới tay thì vui sướng, ép buộc nhà ra thì nhăn nhó.

Hứa Mạt kêu thư ký Châu phát ra tối hậu thư, Dương Kim Ba hứa hẹn nhất định trong vòng một tuần sẽ trả hết.

Hứa Mạt đi bệnh viện thăm cha. Tinh thần Hứa Minh Sơn hôm nay tốt lên rất nhiều, chỉ có hai chân vẫn còn không cử động được. Bác Trung mỗi ngày đều đến bệnh viện bầu bạn Hứa Minh Sơn, hai ông lão cao tuổi nói miên man những chuyện xưa khi còn trẻ, cũng thấy vui vẻ hơn.

Hứa Mạt lo lắng nhất là Từ Hoàn, tranh thủ thời gian chạy sang thành phố S, nhưng...

"Mạt Mạt..... Từ Hoàn đã bị Thẩm Gia Bích mang đi, đi Canada....." Dương Thục Du vội vàng lau nước mắt, bi thương đau xót.

"Mẹ, anh ấy bị đưa đi khi nào?" Ánh mắt Hứa Mạt phát ra ánh sáng lạnh. Không nói một câu với cô liền cứ thế đưa người đi!

"Sáng hôm nay bị đưa đi....."

Hứa Mạt vội vàng lấy di động ra bấm số của Thẩm Gia Bích: "Xin lỗi quý khách. Số thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau.... "

Chắc bà ta đang trên máy bay.....

Hai chân Hứa Mạt mềm nhũn, ngã ngồi ở cửa phòng bệnh, hai mắt trống rỗng nhìn giường bệnh, hốc mắt ảm ướt.

Không sao, xử lý tốt mọi chuyện ở tập đoàn, qua hai ngày nữa cô sẽ đi Toronto thăm anh.....

Những nguy cơ tài chính của tập đoàn đã được giải quyết, còn lại là công việc của công ty bất động sản Kim Khoa bắt tay hợp tác với Giang gia về hạng mục xây dựng khu biệt thự và khu chung cư. Hợp đồng nhà đất, ngân phiếu chứng từ chưa có, đây mới là chuyện phiền toái cần gấp rút giải quyết. Hứa Mạt tới Long Khoa xem xét lại các hạng mục, những vấn đề quan trọng và dự đoán những tình huống có thể xảy ra...

Nhưng tạm thời cô không muốn nhìn thấy Giang Dịch Thần, bởi thế cô giao cho tổng giám đốc Lưu Cương toàn quyền xử lý với bên đối tác Giang gia.

Thẩm Gia Bích đến Toronto ngày thứ hai liền gọi cho Hứa Mạt, các hình ảnh chụp âm bản X-Quang, báo cáo chuẩn đoán bệnh tình của Từ Hoàn tất cả bằng tiếng Anh đều chuyển vào email cho Hứa Mạt. Cô vô cùng lo lắng nhưng cũng không thể phân thân rời đi được. Hứa Minh Sơn tạm thời chưa thể quay trở lại tập đoàn, chức chủ tịch trước mắt giao cho Hứa Mạt. Cô còn trẻ, kinh nghiệm không đủ nhưng sự hiện diện của cô đối với sự tồn tại của tập đoàn Long Khoa được ví như nữ hoàng Anh quốc. Nữ vương Anh quốc là biểu tượng của hoàng gia, tuy nhiên ở đây cũng có sự khác biệt, đó là quyền không chế tập đoàn vẫn ở trong tay Hứa gia.

Sau ngày Từ Thu Yên tự tay đâm chết Lưu Lạc Bằng, ngày đêm ngủ không yên, mỗi lần nhắm mắt lại liền thấy hình ảnh đôi tay ướt đẫm máu tươi cầm dao đâm vào Lưu Lạc Bằng, cảnh tượng máu thịt văng khắp nơi. Từ Thu Yên như người điên lâm bầm lâu bầu trốn ở trong phòng, rèm cửa sổ che kín ánh sáng bên ngoài, trong phòng một màu đen u ám.

"Tránh ra! Buông tôi ra! Tôi không có giết người..... Tôi không có giết người... không có! Không có....."

Mụ đã 3 ngày không ngủ, ánh mắt đã thâm đen trũng sâu, trong tâm mắt đều bao phủ một màu đen, hằn lên những tia máu.

"Mẹ....." Từ Tiểu Cẩn đẩy cửa ra, bật công tắc đèn trên tường lên, trong phòng ngủ thoáng chốc sáng choang.

"A! Ai bảo con bật đèn! Tắt đi! Mau tắt đi!" Hốc mắt Từ Thu Yên hăm sâu, tóc tai bù xù, cuộn mình ngồi trong góc tường, ánh sáng xuất hiện làm cho mụ sợ hãi.

Từ Thu Yên bỗng nhiên nhớ tới cái gì, bỏ nhào qua bắt lấy cánh tay Từ Tiểu Cẩn: "Có phải lại có người mang ảnh chụp đến hay không? Phải hay không?!"

Từ Tiểu Cẩn nước mắt rơi lã chã, Từ Thu Yên trở thành người điên điên khùng khùng, cô không biết phải làm sao.

Vào buổi sáng mỗi ngày, trong hòm thư Từ gia đều có một xấp ảnh chụp -- Lưu Lạc Bằng trừng trừng hai mắt, quỳ gối trong vũng máu, trên lưng cắm một con dao nhọn.

Tinh thần Từ Thu Yên hoảng sợ mấy ngày liền, thậm chí có lần cầm con dao gọt hoa quả cắt cổ tay để tự sát, may mà Từ Tiểu Cẩn phát hiện kịp thời mới không xảy ra án mạng. Hai người không dám đi bệnh viện, chỉ có thể ở nhà tự băng bó, bây giờ vẫn còn chảy ít máu, vết thương chưa liền hẳn. Từ Tiểu Cẩn ôm mẹ cắn môi khóc, hoang mang và lo sợ. Báo ứng bọn họ phải gánh đã đến sao...

"Mẹ, mẹ..... Chúng ta đi tự thú đi, đi tự thú....."

Từ Thu Yên nghe vậy càng khùng hoảng hơn, đẩy Từ Tiểu Cẩn ra: "Con cũng muốn hại mẹ! Ngay cả con cũng muốn hại mẹ!! Cút -- Con cút đi!"

"Mẹ....."

Từ Tiểu Cẩn cố gắng kéo Từ Thu Yến, Từ Thu Yến ra sức phản kháng.

"Cứu mạng..... Cứu mạng a....."

Từ Thu Yến lao xuống tầng chạy đi, cửa chính vừa đẩy ra, ảnh chụp bay toán loạn từ trên cao xuống, mỗi bức ảnh đều là các góc chụp khác nhau, cùng một nội dung: Lưu Lạc Bằng chết mờ to hai mắt, vũng máu lênh láng, con dao cắm trên lưng.

"A -- a!!" Từ Thu Yến hét chói tai, điên cuồng lao đi -- "Vì sao không buông tha cho tôi....."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thẩm phán

Hứa Mạt cảm di động nâng má sưng sờ, muốn gọi điện thoại cho Thẩm Gia Bích. Cô muốn nghe một chút giọng nói của Từ Hoành nếu anh đã tỉnh lại...

Nhấn cuộc gọi nhưng không có người nghe máy, gọi hai lần liền dừng không gọi nữa. Hứa Mạt đi tới cửa sổ sát đất. Phòng làm việc của cô nằm trên tầng 27 cao ốc Long Khoa. Từ nơi này quan sát, thành thị phồn hoa thu hết vào đáy mắt. Nhà cao tầng, cây xanh, người đi đường, phương tiện giao thông, ngọn đèn đường, khu kẻ vạch dành cho người đi bộ..... Đều hóa thành món đồ chơi nho nhỏ, đang chi chít xếp đặt ở dưới chân cô.

Hứa Mạt nhớ tới lần Lưu Từ Hoành đưa cô lên tháp truyền hình vào ban đêm kia, thành phố như một biển sao lung linh, đẹp lộng lẫy.

Thế gian phồn hoa, em chỉ nguyện cùng anh ngắm nhìn...

Lúc này, chỉ có mình cô quan sát thành phố không có anh, nơi dị quốc tha hương anh có khỏe không?.... Thật muốn bay tới bên anh. Hứa Mạt trầm trọng thờ dài, nỗi nhớ ngày đêm da diết tra tấn cô.

Chờ xử lý xong tất cả sóng gió lần này, cô sẽ đi Toronto thăm anh...

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

"Đại tiểu thư, có một cô gái họ Từ muốn gặp ngài." Thư ký Tiểu Lâm vào báo với Hứa Mạt.

Thư ký Châu một mình không thể xoay sở hết mọi công việc liền điều tới một thư ký mới, hỗ trợ công việc cho Hứa Mạt.

Hứa Mạt hồ nghi hai giây, lập tức đoán được là ai, nét mặt hiện ra ý cười lạnh lùng.

"Mời cô ta tới gặp tôi." Hứa Mạt khoanh tay chờ cô gái họ Từ kia.

Tiểu Lâm quay ra, Hứa Mạt nghe thấy giọng nói Tiểu Lâm ngoài cửa: "Từ tiểu thư, Hứa chủ tịch đang ở bên trong, mời cô vào."

Cửa mở.

"Tới rồi sao?" Khóe miệng Hứa Mạt nhếch lên cười trên tức, nói với Từ Tiểu Cẩn: "Đừng chỉ lo đứng, đến đây, ngồi xuống đi."

Hứa Mạt chỉ chỉ sofa bên cạnh, bản thân cũng đi qua phía sofa ngồi xuống.

Từ Tiểu Cẩn trừng mắt nhìn Hứa Mạt, cắn chặt răng, hai mắt đầy hận ý.

"Cô muốn uống loại trà nào? Thiết Quan Âm hay Bích Loa Xuân? Hoặc trà Nhân Sâm? A, trà Nhân Sâm hiện không có....." Hứa Mạt hô một câu với Tiểu Lâm ở bên ngoài phòng: "Tiểu Lâm, đi tới phòng nghỉ lấy trà Nhân Sâm đến đây."

"Hứa Mạt! Cô đừng thừa nước đục thả câu! Tôi biết rõ là cô làm!"

"Hửm? Cái gì là tôi làm, tôi nghe không rõ ý tứ của cô?"

"Là cô, là cô mỗi ngày phái người ở ngoài nhà tôi giám thị, khiến chúng tôi sợ hãi! Có ý dùng ảnh chụp đến tra tấn chúng tôi, đừng cho là tôi không biết do cô làm!"

"Ừ." Hứa Mạt gật đầu thừa nhận: "Là tôi làm. Bất quá, tôi cố ý làm vậy để hai mẹ con cô biết, cô cũng không phải là người thông minh."

"Vì sao cô tàn nhẫn như vậy, sao cô không trực tiếp đem chứng cứ cho cảnh sát tới bắt chúng tôi đi!" Như vậy có chết cũng thống khoái, còn hơn mỗi

ngày nom nóp lo sợ.

Nụ cười của Hứa Mạt đột nhiên chuyển lạnh, nghiêng răng nói: "Từ Tiểu Cẩn, cô thật là người hay quên, lần trước ở trong bệnh viện, tôi đã cảnh cáo cô. Lần này cô chẳng những chọc tôi, hơn nữa.... Còn động tới điểm giới hạn cuối cùng của tôi! Sai khiến người khác làm thân nhân của tôi bị tổn thương, người thì chết, người thì nằm viện. Cô nói xem, tôi sẽ cho hai mẹ con cô được chết thoải mái sao?"

"Cô! Cô quá độc ác!" Từ Tiểu Cẩn ức hận máu nóng dâng trào.

"A. Tôi nào dám so độ ác độc với cô, ngay cả con ruột cũng giết chết." Hứa Mạt đáp lễ.

Từ Tiểu Cẩn đứng phắt dậy, Hứa Mạt cũng đứng lên, đề phòng. Cô ta muốn động thủ?

Từ Tiểu Cẩn cắn chặt quai hàm, bịch tiếng quỳ gối trước mặt Hứa Mạt: "Van cô.....Tôi van xin cô, hãy cho mẹ tôi được sống yên ổn, không cần tra tấn bà nữa...."

"Cô van xin tôi?"

"....." Từ Tiểu Cẩn cúi đầu, thấy đôi giày cao gót tinh xảo đẹp đẽ quý giá màu trắng bạc của Hứa Mạt, khuất nhục, oán hận, nước mắt lăn trên hai má: "Vâng.....Tôi cầu xin cô....."

Từ Tiểu Cẩn dập đầu xuống sàn nhà lạnh lẽo, trong lòng vô tận khuất nhục....

"A" Hứa Mạt cười rộ lên: "Cô có mặt mũi lớn nhường nào? Cô cũng quá đề cao giá trị con người của cô đấy! Cô là ai chứ? Cô chỉ ở đây đơn giản quỳ gối một cái là có thể làm tiêu tan mối hận trong lòng tôi sao?"

"....."

"Tôi nói cho cô rõ, tôi – Hứa Mạt này không phải kẻ dễ ăn hiếp, tôi nhường nhịn cô đã lâu rồi, tôi không thèm cùng cô so đo. Nhưng... lúc này tôi thay đổi chủ ý....."

Từ Tiểu Cẩn nâng đầu, hai mắt đầm lệ trừng mắt nhìn Hứa Mạt, cắn chặt môi.

Hứa Mạt không có kiên nhẫn: "Tiểu Lâm, trà Nhân Sâm không cần mang vào. Mời Từ tiểu thư ra ngoài đi."

Tiểu Lâm liền xuất hiện, cung kính đáp: "Thưa vâng"

"Còn nữa, loại người này về sau không cần thông báo với tôi, tôi không có thời gian rảnh....."

Hứa Mạt đứng nói chuyện nhưng ánh mắt chăm chọc nhìn xuống Từ Tiểu Cẩn còn đang quỳ.

"Cô điên rồi!" Trong hàm răng Từ Tiểu Cẩn bật ra ba chữ.

"Cô hãy tự sống cho tốt."

Mang theo khuất nhục từ trên sàn nhà đứng lên, Từ Tiểu Cẩn ôm hận rời khỏi văn phòng....

Từ Thu Yên lại cắt cổ tay tự sát, Từ Tiểu Cẩn đưa mẹ đi bệnh viện.

Quả nhiên là hai mẹ con, cách thức tự sát giống hệt nhau. Từ Tiểu Cẩn cầu xin Giang Dịch Thần giúp đỡ, nhưng Giang Dịch Thần làm ngơ. Từ Tiểu Cẩn tới Giang gia, cửa lớn cũng chưa bước vào liền bị bà Chu hung hăng nhục nhã, liền chạy đi.

Vợ chồng Giang gia cũng chưa tới nổi già cả lắm lắm, vốn có khúc mắc với thân thế của Từ Tiểu Cẩn, sau này lại phanh phui chuyện giường chiếu nhón nháo một phen, tới sứt đầu mẻ trán. Giang Dịch Thần ép buộc cha mẹ, hai vợ chồng liền miễn cưỡng đồng ý hôn sự, cũng không ngờ con trai bỗng nhiên nghĩ thông suốt, thay đổi chủ ý.

Hứa Mạt nghe thư ký Châu báo cáo hướng đi của mẹ con Từ Thu Yên, khóe miệng nhếch lên. Người không hại ta, ta không hại người.....

Từ Thu Yên là gieo gió gặt bão. Cũng phải thôi, nói đến cùng, chính mình không tham vinh hoa phú quý thì làm sao phải đi tới bước này! Nếu không phải do cô khinh thường, được chẳng hay chớ thì sẽ không phát sinh những chuyện như hôm nay.

"Đại tiểu thư, Khẩu tổng của "Thái An Hoa Thịnh" từ thành phố K đã đến sân bay. Giang tổng của tập đoàn Giang Lâm đã gọi điện thoại tới thúc giục cô." Thư ký Châu tới thông báo nói.

Giang tổng..... Giang Dịch Thần..... Thực không nghĩ tới.

"Chú bảo Lưu tổng đi thay tôi.... Bảo rằng.... Tôi không được khỏe, luôn có cảm giác buồn nôn, đã về nhà nghỉ ngơi."

Thư ký Châu biết rõ tâm tư Hứa Mạt, cũng không cưỡng cầu nói "Vâng" liền đi xuống làm việc. Thư ký Châu vừa đi, di động của Hứa Mạt vang lên.

Màn hình di động biểu hiện tên người gọi tới --"Giang Dịch Thần"

Hứa Mạt bèn tắt di động.

Thật đúng là.....

Hứa Mạt nói không khỏe, sau đó cô thực sự nói trúng rồi!

"Minh đúng là miệng quạ đen a....." Hứa Mạt đứng trong buồng vệ sinh nôn khan. Vì thế, cô liền thực sự về nhà nghỉ ngơi. Dương Thục Du đối với Hứa Mạt giống như tri kỷ, tựa như mẹ ruột của cô vậy, chăm sóc tỷ mỉ, ân cần chu đáo. Biết được Hứa Mạt không thoải mái, đang trên đường về nhà, lập tức mang theo trái cây gọt sẵn, rau dưa cùng ít nguyên liệu, nấu vài món ăn thanh đạm.

"Mạt Mạt, con liên tục nôn khan như vậy đã bao lâu?" Dương Thục Du nhẹ nhàng vỗ lưng Hứa Mạt.

"Hai ngày nay mới như vậy....." Hứa Mạt nói xong lại nôn ra một trận: "Hơn nữa đầu con có chút choáng váng, rõ ràng con không bị cảm....."

Dương Thục Du bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, mày đang nhú lại liền giãn ra, lẩm bầm:

"Không lẽ là mang thai....."

Hứa Mạt vừa nghe, sợ ngây người: "Không..... Không thể nào....."

Dương Thục Du liên tiếp nói: "Nhất định là như thế." Lý Tinh Tinh gọi điện thoại mời bác sĩ riêng của Hứa gia - Trương Vân, là một bác sĩ nữ thân hình trắng trẻo nhưng hơi gầy, hơn ba mươi tuổi, đeo mắt kính trên mặt.

"Đại tiểu thư, chúc mừng cô....." Trương Vân cười vui vẻ nói lời chúc mừng.

"Tôi..... Thật sự.....?"

"Phải, cô đã làm mẹ! Chúc mừng chúc mừng!"

Dương Thục Du cao hứng cười đến mặt mày nở hoa: "Mạt Mạt! Con dâu ngoan của mẹ! Mẹ đã có cháu nội rồi!"

Dương Thục Du vội vàng gọi điện thoại báo tin vui cho Lục Vệ Quốc: "Vệ Quốc a, em nói này, chúng ta sắp có cháu nội rồi, Hứa Mạt đã mang thai....."

Hứa Mạt nghe Dương Thục Du nói năng lộn xộn báo tin vui, trong lòng vừa vui cũng vừa buồn, nếu anh ở đây thì tốt rồi.....

Hai ngày nữa, qua hai ngày cô phải tới gặp anh, chính miệng nói cho anh biết.....

Hiện tại là thời gian nghỉ hè, các trường học đều được nghỉ, Lục Vệ Quốc thường xuyên đi bệnh viện thăm Hứa Minh Sơn, nói chuyện trên trời dưới đất. Một người là thương nhân, một người là giáo viên, lại cùng chung chí hướng, mỗi lần gặp nhau là y như rằng không dứt ra được, giống như chiến hữu lâu năm vậy.

Khi Lục Vệ Quốc nhận cuộc gọi của vợ thông báo tin vui là khi ông đang ở trong bệnh viện nói chuyện phiếm với Hứa Minh Sơn, tắt điện thoại, trên mặt vẫn còn duy trì vẻ kinh ngạc. "Làm sao vậy? Lão Lục."

"..... Chúng ta..... Sắp có cháu rồi!"

Hai người đàn ông đều sửng sốt một lúc lâu, lát sau thì mừng rỡ, cười ha ha, khiến y tá đi bên ngoài hành lang ghé mắt thầm nghĩ: Không phải hôm nay cho bệnh nhân uống nhầm thuốc đây chứ?

Mọi chuyện không đơn giản như Hứa Mạt nghĩ, chuyện Từ Thu Yến muốn tốc chiến tốc thắng là không có khả năng, vì còn rất nhiều khúc mắc trong vụ này.

Một người tên là Nhậm Kiến Xương đi tới cục cảnh sát tự thú, nói hấn chính là người đã giết Lưu Lạc Bằng, ăn cắp tài chính, văn kiện, người đứng sau chủ mưu đều là hấn.

Hứa Mạt đương nhiên biết, Nhậm Kiến Xương không phải hung thủ giết người, hấn chỉ là đồng bọn của Từ Thu Yến mà thôi. Để người khác gánh tội thay, còn chính mình nhón nho ngoài vòng pháp luật?

Không dễ dàng như vậy đâu!

"Đại tiểu thư, băng ghi âm đã giao cho cảnh sát."

"Ừ....." Hứa Mạt đã có được bản gốc đoạn ghi âm, do trước đó cô tìm một người bạn hỗ trợ nghe lén và ghi âm các cuộc nói chuyện của Nhậm Kiến Xương với Từ Thu Yến.

Ngày mở phiên tòa, mây đen nặng nề. Thân hình Từ Thu Yến hao gầy, sắc mặt tiều tụy, đầu có giống như ngày thường phong thái xinh đẹp.

Quan tòa hoãn án tử cho Từ Thu Yến, Nhậm Kiến Xương không tránh khỏi việc ngồi tù. Thời điểm Từ Thu Yến làm việc này, lo lắng có khả năng bại lộ nên cũng không nói cho con gái, Từ Tiểu Cẩn sau này mới biết được cho nên không bị lãnh tội.

Trên tòa án, Từ Tiểu Cẩn khóc tới mức sắp hôn mê bất tỉnh, đôi mắt tròn trừng nhìn Hứa Mạt, quả thực muốn khóc ra máu.

"Hứa Mạt! Sẽ có một ngày tôi trả lại toàn bộ cho cô!" Từ Tiểu Cẩn oán hận thốt lên.

Hứa Mạt không cho là đúng, ghé sát vào tai Từ Tiểu Cẩn nói nhỏ: "Cô cho rằng mình là Thượng Đế sao? Muốn thế nào thì sẽ thế đấy?! Cô nếu biết điều thì rút xa thành phố này, bằng không thấy cô một lần, tôi sẽ thu thập cô một lần!"

Từ Tiểu Cẩn bị lời nói uy hiếp của Hứa Mạt đe dọa, ngồi sững sờ trên ghế, hai mắt đăm lẹ nhìn Hứa Mạt, phía sau còn có vài vệ sĩ và cấp dưới rời đi. Cô quả thật không phải là Thượng Đế. Vô quyền vô thế..... Cô có thể làm cái gì.....

Chuyện của tập đoàn đã khiến Hứa Mạt vất vả một phen, cô mặc dù sang Mỹ học ngành quản lý tài chính kinh tế nhưng cùng với thực tiễn trên giấy tờ lại khác biệt rất lớn. Sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện trong tập đoàn, cùng với vấn đề phát sinh của hạn mục biệt thự, lại xử lý chuyện Từ Thu Yến, hoàn thành xong thì đã sau ba tháng.

Trong khoảng thời gian đó Hứa Mạt liên tục gọi điện thoại cho Thẩm Gia Bích, cứ hai tới ba ngày bà ta mới nói tình huống điều trị của Lục Từ Hoàn cho cô.

Lục Từ Hoàn đã khỏe lên rất nhiều, đã có thể tự mình xuống giường đi lại. Mỗi lần cô đề nghị muốn nói chuyện với anh thì bà ta áp ứng, lảng tránh như che giấu điều gì. Trong lòng Hứa Mạt có chút bất an, kiểm tra email Thẩm Gia Bích gửi tới, về mặt của anh có chút khác lạ, lạnh lùng, sắc bén, không giống trước đây, ôn hòa, tươi cười.

"Đại tiểu thư, bên bất động sản Giang Lâm đã cho người mang bản thiết kế tới đây, cô hãy kiểm tra lại và ký tên." Tiểu Lâm đem bản thiết kế khu biệt thự đặt trước mặt Hứa Mạt.

Hứa Mạt cẩn thận lật xem một lần: "Tôi kiểm tra không thấy có vấn đề gì. Lưu tổng có vẻ am hiểu hơn, không biết ông ấy đã xem qua chưa?"

"Đã xem, Lưu tổng đánh giá bản thiết kế rất tốt."

Hứa Mạt gật đầu, ký tên chấp nhận phê duyệt. Ngồi lâu, cô muốn đứng dậy đi lại trong phòng vận động một chút.

"Đại tiểu thư, để tôi đỡ cô, ôi chào, cẩn thận tay vịn ghế ngồi....." Tiểu Lâm cẩn thận đỡ Hứa Mạt đứng lên, thấy rõ bụng cô hơi nhô lên, có chút đau lòng, lại không dám đề nghị cô về nhà nghỉ ngơi. Cô đi rồi, sẽ không có người tiếp quản công việc. Cũng may chủ tịch Hứa dạo gần đây thân thể chuyển biến tốt, cũng thì thoảng tới công ty hỏi chút sự vụ, nhưng ông vẫn còn đang bệnh, chân không tiện đi đứng, cũng không có nhiều sức như trước kia.

"Tiểu Lâm, đặt cho tôi một vé máy bay ngày mai, đi tới Canada, Toronto."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Ngoài Dương Thục Du, Hứa Mạt còn dẫn theo vệ sĩ A Tà và người giúp việc Lý Tinh Tinh cùng đi Toronto. Dù sao hiện tại cô là phụ nữ có thai, cần phải cẩn thận một chút.

Kỳ thật đối với Hứa Mạt mà nói, đây không phải là lần đầu cô mang thai, cũng không phải lần đầu hoài thai đứa nhỏ của Lục Từ Hoàn. Trước đây, cô ngã xuống cầu thang khi mang thai đứa nhỏ của Lục Từ Hoàn. Đêm hôm đó trong phòng nhỏ bên bờ biển điên cuồng, Lục Từ Hoàn để lại trên người cô một tiểu sinh mệnh.

Hứa Mạt vuốt ve bụng, nhìn đám mây bông mềm mại ngoài cửa sổ, trong lòng cũng thoải mái. Làm cô nhớ tới hình ảnh chàng vạm vỡ ngày hè cô cùng anh ăn kẹo bông gòn trên đường dành cho người đi bộ. Hai người cùng ăn một cái, Lục Từ Hoàn nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm lên môi cô. Anh có ý.

Nhớ tới nụ hôn nhiệt liệt trên miên kia, mặt Hứa Mạt có chút nóng, chợt cảm nhận thấy đứa bé trong bụng đập đập, cười nói: "Đừng nóng vội, lập tức sẽ nhìn thấy ba ba." Hứa Mạt cúi đầu vuốt ve bụng.

Canada Airline, máy bay vươn cánh lướt qua đám mây, trên bầu trời xanh lam lưu lại một đường gợn sóng xinh đẹp, bay về phía thành phố đỏ* -- Canada.

(*) Biểu tượng của Canada là lá phong đỏ.

Lúc tới Toronto, Hứa Mạt lập tức liên hệ với Thẩm Gia Bích.

"Dì Bích, viên y học McGill ở chỗ nào? Tôi đã đến Toronto."

"Cái gì, sao?! Cô..... đã tới Toronto?" Thẩm Gia Bích vô cùng ngoài ý muốn, trong giọng nói không có kinh hi (*kinh ngạc và vui mừng*) mà như là kinh hách (*kinh ngạc và hoảng sợ*).

"Vâng, tôi lo lắng, muốn tận mắt trông thấy Từ Hoành. Viện y học ở đâu? Bây giờ tôi muốn đến đó."

"..... Cô đang ở chỗ nào? Tôi tới đón cô, cô ở đây không quen thuộc, tự mình tới đây sẽ không an toàn."

"Tôi vừa xuống máy bay, hiện vẫn đang ở sân bay."

Trong vườn hoa nhỏ khoa não tại trung tâm viện y học McGill, có hai tới ba người mặc áo blu trắng trao đổi với nhau bằng tiếng Anh hoặc tiếng Pháp gần đó. Thẩm Gia Bích tắt di động, nội tâm lo lắng.

"Mẹ nuôi, mẹ làm sao vậy?" Một cô gái dáng cao gầy thon thả, mặc chiếc áo bác sĩ, hai tay đút trong túi áo, mũi cao, đôi mi thanh tú, mang nét đẹp lai Tây tượng trưng.

"Nhã Nhã..... Cô ta đến." Thẩm Gia Bích dừng một chút lại bổ sung thêm: "Vợ của Từ Hoành đã đến sân bay Toronto."

Chu Tinh Nhã nhủ mi, nhìn thoáng qua cách đó không xa. Ánh mặt trời đầu thu chiếu lên sắc xanh trên mặt cỏ, vòi phun nước như mưa rơi, bọt tung lăn tăn toát ra những hạt kim cương lộng lẫy, bên kia bồn phun nước là một người đàn ông cao lớn, thấp thoáng ẩn hiện màu tóc đen, bờ vai rộng khoác lên chiếc áo màu xanh nhạt dành cho bệnh nhân.

Người đàn ông nhìn lên bầu trời, nhìn thấy một chiếc máy bay xẹt qua lưu lại sóng mây, một nỗi nhớ chậm rãi hình thành trong lòng. Anh đang nhớ, nhưng lại không biết đang nhớ tới ai.

"Thiên Dật, anh đang ở đây nhìn cái gì?" Chu Tinh Nhã trưng lên nụ cười thanh nhã quyến rũ, cũng hướng theo tầm mắt của Lục Từ Hoành nhìn về phía bầu trời trên cao chỉ còn lưu lại dấu vết kéo dài của tầng mây. Lục Từ Hành thu hồi tầm mắt đang nhìn lên bầu trời, nghiêng đầu liếc nhìn Chu Tinh Nhã một cái, ánh mắt lộ ra khí lạnh xa cách.

"Không nhìn gì cả....."

"Thân thể anh mới khôi phục không nên đứng lâu, để em dìu anh trở vào." Chu Tinh Nhã đỡ cánh tay Lục Từ Hoành đi về phía phòng bệnh trong tòa nhà: "Hôm nay cũng không thể tùy hứng không uống thuốc nha, Dật."

Lục Từ Hoành dừng lại cước bộ: "Không được gọi tôi Dật..... Tôi không thích cái tên này."

"Được rồi, tên anh chính là như vậy, Thiên Dật - Tiểu Thiên Dật." Chu Tinh Nhã có chút bi thương, đôi mắt đẹp lưu chuyển đượm buồn.

Lục Từ Hoành cảm thấy thái độ của mình có chút không tốt, cũng không nói thêm gì nữa.

Tiểu Thiên Dật, anh thật sự tên là Tiểu Thiên Dật sao? Phải không..... Vì sao, anh cảm thấy không phải cái tên này.

Trong đầu anh luôn hiện lên hình ảnh một cô gái, một vài chuyện xưa, anh hốt hoảng, nửa thật nửa giả, như mộng như ảo.....

Trong đầu luôn nhớ nhưng, vậy là vì sao?

Chu Tinh Nhã đưa Lục Từ Hoành trở về phòng bệnh, Thẩm Gia Bích đi đằng sau muốn nói lại thôi.

Chu Tinh Nhã chăm chú nhìn hộp đựng thuốc, đôi mắt thoáng hiện một chút ánh sáng nhạt.

"Dật, tới giờ uống thuốc rồi." Chu Tinh Nhã đổ ít nước ấm ra cốc, mở hộp thuốc ra.

"Không phải buổi sáng đã uống rồi sao?!" Lục Từ Hoành hồ nghi. Gần đây số lượng thuốc phải uống đã giảm xuống phân nửa, bây giờ chỉ còn uống thuốc an thần trấn tĩnh, thuốc hồi phục não bộ, những loại thuốc kỳ quái không tên đều không uống.

"Hôm nay Dr.Lee nói, cần uống thuốc thêm lần nữa, nào, đừng tùy hứng, ngoan a."

Chu Tinh Nhã dụ dỗ, bung cái cốc và đưa thuốc qua, cổ tay lại bị Thẩm Gia Bích bắt lấy.

Thẩm Gia Bích cảm thấy nghi ngờ nhìn Chu Tinh Nhã. Hôm nay Dr.Lee căn bản còn chưa đến viện y học, sao con bé lại nói?

Chu Tinh Nhã mỉm cười, vỗ vỗ Thẩm Gia Bích ra hiệu – mẹ nuôi yên tâm. Thẩm Gia Bích không tình nguyện thả tay ra, có chút hối hận mấy tháng này mình đã phóng túng, khoanh tay đứng nhìn.

Lục Tử Hoành không chút nghỉ ngơi, đem thuốc uống vào.

"Mẹ nuôi, không phải mẹ phải đi đón cô ta sao, mau đi đi, đừng để cho người ta chờ tới nóng này." Chu Tĩnh Nhã nói.

"Đón ai?" Lục Tử Hoành hỏi.

Thẩm Gia Bích mở miệng tính nói "Hứa Mạt", Chu Tĩnh Nhã lại giành trước tiếp lời: "Anh không cần biết."

Chu Tĩnh Nhã chỉnh lại góc chăn: "Uống thuốc rồi thì hãy nằm xuống nghỉ ngơi, nếu không sẽ dễ dàng xuất hiện ảo giác."

Lục Tử Hành nhìn Chu Tĩnh Nhã liếc mắt một cái, nhắm mắt lại.....

Thẩm Gia Bích không dám lưu lại lâu, lập tức lái xe tới sân bay đón Hứa Mạt.

Bên ngoài sân bay, Hứa Mạt nhìn máy bay cất cánh cách đó không xa, thân máy bay mang biểu tượng lá phong đỏ chói mắt. Hứa Mạt nhớ tới biệt thự trên núi, còn có anh Tiểu Tử (*Cao Tĩnh*), trong lòng có chút chua xót. Nếu hôm đó cô có mặt tại đây ngăn cản cuộc nói chuyện của bọn họ, anh Cao Tĩnh ắt hẳn sẽ không chết?! Vận mệnh, thật sự có thể thay đổi được sao? Cô có thể thay đổi vận mệnh sẽ phải chết đi của mọi người sao?

Hứa Mạt có chút phiền muộn.

"Hứa Mạt?"

Một âm thanh có chút quen tai. Hứa Mạt quay đầu, cách vài bước có một người phụ nữ mặc váy dài màu nâu trầm.

"Dì Bích."

Dương Thục Du nhìn thấy Thẩm Gia Bích, trong lòng luôn có ngăn cách khó chịu, thần sắc có chút mất tự nhiên. Thẩm Gia Bích tháo kính mát xuống, nhìn chằm chằm bụng Hứa Mạt đã hơi nhô lên, kinh hãi -- "Cô..... Mang thai?"

"Vâng, đã bốn tháng." Hứa Mạt hạnh phúc cười. Ba bốn tháng không gặp, Thẩm Gia Bích trắng trẻo béo tốt lên nhiều, càng thêm đầy đặn phúc hậu.

"Cả cô cũng tới?" Thẩm Gia Bích bây giờ mới phát hiện Dương Thục Du: "Cô không cần đến."

Hứa Mạt kéo cổ tay Dương Thục Du: "Mẹ chồng là người nuôi dưỡng anh Tử Hoành hai mươi mấy năm, đương nhiên nên đến."

Thẩm gia Bích không nhiều lời nữa, trong lòng đã có chút lo lắng tình hình khi Hứa Mạt gặp Lục Tử Hoành.

Dọc theo đường đi, mọi người đều thật trầm mặc, không khí có chút xấu hổ. Thẩm Gia Bích và Hứa Mạt hàn huyên chút chuyện phát sinh mấy tháng qua, hỏi tình hình tập đoàn của Hứa gia và sức khỏe của Hứa Minh Sơn thế nào rồi. Thẩm Gia Bích có thể tìm đề tài cùng cô tán gẫu, cô cảm thấy có chút quái dị.

"Dì Bích, có phải Tử Hoành xảy ra chuyện gì hay không?"

Hứa Mạt vừa hỏi, Dương Thục Du lập tức chăm chú lắng nghe câu trả lời. Bà cũng cảm thấy Thẩm Gia Bích có chút khác thường, nhất định là có chuyện gặt bọn họ.

Xe đã chạy đến gara viện y học nghiên cứu. Thẩm Gia Bích dừng xe.

"Đầu Tử Hoành bị thương, có khả năng..... Không nhớ được các người, nó ngay cả bản thân là ai cũng không nhớ rõ....."

"Bà nói cái gì!"

Hứa Mạt khiếp sợ, trong lòng dần dần dâng sự lạnh lẽo dâng lên.....

Hứa Mạt nâng bụng tròn nho nhỏ, bước chân thật sự rất nhanh, thầm nghĩ muốn nhanh chóng được nhìn thấy anh. Cô không tin, cô không tin anh sẽ không nhớ ra. Lục Tử Hoành yêu cô như thế, làm sao có thể quên cô một cách dễ dàng như vậy....

Cô nhớ lại tình hình lúc anh bị thương, trong lòng càng thêm gấp gáp, lo lắng...

Trong phòng, rèm cửa sổ màu xanh nhạt hé ra một nửa, làm cho ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào phòng. Hứa Mạt đứng ở trước cửa, nước mắt chảy xuống dưới. Người đàn ông trên giường kia đang yên tĩnh ngủ, cái mũi cao thẳng, đôi mi đậm màu, tóc ngắn đen mượt chỉnh tề. Lục Tử Hoành im lặng ngủ. Hứa Mạt còn chưa kịp mở miệng gọi Lục Tử Hoành, liền nghe thấy một giọng nói nhẹ vang lên--

"Cô chính là Hứa Mạt?" Thanh âm Chu Tĩnh Nhã nói chuyện rất nhẹ, đem rèm cửa sổ che đi ánh mặt trời, miễn làm ảnh hưởng tới người đang ngủ kia.

"Cô là....." Hứa Mạt đánh giá cô gái trước mặt, ước chừng cao 1m70, tóc màu nâu hạt dẻ để dài vắt sang một bên, mặc áo blu trắng, lộ ra đôi chân dài trắng nõn. Nhìn quần áo cô cho rằng cô gái này hẳn là người của viện y học.

"Tôi tên là Chu Tình Nhã, là..... người phụ trách chăm sóc và quan sát cho Dật." Khi Chu Tình Nhã nói chuyện mang theo một sức hút từ tính, giọng nói truyền cảm êm tai rất dễ nghe.

"Dật?"

"Ân, Dật, Tiểu Thiên Dật."

Hứa Mạt liếc nhìn Chu Tình Nhã cao thấp đánh giá một lượt: "Anh ấy không phải tên Tiểu Thiên Dật, tên anh ấy là Lục Tử Hành. Phiên Chu tiểu thư đừng gọi sai tên chồng của tôi."

Trong lòng Chu Tình Nhã không vui, nhưng trên mặt vẫn luôn mỉm cười, đang muốn nói "Tên chính là danh hiệu, gọi thế nào mà chả được", lại nhìn thấy phía bụng Hứa Mạt nho nhỏ nhô lên, nụ cười trên mặt nhất thời cứng đờ! Cô ta mang thai?

Hứa Mạt đối với sóng điện phóng ra từ người Chu Tình Nhã coi như không thấy, cũng chẳng thèm nhìn cô ta thêm lần nữa, lập tức đi đến bên giường. Nước mắt đảo quanh trong đôi mắt của Dương Thục Du, nhìn con trai mình yên bình nằm ngủ, che miệng không cho âm thanh khóc nức nở thoát ra.

"Từ Hoành....." Hứa Mạt nắm lấy bàn tay anh, xúc cảm quen thuộc và ấm áp: "Từ Hoành, anh mau tỉnh lại, nhìn em này....."

"Hứa tiểu thư, Dật đang nghỉ ngơi, không thể bị quấy rầy, các người hãy về nghỉ ngơi trước, nếu chút nữa anh ấy tỉnh lại tôi sẽ gọi mọi người." Chu Tình Nhã sắp đến trước mặt Hứa Mạt, ý đuôi người rất rõ ràng.

Hứa Mạt lườm cô ta một cái: "Chu tiểu thư, cô đang chắn trước mặt tôi."

"Hứa tiểu thư, cô không thể quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi." Chu Tình Nhã mỉm cười không giấu được ý giận. Cô ta đã gia tăng liều lượng thuốc ngủ cho Từ Hoành, có đến sáng mai mới ra anh mới tỉnh lại.

"Anh ấy là chồng tôi, quấy rầy tới anh ấy hậu quả thế nào tôi sẽ tự mình gánh lấy. Phiên cô mau tránh ra." Hứa Mạt cảm thấy được trên người Chu Tình Nhã có vài tia địch ý.

Chu Tình Nhã luôn luôn ôn hòa có lễ, thấy Hứa Mạt trực tiếp yêu cầu, nhất thời không phản ứng đáp lại chỉ có thể tránh ra.

Hứa Mạt và Dương Thục Du canh giữ ở bên giường hơn hai giờ, Lục Tử Hoành vẫn nhắm chặt mắt ngủ say. Thảm Gia Bích ở một bên an ủi, nói Lục Tử Hoành cái gì cũng không nhớ được, cũng không phải chỉ không nhớ được một mình bà ta, khuyên Hứa Mạt không cần đau lòng thương tâm, phải chấp nhận sự thật, ngày sau còn dài, từ từ rồi....

Trong lòng Hứa Mạt chua xót, chán nản mê man. Chờ đợi mấy tháng mới được gặp mặt, vội vàng bớt chút thời gian từ xa chạy tới, lại được thông báo, anh không nhớ ra cô.....

Cái gì cũng không nhớ được.....

Tất cả ngọt ngào, tình yêu say đắm, tất cả những gì bọn họ đã trải qua.....

Anh đều không nhớ được.....

Đêm nay, cô phải đáp máy bay rồi đi, rất nhiều việc trong tập đoàn cần cô xử lý, hạng mục bất động sản bên kia gần đây triển khai không thuận lợi, cô thật sự đi không được. Chẳng lẽ, ngay cả một câu chào nhau cũng không có sao.....

Hứa Mạt vừa tức vừa khổ sở, cuối cùng nhìn không được khóc nức nở, nâng mặt Lục Tử Hoành đặt ở bên má mình, yên lặng khóc: "Lục Tử Hoành, sao anh không tỉnh lại nhìn em?! Tên xấu xa... Lục Tử Hoành....."

Hứa Mạt khổ sở đau lòng.

Do đang mang thai nên nước mắt mới rơi nhiều như vậy?! Chu Tình Nhã không vui nói: "Hứa tiểu thư, Dật đang ngủ yên ổn, phải tới tận sáng mai mới dậy ra tỉnh lại, hơn nữa... cho dù anh ấy có tỉnh dậy cũng không nhận ra cô. Bởi vì anh ấy không nhớ ra ai bao gồm chính anh ấy..."

Đang nói, Chu Tình Nhã đột nhiên dừng lại! Bởi vì cô thấy lông mi Lục Tử Hoành run run động đậy. Làm sao có thể..... Làm sao có thể?!

Hứa Mạt lại nâng bàn tay to của anh, cảm nhận thấy đầu ngón tay anh giật giật, đầu ngón tay ấm áp cố gắng vuốt ve khuôn mặt cô. "Từ Hoành.....?"

Hai mắt Hứa Mạt đầm lệ mông lung sưng mọng, trong lòng bắt đầu gợn sóng: "Từ Hoành... anh tỉnh?"

Người trên giường mới lúc trước còn đang ngủ yên, lúc này đôi mắt chuyển động làm hàng mi rung rung, giống như đang cố gắng mở to hai mắt.

Chu Tình Nhã mấp máy môi, không tiếng động nói: "Không có khả năng, không có khả năng....." Tại sao có thể như vậy.....

Hứa Mạt kích động, nước mắt một viên lại một viên rơi xuống drap giường, đôi tay mảnh khảnh vuốt ve hai má Lục Tử Hoành. Lục Tử Hoành như cảm nhận được đầu ngón tay ôn nhu mảnh khảnh của cô, lông mi càng rung mạnh hơn.

"Từ Hoàn, anh tỉnh tỉnh....." Hứa Mạt ôm lấy Lục Từ Hoàn, cảm nhận cái ôm quen thuộc xa cách đã lâu.

"Từ Hoàn, là em a, em đến --"

Lông mi bỗng nhiên run rẩy mạnh mẽ, cổ mở to đôi mắt, trong mắt nháy lên ánh sáng, đôi môi mấp máy gọi tên -- "Mạt."

Khoảng khắc yên tĩnh chỉ có một tiếng "Mạt" vang lên, ở trong không khí phiêu đảng ra một từ chất chứa nỗi nhớ tận sâu trong tim

"Từ Hoàn....." Hứa Mạt vừa khóc vừa cười. Đôi mắt anh dần quen với ánh sáng trong phòng bệnh, chớp chớp nhìn người con gái hiện ra trước mặt, nước mắt nhạt nhòa, cánh mũi phập phồng thể hiện sự vui mừng và kích động. Hứa Mạt khàn khàn giọng nói: "..... Anh nhớ ra em, anh nhớ được....."

Chu Tĩnh Nhã vô lực lui về phía sau một bước. Không có khả năng, không có khả năng! Vừa rồi cô ta đã cho Dật uống thuốc an thần có tác dụng ngủ say, không có khả năng tỉnh dậy vào lúc này. Hơn nữa chính bản thân mình còn không nhớ ra thì làm sao nhớ được người khác...

Lục Từ Hoàn mới uống thuốc cách đây không lâu, tinh thần vẫn còn mơ màng chưa tỉnh táo hẳn, hỏi: "Từ Hoàn, là ai?"

Dương Thục Du vội vàng cầm tay kia của con trai: "Hải từ ngọc, Từ Hoàn chính là con a! Là mẹ đặt tên cho con, chẳng lẽ con không nhớ ra sao....."

Ánh mắt Từ Hoàn như nhìn vào hư không, thấy mái tóc hoa râm của Dương Thục Du có chút mờ mịt lác đác: "Là tên..... tôi sao....."

Hứa Mạt sợ hãi trong lòng, cố gắng cầm chặt tay anh vỗ vỗ hỏi: "Em đây tên gọi là gì, anh nói, em là ai?"

Lục Từ Hoàn thấy Hứa Mạt khóc, giờ tay lau đi nước mắt: "Hứa Mạt..... Anh..... vợ yêu...."

Tôi không nhớ rõ mọi chuyện, không nhớ rõ chính mình, lại duy nhất nhớ được em.....

Cảm động, khổ sở, nước mắt Hứa Mạt chảy càng nhiều, thật sự là không tốt a.....

"Sao em cứ khóc?" Lục Từ Hoàn cố gắng lau đi hết nước mắt cho Hứa Mạt: "Đừng khóc, lòng anh đau lắm....."

Chu Tĩnh Nhã trơ mắt nhìn Lục Từ Hoàn an ủi Hứa Mạt, chân gần như không trụ vững. Dật lại yêu cô gái này sâu đậm thế sao? Không tin, cô ta không tin..... Ngay cả bản thân mình cũng không nhớ được, làm sao có thể nhớ rõ người khác! Không có khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lá Phong

Ngoài hành lang, Hứa Mạt gọi điện về cho ba: "Ba, ngày mai ba đi dự hội nghị không sao chứ? "

"Từ Hoàn hiện tại thế nào rồi?" Hứa Minh Sơn hỏi.

Hứa Mạt nhìn thoáng qua cánh cửa: "..... Đều ổn..... Rất tốt."

"Ừ, khỏe lại là tốt rồi, con cứ ở bên đó xử lý ổn thỏa mọi việc, không cần sốt ruột, bên này đã có ba lo."

"..... Vâng, con cảm ơn ba."

"Cảm ơn cái gì, muốn cảm ơn, từ lúc con sinh ra tới giờ đều khiến cho cha sút đầu mẻ trán, có cảm ơn tới sang năm cũng không hết....hahaha....."

"..... Vâng, cha đại nhân đại lượng...."

"....."

Hứa Mạt trong lòng có chút áy náy. Thân thể cha còn chưa hoàn toàn bình phục, không nên làm việc vất vả, nhưng với tình hình trước mắt cô không thể bỏ Từ Hoàn ở đây mà bay về được.

Hứa Minh Sơn tắt điện thoại, Hứa Mạt đang định trở lại trong phòng, mới xoay người liền tiến ngay vào vòng tay ấm áp của một người: "Từ Hoàn? Sao anh lại --"

"Suyt, đừng nói chuyện....." Lục Từ Hoàn ôm trọn cô vào ngực, cô trong lòng anh thật nhỏ nhỏ mềm mại: "Đề anh ôm em một lát."

Lục Từ Hoàn thừa dịp trong phòng không có ai, vụng trộm chạy ra ngoài. Mới uống thuốc xong, tinh thần vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Lục Từ Hoàn ôm vợ,

cảm nhận được trước bụng vợ yêu hơi nhỏ lên chạm vào bụng mình.

"Anh vừa mới uống thuốc, mau trở về nghỉ ngơi!"

"Em ngày mai phải đi?"

Hứa Mạt lắc đầu: "Ngày kia."

Lục Tử Hoành nắm cổ tay Hứa Mạt cùng nhau đi xuống tầng dưới.

"Anh đưa em đi đâu? Thân thể anh chưa tốt cần nằm trên giường nghỉ ngơi....."

Lục Tử Hoành không để ý tới kháng nghị của Hứa Mạt, kéo cô đi xuống tầng.

Hai người tay nắm tay cùng nhau đi ra khỏi cửa viện y học.

"Chúng ta đi đâu?"

Lục Tử Hoành thả chậm cước bộ, để Hứa Mạt kịp đuổi theo.

Trời ngả về chiều, sắc mây đỏ cam vương chút bóng tối đang dần tiến đến. Trên ngã tư đường vô cùng yên ắng, màu đất thâm nâu trốn kín dưới bóng cây rậm rạp xen kẽ các cảnh lá, uốn lượn gấp khúc cho tới tận phía tây chân trời. Xa xa lượn lơ sương mờ, ánh nắng chiều cổ xuyên qua tầng mây để chiếu xuống mặt đất, mệnh mạng u buồn.

Lục Tử Hoành kéo Hứa Mạt bước lên thềm đá cao cao, đứng trên tháp canh nhìn xuống hoa viên, quang cảnh trước mắt mệnh mạng cây cối chen chúc nhau thành một khoảng rừng dài vô bờ.

"Đến rồi."

Hứa Mạt giương mắt nhìn ra, xa xa hoàng hôn như họa, cả khoảng trời lá phong đỏ rực như lửa, gió thổi qua, rào rào từng trận màu đỏ đung đưa như đốt cháy cùng hoàng hôn. Lá phong Canada, thật đẹp!

"Đẹp quá....." Hứa Mạt không kiềm lòng được bật thốt lên. Sắc màu mệnh mạng đỏ rực mà yêu dã*, chiều rọi cùng hoàng hôn, mạng về kích - tình nóng bỏng mà ấm áp ôn nhu.

(*) tính từ miêu tả hình dáng đẹp lộng lẫy của người con gái. Trong câu này ngụ ý so sánh cảnh rừng phong cũng xinh đẹp và quyến rũ như vậy.

"Thật đẹp. Nhưng đẹp nhất là em....."

Hứa Mạt quay đầu, hoàng hôn chiếu rọi vào đôi mắt trong suốt của anh, so với ánh nắng chiều và lá phong anh còn mê người hơn, ôn nhu hơn. Trên mặt cô lại có chút thẹn thùng.

Lục Tử Hoành vuốt ve hai má Hứa Mạt: "Anh luôn luôn nhớ tới một người nhưng không biết là ai, hôm nay rồi cuộc cũng biết được.... Nỗi nhớ người đó hóa ra là em, chính em. Không thấy em, anh sẽ buồn bã và khổ sở, nghe không thấy tiếng nói của em anh sẽ nhớ nhưng vô cùng, em khóc, lòng anh đau....."

"Tử Hoành....."

Lục Tử Hành ôm lấy Hứa Mạt, ngồi trên thềm đá. Một bàn tay xoa nhẹ nhàng lên bụng Hứa Mạt: "Đây là con của anh?"

Hứa Mạt trắng mắt oán trách, thúi anh một đấm: "Còn không phải là ông chồng xấu xa như anh....." Nghĩ nghĩ: "Anh thật không nhớ rõ sao? Cha mẹ, bạn bè của anh ở quê nhà?!"

"Có chút mơ hồ, thường xuyên có một vài đoạn trí nhớ ngắn lướt qua trong đầu, nhưng không biết những hình ảnh đó là ai."

"Không sao cả, từ từ sẽ nhớ ra."

Anh tựa đầu lên vai cô, ngón tay vuốt ve lòng bàn tay mềm mại của Hứa Mạt, triền miên, thương tiếc.

Phía xa, áng mây đỏ cuối cùng dần dần bị bóng tối vây kín.

"Tử Hoành, chúng ta trở về thôi. Trời đã bắt đầu tối rồi." Hứa Mạt nhẹ nhàng giục anh trở về. Anh đã gục trên đầu gối vợ yêu ngủ từ lúc nào, yên tâm ngủ say. Hứa Mạt lại ngồi thêm lúc nữa, đầu thu buổi tối gió mát, sau lưng cảm nhận được chút khí lạnh, không khỏi sợ run cả người.

"Thực xin lỗi, chân em đã tê rần rồi? Em nên gọi anh dậy." Lục Tử Hoành tỉnh lại.

"Em chỉ muốn ngồi lâu thêm chút nữa.." Hứa Mạt cười.

Hứa Mạt và Lục Tử Hoành đón xe bus đi lên phố Toronto.

Dưới trời đêm Toronto, cả dãy phố như một dải ngân hà, đem thành phố phân cách ra làm hai. Bắc nam đông nghẹt người đi đường, dòng xe chạy như nước, có khi chậm có khi nhanh, từng chiếc xe taxi đỗ lại mở cửa đón khách, có người tao nhã uyển chuyển, có người khí thế vạm vỡ.... Từng cột đèn đường tỏa sáng chiếu xuống thân cột sơn đen, tạo nên một bức tranh nghệ thuật đậm nét phương Tây.

Cô và anh nắm tay nhau hòa trong đám đông đi tới đi lui nhộn nhịp.

"Hai ta đã từng như thế này, cùng nắm tay nhau đi dạo phố đúng không em?"

Lục Tử Hoành hỏi Hứa Mạt, trong ánh mắt phản chiếu ánh đèn nê ông đang tỏa sáng.

"Đương nhiên. Anh còn mở một cửa hàng gốm sứ trên phố. "

"A? Theo như những tin tức mà em đã nói, em là một đại tiểu thư, còn anh chỉ là một bình dân nhỏ bé, anh đây chẳng phải trèo cao sao?!"

Hứa Mạt quay đầu, nét mặt nghiêm túc, nắm chặt tay anh nói: "Anh..... Rốt cục phát hiện."

"Này!"

Hứa Mạt ha ha cười, cười đến nỗi không để ý trước mặt, thiếu chút nữa đụng vào chiếc xe nôi trẻ con.

"Cẩn thận!" Lục Tử Hoành vươn tay kéo cô vào trong lòng.

Người phụ nữ trẻ đang đẩy xe nôi liên tục xin lỗi: "Thực xin lỗi thực xin lỗi....."

Cô gái đó nói tiếng Quảng Đông. Canada có rất nhiều di dân tới đây. Hứa Mạt tâm tình vui vẻ, dùng tiếng Quảng Đông không mấy lưu loát của mình trả lời cô ấy "Không có gì, không có gì", chọc cho Lục Tử Hoành cười liên tục, nhéo nhéo cánh mũi Hứa Mạt.

"Không phải em nên nói rằng "Không sao cả" thay vì "Không có gì" ư."

Lục Tử Hoành nói một câu đúng tiêu chuẩn, Hứa Mạt kỳ quái: "Anh học tiếng Quảng Đông từ lúc nào?"

Lục Tử Hoành một tay ôm thắt lưng Hứa Mạt, một tay cảm nhận khuôn mặt mịn màng của cô: "Là Tĩnh Nhã dạy anh."

Đúng rồi, Chu Tĩnh Nhã nói chuyện mang theo chút khẩu âm người Quảng Đông. Hứa Mạt giống như bị ghen một cục nước đá trong bụng, cả giận nói: "Không được thân cận với cô ta quá nhiều, anh nhớ không? Không được đến gần cô ta, anh cách cô ta càng xa càng tốt, biết chưa!"

Lục Tử Hoành nhìn khuôn mặt đang phồng lên của cô cười cười: "Cô ấy cũng chỉ là trợ lý cho bác sĩ phụ trách chữa bệnh cho anh mà thôi. Hơn nữa cô ấy cũng là con nuôi của mẹ đẻ anh, anh với cô ta cái gì cũng không có, em không cần suy nghĩ lung tung."

Hứa Mạt cao giọng nói: "Cái gì mà "Mẹ", dì Bích mới chăm sóc anh mấy tháng, sao có thể so với người đã dưỡng dục anh hai mươi mấy năm, bà ấy mới đích thực là "Mẹ", bà ta cũng xứng sao!"

"Được rồi, được rồi. Em đừng giận." Lục Tử Hoành lấy lòng: "Dì Bích đã nói rõ thân thế của anh rồi, tuy anh không nhớ được nhiều lắm nhưng anh biết bà ấy đã bỏ rơi anh, và có một đôi vợ chồng đã nhận nuôi anh tới tận bây giờ."

Cô nghe anh nói lại có chút đau lòng: "Được rồi, anh đã nói không có gì thì thôi...."

Hứa Mạt buồn cười bắt chước lặp lại câu vừa nãy càng làm cho Lục Tử Hoành cảm thấy cô thật đáng yêu: "Lại được nhìn thấy em, thật tốt... Mấy tháng qua anh luôn suy nghĩ, nghĩ hoài giờ mới hiểu được....."

Lục Tử Hoành vuốt ve bụng của Hứa Mạt, cảm nhận một trận xao động trong lòng bàn tay: "Đứa nhỏ nhớ cha nó này."

"Không đứng đắn!" Hứa Mạt liếc trắng mắt, tại sao anh giống như một tên vô lại thế chứ: "Nếu em không phải vợ anh, nếu người anh yêu từ trước là Chu Tĩnh Nhã, mà hiện tại anh nhận sai người..... Làm sao bây giờ?"

"Đừng suy nghĩ lung tung."

"Em nói nếu thôi..... Nếu?"

Lục Tử Hoành đang muốn nói chuyện, di động vang lên -- là Chu Tĩnh Nhã gọi tới. Hứa Mạt ở trong lòng anh chỉ liếc mắt một cái là thấy ai gọi tới, tâm tình không vui. Lục Tử Hoành nhìn thoáng qua nét mặt trầm xuống của cô, không do dự tắt cuộc gọi tới.

"Vì sao không tiếp?"

"....."

"Nếu là bạn bè, anh sẽ không tắt máy..... Em biết, nếu em không ở đây cùng anh, anh nhất định sẽ nghe điện thoại đúng không? Anh tính giấu em nói nhỏ với cô ta cái gì?"

Hứa Mạt càng nói càng thái quá, càng nói càng nồng mùi giấm chua. Hơn ba tháng nay, cô nàng "có ý đồ xấu" kia mỗi ngày đều chăm sóc người mất trí như anh, bảo sao cô không yên lòng chứ?

"Không có, em cũng đừng suy nghĩ nhiều." Đối với sự chất vấn nghi ngờ của cô làm anh thật bất đắc dĩ không biết nói sao cho đúng.

"Em không nghĩ vậy, ánh mắt cô ta nhìn anh cứ lờ lờ tỏa sáng, không phải cái nhìn của một người bạn. Anh phải tránh xa cô ta, biết không? Phải tránh xa, đáp ứng em!!"

"Cô ấy cũng chỉ làm việc theo lệnh cấp trên, phụ trách bệnh tình cho anh thôi mà. Hồ sơ giấy tờ khám chữa bệnh đều do cô ấy giữ, những nhân viên khác không hiểu biết về....." Nếu để người khác tới chăm sóc và kê đơn thuốc cho hắn, chắc chắn sẽ bị chậm mất mấy ngày không về nước cùng với vợ yêu được.

Hứa Mạt nghe xong tức giận trào dâng, dẩy dựa khỏi vòng tay anh: "Em chỉ biết anh và cô ta có mờ ám với nhau. Anh đừng chạm vào em nữa....."

Lục Từ Hoành không cho cô thoát khỏi, chết sống không buông, Hứa Mạt ở trong lòng anh giương nanh múa vuốt, giống như con cọp nhỏ, Lục Từ Hoành cố giữ vững tâm tình, bất đắc dĩ dỗ dành, trong tâm dấy lên vị ngọt hơn cả mật ong, mãnh liệt ôm lấy cô, chôn ỏ gáy cô thì thầm: "Je t'aime....." [*tiếng Pháp: Anh yêu em.*]

Hứa Mạt nghe thấy anh thổ lộ, động tác thoáng chậm lại, nhưng khẩu khí còn chưa tiêu tán hết: "Cái gì vậy, em nghe không hiểu."

"Ich liebe dich....." [*tiếng Đức: Anh yêu em*]

Động tác giương nanh múa vuốt của cô lại nhỏ thêm chút nữa, biến thành nhẹ nhàng đánh anh: "..... Vẫn nghe không hiểu....."

"Ti amo, Ti voglio bene." [*tiếng Ý: Anh yêu em*]

Tiếng nói của anh càng thêm mềm nhẹ vuốt ve, thủ thi bên tai cô như dụ hoặc đầy mê hồn. Hứa Mạt chịu không nổi, tai chuyển thành màu hồng, cảm xúc mê mê chuyển khắp người, làm cơ thể cô nhũn cả ra.

"Hiện tại anh lại hoa ngôn xảo ngữ cái gì thế chứ...."

Lục Từ Hoành tiếp tục dùng các ngôn ngữ khác lặp đi lặp lại ý câu "Anh yêu em", Cô có vài tiếng nghe không hiểu anh đang nói tiếng nước nào. Anh vẫn nhớ rõ một số ngôn ngữ khác nhau, chỉ là trí nhớ anh tạm thời có chút hỗn loạn, từ từ sẽ nhớ ra.

Ngã tư đường phồn hoa có hai người đang ôm nhau, chàng trai ghé vào tai cô gái thì thầm, di động vắn vang lên hiện tên người gọi - Chu Tĩnh Nhã, một lần nữa tên người này biến mất khỏi màn hình điện thoại. Thế giới của hai người chỉ xoay quanh chính họ, không có tác động ngoại lực nào có thể làm phiền đôi trai gái lúc này.

"Mạt, anh muốn cùng em vĩnh viễn ở bên nhau....." Màu sắc rực rỡ của ngọn đèn chiếu trên chiếc áo của anh, thân nhiên rực rỡ như thể trần thế phồn hoa này chỉ là cát bụi. Trong lòng Hứa Mạt dập dờn như sóng cuộn, một cảm giác động lòng thổn thức.

"Được, cả đời này anh và em mãi mãi bên nhau..."

Lục Từ Hành mỉm cười: "Trễ rồi, chúng ta nên về thôi."

Hai người kêu taxi, trở về viện y học. Chân vừa bước tới ngoài cửa viện y học liền bắt gặp thân ảnh màu trắng thanh tú đang tiến lại gần. Chu Tĩnh Nhã bắt lấy cánh tay Lục Từ Hoành, nhìn anh từ trên xuống dưới.

"Dật, anh đã đi nơi nào! Anh hù chết em! Thiếu chút nữa em đã gọi cho cảnh sát." Đôi mắt hiện lên vẻ sốt ruột, lo lắng.

"Vợ chồng lâu ngày gặp nhau mà thôi. Chu tiểu thư không cần khẩn trương quá mức như vậy." Trong giọng nói Hứa Mạt không nhận được phát ra địch ý, ánh mắt dừng lại trên cánh tay Chu Tĩnh Nhã đang nắm lấy tay Lục Từ Hoành.

Đối với địch ý của Hứa Mạt Chu Tĩnh Nhã nhìn thấy rõ ràng, dù ánh mắt tỏa ra sức nóng từ Hứa Mạt cũng không làm cho Chu Tĩnh Nhã buông tay Lục Từ Hoành, ngược lại cô ta còn đỡ lấy anh: "Dật, ngày hôm nay anh nên nghỉ ngơi mới phải. Tự dưng đi ra ngoài lâu như thế sẽ ảnh hưởng rất lớn tới thân thể, sao anh không nghe lời em dặn chứ...."

"Bởi vì cô không phải vợ anh ấy cho nên anh ấy không nghe lời cô cũng đúng thôi." Hứa Mạt mở miệng làm cho Chu Tĩnh Nhã ghen hờn.

Chu Tĩnh Nhã cũng là tiểu thư danh giá, sinh ra đã trở thành hòn ngọc quý trên tay cha mẹ làm sao có thể nuốt trôi cục tức này: "Hứa tiểu thư nói chuyện thật sự là không lễ phép."

"Hừ... Cầm tay chồng người khác nồng thắm ân cần trước mặt vợ người ta, chính là lễ phép của cô?"

"Cô!" Chu Tĩnh Nhã ghen lò, ngực phập phồng nhưng vẫn kiên trì không buông tay. Mấy tháng này đều một tay cô ta chăm sóc cho Dật: "Cô làm vợ của Dật, mấy tháng trời cũng không thấy mặt cô đâu, giờ cô đứng đây chất vấn tôi? A, Hứa tiểu thư quả là người vợ phụ đức a?!"

(hiền lương thực đức)

"Thật có lỗi, cái gì mà "Phụ đức" tôi quả thật chưa từng nghe qua. Tôi chỉ biết là, lấy đồ của người khác là trộm, muốn tranh chồng của người khác, cũng là trộm, loại chuyện này, không phải người có "Đức" làm a."

Sinh ra trong gia đình thư hương thế gia, Chu Tĩnh Nhã chưa bao giờ chịu nhục nhã như hôm nay, lại không phản bác được một câu, hít khí vài giây, miệng cố nặn ra nụ cười: "Tôi chỉ muốn diu Dật đi nghỉ ngơi, dù sao cô cũng là phụ nữ có thai, hành động không tiện hơn nữa sẽ sinh ra một mối... Hứa tiểu thư không khỏi... tưởng tượng quá nhiều."

Hứa Mạt cũng đáp trả bằng một nụ cười tỏa nắng rực rỡ: "Kỳ thật tôi không để ý cô gọi tôi một tiếng Lục phu nhân."

Lục Tử Hoành thủy chung vẫn duy trì trầm mặc, Chu Tĩnh Nhã vẫn không buông tay, Lục Tử Hoành dứt khoát rút tay lại cầm tay Hứa Mạt, hai người thân mật đi trở về phòng.

Bàn tay Chu Tĩnh Nhã trống trơn, buồn bực nhìn hai người rời đi. Hơn ba tháng, cô ta chăm sóc anh đã thành thói quen, trở nên tự nhiên không cố kị. Lúc trước anh ngờ ngàng, mờ mịt không nhớ rõ chuyện gì, tính khí lạnh lùng, táo bạo, cô ta dốc lòng chiều chuộng, giảng giải. Vì luôn quan sát chăm sóc bệnh tình của anh mà có nhiều đêm cô ta không chợp mắt, bỏ phí bao nhiêu tâm huyết..... Hai người như hình với bóng, mọi người trong viện y học ai cũng nói cô và Dật đẹp đôi, đến cả mẹ nuôi Thẩm Gia Bích cũng mở một con mắt nhắm một con mắt. Hiện tại lại đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ tới đoạt đi hết tâm huyết của cô ta... Cô ta làm sao có thể cam tâm?

Mấy người Dương Thục Du không có trong phòng, di Bích đã đưa họ đến khách sạn để nghỉ ngơi.

Hứa Mạt đã sớm gọi điện thông báo cô và Tử Hoành sẽ đi ra ngoài cho Dương Thục Du biết cho nên Chu Tĩnh Nhã không thể không biết. Cô ta tỏ vẻ sốt ruột là cố ý, liên tục gọi điện thoại cho Tử Hoành cũng là cố ý. Sợ Tử Hoành bỏ chạy cùng cô? A ha. Thật buồn cười.

Hứa Mạt đi xuống tầng 4 lấy vài thứ, Chu Tĩnh Nhã nhân cơ hội sáp lại gần Tử Hoành, từ phía sau ôm lấy anh: "Anh vừa rồi đối xử với em như thế.... Làm cho em rất buồn.... Vừa nãy sao không mở miệng nói giúp em, cứ để cô ta bắt nạt em....."

Lục Tử Hoành tránh thoát cái ôm của cô ta: "Tôi thật sự cảm kích cô đã tận tâm chăm sóc tôi trong thời gian qua, nhưng cô ấy là vợ tôi và cô ấy là người quan trọng nhất của tôi....."

"Có bao nhiêu quan trọng? Anh thương cô ta như thế, mà bao lâu rồi cô ta mới tới tìm anh, tới cả một cuộc điện thoại cũng không có, cô ta căn bản không quan tâm anh. Với lại từ trước anh đâu có nhớ gì, cũng không nhớ được cô ta không phải sao? Anh vậy mà vẫn yêu cô ta được sao." Về những cuộc gọi, kỳ thật chính cô ta bảo Thẩm Gia Bích không cho Hứa Mạt và Tử Hoành liên hệ với nhau.

Ánh mắt anh hiện lên tia mê mang mông lung, quả thực anh vẫn không nhớ rõ cho lắm, nhưng....

"Tôi tuy không nhớ rõ có yêu hay không yêu cô ấy. Dù vậy chỉ liếc mắt một cái, tôi biết rõ nửa đời sau tôi vẫn mãi yêu cô ấy."

Chu Tĩnh Nhã kinh hãi mở to đôi mắt, trong lòng hoảng hốt: "Là em ngày đêm bên cạnh chăm sóc anh. Không lẽ anh đã quên có một lần vì chăm sóc cho anh mà em tụt huyết áp té xỉu, suýt chút nữa em gặp nguy hiểm... Anh sao có thể... Có thể đối xử với em như vậy....."

Chu Tĩnh Nhã chất vấn, dùng ánh mắt trách cứ anh, Lục Tử Hoành có chút áy náy, mắt chuyển nhìn xuống nền nhà: "Cô từng nói với tôi, cô là vợ tôi... Cô đã lừa tôi....."

Chu Tĩnh Nhã thương tâm: "Chẳng lẽ em làm vợ anh không tốt sao? Em so với cô ta tốt hơn, đáng người đẹp hơn, xinh hơn....." Cô kích động ôm lấy anh: "Đêm nay để cô ta đi khách sạn nghỉ ngơi, em lưu lại cùng anh, tốt hơn....."

"..... Tuy rằng vẫn không nhớ rõ nhưng ở trong lòng tôi, cô ấy là người con gái đẹp nhất tốt nhất thế gian này...."

Cửa đột ngột mở ra kèm theo một cơn gió nhẹ, Chu Tĩnh Nhã phát hoảng, vội vàng buông Lục Tử Hoành ra--

Khuôn mặt tối đen của Hứa Mạt xuất hiện ngay cạnh cửa phòng nhìn chằm chằm hai người, hướng Chu Tĩnh Nhã nói: "Cô còn không đi, đang chờ được nghe chứ?"

Lục Tử Hoành liền phát hoảng, trong mắt chỉ có Hứa Mạt, một đôi mắt có giải thích -- không cần tức giận, anh và cô ta cái gì cũng đều không có.

Tình ý trong mắt Tử Hoành dành cho Hứa Mạt, Chu Tĩnh Nhã đều thấy rõ mồn một, lòng chua xót, đôi mắt ngấn nước. Chu Tĩnh Nhã cắn môi, bức nước mắt không tuôn rơi, cố gắng nặn nụ cười: "Thời gian không còn sớm, tôi còn vài việc cần xử lý, nên, đi trước....."

Chu Tĩnh Nhã đi sát qua người Hứa Mạt, ngừng một chút quay đầu nhìn Hứa Mạt nói: "Phụ nữ có thai vẫn không nên vận động mạnh, sẽ ảnh hưởng không tốt tới thai nhi."

"Không phiền Chu tiểu thư quan tâm." Hứa Mạt dựa sát vào trong lòng Tử Hoành, giương lên nụ cười chiến thắng, nhìn Chu Tĩnh Nhã nói: "Ngủ ngon."

Chu Tinh Nhã tâm tình tức giận, cổ vuron cao về phía trước, mỉm cười ưu nhã xoay người bước đi. Chu Tinh Nhã đi tới góc hành lang, bước chân trở nên gấp gáp, hô hấp tăng lên dồn dập. Hứa Mạt, cô không thích cô ta. Cô cứ cười đi!

Chu Tinh Nhã vừa đi, Hứa Mạt lập tức nhảy khỏi vòng tay của Từ Hoành: "Lục Từ Hoành, anh đã cô phụ lòng em! Cứ nhiên còn cùng cô ta diễn vai vợ chồng!!!"

Cô tức giận tới nổi nước mắt đảo quanh, cô đứng ngoài cửa lòi cần nghe đều nghe thấy hết, cô chỉ đứng đó không xông vào, chỉ muốn nghe xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Cô ta nói dối anh, lừa anh. Lúc đó anh không nhớ gì cả....."

Hứa Mạt đánh gãy câu nói của Từ Hoành, lửa giận rống lên: "Cho nên hai người liền làm vợ chồng?!"

Anh sao có thể như vậy, sao lại không nhớ ra cô và anh mới là vợ chồng đích thực, lại nhận người khác làm vợ trong suốt thời gian qua. Lục Từ Hoành vừa bực mình vừa buồn cười, dỗ dành cô: "Anh khi đó đều nằm trên giường bệnh, mũi thì cắm ống dẫn, cả người không nhúc nhích như thế nào "Làm vợ chồng" a..... Hừm? Điều là do cô ta tự biên tự diễn tự nguyện, anh căn bản chưa từng...."

".....Cô ta tự biên tự diễn tự tình nguyện, vậy mà anh dung túng cô ta. Nói đến cùng chỉ vì sắc đẹp câu dẫn nên anh mắt nhắm mắt mở mặc kệ cô ta. Thế mà mở miệng em là tốt nhất, xinh đẹp nhất, anh hẳn đã tự động xóa hình ảnh em đi từ lâu rồi....."

"Được, em nói cái gì thì chính là cái đó.... Bé cọt nhỏ của anh...."

"....."

Hứa Mạt đang tức giận, bỗng nhiên Từ Hoành có chút khác thường:

"Vừa nhìn thấy em, anh liền có cảm giác kỳ quái..... Thân thể có một chỗ thật không thoải mái....."

Lục Từ Hoành sắc mặt lộ vẻ thống khổ.

Hứa Mạt kích động hỏi han: "Làm sao vậy? Có phải đầu đau hay không? Nếu nghĩ không ra thì không cần ép mình cố nhớ ra. " Trên TV vẫn thường có cảnh người bị mất trí nhớ mà cố nghĩ để nhớ ra đầu sẽ đau đớn vô cùng.

Sắc mặt của anh càng thêm thống khổ, cơ thể nhẹ lão đảo, mang theo Hứa Mạt ngã luôn trên giường: "Mạt, chỗ này của anh... không thoải mái....."

"Làm sao?" Hứa Mạt sốt ruột.

"Chính là nơi này....." Thanh âm của anh càng ngày càng suy yếu, kéo tay của Hứa Mạt hướng tới địa phương không thoải mái tìm kiếm. Cô giật mình, nắm tới nơi không thoải mái trong miệng anh cô liền cả kinh — nóng nóng, cứng cứng. này...

"Lục Từ Hoành! Lưu manh!!!"

Lục Từ Hoành đè nặng Hứa Mạt, uy khuất chu môi.

"Anh đã ba tháng không có....."

".....Em là phụ nữ có thai!"

"Bốn tháng... em có thể....."

"Con trai anh đang ở trong bụng em, anh mang ý tốt ghê ha....."

"....."

Lục Từ Hoành trầm mặc, trưng ra ánh mắt trong suốt thuần khiết: "Mạt, để anh và con trai gặp nhau thân thiết chẳng phải rất tốt sao....."

".....Con trai đang ngủ."

"Anh sẽ "Gõ cửa"....."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Giả vờ

Ngày thứ hai, Hứa Mạt từ từ tỉnh lại, ánh sáng mỏng manh xuyên qua khe hở rèm cửa sổ tiến vào. Hứa Mạt nhận thấy có một ánh mắt lười biếng, nhẹ nhàng, bao phủ khắp mặt cô.

"Em tỉnh rồi?"

Anh nằm nghiêng người, một tay nâng đầu, một tay vuốt ve khuôn mặt cô: "Mấy tháng nay anh ngủ nhiều lắm, giờ có muốn ngủ cũng không được." Kỳ thật, anh không muốn bỏ phí một giây phút nào khi ở bên cạnh cô, ngày mai cô phải rời đi rồi.

Cô nằm gọn trong lòng anh, nhìn ra rèm cửa sổ phát phơ theo con gió nhẹ, ánh sáng nhạt nhòa nhảy múa trên tấm rèm: "Trời còn sớm, anh nên chọn một lát đi, em phải dậy trước nếu không lát nữa mẹ và mọi người vào nhìn thấy sẽ không tốt."

Hứa Mạt nói xong đứng dậy, anh vươn tay kéo cô nằm xuống, lật người đè lên cô.

"Này! Anh đừng được một tắc lại muốn tiến một thước nhé." Cô trừng mắt chống tay lên ngực anh, cố tạo ra một khoảng cách nhất định.

"Không sao cả, dù sao chúng ta cũng là vợ chồng, làm chút việc nho nhỏ, ai thấy kệ họ, mọi hậu quả đã có anh gánh vác....."

"Anh không thể như vậy! Con sẽ xem thường anh!"

Lục Tử Hoành giờ trò, Hứa Mạt khấn trương, sợ nhất đang.... nửa đường bị người phá đám, hai nửa là còn có một đứa trẻ trong bụng cô, ngộ nhờ đang tới cao trào ai đó mở cửa... không biết đứa nhỏ có bị làm sao không... Với lại trong lòng cả thấy kỳ kỳ.... Lục Tử Hoành không khỏi phẫn trần, nói tới nói lui: "Bé con không dám..... Vợ à, em đừng thẹn thùng, đến đây đi....."

"Lục Tử Hoành, anh đừng xằng bậy, bằng không em kêu người....." Hứa Mạt uất giận.

"Anh còn chưa có bắt đầu, em đừng vội kêu tên anh....."

"Anh.....!" Hứa Mạt vừa thẹn vừa vội. Anh thân hình cao lớn, cô không thể đẩy anh ra khỏi người mình được. Căn bản tình huống giờ thành "*Dục cụ còn nghênh**".

(*) muốn cụ tuyệt mà như nghênh đón.

Phản kháng không xong, vậy thì chỉ có thể nhận, kỳ thật..... Cô cũng không phải không muốn nhận.....

Lục Tử Hoành không tốn bao lâu công phu, liền thuận lợi bắt được cô, thấy đôi mắt cô mê ly khóe miệng liền nhếch lên.

"Muốn sao?"

Hứa Mạt bức thiết khát vọng, lung tung gật đầu: "Muốn..... Đừng dong dài, mau....."

Lục Tử Hành lại không động, chỉ mỉm cười.

Từ trong mê loạn cô dần tỉnh táo lại một nửa, trách cứ: "Nhanh chút nha!"

Lục Tử Hoành chỉ lo cười, bất động: "Anh hiện tại..... không có tâm tình, hay là bây giờ dừng lại để dành tới buổi tối tiếp tục??"

Hứa Mạt vừa tức vừa giận vừa vội: "Anh là quỷ thiếu đạo đức...."

Hứa Mạt hờn hển, chỉ nghe Lục Tử Hoành thấp giọng cười: "Em đó....."

Lục Tử Hoành bỗng nhiên nhào tới, bắt đầu việc chính. Mây đen trên mặt Hứa Mạt nhanh chóng tan biến thay vào đó là một tầng ửng hồng, cô đung đưa như mây rền gió dữ theo nhịp điệu của Tử Hoành... Khi như mây bay, khi như nước chảy, lúc thì âm ỉ cuồng dã, trái tim như hóa thành cánh chim cùng nhau sóng vai bay lúc cao lúc thấp.....

Lục Tử Hoành thở phì phò, ở bên tai Hứa Mạt khàn khàn mở miệng: "..... Em nói..... Anh có được tính là biết chinh phục phụ nữ, có được tính.... Đã chinh phục em?"

Hứa Mạt từ bay bỗng lảng lảng dần dần tỉnh táo, nghe thấy giọng anh thủ thủ như thế thì ngây ngẩn cả người....

Cô nhớ tới một cảnh kia. Đêm cô và anh phát sinh quan hệ, cô nằm trên giường nói với anh: "Phụ nữ giống như em đều thích có người đàn ông chinh phục mình, anh ôn nhu ngây thơ như thế chỉ để em xâm lược, như thế nào chinh phục được em?.....", "Anh biết làm sao để chinh phục một người phụ nữ không?....."

Đôi mắt tràn ngập kinh ngạc nhìn chăm chăm anh, tươi cười: "Anh..... Nhớ ra?"

Lục Tử Hoành không trả lời, khóe miệng càng nhếch lên. Cô nhìn nụ cười của anh liền hiểu rõ, vội la lên:

"Anh đã nhớ ra có phải hay không? Anh nhớ?"

Lục Tử Hoành lắc đầu, tiếp tục thừa nước đục thả câu.

"Vậy sao anh lại nói như thế?"

Lục Tử Hoành nắm lấy bờ vai mảnh khảnh của cô:

"Anh làm cho em chiếc vòng tay sứ hình trái đào nhỏ, em vẫn còn giữ chứ?" Lục Tử Hoành nói tiếp: "Còn nữa, bàn đu dây trong vườn có cái đỉnh nhỏ ra, anh đã nhờ nó đi, em có thể yên tâm ngồi chơi rồi."

Hứa Mạt ngây người. Những mẫu chuyện vụn vặt, cô căn bản còn chẳng kịp nói ra cho anh biết!

"Anh....."

Lục Tử Hoành hạ xuống trán cô một nụ hôn nhẹ nồng ấm: "Đúng vậy. Em đoán đúng rồi."

Anh đã nhớ ra, đã nhớ gần như toàn bộ mọi chuyện. Anh không còn là người mất trí nhớ nữa...."

"Vậy anh tỏ ra "Không rõ chân tướng" đều là giả?"

Cô nghi ngờ hỏi.

Lục Tử Hoành lắc đầu: "Cũng không hẳn vậy. Hai tháng đầu, anh đầu choáng mắt hoa, thần trí mông lung, quả thật cái gì cũng không nhớ được.... Một tháng trước thì tốt hơn nhiều, dần dần nhớ ra một ít chuyện...."

"Vậy anh vì sao không nói?" Hứa Mạt kỳ quái. Đã không còn mất trí nhớ, vì sao không nói? Gia bộ không biết cô.

"Bởi vì, bọn họ không muốn anh nhớ lại mọi chuyện trong quá khứ. Bởi thế anh mới khiến bọn họ vừa lòng."

"Bọn họ?" Hứa Mạt nghĩ nghĩ: "Bọn họ là ai?"

Lục Tử Hoành nói: "Chính là những người trị bệnh cho anh....."

Hứa Mạt lập tức tỉnh ngộ: "Chính là đám người đi Bích sao?"

Lục Tử Hoành đem chuyện phát sinh mấy tháng nay ở Toronto kể lại sơ lược cho Hứa Mạt nghe. Thời điểm Lục Tử Hoành tới đây một lần, nói ông là cha đẻ của anh, gương mặt tương tự có nét giống nhau đã làm anh khiếp sợ vô cùng. Tiểu Hoành và Thẩm Gia Bích đứng ở ngoài phòng nói nhỏ, đầu anh đau đớn nhớ không rõ lắm, chỉ biết tên anh được gọi đi gọi lại rất nhiều lần.

"Sau khi hai người họ nói chuyện một lúc liền âm ỉ, không biết tranh chấp chuyện gì." Lục Tử Hoành nhớ lại nói.

"Thế đi Bích không muốn cho anh nhớ tới đoạn nào trong ký ức?" Hứa Mạt hỏi.

"Chuyện này anh cũng không nhớ rõ cho lắm, sau đợt trị liệu này hẳn là sẽ biết."

Hứa Mạt nhíu mày trầm tư, gật gật đầu, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, nói: "Hử... Hóa ra cái gì "Không nhớ được chính mình chỉ nhớ rõ em" đều là giả!"

Lục Tử Hoành bóp nhẹ chóp mũi vợ yêu: "Không lừa em đâu. Khi bị thương tới ngày thứ hai, anh mông lung nghe thấy có một giọng nói bên tai mình, anh mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt một cô gái đang ghé gần sát anh. Khi đó quả thật bản thân anh là ai cũng không biết. Chỉ có một cảm giác mãnh liệt rằng cô gái này rất quan trọng với mình, nhất định không thể quên....."

Hứa Mạt liếc trắng mắt: "Da mặt anh càng ngày càng dày....."

Hai người nói chuyện tới khi mặt trời dần lên cao, ánh nắng chiếu vào trong phòng, tâm tình anh vô cùng thoải mái, hưng trí bừng bừng: "Đi, anh đưa em đi đến một nơi..."

"Nhưng mà cơ thể anh....."

"Sớm đã khỏe hơn nhiều rồi. Ngày hôm qua không có tinh thần là do uống thuốc thôi. Hôm nay anh vô cùng phấn chấn, tâm tình vô cùng vui vẻ....."

Lục Tử Hoành mỉm cười để lộ ra hàm răng trắng bóng, tuy vẫn chưa bình phục trăm phần trăm, đôi khi vẫn còn hơi choáng váng hoa mắt.

"Chúng ta nhanh đi thôi, bằng không lát nữa bọn họ tới thì không đi được nữa đâu."

"Này....."

Lục Tử Hoành nắm tay Hứa Mạt lén chạy ra ngoài.

Lúc Chu Tình Nhã và Thẩm Gia Bích tới, người đã đi chỉ còn phòng không.

"Người lại chạy đi đâu mất rồi! Một bệnh nhân, một phụ nữ có thai, cũng không yên tĩnh ngồi một chỗ cho người khác nhờ!" Thẩm Gia Bích phiền chán lấy đi động ra, gọi vào số của Lục Tử Hoành.

Chu Tình Nhã cầm tờ giấy để trên bàn lên, bên trong viết một câu-- "Chúng tôi đi hồ Ontario, buổi tối trở về, không cần lo lắng. Tử Hoành."

Dưới đáy lòng Chu Tình Nhã lửa giận ngùn ngụt bốc lên, nắm chặt tờ giấy trong tay, các đốt ngón tay trắng bệch.

"Mẹ nuôi, không cần gọi, bọn họ đi hồ Ontario, buổi tối mới trở về."

"Cái gì?" Thẩm Gia Bích hô to: "Không nói một câu liền đi! Thật là!"

Chu Tình Nhã đem tờ giấy trong tay đưa cho Thẩm Gia Bích nói: "Con cảm thấy ánh mắt Dật nhìn Hứa Mạt không phải là lần đầu tiên gặp nhau....."

"Không thể nào, nó không có khả năng gạt chúng ta." Thẩm Gia Bích trầm tư: "Và lại..... Tôi hôm qua mẹ ở ngoài cửa nghe lén hai đứa nó nói chuyện... Dật không có biểu hiện khôi phục trí nhớ."

Chu Tình Nhã hoài nghi: "Người bình thường mất trí nhớ do tâm lý kích thích nghiêm trọng, tâm lý sinh ra trốn tránh muốn quên đi một thứ gì đó, không muốn nhớ tới. Tình huống của Dật do não bộ bị thương tổn, phần trí nhớ bị quên đi hẳn sẽ rất lớn....."

Chu Tình Nhã nghĩ nghĩ, lại bổ sung: "Nếu do tác động bên ngoài làm cho mất trí nhớ thì kinh nghiệm sống trong hai mươi mấy năm theo lý thuyết sẽ biến mất.... Nhưng vài ngày trước chính tai con nghe thấy anh ấy sử dụng tiếng Pháp cùng với bác sĩ Jam trao đổi với nhau. Còn có... biểu hiện bình thường trong cuộc sống....."

Thẩm Gia Bích nghe vậy thần sắc nghiêm trọng: "..... Vậy..... Theo như những phân tích của con thì... Dật đang gạt chúng ta?"

Chu Tình Nhã trầm mặc.

Thẩm Gia Bích trong lòng phiền muộn, rút ra điều thuốc, châm lửa hút một hơi, phì phì phun khói bay tán trong không trung. Đứa con này là do bà khổ cực lôi về, nếu không có đứa con này bà ắt hẳn sẽ thua ả đàn bà kia. Không được, tuyệt đối không được..... Đáng chết, Dương Thục Du vậy mà cũng theo tới.....

Thẩm Gia Bích lo lắng ngồi không yên, Chu Tình Nhã giật lấy điều thuốc trong tay bà ta: "Mẹ nuôi cũng đừng lo lắng. Những điều con vừa nói cũng chỉ là phỏng đoán, không nhất định là sự thật. Dù sao Dật cái gì cũng không nhớ không biết, không có lý do gì mà anh ấy phải già vờ cả....."

Thẩm Gia Bích nghĩ nghĩ, gạt đầu. Quả thật nó chưa hẳn là đã nhớ ra.

"Trong nhà chuyện Đặng Giang Hà cũng an bày tốt rồi, có thể sắp xếp hành lý trở về....." Thẩm Gia Bích nói: "Lúc này, xem ai thua ai thắng....."

Đôi mắt Thẩm Gia Bích sắc bén lóe lên, tâm tình vui sướng.

"Mẹ nuôi, nếu mẹ cần con hỗ trợ thì cứ nói với con, con sẽ giúp mẹ một tay." Chu Tình Nhã tỏ vẻ tri kỉ, cầm tay Thẩm Gia Bích nói.

Thẩm Gia Bích nghe thế trong lòng ấm áp cười: "Vẫn là con gái tốt, con gái mới là tri kỉ của mẹ."

Bầu trời xanh lam trong vắt như được tẩy rửa không nhiễm chút bụi trần, vài dải mây trắng giãn ra như một tấm lụa mỏng trang trí trên vòm trời cao rộng. Từng cơn gió thổi mang theo ánh nắng lấp lánh chiếu xuống mặt hồ, khiến màu xanh như ngọc lục bảo của hồ nước gợn lên từng cơn sóng dập dờn, nước hồ trong veo phản xạ ánh sáng lộng lẫy.

"A --Ontario!" Hứa Mạt đứng gần lan can, hướng mặt hồ gọi to một tiếng, âm thanh lan rộng ra khắp khu hồ nước. Cô hít sâu một hơi, tham lam hít vào không khí trong lành bao phủ xung quanh không gian to lớn này.

"Cẩn thận kéo ngã xuống." Lục Tử Hoành ôm bà vai Hứa Mạt, nhắc nhở nói. Tâm tình thư thái nhẹ nhàng, vừa trôi mấy tháng chỉ quanh quẩn ở viện y học đầy tù túng.

"Tử Hoành, anh nhìn kia. Mép nước tựa như phản xạ ngân quang giống ngọc bích!"

Lục Tử Hoành cười: "Em không phải đã từng đi thăm quan rồi sao?"

"Ngày trước tôi vào đúng thời điểm trời đổ mưa, không được ngắm cảnh hồ lãng mạn như thế này." Hứa Mạt đội mũ che nắng, tay tháo kính râm ra: "Tuy đã tới thăm rất nhiều hồ nước khác nhau nhưng mặt hồ long lanh ánh sáng đẹp như vậy, em mới là lần đầu tiên nhìn thấy."

"Ontario có một cái tên gọi khác là Skanadario, ý chỉ *Hồ nước phát sáng*."

"Ontario tựa như đôi mắt tỏa sáng lung linh nhìn người mình yêu." Cảnh đẹp ở phía trước, mặc cho ai nhìn thấy cũng nảy sinh tình thơ ý họa.

Lục Tử Hoành nhìn cô nói: "Em cũng là đôi mắt của anh, vì em tỏa ánh hào quang mê người mà làm anh luôn vui cười yêu thích....."

Hứa Mạt giả vờ giận dữ, khoe miệng lại tiết lộ tâm tình vui sướng của cô lúc này.

Anh và cô đi tàu thủy du ngoạn, cả hai cùng hòa mình vào cảnh thu của hồ Ontario. Trên thuyền, anh dựa vào cô chớp mắt. Hứa Mạt liền nhẹ nhàng đứng lên đi tìm thuyền viên lấy một chiếc chăn màu bạc nhỏ đắp lên người anh.

Bách thế tu lai đồng thuyền độ, thiên thế tu lai cộng chằm miên.

(Trăm kiếp tu được chung thuyền, nghìn đời tu được gối giường ngủ chung.)

Yêu là một loại lựa chọn, một loại buông tha, một loại quý trọng. Lựa chọn anh, liền buông tha ngàn vạn hoa bướm xinh đẹp mê người, chỉ quý trọng anh.

Hứa Mạt nghĩ, trong lòng một trận xúc động. Di động không đúng lúc reo vang, là thư ký Châu gọi tới.

"Bác Châu."

"Đại tiểu thư, ở công trường xảy ra chuyện, cần cô trở về một chuyến."

"Rất gấp sao?" Hứa Mạt hỏi.

"..... Vâng."

Hứa Mạt nhìn anh đang tựa lên vai cô: "Cháu ngày mai trở về liệu có kịp không?"

"Khả năng không kịp. Buổi sáng hôm nay, có người gây sự tại công trường, gây xung đột với người của chúng ta, đối phương đưa ra một số yêu cầu, cô lại không có ở đây. Sự việc kinh động tới tòa soạn báo, phóng viên, tin tức nếu truyền ra bên ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt....."

Cao ốc kiêu kị nhất chính là gặp chuyện không tốt, nếu đang trong thời gian thi công mà xảy ra tai nạn chết người thì ai còn dám đến mua? Huống chi, khu biệt thự người mua là những nhà giàu có, họ luôn kiêu kị chuyện này.

"....." Hứa Mạt trong lòng cân nhắc. Việc này nói có nghiêm trọng thì không nghiêm trọng, nhưng nếu bị kẻ có tâm lợi dụng tin tức có thể gây ra ảnh hưởng xấu, hậu quả không phải nhỏ.

Lục Tử Hoành tỉnh lại, cũng mơ hồ nghe thấy lời thư ký Châu nói trong điện thoại: "Em mau trở về đi, việc này cần phải nhanh xử lý và áp chế xuống. Bên em quan hệ ngầm với các tòa soạn báo thì không tốt, những mối quan hệ xã hội khác lại rất tốt."

Hứa Mạt nhìn Lục Tử Hoành ánh mắt có chút áy náy.

Hứa Mạt nói với thư ký Châu: "Được, cháu sẽ về ngay. Trước mắt bác hãy đi tìm Giang Dịch Thần, để anh ta đi ổn định mọi chuyện ở công trường."

Hứa Mạt ngắt điện thoại, thần sắc trầm tư ngưng trọng. Hạng mục này từ khi bắt đầu tới nay đều không thuận lợi. Chợt nghe thấy tiếng cười khẽ của anh.

"Em càng ngày càng ra dáng chủ tịch tập đoàn." Lục Tử Hoành trêu ghẹo.

Cô oán trách liếc mắt một cái, cười: "Anh đó... càng ngày càng vô lại."

Lục Tử Hoành hôn nhẹ lên mái tóc dài của cô, vuốt ve vùng bụng hơi gò lên của cô, ôm cô vào lòng, đau lòng không thôi: "Vất vả cho em..... Anh sẽ cố gắng hoàn tất các khâu kiểm tra sức khỏe, xong liền lập tức trở về....."

".....Vâng, em chờ anh trở về....."

Hứa Mạt và A Tả trong đêm đắp máy bay bay về nước, Dương Thục Du và người giúp việc Lý Tinh Tinh thì ở lại chiếu cố Tử Hoành.

Một chuyến đi đầy mệt mỏi, về tới trong nhà Hứa Mạt liền nằm ngủ. Hứa Minh Sơn thấy con gái bồn ba như thế không đành lòng, bắt đắ dĩ bản thân lại không đủ sức khỏe để giúp đỡ con gái, muốn đưa con đi ăn bữa cơm cũng không dám quấy rầy. Hứa Minh Sơn gọi cho thư ký

Châu, bảo ông tạm thời đừng gọi điện thoại kêu Hứa Mạt tới công ty, để cho con bé tranh thủ nghỉ ngơi.

Hứa Mạt tỉnh lại đã là buổi chiều gần chạng vạng tối.

Buổi tối, tập đoàn Long Khoa đã mời vài nhân vật cùng với chủ biên tập và các phóng viên của một số tòa soạn báo trong đó có cả Chủ biên tập tòa soạn báo tàu điện ngầm – Lưu Khải

Đông. Thương nhân và giới truyền thông có một mối quan hệ và quy tắc ngầm. Buổi họp mặt tối nay, không tránh khỏi việc tuyên truyền trên vài tờ báo một chút, đỡ phải tự mình tài trợ cho những hoạt động như vậy.

Không có tiền tài dụ hoặc ai muốn nguyện ý trợ giúp chứ.

Trừ bỏ Hứa Mạt và Lưu tổng của công ty bất động sản, còn có bất động sản Giang Lâm của tập đoàn Giang Dịch Thần, Giang Chấn Hoa, bà Chu, lấy danh nghĩa bạn bè mở tiệc chiêu đãi, trao đổi cảm tình, nhưng trên thực tế làm cái gì thì trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Mọi cả nhà báo tới, Hứa Mạt không quá lo lắng bọn họ sẽ nhắc tới chuyện phát sinh ở công trường, nên cô an tâm mà tới. Cô diện một chiếc váy dài rộng rãi màu đen, che bớt phần bụng để tránh sự chú ý của mọi người. Hứa Mạt vuốt ve bụng nói: "Aiz, rốt cuộc thì vẫn là con chịu khổ cùng mẹ a?"

Nói xong cô mỉm cười. Đứa nhỏ này mà sinh ra nhất định là một người đứng đầu thương trường. Mấy tháng này chuyện gì cũng cùng mẹ trải qua hết.

A Tà lưu loát mở cửa xe, một tay che đỉnh mui xe để tránh Hứa Mạt khi lên xe đựng vào đầu.

Hoàng hôn dần dần buông xuống, Hứa Mạt hạ cửa kính xe.

"A Tà, tên đầy đủ của anh gọi là gì ấy nhỉ?" Hứa Mạt đột nhiên nhớ tới, người vệ sĩ đi theo cô thời gian dài như vậy thế mà cô lại không biết tên đầy đủ của anh ta.

A Tà có chút xấu hổ, hần rở ràng đã nói qua: "Dạ, đại tiểu thư, tên tôi gọi Hướng Tà, đã từng nói cho cô biết, chắc là cô không nhớ rõ."

Hứa Mạt gật gật đầu, nghĩ nghĩ, nói: "Ừm.....Em trai anh tên là Hướng Hữu phải không?"

".....Đại tiểu thư, tôi không có em trai....."

"....."

Khi xuống xe cô bỗng nhiên nhớ tới cái gì: "Tình huống của Từ Tiểu Cẩn bên kia như thế nào?"

"Cô ta đi xin sự giúp đỡ từ đám bạn cũ của Từ Thu Yển nhưng không có người nào nguyện ý giúp." A Tà trả lời.

Hứa Mạt hiểu rõ: "Được. Tiếp tục theo dõi. Nhớ hẹn mấy người kia tới, tôi muốn gặp."

"Vâng."

Bức con thỏ nóng nảy so với sói còn khủng khiếp hơn, không thể xem nhẹ Từ Tiểu Cẩn! Vấp ngã một lần là do sơ ý, vấp ngã lần thứ hai tại chính chỗ đó thì là ngu ngốc.

Bữa tiệc đêm nay vẫn như những buổi tiệc thương nhân mọi lần, nói thẳng ra thì, Giang Chấn Hoa chính là một lão hồ ly, thế thì đã sao, Hứa Mạt không quan tâm nhiều, chủ yếu những hạng mục hợp tác là phải triển khai.

Chủ biên tập thường ý vào có chút men rượu tỏ vẻ nhắc nhở: "Đã hợp tác là phải thực hiện, quan hệ của chúng ta cũng không cần nhiều lời với nhau làm gì. Cũng không cần thiết phải bắt chẹt lẫn nhau, phải không? Ha ha....."

Đây không phải bắt chẹt, là do cô chủ động đem tiền dâng lên. Lưu Khải Đông vẫn chưa thấy tới, Hứa Mạt cũng dự kiến trước rồi. Cô ngồi không bao lâu, nhưng điều cần nói cũng nói đủ, liền đứng dậy ra về, Giang Dịch Thần tiễn cô.

"Lưu Khải Đông bên kia tôi sẽ đến xử lý, em hãy về sớm nghỉ ngơi đi, những hạng mục cần triển khai đã có tôi." Giang Dịch Thần nói.

Hứa Mạt liếc nhìn anh ta không nói câu gì liền rời đi. Giang Dịch Thần thay đổi, thái độ nói chuyện với cô đã hòa hoãn hơn trước, không nói những lời cao ngạo tự cho là đúng nữa.

****

A Tà đưa người đang theo dõi Từ Tiểu Cẩn đến. Hứa Mạt sau khi trở về từ Canada tinh thần có chút uể oải, lười biếng tựa người vào sofa. Hứa Mạt bảo họ ngồi xuống, hai người có chút câu nệ. Một người có vẻ lớn tuổi, ước chừng hơn ba mươi, người còn lại rất trẻ khoảng mười bảy mười tám tuổi..... Ai? Là hần?!

Hứa Mạt lập tức ngồi nghiêm túc, nhìn thiếu niên ngây ngô trước mặt, đánh giá một phen: "A Hồ?"

Cậu nghe vậy có chút ngoài ý muốn: "Đại tiểu thư làm sao mà biết nhũ danh của tôi?"

Hứa Mạt có chút cảm khái. A Hồ, là một trong hai người vệ sĩ kiếp trước nghe lệnh của Lục Từ Hoành ở bên cạnh chăm sóc cho cô. Thật không ngờ tới có thể gặp được A Hồ khi còn niên thiếu.

Hai người bọn họ thuật lại cẩn thận từng hành động sinh hoạt hằng ngày của Từ Tiểu Cẩn, giao vài thứ cho Hứa Mạt, bao gồm ghi âm điện thoại, những ảnh chụp. Nói xong, Hứa Mạt bảo người kia đi trước, giữ A Hồ lại.

"Cậu hãy đi theo tôi, chúng tôi bên này vừa vặn đang thiếu người." Hứa Mạt nói với A Hồ.

A Hồ vừa mới bước chân vào xã hội không lâu, vẫn còn đáng vẻ thành thật. A Hồ nhìn thoáng qua Hứa Mạt, chột dạ dời mắt, hai má ửng đỏ: "Vâng" Trong lòng nhin không được nhảy nhót.

Hứa Mạt chưa có an bài cụ thể công tác cho A Hồ, chỉ bảo A Tà mang theo cậu ta. Hường Tà nghĩ cô muốn đem tên này cho hấn huấn luyện thành vệ sĩ, nhìn thân thể gầy gò của cậu chàng làm hấn vô đầu bứt tai, có chút buồn bực.

****

Hứa Mạt nằm trên giường, trong lòng phát lạnh khi nhớ tới chuyện phát sinh ở công trường, dù sao cũng đều là mạng người a. Nguyên nhân chỉ vì diện tích thi công tăng lớn, tạm thời chiếm dụng một khối đất mà chủ nhân khối đất đó sống chết không cho xe tải chở vật liệu xây dựng đi qua. Người đàn ông trung niên đó lấy cái chết uy hiếp, kết quả hai bên tranh cãi âm ỉ. Trong lúc xô xát, người nọ không để ý thấy dưới chân có cái hố sâu, nên ngã xuống, lồng ngực vừa vụng đụng trúng đầu nhọn của thanh sắt, cứ thế mà ra đi. Hứa Mạt thở dài, trong lòng buồn bực liền lấy di động ra gọi cho Lục Tử Hoàn.

"Chuyện phát sinh ở công trường rất khó giải quyết ư?" Lục Tử Hoàn hỏi.

"Cũng không có gì, bồi thường không ít tiền, xem như giải quyết trong hòa bình."

"Thứ năm tuần anh sau sẽ trở về."

Thứ năm tuần sau, còn có sáu ngày nữa.

"Kết quả kiểm tra thế nào?"

"Bác sĩ Lee nói anh khôi phục rất tốt, tính dưỡng khoảng nửa năm là bình phục hoàn toàn." Lục Tử Hoàn trầm mặc một chút.

"Vây là tốt rồi....." Hứa Mạt kỳ thật muốn biết Chu Tĩnh Nhã có lại vây quanh anh hay không, nhưng cô cũng chỉ nghĩ vậy thôi chứ không hỏi ra miệng. Hứa Mạt nhớ ra chuyện quan trọng bèn hỏi: "Bí mật của dì Bích anh đã biết chưa?"

"Anh cũng không nắm rõ lắm, đại khái trong nhà anh có người làm quan. Người cha kia nói muốn tổ chức cho anh một bữa tiệc ra mắt, đến lúc đó có khả năng sẽ mời một số nhân vật nổi tiếng đến."

"Anh đồng ý? Ba mẹ phải làm sao bây giờ, hai người sẽ không vui đâu....." Hứa Mạt lo lắng. Nếu như vậy, là đã công nhận quan hệ với bọn họ. Dù sao khi dì Bích nhận lại Lục Tử Hoàn, thời điểm ấy cần người chiều cô anh, nên cũng không thể cắt đứt quan hệ.....

"Anh đã nói với mẹ, lần này anh muốn xem dì Bích có ý định gì...."

Hứa Mạt và Lục Tử Hoàn hàn huyên một lúc, nhưng mắt cứ híp lại. Phụ nữ có thai thường hay ngủ nhiều, cô tắt điện thoại liền ngủ.

Quả nhiên, sáng sớm ngày thứ hai Hứa Mạt nhận điện thoại từ Tiểu Hồng, qua cuộc nói chuyện cô liền thông suốt. Buổi chiều hôm đó thư ký của Tiểu Hồng mang thiệp mời tới công ty. Hứa Mạt nhìn tờ thiệp mời lại nhìn vị thư ký, là một người phụ nữ giỏi giang hơn ba mươi tuổi họ Khương.

"Tôi là vợ của Tử Hoàn, làm gì cần tới thiệp mời nữa, Khương thư ký thu hồi lại đi thôi. "

Tiểu Hoàn này thật sự kỳ quái, buổi sáng đã gọi điện thoại thông báo, hiện tại lại đột nhiên mang thiệp mời tới?

"Này....."

"Mặt khác, có chuyện gì thì trực tiếp tìm tôi, tôi không phải người ngoài."

Thư ký Khương lộ vẻ mặt khó xử, cầm lại tờ thiệp mời ra về. Hứa Mạt nhìn bóng lưng đang rời đi, bụng chén trà xa xa đi theo.

Thư ký Khương đến cửa thang máy, gọi một cuộc điện thoại: "Tĩnh Nhã, tôi đã tới nhưng cô ta trả thiệp về...."

Hứa Mạt nhấp một ngụm trà xanh, xuyên thấu qua không khí lảng lạng thú vị nghe cuộc nói chuyện của Khương thư ký với Chu Tĩnh Nhã. Tiệc chiều dài này giao cho Chu Tĩnh Nhã làm?

A, ngữ khí kia tựa hồ tính toán hạ thấp khí thế của cô.

Hứa Mạt đem trà đổ vào chậu cây cảnh dưới chân. Rất thú vị, cô sớm đã muốn thu thập cô ta, chỉ là chưa tìm được cơ hội. Dù ở đời này cô không tính tỏ ra ác ý khơi mào mọi chuyện, nhưng từ việc của Tử Tiểu Cần đã làm cô hiểu được, dù có khoan dung cũng chả được hồi báo.

Nước trà ngấm vào trong bùn đất, khói mờ yên ả lượn lờ. Hứa Mạt nâng lên khóe môi, tao nhã đi trở về phòng làm việc. Vẫn nên thích hợp "Ngoan" một chút a.

Phụ trách tổng vệ sinh và cây cảnh trong công ty - bác gái Tần lộ đầu ra, vụng trộm nhìn thoáng qua Hứa Mạt đằng xa, "Ai nha" thở dài một hơi, vội vàng tưới nước lạnh vào chậu hoa Lục La.

"Đại tiểu thư sao lại đem nước nóng đổ vào chậu hoa a! Đáng thương cho chậu hoa....."

Tần Tố Phương chuyển chậu hoa Lục La đi, tới kho hàng tìm một chậu hoa giả đặt vào chỗ kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Danh dự

"Thiệp mời đã phát?" Chu Tinh Nhã tao nhã hướng về phía gương soi chải lông mi.

"Đã phát, thưa Tinh Nhã tiểu thư." Thư ký Khương cầm một tập văn kiện, cung kính đứng ở một bên.

Chu Tinh Nhã nhìn một chút bản thân mình trong gương, quần dài màu xanh lam nhạt dài tới mắt cá chân, tóc dài tết về một bên, khuôn mặt trang điểm nhìn như tùy ý, kỳ thực tốn rất nhiều thời gian. Chu Tinh Nhã đánh giá mình từ trên xuống dưới, khoe môi bất giác câu nụ cười hài lòng. Danh hiệu nữ thần, chính là như vậy.

Chu Tinh Nhã đến phòng chứa đồ, kéo cánh cửa, một loạt các loại túi xách với đủ hình kiểu bày ra.

Khương thư ký vụng trộm liếc nhìn một cái, về mặt hâm mộ. Trong cái tủ kia chứa trăm loại túi xách nhãn hiệu nổi tiếng, cô chỉ nhận biết được Hermes cùng Chanel, những nhãn hiệu khác cô cũng không rõ lắm. Trong lòng âm thầm thở dài, người ta nói, nghề nghiệp tốt không bằng gả cho một người tốt, nhưng cô cũng muốn nói, gả cho một người tốt không bằng sinh ra tốt. Đầu thai tốt tương đương với phần đầu cả đời...

"...Chị Khương?" Chu Tinh Nhã kêu thành tiếng, Khương thư ký không phản ứng.

"Dạ dạ, Tinh Nhã đại tiểu thư, có gì cần dặn?" Khương thư ký phục hồi tinh thần lại, hốt hoảng lên tiếng, thái độ cung kính mà hèn mọn.

Chu Tinh Nhã hơi nhú mày, cô không quá coi trọng một người không có tự tin.

Khương thư ký nhìn thấy Chu Tinh Nhã sắc mặt không vui, ánh mắt khinh bỉ, trong lòng hấp tấp.

"Tôi không phải bảo chị tra một chút lai lịch của Hứa Mạt sao. Tra được không?" Chu Tinh Nhã một thời gian dài ở nước ngoài, không quá hiểu rõ chuyện trong nước. Hơn nữa, Hứa Mạt là ở thành phố N, không phải thành phố S, cô ta lại càng không biết rõ chi tiết. Hỏi Thẩm Gia Bích, Thẩm Gia Bích cũng không nói. Chính vì lý do Chu Tinh Nhã không biết rõ lai lịch Hứa Mạt mới bảo Khương thư ký đi đưa thiệp mời, quả thật, cô ta cũng không biết Hứa Mạt là chủ tịch của tập đoàn Long Khoa, cũng không biết cha cô là hội trưởng thương hội của N thị.

"Hai ngày nay tôi có chút chuyện ở công ty, bận rộn nhiều chuyện nên không có đủ thời gian, chờ tôi cuối tuần này xong chuyện, liền..." Khương thư ký còn chưa nói xong, đã bị Chu Tinh Nhã cắt lời.

"Bao nhiêu ngày rồi mà còn chưa tra ra được? Tôi ở nước ngoài giờ này đã tra ra được rồi." Chu Tinh Nhã mát hứng, khiển trách, "Chị Khương, không phải tôi muốn nói chị, mặc dù chị lấy lương là của cha nuôi, nhưng xin chị đừng quên, phần công việc này là nhà chúng tôi làm trung gian giới thiệu cho chị, hơn nữa, ba tôi từng giúp đỡ chị, đó cũng không phải là một khoản tiền nhỏ, chị bây giờ ngay cả một chút chuyện nhỏ này cũng không để tâm làm?"

Khương thư ký co rút khóe miệng, cố nặn ra một nụ cười, không để cho mình tức giận, nhục nhã làm mất đi lý trí. Khương thư ký tên là Khương Lệ Châu, 33 tuổi, là do ba của Chu Tinh Nhã lúc làm từ thiện tài trợ cho những học sinh nghèo, lúc đó đã tài trợ cho cô ta đi du học ở Singapo.

Khương Lệ Châu cúi đầu, nói: "Tôi lập tức đi thăm dò, trong vòng ba giờ sẽ cho cô câu trả lời chắc chắn."

Chu Tinh Nhã lườm cô ta một cái, "Ba giờ sau? Ba giờ sau chị có thể điều tra xong? Tốt lắm, chị nói cho tôi biết, chị dự định tra những gì?"

"..."Khương Lệ Châu trầm mặc, hiện nói cái gì cũng đều sai, chỉ biết buồn bực không lên tiếng.

Chu Tinh Nhã hiểu rõ tình hình, cau mày nói, "Tôi xem chị cũng không biết..."

Chu Tinh Nhã thuận tay ném túi nhỏ, vòng một cái bay về trong tủ, "Đi, đem Hứa Mạt trong nhà làm gì, có những ai, yêu đương với ai, học ở đâu, có nhược điểm gì, cũng tra ra hết cho tôi, mau sớm đưa cho tôi."

Khương Lệ Châu cúi đầu, nhỏ giọng nói "Được."

Bộ dáng của Khương Lệ Châu làm cho Chu Tinh Nhã có chút phiền muộn, "Mỗi lần đều làm cho tôi tức giận chị mới chịu làm việc, làm việc có lúc phải đòi hỏi chủ động, đừng như kem đánh răng vậy, bóp một chút lòi ra một chút... Thật không biết mấy năm nay chị lẩn lộn như thế nào..."

"Đại tiểu thư dạy phải, tôi... Lần sau sẽ nhớ kỹ."

Khuong Lệ Châu ra khỏi cửa, rời khỏi Chu gia, xe đi xa, rốt cục nhìn không được, sắc mặt găm lên giận dữ. Thực con mọc nó, chẳng lẽ nhận sự giúp đỡ của Chu Triển Thanh thì phải làm người ở cho con gái của ông ta cả đời sao?

Cô ta cảm kích ba của Chu Tĩnh Nhã cho cô ta tiền, để cho cô ta đi du học, nhưng cái đó không phải gọi là "Nhà từ thiện" làm sao, mua danh tiếng sao? Chu Triển Thanh cũng nhận lại được danh tiếng rồi. Mà Chu Tĩnh Nhã lúc nào cũng mang bộ dáng tự cho là Chu gia đối với cô ta ân trọng như núi, thực là làm cho cô ta cảm thấy buồn nôn!

Lục Tử Hoành ngày mai về nước, Chu Tĩnh Nhã hôm nay đang thử quần áo, rốt cuộc ngày mai sẽ mặc đồ nào, mang đồ trang sức nào. Ở nước ngoài thời gian trôi qua một cái đã nhiều năm, thoáng cái đã đến tuổi phải lập gia đình nhưng vẫn chưa tìm được người vừa ý. Biết là con nhà giàu, phần lớn đều là ngôi mát ăn bát vàng, không có khí khái, không có lòng cầu tiến. Mà có lòng cầu tiến, ở phương diện khác cô lại nhìn không thuận mắt.

Mãi cho đến khi gặp Lục Tử Hoành. Cô chưa bao giờ gặp được người thông thạo nhiều loại ngôn ngữ như vậy, người đầu óc thật thông minh như vậy, nhất định thành công.

Chu Tĩnh Nhã cũng không phải sau khi bị thương mới biết Lục Tử Hoành. Cô sở dĩ biết Lục Tử Hoành là vì...

"Chị, chị lại vừa cố tình làm cho chị Khuong khó chịu? Chuyện đó đã qua mấy năm rồi, chị vẫn còn làm khó dễ chi vậy."

Một âm thanh trong trẻo ở cửa phòng Chu Tĩnh Nhã vang lên. Một người đàn ông hơn 20 tuổi, tà khí dựa ở khung cửa, cười với Chu Tĩnh Nhã.

"Cái gì là làm khó cô ta hả, chị bắt quá là nói thật thôi, mắng cô ta một chút thôi không được sao?" Chu Tĩnh Nhã cười nói, "Con khi kia, chuyện của công ty cậu thế nào?"

Chu Thanh Dự nhún mày, "Sẽ sớm thành lập."

"Tiểu tử cậu được lắm, cũng đã là tổng tài, chị của cậu vẫn còn là một trợ lý nhỏ." Chu Tĩnh Nhã vỗ vai em trai.

"Cái gì mà tổng tài với không tổng tài, tài sản cộng lại mới sáu bảy trăm vạn, còn không bằng một cái tủ quần áo kia của chị." Chu Thanh Dự chỉ chỉ cái tủ.

Chu Tĩnh Nhã cười, từ trong tủ lấy ra một cái váy ngắn màu cam, khoả tay múa chân với Chu Thanh Dự hỏi, "Con khi kia, cậu xem chị mặc cái này đẹp không? Cái màu xanh nhạt hay cái màu cam đẹp, hả?"

Chu Thanh Dự sờ sờ cằm, cười lộ ra hàm răng trắng: "Màu cam đẹp hơn, đàn ông ngoài miệng đều nói thích đoan trang tao nhã, nhưng thực chất bên trong kỳ thực đều không nhìn được tính- dụ-hoặc."

Chu Tĩnh Nhã gật đầu một cái. Ở bên ngoài lăn lộn nhiều năm, tư tưởng tự nhiên cũng có vẻ Tây hóa, buông thả.

"Em nói chị này, chị thật sự tính theo đuổi người đàn ông đó à? Em nghe chị cùng mẹ nuôi nói chuyện, hần hình như đã kết hôn rồi, hơn nữa còn có con. Như vậy có phải hay không thật không tốt?"

Chu Tĩnh Nhã liếc mắt nhìn hần một cái, "Cậu không biết lúc vợ mang thai, đàn ông bên ngoài dễ dàng lạc lối sao? Cho nên bây giờ chính là thời cơ tốt."

Chu Thanh Dự nhún vai. "Em cho rằng như vậy... thật quá mất đạo đức..."

"Tình yêu vốn không có cái gì có hay không có đạo đức, thích thì liền chiếm làm của riêng, ai quy định khi kết hôn thì không thể có người dự bị? Bây giờ kết hôn cũng chỉ là ký một cái tên, nếu như hần cùng cô gái đó tình cảm kiên định thể hiện nhiên chị làm sao có thể chen chân vào, nói không chừng, chị thật ra ỉ đang giúp họ thoát ly khổ ải, mỗi người đều được tự do. Hơn nữa, muốn cùng chị nói đạo đức phẩm hạnh, cậu hãy về đếm lại những cô gái đã bị cậu làm khổ sở đi."

"Dạ dạ dạ, nữ vương điện hạ, em nói một cái không phải, người liền nói đến mười cái. Ngày hôm qua Tiểu gia gia lại nằm viện, lần này bệnh tình rất nghiêm trọng, chị có muốn cùng em đi thăm một chút không?"

Chu Tĩnh Nhã thờ dãi suy nghĩ một chút, "Không đi, vừa trở về liền bắt đầu an bày bố trí tiệc chiêu đãi, thật sự mệt mỏi, cậu thay chị chuyển lời hỏi thăm đi."

Chu Thanh Dự lắc đầu, "Chắc chắn, Tiểu gia gia thật là thương chị."

Chu Thanh Dự xuống lầu, thờ dãi. Vợ người đàn ông đó thật là đáng thương. Gặp phải chị của hần, có mấy người phụ nữ có thể chống đỡ được, lại có mấy người đàn ông có thể chống lại được. Đáng thương nha...

****

Trong hoa viên của Hứa gia, cả vườn trăm sắc hoa, bướm bay, chim hót, sau giờ ngọ ánh mặt trời ôn nhu thông thả, gió cũng lười biếng.

Hứa Mạt nằm trên ghế dựa bằng gỗ mây, 2 cô hầu gái mới tới, một người đang cắt móng chân cho cô, một người đang bóc vỏ quýt. Hường Tả và A Hồ

đứng bên cạnh. Hứa Mạt ra hiệu tự mình bóc, cho cô hầu gái đi xuống chuẩn bị nước chanh cho mình. Khó có khi cô để bản thân được buông thả một ngày, thật sự thoải mái. Nhớ lại trước đó vài ngày, cả ngày ăn không ngồi rồi, thực sự giống như là thiên đường vậy.

Hứa Mạt ăn cả hai quả quýt chua, quả quýt vỏ xanh mọng, múi quýt đầy thịt vàng urom, Hường Tả đứng bên cạnh nhìn thấy cảm giác rằng mình ê ẩm. A Hồ vội vàng đưa khăn tay tới, "Đại tiểu thư, lau tay đi."

Ít ra tên này cũng có tầm nhìn, loại "tầm nhìn" của những người trẻ tuổi này bình thường chỉ tụ tập ở hai địa phương, một là quân nhân hay là "thể lực ngầm".

"Anh nói anh trước đây là thuộc tổ chức gì tới nhỉ?" Hứa Mạt vừa lau đầu ngón tay vừa hỏi A Hồ.

"Thưa đại tiểu thư, không phải tổ chức, là công ty." A Hồ sửa lại.

"À..." Nước quả quýt ở đầu ngón tay làm thế nào vẫn không lau hết, bỏ đi, Hứa Mạt ném khăn tay về bên phải nơi vừa nhận được.

"Vậy công ty anh làm những gì?" Hứa Mạt hỏi.

A Hồ gãi đầu suy nghĩ, ngượng ngùng nói, "Phạm vi công việc rất rộng, tới nhà đòi nợ, điều tra ngoại tình, nghe lén tin nhắn điện thoại, à, còn có đánh người, à, dù sao chỉ cần trả tiền, đều là công việc của chúng tôi."

"Xã hội đen?"

"Không đúng không đúng, đại tiểu thư, chúng tôi là công ty."

"Ừ, tôi biết." Đúng là xã hội đen mở công ty mà.

Hường Tả bung một chậu nước nhỏ, đặt ở trước mặt Hứa Mạt, Hứa Mạt bỏ đầu ngón tay vào, lập tức rút ra, "Hơi nóng..."

Hường Tả lại đi bỏ thêm một ít nước lạnh. Hứa Mạt rửa tay một cái.

"Anh vừa nói thư ký kia vừa có động tĩnh gì ấy nhỉ?" Hứa Mạt hỏi A Hồ.

"À, người con gái đó đang điều tra tài liệu về đại tiểu thư, muốn đưa cho một cô gái khác câu trả lời."

"Ai với ai?"

Một người họ Khương, một người tên gì mà Tĩnh Nhã, cô họ Khương đang điều tra tin tức về cô.

"Ừ..." Hứa Mạt đưa tay cho cô hầu gái, phủ phấn trên châu, phủ phấn có thể giúp cho móng tay sáng lên, trở nên cứng rắn, quả thật phụ nữ có thai càng yêu thích làm đẹp!

"Đi, đem Khương thư ký đến đây..."

"Hả? Dạ, được, tôi đi làm ngay." A Hồ hấp tấp chạy.

A Tả, anh cũng đi giúp một tay đi, A Hồ mới đến, tuổi lại nhỏ, rất nhiều việc vẫn chưa quen thuộc." Hứa Mạt phân phó.

Hường Tả được lệnh liền đuổi theo A Hồ, trong lòng có phần không thoải mái. Luôn cảm thấy đại tiểu thư đối với A Hồ mới tới không khỏi đặc biệt có phần trọng dụng, nếu việc này qua thêm hai ngày nữa, đãi ngộ chẳng phải là so với "nguyên lão" như hần còn cao hơn sao. Hơn nữa, A Hồ này hết lần này tới lần khác lại không có năng lực. Khiến cho người khác chán ghét.

"Anh Hường, đại tiểu thư có phải là muốn dùng chuyện này thử thách tôi, sau đó dựa vào năng lực mới phân công công việc?" A Hồ cười tủm tỉm hỏi Hường Tả.

Hường Tả chưa xót, hừ một tiếng, "Cậu đừng cao hứng quá sớm, đại tiểu thư căn bản là không thèm để ý, cậu tin hay không, tiểu thư ngay cả cậu tên họ đầy đủ là gì cũng không nhớ rõ."

"Hả? Không thể nào..." A Hồ thất vọng.

Hường Tả nhìn thấy mặt A Hồ thất vọng chán nản, khoe miệng khẽ mỉm cười, giống như tiền bối vỗ vỗ vai A Hồ, đổ thêm dầu vào lửa nói, "Em trai, làm người không thể nóng nảy, cậu mới tới bao lâu, tôi làm việc được 2 năm, tiểu thư mới nhớ kỹ tên của tôi, cứ từ từ, ha?"

"Anh Hường..." A Hồ chẹn họng không nói gì.

****

Hứa Mạt mời Khương Lệ Châu đến ăn cơm tối. Lúc Khương Lệ Châu được mời tới Hứa gia không khỏi mười phần cảnh giác, âm thầm đánh giá. Nhìn tòa nhà này, so với Chu gia tuyệt không thua kém, thậm chí nói không chừng còn hơn...

"Hứa chủ tịch tìm tôi có chuyện gì cần dặn sao?"

Hứa Mạt mỉm cười thân thiện, "Đã sớm nghe nói Khương thư ký năng lực không tệ, kiến thức uyên bác, thái độ lại khiêm tốn, vẫn muốn cùng cô làm bạn tâm sự, nhưng, cô cũng biết, trước kia bạn nhiều chuyện, tôi vẫn không có cơ hội. Cô gọi tôi là Hứa Mạt được rồi, vị trí chủ tịch tôi còn chưa đảm đương nổi, đều là do các tiền bối chỉ bảo tôi."

"Hứa tiểu thư quá khiêm tốn rồi." Khương Lệ Châu trong lòng tính toán. Rốt cuộc Hứa Mạt gọi cô tới là có chuyện gì? Thực sự nghĩ không ra.

Hứa Minh Sơn cũng ở nhà, Hứa Mạt giới thiệu Khương Lệ Châu, trước mặt cha tán thưởng Khương Lệ Châu một phen. Hứa Minh Sơn tuy rằng không còn là chủ tịch, nhưng hội trường của thành phố N vẫn là ông. Hứa Minh Sơn gật đầu chào hỏi, Khương Lệ Châu trong lòng thấp thòm cũng nhận không được cảm thấy vui mừng.

Com chiều ăn cũng như thường ngày, món ăn không nhiều, nhưng mỗi một món đều đặc biệt tinh xảo. Trong lòng Khương Lệ Châu âm thầm so sánh, hoàn toàn làm tốt hơn so với đầu bếp Chu gia. Một bữa com ăn hoàn toàn vui vẻ, trong lúc ăn trò chuyện về giá cả thị trường chứng khoán, trò chuyện trời nam biển bắc, lại nói tới buôn bán ở nước ngoài.

"Ba, con dự định mở một công ty bên ngoài, bảo đảm kiếm tiền không bị lỗ." Năm 2003, 2004 giá giao dịch trên thị trường rất tốt, Hứa Mạt đương nhiên nắm rất rõ, mãi đến trước khi khủng hoảng tài chính năm 2008, giá thị trường đều rất tốt.

Hứa Minh Sơn cười ha ha, "Chỉ cần việc con muốn làm, ba đều ủng hộ! Cô muốn làm thương mại, nên chọn Nhật Bản hoặc là Mỹ."

"Chọn điểm gần trước đi, Nhật Bản nhé, về phần kinh doanh loại mặt hàng nào.... Chị Khương, chị có đề nghị nào không?"

Khương Lệ Châu rất nghi ngờ, vì sao Hứa Mạt lại muốn cô nói những chuyện này. Khương Lệ Châu suy nghĩ một chút, nói, "Trước mắt nguồn lao động trong nước rất dồi dào, đồ dệt gấm Tô Châu cũng không tệ, mặt khác có thể xuất khẩu sản phẩm gia công hoặc vật liệu thô sơ, thị trường Nhật Bản có nhu cầu rất lớn về những sản phẩm thô sơ này."

"A? Ngoài những thứ này ra còn có vài thứ phù hợp với thị trường Nhật Bản, rau quả thì như thế nào?" Hứa Mạt học thương nghiệp ở Mỹ, không phải không biết những chuyện này, cô cố tình hỏi tiếp.

"Nhật Bản tài nguyên thiên nhiên thiếu thốn, rau quả đúng là sự lựa chọn đúng đắn, nhưng mạo hiểm tương đối lớn, không nói đến việc dễ hư hỏng, nếu đến bốn cảng mà khách hàng không chịu nhận, chỉ có thể xử lý ngay tại chỗ, sẽ rất dễ lỗ vốn. Về phần phương tiện nhập khẩu, đương nhiên là sản phẩm điện tử và linh kiện..."

Khương Lệ Châu phân tích một lần, nói rất cẩn thận, chính xác.

Hứa Mạt mỉm cười gật đầu, bày tỏ đồng ý, "Muốn mở công ty cũng không phải chuyện dễ, trước tiên phải có tình anh làm nòng cốt chống đỡ... Chị Khương, có hứng thú theo tôi làm ăn không? Chị làm tổng giám đốc công ty, xử lý toàn bộ."

Khương Lệ Châu kinh sợ, "Hứa tiểu thư, cô..."

Đây là đang nói đùa sao? Thiên hạ tuyệt không có bữa com miễn phí.

"Bất quá... Trước khi công ty chuẩn bị thành lập trong khoảng thời gian này, tôi nghĩ muốn nhờ chị giúp đỡ một chút..."

Hứa Mạt nói qua loa vài câu, mắt Khương Lệ Châu bỗng nhiên tròn to, cau mày suy nghĩ, rất lâu, Khương Lệ Châu nói, "...Xin lỗi, họ có ơn với tôi, tôi không thể đồng ý..."

Việc Khương Lệ Châu cự tuyệt, sớm nằm trong dự liệu của Hứa Mạt, một lần liền đáp ứng, chưa đủ trung thành lắm. Nhưng cô cũng đã phân tích rõ ràng những lợi ích đạt được, đem chân tình của cô biểu hiện ra trước mắt, đến lúc này mà cô ta vẫn còn không theo sự chi phối, không phải là quá không thức thời?

Hứa Mạt có chút mất kiên nhẫn.

Hứa Minh Sơn ở một bên, bình thần ăn com, định bụng làm khán giả, làm nền, cũng không nói chen vào. Bây giờ, là lúc để cho người trẻ tiếp nhận thử thách.

Sau khi ăn xong, Hứa Mạt nhờ con của chú Trung, lái xe Trịnh Thành đưa Khương Lệ Châu về nhà.

Khương Lệ Châu tâm sự nặng nề rời khỏi, Hứa Mạt lại nói bóng nói gió với Khương Lệ Châu, Khương Lệ Châu im lặng, vẫn không có đồng ý.

Hứa Mạt tiếc nuối, "Người làm việc đều có lập trường của mình. Đáng giá cùng không đáng giá, chị Khương tự suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời cho tôi sau..."

Thật là cố chấp a!

Hứa Mạt thờ dài, khiêu khích cũng đã khiêu khích, dụ dỗ cũng đã dụ dỗ, vẫn không đáp ứng? Cô cũng không tin!

Hứa Mạt vừa tiễn Khương Lệ Châu rồi vào nhà, Hứa Minh Sơn liền đem điện thoại ở trên bàn cơm đưa cho cô, Màn hình đi động hiển thị một số lạ.

Chân mày Hứa Mạt chậm rãi dần ra, cười một tiếng, nhún nhút nghe.

"Alo, chị Khương..."

****

Hôm nay Lục Tử Hoành cùng Thẩm Gia Bích về nước, Chu Tinh Nhã đã sớm sắp xếp xong xuôi ăn cơm, nghỉ ngơi v.v...Không biết Khương Lệ Châu bên kia đã trả ra được sao. Chu Tinh Nhã ở nhà luyện tập yoga, bởi vì từ nhỏ đã tập múa, độ mềm dẻo của cơ thể cô quả thật không tệ.

"Tinh Nhã tiểu thư, Khương thư ký đến." Nữ giúp việc nói nhỏ nhẹ.

Chu Tinh Nhã thở hắt hắt, trên trán đổ mồ hôi, "Ừ, để cho chị ta đến đây..."

"Dạ."

Khương Lệ Châu mang theo tài liệu cá nhân của Hứa Mạt đứng trên sàn nhà bằng gỗ nâu.

"Thế nào?" Chu Tinh Nhã vừa luyện yoga vừa hỏi Khương Lệ Châu.

"Tra được rồi." Khương Lệ Châu đối với Chu Tinh Nhã luôn là biểu cảm chết lặng như khúc gỗ, mắt nhìn xuống.

"Được, chị nói cho tôi nghe."

Khương Lệ Châu liếc Chu Tinh Nhã một cái, âm thanh nhẹ nhàng nói, "Cô gái đó gọi là Hứa Mạt, không phải xuất thân trong một gia đình tốt, chẳng qua chỉ là con gái của một ông chủ kinh doanh nhỏ, Tinh Nhã tiểu thư không cần để mắt tới cô ta..."

Khương Lệ Châu vẫn không nhanh không chậm nói, Chu Tinh Nhã nghe xong, ngày càng vui vẻ..

Thì ra chỉ là một đóa hoa đuôi chó lại cố học đòi làm kim mẫu đơn. Ha ha, thì ra cũng chỉ là thứ không chịu nổi một chiêu...

Chu Tinh Nhã cong khóe môi, cao ngạo thương hại Hứa Mạt.....

Buổi chiều, Chu Tinh Nhã mặc váy ngắn màu cam hôm qua đã thử, cố ý đeo vòng cổ Catier, nhìn vào gương một cái, quý phái, thanh lịch, Chu Tinh Nhã hướng trong gương cười, có chút hài lòng, cầm túi xách đi ra khỏi cửa.

"Khi con, đưa chị ra sân bay." Chu Tinh Nhã nói với em trai Chu Tinh Nhã Thanh Dự.

Chu Thanh Dự sớm đoán được Chu Tinh Nhã sẽ gọi hắn đưa cô ta đi, nhưng vẫn làm ra bộ dáng thờ dài: "Chị, nhà chúng ta có 2 anh lái xe, đều là tài xế có kinh nghiệm, sao chị không kêu bọn họ đưa chị đi?"

Chu Tinh Nhã quàng cổ em trai, nói một cách dễ thương, "Người đẹp phải xứng với mỹ nam, chú Trình, chú Triệu đều đã già rồi..."

"Em là em trai ruột của chị đó, chị, chị ở Canada gốc đến độ coi thường luân lý luôn rồi hả?"

Chu Tinh Nhã buông Chu Thanh Dự ra, vỗ vỗ bả vai hắn, "Nếu cậu không phải là em trai chị, chị không cho cậu chở đâu. Nhưng hôm nay là chị đi gặp "mục tiêu" của chị, mang theo cậu vừa an toàn lại vừa không mất mặt mà."

Chu Thanh Dự lắc đầu thờ dài, hai tay tiêu sái đút trong túi quần, đi theo Chu Tinh Nhã ra cửa: "Aiz, chị, em là vì đưa chị ra sân bay, để mất một đơn đặt hàng lớn a."

Chu Tinh Nhã xì mũi: "Đơn đặt hàng lớn? Chỉ dựa vào công ty sắp lụn bại đó, có thể cho vay ra được bao nhiêu "Đơn đặt hàng lớn" vậy?"

Chu Thanh Dự dùng ngón trỏ xoa xoa hai má, nhướn mày nói, "Mười, hai mươi vạn đi..."

Chu Tinh Nhã ngồi lên xe, liếc em trai Chu Thanh Dự một cái, "Mười, hai mươi vạn? Cái đó chắc đủ để cho cậu dùng thay nhót và bảo trì xe thôi. Còn nói là đơn đặt hàng lớn....."

"Không thể dùng tiền bạc để cân nhắc lớn, nhỏ, đây là công việc..." Công ty mà Chu Thanh Dự mở chính là công ty cho vay.

Chu Tinh Nhã không muốn để ý hắn. Ba hoa.

Chu Thanh Dự khởi động xe, mở nhạc, ngón tay nhẹ nhàng gõ vô lăng, tâm tình thoải mái. Lưu luyến bụi hoa, một miếng lá không dính thân Chu Thanh Dự giờ phút này vẫn còn chưa biết, người phụ nữ làm cho cuộc đời hắn nhiều lần rối rắm sắp đến rồi.

Vừa đến sân bay, Chu Tinh Nhã gọi điện thoại cho Thẩm Gia Bích, nhưng vẫn trong tình trạng tắt máy, đoán chừng chắc là còn chưa tới.

Chu Thanh Dự phong độ đích thân mở cửa cho chị gái. Một đôi tuần nam mỹ nữ, dễ khiến cho người khác chú ý.

"Chị, em cho rằng vợ hán chắc chắn sẽ tới đón hán, nếu như vậy, thì không tốt lắm đâu..." Chu Thanh Dự rầu rĩ nói. Vạn nhất phát sinh mâu thuẫn, đánh nhau, hoặc là mắng chửi thì sao?

"Chị đã nói cho mẹ nuôi nói với cô ta 9 giờ tối đến, người phụ nữ đó còn không biết là buổi chiều anh ấy tới đâu..." Chu Tĩnh Nhã nói.

Chu Thanh Dự thờ dãi, "Chị, em thật không hi vọng chị bước trên con đường này, nếu như bị người ta nói sẽ ảnh hưởng không tốt..."

Chu Tĩnh Nhã làm dấu "suyt" một cái, "Cậu chưa từng sống ở nước ngoài, tư tưởng thật phong kiến, bảo thủ, con người sống phải dám theo đuổi, thích thì phải cố gắng đoạt lấy, bằng không chỉ có khóc lóc hối hận."

"....."

Chu Tĩnh Nhã tâm tình không tệ, ưu nhã bước đi trên giày cao gót. Chu Thanh Dự đi theo sau lưng, âm thầm thương tiếc cho vợ của người đàn ông sắp lạc lối kia. Đụng phải chị của hán, coi như cô ta xui xẻo.

Chu Tĩnh Nhã bước chân chợt dừng lại, Chu Thanh Dự thấy phía sau lưng cô ta cứng đờ.

"Chị bị sao vậy?"

Chu Thanh Dự nhìn theo tầm mắt Chu Tĩnh Nhã – một nhóm chừng mấy người, từ cửa sân bay chậm rãi đi tới. Vóc dáng người đàn ông cao lớn thoát nhìn như hạc giữa bầy gà đích thật là một người không tầm thường, trong ngực hán hình như đang ôm một người phụ nữ nhỏ nhắn. Nhìn kỹ một chút, hình như người phụ nữ đó là một thai phụ, quần áo rộng thùng thình như búp bê, không trang điểm, vừa xinh đẹp động lòng người vừa không mất vẻ thanh lịch, quyết đoán... Trong lòng Chu Thanh Dự như có tiếng ngọc rơi tận trong tim, nước trong hòa mình vào đáy hồ, dập dòn tạo ra một gợn sóng nhẹ....

Ánh mắt Chu Thanh Dự lưu luyến trên khuôn mặt đang cười của Hứa Mạt, có chút thất thần, mãi cho đến khi Chu Tĩnh Nhã thấp giọng phần nộ

"Chết tiệt, làm sao cô ta lại đến!" Lê nào mẹ nuôi nói cho cô ta biết?

Chu Tĩnh Nhã tức giận một trận, cuối cùng cố gắng điều chỉnh tốt vẻ mặt mỉm cười, lôi kéo Chu Thanh Dự đi qua. Chu Thanh Dự đứng xa, định đứng ngoài quan sát.

"Mẹ nuôi, Dật." Chu Tĩnh Nhã đi tới, cho Thẩm Gia Bích một cái ôm niềm nở, hôn hai gò má theo lễ nghi của người phương Tây. Lúc hai má chạm nhau, Chu Tĩnh Nhã dùng giọng cực nhỏ hỏi bên tai Thẩm Gia Bích, "Mẹ nói cho cô ta biết thời gian à?" Thẩm Gia Bích nhỏ giọng nói, "Không có..."

Chu Tĩnh Nhã cười, lại quay về hướng Lục Tử Hoành, ôm anh.

Lục Tử Hoành nghĩ đến Hứa Mạt, có chút khó xử, nhưng rốt cuộc vẫn không cự tuyệt tránh ra. Mà Chu Tĩnh Nhã động tác vừa nhanh, Hứa Mạt căn bản không ngăn cản kịp.

"Dật..." Một tiếng "Dật" tình ý kéo dài, Hứa Mạt nghe được xương cốt mềm nhũn, chớ nói chi là đàn ông.

Hứa Mạt tức giận thầm hừ một tiếng, liếc Lục Tử Hoành, chỉ thấy cặp mắt hán cũng đang nhìn cô, nửa điểm cũng chưa từng nhìn qua Chu Tĩnh Nhã.

Hứa Mạt hạ thấp đuôi chân mày – coi như anh biết điều.

"Chu tiểu thư, cô chỉ cần cần thăm hỏi sức khỏe đối với chồng tôi cùng mẹ chồng tôi, có phải quá mức bên trọng bên khinh hay không?" Hứa Mạt cười nói, đem vệ sĩ Hường Tà cùng A Hồ kéo về bên này, "Còn có chúng tôi chứ?"

Chu Tĩnh Nhã cau mày, liếc Hường Tà cùng A Hồ một cái, rõ ràng là không muốn.

"Lê nào Chu tiểu thư coi thường chúng tôi?" Hứa Mạt nghiêm túc hỏi.

Chu Tĩnh Nhã thấy Thẩm Gia Bích cùng Lục Tử Hoành đều nhìn mình, có phần lâm vào thế bí.

"Chu Tĩnh Nhã tiểu thư?"

"Dĩ nhiên không phải." Chu Tĩnh Nhã không muốn thất lễ trước mặt Lục Tử Hoành, kéo căng nụ cười.

A Hồ tiến tới bên tai Hứa Mạt, nói, "Đại tiểu thư, phần tôi thì thôi đi, sáng sớm đi quá mau, đã quên đánh răng..."

Hứa Mạt trách cứ, "Chu tiểu thư làm sao lại để tâm những chuyện nhỏ nhặt của cậu, cậu có phần nghĩ cô ấy quá hẹp hòi rồi."

Hường Tà đi theo Hứa Mạt mấy ngày nay, đương nhiên hiểu rõ dụng ý của cô, chủ động tới ôm Chu Tĩnh Nhã, hôn gò má cô. Có mỹ nữ ở trước mặt, không ôm thì uổng quá, hơn nữa còn là một mỹ nữ chân dài.

A Hồ thấy Hường Tà làm tự nhiên hào phóng như vậy, cũng tranh thủ xếp hàng đi tới ôm, hôn một cái.

Chu Tinh Nhã hơi thờ không ổn định, nhìn chăm chăm Hứa Mạt nụ cười hơi biến dạng, nhưng vẫn phải cố gắng kéo căng.

Hứa Mạt hào phóng giang hai cánh tay, ôn nhã lễ độ cùng Chu Tinh Nhã chào hỏi, thừa cơ ở bên tai cô ta nhỏ giọng nói, "Tôi tự mình tới, cô không cần nghi ngờ mẹ nuôi cô..."

Chu Tinh Nhã tức giận nghiêng răng.

Dương Thục Du và Lý Tinh Tinh hai ngày trước đã trở về. Lần này trở về chỉ có Thẩm Gia Bích và Lục Tử Hoàn. Chu Tinh Nhã vốn định tiếp mẹ con Lục Tử Hoàn cùng đi Tiểu gia, ai biết Hứa Mạt không biết làm sao biết được thời gian, lại đến đây. Lần này, chỉ sợ là cô ta khó có thể mang người đi.

Chu Thanh Dự cũng đi tới, cùng mấy người chào hỏi, Chu Tinh Nhã giới thiệu với Lục Tử Hoàn.

"Em trai em, Chu Thanh Dự. Thanh Dự, đây là con trai của mẹ nuôi chị, Thiên Dật, đây là..." Quay qua người kẻ bên Lục Tử Hoàn, Chu Tinh Nhã dừng một chút, như có chút tích tụ, rất không muốn nói.

"Đây là vợ tôi, Hứa Mạt." Lục Tử Hoàn cười nói với Chu Thanh Dự.

Chu Thanh Dự nhìn thoáng qua Hứa Mạt, cùng đối mắt với Lục Tử Hoàn, Hứa Mạt cảm giác được xung quanh có cảm giác đối nghịch.

Lục Tử Hoàn trực giác nhạy bén, khiến cho hắn không có thiện cảm đối với Chu Thanh Dự, nhất là đôi mắt ngả ngón mạng theo sự háo sắc kia. Loại đàn ông này phải cẩn thận.

Lục Tử Hoàn ôm bà vai Hứa Mạt, hỏi han ân cần, bộc lộ tình cảm thương yêu. Hứa Mạt oán trách nhìn thoáng qua Lục Tử Hoàn, trên mặt nhiễm một chút vẻ thẹn thùng của cô vợ mới cưới.

Chu Tinh Nhã nhìn, giận không có chỗ phát tiết, phát hiện A Hồ vẫn nhìn vào căn cổ trắng nõn của mình, lập tức nổi trận lôi đình.

Chẳng lẽ vừa mới hôn cô ta đã nghĩ muốn ăn thịt thiên nga?

Chu Tinh Nhã lại kéo căng nụ cười chum chim của người trí thức, nổi giận nói: "Anh nhìn chăm chăm tôi nhìn gì vậy?!"

A Hồ nghe vậy sợ hết hồn, rút lui đi về phía Hứa Mạt, nói với Hứa Mạt, "Đại tiểu thư, cô xem, sợi dây chuyền của Chu tiểu thư đó với của cô giống nhau như đúc."

"Dây chuyền? Dây chuyền nào?" Hứa Mạt trong một lúc nghĩ không ra, đồ trang sức của cô rất nhiều, cô luôn chê phiền phức, không đeo thường xuyên, gần đây lại vừa mang thai, càng không có tâm tình để ý tới.

"Là món mà tối hôm qua, cô chê xấu nên vứt đi đó, cuối cùng là Tinh Tinh muốn nên đã đeo chơi". A Hồ thành thật nhắc nhở, không kiêng nể nói làm cho sắc mặt Chu Tinh Nhã ngày càng đen.

Từ sân bay đi ra, dọc theo đường đi A Hồ đều nói cái vòng cổ đó đẹp để quý giá như thế nào, làm thế nào mà Hứa Mạt lại ném đi, thật đáng tiếc. Hứa Mạt buồn cười không thôi.

A Hồ a A Hồ cậu thật đúng là một bảo vật nha!

"Con và Mạt về nhà trước, mẹ và Tinh Nhã về nhà trước đi, tối mai chúng con sẽ đến dạ tiệc sớm." Lục Tử Hoàn ôm Hứa Mạt nói với Thẩm Gia Bích.

"Dật, anh không đi thật sao? Cha nuôi ở nhà chờ anh..." Chu Tinh Nhã dụ dằng nói. Chu Tinh Nhã và Thẩm Gia Bích đều ở thành phố S.

Hứa Mạt trong lòng hừ lạnh, nếu thật sự chờ, mong đợi thì đã sớm tới sân bay rồi...

"Không được, ngày mai chúng ta gặp lại." Lục Tử Hoàn không muốn tốn thời gian nói cho có lệ. Bây giờ, hắn chỉ muốn tìm một chỗ thật tốt cùng Hứa Mạt thân mật cho đủ. Tiểu biệt thắng tân hôn, cái loại tưởng niệm cùng ham muốn thật có thể đem người ta giầy vò đến điên a!

Tay Lục Tử Hoàn luôn đặt ở bên eo Hứa Mạt, vuốt nhẹ, không một tiếng động nói nhỏ bên tai Hứa Mạt, "Vợ, anh..."

Hứa Mạt trừng mắt Lục Tử Hoàn một cái - chỉ biết anh tư tưởng không đứng đắn!

Lục Tử Hoàn vẻ mặt vô tội - không có a! Em là phụ nữ có thai, anh không có khả năng xằng bậy được.

"Hứa tiểu thư, tạm biệt." Một âm thanh trong trẻo, như một dòng suối nhỏ chảy qua tai.

Hứa Mạt ngẩng đầu, vừa vặn thấy được Chu Thanh Dự hướng về phía cô làm động tác tay

"Tạm biệt."

Hứa Mạt mỉm cười hướng về phía hấn gặt đầu một cái, vừa thu hồi tầm mắt, vừa vận công thấy Lục Tử Hoành đang hí hóp mắt nhìn cô.

"Em đối với hấn cười rất dịu dàng anh không đồng ý." Lục Tử Hoành nói.

"...Phản đối vô hiệu."

"Mạt... Em quá tàn nhẫn..."

"Làm nũng không có hiệu lực!"

Lục Tử Hoành này, càng ngày càng giao hoạt vô lại, lớn như vậy vẫn còn làm nũng với cô?

Thật là buồn cười!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Ngọn nến

Lục Tử Hoành và Hứa Mạt cùng đi tới Hứa gia, Hứa Minh Sơn cho người chuẩn bị một bàn đồ ăn, cũng gọi vợ chồng Lục gia đến. Hứa Minh Sơn phần lớn vẫn ngồi trên xe lăn, đi đứng chưa vững, hành động bất tiện.

Trong bữa ăn, Hứa Minh Sơn, Dương Thục Du, Lục Vệ Quốc hỏi han ân cần, cực kỳ vui vẻ. Hứa Minh Sơn và Hứa Mạt tính cách không khác nhau lắm, vừa mới bắt đầu tưởng như khó sống chung, thật ra thì tư tưởng rất phóng khoáng, rất hòa đồng.

"Tử Hoành, thân thể con thế nào? Nghe Tiểu Mạt nói, trí nhớ con không tốt, đúng không?"

Hứa Minh Sơn cười hỏi.

"Đã đề ba lo lắng, chẳng qua chỉ là tạm thời còn có chút mơ hồ, có điều cơ thể con không có gì đáng ngại." Lục Tử Hoành nói.

Hứa Mạt cười nhìn hai người liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy trong mắt Hứa Minh Sơn có phần che giấu gì đó không nói rõ được.

Sau khi ăn xong, Hứa Mạt mang Lục Vệ Quốc, Dương Thục Du đi ra sân sau trong rừng cây nhỏ tản bộ. Hứa Minh Sơn nhân cơ hội kéo bà vai Lục Tử Hoành lại.

"Tử Hoành, ba có một số việc, muốn cùng con nói chuyện một chút..."

"....."

Hứa Minh Sơn để cho con gái đi theo Lục Tử Hoành trở về, Lục gia đã sửa lại phòng tân hôn, bởi vì trong hôn lễ có chuyện ngoài ý muốn, tân phòng kia vẫn trống không không ai ở. Theo như Hứa Mạt nói, lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, có tốt hơn nữa thì phòng ở đều giống nhau, vừa không thể làm đẹp, lại không thể đường nhân.

Một đêm này, Lục Tử Hoành lại khác thường không quán quýt làm chút chuyện "không phù hợp" với cô, hai người chỉ ôm nhau ngủ. Trước khi ngủ, Lục Tử Hoành ôm bà xã Hứa Mạt kể vài chuyện hài hước, chọc cho Hứa Mạt trên mặt lúc trắng lúc xanh, lúc thì trừng mắt lúc thì cười khúc khích.

"Bà xã, em có biết làm thế nào để biết một người đàn ông có ăn vụng bên ngoài hay không không?"

Hứa Mạt lắc đầu, cô càng ngày càng cảm giác được, thật ra thì Lục Tử Hoành rất phức tạp, thoát nhìn thuần thuần chánh chánh, thực chất bên trong gian trá, rất là xấu xa.

Lục Tử Hoành cười lộ ra răng nanh, bí hiểm nói với Hứa Mạt, "Chính là dùng sáp nến nhỏ vào "chỗ đó" của người đàn ông, nếu nó "đứng lên" nói chứng tỏ hấn không có ở bên ngoài, nếu như "đứng không được" chính là đã ăn vụng".

"Hả?! Có căn cứ theo khoa học không a..." Hứa Mạt không tin, "Cái đó sinh đau... thì sẽ có phản ứng thôi..." Hứa Mạt sâu sắc nghĩ ngợi. "Người nào hạ lưu nói cho anh biết?"

Lục Tử Hoành điểm chóp mũi Hứa Mạt một cái, "Trong sách, đương nhiên là đọc trong sách."

"Anh cũng xem mấy thứ sách linh tinh đó à... Đọc sách đứng đắn mới là phương pháp tốt."

"Đọc nhiều sách vở mới có thể lĩnh hội được "chân lý", mới là phương pháp tốt..." Lục Tử Hoành cười nói mập mờ, ôm Hứa Mạt đang ngủ thiếp đi.

Hứa Mạt ở trong ngực hân an tĩnh ngủ.

Nhưng mà, đêm này cũng không yên ổn kết thúc như thế.

Đêm khuya vắng người, mùa thu lại có gió lạnh. Trong phòng khách Lục gia truyền tới tiếng nói chuyện thật thấp.

"Từ Hoành à, con thật sự quyết định rồi sao? Việc này... Việc này có thể đụng tới rắc rối hay không..." Dương Thục Du lo lắng, thờ dài.

Lục Vệ Quốc cau chặt chân mày thành hình chữ xuyên (川), gần đây xảy ra nhiều chuyện, thật là làm cho người ta lo lắng. Tất cả mâu thuẫn, lo lắng cuối cùng chỉ thành một câu –

"Con trai, cha tin tưởng con sẽ không để cho chúng ta thất vọng!"

Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ hóa thành câu nói tin nhiệm này.

"Cảm ơn mọi người...Ba, mẹ..."

****

Trong hẻm nhỏ có vài tiếng chó sủa, Lục Từ Hoành dựa ở cửa chính hút thuốc, giống như đang đợi người. Hai bóng người hiện ra ở chỗ tối, xuất hiện ở trước cửa, đều là đến tìm Lục Từ Hoành.

"Lục công tử!" Một người trong đó cúi người gật đầu chào Lục Từ Hoành.

Lục Từ Hoành nhả ra một vòng khói, ném tàn thuốc lá rồi giẫm lên, "Tra thế nào?"

"Đã điều tra xong, người đó không phải là mẹ của ngài, là một người phụ nữ khác cùng ba của ngài sinh ra, nhưng bị mẹ của ngài bắt đi..."

"Ừ... Chuyện này cậu hãy tiếp tục theo dõi."

Cái bóng của người đang nói chuyện cung kính đáp "Vâng", Lục Từ Hoành để cho hắn đi trước, lưu lại một người khác.

"A Hồ, gần đây đã quen thuộc với Hứa gia chưa?" Lục Từ Hoành hỏi.

"Quen, đã quen, tiểu thư thoát nhìn rất lạnh lùng, thực ra là người rất dễ gần." Người này chính là A Hồ. Hứa Mạt thật không ngờ, A Hồ là do Lục Từ Hoành sắp xếp.

"Vậy thì tốt rồi, Mạt bảo cậu điều tra chuyện gì?"

"Chính là việc Chu Tinh Nhã có ý với anh, tiểu thư bảo tôi trả thêm một chút về cô ta, Chử Tinh Nhã dường như là muốn đối phó với tiểu thư, muốn đem tiểu thư chơi đùa trong tay..." A Hồ đang nói chợt dừng lại. Hắn trông thấy con mắt âm lãnh của Lục Từ Hoành đang nhìn hắn, tuy không nói gì nhưng thật dọa người. Vì vậy lập tức sửa lại, "Chữ, Chử Tinh Nhã muốn quyến rũ anh... Tiểu thư đã biết, rất tức giận, cũng rất hưng phấn, dự định nhân cơ hội này trừng trị cô ta..."

A Hồ nói xong, trán tuôn ra một giọt mồ hôi lạnh, trong lòng cảm thán, phụ nữ thật phức tạp.

Lục Từ Hoành gật đầu.

A Hồ bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, trên mặt thoáng hiện vẻ lo lắng, "Cậu chủ, trong hội đại ca hỏi em khi nào anh gia nhập, em, em cũng không biết trả lời làm sao, không thể tìm cách thoái thác nữa rồi... Anh sẽ không phải là thay đổi chủ ý, không có ý định gia nhập chứ?"

Lục Từ Hoành lại nhả ra một ngụm khói, "Tôi từ trước đến nay chưa từng có ý định gia nhập."

"Hả?!" A Hồ bị dọa không nhẹ, "Như vậy sao được, lật lọng nếu như theo quy cũ là phải chặt tay a, em sợ "Đại ca" sẽ không bỏ qua cho anh."

"Việc này không cần cậu quan tâm, tôi tự gánh chịu, nếu anh ấy hỏi cậu, cậu cứ nói tôi vẫn còn đang suy nghĩ..."

Mặc dù được Lục Từ Hoành căn dặn, nhưng A Hồ vẫn lo lắng không thôi, về mặt cau có, "Chờ tôi làm xong việc này, tôi sẽ đưa cậu đi học đại học..."

"Lục ca..." A Hồ cảm động.

Lục công tử là xưng hô trong hội của Lục Từ Hoành.

A Hồ rời đi.

Lục Từ Hoành lại tựa vào cổng rút điếu thuốc, bình thường hắn rất ít hút, cũng không hút trước mặt Hứa Mạt, nhưng cũng không phải là hắn không hút.

Bóng đêm chập chờn, khói mù lượn lờ, làm cho khuôn mặt hắc càn thâm sâu làm cho người khác khó có thể đoán được.

Thời điểm Thẩm Gia Bích lần đầu tiên tìm hấn, hấn đã biết thân phận của bà ta, chẳng qua là chưa khơi ra, để cho bà lén lút yên lặng chú ý hấn, còn tưởng rằng hấn không biết.

Thẩm Gia Bích muốn hấn về tranh gia sản. Tiểu lão gia sắp không xong, khẳng khăng giữ lại tài sản cho cháu nội "đích tôn" duy nhất. Thẩm Gia Bích không biết Tiểu lão gia từ đâu nghe được chuyện của Lục Tử Hoành, nhưng chuyện này đối với bà là trăm lợi không hại, đúng là chuyện tốt.

Hiện tại trong Tiểu gia chỉ có một cháu trai Tiểu Thiên Cầm, hấn căn bản không phải con ruột của Thẩm Gia Bích, mà là Tiểu Hoành cùng tình nhân sinh ra.

Người tính không bằng trời tính, Thẩm Gia Bích năm đó muốn dùng con trai để giữ được bản thân mình trong cuộc hôn nhân gần như rạn nứt, nhưng không nghĩ tới sinh ra con trai là một đứa ốm yếu.

Tiểu Hoành bên ngoài có tình nhân, vốn muốn ly hôn, nếu như bà ta sinh ra đứa con ốm yếu, vậy chỉ có thể là họa vô đơn chí, hôn nhân tan vỡ nhanh hơn. Vì vậy Thẩm Gia Bích nhẫn tâm bỏ Lục Tử Hoành, lại làm ra thủ đoạn, đem con của Tiểu Hoành cùng tình nhân về, nói muốn xem như con của mình mà nuôi dưỡng, cục diện mới có thể dịu xuống. Hôn nhân của hai người được ngày nào hay ngày ấy, suốt mấy năm liền.

Những năm gần đây, Tiểu Hoành cùng tình nhân của hấn vẫn vương vấn không dứt, vì vậy mà Tiểu lão gia bệnh nặng.

Việc này khiến cho tai họa ập đến hoàn toàn lộ ra.

Tiểu lão gia luôn bất mãn với hành vi của Tiểu Hoành, quan hệ cha con cực kỳ tồi tệ, khẳng khăng muốn đem tài sản giao cho cháu "đích tôn" của ông – Lục Tử Hoành. Vì vậy, Thẩm Gia Bích mới gấp gáp như vậy muốn đem Lục Tử Hoành trở về, mở tiệc chiêu đãi, cũng là muốn danh chính ngôn thuận đem thân phận Lục Tử Hoành công bố ra, nói là do thân thích ở Mỹ nuôi, ít lộ diện, ai cũng sẽ không nghi ngờ.

Về phần Tiểu lão gia, Lục Tử Hoành đã sớm quen thuộc. Tiểu lão gia đến còn sớm hơn cả Thẩm Gia Bích. Năm đó, hấn đang học sơ trung, có một ông lão hơn sáu mươi tuổi tới trường tìm hấn, rất hòa ái, hiền lành. Đó là lần đầu tiên Lục Tử Hoành cảm nhận được ràng buộc huyết thống.

Tiểu lão gia lần đầu tiên nhìn thấy hấn thì sờ đầu của hấn nói, "Con giống như ba con khi còn bé, đáng đáp giống nhau như đúc... Chỉ tiếc nó cả đời đều không thành người hữu dụng..."

Tiểu lão gia phẫn đấu cả đời, chỉ có một đứa con trai duy nhất là Tiểu Hoành nhưng hấn lại là một người chỉ biết hưởng thụ, dưới cái nhìn của ông, gia đình hay sự nghiệp của con trai mình đều thất bại, ông ôm hy vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn, việc này vẫn luôn canh cánh trong lòng ông. Khi ông thấy Lục Tử Hoành vừa xuất sắc lại giống Tiểu Hoành như thế thì đã chuẩn bị sẵn kế hoạch như ngày hôm nay.

Thật ra hai mặt tiền cửa hàng của khu phố kinh doanh kia, là lúc trước do Tiểu lão gia đề nghị, cuối phố có bệnh viện mắt, chính là tập đoàn của Tiểu lão gia đầu tư. Tiểu lão gia cũng thường hay lui tới đây, Hứa Mạt cũng đã gặp mấy lần, chẳng qua không biết người đó chính là ông của Lục Tử Hoành...

Lục Tử Hoành vốn định hôm nay đi thăm Tiểu lão gia, nhưng trước mắt lại không đi được, chỉ có thể chậm thêm một ngày, ngày mai sẽ đi.

Thẩm Gia Bích không biết Tiểu lão gia và Lục Tử Hoành đã quen biết, cho nên khi biết được Tiểu lão gia muốn đem tài sản để lại cho con trai ruột của bà ta thì vừa vui lại vừa lo lắng.

Lục Tử Hoành suy nghĩ hết thảy, trong lòng phiền muộn. Tàn thuốc sáng tắt, hút một ngum cuối cùng thì bị sặc, khiến hấn ho khan.

Đêm đã khuya, không biết Mạt ngủ có đá chăn hay không, đầu thu ban đêm có chút lạnh, không nên để bị cảm. Ông nội nếu biết mình có chất trai, khẳng định rất cao hứng...

Lục Tử Hoành suy nghĩ, quay người vào cửa, cửa vừa đẩy ra lập tức ngăn cản cả người!

"Mạt!"

Hứa Mạt hai tay chống nạnh đứng ở bên trong cửa, tức giận nhìn hấn chằm chằm, Lục Tử Hoành lúc này giật mình trong lòng – cô ấy đến đây lúc nào?

"Lục Tử Hoành!" Hứa Mạt tức giận, "Anh có phải đi kiểm cô nào hay không? Hơn nửa đêm, lén lút lén lút..."

"Dĩ nhiên không phải. Không phải như em nghĩ đâu. Anh chỉ là ra ngoài cửa hút thuốc thôi, ở trong phòng sợ khói làm ảnh hưởng đến em..." Lục Tử Hoành nói rõ lý do, Hứa Mạt ngắt lời.

"Giải thích tương đương với che giấu..." Hứa Mạt nổi cáu. Người ta hay nói lúc vợ mang thai, đàn ông dễ dàng ở bên ngoài vụng trộm nhất, trách không được tối nay anh cho cô nghỉ ngơi sớm, một chút cũng không quần quấy cô...

"....."

Hứa Mạt phát hỏa, Lục Tử Hoành không lên tiếng, qua vài giây...

"Tại sao anh không nói chuyện?! Vậy là anh thừa nhận?"

Lục Tử Hoành vô tội, "Bà xã đại nhân, em nói giải thích tương đương với che giấu, do đó anh mới..."

Hứa Mạt trừng mắt. Lục Tử Hoành sửa miệng, "Thật sao, vậy em nói thế nào mới chịu bỏ qua cho anh đây..."

Hứa Mạt giận nhìn anh, tầm mắt di chuyển trên khuôn mặt tràn ngập bất đắc dĩ của anh rồi xuống tới cổ, lồng ngực... Rồi liên tục đi xuống, sau đó, bỗng nhiên dừng lại ở "nơi nào đó!"

Khóe môi Hứa Mạt nổi lên nụ cười xấu xa, trong kẽ răng nặn ra vài chữ nham hiểm, "Tóm lại có ở bên ngoài vùng trộm hay không... Dùng phương pháp anh nói sẽ biết..."

Lục Tử Hoành cảm thấy sống lưng chợt lạnh, không tự chủ lùi về phía sau một bước, "Không, đừng như vậy, cái đó không có căn cứ khoa học..."

"Có hay không, chúng ta thử một chút sẽ biết... Lấy cái bật lửa ra, chúng ta vào nhà bắt đầu thí nghiệm..."

Hứa Mạt vừa nói vừa bẻ ngón tay, vang lên tiếng kết kết.

Lục Tử Hoành đưa ánh mắt trong suốt nhìn Hứa Mạt, "Mạt, em không thể đối xử với anh như vậy, anh sẽ khó chịu..."

"Làm nũng cũng không có tác dụng..."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Sở Nam

Chu Thanh Dự ở thư phòng đọc sách chuyên ngành quản lý bằng tiếng Anh, ánh mắt lại không ở trên sách. Ngồi một lúc, từ trong sách rút ra một tờ giấy cùng bốn tờ một trăm tệ.

Chu Thanh Dự nhìn chữ viết trên tờ giấy.

"200 đồng ăn điểm tâm, 100 đồng đón xe về nhà, còn lại 280 đồng làm tiền tồn thất tinh thần. Xui xẻo nên mới đụng trúng anh!!!"

Hàng loạt dấu chấm than, hoàn toàn biểu lộ tâm tình có bao nhiêu tức giận. Nhìn chữ đẹp như vậy, nhất định là chữ viết của phụ nữ.

Nhớ lại mấy tháng trước, hắn đi thành phố N, bởi vì có chút chuyện, tâm tình buồn bực nên đi bar uống rượu giải sầu, uống đến say mềm, lúc trên đường về, vừa vận dụng phải một chiếc xe từ từ đi tới, hắn mơ hồ nhớ được đó là một chiếc Cayenne, một người phụ nữ bước xuống đỡ hắn dậy...

Còn lại, cái gì hắn cũng không nhớ. Chỉ mơ hồ ấn tượng, đó là một người phụ nữ tóc dài, đôi mắt to, cảm giác... rất dịu dàng, rất đẹp... Tuy nhiên, không chắc có phải như vậy hay không, hắn thật không dám xác định. Dù sao lúc đó hắn thật sự say đến không biết gì.

Hôm sau lúc hắn tỉnh lại, hắn đang ở trong một nhà trọ bình dân tên là "nhà khách cầu vòng", trên mặt, trên tay hắn đều là vết trầy xước do té ngã, đã được bôi thuốc. Trên tủ đầu giường để bốn trăm đồng và một tờ giấy viết đầy dấu chấm than.

Chu Thanh Dự cầm tờ giấy suy nghĩ, không biết người phụ nữ đó là người như thế nào, lại "hào phóng" ném cho hắn 400 đồng? Ha ha ha, thật là có hứng thú nha!

Chu Thanh Dự vốn đã quên chuyện này, nhưng lúc thấy Hứa Mạt, hắn lại nhớ đến khuôn mặt mơ hồ của người phụ nữ đó trong lúc lơ mơ say. Đúng là, khi đó ở sân bay, ánh mắt của hắn không rời khỏi được khuôn mặt của Hứa Mạt.

Trên thực tế, việc Chu Thanh Dự không cẩn thận "bị đụng" mà không hay ho vì chủ xe của Cayenne lại chính là Hứa Mạt! Chẳng qua là Hứa Mạt một chút cũng không để bụng, hoàn toàn không nhớ rõ mình đã từng gặp Chu Thanh Dự.

Tối mấy tháng trước, Hứa Mạt hẹn cùng Lục Tử Hoành đi ăn hải sản ở một quán gần biển, do đi trễ nên cô định đi đường tắt, từ quán bar chạy qua.

Quán bar đường phố nhiều người, đèn đuốc xanh biếc, hộp đêm trai gái đi dạo phố không ít người. Hứa Mạt chỉ có thể thả chậm tốc độ xe. Bỗng nhiên một người đàn ông say mềm đi đến rồi "bị đụng", Hứa Mạt xuống xe mới phát hiện, người này đã hôn mê, hôn mê do say.

Hứa Mạt ngửi được mùi nước hoa trên người người đàn ông này, không phải mùi nước hoa bình thường, mà là loại có khả năng kích thích dục vọng của phụ nữ - mùi nước hoa, khẳng định người đàn ông này không phải là Ngu lang thì cũng là tiểu bạch kiêu được các phú bà bao nuôi, trong lòng lại càng không có thiện cảm!

Hứa Mạt vốn không muốn quản, nhưng nào ngờ, mỷ nam trẻ tuổi này chợt ôm lấy cô, nhìn cô tội nghiệp khóc lên, đáng về tuần tú, nước mắt lại cứ chảy, làm cho Hứa Mạt luống cuống tay chân... Người bên ngoài vây lại xem đều nói là đôi tình nhân trẻ cãi nhau, thật sự là có giải thích cũng không giải thích được.

Lúc đó Hứa Mạt đợi một lúc lâu cũng không thấy ai tới đưa người đàn ông này đi, đành phải đem hấn ném vào một phòng ở khách sạn gần đây, để lại tiền cùng với một tờ giấy với "tình cảm tràn đầy".

Hứa Mạt thế nào cũng không nghĩ tới, người đàn ông này không phải là ai khác, mà chính là Chu Thanh Dự. Hứa Mạt ngay cả tên của vệ sĩ chỉ nhớ chừng một lúc, căn bản đã sớm quên người đàn ông đêm đó là người như thế nào! Chỉ biết là một người đàn ông có tướng mạo cũng không tệ lắm. Vì thế, lúc ở sân bay, khi nghe giọng nói của Chu Thanh Dự, cô cũng chỉ thoáng giật mình, nhìn thoáng qua một cái mà thôi, cũng chẳng có cảm giác gì khác thường.

****

Hứa Mạt để cho thư ký Châu xử lý việc công ty, cô muốn cùng Lục Tử Hoành đi thành phố S. Lục Tử Hoành mới vừa quay về, đồng thời bên Tiểu gia bỗng nhiên xuất hiện thân thích, khó tránh khỏi muốn kéo dài thời gian để điều tra rõ ràng.

Cô là vợ của Lục Tử Hoành, tất cả mọi chuyện, đương nhiên muốn anh đứng cùng một chiến tuyến.

Dương Thục Du và Lục Vệ Quốc có chút tâm sự, Hứa Mạt biết ý nghĩ trong lòng bọn họ, nhưng cô tôn trọng lựa chọn của Lục Tử Hoành, từ trước đến nay anh làm việc luôn có lý do của mình.

"Ba, mẹ, hai người đừng lo lắng, con và Tử Hoành đi một hai ngày sẽ trở lại." Hứa Mạt trấn an ông bà.

"Đừng vậy ba mẹ, hai người chờ điện thoại của tụi con, làm cơm xong, chờ chúng con trở lại." Lục Tử Hoành cười nói.

"Aiz, hai đứa chạy xe phải cẩn thận đó." Lục Vệ Quốc miễn cưỡng cười nói. Dương Thục Du hiền hòa cười. Hai vợ chồng tiễn vợ chồng son Lục Tử Hoành ra cửa.

Hứa Mạt cùng Lục Tử Hoành đi ra cửa viện, nhưng không thấy chú Trung mở cửa xe.

Kỳ lạ, không phải cô đã gọi điện cho chú Trung sao? Chẳng lẽ chú Trung tạm thời bị ba gọi đi rồi? Không nên a.

Hứa Mạt lập tức gọi điện thoại cho Hứa Minh Sơn, thuật lại tình huống với ba, Hứa Minh Sơn trả lời, "Con chờ một chút, ba sẽ cho người lập tức đến đón các con."

Quả nhiên, Hứa Mạt vừa cúp điện thoại, đã có hai chiếc xe tới đón, nhưng không phải của Hứa gia.

Xe dừng lại trước cửa Lục gia, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi từ trên xe bước xuống, khuôn mặt vừa khôn khéo lại không mất đi tính ôn hòa, cười tủm tỉm đi về phía hai người bọn họ.

Hứa Mạt về mặt hồ nghi, đây là...

Hứa Mạt nhìn về phía Lục Tử Hoành, lại phát hiện anh đang cúi đầu nhìn mình cười, "Đi thôi, là xe Tiểu gia bên kia tới đón chúng ta."

Hứa Mạt có chút ngoài ý muốn, ngẫm lại tựa hồ cũng đúng lý hợp tình.

"Chú Lý." Lục Tử Hoành cười hỏi thăm người đàn ông kia một tiếng.

"Tử Hoành thiếu gia, thiếu phu nhân." Chú Lý cùng Hứa Mạt chào hỏi.

"Ông là?"

"Tôi là Lý An, là thư ký của Tiểu lão gia." Lý An vóc dáng không cao, nở nụ cười lễ độ, vừa nhìn chính là người đã lăn lộn trên thương trường đã lâu.

Hứa Mạt gật đầu chào một cái, hóa ra là còn có một vị Tiểu lão gia, lần trước Thẩm Gia Bích không hề nói cho cô biết, cô đi Tiểu gia cũng không thấy ông cụ.

"Đi thôi, bà xã." Lục Tử Hoành ôm eo của Hứa Mạt lên xe.

Dọc đường đi, Lý An đem tình hình của Tiểu gia kể cho Hứa Mạt nghe qua một lần. Thì ra quan hệ của Tiểu Hoành và cha của mình cực kỳ tồi tệ, hiện tại ông nội đang bị bệnh, khẩn cấp muốn tìm Lục Tử Hoành về.

Hứa Mạt nghĩ thế nào cũng cảm thấy, Lục Tử Hoành không giống như là mới biết Lý An và Tiểu gia. Nhìn bộ dạng của Lý An, rõ ràng giống như đã từng gặp qua Lục Tử Hoành, dường như rất quen thuộc!

"Anh đã sớm biết, có phải hay không?" Hứa Mạt có chút ảo não, anh hoàn toàn không nói gì với cô.

Lục Tử Hoàn cười nịnh nọt, "Bà xã đại nhân đừng giận, ông nội đã sớm đi tìm anh, bảo anh quay về, anh vốn cũng không tính quay về nhà họ Tiểu cho nên không nói, cũng không phải anh cố ý giấu diếm em." Chẳng qua là tình huống bây giờ thay đổi, anh mới dùng thân phận này quay trở lại.

"Vậy ba mẹ bọn họ có biết chuyện ông nội Tiểu tìm anh hay không?"

"Tôi hôm qua anh đã nói cho họ biết, trước kia họ không biết. Nói cho họ biết sẽ chỉ làm cho họ lo lắng thêm mà thôi."

Hứa Mạt suy nghĩ một chút, quả thật cũng đúng, nhưng ngẫm lại vẫn cảm thấy tức giận.

"Anh rất không thành thật, vậy mà cũng gạt em, anh nói xem, anh còn có bao nhiêu chuyện gạt em nữa hả? Thoạt nhìn thành thật, nguyên lai lại là một kẻ lừa gạt." Hứa Mạt khinh thường.

"Không có, thật, chỉ có việc này thôi." Lục Tử Hoàn dùng ánh mắt chân thành cam đoan, về phần chuyện A Hồ, thực ra thì nói hay không cũng không có quan hệ lắm, lúc đó Hứa Mạt muốn điều tra một ít tư liệu, mà đúng lúc ấy anh vừa mới biết một số người đáng tin cậy, do đó liền cho bọn họ chủ động tìm tới cửa. Thứ nhất là người của mình, làm việc cũng yên tâm hơn, thứ hai anh cũng sợ ngộ nhờ Hứa Mạt xử lý không tốt, ngược lại lại rơi vào tay người khác...

Cũng may là Lục Tử Hoàn dự đoán trước, sau đó là chuyện anh bị thương, quả thật là không ngờ được. Bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy có phần sợ hãi, nếu như lúc đó anh thật sự bị té chết, vậy việc anh hứa với Hứa Mạt là phải chết sau cô bị thất hứa rồi, quan trọng nhất là, có mỹ nhân trong ngực, anh thật không nỡ chết!

Không lâu sau xe đến nơi, đây không phải là nơi lần trước Hứa Mạt đến, mà là một toàn nhà khác.

Lục Tử Hoàn đỡ Hứa Mạt xuống xe, "Cẩn thận, coi chừng té."

"Em không có ngốc như vậy."

"Mẹ nói với anh, phụ nữ mang thai vụng về ba năm, bảo anh phải chăm sóc em thật tốt."

"Anh!.... Cầm thú....."

"Hi hi, cảm ơn bà xã đại nhân đã khen."

Hứa Mạt, Lục Tử Hoàn vừa xuống xe, liền thấy một ông cụ ngồi trên xe lăn đang chờ, thấy bọn họ, trên mặt liền nở nụ cười.

Là ông ấy?! Hứa Mạt kinh ngạc tròn to mắt, đây không phải là ông cụ thường đến tiệm đồ gốm chỉ nhìn không mua sao!

"Cuối cùng các con có thể tới thêm ta rồi..." Tiểu lão gia thu hồi nụ cười, bắt mắt.

"Ông nội."

"Ông nội, thì ra là người ạ." Hứa Mạt kinh ngạc.

"Đúng vậy, cô bé, chính là ta..." Tiểu lão gia dường như cũng thay đổi sắc mặt, cười híp mắt. "Lý An, đi đi, nói với Gia Bích, con trai cùng con dâu nó tới."

****

Đây là căn phòng lớn nơi Tiểu lão gia ở, hôm nay mở tiệc chiêu đãi ở đây.

Phòng khách lầu một rất lớn, đã được bố trí thỏa đáng, khách khứa lui tới ai cũng tò mò về việc đại thiếu gia của Tiểu gia -cũng chính là người Tiểu lão gia chỉ định là người thừa kế, bằng không cũng sẽ không hao tốn tâm tư mời những nhân vật thương nhân nổi tiếng đến đây long trọng giới thiệu.

Khách mời tới, da trắng, da đen, da vàng đều có. Tiểu lão gia là người đã bỏ vốn đầu tư sáng lập ra tập đoàn y dược, tổ tiên bốn đời đều là danh y, đến thế hệ cha của ông mới bắt đầu mở phòng khám, mà ông thừa kế cha mình, làm rạng rỡ tổ tiên, ngay cả vợ cũng không muốn cưới, cho nên tới hơn ba mươi tuổi mới có hai đứa con trai.

Con lớn nhất mười chín tuổi lúc đi biển chơi bị chết đuối, con thứ hai Tiểu Hoàn thật không nên thân, cuộc sống rối loạn, làm cho ông tức muốn chết. Quan trọng nhất là, lẽ ra việc Tiểu Hoàn có cuộc sống riêng hỗn loạn, bao nuôi tình nhân, thế nhưng chỉ có một đứa con riêng, việc này thật kỳ quái.

Nghe đồn, sinh lý của Tử Hoàn có vấn đề, về phần vấn đề ở đâu, phải hỏi vợ của ông, Thẩm Gia Bích...

Chu Tĩnh Nhã mặc quần dài màu tím nhạt, tóc xõa nghiêng ở một bên, cô ta vốn cao, hơn nữa lại mang giày cao gót 8cm, cao gần 1m8, nhìn như hạc giữa bầy gà, trên người hào quang lóe sáng như nữ thần. Đàn ông ở đây không khỏi ngược nhìn. Chỉ dám nhìn từ xa, không dám đến gần, chỉ sợ lộ ra vẻ thấp lùn lại xấu xí của mình. Chỉ có em trai của cô ta, Chu Thanh Dự mới dám đứng kế bên cô ta, hai người cao gần bằng nhau.

"Chị, đêm nay chị thật muốn làm như vậy?" Chu Thanh Dự thì thầm hỏi bên tai Chu Tĩnh Nhã. Từ khi thấy Hứa Mạt, hẳn càng thương hại cô hơn, nghĩ

đến cô sẽ khó chịu, khổ sở, trong lòng hẳn liền khó chịu.

"Bớt nói nhảm đi, tôi nay nhiệm vụ của cậu là đứng ở chỗ này làm khán giả, nếu như chị có sơ suất gì, cậu phải làm anh hùng cứu chị đi, biết không?" Chu Tinh Nhã nghĩ đầu ra đó, chỉ là những lời này cũng chỉ là nói đùa.

"Đâu đến phiên em làm anh hùng cứu mỹ nhân." Chu Thanh Dự hướng góc đông bắc bừa bãi, góc đông bắc có một người đàn ông cao lớn. "Anh Nam đã ở nơi đó nhìn chị thật lâu, chị cũng không cùng anh ấy ôn chuyện quá khứ một chút? Anh ấy giữ mình nhiều năm như vậy."

"Chị không thể nào yêu anh ta, hà tất phải cho anh ta hi vọng." Chu Tinh Nhã hướng về phía người đàn ông ở góc đông bắc nở nụ cười nhàn nhạt, cao quý, cất giấu một tia khinh thường, lại mang một chút quyền rũ câu lòng người.

Bộ dạng điển hình của cậu: Tôi cho anh biết, tôi không thương anh, nhưng, anh có thể yêu tôi.

Người đàn ông nhìn về phía bên này mắt lập tức sáng lên. Hẳn đã đợi ánh mắt của cô rất lâu rồi.

Chu Thanh Dự thờ dài, khẽ hát một bài hát bi thương của Pháp, bài hát xưa về một người đàn ông thích một người không nên yêu, rồi tự mình tiêu sái rồi đi.

Sở Nam cùng chị em Chu gia và Tiểu Thiên cùng nhau lớn lên, chẳng qua là mấy năm gần đây trưởng thành, mới dần dần không liên lạc thường xuyên, nhất là sau đó Chu Tinh Nhã chợt có ý nghĩ đi Canada học y.

Trừ mấy người này ra, trong cái vòng tròn nhỏ này còn có con của mấy gia đình có hoàn cảnh không sai biệt lắm, Chu Tinh Nhã từ nhỏ chính là sống trong vòng lún quẩn cao cao tại thượng này, là một công chúa hân hoi, Sở Nam từ nhỏ đã thích cô ta, đến bây giờ đã rất nhiều năm rồi.

Lục Từ Hoàn, Hứa Mạt còn chưa tới, Chu Tinh Nhã rảnh rồi nhàm chán, bước chân ưu nhã đi tới chỗ Sở Nam.

"Anh Nam, đã lâu không gặp." Chu Tinh Nhã có một phần tư huyết thống là người châu Âu, ánh mắt vừa phóng điện là có thể khiến đàn ông thần hồn điên đảo. Vốn là Sở Nam yêu cô ta, làm sao có thể chống đỡ được.

"Nhã Nhã, đã lâu không gặp, em... càng ngày càng đẹp..." Bị ánh mắt quyền rũ không kém phần cao nhã của Chu Tinh Nhã bao phủ, Sở Nam toàn thân huyết dịch sôi trào, hưng phấn không thôi, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Hứa Mạt vừa tới đứng lúc nhìn thấy ánh mắt si mê của Sở Nam nhìn Chu Tinh Nhã, khóe miệng khẽ bật cười. Thật ra thì cô không có đặt bẫy, cái bẫy này... là do Chu Tinh Nhã tự mình đào...

"Mạt, em đang cười gì vậy? Vui vẻ như thế." Lục Từ Hoàn hỏi vợ.

Hứa Mạt vén mái tóc dài ra sau tai, bởi vì mang thai, nên trên mặt cô không trang điểm, cũng không mang giày cao gót, tuy rằng mặc trang phục do nhà thiết kế nổi tiếng Jessica của tạp chí thời trang Eara thiết kế có thể bù đắp phần nào dáng người do cô đang có thai, nhưng... chung quy cùng "Nữ thần" so sánh còn kém quá xa.

"Nói cho anh biết, em đang cười cái gì?" Trong góc phòng, Lục Từ Hoàn ôm vợ.

Hứa Mạt tránh ra, nắm góc váy, giống như bé gái làm rơi quần áo vậy, hỏi Lục Từ Hoàn, "Em mặc quần áo có phải rất mắc hay không?"

"Em đã hỏi anh mười một lần..." Lục Từ Hoàn cười.

"Vậy anh trả lời em lần nữa."

"Đẹp, rất đẹp, giống một đóa hoa không nhiễm bụi trần, mỹ phẩm cũng không thể khiến em xinh đẹp như vậy..."

Hứa Mạt cười. Mặc dù là lời ngon tiếng ngọt, nhưng ngược lại nghe rất xuôi tai.

"Mạt, đi lên lầu với anh một chút gặp cha mẹ 'kia'". Lục Từ Hoàn nắm tay của vợ nói.

"Dạ." Hứa Mạt đi theo Lục Từ Hoàn không một tiếng động lên lầu, quay đồng nhìn thoáng qua phía đông bắc, Chu Tinh Nhã cùng Sở Nam đang trò chuyện mập mờ với nhau. Thân thể hai người dán rất gần, bởi vì ở trong góc, cho nên không nhiều người chú ý tới.

Hứa Mạt lấy điện thoại ra nhấn một tin nhắn ngắn: "Cẩn thận chiều có tốt Lưu tiểu thư, đừng làm cho cô ấy động thai, ba mươi phút sau vào bên trong là được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Yên hội

Trên đường cao tốc bị kẹt xe, xe chạy một chút lại dừng lại.

Hường Tả quay cửa kính xe xuống, đầu nhô ra, hung hăng rống với chiếc xe phía sau:

"Mày bấm còi cái gì mà bấm còi hả, không thấy đang bị kẹt xe à?"

Hường Tả vừa hô, khiến cho người phụ nữ phía sau sợ hết hồn. Trên xe hơi màu đen tràn ngập hương vị của quả quýt. A Hồ lột quýt xong đưa cho người phụ nữ ngồi ở phía sau.

"Luu tiểu thư, ăn đi, ăn sẽ không bị say xe nữa."

"Cảm ơn." Luu Thi Ngữ nhận lấy quả quýt, cười ngượng ngùng.

"Đại tiểu thư của bọn tôi hiện tại cũng thích ăn cái này, rất chua, đây là đồ dùng cần thiết để trên xe cho phụ nữ có thai." A Hồ rút giấy đưa cho Luu Thi Ngữ.

"Đại tiểu thư của các người... Gọi là Hứa Mạt, phải không?"

"Đúng vậy, làm sao cô biết?"

Luu Thi Ngữ mỉm cười, "Ba tôi là giáo viên âm nhạc của trường tiểu học thí điểm thứ ba trong thành phố các người, trường có tầng lầu dành cho âm nhạc, tên là "Nhất Hứa Mạt Ly Hương", là dùng tên của đại tiểu thư các người."

A Hồ vừa nghe, nhất thời hứng thú. "Thật sự? Chuyện này cũng thật thú vị! Vì sao lâu đó lấy tên tiểu thư của chúng tôi?"

Hường Tả tự đắc liếc mắt khinh bỉ A Hồ, "Cậu còn nghĩ không ra? Lâu đó đương nhiên là tập đoàn chúng ta cho tiền sửa chữa miễn phí. Bây giờ mấy trường học thích nhất là lôi kéo tìm người tài trợ, xem ai lôi kéo được nhiều hơn ai..."

Luu Thi Ngữ không nhịn được cười. Những lời nói này thật ra đều là thật. Luu Thi Ngữ để một cái túi trên đùi, bên trong chứa quà tặng cho người của Tiểu gia. Chồng của cô Sở Nam cũng quá sợ ý, cứ như vậy không kịp đợi liền đi tới Tiểu gia, ngay cả lễ vật cũng quên mang theo.

Luu Thi Ngữ cùng Sở Nam kết hôn được nửa năm. Cả nhà Sở Nam làm về chuỗi dây chuyền ăn uống, gia cảnh sung túc. Mà Luu Thi Ngữ cha là một giáo viên dạy nhạc tiểu học, mẹ là một người thấp hèn, gần đây làm nhân viên trong siêu thị, ngoài ra còn có hai người em trai, một đứa học trung học, một đứa học đại học, kinh tế túng thiếu.

Luu Thi Ngữ gả cho Sở Nam, giống như một giấc mộng. Biết nhau hơn 1 tháng, Sở Nam liền cầu hôn với cô. "Sinh cho anh một đứa con trai, anh có thể cho em tiền chiếu cổ trong nhà..." Sở Nam nói vậy với cô, cô chẳng qua chỉ là một người phụ nữ bình thường, Sở Nam thành thực, giàu có, tràn đầy hơi thở của đàn ông, cô mang tâm tư của một thiếu nữ, đương nhiên sẽ vì vậy mà si mê hắn, gật đầu đồng ý.

Sở Nam không thương cô, lấy cô, chỉ vì cho gia đình một câu trả lời, hắn đã gần ba mươi tuổi rồi.

Trong các trường hợp xã giao, Sở Nam luôn lấy thân phận là một người đàn ông độc thân, cũng chưa bao giờ mang theo cô đi, rất ít người biết hắn đã có vợ.

Luu Thi Ngữ suy nghĩ, cảm thấy chua xót trong lòng.

"Luu tiểu thư nếu cô ăn không hết thì đừng ăn, quýt này quá chua... Chua như vậy. cô xem cô đã chảy nước mắt rồi kìa."

A Hồ lại lấy một miếng khăn giấy đưa cho cô.

Luu Thi Ngữ lau nước mắt, miễn cưỡng cười, "Ừ, cảm ơn..."

"Ôi, cô đừng khách khí như vậy, nếu vậy không biết có phải nói bao nhiêu tiếng cảm ơn đây." A Hồ gãi đầu, "Đúng rồi, Luu tiểu thư, chồng cô tên là Sở Nam đúng không?"

"....." Luu Thi Ngữ không trả lời. Không muốn mang tới phiền phức cho hắn. Trong lòng hắn đã có người khác, cô biết chứ.

****

Hứa Mạt cùng Lục Tử Hoành đi lên lầu hai, thấy Tiểu Hoành cùng Thẩm Gia Bích. Hứa Mạt lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Hoành, còn tưởng ông ta là một người trầm ổn, quyết đoán, có tâm trong công việc, nhưng không nghĩ thật ra thì không phải như vậy. Chắc là có người vợ quá mạnh mẽ. quá lợi hại nên chồng đều khó có thể thành tài?

Hai vợ chồng bằng mặt không bằng lòng, cùng ngồi trên ghế sa lon, nhưng lại giống như cách một dây Ngăn Hà.

"Di Bích" Lục Tử Hoàn không gọi Thẩm Gia Bích là mẹ, mà đối với Tiểu Hoàn cũng không có chào hỏi. Việc này khiến cho Tiểu Hoàn rất bất mãn.

"Con trai, con là đang oán giận chúng ta sao?" Tiểu Hoàn lạnh lùng nói.

"Không dám, các người cho tôi huyết nhục cùng thân thể, tôi nào oán các người." Lục Tử Hoàn nói không nặng không nhẹ, nhưng lời nói mang theo châm chọc mà cho dù ai cũng nghe ra.

Hứa Mạt nắm thật chặt bàn tay của Lục Tử Hoàn. Nếu như bị cha mẹ ruột vứt bỏ, ai mà không canh cánh trong lòng? Cho dù hiện tại họ đền bù, như vậy thì như thế nào chứ. Lục Tử Hoàn cầm ngược lại bàn tay của Hứa Mạt, trong lòng bàn tay truyền tới hơi ấm, khiến cho tâm trạng anh giống như tìm được bến đỗ. Vợ chồng son nhìn nhau cười.

"Tiểu Dật, ta biết con trách ta, trước đây quả thật là ta không có biện pháp....."

Thẩm Gia Bích hỏi hận không thôi, về mặt tỏ về xấu hổ.

"Xin con tha thứ cho mẹ, được không? Để cho mẹ đem những thiếu thốn về tình yêu, những thứ của con, đều đền bù cho con, có được không? Cha con nói, chỉ cần con bằng lòng trở về, những thứ của Tiểu gia đều là của con, chỉ cần con trở về, hết thảy đều là của con. Tội nay mẹ sẽ giới thiệu cho con với những người cùng ngành, cứ như vậy, chờ con gia nhập vào, bọn họ không thể không nể mặt, như vậy sẽ thuận lợi hơn. Dật... Mẹ rất là nhớ con...."

Thẩm Gia Bích nói tình thâm ý thiết. Hứa Mạt nghĩ, nếu Lục Tử Hoàn quay về bước vào hành nghề chữa bệnh, vậy tiệm gổm sứt của anh không phải không có cách nào để quản lý hay sao?

Anh sẽ buông tay sao....

"Bà hãy gọi tôi là Lục Tử Hoàn đi. Lần này tôi nguyện ý xuất hiện ở trong nhà này, không phải vì tôi muốn trở lại đây để thừa kế cái gì, tôi chỉ quay về thăm ông nội mà thôi." Thỏa mãn tâm nguyện của ông ấy. Ông ấy mong chờ anh nhiều năm như vậy, hiện tại thân thể ông không khỏe, anh liền trở về thăm một chút, xem như cũng là hiếu đạo của một đứa cháu. Và lại, về đây, đối với anh cũng có lợi mà không có hại...

Lục Tử Hoàn nói vậy, Tiểu Hoàn sẽ tin? Đương nhiên là không!

Hai đứa con trai, theo huyết thống mà nói, ai thừa kế đối với ông mà nói cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng... Tiểu Thiên Cần từ nhỏ lớn lên bên cạnh ông, đối với ông nói gì nghe vậy, nếu Tiểu Thiên Cần lấy được cổ phần công ty của Tiểu lão gia, vậy thì đồng nghĩa với việc ông lấy được. Mà Lục Tử Hoàn, việc bị ông vứt bỏ, ờ là, nếu nó lấy được... còn có phần của ông sao? Nó nhất định sẽ đứng cùng chuyển tuyến với Thẩm Gia Bích, đến lúc đó, ông muốn làm gì, so với muốn cầm tiền của lão gia còn khó hơn... Quan hệ của ông với Thẩm Gia Bích rất tồi tệ, đến lúc đó mới đúng là nhận báo ứng từ con trai!

"Tử Hoàn à, con mới quay về cái nhà này, tất cả các mặt cũng không rõ ràng, ông nội thương con, nhưng... chung quy con về phương diện chữa bệnh kiến thức không sâu, sau khi trở về có cái gì không biết có thể hỏi Thiên Cần, Thiên Cần đối với phương diện này rất hiểu biết, con phải khiêm tốn mà học tập từ nó, đừng làm như người xa lạ."

Lời nói của Tiểu Hoàn có ý tứ khác, Hứa Mạt đâu phải là nghe không hiểu. Kiến thức hạn hẹp, phải khiêm tốn mà học tập từ Thiên Cần? Không phải là cố tình đánh giá thấp người đàn ông của cô à. Cái tên Thiên Cần đó, không phải là còn có một người mẹ sao. Gầm lại Di Bích cũng có chút đáng thương. Tự xưng là một người phụ nữ xinh đẹp, lại chịu không nổi việc bị cho đội nón xanh (*ý là bị cấm sùng*), loại cảm giác này, cô hiểu được.... rất rõ.

Tiểu Hoàn vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng hừ lạnh tức giận từ ngoài cửa truyền vào.

"Hừ!"

Mọi người đang ngồi trên ghế sofa quay đầu lại nhìn, là Lý an đẩy Tiểu lão gia tới. Tiếng hừ lạnh kia của Tiểu lão gia chính là đối với Tiểu Hoàn.

"Ông nội."

"Tử Hoàn hả, đến đây, cùng ông nội xuống dưới, dưới lầu có nhiều người đang chờ gặp con, đều là bạn bè của ta lúc còn trẻ phiêu bạt giang hồ, đến đến, dẫn theo vợ của con nữa."

"Dạ, ông nội." Lục Tử Hoàn nắm tay của Hứa Mạt, "Mạt, chúng ta đi xuống dưới đi."

"Dạ."

Ông nội hoạt động bất tiện, xuống lầu cũng mất một khoảng thời gian. Bảy tám ông lão đứng dưới lầu cười ha hả chờ mấy người Tiểu lão gia xuống.

Hứa Mạt nhìn thoáng qua bảy tám ông cụ kia, trong đó có 3 người cô đã gặp qua. Tập đoàn truyền thông Long Tấn, có kênh hiển thị và thông tin y tế sức khỏe, và không ít bệnh viện hợp tác lui tới, cô cũng từng cùng mấy nhân vật có máu mặt trong giới y học trong nước tiếp xúc qua vài lần.

"Ồ kìa ơ kìa, lão ca ông đã xuất hiện rồi! Tôi cùng mấy lão già khác phải đứng đợi lâu rồi đấy!" Một ông lão mặt comple cổ áo có đính trang sức, cầm tay của Tiểu lão gia, chào hỏi nồng nhiệt.

Những người này cũng giống như Tiểu lão gia vậy, hoặc là đầu tư vào ngành y, hoặc là xuất nhập khẩu dụng cụ y học, dụng cụ chữa bệnh khác. Không nói đến kiếm tiền, chỉ cần bối cảnh sau lưng cùng thân thể cường tráng khó có người có thể động vào. Muốn làm trong ngành y, không có quan hệ bên trong, không có giao thiệp rộng rãi với những nhân vật lớn thì làm sao có thể vào được.

Tiểu lão gia là người lớn tuổi nhất, làm nghề này cả một đời, ai cũng tôn sùng ông làm anh cả.

Tiểu lão gia giới thiệu Lục Từ Hoành với mọi người, mấy ông lão nhìn Lục Từ Hoành ánh mắt tỏa sáng, lại vừa trêu chọc, Hứa Mạt phát hiện, những người này bình thường luôn lạnh như băng, lại còn là những người lớn tuổi máu lạnh nhất. Thật nhìn không ra.

"Cười vui như vậy, muốn chọc cho mấy linh hồn của mấy ông cụ bay mất?" Hứa Mạt nói nhỏ bên tai Lục Từ Hoành.

Lục Từ Hoành cười lộ ra răng nanh, "Anh cũng không muốn họ sợ quá mà khóc, cho nên chỉ có thể cười."

"Ba hoa..."

"A! Chúng ta chỉ lo nói chuyện, lại bỏ quên cô gái trẻ xinh đẹp này, cô gái cô là..." Một ông lão trong đó trên khuôn mặt già nua có những đốm đồi mồi quay về phía Hứa Mạt nói.

"Đây là Tiểu Mạt, vợ của Từ Hoành." Tiểu lão gia giới thiệu.

"Ai nha thật là có phúc, thật là có phúc nha, lão ca, ông xem ông cũng sắp được bông cháu cố rồi! Thời gian trôi qua thật nhanh! Tôi còn nhớ năm đó ông kết hôn, ôm vợ của mình một cách thô lỗ, đảo mắt cháu cố cũng có, khả khả..."

Vừa nói xong, mấy ông lão đều cười rộ lên.

"Nhìn quen quen, cô gái, chúng ta có phải đã từng gặp qua?" Một ông lão nhìn sơ qua tuổi còn chưa lớn lắm nói.

Hứa Mạt cười, rất lịch sự nói, "Đúng vậy, ông Triệu, chúng ta mới gặp qua không lâu. Tháng trước, trong thành phố có hội nghị về việc quảng cáo chữa bệnh bị hạn chế, cô gái trẻ tài mọn tôi đây bị điểm tên, lên sân khấu phát biểu vài câu." Nhưng thật ra là quảng cáo chữa bệnh bị điều tra, đi lên để làm sáng tỏ tình huống. Nói như vậy, cũng chỉ là tiếng lóng, mọi người nghe đều biết, dù sao việc bị điều tra như vậy cũng không mấy vẻ vang.

Ông Triệu vỗ đầu một cái, mới nhớ, "Đúng rồi, chính là cô! Có gái đó, lúc đó toàn một đám lão già, chỉ có một cô gái, nên ta nhớ rất rõ."

Mặt khác hai ông lão lúc này mới tỉ mỉ đánh giá, bỗng nhiên nhớ tới, "Xem ta trí nhớ kém chưa kia! Đây không phải là con gái của lão Hứa sao!"

"Ừ, đúng rồi! Lần trước tiệc sinh nhật của lão Hứa, tất cả mọi người đều kêu nha đầu là "Đại tiểu thư"! Chuyện kết hôn này thế nào lại không mời ta, lại kết hôn cùng cháu trai của Tiểu lão ca, thực là quá đáng nha lão Tiểu!"

Mọi người lúc này mới nhận ra Hứa Mạt, sau đó là một hồi hàn huyên. Ai cũng biết Hứa Minh Sơn. Tuy nhiên Hứa Minh Sơn cùng những người này cũng không thật sự quen thuộc, đám cưới lần trước làm rất đơn giản, cũng không mời nhiều người.

Hứa Mạt bị nói ngược ngùng, cũng không biết danh hiệu "Đại tiểu thư" bắt đầu từ lúc nào, người trong công ty cũng gọi cô như vậy, chỉ có ở những trường hợp chính thức, mới gọi tên của cô. Cô nghe cũng thấy quen, nghe cùng tên đều giống nhau.

Lục Từ Hoành đến bên tai Hứa Mạt, thấp giọng cười, "Không nghĩ vợ của anh nổi tiếng như vậy, đi đến chỗ nào cũng có người biết em, đến những ông cụ mà cũng biết em."

Hứa Mạt cười. Suy nghĩ một chút, quả thật là như thế, cô theo Hứa Minh Sơn ra ngoài, đều là gặp những ông lão có địa vị và gia thế, tuổi cô lại còn trẻ, hiểu biết của cô cũng không nhiều.

Lý An đẩy Tiểu lão gia cùng Lục Từ Hoành đi xung quanh bàn tiệc, ông cùng các lão bạn hữu trò chuyện, cố gắng giúp Lục Từ Hoành mở rộng quan hệ. Hứa Mạt trong lòng an ủi một hồi, chẳng qua là, theo như cá tính lạnh lùng, cứng rắn của Lục Từ Hoành, anh sẽ chấp nhận miếng bánh từ trên trời rơi xuống này sao?

Hứa Mạt đi không nổi, Lục Từ Hoành để cho cô ngồi ở trong góc nghỉ ngơi.

Hứa Mạt ngồi nghỉ một lúc, thấy Chu Tình Nhã rút cuộc cũng phát hiện ra Tiểu lão gia, lập tức bỏ rơi Sở Nam, bước nhanh về hướng Lục Từ Hoành, đi về phía Tiểu lão gia, dính vào bên người Tiểu lão gia, rất thân thiết. Chu Tình Nhã vừa đi tới, oanh oanh yển yển vây lấy Lục Từ Hoành đều tản ra, dù sao chẳng ai muốn mình làm cảnh cả.

Hứa Mạt nhìn thoáng qua Sở Nam đang bị bỏ rơi, ánh mắt của hắn vẫn như cũ đầy dưng trên người Chu Tình Nhã.

Hứa Mạt đi tới.

"Chào anh."

Sở Nam nhìn thoáng qua Hứa Mạt, trong mắt có tia chán chờ. Hình như hắn không biết cô gái này.

"Tôi là Hứa Mạt, anh tên gì?" Hứa Mạt hỏi. Thật ra thì cô biết, hần ta là Sở Nam, làm về thực phẩm, thế hệ cha ông đều có quan hệ không ít đến quân đội, do buôn bán rất thuận lợi, tin tức nhiều, tự nhiên sẽ phát lên như điều gặp gió.

"Tôi là Sở Nam".

Hứa Mạt đưa mắt nhìn cái váy rộng thùng thình, che khuất phần bụng hơi nhô lên, cũng không thấy rõ lắm. Nhìn Sở Nam nghiêm trang, biểu hiện đối với cô rõ ràng không có tâm tư khác, nhất thời cô có ý tưởng muốn trêu chọc hần.

"Sở tiên sinh tối nay đi một mình tới? Không có bạn gái sao?"

Sở Nam nghe ra trong lời nói của Hứa Mạt có chút quan tâm, nhìn cô một cái, trong mắt lập tức trở nên không có một tia nhiệt độ, tất cả "tâm tư này" của hần cũng chỉ ở trên người người con gái kia. Nhưng, hần vẫn chưa nói.

"Không có."

"Lái xe tới?"

"Ừ."

"Đậu ở chỗ nào?" Trong chuyện này, nếu như trong tiệc rượu có người phụ nữ hỏi người đàn ông xe đậu ở chỗ nào, ý tứ quá rõ ràng, là muốn rời khỏi bữa tiệc trước để làm một ít "chuyện tư mật".

Hứa Mạt nhìn Sở Nam cười đơn thuần sáng lạng, ánh mắt nhiệt tình.

"Chỉ sợ... không tiện." Sở Nam đáp.

"Thế nào là không tiện? Anh có vợ?"

"...Không có." Sở Nam liếc Hứa Mạt một cái, ánh mắt dừng ở bụng cô, nghi ngờ vài giây, sau đó cười lạnh, "Tiểu thư thật là hăng hái, có thai rồi còn muốn làm những thứ này."

Hứa Mạt nhún vai, "Sở tiên sinh không phải vừa nói với người nào đó về chuyện "xe" sao?"

Sở Nam nhớ tới, vừa rồi hần đã hỏi Chu Tĩnh Nhã...

Sở Nam liếc Hứa Mạt. Người phụ nữ này tai thật thính!

"Hứa tiểu thư nghe lắm rồi."

Người đàn ông này ngược lại thật là chuyên tình, mỹ nữ đưa tới cửa mà vẫn bày ra bộ mặt vừa lạnh lại vừa thối. Chắc chắn, thực sự là hiếm thấy.

Hứa Mạt ngẩng nhìn bốn phía, đủ loại phụ nữ tụ tập, già có trẻ có, đều ăn mặc rất đẹp để sang trọng, chỉ có cô lộ ra khuôn mặt đơn thuần, đi giày đế bằng. Hứa Mạt tự mình xem kỹ một phen, hần là... cũng xem như là mỹ nữ chứ?

Aiz. Bây giờ còn có thai mấy tháng nữa! Con à, con cũng biết vì con mẹ đã hy sinh bao nhiêu thời gian tươi đẹp đó!

Hứa Mạt ở trong góc vẫn còn hoài niệm, lại nghe được một âm thanh quen thuộc, chấn động mạnh một cái.

"Hứa Mạt."

Hai chữ nhẹ nhàng, bao hàm thiên ngôn vạn ngữ, nói không ra, trong lòng rất nhiều chuyện, rất nhiều băn khoăn, rất nhiều nhớ nhung và bất đắc dĩ.

Hứa Mạt ngẩng đầu, ánh sáng trong góc phòng vốn không tốt, người đàn ông cao lớn che khuất ánh sáng, thật ra lúc Hứa Mạt ngẩng đầu nhìn về phía trước, đã nhận ra người này là ai. Mọi chuyện đối với hần, từng rất quen thuộc, rất quen...

"Giang Dịch Thần, sao anh lại tới đây?" Giọng của Hứa Mạt vẫn lạnh lùng, xa cách.

Giang Dịch Thần nghe ra sự lãnh đạm trong lời nói của cô, con người thấp xuống, vừa đứng lúc trông thấy phần bụng hơi nhô lên dưới lớp váy dài rộng thùng thình. Nơi đó có một tiểu sinh mệnh, là con của người đàn ông đó.

"Mẹ nói cho tôi biết, em hình như mang thai, xem ra là thật." Trong đáy mắt Giang Dịch Thần có tia chua xót.

"Ừ."

"Mấy tháng rồi."

"Bốn tháng."

"Có phải vất vả lắm không? Khoảng thời gian đó phát sinh nhiều chuyện như vậy, em lại vừa mang thai, một người chồng."

Hứa Mạt không quen với sự ôn nhu của Giang Dịch Thần, nó khiến cho cô rất khó chịu.

Hứa Mạt lạnh lùng, trầm mặc.

"Cứ xem tôi như là bạn bè bình thường, được không?" Giang Dịch Thần biết tâm tư của cô.

Đã từng vì hấn giầy vò quá lâu, bất luận đó là yêu hay là hận, đều đã thành một loại khắc cốt ghi tâm. Khi hoàn toàn buông xuống, nghĩ lại, chỉ có thương cảm, không muốn nhớ lại.

"Chúng ta không thể là bạn bè, tôi không với cao nổi."

Hứa Mạt bước nhanh rời đi, tìm Lục Tử Hoành. Chỉ có ở bên cạnh anh, trái tim cô mới có thể bình lặng.

Giang Dịch Thần nhìn bóng dáng rời đi quyết tuyệt của cô, ánh mắt nồng nàn bị nồng đậm mát mát thay thế. Cô đã là phụ nữ có thai, trên người có một loại cảm giác khác, khiến cho những phiền não của hắn có thể an tĩnh lại. Trên người của cô có một loại hơi thở, khiến cho một góc băng giá trong lòng của hắn lại rục rịch góc đầu dậy.

Chu Tinh Nhã xa xa nhìn thấy hành động của Giang Dịch Thần và Hứa Mạt, cười đắc ý. Thật đúng là không mời làm người. Người đàn ông họ Giang này tối nay phải biểu hiện tốt một chút mới đúng chứ.

Chu Tinh Nhã một chút cũng nghĩ không ra, Giang Dịch Thần luận về gia cảnh hay phẩm chất đều ưu tú, làm sao lại coi trọng một Hứa Mạt xuất thân từ một gia đình nhỏ, ngay cả đàn dương cầm cũng không biết? Vậy mà còn nhớ mãi không quên. Không lẽ Khương thư ký đưa cho cô tư liệu không đúng? Không phải chứ... Cô ta chịu ân huệ nhà bọn họ mấy năm nay, không có khả năng làm giả tin tức để lừa cô, hơn nữa cũng không cần phải làm như vậy...

Trong đại sảnh, có nhiều người đã từng gặp qua Hứa Mạt, chẳng qua là không quen, mà Hứa Mạt lại vẫn luôn ở trong góc, lại mang giày đế bằng, so với những người "Nữ cự nhân" (*ý chỉ những người phụ nữ cao to*), thì cô không đáng chú ý, thậm chí không có mấy người chú ý tới cô.

"Tử Hoành."

Hứa Mạt đi tới. Phát hiện một người đàn ông khoảng chừng năm mươi tuổi, cùng Chu Tinh Nhã dáng dấp rất giống nhau. Theo suy đoán, chắc là cha của Chu Tinh Nhã. Chu Thanh Dự cũng ở bên cạnh, đối diện với ánh mắt của cô cười cười.

"Mệt sao? Nếu mệt thì lên lầu nghỉ ngơi một chút, anh đỡ em lên." Lục Tử Hoành quan tâm hỏi Hứa Mạt. Đều nói phụ nữ mang thai đứng không được bao lâu chân sẽ bị tê phồng.

"Tử Hoành à, những đồ gốm trong tiệm con thật không tệ, ngày mai ta sẽ tới xem." Chu Triển Thanh nói.

"Được, hoan nghênh chú tới tham quan." Lục Tử Hoành thật cao hứng.

Chu Tinh Nhã cũng thật cao hứng, từ trên cao nhìn xuống Hứa Mạt, bản thân nảy sinh ra loại một loại cảm giác ưu việt. Hứa Mạt hất một bên đuôi mày, hướng cô ta đưa tới ánh mắt - cười, trong chốc lát có người khó chịu, miss nữ cự nhân.

Chu Tinh Nhã không hiểu ánh mắt của Hứa Mạt, nhú mày không vui. Mà Hứa Mạt đã được Lục Tử Hoành dìu đi nghỉ ngơi.

Hứa Mạt ở trong phòng nghỉ ngơi, được Lục Tử Hoành xoa bả vai, bóp chân.

"Mạt, anh có phải là một người chồng tốt hay không?" Lục Tử Hoành ân cần hỏi Hứa Mạt.

Hứa Mạt lắc đầu.

"Tại sao?"

"Thành thật khai báo, anh cùng cha của Chu Tinh Nhã làm sao quen biết, có gì mờ ám? Sao em lại có cảm giác như trong lòng anh có quỷ."

"Không có, trong lòng anh chỉ có em." Lục Tử Hoành cười giảo hoạt. Thật ra, người thường hay đến mua đồ trong tiệm của Lục Tử Hoành, chính là Chu Triển Thanh.

Lục Tử Hoành đem chuyện trước đây kể lại. Nhắc tới cũng thật trùng hợp. Chu Triển Thanh thích sưu tầm đồ cổ, đương nhiên sẽ sai người tốn tâm tư đi tìm, vừa vận từ trong tiệm của Lục Tử Hoành mua những gốm sứ hình dạng hiếm thấy bằng đồng đưa cho Chu Triển Thanh. Chu Triển Thanh hết sức hứng thú, tự mình đi một chuyến. Chu Tinh Nhã cũng từ đó mới biết Lục Tử Hoành.

"Anh không phải còn đang 'mất trí nhớ' sao? Như vậy cùng ông ấy 'quen biết nhau', không phải là sẽ bị lộ sao?"

"Anh mất trí nhớ, ông ấy đương nhiên sẽ chủ động nói cho anh biết, ông ấy nói, anh tự nhiên sẽ biết, vả lại, anh không phải là đang ở 'thời kỳ dưỡng bệnh'?" Cũng "nhớ được" gần hết rồi!"

"Anh được lắm! Em phát hiện anh càng ngày càng biết tính kế." Hứa Mạt vuốt cằm nói, "Em nghĩ mãi mà không ra, anh vì sao lúc đó lại muốn giả vờ mất trí nhớ chứ?"

Lục Tử Hoàn ngồi bên cạnh Hứa Mạt, nhẹ nhàng ôm cô, cô cảm nhận được thân thể anh có chút nặng nề.

"Lần đầu tiên bà ấy tới tìm anh, anh đã biết bà ta là mẹ ruột của anh, chẳng qua là anh giả ngây ngốc, nếu như nói thẳng, anh không biết dùng thái độ gì đối với bà, ấy lạnh nhạt, oán hận, hay là vui vẻ chấp nhận, anh nghĩ không ra..." Trong lòng anh có oán, nhưng cũng có khát vọng phần máu mủ tình thân đó.

"Mà sau khi anh bị thương... Bà ấy xuất hiện ở bên cạnh anh, chăm sóc anh từng li từng tí, lúc đầu anh không rõ người đó, về sau anh cũng nghi ngờ, vì sao bà ấy đột nhiên đối tốt với anh như vậy... Và lại, bà ấy đã nói một cách thẳng thừng về quan hệ với anh, nếu như anh không "quên"... Anh không biết cùng bà ấy ở chung như thế nào?... Mạt, anh cảm thấy anh có phần không phải là một người tốt..."

Hứa Mạt vốn rất đau lòng, nhưng nghe được câu nói cuối cùng đó, không nhịn được cười. Anh chàng này lại cố tình tỏ ra vẻ đáng yêu.

"Đừng suy nghĩ nhiều, ba mẹ vẫn còn đang đợi chúng ta ở nhà đấy." Hứa Mạt rúc vào trong lòng Lục Tử Hoàn, "Nhà của anh không phải ở đây, em nguyện ý... vĩnh viễn là "nhà" của anh, anh cũng vĩnh viễn là "nhà" của em

Người ở nơi đó, mới chính là nhà.

Chu Thanh Dự hai tay cầm trong túi quần, nhìn đôi nam nữ dựa vào nhau, thờ dãi.

Aiz, nữ nhân tốt đều đã kết hôn! Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc! Không biết người phụ nữ để lại tờ giấy cho hắn là người như thế nào, đã kết hôn chưa?

****

Hứa Mạt nhìn đồng hồ, Lưu Thi Ngừ chắc cũng sắp đến rồi. Chút nữa Chu Tinh Nhã sẽ phải thi triển phong thái nữ thần của cô ta trước mặt khách khứa, sau đó sẽ làm cho cô "tự ti" "xấu hổ", đồng thời để cho người khác cũng vì cô ta mà cảm thấy "xấu hổ".

Tiếp theo, để cho cô tặng cho Tiểu lão gia một khúc nhạc, cùng cô ta một người đàn violon một người đàn dương cầm, sau đó cho mọi người thấy sự đối lập giữa bọn họ, để cho cô lúng túng.

Hứa Mạt vì Chu Tinh Nhã mà tạo ra tư liệu "phù hợp", đặc biệt là lời chú giải, cô gái này âm nhạc cực kỳ kém, nhất là đàn dương cầm, lúc cao trung trong kỹ thi văn nghệ của trường đã mắc phải lỗi lớn, trở thành trò cười cho cả trường, từ đó khi xuất hiện trước đám đông liền luống cuống.

Mà đoạn chuyện xưa này là do cô thấy ở trong một tờ rơi được phát ở trên đường, vì vậy mà tiện tay nhặt lên xem.

Cô tuy không phải là một cao thủ đàn dương cầm, nhưng cũng đã tập hơn mười năm, và lại, 2 hôm nay cũng có tập lại.

Phụ nữ đối phó với phụ nữ, không vượt quá vài loại kỹ xảo: Một là, đối lập, lộ ra phong thái mê người của mình, quyến rũ vạn người, hạ gục tình địch, giấu ở dưới chân; hai là, hình dáng đáng yêu, làm cho đàn ông có ý muốn bảo hộ, giỏi nhất là vu oan giá họa, cô ta có bao nhiêu đáng thương, tình địch thì ác độc ghê tởm; ba là, phá hoại danh dự tình địch, mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng, ví như, nhảy ra nhiều tình địch "trước đây", là những người đều có một số chuyện hư hỏng mà khó có thể mở miệng, nhảy ra nói, làm cho giá trị của tình địch bị giảm xuống; bốn là, tạo ta hiểu lầm, khiến cho tình địch và mục tiêu của mình cãi vã, bản thân mình lợi dụng sơ hở mà chen vào.

Để thực hành đúng bốn nguyên lý này, đều là do kiếp trước cô đã sử dụng thuần thục, cũng bởi vì sử dụng thuần thục, làm cho cô đối với những kỹ xảo này cảm thù đến tận xương tủy, dù sao cô cũng sẽ không phát rò đến mức hoàn toàn mất đi lý trí, làm chuyện xấu, tóm lại trong lòng nhin không được có một cô chán ghét. Dùng hết tất cả thủ đoạn, nhưng cuối cùng cô vẫn thua, không phải thua ở cái khác, mà là thua do mình cứ chấp nhất. Chuyện tình cảm, rất dễ đoán.

Quá nhiệt tình, thường thường hoàn toàn ngược lại, chỉ càng đẩy người mình yêu đi xa hơn.

Chu Tinh Nhã cố ý mời Giang Dịch Thần tới, không gì khác chính là nghĩ dùng chiêu thứ 2 để đối phó cô, để gọi lại chuyện của cô và Giang Dịch Thần, Từ Tiểu Cần. Lúc đó chuyện này được đưa lên báo thương nghiệp của thành phố N, những thành phố khác ít ai biết đến chuyện này. Tư liệu Hứa Mạt đưa cho Chu Tinh Nhã thật ra cũng không nhiều, trừ bỏ gia cảnh của cô có chút kém xa cô ta...

Chu Tinh Nhã muốn sử dụng chiêu thứ 2, vậy thì cô cũng dùng chiêu thứ 2 nhĩ.

Có qua có lại, như vậy mới vui!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Ánh trăng

Chu Tinh Nhã dính vào bên cạnh Lục Tử Hoành, trông rất mập mờ. Không ít khách mời không rõ tình hình còn khen họ là trai tài gái sắc, rất xứng đôi. Lục Tử Hoành liên tục lắc đầu giải thích, nói mình đã có vợ. Khách mời nhất thời quỳnh lên. Chu Tinh Nhã lại một chút cũng không để ý sự lạnh lùng, cự tuyệt của Lục Tử Hoành, cố ý dính sát vào, càng nghe càng thấy vui vẻ. Mọi người thấy vậy, âm thầm suy đoán, vợ của Lục Tử Hoành chắc là không thể xuất hiện ở bữa tiệc rồi.

Hứa Mạt ở một bên nhìn, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhẹ, cũng không cản trở cô ta. Chu Tinh Nhã cố tình ngoảnh đầu lại nhìn về phía Hứa Mạt, thấy cô cười thì có chút không thể giải thích được, trong lòng khó hiểu, cũng có chút không thoải mái.

Chu Tinh Nhã đi tới.

"Cô vậy mà lại cười?" Chẳng lẽ là đau lòng đến phát khóc?

"Váy của cô đẹp như thế, tôi nhìn đương nhiên là cảnh đẹp ý vui, nên cười." Hứa Mạt quan sát Chu Tinh Nhã từ trên xuống dưới.

"Hả?" Chu Tinh Nhã nhìn lại bộ váy của mình, vừa liếc nhìn chiếc váy của Hứa Mạt, gật đầu một cái, "Cái này là do nhà thiết kế Dee của Julie&R của chúng tôi thiết kế, không lâu nữa sẽ đưa lên kệ ở quầy chuyên doanh. À, đúng rồi, nói cho cô biết một tin tức tốt, Julie&R của chúng tôi lập tức sẽ tiến vào chiếm giữ một nửa cửa hàng của trung tâm thành phố, bách hóa Viễn Dương, nhưng mà giá cả hơi cao, mấy ngàn coi như là thấp nhất, giá quả thật không thấp, đến lúc đó tôi tặng cô mấy cái, coi như làm quà gặp mặt, bởi vì sau này tôi cũng muốn ở lại thành phố N."

Trong gia đình Chu Tinh Nhã làm về trang phục, Julie&R là trang phục cao cấp mới được Chu gia đưa vào thị trường, kiểu dáng của Châu Âu, phong cách xa xỉ, giá rẻ thì cũng mấy nghìn, thường thì hết mấy vạn, thậm chí có một vài cái váy số lượng có hạn giá lên tới hai ba mươi vạn.

Thật sự là một cái hố lớn mà!

"Nghe nói bách hóa Viễn Dương rất khó để vào, các người làm sao mà vào được vậy?" Hứa Mạt hỏi.

Hàng hóa cao cấp mới ra thị trường, độ nhận thức chưa cao, không dễ dàng tiến vào bách hóa Viễn Dương - nơi tập hợp các mặt hàng xa xỉ trên thương trường,

"Đây là bí mật thương nghiệp, bất quá ngược lại cũng có thể nói cho cô biết. Các người có một tập đoàn ở đó, giúp đỡ chúng tôi vào, hơn phân nửa cổ phần của Viễn Dương đều là của tập đoàn này. Có nó hỗ trợ, sản phẩm của Julie&R sẽ nhanh chóng được phổ biến rộng rãi."

Chu Tinh Nhã nói rất vui vẻ và tự phụ. Lần này cô ta vì Lục Tử Hoành, dứt khoát bỏ công việc nghiên cứu đang làm ở nước ngoài trở về nước, Chu Thanh Dự quyết định đem tám bảng kinh doanh gia đình cho cô ta quản lý, cùng một vài trưởng bối cùng nhau làm sản phẩm này.

Hai ngày trước đã cùng tập đoàn kia thỏa thuận hiệp nghị, cô ta cũng có tham dự, nghe hai bên nói chuyện với nhau, biết thực lực và thái độ của tập đoàn đó. Chu Tinh Nhã đối với việc mở rộng Julie&R tràn đầy tự tin! Có sự hỗ trợ của tập đoàn đó, hết thảy đều không là vấn đề!

"Vây chúc mừng cô! Đến lúc đó, nhất định phải tặng tôi nhiều cái váy nha! Tôi bình thường không thể nào mua được, nếu cô không tặng tôi, đoán chừng đời này tôi cũng không được mặc."

Hứa Mạt cười nói.

Đúng vậy, cô không mua cho tôi, tôi cũng tuyệt đối sẽ không đi mua tác phẩm cũ của nhà thiết kế. Cô đối với phong cách ăn mặc, vẫn rất kén chọn.

"Được." Chu Tinh Nhã có chút kỳ quái, luôn cảm thấy Hứa Mạt không nên có thái độ này. Ngẫm lại, trong tài liệu nói cô là con gái của một ông chủ buôn bán. Làm buôn bán có thể thấy các mặt của xã hội.

Chu Tinh Nhã đi chuẩn bị một vài thứ. Hứa Mạt trong lòng cười lạnh. Cô không phải không biết Chu Tinh Nhã muốn đưa Julie&R gia nhập vào bách hóa Viễn Dương. Trong các điều khoản của hiệp nghị trên bìa còn có chữ ký của cô mà. Phụ trách kinh doanh là Lý tổng, hiệp nghị được sao làm 2 bản, Long Khoa giữ một bản và một bản được cô giữ trong đó còn có chữ ký của cô.

Julie&R và Viễn Dương hợp tác mà nói, Hứa Mạt vốn không có đề bụng, cũng không tính ủng hộ sản phẩm mới này. Nhưng thời điểm Chu Tinh Nhã đang điều tra tin tức, ngoài ý muốn phát hiện tầng quan hệ này, lúc này cô để cho thư ký Châu thông báo cho các đại cổ đông của bách hóa Viễn Dương mở cuộc họp. Trên tay cô có phần lớn cổ phần, quyền quyết định đương nhiên là thuộc về cô. Và lại, đây cũng không phải là chuyện lớn gì, hội nghị cũng chỉ là trên danh nghĩa, trên thực tế chỉ là báo một tiếng.

Thay vì để cho Chu Tinh Nhã dùng cách khác để tiếp cận Lục Tử Hoành, còn không bằng đem cô ta để dưới mí mắt, ở địa bàn của cô, xem cô ta muốn đùa giỡn kiểu gì.

Hứa Mạt cảm giác tiểu tử trong bụng cô dường như đang cử động.

"Mới có chút xú mà đã mệt? Chút nữa mẹ còn muốn cho con một chút kích thích đây."

Có lẽ người lớn tuổi đều thích huyền thoại, Tiểu lão gia lôi kéo cánh tay của Lục Tử Hoành nói không dứt, người bên dưới có lẽ không thích nghe, chỉ

có thể giả vờ thoải mái cười ha ha, không biết là thiệt tình hay là giả ý. Tiểu lão gia đem chuyện quá khứ, hiện tại kể lại một lần cho Lục Tử Hoành, dự đoán về tương lai nói một lần, dặn dò một chút rồi mới chịu dừng.

Chu Tinh Nhã quả nhiên là định kéo tới một cây đàn violon xinh đẹp, rồi thay đổi một cái váy màu xanh đậm, khiêm tốn xinh đẹp, chạy tới khéo léo nói với Tiểu lão gia sẽ tặng cho ông một tiết mục biểu diễn, làm ông vô cùng vui vẻ.

Ánh đèn chiếu vào trên người Chu Tinh Nhã, cô ta một mình ngồi ở nơi đó, ngẩng cao đầu, ánh mắt đảo qua toàn bộ mọi người ở sảnh, lưu luyến ở chỗ Lục Tử Hoành. Lục Tử Hoành cũng nhìn cô ta, cũng có chút bất ngờ khi cô ta có thể kéo được bài "Thánh tang thiên nga" tốt đến vậy.

Ánh mắt của Sở Nam luôn nhìn về một chỗ, trong ánh mắt là nồng nàn cùng ái mộ. Toàn sảnh đều chuyên tâm lắng nghe, duy có một người hoàn toàn thờ ơ, sắc mặt không hề thay đổi. Người đó chính là Giang Dịch Thần. Bây giờ hẳn đối với mọi thứ đều không có hứng thú, nhất là đối với phụ nữ, hẳn không còn hứng thú nữa.

Hai ba cô gái người Nga cùng một người đàn ông da đen cúi đầu nói chuyện với nhau, trong ánh mắt cực kỳ hâm mộ, Hứa Mạt nghe thấy vài từ lọt vào tai như fabulous (*tuyệt vời*), perfect (*hoàn hảo*)... Cũng có người thấp giọng thảo luận.

"Chu đại tiểu thư có phải là vợ của cháu trai của Tiểu lão gia không?"

"Tôi đoán 'gần như vậy'! Anh xem ánh mắt Chu tiểu thư khi nhìn anh ta luôn là ẩn chứa tình ý, như hình với bóng.."

"Nhỏ giọng một chút, đừng để người khác nghe được. Lục Tử Hoành đã có vợ."

"Hả? Đây chẳng phải là... ngoại tình?"

"Bất quá ngấm lại người vợ kia của anh ta chắc là không có địa vị gì, đêm nay ngay cả mặt mũi cũng không thấy, giống như Chu Tinh Nhã vậy vừa có tiền lại vừa đẹp, ai mà không thích..."

"....."

Hứa Mạt càng nghe càng thấy không lọt tai, ngấm lại, Chu Tinh Nhã nếu quá mức đắm chìm trong lời ca tụng, quên đi cô, không gọi cô đến cùng cô ta "khoa tay múa chân" vậy thì làm sao bây giờ? Không lẽ chờ cả một đêm, chỉ có thể làm cho mình buồn bực?

"Trình độ diễn tấu này quả thật là có thể so với người chuyên nghiệp!"

"Đúng vậy, kỹ xảo sử dụng đều rất nhuần nhuyễn..."

"..." Thịnh thoảng có vài giọng thì thầm thảo luận vang lên bên tai cô.

Chu Tinh Nhã đã đàn xong, bên trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt của những người đứng xem, cô ta như một chú thiên nga xanh, lướt về hướng Hứa Mạt.

Hai người phụ nữ có quan hệ kị lạ vào lúc này lại tản mát ra một thứ khí thế cũng kị lạ không kém, mọi người thờ ơ đứng nhìn, ai cũng cảm nhận ra được bầu không khí dị thường, giờ phút này đều nháy mắt quan sát, thiên nga nữ vương sao đột nhiên đi về phía một người phụ nữ bình thường, ngay cả giày cao gót cũng không mang.

"Chị Hứa, Tinh Nhã chỉ được không?"

chị là cháu của ông, hay là chúng ta cùng nhau tấu một khúc tặng ông đi." Chu chỉ đàn dương cầm, "Chị đàn dương cầm, em đàn violon, ngẫu hứng biểu diễn,

Hứa Mạt không nhận được suýt thì bật ra tiếng đồng ý, nhưng cô vẫn nhận được.

"Ồi, coi ta này, đúng là già rồi, chỉ lo quan tâm đến cháu trai, đến cháu dâu mà cũng quên, mọi người mọi người, đây chính là vợ của Tử Hoành, Hứa nha đầu." Tiểu lão gia nói chuyện quá lâu, giọng nói đã có phần hơi khàn.

Không đợi Hứa Mạt mở lời, Chu Tinh Nhã khẩn trương chăm sóc như là rất hiểu chuyện, so với Hứa Mạt, ngược lại có vẻ đặc biệt lễ độ, nhiệt tình và hào phóng. Hứa Mạt trong lòng cười lạnh, cũng không tham công cùng Chu Tinh Nhã.

"Ông nội, ông mau uống một chút nước ấm cho ấm giọng, xem ra ông quá cao hứng, giọng nói cũng khàn đi."

"Không sao, không sao. Tiểu Mạt à, con và Nhã Nhã cùng nhau đàn một khúc đi." Người lớn tuổi dường như đều thích nghe con cháu của mình biểu diễn, giống như người lớn thích cho trẻ nhỏ trong nhà nhảy múa, ca hát vậy.

Hứa Mạt tỏ vẻ khó xử.

Chu Tinh Nhã thân thiết nói: "Chúng ta sẽ cùng tấu bản Sonate Ánh trăng của Beethoven chương thứ nhất, nhịp rất chậm, độ khó không cao."

"...Vậy cũng được."

Hứa Mạt miễn cưỡng đồng ý, thấy vậy, Tiểu lão gia có chút hoài nghi mình lúc này có phải không nên đồng ý cho Hứa Mạt cùng Chu Tĩnh Nhã hợp tấu hay không, dù sao Chu Tĩnh Nhã trước đây cũng đã học qua nhiều năm, đã đến cấp 10. Nếu như Hứa Mạt đi lên, chỉ làm trò cười cho những nhân vật nổi tiếng, vậy mặt mũi coi như....

"Nha đầu con chó miễn cưỡng, biểu diễn ngẫu hứng cũng quá đột ngột, bằng không..."

"Không có chuyện gì đâu ông nội, tuy con không thường xuyên đánh đàn, nhưng vẫn có thể thử một chút, chỉ có điều trình độ thấp, mọi người cần phải thông cảm nhiều hơn."

Hứa Mạt vậy mà từ chối bậc thang của Tiểu lão gia, chủ động ngهنh tiếp, tất cả mọi người đều bất ngờ. Trường hợp như vậy, không trang điểm, không mang giày cao gót, cũng không mặc váy ung dung cao quý, ắt hẳn không phải là thiên kim đại tiểu thư, đánh đàn bình thường thì thôi, muốn cùng với trình độ của Chu Tĩnh Nhã diễn tấu, có phần hơi khắt khe.

Lục Tử Hoành ung dung thân nhiên mỉm cười. Cô gái này luôn có ý nghĩ, kế hoạch của riêng mình. Ai trêu chọc cô, cô không để bụng coi như xong, nếu như bị cô nhớ được, vậy thật là....

Hứa Mạt dưới ánh mắt của năm sáu chục nhân vật lớn trong giới thương nhân, đi tới bên cạnh đàn dương cầm, ung dung ngồi xuống, ngoảnh đầu lại đúng lúc nhìn thấy ánh mắt chứa đựng ý cười của Lục Tử Hoành nhìn mình, tựa hồ một chút cũng không lo lắng.

Lục Tử Hoành lén lút làm động tác cổ lên đối với cô. Mà Chu Thanh Dự thì tà khí đứng ở cách đó không xa, bên cạnh là hai mỹ nhân.

Đầu ngón tay Hứa Mạt ấn xuống phím đàn, âm nhạc vang lên, toàn sảnh đều yên tĩnh, ai cũng lặng lẽ chờ người phụ nữ này làm trò cười cho thiên hạ. Khỏe miệng Chu Tĩnh Nhã nở nụ cười, nụ cười vì âm mưu của mình trong phút chốc lại chuyển thành vạn phần tao nhã, cao quý. Cho dù Hứa Mạt đang đàn, cô ta cũng có thể đánh gãy nhịp của cô, để cho cô lạc nhịp, làm trò cười cho thiên hạ, và lại, cô ta đã chuẩn bị 2 bài khác nữa...

Ngón trỏ Hứa Mạt rơi vào phím đàn đen trắng, đàn violon tao nhã chậm rãi phối hợp, âm tiết nhẹ nhàng bay, yên lặng mang theo một chút ưu buồn.

Bài Sonate Ánh trăng của Beethoven chương thứ nhất là nơi bắt đầu cho một câu chuyện xưa. Chuyện kể rằng, Beethoven vào lúc nửa đêm dưới ánh trăng, đi tới một căn phòng cũ, cùng em gái đàn một bài hát, anh trai là một thợ đóng giày, em gái là một người mù, hai anh em cùng nghe, tựa như rong chơi trong ánh trăng mờ mịt, từ từ đi vào trong mộng.

Nhưng, đây chẳng qua chỉ là một câu chuyện xưa được hư cấu. Bản nhạc này, là Beethoven viết cho người ông yêu, hai người yêu nhau không bao lâu, người phụ nữ đó ngược lại yêu người đàn ông khác. Là một điển hình của cốt truyện "Anh yêu em, em cũng yêu anh, nhưng hán xuất hiện, cho nên em phản bội anh." Chương nhạc này, thật ra là một khúc nhạc bi thương.

Hứa Mạt cười chăm chú nhìn Chu Tĩnh Nhã đang kéo đàn violon, cũng đúng lúc Chu Tĩnh Nhã nhìn qua, tầm mắt hai người phụ nữ chạm nhau, đề phòng cùng đối địch, đều đang mỉm cười trong lúc ánh mắt giao nhau.

Chu Tĩnh Nhã chọn khúc nhạc này, là muốn nói cho cô: Các người yêu nhau thì thế nào, tôi đến, anh ấy sẽ lập tức thay đổi đến bên tôi.

Chu Tĩnh Nhã cố ý lúc nhanh lúc chậm, cố ý âm thầm làm nhịp điệu thay đổi, khiến cho Hứa Mạt đàn không tốt. Tất cả mọi người đều đỏ mặt hời hợt, luôn cảm thấy một giây kế tiếp Hứa Mạt sẽ theo không kịp, giai điệu quá nhanh, nhưng, một giây kế tiếp, lại không có. Thật làm người nghe có chút sốt ruột. Vài người thường nghe nhạc hội, quen thuộc với bản nhạc này, giai điệu, tiết tấu, sớm đã phát hiện dị thường, ở đây là hợp tấu, cái này căn bản là hai người độ sức với nhau, đào bẫy nhau.

"Cô gái đó đàn không tệ nha."

"Đúng vậy, thật không nghĩ tới. Ê... Tôi thế nào lại có cảm giác cô gái này thoát nhìn... nhìn rất quen mắt, đúng là đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải?"

"Phải không? Không thể nào, anh suy nghĩ kỹ lại xem."

"..."

Chu Thanh Dự cũng thay đổi bộ dáng cả lo sợ phát phờ, đứng thẳng người, mắt nhìn thẳng, nhìn Hứa Mạt với cặp mắt khác xưa! Hắn sớm có trực giác, khi thế của cô gái này, ánh mắt không bình thường, không giống một người phụ nữ bình thường, rõ ràng là có chỗ nào đó bất đồng nhưng không thể nói ra được, đại khái là, trong ánh mắt của cô không hề có vẻ khiếp sợ cùng sợ hãi.

Chu Tĩnh Nhã càng ngày càng bức bối, còn có chút nóng nảy. Hứa Mạt vậy mà không làm trò cười cho thiên hạ. Đầu chỉ là không bị xấu mặt, mà còn cùng cô ta độ sức. A! Bất quá cô ta còn có chuẩn bị một chút, bảo đảm cô lập tức xấu mặt, ngay... một giây kế tiếp...

Chu Tĩnh Nhã thấy Hứa Mạt đang đàn, khỏe miệng hiện lên ý cười...

Đột nhiên, đàn dương cầm bị vỡ âm, mọi người một hồi hỗn loạn, kinh ngạc, nhưng lại trong dự kiến.

Hứa Mạt giống như bị phồng ngón tay, vội vàng rút về. Ngón áp út chảy ra một giọt máu. Trong kẻ hở của phím đàn kia vậy mà lại có một cây kim đứng thẳng! Đàn dương cầm là loại có cường độ âm thanh, một cái đâm kia quả thật là đâm đến tận xương!

Tay đứt ruột xót đều đau đó!

Hứa Mạt giận dữ, nhìn về Chu Tĩnh Nhã. Chu Tĩnh Nhã vẻ mặt không rõ chân tướng, ân cần nói: "Hứa tiểu thư làm sao vậy? Không lẽ đàn nên mệt?"

Hứa Mạt mỉm cười trong sự tức giận, trước mặt mọi người, nhỏ kim ra, đưa tới trước mặt Chu Tĩnh Nhã, "Không cần thận bị kim đâm, tôi nghĩ là chuyện ngoài ý muốn, tuyệt đối không phải là cô cố ý gắn vào cây đàn để đâm tôi."

"Cô..." Chu Tĩnh Nhã quả thật là muốn học máu, cô ta thiên tính vạn tính, không tính đến cô gái nhỏ vừa ra đời Hứa Mạt, lại dám trước mặt nhiều nhân vật tên tuổi như vậy hướng về phía cô ta chất vấn, phản ứng của người phụ nữ bình thường, không phải đều là âm thầm phẫn nộ, căm tức sao?

"Mạt!" Lục Tử Hoàn bước tới trước mặt Hứa Mạt, sốt ruột cầm tay Hứa Mạt lật xem, "Bị thương chỗ nào? Có đau không? Chúng ta không đàn nữa, chúng ta đi bôi thuốc!" Lục Tử Hoàn đau lòng nắm tay của Hứa Mạt, không quên lạnh lùng nhìn Chu Tĩnh Nhã.

"Không sao, chỉ đau một chút thôi." Hứa Mạt làm sao mà đồng ý bỏ qua chuyện như vậy. Làm sao có thể bỏ qua cho Chu Tĩnh Nhã như vậy chứ.

"Nhã Nhã, chuyện này là sao?" Tiểu lão gia cau mày. Con bé không phải là người như vậy.

"Đúng vậy Nhã Nhã, không phải là con làm thì hãy nói ra, tuyệt đối không thể để cho người khác vu oan, khi dễ!" Chu Triển Thanh căm phẫn.

"Hứa tiểu thư, lời nói của cô không phải là nói tôi hại cô sao? Cô vòng vo như vậy là hãm hại tôi, làm cho tôi rất bối rối. Coi như là người bình thường, cũng cần phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình." Chu Tĩnh Nhã duy trì dáng vẻ ưu nhã, thanh cao. Một đứa nhà nghèo, dám cùng cô ta tranh cao thấp.

Hứa Mạt nhún nhún vai, lạnh nhạt nói: "Tôi cho rằng... Với thân phận của tôi, không cần phải hãm hại cô."

Chu Tĩnh Nhã nghe xong chỉ cảm thấy cực kỳ nực cười, không nhịn được lộ ra một tia chế giễu.

"Thân phận của cô? Xin thứ lỗi, Hứa Mạt tiểu thư, tôi có chút nghe không hiểu..."

Chu Tĩnh Nhã nói ra tên Hứa Mạt, trong đám người vẫn suy nghĩ kia có người đã từng gặp Hứa Mạt, bỗng nhiên la to một tiếng ----- "Trời ơi tôi nhớ ra rồi! Đây không phải là nha đầu của tập đoàn Long Khoa sao!"

Sau khi người đàn ông đó kêu lên, đột nhiên im lặng, bởi vì từ "nha đầu" đó có chút không tôn trọng. Trong đám người không nhận ra Hứa Mạt này, đều cùng nghĩ tới, thấp giọng nghị luận.

"Hóa ra chính là cô ấy, tân chủ tịch của tập đoàn Long Khoa, thiên kim của lão chủ tịch."

"Còn không phải sao..."

"Cô ấy tuổi còn trẻ mà đã lợi hại như vậy? Có thể ngồi lên vị trí chủ tịch? Tôi mới không tin." Có người không phục.

"Lợi hại không phải là cô ấy, mà là những thủ hạ trung thành dưới tay cô ấy kia, tuổi còn trẻ mà đã có thủ đoạn này, sao ông không nhìn thử xem cha của cô ấy là ai..."

"Đúng rồi, Chu gia không phải nói gần đây vừa kiếm tiền dưới trướng của Long Khoa sao, nói như vậy... Chu tiểu thư chẳng phải là chủ tịch trẻ cấp thấp, cầu xin cô ấy sao?"

"..."

"Giương cung bạt kiếm như vậy, cộng với biểu hiện trước đó của Chu Tĩnh Nhã, đoán chừng là Chu Tĩnh Nhã nhìn trúng chồng của Hứa Mạt, muốn câu dẫn rồi..."

"..."

Chu Tĩnh Nhã cũng nhận ra sự khác thường, nhất định là có sai lầm ở chỗ nào, nhưng nhất thời lại nghĩ mãi không ra, chỉ cảm thấy, mọi người ở sảnh nhìn cô ta với ánh mắt từ hâm mộ, sùng bái trở nên có chút khinh thường, bất mãn.

Hương Tả cùng A Hồ đã đến, chen tới trước mặt Hứa Mạt. "Đại tiểu thư, đại tiểu thư, cô bị thương có nghiêm trọng không, có cần đi bệnh viện không?"

Hứa Mạt bỗng nhiên nở nụ cười, đem kim đưa cho Hương Tả. "Giữ lại."

Nói xong, rồi hướng về Chu Tĩnh Nhã nói, "Vừa rồi Chu tiểu thư hiểu sai ý của tôi, tôi là nói, chuyện này tuyệt đối không phải là cô làm, nhất định là không cần thận rơi vào cây đàn kia."

Hiếm khi gặp được Tĩnh Nhã tiểu thư cũng thích âm nhạc như vậy, chúng ta cùng đàn tiếp đi."

"Mạt, tay em còn đang bị thương! Còn đàn cái gì hả... Mau, đi bôi thuốc với anh!" Lục Tử Hoàn có chút tức giận. Anh sớm biết Hứa Mạt muốn thừa dịp thu thập Chu Tĩnh Nhã, cho nên vẫn khoanh tay đứng nhìn, chỉ là hiện tại tay cô bị thương, còn bướng bỉnh cái gì hả! Thật tùy hứng!

Hứa Mạt vỗ vỗ tay của anh, mỉm cười, "Em muốn vì anh đàn một bản nhạc, chỉ vì anh đàn, chỉ vì anh nở rộ... ánh trăng..."

Toàn bộ mọi người ở sảnh nhìn Hứa Mạt với ánh mắt hoặc là khâm phục hoặc là hiếu kỳ, nhìn cô trở lại đàn dương cầm ngồi xuống.

Bài hát đó, cô đã có hai ba năm chưa hề đàn qua. Khó khăn đầu tiên là bản nhạc có nhịp điệu nhanh, căn bản là đàn violon không thể theo kịp. Cô cùng Lục Tử Hoành trong lúc đó, không có người thứ ba có thể chen vào! Cô không cần nhạc đệm.

Khi Chu Tĩnh Nhã thấy nụ cười quyến rũ động lòng người của Hứa Mạt, trong nháy mắt có một suy nghĩ đáng sợ. Cô không phải là... không phải là muốn đàn bản nhạc kia!

Bản Sonate Ánh trăng chương thứ ba!

Nếu như là bài đó, cô ta sẽ thua...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Âm phủ quá dày đặc, quá dày đặc. Hứa Mạt bị thương ngón tay phát đau, trên phím đàn dính một chút vết máu, đau đến nỗi trên trán Hứa Mạt ứa ra mồ hôi lạnh.

Hứa Mạt cắn răng kiên trì, chợt thấy một bóng dáng bao phủ xuống, ghé bỗng nhiên chặt chội.

Hứa Mạt nghiêng đầu – Lục Tử Hoành?

"Đề anh làm tay của em..."

Giọng nói trầm ổn, ôn nhu của Lục Tử Hoành vang lên. Một nụ cười vui vẻ nở rộ trong ánh mắt của Hứa Mạt.

Âm nhạc bỗng chậm rãi, ngón tay Lục Tử Hoành ở trên phím đàn nhún nhảy, không giống với Hứa Mạt đàn nhanh như vậy, đầu ngón tay Lục Tử Hoành lưu lại trên phím đàn, chậm rãi, ôn nhu, tựa như nửa đêm tâm sự bên gối cùng người yêu.

Tay trái Hứa Mạt thỉnh thoảng phối hợp đàn vài nốt. Vợ chồng son hai người ăn ý ân ái khảy đàn, mọi người ở đây chỉ biết hâm mộ. Bất quá, trong ánh mắt hâm mộ của những người ở đây, cũng có người ngoại lệ, chẳng hạn như Giang Dịch Thần, tỷ như Chu Tĩnh Nhã, Chu Thanh Dự, còn có... một người phụ nữ không được mời tới.

Chu Tĩnh Nhã nhìn về phía người phụ nữ đang cố giấu thân thể của mình ở một góc sáng sủa. Người phụ nữ đó ẩn giấu rất thành công, đêm nay không ai phát hiện ra cô ta không mời mà đến. Nhưng, bất kể cô ta có che dấu đến đâu, cũng không thể che dấu ánh mắt đầy oán hận của cô ta.

Người phụ nữ này, không phải ai khác, chính là Từ Tiểu Cẩn!

Cô ta muốn tìm một luật sư họ Đỗ, trước đó cô ta đã gọi điện thoại vô số lần, tới văn phòng luật sư của hắn tìm vài lần, đều bị trợ lý của hắn ngăn lại, không gặp được. Hôm qua, có người nói cho cô ta biết, đêm nay tới đây là có thể gặp được Đỗ luật sư. Mạt dù biết sẽ gặp Hứa Mạt, nhưng cô ta vẫn phải mạo hiểm tới.

Từ Tiểu Cẩn nhìn ánh đèn chiếu xuống Hứa Mạt, nhìn thấy dáng vẻ cô và chồng Lục Tử Hoành ngọt ngào hạnh phúc, thấy, bụng của cô... Cô kết hôn, rồi mang thai, có nhà, có người thân, có sự nghiệp! Mà Từ Tiểu Cẩn cô thì sao? Lại vì Hứa Mạt mà không có người thân, không có chồng, không có việc làm, không có con cái! Cô bây giờ, cái gì cũng không có!

Từ Tiểu Cẩn nửa ẩn mình trong bóng tối, cúi đầu, hai quả đấm nắm chặt. Từ Thu Yến được hoãn án tử hình, 2 năm nữa thì thi hành, nói chính xác hơn, thì còn lại một năm. Chỉ có hơn một năm, cô ta sao có thể tro mắt để cho mẹ của mình chờ chết... Nhất định còn có biện pháp cứu thoát mẹ cô ta.

"Tiểu thư, cô không thoải mái sao?" Người đàn ông mặc âu phục mang giày da, dáng cao, ngũ quan không tính là đẹp trai, nhưng bộ dạng nghiêm chỉnh, thanh tú, mặt mày sở hữu khí chất trong trẻo lạnh lùng nhưng lại thân thiện.

Bị phát hiện, Từ Tiểu Cẩn có chút hoảng hốt, vội vã quay đầu qua chỗ khác, "...Không... Tôi không sao..."

"Thật sự không có chuyện gì sao?" Người đàn ông này quan sát cô ta đã lâu.

"Không có việc gì, tôi rất khỏe."

Từ Tiểu Cẩn thái độ lạnh nhạt nhưng không giấu được có phần sợ sệt, sợ làm cho người khác chú ý, người đàn ông nhìn, cho rằng là do cô sợ hắn.

"Cô không cần sợ, tôi không phải là người xấu."

Người đàn ông rút ra một tấm danh thiếp, đưa cho Từ Tiểu Cần, "Tôi tên là Đỗ Khang, là luật sư có tiếng."

Từ Tiểu Cần vừa nghe, đột nhiên ngẩng đầu...

Đỗ Khang nhìn cô gái trước mắt, khẽ nhíu mày, đôi mắt to ngạc nhiên, không thể tin nhìn hấn, tiếp theo tràn ra một tia vui sướng. Bộ dạng như vậy, nhưng lại không nói ra được... Có chút rất mê người, đáng yêu...

****

Tiếng đàn biểu diễn ngẫu hứng một cách tuyệt vời của Hứa Mạt và Lục Từ Hành, khác hẳn với vẻ căng thẳng của Chu Tinh Nhã, thiên nga cao ngạo thanh nhã trong nụ cười nhẹ. Biết co biết duỗi mới là đại trượng phu, Chu Tinh Nhã tự xưng là không yếu kém so với đại trượng phu, tuyệt đối sẽ không vì một chút thất bại liền chật vật không chịu được!

Có một số người ở chỗ này thì thầm nói chuyện với nhau.

"Chu Tinh Nhã cũng quá vượt quá chức phận, rõ ràng thiếu gia Từ Hoành người ta đã có vợ, còn muốn bám dính mở tiệc chiêu đãi, cũng không nhìn một chút lập trường và thân phận của mình..."

"...Đúng vậy, nếu là tôi tôi khẳng định làm không được..."

"..."

Chu Tinh Nhã nghe vào trong tai nhớ ở trong lòng, cắn răng thầm hận. Chu Tinh Nhã tính. Hứa Mạt, Cô cho rằng đêm nay cứ như vậy mà kết thúc, vậy thì quá ngây thơ rồi!

Chu Tinh Nhã phẫn nộ, tức giận. Lớn đến như vậy, cô ta vẫn luôn là hòn ngọc quý của Chu gia, là công chúa cao quý giữa đám đông, chưa từng bị làm khó như vậy, nhục nhã như vậy!

Cô ta muốn cái gì, chưa bao giờ không có được. Chỉ cần thủ đoạn đúng chỗ, không có gì là không được!

Hứa Mạt bị Lục Từ Hoành kéo đi thoa thuốc lên tay, Tiểu Thiên Cần khoan thai đến chậm, nói là công ty có việc tri hoãn. Thái độ đúng là nhiệt tình khác thường! Lục Từ Hoành sợ quấy rầy đến Hứa Mạt, cùng Tiểu Thiên Cần đi ra ngoài phòng.

Hứa Mạt hỏi Hướng Tả Lưu Thi Ngữ ở đâu. Hướng Tả nói, Lưu Thi Ngữ trên đường đi bị say xe, vừa tới Tiểu gia liền bị nôn liên tục, hấn và A Hổ đành phải đưa Lưu Thi Ngữ giao cho một nữ giúp việc của Tiểu gia chăm sóc, dù sao hai người bọn họ cũng là đàn ông chăm sóc cũng không tiện, hơn nữa lại không quen biết.

Hứa Mạt gật đầu một cái, trong lòng có hơi do dự. Đem một người phụ nữ có thai đến đây để lợi dụng, quả thật không quá phúc hậu. Và lại mình cũng là phụ nữ có thai, biết rõ mang thai cực khổ cùng khó khăn. Nếu Lưu Thi Ngữ tâm trạng bị kích động, đứa nhỏ dễ bị sảy, sẽ không tốt... Người phụ nữ đó cũng có chỗ đáng thương, lợi dụng cô ấy cô vẫn có chút không đành lòng.

Tối nay tình huống của Chu Tinh Nhã cũng có mấy phần chật vật, dứt khoát cứ để đêm nay chậm rãi qua đi, về sau Chu Tinh Nhã tới thành phố N, thời gian còn dài mà...

Hứa Mạt vừa ngậm nga vừa ấn phím đàn, tâm trạng cũng không tệ.

****

Lưu Thi Ngữ vừa xuống xe liền nôn nghén kịch liệt, vì để tránh làm xấu mặt, cô nghỉ ngơi cho đến khi cảm thấy cảm giác buồn nôn giảm xuống mới đi ra ngoài, đi tìm ông xã Sở Nam.

Lưu Thi Ngữ hỏi một người phụ nữ trung niên, có thấy Sở Nam hay không.

"À, vừa vặn nhìn thấy người cô nói, cô đi theo hành lang này, sau đó quẹo trái, hình như là vào phòng đối diện căn phòng kia..."

"Cảm ơn..."

Lưu Thi Ngữ có chút lo lắng, cũng có chút chờ mong. Hôm nay trước khi ra cửa Sở Nam chăm chút rất tỉ mỉ, khiến diện mạo hấn thành thực anh tuấn nay càng anh tuấn hơn, thực sự rất đẹp trai... Cô càng muốn nhìn chồng của mình, ở bên ngoài bộ dáng uy phong như thế nào...

Lưu Thi Ngữ nghĩ, khóe miệng không khỏi lộ vài phần vui vẻ...

****

"Nhã Nhã, người phụ nữ đó thật sự không biết tốt xấu là gì, em đừng khổ sở." Sở Nam lo lắng ôm bả vai Chu Tinh Nhã, "Những người ngu xuẩn đó cái

gì cũng không biết, chỉ biết đoán giả đoán non, em đừng để bụng."

Chu Tĩnh Nhã ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Sở Nam, phiền muộn trong lòng cũng có một chút cảm động, cũng dâng lên một trận ứa khuất.

"Đừng khóc... Đừng khóc... Em khóc anh sẽ đau lòng... Cho dù phát sinh chuyện gì, anh cũng sẽ ở bên cạnh em..." Trong lòng bàn tay của Sở Nam chứa nước mắt của Chu Tĩnh Nhã, tâm hần đau buốt.

"Cảm ơn anh, Sở Nam, cho em mượn bả vai một lúc, được không..." Chu Tĩnh Nhã rút cuộc gỡ xuống tư thái cao quý tựa như thiên nga, tựa vào bờ vai của Sở Nam, khô sở, khuất nhục từng trận kéo tới.

Sở Nam trong lòng thờ dài, đau đớn. Trong mắt cô, vì sao không nhìn thấy hần... Hần yêu Chu Tĩnh Nhã nhiều năm như vậy, vì sao cô không thể tiếp nhận hần...

Lưu Thi Ngừ khe khẽ đẩy cửa ra, đập vào mắt, chính là hình ảnh chồng mình và Chu Tĩnh Nhã ôm nhau.

Tâm, bỗng chốc đau vô cùng, Lưu Thi Ngừ vội đỡ lấy khung cửa, một trận hoa mắt chóng mặt.

"Ai đó?!" Sở Nam quát, cùng Chu Tĩnh Nhã đồng thời hướng về phía cánh cửa.

Lưu Thi Ngừ trong mắt hàm chứa lệ, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, đứng ở cửa không biết làm sao.

Sở Nam thấy là cô, bước nhanh tới trước mặt cô, trong mắt tràn đầy phẫn nộ, cầm chặt hai cánh tay cô, "Sao cô lại tới đây! Đừng nói với tôi là cô lên theo dõi tôi!"

"Em... Em là tới đưa đồ anh đánh rơi..." Lưu Thi Ngừ đem túi giấy đưa tới trước mặt "Mẹ nói anh tay không đi thì không tốt, cho nên em mới..."

"...Ừ... Đưa cho tôi."

Sở Nam tới nay đối với cô cực kỳ lạnh lùng, Lưu Thi Ngừ đưa túi giấy chứa lễ vật cho Sở Nam.

Chu Tĩnh Nhã có chút nghi ngờ cũng đi tới. Người phụ nữ mang thai này là ai? Trước đây chưa từng thấy qua.

Chu Tĩnh Nhã nhìn chằm chằm trên túi giấy không cẩn thận bị dính nôn mửa, nhất thời cảm thấy buồn nôn, giống như thấy quái vật, virus, sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau mấy bước –

"Cái đó dính cái gì vậy, trông thật ghê tởm?!"

Chu Tĩnh Nhã đã từng làm bác sĩ, rất thích sạch sẽ.

Chu Tĩnh Nhã vẻ mặt không thoải mái, Sở Nam quan tâm không ngớt, quay đầu hướng Lưu Thi Ngừ trưng một cái, gằn nhẹ nói: "Còn không lấy ra xa một chút!"

"Anh Nam..." Lưu Thi Ngừ nước mắt bị thương, vội vàng giấu túi giấy sau lưng, không dám đem thứ Chu Tĩnh Nhã ghê tởm ra một lần nào nữa.

Lưu Thi Ngừ vội trộm ngắm nhìn Chu Tĩnh Nhã. Thì ra cô gái này chính là Minh Nguyệt xinh đẹp trong lòng của chồng mình - vóc dáng, trang phục đẹp đẽ. Nhìn lại mình xem, bụng phệ đáng người mập mạp, mặc váy vải bông cứ giống như khoác khăn trải bàn lên người...

"Nam, cô gái này là ai vậy?" Chu Tĩnh Nhã bịch mũi, cau mày hỏi Sở Nam.

Lỗi tai Lưu Thi Ngừ lập tức dựng lên, rung rung nước mắt.

Sở Nam nhìn Chu Tĩnh Nhã, trong mắt thoáng hiện vẻ hốt hoảng, quay đầu lại lạnh lùng nhìn Lưu Thi Ngừ, không nói một câu.

Trầm mặc, đại biểu cho cái gì, Lưu Thi Ngừ hiểu rất rõ... Trong lòng một trận đau đớn, dưới bụng cũng đau một cái.

"Tôi, tôi chỉ là tới tặng quà... Ai cũng không phải..."

Lưu Thi Ngừ nhìn xuống đất, lời nói nhẹn không được có chút ứa khuất, thân ảnh lại kiên cường đứng thẳng.

Sở Nam nhú mày, tâm tình rất kém, "Cô đi ra ngoài đi, ở đây không có chuyện của cô..."

Lưu Thi Ngừ cúi đầu đi ra ngoài.

"Đứng lại. Đem đồ đặt lên ghế..."

"Dạ..." Lưu Thi Ngừ để đồ xuống, trốn đi ra cửa, một tay vịn tường, đưa trẻ trong bụng động đậy. Lưu Thi Ngừ vừa lau nước mắt, vừa vuốt ve bụng mình, thanh âm ôn nhu, bi thương – "Bảo bối, không phải sợ... Mẹ đây, mẹ yêu con... Ba ba không phải là không thừa nhận con... Ba lập tức về nhà với mẹ và cùng nhau nói chuyện với con... Ngoan..."

****

Chu Tinh Nhã bỏ lại Sở Nam, nói mình muốn đi thay quần áo vì có chút lạnh. Trên thực tế, cô ta không phải đi thay quần áo.

Trong phòng thay đồ, Chu Tinh Nhã nắm trong tay tờ báo cũ, chính là bài báo lúc trước đăng hình ảnh "mờ ám" của Hứa Mạt và Giang Dịch Thần trên xe, còn có một đoạn tin tức nhỏ nửa hư nửa thật, trong đó có chụp bức ảnh nửa gương mặt của Hứa Mạt, là một người phụ nữ có cuộc sống cá nhân cực kì hỗn loạn, hơn nữa cô ta còn cố ý chuẩn bị một số hình ảnh giả mạo khiêu dâm... xen vào thật thật giả giả, có đủ kích – thích!

Còn nữa, Hứa Mạt mới kết hôn không lâu, liền mang thai, thế nhưng Lục Tử Hoành bị thương vào ngày kết hôn, nếu như thêm mắm thêm muối, đứa nhỏ này có phải là con của Lục Tử Hoành hay không thì cũng không biết.

Chu Tinh Nhã mặc kệ đứa bé đó có phải là con của Lục Tử Hoành hay không. Miệng người đáng sợ, lời đồn so với lời nói thật càng làm cho người ta cảm thấy hứng thú, dễ dàng tin tưởng. Tối nay đến đây, toàn là những nhân vật có máu mặt trong thương giới. Cô ta ngược lại muốn nhìn một chút, sau khi những lời đàm thộc bị đồn ra ngoài, Hứa Mạt sẽ dùng vẻ mặt như thế nào để đứng trong cái vòng này, còn mặt mũi nào để làm chủ tịch, và hợp tác với người khác.

Những người tới đây tối nay, lúc ra về đều sẽ có một phần quà nhỏ, dùng một túi giấy tuyệt đẹp để đựng. Cô sẽ đem vật này để ở trong túi...

Ha ha ha ha.... Thần không biết quỷ không hay....

Chu Tinh Nhã tính toán như vậy, nhanh chóng đem những thứ đó chuẩn bị tốt, đồng thời đặt ở trong túi.

Chu Tinh Nhã cho rằng mình tính toán không chê vào đâu được. Nhưng không nghĩ tới, Hứa Mạt đã biết trước tất cả.

"Đại tiểu thư, chính là mấy thứ này." A Hồ đem những thứ Chu Tinh Nhã chuẩn bị đưa cho Hứa Mạt xem, cẩn thận quan sát phản ứng của cô. Ở phía trên những thứ đó, thật sự rất quá đáng! Quả thực là khó coi!

A Hồ chờ Hứa Mạt nổi giận, lại không nghĩ rằng, Hứa Mạt vậy mà im lặng, chỉ hừ lạnh một tiếng, hỏi: "Cô ta bỏ tất cả bao nhiêu bộ?"

"Báo cáo đại tiểu thư, tổng cộng 68 bộ."

Hứa Mạt gật đầu một cái. "Đều lấy đi, để trên xe."

"Dạ!" A Hồ hấp tấp xoay người rời đi.

"Chờ một chút... Tôi nhớ trong cốp sau của xe có một chồng lớn sách giới thiệu về tập đoàn Long Khoa, đem những quyển sách đó bỏ vào trong túi đi, vừa vận mượn cơ hội này để cho những xí nghiệp, cáo lão già kia nhìn xem tập đoàn chúng ta phát triển như thế nào, mở rộng tầm mắt một chút."

"Dạ!" A Hồ trong lòng cảm thán, về sau nghìn lần vận lần đừng chọc giận đại tiểu thư, bằng không nhất định sẽ chết chắc.

****

A Hồ ra khỏi phòng, vừa vận gặp Lục Tử Hoành.

"Lục công tử..." A Hồ thấy xung quanh không có ai, nhỏ giọng nói với Lục Tử Hoành, "Tối nay thực sự là chúc mừng anh! Tiểu gia lợi hại như vậy, người trong hội nói không chừng cũng không dám tìm anh gây phiền toái!"

"Mạt sai cậu lấy những thứ đó đi?" Lục Tử Hoành trong lòng buồn cười, tâm tư của Hứa Mạt, hẳn từ trước đến nay đều đoán không sai, chỉ là chưa bao giờ để cho cô biết, thật ra thì hẳn "hiểu rõ" sự thật này.

"Đúng vậy, tiểu thư thoát nhìn đối với những thứ quanh mình luôn không để tâm tới, thờ ơ lãnh đạm, nhưng trên thực tế... Theo em quan sát, trong đầu cô ấy bận tâm rất nhiều chuyện..."

Lục Tử Hoành cười một tiếng, "Ngay cả cậu cũng nhìn ra..."

Lục Tử Hoành lật nhìn những thứ trong tay A Hồ, đều là tình sử về Hứa Mạt và Giang Dịch Thần, anh không vui cau mày, trên mặt chứa một tia khí lạnh. A Hồ lập tức cảm thấy một trận rét run.

"Đem những thứ này cẩn thận cất kỹ, nhớ kỹ, mấy thứ này nghìn vạn lần không được để người khác thấy! Cần phải cẩn thận xử lý cho tốt!"

"Dạ, em làm việc anh cứ yên tâm!"

Lục Tử Hoành gật đầu, A Hồ rời đi.

Hướng Tả núp ở khúc quanh, nghe thấy A Hồ gọi Lục Tử Hoành là "Lục công tử" cùng với thái độ trò chuyện giữa hai người, có chút kỳ quái. Bình Thường A Hồ không gọi Lục Tử Hoành như vậy.

A Hồ đem đồ vật cất xong, né tránh mọi người, di chuyển đến xe. Ngoài phòng tắm nhìn không rõ, A Hồ không cẩn thận đụng vào một người, những thứ đó rơi rải rác xuống đất!

"Xin lỗi xin lỗi, vừa rồi không chú ý, mắt không nhìn rõ..." A Hồ vội vàng xin lỗi.

"Không có gì." Giang Dịch Thần trả lời, nói xong, trong ánh sáng không quá rực rỡ, nhìn thấy hình ảnh đăng trên báo, trong mắt sáng lên, cau mày.

"Tôi giúp anh nhất."

"Không không không, không cần không cần." A Hồ vội vàng cự tuyệt, vội vàng vàng vàng nhặt lên đi liền.

Giang Dịch Thần nhìn thoáng qua A Hồ, lại nhìn một chút tờ báo cùng một chút hình ảnh được in trên đó. Mặt trên ghi lại chuyện cũ của hắn và Hứa Mạt, nửa thật nửa giả, khoa trương không ít, nhưng hắn thấy tình cảm trong lòng dần dần trầm tĩnh, lại từ từ bốc cháy...

Hồi lâu, thờ dài một tiếng.

Đã là chuyện cũ, cô đã thành vợ người khác, còn có thể như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Nhà của Tiểu lão gia ở ngoại thành, đường ở gần đó ban đêm cũng không có xe. Luru Thi Ngữ âm thầm rời khỏi bữa tiệc, Chồng của cô, chắc là muốn đưa cô gái đó đi...

Thình thoảng có tốp năm tốp ba người rời đi đi ngang qua Luru Thi Ngữ. Nhìn người ta vợ chồng có đôi có cặp, Luru Thi Ngữ trong lòng chua xót, sờ sờ cái bụng hơi nhô lên của mình.

"Không phải sợ tôi, có mẹ ở đây, không sợ..."

Nói xong, Luru Thi Ngữ giương mắt, xa xa một mảnh đèn nhánh, cách rất xa mới có một ngọn đèn đường. Cô làm sao mà trở về đây. Luru Thi Ngữ quay đầu lại nhìn về Tiểu gia. Hoặc là trở lại tìm Sở Nam, cùng hắn trở về? Nếu như trở lại tìm hắn, hắn có tức giận không, tối nay, hắn muốn ở cùng cô gái đó sao?

Luru Thi Ngữ thờ dài. Hay là chờ một chút, có lẽ có xe taxi đi ngang qua cũng không chừng.

Một người phụ nữ trẻ tuổi một mình đứng ở ven đường trong đêm tối. Xa xa có ánh đèn chiều tối, Luru Thi Ngữ dấy lên hi vọng. Thì ra là một chiếc xe ba bánh, dừng ở ven đường.

Trên xe ba bánh có ba người đàn ông trẻ tuổi bước xuống còn cầm theo đèn pin. Lập tức phát hiện Luru Thi Ngữ, nhưng cũng không chú ý tới cô là phụ nữ mang thai.

"Ồ! Em gái, đang đợi tụi anh hả?" Một người tên trong đó âm dương quái khí nói.

Luru Thi Ngữ bị dọa sợ, không dám lên tiếng, liền vội vàng xoay người hướng tòa nhà bên kia chạy.

"Ê đừng chạy!"

"Đứng lại! Tụi anh còn chưa nói xong mà!"

Vài tên còn đồ lập tức vây quanh.

Luru Thi Ngữ sợ tới mức hồn bay phách tán—

"Các người chớ làm loạn! Chồng tôi tới ngay bây giờ đó!"

"Em ở đây chờ chồng? Anh chính là chồng em, ha ha, đến đây, em yêu..." Trên người tên còn đồ có mùi rượu.

"Ha ha ha" hai tên còn lại cười rộ lên, kéo cánh tay của Luru Thi Ngữ.

Luru Thi Ngữ sợ hãi, "Buông tôi ra! Cứu mạng a... Sở Nam, Sở Nam..."

"Chớ kêu, anh đến đây-----" Tên côn đồ vừa dứt lời, liền kêu đau một tiếng----"A! Cánh tay của tôi... Ôi ôi ôi..." Bị đau đòn, tên côn đồ buông tay ra.

"Cường tử mày bị làm sao! Mày từ đâu tới dám quàn chuyện của mấy anh em ---Ôi ôi ôi!"

Một tên côn đồ khác cũng bị ném trên đất, đau đến gào khóc, xem ra chắc là bị gãy xương đùi.

"Đừng, đừng, đừng, anh hùng thủ hạ lưu tình, tôi lập tức rút, lập tức rút, anh hùng thủ hạ lưu tình..."

"Vậy thì nhanh rút!"

"Dạ dạ dạ, lập tức, lập tức rút..." Tên còn lại không bị sao liền kéo hai tên đang oa oa kêu đau chạy, lên chiếc xe ba bánh, tên côn đồ thấy đã an toàn rồi, thay đổi sắc mặt, hướng phía bên này quát, "Mẹ nó! Dám khi dễ trên đầu Hắc báo tội tao, tiểu tử mày có giỏi thì nói tên ra! Lão – từ nhất định tìm mày báo thù, tiêu diệt con rùa nhà mày!"

"Hắc báo à? Ha ha ha..." Tiếng cười trên tức, "Mày có gan để lại tên, tao cam đoan" công tử chúng tao tìm được tội mày, đem tội mày dọn dẹp ngay cả mảnh vụn xương cốt cũng không còn!"

"Chớ nói nhiều." Lục Tử Hoành khiển trách A Hồ một tiếng. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

"Dạ..."

Mấy tên côn đồ vốn chỉ nói mạnh miệng, xung quanh đây toàn là khu nhà giàu, không chừng người đàn ông này cũng ở trong đó. Tùy tiện chọc tới thì rất là khó giải quyết.

"Cảm ơn anh..." Lưu Thi Ngừ bị dọa sợ đến chảy nước mắt, tay đặt ở trên bụng, dường như nơi đó là toàn bộ sự sống của cô.

"Không cần cảm ơn, tôi chỉ tình cờ đi ngang qua mà thôi." Lục Tử Hoành phát hiện bụng cô hơi nhô lên, "Vợ tôi cũng đang mang thai." Lục Tử Hoành nói, trong ánh mắt hiện lên một mảnh ấm áp, anh nhớ Hứa Mạt.

"Vậy... Cũng thật là trùng hợp..." Lưu Thi Ngừ lau nước mắt. Thời khắc nguy hiểm, người cứu cô, lại không phải là chồng cô...

Lục Tử Hoành từ trong nhà đi ra đây, tiễn cục trưởng cục du lịch của thành phố S về, đúng lúc thấy xa xa có bóng người đang di chuyển, sau đó lại nghe thấy tiếng kêu gào của Lưu Thi

Ngừ truyền tới, liền chạy tới.

Lưu Thi Ngừ không biết bị dọa sợ tới mức nào, vẫn còn khó chịu, chân mềm nhũn. Lục Tử Hoành đúng lúc đỡ được cô-----

"Các người đang làm gì!" Một tiếng chất vấn lạnh như băng từ sau lưng hai người truyền tới.

"Anh, anh Nam..." Lưu Thi Ngừ vội vã tách khỏi sự điều khiển của Lục Tử Hoành.

Sở Nam tới, đi theo phía sau là Chu Tĩnh Nhã. Sở Nam đang định tiễn Chu Tĩnh Nhã về nhà, đi ra mơ hồ nghe thấy có người kêu tên hắn, liền tới xem một chút, bởi vì lo lắng Chu Tĩnh Nhã mang giày cao gót, đi đứng khó khăn, do đó đi tới đây cũng tốn một ít thời gian. Để cho Lục Tử Hoành tới trước.

"Mới vừa có mấy tên côn đồ chọc ghẹo cô ấy. Hai người có biết không?" Lục Tử Hoành hỏi.

Sở Nam không lên tiếng, trầm mặc vài giây, xoay người ôn nhu nói với Chu Tĩnh Nhã, "Nhã Nhã, anh đưa em về nhà trước."

"Tự em về, chút nữa em đi cùng ba mẹ." Chu Tĩnh Nhã liếc nhìn Lưu Thi Ngừ, không ngờ người phụ nữ này cùng Sở Nam có quan hệ không đơn giản như vậy.

"Như vậy sao được. Em luôn không thức khuya, chú Chu và Tiểu lão gia quan hệ tốt, em phải nói chuyện một lúc nữa."

"Em tối nay không có việc gấp, có thể chờ bọn họ." Chu Tĩnh Nhã thấy Lục Tử Hoành ở đây, không muốn cùng Sở Nam có quan hệ thân thiết.

"Thức khuya không tốt cho sức khỏe, anh đưa em trở về trước, nghe lời..." Sở Nam không để ý Chu Tĩnh Nhã đang do dự, lôi kéo cô đi trở về.

Sở Nam đi được vài bước, quay đầu lại, đè nén tức giận nói với Lưu Thi Ngừ: "Khuya rồi, cô ở đây làm loạn cái gì hả?!"

Sở Nam liếc mắt một cái nhìn thấy cái bụng đang nhô lên của vợ mình, ánh sáng trong ánh mắt chợt lóe lên rồi biến mất, ngữ khí vẫn lãnh đạm như cũ, "Quay về trước đi! Tối tối nay tới đón cô."

Nói xong, Sở Nam ôm Chu Tĩnh Nhã lưu loát rời đi, Chu Tĩnh Nhã quay đầu nhìn Lục Tử Hoành mấy lần, ngẫm lại tối nay ở lại đây cũng không làm được gì, chuyện phải làm cũng đã sắp xếp không sai biệt lắm. Chỉ tiếc, Giang Dịch Thần kia tối nay không phát huy tốt.

Lưu Thi Ngừ chỉ có thể đi theo Lục Tử Hoành, A Hồ trở về Tiểu gia. Khách khứa đã về, chỉ có Chủ Triền Thanh vẫn còn cùng Tiểu lão gia ở trong thư phòng nói cái gì đó. Chủ Triền Thành cùng Tiểu Hoành tuổi tác xấp xỉ nhau, Tiểu lão gia vẫn xem Chủ Triền Thành cùng con trai của ông đối xử như

nau, đối với chị em Chu gia lại càng yêu thích. Con trai mình không nên thân, khó tránh khỏi sẽ đem phần quan tâm này ký thác trên người người khác.

Tối nay, Hứa Mạt cùng Lục Tử Hoàn ở lại Tiểu gia qua đêm. Hứa Mạt ở ban công gọi điện thoại cho Hứa Minh Sơn, cho biết tình huống tối nay.

"Ba... Chẳng lẽ ba đã sớm biết thân phận của Lục Tử Hoàn?" Hứa Mạt hỏi Hứa Minh Sơn bên đầu điện thoại bên kia. Lúc trước ông đồng ý cho hai người bọn họ kết hôn, Hứa Mạt cũng có chút không ngờ đến. Mặc dù ông đồng ý là nằm trong dự liệu, nhưng, không khỏi cũng thuật lợi quá.

Hứa Minh Sơn cười ha ha, không có nói rõ. Hứa Mạt lần này chắc chắn, hẳn là ông đã biết.

Mới vừa cúp điện thoại, Hứa Mạt liền bị ôm lấy.

"Em vừa gọi điện thoại cho ba hả?" Lục Tử Hoàn từ phía sau ôm lấy cô, cằm đặt ở trên vai cô, râu mọc lún phún đâm vào trên cổ cô, có chút nhột.

"Dạ." Hứa Mạt quay lại, ôm lấy cổ của Lục Tử Hoàn, ngưỡng cổ lên nhìn anh, "Em cảm thấy anh giấu diếm em không ít chuyện. Tiểu đại thiếu gia..."

Hứa Mạt nghiêm nghị, nghiêm túc.

"Không dám, bà xã đại nhân..."

"Còn nói không dám, Hường Tả nói cho em biết A Hổ sau lưng lén lút gọi anh Lục công tử, tên hiệu kỳ quái như thế, thành thật khai báo, có phải có chuyện gì anh giấu em hay không?"

Lục Tử Hoàn đem đầu Hứa Mạt đặt lên ngực.

"Cũng chỉ là một cái tên mà thôi. Nghi ngờ như vậy, quả là phụ nữ không thể lẫn lộn trong thương trường..."

Hứa Mạt nện cho anh một cái, mặt cọ cọ ở trong ngực của Lục Tử Hoàn.

Trên ban công, Lục Tử Hoàn ôm vợ, tầm mắt nhìn ra dãy núi xa xa cùng trời cao hắt thành một mảnh tối đen, trên núi phát ra ánh sáng từ một ngôi nhà, phía đông một cái, tây một cái, giống như chấm nhỏ thừa thốt, thể hiện ra ở khắp nơi...

"Nên ngủ rồi."

"Em chưa buồn ngủ."

"Phụ nữ có thai không thể thức khuya..."

"...Vậy được rồi. Aiz----- anh xấu lắm...Thả em xuống a..." Lục Tử Hoàn một tay ôm ngang Hứa Mạt lên, chân dài nhấc qua, hai ba bước vào phòng liền đi về phía chiếc giường.

Lục Tử Hoàn mặc cho vợ mình nhéo mặt, đánh vào ngực anh, kiên trì đem Hứa Mạt đặt xuống giường, môi lập tức hôn xuống. Đôi môi dán vào nhau, ôn nhu, triền miên. Tình yêu không cần nói thành lời. Hơi thở của người đàn ông nhanh chóng chiếm trọn toàn bộ cảm quan của Hứa Mạt, "Không thể xằng bậy. Em đang mang thai." Hứa Mạt nhỏ giọng kiên quyết kháng nghị, "Em mệt mỏi, không muốn thân mật!"

Lục Tử Hoàn nghe vậy biểu cảm suy sụp, "Anh sẽ nhẹ nhàng, rất nhẹ."

"Nhẹ nhàng cũng không được, mỗi lần anh đều phải lăn qua lăn lại rất lâu... thô lỗ..."

"Anh xin lỗi vì lúc trước đã thô lỗ, được không?" Lục Tử Hoàn nhận sai, "Nhưng... ngay cả để cho anh và con gặp mặt cũng không được sao? Mạt..."

Hứa Mạt nhìn chòng chọc Lục Tử Hoàn liếc mắt một cái, đôi mắt trong suốt của anh dao động. Làm nũng, anh vậy mà làm nũng!

"Nịnh hót lấy lòng cũng vô dụng!"

"..." Lục Tử Hoàn lộ vẻ tức giận trừng mắt nhìn, đầu chôn ở ngực Hứa Mạt, từ từ, lại từ từ...

"..."

Cuối cùng, Lục Tử Hoàn đạt được mục đích. Một hồi nam nữ triền miên, một nhà ba người đều tham dự trong đó.

Lục Tử Hoàn động tác rất nhẹ, có lương tâm không có gãy vỡ lâu. Hứa Mạt đúng là buồn ngủ không chịu được, nằm nghiêng ở trong lòng Lục Tử Hoàn, tay tự nhiên đặt lên ngực anh, nhắm mắt lại, yên lặng ngủ thiếp đi.

Lục Tử Hoàn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, ánh mắt từ một mỗi cọng lông mi, mỗi một tấc da thịt lướt qua. Trong lòng tràn đầy yêu thương, nhẹ nhàng hôn lên trán Hứa Mạt.

Anh không phải cố ý muốn giấu em. Chẳng qua là, không muốn để cho em lo lắng, không muốn để cho em hiểu lầm...

Lục Tử Hoành nhẹ ho khan vài tiếng, vừa nãy đánh hai tên côn đồ có chút mất sức lực, trước đây thân thể chưa hoàn toàn hồi phục, đến giờ ngực vẫn còn khó chịu.

Hứa Mạt nhắm mắt mảy may cau lại, mềm nhũn nằm trong lòng Lục Tử Hoành ngọa nguây, nói mớ, "...Chồng à, anh lạnh sao...."

Hứa Mạt lâu bầu trong miệng, vẫn còn đang ngủ. Cô là một phụ nữ có thai, hôm nay thật sự mệt mỏi và choáng váng.

Nhìn bộ dáng hồn nhiên như vậy của bà xã, Lục Tử Hoành nhìn không được cười, kéo góc chăn đắp lại lưng cùng chân của cô, nhỏ giọng cười nói thầm.

"Không có... Anh biết em không muốn anh bị bệnh, khụ khụ..."

Lục Tử Hoành theo mái tóc dài của cô, trong lòng một hồi mềm mại.

Hứa Mạt nhắm mắt lại, nửa mê nửa tỉnh, khẽ miệng vênh lên, miệng lẩm bẩm mơ hồ, "...Mẹ bảo em đi cắt tóc... Nói đứa nhỏ sẽ nắm tóc..."

Hai câu sau Lục Tử Hoành không nghe rõ, Hứa Mạt lại chìm vào giấc ngủ say.

Trong đêm đen nhánh, Lục Tử Hoành mở to đôi mắt, nháy mắt, nháy mắt, suy nghĩ hồi lâu, đem tất cả mọi chuyện sắp xếp lại một lần, rồi mới đi ngủ.

****

Hai vợ chồng ở trên giường ôm nhau ngủ, nhưng, một đôi vợ chồng khác lại không có hạnh phúc hài hòa như vậy.

Lưu Thi Ngừ cuối cùng cũng đợi Sở Nam về, hán tính toán thời gian đến đón cô lại muộn hơn 1 giờ. Trong một giờ này, hán đã làm gì? Lưu Thi Ngừ không dám loạn tưởng.

Sở Nam trầm mặc không nói lời nào, Lưu Thi Ngừ một mực cúi đầu, ôn nhu, từng chút từng chút vuốt ve bụng của mình.

Sở Nam nhìn Lưu Thi Ngừ liếc mắt một cái, ngừ khí lạnh lùng.

"Sau này, không cho phép đi theo tôi ra ngoài."

Đây là câu nói duy nhất trong đêm nay hán nói với cô. Lưu Thi Ngừ trong lòng cười lạnh, đáy mắt không nói ra được thê lương đến cỡ nào.

"Em biết rồi."

Lưu Thi Ngừ nhìn ra ngoài cửa sổ đêm khuya tối đen. Sở Nam đối với cô vốn lạnh lùng, tối nay, lại càng lạnh nhạt, gắt gỏng...

Lưu Thi Ngừ mở to hai mắt, làm sao cũng không nhìn thấy con đường trước mặt, chỉ một mảnh tối đen. Đặt tay ở trên bụng, cảm thấy sự chuyển động của đứa bé. Lưu Thi Ngừ trong lòng lạnh lẽo, cuối cùng cũng có chút ấm áp chảy vào...

Bảo bối, mẹ yêu con...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Hứa Mạt và Lục Tử Hoành ở lại nhà Tiểu lão gia hai ngày. Tiểu lão gia từ lâu đã tìm luật sư lập di chúc, đem tài sản phân chia rõ ràng. Lục Tử Hoành chiếm bảy phần tài sản của Tiểu gia, còn dư lại ba phần, hai phần quyền góp cho viện y khoa và cơ quan từ thiện, còn lại một phần, là cho Tiểu Hoành.

Tiểu lão gia ngày thứ ba lại vào bệnh viện, Hứa Mạt tìm cơ hội, một mình cùng Tiểu lão gia trò chuyện.

"Ông nội, con cho rằng... Ông phân chia như vậy, không tốt lắm, ba của Tử Hoành nhất định sẽ mất hứng." Hứa Mạt nói thẳng. Phân chia như vậy, nhất định sẽ dẫn đến tranh đoạt.

"Ồi... Nha đầu con nghĩ đến chuyện đó, lão già ta như thế nào không nghĩ tới chứ." Tiểu lão gia chậm rãi nói, "Nếu không phải tại thằng con phá sản kia của ta, chỉ lo suốt ngày cá ngựa, đánh bạc, nếu nó biết sử dụng tài sản thật tốt, hiện tại đã làm nên sự nghiệp..." Tiểu lão gia nói.

Hứa Mạt giờ mới hiểu được, Tiểu lão gia cuối cùng cũng không vứt bỏ "Đứa con không nên thân" trong miệng ông. Cha con ruột thịt, máu mủ tình thâm, làm sao mà chia cắt được.

Tiểu lão gia kéo tay Hứa Mạt, "Mạt nha đầu, Tử Hoành là một đứa bé ngoan, thông minh, giỏi giang, chỉ là thiếu người thúc đẩy nó... Tài sản này, coi

như... là ta thay Tiểu gia bồi thường cho nó... Gã cho nó không sai...con sau này thì sẽ biết..."

"Dạ, con biết, ông nội, Tử Hoàn anh ấy rất tốt..."

Tiểu lão gia vui mừng vỗ tay của Hứa Mạt, hàn huyên tâm sự một hồi, ông cũng mệt mỏi.

Hứa Mạt xin phép về, cô phải trở về thành phố N. Tuy rằng trong tập đoàn có không ít tiền bối chống đỡ, thế nhưng rất nhiều chuyện cô cần phải ra mặt, dù sao cô cũng là người đại diện của công ty.

Một tháng kế tiếp, hết thấy dường như gió yên sóng lặng. Chỉ có Lục Tử Hoàn là gần đây bận bịu tới sắp phát điên. Tiểu lão gia nóng lòng để cho Lục Tử Hoàn tham gia quản lý và vận hành mấy bệnh viện, điều Lý An qua cho anh, hướng dẫn anh quen với các điều khoản trong công việc. Trừ bỏ việc của Tiểu gia, còn có cửa hàng đồ gốm của anh, Lục Tử Hoàn quản lý mọi mặt rất cực, trái lại Hứa Mạt thường ở trong cửa hàng.

Hứa Mạt mang thai gần năm tháng, bụng càng ngày càng lớn, chuyện của công ty dần dần không quan tâm tới, để cho tổng giám đốc Lý Bân thay mặt xử lý, thứ sáu hàng tuần giao cho cô những ghi chép quan trọng trong hội nghị và báo cáo hạng mục trọng yếu là được.

Cùng bất động sản Giang gia Giang Lâm hợp tác hạng mục khu biệt thự coi như thuận lợi, từ hơn một tháng trước, sau khi chuyện ngoài ý muốn kia xảy ra, gia đình người chết lại náo loạn một trận, dù vậy cũng không quá bận. Dù sao ban đầu là bọn họ bằng lòng đồng ý bồi thường giảng hòa, sau đó lại trở mặt đến âm ỉ, về tình về lý cũng nói không thông.

Mặc dù như thế, Hứa Mạt vẫn đáp ứng yêu cầu, nguyện ý cùng bất động sản Giang Lâm bên kia cùng nhau lấy thêm một khoản tiền đưa ra. Sinh mạng chỉ có một lần, nói cho cùng, vẫn là người chết bị thua thiệt nhiều. Có thể bồi thường một chút, thì bồi thường đi. Kết quả bất động sản Giang Lâm lại không muốn, nói được lần này, có thể sẽ còn có lần sau, nên dựa vào hiệp nghị song phương lúc trước đã thỏa thuận mà làm theo. Cuối cùng, đối phương vẫn không lấy

được tiền.

Hứa Mạt an tâm dưỡng thai, không ngờ, bên dưới sóng yên biển lặng, lại chôn dấu một cỗ mạch nước ngầm đen tối, rục rịch ngóc đầu dậy.

Thành phố S. Mặt sông Trường Giang sương mù nặng nề, mùa thu mưa lất phất. Đối diện sông Trường Giang trên tầng 26 có một tòa nhà, bên cửa sổ có một cô gái mặt mày tái nhợt, dáng người thon gầy, tay của cô gái đem rèm cửa sổ kéo ra một chút, nhìn ra xa hướng về phía bên kia sông cách về phía sân bay không xa, không lâu sau có tiếng máy bay cất cánh, trên trời phản chiếu đường nét mơ hồ.

Từ Tiểu Cẩn lặng lẽ nhìn thoáng qua máy bay, ánh mắt âm ngoan lóe lên rồi biến mất.

"Bá-----" Từ Tiểu Cẩn kéo rèm cửa sổ lại, ánh sáng trong phòng bỗng tối sầm.

Đây là một nhà trọ bình thường với một gian phòng đơn, là nơi cô ta ở tạm ở thành phố S. Luật sư Đỗ Khang ở tại thành phố S, cô ta cần hắn giúp đỡ. Cha của Đỗ Khang - Đỗ Văn Cường đã từng là thầy của Từ Thu Yến, năm đó Từ Thu Yến rất xinh đẹp, thành tích tốt, lại biết lấy lòng người khác, thầy trò tuổi tác không chênh lệch nhau lắm, về sau lại vừa là thầy vừa là bạn, quan hệ thân thiết.

Sau đó, Từ Thu Yến giao thiệp với các nhân vật trong thương giới, liên hệ dần dần phai nhạt.

Đỗ Văn Cường là một luật sư thâm niên. Lúc Từ Tiểu Cẩn đi đến nhà giam thăm Từ Thu Yến, Từ Thu Yến cố ý nhắc tới ông. Từ Tiểu Cẩn biết, ý của mẹ là bảo cô ta đi tìm người này. Chỉ tiếc, Đỗ Văn Cường năm ngoái đã di cư sang Anh, liên lạc không được, chỉ có con trai Đỗ

Khang còn ở trong nước.

Từ Tiểu Cẩn đã thông điện thoại---

"Alo... Bảo anh chuẩn bị, làm xong chưa?"

"..."

Hai người nói vài câu, Từ Tiểu Cẩn cúp điện thoại, nhưng thấy màn hình hiển thị tin nhắn tới----

"Vừa gọi điện thoại cho cô nhưng máy cứ báo bận. Tôi vừa vận đi ngang qua dưới lầu nhà cô, không bằng buổi tối tôi mời cô đi ăn 'món Thái', mừng ngày gặp mặt?"

Món ăn Thái, cô và Giang Dịch Thần đã từng cùng nhau đi ăn, Giang Dịch Thần thường uống chút rượu vang. Từ Tiểu Cẩn lục tìm dãy số quen thuộc trong danh bạ. Bao lâu rồi cô ta không nói chuyện với Giang Dịch Thần.

Từ Tiểu Cẩn nhìn số điện thoại của Giang Dịch Thần thất thần vài giây, mới trả lời tin nhắn cho Đỗ Khang---"Được, hẹn gặp dưới lầu."

Đỗ Khang có tình ý đối với cô ta, lần đầu tiên gặp hắn cô ta đã nhận ra. Từ Tiểu Cẩn nhìn tài liệu đặt ở tủ đầu giường, trong tài liệu ghi chép, chính là cái chết trong vụ hợp tác biệt thự của Giang gia cùng Dịch gia...

Trương Đức Cường, nam, 57 tuổi...

****

"Người phụ nữ này đúng là người điên!" Đột nhiên Chu Tĩnh Nhã dùng một tiếng đem văn kiện ném xuống đất.

"Chu tổng, cô trước hết xin bớt giận, xin bớt giận..." Trợ lý của Chu Tĩnh Nhã - Triệu Thanh nâng nâng kính mắt, thấp thỏm trấn an.

Chu Tĩnh Nhã tức giận hừ lạnh. Bớt giận? Cô ta đang tức điên lên, làm sao bớt giận được.

Hứa Mạt! Cô đủ khí phách đó, tôi mới đến ngày đầu tiên, trong cuộc họp ngay trước mặt nhiều người như vậy, trực tiếp làm một hồi thuyết giáo, nói cái gì Julie&R không hề có đẳng cấp, giá cả cao, cái gì là vốn không có đủ tư cách... hại tôi bị bẽ mặt!

"Cô đi ra ngoài đi!"

Chu Tĩnh Nhã bảo Triệu Thanh ra ngoài, khóa trái cửa phòng làm việc, từ cửa chớp nhìn ra bên ngoài.

Chu Tĩnh Nhã nhận điện thoại, đầu bên kia điện thoại truyền tới một thanh âm trầm thấp.

"Tiểu thư, Từ Tiểu Cẩn bên kia đã mất câu, cùng công nhân gây chuyện bên kia cầu kết, dự

định ngày mốt bắt đầu tiến hành!"

Chu Tĩnh Nhã cười lạnh một tiếng.

"Được, rất tốt. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần chớ tự mình nhúng tay, tránh bức dây động rừng..." Để cho hai người đó đấu với nhau đi! Ha ha ha.

"Dạ, đại tiểu thư..."

****

"Công tử, người trong hội đều đã biết thân phận của anh, ai cũng sợ hãi không dám la lối muốn chặt tay của anh nữa, nhưng Báo Gấm kia đầu óc toàn đá, châm dầu vô lửa nói muốn anh nhanh chóng gia nhập, vừa vặn vì hội lập công, em... Em nếu không gánh được..." A Hồ lo lắng nói với Lục Từ Hoàn.

Lục Từ Hoàn đang xem tài liệu, nắm rõ vận hành của bệnh viện cùng các bộ môn trí năng

(trí tuệ và năng lực), nghiệp vụ, trên sóng mũi đeo mắt kính mỏng không gọng, kết hợp với chiếc áo xanh nhạt với nút áo vàng, hình ảnh cao to lạnh lùng rất phù hợp với phong độ của người trí thức, nhu hòa không ít, càng lộ vẻ tuấn tú.

"Cậu không cần lo lắng, hẳn không dám làm gì tôi đâu." Lục Từ Hoàn tiếp tục cúi đầu xem văn kiện. Chữa bệnh, đây cũng là một lĩnh vực hoàn toàn mới. Anh cần phải học rất nhiều. Cuộc sống vốn là một quá trình học tập. Đối với Lục Từ Hoàn mà nói, học tập những thứ mới mẻ không có gì là khó khăn.

"Còn nữa, không nên gọi tôi 'công tử, lần trước Mạt đã hỏi tôi..."

"Dạ..." A Hồ suy nghĩ một chút, "Từ Hoàn thiếu gia..."

Lục Từ Hoàn giương mắt nhìn chằm chằm A Hồ, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng. A Hồ lập tức

đổi cách xưng hô, "Hoành, Hoành ca..."

Lục Từ Hoàn mới coi như không có gì.

"Hoành ca, anh thật sự không dự định để cho đại tiểu thư biết chuyện của Trịnh Tiểu Tiểu và Báo Gấm sao?"

"Ừm. Mạt đã bận rất nhiều chuyện rồi, hiện tại lại mang thai, không cần phải lo lắng nhiều chuyện."

"Nhưng nếu như đại tiểu thư biết được, sẽ rất tức giận. Anh vì người phụ nữ khác liều mạng như vậy."

Ánh mắt Lục Từ Hoàn vừa ngẩng lên, ánh mắt lạnh như băng. A Hồ vội vàng bổ sung, "Chỉ có điều... Hoành ca đối với Trịnh Tiểu Tiểu chỉ là anh em đồng hương, trọng nghĩa giúp đỡ,

tuyệt đối không có nửa điểm có lỗi với tiểu thư. Tiểu thư đại nhân đại nghĩa, nhất định sẽ không để ý!"

Lục Từ Hoàn hài lòng lại cúi đầu xuống, nhìn lại bảng báo cáo.

A Hồ thở phào nhẹ nhõm. Hoành ca thật là một người hai mặt. Ở trước mặt đại tiểu thư ngoan ngoãn như một con mèo, chuyển một cái lại lạnh lùng như một con hổ, một ánh mắt phóng tới là có thể đem người ta đông chết!

Lục Tử Hoành cuối cùng xem xong một xấp tài liệu, Lý An vừa đưa tới toàn bộ tài liệu của một bệnh viện khác, nhân viên, tài chính, nghiệp vụ, tuyên truyền, kế hoạch, tranh chấp... Đợi chút, A Hồ thấy mà không nói nên lời, Lục Tử Hoành cứ bình tĩnh như thường mà xem.

Chờ cho đến lúc Lục Tử Hoành xem xong đồng tài liệu đó, A Hồ đã cúi bụng đến nỗi ngực dán vào lưng. Buổi trưa. Chợt nhớ tới chuyện quan trọng mới đến.

"Hoànha ca, em có một anh họ, cũng là người trong hội, gọi là Lý Trường An, anh ấy nói anh

ấy cũng muốn làm việc cho anh, dù sao ở hội lẫn lộn cũng không phải là biện pháp. Anh ấy lớn hơn em 6 tuổi."

"Anh họ của cậu?"

"Đúng đúng đúng, là người thân, mẹ anh ấy và mẹ em là cùng một mẹ sinh ra. Hoànha ca anh yên tâm, anh ấy tuyệt đối đáng tin, quan hệ thân thiết lắm, từ nhỏ rất thương em. À đúng rồi, anh

đã gặp! Chính là lần Trịnh Tiểu Tiểu bị bắt trở về, anh đã hùng hổ xông đến, tên cầm đầu bị anh vung mấy đấm thì răng đã rơi đầy đất."

Lục Tử Hoành nhướng mi suy nghĩ một chút. Lần đó dường như là có một anh chàng lỗ mãng bị anh đánh. Anh chàng lỗ mãng mặt mũi bị sưng đỏ nói muốn đi theo anh, anh lúc ấy vội vã mang Trịnh Tiểu Tiểu đi, cũng không để ý. Nghĩ lại người đó ánh mắt thành thật, lại thêm A Hồ nói như vậy, cũng có thể gặp một chút.

"Được rồi, buổi chiều cậu dẫn hắn đến gặp tôi."

"Được được được, em lập tức gọi điện thoại nói cho anh ấy biết."

A Hồ vui vẻ đi báo cho Lý Trường An. Buổi chiều, A Hồ dẫn anh chàng lỗ mãng Lý Trường An đến gặp Lục Tử Hoành. Lục Tử Hoành thấy, quyết định giữ lại.

Vừa vặn có thể để bên cạnh Hứa Mạt. Hai người bảo vệ Hứa Mạt kia không có thân thể cường tráng, suy nghĩ chung quy không khéo đưa đẩy, vẫn là cần một người có đầu óc lanh lợi, khỏe mạnh. Nhiều người bảo vệ cũng yên tâm hơn nhiều.

Vậy là Lý Trường An và A Hồ cùng với Hường Tà hợp thành tổ ba người "nhân viên tùy tùng" của Hứa Mạt. Hứa Mạt cũng đúng lúc thấy hai kẻ cơ bắp của Hứa gia không quá thuận mắt, cả ngày cứ im lặng đi theo mình, toàn là một đồng cơ bắp.

Hứa Mạt lần đầu nhìn thấy Lý Trường An thì nhận ra được, người này chính là người bảo vệ ở kiếp trước trước khi Lục Tử Hoành mất đã phân phó bảo vệ cô "Tiểu Lý". Không nghĩ tới trời xui đất khiến, Tiểu Lý và A Hồ lại vây quanh cô, bảo vệ cô.

Chuyện này thật trùng hợp? Cảm thấy như là cố ý an bài. Nghĩ tới nghĩ lui, nếu như cố ý nói, cũng chỉ có chồng cô Lục Tử Hoành.

Càng ngày càng cảm thấy, Lục Tử Hoành cùng Lục Tử Hoành đời trước rất giống nhau, nhưng Lục Tử Hoành đời trước sẽ không làm nữa! Ôi...

****

Ngày hôm đó, Hứa Mạt dựa vào thói quen thường ngày, đi tới cửa hàng của Lục Tử Hoành giết thời gian, nặn bình gốm. Lúc vào tiệm, Hứa Mạt thoáng cái từ cửa kiếng thấy ở đường đối diện có ảnh ngược, hình như có bóng người chợt hiện lên phía sau biển quảng cáo, hình như đang nhìn cô.

Hứa Mạt lập tức đi qua, nhìn biển quảng cáo ở đường phố đối diện vắng vẻ, không có gì cả, nghi ngờ hai giây.

"Đại tiểu thư, cô đang nhìn gì vậy?" Hường Tà hỏi.

Hứa Mạt lắc đầu, "Không có gì..."

Vừa rồi chắc là cô hoa mắt?

"Tiểu Lý hôm nay không có ở đây?"

"Vừa rồi Hoànha ca gọi anh ấy đi tới bệnh viện một chuyến, tạm thời đi rồi." A Hồ nói. Thật ra thì hắn cảm thấy khó hiểu, rõ ràng hắn vừa mới nhận được điện thoại, bảo bọn họ đưa Hứa Mạt đến cửa hàng. Sau đó, Lý Trường An nhận được điện thoại, nói để cho hắn đi tới chỗ Lục Tử Hoành. Hoànha ca thay đổi suy nghĩ quá nhanh!

Lục Tử Hoành dạo này bận rộn, chẳng quan tâm đến cửa hàng gốm sứ, chỉ có buổi tối sang đây nhìn nhìn, sờ sờ. Trong tiệm mượn hai nhân viên, một người tên là Tôn Bội Bội, người khác tên là Lưu Lôi. Lưu Lôi xin nghỉ về chăm sóc cha mẹ, Tôn Bội Bội buổi sáng bỗng nhiên bị viêm dạ dày cấp tính, đi bệnh viện. Mùa thu này cả bệnh dạ dày cũng có thể bị.

Buổi tối Hứa Mạt hẹn Lục Tử Hoành cùng đi dạo ở công viên. Nhìn thời gian, mới hơn ba giờ chiều, còn rất sớm. Tay chân cô có chút lạnh, mùa thu ngày càng nặng.

"A Hồ, giúp tôi đi mua ly hồng trà về, tôi muốn uống."

"Tôi đi cho tiểu thư." Hường Tà nhận làm, nói.

"Ừ... được rồi. Aiz chờ một chút, mua một chút đồ ăn vặt, kẹo chua, nho chua, còn có nho

đỏ." Hứa Mạt suy nghĩ rồi bỏ sung.

"Được! Tôi lập tức mua về."

Hường Tà nói xong lập tức lao ra ngoài tiệm đi mua. Gần đây A Hồ biểu hiện tốt không nói, lại mới tới một Lý Trường An, nhìn ánh mắt tên kia không lớn, tinh quang bắn ra bốn phía, rất giáo hoạt! Hắn cũng không thể bị rút lại phía sau.

Tên nhóc A Hồ kia được sủng ái nguyên nhân chủ yếu không phải là do lạnh lệ sao! Hắn cũng có thể làm được như vậy.

Hường Tà biến mất trong một phút.

Hứa Mạt ở trong tiệm đợi đã lâu, vẫn chưa thấy Hường Tà quay về. Chờ đến vô cùng buồn chán, đồng suy nghĩ một chút tây suy nghĩ một chút, nhớ lại lúc học ở đại học Mỹ có một ít bạn học, bây giờ cũng mỗi người một nơi, Đài Loan, Thượng Hải, Quảng Đông, tây bắc đông bắc Trung Quốc đều có. Cùng Hứa Mạt ở cùng một thành phố, chỉ có nam sinh tên Trương Khả, tên nữ tính hóa, nhưng thật ra là một người đàn ông thuần chất, mày rậm dài nhỏ mắt phượng. Bất quá quan hệ không thân thiết lắm, quay về một năm nay cũng không có liên lạc.

Hứa Mạt đang suy nghĩ, bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại lạ.

"Hứa tiểu thư, đã lâu không gặp, có thể nể mặt uống cà phê không?" Là giọng nói của một người đàn ông, có chút quen tai.

"Anh là?"

"Chu Thanh Dữ..."

"Chu Thanh Dữ?" Hứa Mạt trong một lúc không phản ứng kịp.

"À, là em trai Chu Tĩnh Nhã."

Chu Thanh Dữ cùng lúc trả lời, Hứa Mạt đã nghĩ ra ---- là em trai của tình địch!

"À, nhớ rồi. Anh gọi cho tôi có việc gì sao?"

"Mấy tháng trước, tôi mượn cô bốn trăm đồng, tôi nghĩ muốn trả lại cho cô."

"Tôi cho anh mượn tiền?" Bốn trăm đồng? Hứa Mạt nghi ngờ. "Anh đang nói đùa hả."

Trong điện thoại Chu Thanh Dữ nở nụ cười, tiếng cười xen lẫn tiếng còi xe. Hắn đang khởi động xe. Ngoài ra, Hứa Mạt còn nghe được thanh âm quyến rũ của phụ nữ, "Nhị thiếu gia anh thật là xấu... Ừm... Người ta nói nơi đó không thể sờ mà..."

Hứa Mạt một trận buồn nôn. Vừa lái xe, vừa gọi điện thoại, còn có thể vừa sờ mỹ nữ?

"Dĩ nhiên không phải nói giỡn. Tôi thiếu cô một lần nhân tình chưa trả. Buổi tối 8 giờ, gần quán bar Hồng Loan, không gặp không về..."

"Buổi tối tôi không có..." Hứa Mạt mới nói được phân nửa.

"Cứ như vậy đi, không gặp không về, bye bye. Đô – đô – đô---"

Hứa Mạt để điện thoại xuống.

Làm gì mà như máy bay trực thăng vậy hả? Vậy mà trực tiếp cúp điện thoại, thực sự là không nói nổi. Nhớ tới giọng nói quyến rũ của cô gái ở đầu dây bên kia, Hứa Mạt liền khinh bỉ một trận. Lại là một người đàn ông tính trùng lên nào. Người như vậy Hứa Mạt thấy đã nhiều, chẳng có gì lạ.

Buổi tối càng tốt cùng Lục Tử Hoàn đi Hồng Loan, trên đường đi vừa vặn có thể từ con đường đi tới quán bar liếc mắt nhìn cũng được.

Hứa Mạt nghĩ tới khuôn mặt cười như không cười của Chu Thanh Dữ, tác phong không đứng

đắn, thỉnh thoảng mang theo chút du côn, có khi lại nhìn như rất đứng đắn. Bất quá, khuôn mặt hắn tựa hồ có chút quen thuộc, lại nghĩ không ra đã gặp ở nơi nào.

"A Tà làm sao mà vẫn chưa trở về nữa..." Hứa Mạt nhìn không được sót ruột, chợt nghe A Hồ kêu đau một tiếng, tiếp theo chính là âm thanh của vật nặng ngã xuống đất!

Hứa Mạt bị dọa sợ, sợ hãi ngẩng đầu, bỗng nhiên có một chiếc khăn lông kèm theo mùi thuốc nồng nặc che miệng mũi của cô lại.

"Ừm..."

Tầm nhìn tối sầm... Có người trói tay chân của cô..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Bắt cóc

Bóng đêm dày đặc, trong núi chim hót líu lo, đêm thu gió mát, thổi vào những cây cỏ khô trong rừng.

Ba người đàn ông lực lưỡng ôm một cái bao bố to, một người soi đèn pin, đi lên núi, phía sau hai người thì thầm nói chuyện với nhau.

"Thiết ca, đây chính là một phụ nữ có thai đó, nếu mà làm không tốt chính là một xác hai mạng, chúng ta có thể hay không bị..."

"Đúng đó, tao cũng cảm thấy có chút không được..."

"Đồ nhát gan." Tên rọi đèn pin phía trước mắng, "Cũng không phải bắt mày giết cô ta, sợ cái gì. Và lại, sau khi chuyện thành công tao cho tụi mày một khoản tiền! Cho tụi mày đi núi Quý

Châu mua hai con vợ, hai đứa bây chưa vợ, có gì mà băn khoăn do dự!"

Hai tên phía sau suy nghĩ một chút, quả thật là như vậy.

Tên phía trước rọi đèn pin chính là tên gây sự con của người chết kia, ở địa phương có chút tên tuổi lẫn lộn trong xã hội, biệt hiệu "Trương Lục". Hai tên phía sau là đàn em bình thường hay đi theo hắn, đều là trong thôn ra, bình thường chuyên làm nghề buôn bán mê được, nên làm việc này rất thuận lợi.

Trương Lục lẫn lộn trong giới cũng không phải là không có nguyên nhân, cha hắn – Trương Đức Cường khi còn trẻ cũng cầm đầu một băng nhóm, cũng vì vậy mà tính tình vô cùng ngang ngược, đi công trường gây rối muốn lừa tiền, nhưng tiền không có lại bị mất luôn cái mạng.

Trương Lục cầm tiền bồi thường, mua xe, ra vào các hội quán sa hoa, tìm đàn bà, đánh bài, chưa đến hai ngày thì xài hết, còn thiếu nợ cá cược. Đã từng nhận được lợi lộc, nay tiền tiêu hết còn bị đòi nợ, đương nhiên là không cam lòng, vì vậy lại muốn lừa chút tiền, nhưng người của công ty lại khôn khéo xảo quyệt, hắn không cách nào moi được tiền từ họ.

Hắn có suy nghĩ tính bắt cóc tổng tiền, nhưng lại không có gan đi làm. Lúc đang do dự, có người tìm hắn, nói muốn cùng hắn hợp tác. Người đó cho hắn hai mươi lăm vạn, làm cho người phụ nữ này ném chút khô sớ, tốt nhất là làm hư thai, không làm ảnh hưởng tới tính mạng là được.

Trương Lục nghĩ việc này có thể nhận, mạo hiểm so với bắt cóc tổng tiền thấp hơn không ít. Người đó đại khái là kẻ thù hoặc là tình địch của người phụ nữ này. Người tìm hắn là một phụ nữ, mang kính mắt lớn, mặc áo gió, đội mũ, cụ thể cao thấp không rõ, chỉ cảm thấy là một phụ nữ thanh tú. Có điều, tụi nay người phụ nữ đó sẽ đem tiền đưa cho hắn, đến lúc đó có thể nhìn kỹ rồi.

Khi Hứa Mạt mơ mơ màng màng khôi phục ý thức, ba người đã đem cô đặt trên mặt đất ở khu vực ngoại ô, trước một ngôi mộ.

Hứa Mạt bị che mắt bằng vải, miệng cũng bị bịt lại, không nói được.

Là ai? Là ai muốn bắt cóc cô.

Bị bắt cóc thế này, Hứa Mạt cũng không phải là bị lần đầu, hồi học cao trung cô đã bị một

lần.

Trong đầu Hứa Mạt nhanh chóng vẽ ra rất nhiều khả năng. Bắt cóc cô không ngoài khả năng vì tiền. Suy nghĩ một chút, cô dường như không kết thù với ai. Bỗng nhiên, trong đầu cô xẹt qua hình ảnh Từ Tiểu Cẩn. Không lẽ có liên quan tới cô ta?

Hứa Mạt nhớ tới đứa con trong bụng, vốn dĩ không sợ, nay tìm lại thành thịch đập mạnh.

Trương Lục đè Hứa Mạt xuống mộ đập đầu mấy cái.

"Hừ! Đây là do cô thiếu nợ người khác!"

Người đàn ông đè đầu Hứa Mạt giọng căm hận nói, ngôi mộ này chính là mộ Trương Đức Cường.

Hứa Mạt bị bịt mắt, không nhìn thấy, nhưng suy nghĩ lại đã có chút manh mối. Chẳng lẽ, là người đàn ông họ Trương trước đó vài ngày tới đòi bồi thường nhưng không thành. Lúc ấy ra mặt là Lưu tổng bên bắt động sản, Hứa Mạt cũng không gặp qua Trương Lục, không biết âm thanh này có phải là hắn không.

Ba người Trương Lục ném Hứa Mạt tới một cái hang động trên núi, bên cửa động để mấy bó củi khô, là nơi nông dân đi làm củi đốt rẫy để ở chỗ này. Hai người đàn ông vạm vỡ đến cửa hàng thuốc mê cô bản thân không biết điện thoại là gì, cũng thật không ngờ trên người Hứa Mạt có điện thoại. Hứa Mạt tay chân bị trói, muốn lấy điện thoại từ trong quần.

"Lục ca, ném cô ta ở đây sao?"

"Ừ. Để ở đây đi, cho cô ta nhịn đói vài ngày..." Trương Lục nói. Nếu nói muốn hắn xử lý một phụ nữ có thai, hắn quả thật có chút không dám, và lại bối cảnh gia đình người phụ nữ này dường như rất cao, nếu hắn làm ra chuyện nguy hiểm gì, là toi đời.

Hứa Mạt giằng co rất lâu, cổ tay cũng bị chà sát đến đau đớn, rốt cục mới có thể duỗi tay đến trong túi quần, đầu ngón tay đụng tới điện thoại di động, chạm tới bàn phím. Nhưng làm thế nào để cho người khác biết tình cảnh hiện tại cùng phương hướng của cô đây.

Hứa Mạt đang tính toán, bỗng nhiên cảm thấy máy trên tay có rung lên. Cô không để tiếng chuông. Nhưng bây giờ hang núi vắng vẻ, rung cũng có thể nghe thấy rõ.

"Trời ạ, là thanh âm gì thế?" Một tên đàn ông cao lớn trong đó hoảng sợ.

Hứa Mạt thầm kêu không ổn, sau đó cảm giác được điện thoại trong túi bị người đàn ông cao lớn lấy đi.

"Đồ chơi này chính là điện thoại di động?"

"A, cái này, cái này là điện thoại? Lục ca, là cái người gọi Chu Thanh gì đó!"

"Lo lắng làm gì, mau mau cúp máy đi!"

"Dạ dạ dạ." Người đàn ông vạm vỡ luống cuống tay chân, vội vã cúp điện thoại, nhưng bởi vì chưa từng sử dụng điện thoại, ấn thành nút trả lời!

Trong loa truyền tới một giọng nam đang nói chuyện----- "Hứa tiểu thư, cô chính là người không có phúc hậu, tôi chờ cô suốt 2 tiếng, cô đến đâu rồi?"

Người đàn ông cao lớn hướng Trương Lục vội la lên, "Lục ca! Có người nói chuyện bên trong."

"Tao kêu mày mau chóng cúp máy mày bấm nút nghe làm gì hả! Bộ mày tính để cho người ta biết phải không!" Trương Lục vội vã đoạt lấy điện thoại ấn nút cúp máy, tắt nguồn, đem đi động cật trong người.

"Chuyện của chúng ta làm xong rồi, kết thúc công việc..." Trương Lục nói. Kế tiếp chính là tìm người phụ nữ kia lấy tiền.

Hứa Mạt nghe thấy tiếng bước chân ba người đàn ông trong hang động vang vọng huyền ảo rồi dần dần biến mất, liền thở phào nhẹ nhõm.

Tay chân bị trói, mắt bị che, miệng cũng bị dán băng keo, thực sự là nửa điểm cũng không thể động đậy. Giãy giụa một hồi, vù vù thở không ra hơi, suy cho cùng bởi vì cô mang thai nên không được lanh lẹ như trước. Bọn họ nói kết thúc công việc, chẳng lẽ cứ như vậy ném cô ở chỗ này.

Một lúc sau, Hứa Mạt chợt nghe có tiếng bước chân nhỏ nhẹ truyền tới, cẩn thận nghe thì có thể nghe ra tiếng bước chân lần này cùng mấy người đàn ông hồi nãy có chút khác biệt, yếu... Nhẹ một chút, giống như tiếng bước chân của phụ nữ.

Là ai?

Người nọ dừng ở trước mặt của Hứa Mạt, đèn pin lướt qua gò má cô ta, trong ánh mắt tràn

đầy hận ý, lại nhìn xuống một câu cũng không nói.

Hứa Mạt cảm giác được trong động có thêm một người. Người này không nói lời nào, nhất

định là một người phụ nữ cô quen biết, hơn nữa còn là người quen. "Từ Tiểu Cẩn", trong lòng

Hứa Mạt toát ra ba chữ này.

Từ Tiểu Cẩn từ trên cao nhìn xuống Hứa Mạt. Thời gian trước, có người gửi tư liệu sự kiện tranh cãi ở công trường cho cô ta, cô ta nhận được điện thoại, là một âm thanh kỳ quái, vừa nghe liền biết là đã thay đổi giọng nói. Người nọ nói có thể cho cô ta tiền, về phần làm như thế nào, thì cho cô ta tùy ý xử lý...

Tùy ý xử lý, Từ Tiểu Cẩn hừ lạnh trong lòng. Cho dù cô ta hận Hứa Mạt, nhưng vẫn còn lí trí. Thân phận, địa vị của Hứa Mạt, cô ta không có lá gan lớn "tùy ý xử lý" như vậy". Trước kia bị thua thiệt từ Hứa Mạt, lần này, cô ta sẽ không xúc động, ngây thơ như vậy... Trừ phi chuẩn bị chu đáo và nắm chắc thành công để không bị phản kích lại thì cô ta mới ra tay.

Từ Tiểu Cẩn lấy điện thoại di động ra, gọi một chuỗi dãy số. Khóe miệng nâng lên ý cười. Muốn lợi dụng cô ta, không có dễ như vậy. Ngoại trừ cô ta, vẫn còn có người muốn người phụ nữ Hứa Mạt này không được tốt, muốn con của cô biến mất...

Trực giác của phụ nữ nói cho Từ Tiểu Cẩn biết, người này chính là Chu Tĩnh Nhã.

Mắt nhìn không thấy, Hứa Mạt thính tai lắng nghe, nghe thấy thanh âm đồ đồ của điện thoại đang gọi. Từ Tiểu Cẩn bật loa ngoài, trong phút chốc trong son động đều là âm thanh gọi điện thoại.

Sau đó, chính là giọng của một người phụ nữ truyền đến---

"Alo, alo... Ai đó?" Thanh âm trong điện thoại dừng lại hai giây, "À, thì ra là cô... Thế nào, hài lòng không..."

Hứa Mạt lập tức phân biệt ra được thanh âm truyền tới. Trong điện thoại truyền tới chính là giọng của Chu Tĩnh Nhã!

Từ Tiểu Cẩn không nói gì, ấn nút cúp điện thoại. Cô ta là có ý để cho Hứa Mạt nghe ra giọng của Chu Tĩnh Nhã.

Chu Tĩnh Nhã chỉ lo cho bản thân mình, để cho Từ Tiểu Cẩn gánh tội thay, có phần quá coi thường cô ta rồi! Đừng tưởng rằng cô ta ngu như vậy. Từ Tiểu Cẩn không tiếng động âm ngoan cười một tiếng. Ai lợi dụng ai, còn chưa biết đâu. Oan uổng này, cứ để cho Chu Tĩnh Nhã gánh đi.

Từ Tiểu Cẩn đứng một hồi, đưa chân hung hăng đạp lên tay của Hứa Mạt.

"Aaaa." Tay của Hứa Mạt bị trời bị hung hăng đạp lên, toàn tâm đều đau đớn.

Từ Tiểu Cẩn hài lòng nhìn khuôn mặt thống khổ của Hứa Mạt, không tiếng động cười lớn.

Được, rất khỏe mạnh. Cho dù thành công nhanh chóng như vậy, hà giận một chút cũng tốt, dù sao, tội danh này cũng do Chu Tĩnh Nhã gánh. Thời điểm gặp Trương Lục, cô ta cũng dựa vào phong cách ăn mặc cùng kiểu tóc của Chu Tĩnh Nhã mà bắt chước, và lại cô ta còn đeo kính đen...

Từ Tiểu Cẩn tự nhận là muốn giả họa cho Chu Tĩnh Nhã, nhưng lại đánh giá thấp Hứa Mạt.

Người phụ nữ này nhất định là Từ Tiểu Cẩn. Hứa Mạt trong đầu đã có thể xác định. Trên người cô ta có nhàn nhạt mùi nước hoa...

****

Chu Thanh Dự không lý giải được sau khi điện thoại bị cúp, lại gọi lại vài lần, điện thoại di động của Hứa Mạt vẫn ở trạng thái tắt máy.

Tình huống này rất khác thường! Hứa Mạt nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi!

Chu Thanh Dự nghĩ đến việc gọi điện thoại cho Hứa gia, hẳn có số điện thoại của thư ký của Hứa Minh Sơn- thư ký Châu. Chu Thanh Dự tìm được số điện thoại trong danh bạ, nhưng lại gọi không được.

Chu Thanh Dự cau mày. Hẳn nhớ lại có một khả năng... Không lẽ, cùng chị hẳn có quan hệ...

Chu Thanh Dự từ bỏ ý niệm báo cho Hứa gia cùng việc báo cảnh sát, lập tức gọi điện thoại cho Chu Tĩnh Nhã.

"Này con khi kia, khuya như vậy tại sao lại gọi điện thoại cho chị, không lẽ mỹ nữ của thành phố N không đủ đẹp?"

"Chị, em hỏi chị một vấn đề, chị thành thật trả lời cho em biết..." Chu Thanh Dự ngữ khí nghiêm túc, "Vợ của Lục Từ Hoàn, có phải đã xảy ra chuyện "ngoài ý muốn"..."

"..."

Chạng vạng, Lục Từ Hoàn mang theo đàn ghita, tới công viên Hồng Loan thật sớm, trang trí hoa và nến, định mang đến cho Hứa Mạt một bất ngờ. Mấy ngày nay bận rộn, anh không có nhiều thời gian ở bên cô.

Bỗng nhiên Lý Trường An chạy tới, hỏi hẳn làm sao còn ở chỗ này.

"Hoàn ca, anh không phải kêu em đi tới bệnh viện tìm anh sao? Tại sao anh lại ở đây?"

"Tôi tìm cậu lúc nào?" Lục Từ Hoàn khó hiểu.

"Hồi trưa đó, anh gọi điện nói cho em biết, em còn chạy tới bệnh viện tìm anh. Ồ... Anh bị cảm nhanh như vậy mà đã khỏe rồi à, cổ họng cũng không bị khàn..."

"Cái gì mà bị cảm..." Lục Từ Hoàn nghe vậy, lập tức cảnh giác, "Đem điện thoại đưa cho tôi!"

Lý Trường An đem điện thoại của mình đưa cho Lục Từ Hoàn, "Dạ, chính là dãy số này."

Trên điện thoại là một dãy số xa lạ, căn bản không phải số của anh, có hơi giống nhau, nhưng số đuôi khác nhau!

"Chết tiệt..."

Lục Tử Hoành nghiêng răng khê nguyên rủa một câu.

Mạt! Em có phải hay không..

Lục Tử Hoành vừa chạy trở về, vừa lấy điện thoại gọi cho Hứa Mạt, vẫn liên tục không có người nghe máy. Lục Tử Hoành chạy như bay vào trong cửa hàng, đúng lúc gặp Hường Tả từ bên trong vội vàng chạy ra, hai người vừa vận dụng vào nhau---

"Thiếu gia, không thấy đại tiểu thư, A Hồ bị đánh ngất xỉu và bị trói ở bên trong!"

Hường Tả vừa nói xong, liền bị lãnh ý từ trên người Lục Tử Hoành bắn tới khiến cho sợ hãi, lời nói cũng bị thất ở đầu lưỡi.

Lục Tử Hoành chạy vào trong tiệm, nhìn A Hồ vẫn còn đang hôn mê, lấy ngón tay dính chút thuốc vẫn còn sót lại trên gò má, khê ngữi một cái. Là thuốc mê.

"Báo cảnh sát chưa?" Lục Tử Hoành lạnh lùng hỏi.

"Vẫn chưa..." Hường tả nói.

Nếu như là bắt cóc vợ vết tài sản, tùy tiện báo cảnh sát cũng không hẳn là chuyện tốt.

Lục Tử Hoành đứng lên, vẻ mặt nặng nề. "Trước tiên đừng báo cảnh sát."

Lục Tử Hoành nói xong câu này, nhanh chóng rời khỏi. Hường Tả vội vàng đuổi theo.

Lục Tử Hoành để cho Lý Trường An dẫn hắn đi tới một cái hẻm nhỏ, gặp vài người.

"Lục công tử, không phải Báo Gấm tôi không muốn, anh nói anh, trước đây vì con nhóc tên Trịnh Tiểu Tiểu, đem anh em trong hội đánh cho đầu rơi máu chảy, chúng tôi cũng không truy cứu, sau đó, cô nàng kia lại thiếu chúng tôi một khoản nợ, anh lại chạy tới đại náo một trận, tuy anh thay cô ta trả nợ, nhưng..."

Báo Gấm thổi thổi bụi trong móng tay, nói tiếp, "Chúng tôi lăn lộn trên giang hồ, cũng không phải mặc cho anh chém giết. Một cho lão đại của tụi tôi coi trọng anh cho anh nhập hội, anh lại kéo dài thời gian dây dưa với một người phụ nữ, dường như, còn không muốn... Bây giờ lại muốn tìm chúng tôi tới giúp..."

Báo Gấm tám tắc lắc đầu, rất không có hình tượng.

Lục Tử Hoành lớn lên cao lớn, cánh tay dài duỗi một cái nắm lấy cổ áo của Báo Gấm, nhắc hắn lên, nghiêm giọng nói: "Tôi không phải "cầu xin" anh giúp, tôi là "đề" cho anh giúp một tay, nếu như anh không muốn vì lời nói của mình mà phải vào tù, tốt nhất làm theo lời của tôi nói! Hay là nói, anh không muốn tứ chi lảnh lộn sống qua ngày!"

Lục Tử Hoành khí thế bức người, dù đã lăn lộn trong giang hồ nhiều năm nhưng Báo Gấm cũng bị dọa. Trách không được lão đại không muốn cho Lục Tử Hoành gia nhập vào hội, người đàn ông này, không nói đến đầu óc thông minh hay không, chỉ cần công phu đánh nhau cùng với khí thế dọa người của hắn, sau này tuyệt không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Nhưng, thua người không thua trận! Báo Gấm kiên cường nói, "Mày, mày dám!"

"Anh xem tôi có dám hay không." Lục Tử Hoành bình tĩnh nói, nhưng tay đã đổi từ nắm cổ áo thành nắm cổ, Báo Gấm nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh đến lạnh lùng của Lục Tử Hoành, mắt đỏ lên, sợ tới mức tóc gáy sau lưng dựng cả lên. Ánh mắt này, là ánh mắt của kẻ liều mạng. Báo Gấm không nghĩ tới Lục Tử Hoành bình thường thoạt nhìn ôn thuận cũng sẽ có lúc lạnh lùng như vậy.

Hứa Mạt bị người ta trói đi, Lục Tử Hoành đã chạm tới ranh giới đến phát điên lên. Báo Gấm khiêu khích lại không ngờ đụng vào họng súng.

"Báo ca."

"Lục công tử bớt giận ạ..."

Mấy người đứng ở hai bên sốt ruột không dám xen vào, lão đạo đối với Lục Tử Hoành rất tán thưởng, rất có khả năng sau khi Lục Tử Hoành gia nhập bang sẽ là thủ lĩnh mới của bọn họ, nên bọn họ không thể đắc tội được. Và lại, Lục Tử Hoành rất giỏi đánh nhau, đi tới không chừng còn bị ăn đòn.

"Hoành ca..." Lý Trường An cũng sốt ruột, chỉ sợ Lục Tử Hoành cùng Báo Gấm thật sự ằm

ỉ, thành kẻ địch trong hội, vậy thì không dễ làm! Đám người này, không dễ đối phó nha!

"A! Từ Hoàn anh em, cậu làm lớn chuyện như vậy là vì chuyện gì?"

Đang trong lúc giương cung bạc kiếm không thể tách ra, một thanh âm uy nghiêm vang lên-- --vài người đi tới, nói chuyện chính là người đàn ông trung niên đi đầu, vóc người cùng Lục Từ Hoàn cũng cao to giống nhau, ánh mắt sắc bén như ưng. Hắn nhận được tin, nói rằng Lục Từ Hoàn đã từng quay về náo loạn, lại đã tìm tới cửa.

"Lão đại." Những người còn lại nhìn thấy đều cung kính gọi lão đại.

Lục Từ Hoàn đem Báo Gấm đang thoi thóp ném qua một bên, Báo Gấm mở miệng thở phì phò, cuối cùng cũng được cứu.

"Thì ra là Long ca, tôi chỉ là muốn tìm anh giúp một chuyện." Lục Từ Hoàn nói.

"À? Gặp cái gì, khiến cậu nổi giận đến nỗi muốn bóp chết Báo Gấm?"

"Vợ tôi bị người ta bỏ thuốc mê mang đi, thuốc mê đó là loại đặc biệt, nếu tôi nhớ không lầm, trong thành phố sở hữu thuốc loại này đều là từ chỗ của anh đi ra. Thuốc này là thuốc mê có số hiệu D06, là loại mới, các người hẳn là đã bán được không ít, hướng đi các anh dĩ nhiên là rất rõ ràng."

Đỗ Long Trạch rất bất ngờ, lần trước hắn bắt quả chỉ cho Lục Từ Hoàn nhìn thoáng qua, anh lại ghi nhớ rõ như vậy, quá nhiên, tiểu tử này không bình thường.

"Đúng, thuốc trong thành phố này đều là từ chỗ của anh đi ra, về phần đi về hướng nào, chúng tôi đương nhiên là rõ ràng. Để anh giúp cậu tìm người, trong vòng một ngày tuyệt đối có thể tìm được. Chỉ có điều... Muốn anh giúp cậu, cũng có thể, nhưng cậu phải nhập hội!"

Đỗ Long Trạch nói, trên mặt là khiêu khích cùng uy nghiêm. Nhưng, hết lần này tới lần khác Lục Từ Hoàn cũng không sợ vẻ mặt này.

"Tôi đã sớm nói, sẽ không dính dáng với hắc bang, trước đây không suy nghĩ, hiện tại tôi có gia đình, càng sẽ không."

Đỗ Long Trạch nghe Lục Từ Hoàn nói xong, hừ lạnh một tiếng, "Cậu không sợ anh tìm cậu gây phiền phức sao?"

Lục Từ Hoàn cũng cười lạnh một tiếng, "Long ca, thường nói nhiều thêm một người bạn ít

đi một kẻ thù, chẳng phải anh đã sớm rõ ràng bối cảnh sau lưng của tôi sao, cùng tôi là kẻ thù, lưỡng bại câu thương, có cái gì tốt?"

Lục Từ Hoàn sớm biết thân thế của mình, Đỗ Long Trạch cũng biết. Tiểu lão gia, hắn đã gặp qua. Thế lực, địa vị của ông kia, hẳn quả thật không dám làm bừa. Mà, Lục Từ Hoàn lại là cháu trai ông quý mến...

Đỗ Long Trạch cười rộ lên.

"Được, anh giúp cậu lần này, chỉ có điều, cậu thiếu anh một lần nhân tình, sau này anh sẽ tìm cậu đòi lại."

"Cảm ơn Long ca." Lục Từ Hoàn vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Cái hẻm nhỏ vắng vẻ tầm thường này chính là hang ổ của Hắc Long hội, Đỗ Long Trạch phân phó người, suốt đêm tìm kiếm.

Lục Từ Hoàn gọi điện thoại cho cha mẹ Lục, nói mình cùng Hứa Mạt đi ra ngoài chơi, tối nay không về nhà, để họ không phải lo lắng. Lục Từ Hoàn do dự một hồi, vẫn là gọi điện nói cho Hứa Minh Sơn tình hình của Hứa Mạt, nếu như hùng đông vẫn không tìm được Hứa Mạt, không có manh mối, thì lập tức báo cảnh sát.

Hơn một giờ sáng thì có tin tức.

Hai người đàn ông to con bị giải đến trước mặt Lục Từ Hoàn, hai tay bị trói ở sau lưng, quỳ trên đất run rẩy bầy. Hai người đàn ông này chính là người cùng Trương Lục bắt trói Hứa Mạt mang đi.

"Người phụ nữ bị các người bắt mang đi đang ở đâu, nói!" Lục Từ Hoàn lời nói âm điệu không cao, nhưng lạnh lạnh dọa người.

"Tha mạng tha mạng, chúng tôi chỉ là nghe lệnh mà làm thôi, là Trương Lục kêu chúng tôi

đánh thuốc mê cô gái đó rồi trói đi, không liên quan đến chúng tôi!"

Hai người vội vàng hướng về phía Lục Từ Hoàn dập đầu.

Đỗ Long Trạch hỏi Báo Gấm ở bên cạnh: "Hắn nói là Trương Lục trong hội của chúng ta?"

"Không phải, là một tên lưu manh đầu đất tên Trương Bá Thôn, đã cho anh em đi bắt, lập tức sẽ dẫn tới."

Trương Lục vừa từ trên núi về tới nhà, xách theo một túi tiền, dự định về nhà thu thập đồ đạc chạy trốn trong đêm, nhưng không ngờ tới đột nhiên có người gõ cửa, cửa còn chưa kịp mở, đã bị đánh một gậy, bị trói lại đem về đây.

Trương Lục sợ tới mức tè ra quần, lúc nhìn thấy hai người đàn ông to con liền biết, nhất định là chuyện bắt người phụ nữ đó đã bị lộ. Người phụ nữ kia lại cùng xã hội đen có liên quan với nhau? Ngàn tính vạn tính, hắn chết sống cũng không nghĩ tới chuyện này. Phải biết rằng, thứ thuốc mê kia, chính là từ nơi này truyền ra.

"Đừng giết tôi, đừng giết tôi! Tôi không làm gì người phụ nữ đó, chỉ đem ném ấy ở thôn Trương Gia Bá trong sơn động trên núi Miêu Nhi Đà!"

Lục Tử Hoành kéo Trương Lục từ dưới đất đứng lên, khuôn mặt dữ tợn, "Dẫn tao đi tìm cô ấy! Nếu như cô ấy có một chút sơ suất gì, tao sẽ cho mày cũng giống như ba của mày đều sống không được!"

Trương Lục bị dọa đến nỗi hai chân run cầm cập, chỉ có một ý nghĩ, hắn sắp toi đời rồi!

Đúng rồi, hết thảy những việc này không phải hắn làm chủ, là một người phụ nữ kêu hắn làm. Chỉ tiếc, hắn không thấy bộ dáng cô gái đó, chỉ nhớ rõ cô ta mặc quần áo rất mắc, trang phục đó rất có giá trị.

Lục Tử Hoành cùng Hường Tả, Lý Trường An và vài người của Hắc Long hội nhanh chóng chạy tới núi Miêu Nhi Đà ở Trương Gia Bá.

Lục Tử Hoành hai mắt đỏ ngầu, máu toàn thân đều sôi lên. Chỉ cảm thấy, thế giới của anh, toàn bộ của anh, đều bị treo trên một sợi tóc phía trên một vực sâu vạn trượng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị ngã tan tành.

Trên người cô gái này, có toàn bộ tình yêu cùng hạnh phúc của anh, anh thật sợ, lần đầu tiên trong đời, anh sợ hãi như vậy!

Mặt, chờ anh! Chờ anh...

Hai giờ sáng, Lục Tử Hoành đến núi Miêu Nhi Đà, thế nhưng, trong sơn động lại không có một bóng người! Bụi đất trên mặt đất chỉ để lại dấu vết giày dụa.

"Mày lại dám gạt tao!!" Lục Tử Hoành nắm vạt áo của Trương Lục, sắc mặt xanh đỏ luân phiên.

Trương Lục lúc này sợ tới mức mặt tái nhợt như tờ giấy, khó khăn nói, "Không... Không có... Vừa nãy, rõ ràng cô ấy ở chỗ này..." Hắn ho khan một cái...

"Từ Hoành, có chuyện gì từ từ nói, cậu đừng vội." Đỗ Long Trạch khuyên nhủ. Ánh mắt nhìn về mặt thay đổi của Lục Tử Hoành. Người đàn ông này bình thường nhìn như ôn hòa khiêm nhường, có khí chất tà ác, lạnh lùng, nếu như kéo hắn vào hội, đợi một thời gian, tuyệt đối là nhân trung long phượng, có thể đem Hắc Long hội phát triển lớn mạnh.

Lục Tử Hoành tìm về chút lý trí, hiện tại không thể gấp, không thể loạn. Nhìn dấu vết trên đất, chắc là vừa mới có người ở đây, trên mặt đất không có vết máu, ít nhất nói rõ Mặt chắc là không bị thương.

Trương Lục từ từ thở lại bình thường, nói: "Từ Hoành đại ca, nhất định là... Người phụ nữ đó đem vợ của anh đi..."

"Người phụ nữ nào?" Lục Tử Hoành kéo Trương Lục lại.

"Tôi, tôi cũng không nhìn thấy mặt, cảm thấy là một người phụ nữ trẻ, xinh đẹp..."

Lục Tử Hoành hít thở lại như đang suy nghĩ cái gì, liền vội vào lao ra khỏi động. Lúc này

đang là ban đêm, chắc họ còn chưa đi xa!

Mấy người còn lại lập tức đuổi theo.

Người phụ nữ xinh đẹp trong miệng Trương Lục, đến tột cùng là ai còn chưa kết luận.

Từ Tiểu Cẩn, Chu Tinh Nhã, đến tột cùng ai sẽ bị bắt, đại khái chỉ xem vận khí của các cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Lúc Từ Tiểu Cẩn nhìn thấy ánh sáng phát ra ở phía xa xa của đoàn người Lục Tử Hoành lên núi thì đã đoán được nhất định là có người tìm lên đây!

"Ừm-----" Tay của Hứa Mặt còn bị trói, mắt bị che, miệng cũng bị bịt, dây trói trên đùi đã được tháo ra. Từ Tiểu Cẩn lôi kéo Hứa Mặt đi lên núi.

Đường núi vốn đã không dễ đi, Hứa Mạt lại bị bịt mắt, đi lao đảo, rất nguy hiểm.

"Ừm-----"

Từ Tiểu Cẩn không để cho cô lên tiếng, có thể tưởng tượng nếu như lên tiếng là sẽ bị lộ tẩy. Cô ta xe một sợi dây thừng, kéo Hứa Mạt đi về phía trước.

Hứa Mạt đi hết sức cẩn thận. Cô ta lúi kéo cô đi gấp như vậy, nhất định là có người tới tìm

cô!

Là Từ Hoàn tìm tới sao?

Nhất định là như vậy!

Từ Tiểu Cẩn nhìn về hang núi, ánh sáng từ hang núi bên kia chuyển động rải rác, là đang tìm kiếm.

Không hay rồi!

Hứa Mạt lớn như vậy, cô ta khiêng cũng khiêng không nổi. Mà nếu cứ như vậy để cho Hứa Mạt được cứu, cô ta không cam lòng!

Từ Tiểu Cẩn áp giải Hứa Mạt lại đi một lúc, phát hiện dây leo rải rác trong một cái hố to bỏ hoang. Quay đầu lại, cô ta thấy Lục Từ Hoàn cách mình ngày càng gần.

Từ Tiểu Cẩn hí mắt một cái, quyết định, đẩy Hứa Mạt xuống hố----

"Ừm!"

Từ Tiểu Cẩn vốn cũng không thấy rõ đường đi, chỉ nhờ vào một chút ánh sáng của ánh trăng, nhìn cũng không rõ, chỉ nhìn thấy Hứa Mạt biến mất ở miệng hố. Trên mặt hài lòng cười lạnh, bóp bóp vỗ tay một cái, xoay người nhanh chóng dọc theo đường nhỏ đi xuống.

Hứa Mạt cô bị ngã như vậy, nếu cô không ngã chết, thì cũng chết đứ tra trẻ trong bụng cô, coi như là báo thù cho tôi! Hừ!

Từ Tiểu Cẩn đang cảm hận nghĩ, bỗng nhiên trước mặt xuất hiện một bóng người cao lớn! Từ Tiểu Cẩn bị dọa sợ đến khẽ hô một tiếng-----"Aaaaa...."

"Từ tiểu thư, làm sao mà chỉ có một mình cô?" Giọng người đàn ông đầy tà khí, ở nơi thôn quê vắng vẻ này lại vô cùng ghê người.

Từ Tiểu Cẩn bị dọa sợ đến mức run cầm cập, liên tiếp lùi về phía sau."Anh, anh là ai!"

Bóng đen của người đàn ông đến gần.

"Cô cứ nói đi?"

"Anh..." Từ Tiểu Cẩn vội vã lách qua bên cạnh hắn chạy xuống núi.

Người đàn ông một phát bắt được cổ tay của cô ta-----

"Đừng chạy! Cô ấy đâu? Cô đem cô ấy giấu ở chỗ nào rồi?" Người đàn ông ép hỏi.

Đây là tới bắt sao? Từ Tiểu Cẩn khản trương, đá một cước vào trong quần người đàn ông, người đàn ông sớm đã có phòng bị, hơi nghiêng người, khoe miệng Từ Tiểu Cẩn khẽ kéo ra, tay cầm dao găm ngăn hướng về phía cổ người đàn ông vạch tới!

Một mảnh u ám, chỉ thấy bóng người di chuyển, lại mơ hồ có ánh sáng bạc chột lóe, tiếp theo là tiếng kêu rên của một người đàn ông.

Bị chém trúng!

Người đàn ông lấy tay che cổ mình, Từ Tiểu Cẩn thoát thân, nhanh chóng chạy xuống núi.

Chu Thanh Dự đau đến mức miệng khẽ "hừ", liếc nhìn ánh sáng đèn pin càng ngày càng gần. Lục Từ Hoàn tới!

Chu Thanh Dự bò tới bờ hố, Hứa Mạt phát ra âm thanh ưm ưm, lúc rơi xuống cô bắt được dây leo ở bờ hố, không bị ngã xuống. Là Từ Hoàn tìm tới sao?

"Ừm..." Hứa Mạt cố gắng muốn cho người tới tìm biết được vị trí của cô.

Chu Thanh Dự ở bờ hố tìm kiếm một hồi, cuối cùng cũng mò được chỗ buộc chung với tay của Hứa Mạt.

"Nắm chặt tay tôi."

Hứa Mạt nghe rõ giọng nói này, đột nhiên cả kinh! Không phải là Lục Từ Hoàn, người vừa tới không phải là Lục Từ Hoàn! Nhưng, bây giờ cô phải ra

khỏi hổ.

Chu Thanh Dự kéo Hứa Mạt lên khỏi bờ hổ, Hứa Mạt bị cây mây quấn lấy chân, tay bị trói, không đứng nổi, ngã vào ngực Chu Thanh Dự, cảm nhận được một trận ấm áp, từ lồng ngực của hắn chuyển sang gò má của cô. Tiếng tim đập, cùng Lục Tử Hoành rất giống nhau, thùng thùng thùng, rất có lực.

"Cô chớ lộn xộn, tôi là tới giúp cô, cô mang thai phải cẩn thận." Chu Thanh Dự nói không nhanh không chậm, đứng ra hắn không nên nói loại câu nói giống như trấn an trong trường hợp như thế này, nghe như là làm cho người khác cảm thấy yên lòng.

"Ừm..."

Chu Thanh Dự giúp cô tháo bụi gai, cây mây quấn ở cổ chân, nhưng lại không giúp cô mở dây trói ở cổ tay cùng băng keo trên miệng, mắt cũng bị dây lưng che lại.

Lục Tử Hoành lập tức tìm tới khe núi, ánh sáng đèn pin quét tới, Chu Thanh Dự một phen kéo Hứa Mạt trốn trong bụi rậm.

"Xuyt, đừng sợ, tôi là tới cứu cô, có người đến, đừng lên tiếng..." Chu Thanh Dự đặt đem

Hứa Mạt sau bụi cỏ, nằm sấp ở bên tai cô nhẹ giọng nói.

Hứa Mạt cái gì cũng không nhìn thấy, hiển nhiên không biết người tới tìm cô là ai. Người mà cô nghe được bên cạnh là ai----Chu Thanh Dự, em trai của tình địch Chu Tinh Nhã!

Hắn xuất hiện ở nơi này quả thật là kỳ lạ, nhưng, theo trực giác của Hứa Mạt, so với mấy người đàn ông to con kia và Từ Tiểu Cẩn, người đàn ông này có thể tin tưởng được một chút. Vừa rồi hình như hắn cùng Từ Tiểu Cẩn xảy ra xung đột, mặc dù lúc đó cô không nghe được rõ cho lắm..

Bụi cỏ cao cỡ nửa người, Chu Thanh Dự nằm úp sấp ở bên cạnh Hứa Mạt, hơi thở đặt ở bên tai cô. Từ đằng xa ánh sáng đèn pin thỉnh thoảng quét qua, nhìn thấy Hứa Mạt phối hợp ngoan ngoãn nằm, không nhúc nhích, đáng vẻ lo sợ bị người khác phát hiện. Chu Thanh Dự không nhịn

được cười, nếu để cô biết được, người đang tìm cô là chồng cô, khẳng định cô sẽ nhảy dựng lên, một cước đạp hắn lộn mèo trên mặt đất rồi đạp thêm mấy cái nữa cũng không chừng!

Chu Thanh Dự im lặng cười khẽ, cảm giác được cái bụng đang nhô lên của cô, trong ngực có cảm giác kỳ diệu. Phụ nữ nằm dưới thân hắn rất nhiều, gầy, đầy đặn, chị gái, nữ sinh, duy chỉ có... chưa từng cùng phụ nữ có thai...

Nghe nói phụ nữ có thai, bộ ngực đặc biệt to, rất mềm, Chu Thanh Dự híp mắt nhìn về phía ngực của Hứa Mạt.

Bà mẹ nó, đen như mực cái gì cũng không thấy!

Lục Tử Hoành đi tới bờ hổ, trông thấy dấu chân bên cạnh, còn có vết máu cách đó không xa, lập tức nổi điên lên, trong lòng hoảng sợ đến nỗi long trời lở đất.

"Hứa Mạt!"

Có phải cô bị thương hay không?! Lục Tử núi cũng không tìm được! Lục Tử Hoành hỏi bảo vệ cô thật tốt!!

Hoành quả thật muốn điên rồi, tìm cả nửa ngon hận muốn chết, đều là lỗi của anh, vì sao không

Hứa Mạt vừa nghe thấy âm thanh kia, lập tức kinh hãi, phát ra thanh âm ô ô, Chu Thanh Dự khản trương, một phen nắm mũi của Hứa Mạt. Miệng bị bịt, mũi cũng bị che, Hứa Mạt lần này thật đúng là hoàn toàn không thể phát ra âm thanh nào!

Hứa Mạt bị kim nén đến muốn tắt thở, không khí trong phổi nhanh chóng bị giảm bớt!

Chu Thanh Dự nắm mũi của Hứa Mạt, tháo băng keo ra, môi của Hứa Mạt được giải phóng, lập tức la lên, nhưng âm thanh còn chưa phát ra ngoài đã bị một đôi môi hút vào trong miệng.

Chu Thanh Dự hôn môi Hứa Mạt, truyền không khí cho cô.

Hứa Mạt kinh hãi, nhưng mũi bị nắm, miệng bị Chu Thanh Dự chặn lại, miệng hắn truyền không khí cho cô, cô vừa xấu hổ vừa giận, nhưng lại không thể làm gì được.

Lục Tử Hoành dọc theo đường nhỏ lao xuống núi, những người khác đang tìm kiếm bên kia thấy tình huống của Lục Tử Hoành như vậy, cũng theo sau ngay lập tức.

Người đã đi xa, Chu Thanh Dự cũng không nghĩ tới phải đứng lên. Trăng non như lưỡi liềm, hắn lưu luyến bụi hoa sớm thành thói quen, nhưng Hứa Mạt cho hắn cảm giác, thật kỳ diệu...

Hứa Mạt giãy dụa, nhưng lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng, cô không dám dùng sức quá. Chu Thanh Dự đắm chìm lưu luyến môi của cô. Cái này, làm sao bây giờ...

Hứa Mạt bỗng nhiên nghĩ tới một biện pháp!

Chu Thanh Dự đang chơi đùa trên môi của cô, bỗng ngạc nhiên cảm thấy, cô gái này vậy mà

đem cái lưỡi non mềm của mình đưa vào giữa miệng hắn. Chu Thanh Dự đối với mị lực và kỹ thuật hôn của mình từ trước đến giờ luôn rất tự tin, lập tức ngậm lấy cái lưỡi của cô, cùng truyền miên..

Cảm giác này, thật là đẹp...

Chu Thanh Dự lập tức hôn tới, nhưng đầu lưỡi bỗng nhiên truyền tới một trận đau nhức!

"A... Hừ... Cô cắn tôi!" Chu Thanh Dự cả giận nói.

"Anh tên khốn này! Ngay cả phụ nữ có thai mà cũng chiếm tiện nghi! Quả nhiên là chị em,

đều giống nhau!" Không biết xấu hổ. Hứa Mạt đem ba chữ sau nuốt vào trong bụng. Dầu gì hắn vừa mới cứu cô từ trong hố ra. Nhưng, vừa nghĩ tới hắn giấu cô đi, cơn giận lại từ từ bốc lên.

"Anh và chị anh cấu kết với nhau làm chuyện xấu? Anh có chỗ tốt gì! Nói!"

"Ai nha, đừng nổi giận, phụ nữ có thai đại nhân, tôi là tới cứu cô, nếu như cô có một chút sơ suất, truy cứu tới, không phải là liên qua tới chị của tôi sao, tôi là kịp thời đến ngăn cản bị kịch nha..."

Chu Thanh Dự gọi điện thoại chất vấn chị hắn, rốt cuộc hỏi được chút manh mối. Đúng như hắn nói, hắn không hi vọng phát sinh thảm kịch, hại chị hắn, lại hại cả... người phụ nữ mang thai phách lối này.

Lục Tử Hoành đuổi xuống núi, không tìm ra bóng dáng của Hứa Mạt. Anh thật sự là muốn phát điên rồi. Làm sao mà lại không tìm thấy chứ? Chẳng lẽ... còn đang ở trên núi? Lục Tử Hoành lại trở về đường cũ.

Chu Thanh Dự cũng là một người giáo hoạt, thay đổi phương hướng, ôm Hứa Mạt xuống núi, lái xe đến con phố mà bọn họ gặp lần đầu, ở khách sạn đó.

Lục Tử Hoành tìm không được, đang muốn gọi điện thoại cho Hứa Minh Sơn, để ông thông báo cho cảnh sát trước, đột nhiên nhận được một tin nhắn ngắn từ một số điện thoại lạ-----

"Vợ anh đang ở chỗ tôi, trên đường gặp phải, anh yên tâm. Sáng sớm mai sẽ đưa về."

Lục Tử Hoành mừng rỡ, sau đó lại cau mày. Là ai?

Lục Tử Hoành gọi tới số điện thoại này hết lần này tới lần khác, nhưng không ai bắt máy!

Lại tới một tin nhắn: "Tôi nói sáng mai đưa về là sáng mai đưa về, nửa đêm chơi đùa, tôi và vợ anh đều muốn ngủ."

Đều muốn "ngủ"?

"Mẹ nó!" Lục Tử Hoành văng tục một câu, làm Hường Tả bên cạnh sợ hết hồn. Lần đầu tiên nghe Lục Tử Hoành mắng chửi người, hai chữ này, khẩu khí này tương đối hung tàn!

Lục Tử Hoành gọi lại, đối phương bên kia dứt khoát tắt máy!

Lục Tử Hoành tức giận thờ hồn hển, một quyền đánh vào cái cây nhỏ bên cạnh, cánh tay to bị đánh đến nổi thân cây rắc một tiếng bị gãy.

Dã thú điên cuồng hét lên một tiếng, vang dội cả một vùng.

Rác rưởi! Tôi nhìn thấy anh nhất định sẽ xé xác anh!

Mấy người trong Hắc Long hội cùng đi chung đều giật mình. Lục Tử Hoành này, khi nóng giận thật đúng là dọa người!

Hứa Mạt mãi cho đến khi bị đưa đến quán bar phố cầu vòng vào trong khách sạn, vài bọt mồm mới được tháo ra.

"Tiểu tử thú vị cậu buông tôi ra!" Hứa Mạt bắt Chu Thanh Dự tháo dây trói trên cổ tay ra.

"Dạ dạ dạ bà bầu đại nhân." Chu Thanh Dự không để ý tháo sợi dây trên cổ tay Hứa Mạt ra.

Chu Thanh Dự mới vừa tháo dây trên tay Hứa Mạt ra, liền nghe "ba" một cái, trên mặt bị tát một bạt tay. Chu Thanh Dự nhất thời vừa tức vừa buồn cười, quả nhiên... chỉ có thể dùng mấy từ

"không còn gì để nói" để hình dung...

Chu Thanh Dự kéo căng nụ cười, cầm lên cánh tay bị siết đến đỏ lên của Hứa Mạt, "Đau không? Dùng sức đánh như vậy?"

"Cậu làm ơn biết xấu hổ chút được không?"

"Tôi có xấu hổ hay không, mặt cũng đã trên người tôi từ khi sinh ra tới giờ, tôi có không muốn, cũng không thay đổi được gì."

Hứa Mạt cau mày.

"Cậu không biết xấu hổ, thiên hạ không có ai sánh bằng, đặt ở trên người chị em các người, thật sự là không thể thích hợp hơn!" Hứa Mạt nói lời ác độc, không buông tha bất kỳ cơ hội nào đã kích hắn. Nhưng hết lần này tới lần khác Chu Thanh Dự chính là một người... không biết xấu hổ.

"Đúng vậy, nhưng tôi lại cảm thấy chị của tôi so với tôi càng không biết xấu hổ, lại còn nghĩ muốn cướp chồng cô, nhưng..." Chu Thanh Dự nhéo nhéo cằm của Hứa Mạt, bị Hứa Mạt không khách khí một phen đánh bay.

"Nhưng, hiện tại tôi cảm thấy, tôi so với chị tôi càng không biết xấu hổ, bởi vì tôi cư nhiên đối với "vợ" của "người chồng" đó sinh ra dục- vọng, hơn nữa còn là một..." Chu Thanh Dự trên dưới quan sát đánh giá Hứa Mạt, "Một người phụ nữ có thai... Tôi thật sự là không biết xấu hổ."

Hứa Mạt nghe hắn nói như vậy, ngay cả máng cũng máng không được! Quả nhiên không biết xấu hổ chính là vô địch! Ói ra máu!

"Được rồi, đừng giận nữa, chỉ là đùa thôi."

Hứa Mạt lúc này mới phát hiện trên cổ Chu Thanh Dự có vết thương, không sâu, nhưng chưa ngừng chảy máu, phụ nữ có thai như cô khi nhìn thấy máu là có chút như muốn nôn ra.

"Vết thương của cậu, không sao chứ..."

Trong miệng Chu Thanh Dự ngậm một miếng thuốc, ở trong túi móc móc, dường như muốn tìm bật lửa nhưng, trên thực tế không phải như vậy! Chu Thanh Dự ở trong túi quần tìm tìm, móc ra một cái gương nhỏ.

Hả? Hứa Mạt nếu như có mắt kiếng, vậy tuyệt đối đã bị rơi vỡ đầy đất rồi.

Chu Thanh Dự hướng về phía cái gương nhỏ nhìn vết thương trên cổ mình, chân mày khẽ nhíu lại, so với vừa rồi bị cô tát một bạt tay còn đau khổ, tức giận hơn.

"Chết tiệt, lớn tới như vậy đây là lần đầu tiên tôi bị thương đây... Phải làm sao bây giờ..."

Hứa Mạt nhìn hắn chăm chăm, quả thực muốn vịn tường mà ngã...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Hứa Mạt im lặng, không nói gì vì quá mệt mỏi mà hôn mê, giày vò lâu như vậy, lại vừa hoảng sợ, vừa bị trói, đã vượt qua sức chịu đựng của một người phụ nữ đang mang thai.

Hứa Mạt nằm trên giường, bị một loại ôn như vuốt ve trên chọc tỉnh lại, cổ tay và mắt cá chân bị lạnh, còn có chút đau...

"Làm sao lại tỉnh dậy? Tôi còn tưởng cô sẽ ngủ nhiều hơn một chút nữa chứ." Chu Thanh Dự vừa lau cổ tay cho Hứa Mạt vừa nói. Sợi dây ma sát, bị trầy nẩy chỗ, Chu Thanh Dự cẩn thận cầm khăn ẩm lau đi mấy chỗ máu và bụi dính với nhau.

"Quán trọ này rất tồi tàn, không có thuốc, chỉ có một chút rượu khử độc, kiên nhẫn một chút, sẽ hơi đau."

"Vậy sao cậu không tìm chỗ nào khá hơn một chút?"

"Hơn nữa đêm, đương nhiên phải tìm đại một chỗ." Dĩ nhiên không phải tùy tiện tìm. Chu Thanh Dự là người đàn ông thích lãng mạn, cố tình tìm chỗ lẩn tránh hắn và Hứa Mạt gặp nhau.

Hứa Mạt nhíu mày, cũng lười hỏi, thoải mái nằm hưởng thụ sự phục vụ của hắn, có người chân chó, có gì không tốt?

Hứa Mạt hí hóp mắt cẩn thận đánh giá Chu Thanh Dự. Người này và Chu Tĩnh Nhã lớn lên có vài phần giống nhau, mũi cao mắt sâu, da dẻ so với Lục Từ

Hoành hoi đen một chút, tôn lên nụ cười tà khí của hắn, luôn cảm thấy... Không phải là người tốt, cùng Lục Tử Hoành trầm ổn lạnh lùng chính trực cảm thấy không giống nhau.

Chu Thanh Dự nhẹ nhàng lau một lần những chỗ bị thương do gai đâm vào của Hứa Mạt, Hứa Mạt quan sát đánh giá hắn, ngược lại không chú ý tới đau đớn.

Chu Thanh Dự giờ phút này biểu tình không còn tà khí, hắn cúi đầu, nghiêm túc, tỉ mỉ lại cẩn thận bôi thuốc, hướng bên cạnh ngồi xuống. Hắn cũng đủ mệt, thầm nghĩ muốn trùm đầu đánh một giấc.

Hứa Mạt chân run lấy bầy, "Như vậy là xong rồi đó hả?"

Chu Thanh Dự cau mày, "Bằng không?"

Hứa Mạt tay đặt ở trên bụng, "Tôi đói bụng, con tôi cũng đói bụng. Hôm qua buổi tối còn chưa có ăn, đã bị chị cậu sai người khiêng đi."

Chu Thanh Dự nhếch mép một cái, biểu tình biến đổi, nhếch mày, "Cô muốn ăn cái gì..."

"Cháo mộc nhĩ đường phèn. Phải hâm nóng, không thể quá nóng, cũng không thể quá lạnh.

Ừ, ngoài ra thêm hai trái quýt, trung hòa một chút, không được quá ngọt."

"..." Chu Thanh Dự bất đắc dĩ, "Tiểu thư à, bây giờ là nửa đêm, tôi đi đâu mà tìm cháo cho cô chứ?"

"Đúng vậy, cậu nên đi đâu tìm chứ, chắc, hắn là không tìm được, đều đã đóng cửa rồi... Ừm, nếu không thì cậu tự làm một chút?"

"Cô! Không, bản đại thiếu gia kể từ khi sinh ra đến giờ chưa từng vào bếp."

- "Học tập những cái mới rất tốt, em trai của Chu Tĩnh Nhã à?" Hứa Mạt cố ý thêm mấy chữ

ở phía sau. Không muốn để cho tôi đi tố cáo chị cậu, cậu phải làm theo! Hứa Mạt tuôn ra lời nói

ác ý, cái người vô liêm sỉ này cũng dám ở trên núi làm mấy việc như vậy! Giống y hệt chị của hắn, chẳng biết xấu hổ, gắp soái ca mỹ nữ liền tiến công. Mấu chốt là mình còn là một phụ nữ có thai! Bất quá, như vậy chứng minh cô thật ra vẫn còn mị lực như trước nhỉ? Vừa nghĩ như thế, trong lòng thoáng cân bằng một chút.

Chu Thanh Dự nhích lại gần, "Muốn tôi làm cũng có thể, nhưng mà... Tôi muốn thương lượng một chuyện."

"Nói."

"Chuyện tối hôm qua chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, ok?"

"Không được! Tôi suýt chút nữa mạng cũng không còn, cậu muốn tôi làm thế nào bỏ qua cho chị cậu?"

"Động thủ không phải chị của tôi, là một người phụ nữ họ Từ." Chu Thanh Dự ngón tay vân vê bông tai, đặt ở trước mắt Hứa Mạt. Lúc hắn cùng Từ Tiểu Cẩn xung đột đã vuột ra.

"Của cô ta."

Chu Thanh Dự đem bông tai của Từ Tiểu Cẩn thả vòng lòng bàn tay của Hứa Mạt, cao thấp

đánh giá Hứa Mạt.

"Nhìn cô đáng thương như vậy, tôi sẽ miễn cưỡng giúp cô. Tôi lần đầu tiên... Cứ như vậy quang vinh dâng hiến cho cô."

Hứa Mạt hừ một tiếng.

"Lần đầu tiên của Chu tiên sinh thật sự là quá rẻ." "Quá rẻ? Lần đầu tiên còn không có giá trị?" "Cho tôi một lần cuối cùng, ok?"

Chu Thanh Dự hí mắt, dường như biết tông, lắc đầu nói:

"Phụ nữ có lòng tham, không đáng yêu."

Hứa Mạt mặc kệ hắn ba hoa, nhắm mắt không quan tâm

Chu Thanh Dự lại nửa đêm đến nhà khách đánh thức bà chủ, hỏi mượn phòng bếp.

Hơn nửa đêm, muốn nấu cháo mộc nhĩ đường phèn, quả thật không dễ học. Nhà khách lại không có mộc nhĩ!

Chu Thanh Dự đứng ở cửa phòng bếp, gãi đầu một cái, lúng túng...

Hứa Mạt lén lút chạy tới phía trước sảnh, gọi điện thoại cho Lục Tử Hoàn.

"Tử Hoàn..."

Đầu kia điện thoại yên lặng hai giây, tiếp theo chính là thanh âm ngạc nhiên xen lẫn kích động của Lục Tử Hoàn.

"Mạt? Mạt em có sao không?! Em ở chỗ nào! Có bị thương không?... Anh lập tức tới đón em..."

"..." Hứa Mạt trong lòng một hồi âm ập. Thanh âm Lục Tử Hoàn đang run rẩy, anh sợ, cô ít khi thấy anh sợ như vậy.

Chu Thanh Dự làm việc rất kiên trì, nếu không làm được sẽ thấy không thoải mái. Khi hần phí hết tâm tư, nhin một giờ, lấy súp và đặt chúng trong nước lạnh cho đến khi ôn hòa, bung vào phòng thì trong phòng đã không còn một bóng người.

Chu Thanh Dự đặt chén xuống, phòng vệ sinh, cửa sau thậm chí cả dưới giường cũng không thấy...

Không có người! Đi rồi?!

Chu Thanh Dự bực bội gãi đầu một cái. Hại tôi làm đi làm lại những hai tiếng!

Chu Thanh Dự đang cúi kính, thấy trên tủ đầu giường để mấy tờ một trăm nhân dân tệ và một tờ giấy----

"Tôi đi, gặp chị em các người thật là xui xẻo! Về phần có tố giác chị cậu hay không, tôi sẽ suy nghĩ lại, trở về khuyên nhủ chị cậu, chứ có đầu với tôi, cô ta không đầu lại đâu. Mạt khác, bốn trăm đồng này, 20 đồng ăn điểm tâm, 100 đồng đón xe, còn lại 280 đồng làm phí nhân công cùng phí tổn thất tinh thần, về phần vết thương trên cổ cậu, coi như cậu thay chị cậu bị đi, không tính trong đó!! Hứa Mạt!"

Chu Thanh Dự nắm chặt tờ giấy trắng mất tức giận. Nói cái gì dói bụng muốn ăn là cố ý đùa giỡn hấn! Lừa hấn, nhân cơ hội trốn đi!!

"Hứa Mạt!!"

Chu Thanh Dự giọng căm hận, ném tờ giấy xuống đất, đập một cước, khăn trương đi ra cửa,

đi ra vài bước lại quay trở lại, cầm bốn tram rồi đi.

"Tử Hoàn..." Hứa Mạt đem đầu chôn ở trong ngực của Lục Tử Hoàn, sống sót sau tai nạn, cô như tìm được bến cảng âm ập.

"Hứa Mạt, em có biết không, anh thiếu chút nữa nổi điên... Thiếu chút nữa thì phát cuồng..." Lục Tử Hoàn ôm Hứa Mạt thật chặt.

"Anh hứa sẽ không bao giờ để cho kẻ nào là hại em! Ai cũng không được!" Lục Tử Hoàn nhìn ánh mắt của Hứa Mạt, là kiên định, là tức giận.

Anh biết rõ Chu Tĩnh Nhã đối với Hứa Mạt có lòng thù địch, cũng biết, chuyện lần này cùng với người phụ nữ tên Từ Tiểu Cẩn đó có liên quan. Người của Hắc Long hội, am hiểu nhất chính là ăn cắp thông tin. Trước đó anh chỉ đứng nhìn, để mặc cho cô chơi đùa, nhưng anh cảm thấy, anh sai lầm rồi, mười phần sai lầm. Lòng người khó đoán, nhìn thì không có sơ hở, cũng khó tránh khỏi sẽ xảy ra vấn đề!

Hứa Mạt sờ sờ gò má của Lục Tử Hoàn, "Đừng lo lắng cho em, sau này sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa, em đảm bảo đây là lần cuối cùng, cho nên, để cho em giải quyết, được không? Chiến tranh của phụ nữ, em tự mình giải quyết."

"Không được! Anh không thể lại để cho em mạo hiểm. Làm hại em, anh sẽ đòi lại gấp

đôi..."

"Đừng, anh đòi lại, em không cảm thấy sáng khoái, em tự mình làm..."

Hứa Mạt cười, trong mắt lưu động một đợt sóng. Cái này, giống như cô lại quay về con người của mình ở kiếp trước vậy.

Không thể trách tôi, bản tính của tôi chính là "tốt bụng", "dịu dàng"...

Chu Tĩnh Nhã nhận được điện thoại của Chu Thanh Dự lúc nửa đêm Lục Tử Hoàn vậy mà tìm được người nhanh như vậy! Việc này không ngoài dự đoán của Chu Tĩnh Nhã. Đến tốt cùng là do năng lực làm việc của Từ Tiểu Cẩn kia quá thấp, hay là, Lục Tử Hoàn tìm người quá lợi hại? Làm sao có thể cứ như vậy lập tức biết người ở chỗ nào? Lại là vùng hoang dã nữa.

Kế tiếp, cô ta nên làm cái gì bây giờ? Từ Tiểu Cẩn có phải đã biết người đưa tư liệu là cô ta hay không?

Chu Tĩnh Nhã nhớ tới cuộc điện thoại không có ai trả lời đó...

Lúc Từ Tiểu Cẩn từ trên núi chạy xuống, lập tức trốn trở về phòng trọ nhỏ ở thành phố S. Chết tiệt, lại bị người bắt gặp! Không biết người đàn ông đó là ai! Từ Tiểu Cẩn suốt đêm thu thập hành lý, tính đi ra ngoài tị nạn.

Từ Tiểu Cần kéo hành lý, nghĩ lại dụng bóng đêm - nhanh chóng rời đi, vừa đi xuống lầu dưới, lại thay đổi chủ ý. Cô ta cứ đi như vậy, chẳng phải là có tật giật mình sao? Lúc đó trời tối như mực, có ai thấy ai, cần gì phải bỏ chạy.

Từ Tiểu Cần lại quay trở về nhà trọ nhỏ, lúc đầu Đỗ Khang gọi điện thoại đến cô ta không dám nhận, nhưng qua 2 ngày, cuối cùng sóng yên biển lặng, Từ Tiểu Cần an lòng không ít. Suy nghĩ kỹ lại mọi chuyện, lúc cô ta và người đàn ông đó gặp nhau cô ta đều che kín mặt, ăn mặc cũng là dựa theo cách ăn mặc của Chu Tĩnh Nhã, theo lý thuyết, sẽ không dễ dàng nhận ra cô ta...

Từ Tiểu Cần rút cuộc cũng lấy dũng khí, đồng ý hẹn hò với Đỗ Khang, đi ra ngoài. Đi xuống lầu dưới, nhưng lại thấy vài bóng người thoáng qua ở con đường đối diện. Vốn người đi đường trên vỉa hè là rất bình thường, nhưng mà mấy người kia vì sao thấy cô ta nhìn sang lại lén lút trốn

đi, giống như là có mưu đồ bất chính...

Từ Tiểu Cần ôm cánh tay, có chút thấp thỏm

- "Hi!" Đỗ Khang lái xe đến, dừng ở ven đường. "Tiểu Cần, lên xe đi, tôi dẫn em đi một chỗ..."

Từ Tiểu Cần nhanh chóng chui vô xe. Đỗ Khang đưa cô ta đi đến rạp hát Kim Sắc Niên Hoa, xem ca vũ kịch của vũ đoàn đến từ Pháp. Từ Tiểu Cần tâm tư hoàn toàn không ở trong đây.

Xem kịch xong rồi đi ăn, sau đó trò chuyện. Đỗ Khang vốn định đưa Từ Tiểu Cần về đến trước cửa nhà, nhưng Từ Tiểu Cần cự tuyệt, chỉ để cho hắn đưa đến dưới lầu, liền vẫy tay chào tạm biệt.

Từ Tiểu Cần đứng chờ thang máy ở lầu một, thang máy đang ở tầng 21, ngừng hồi lâu, rồi đến tầng 20, lại ngừng, tầng 19... Cứ như vậy ngừng 1 tầng xuống 1 tầng, đợi một hồi, dường như thang máy cũng không xuống nữa. Bên cạnh treo một cái bảng, đang sửa chữa.

Từ Tiểu Cần thờ hồn hển, ở lầu một, ban đêm không người, không khí âm u. Từ Tiểu Cần chợt nghe trong góc có tiếng hát, cô ta bị dọa sợ không nhẹ, luôn cảm thấy... Nơi đó có một đôi mắt đang nhìn cô ta chằm chằm.

Thang máy rút cuộc đi tới tầng 5, Từ Tiểu Cần cắn răng kiên trì, thang máy sắp tới rồi.

Nhưng thang máy đến tầng 5, lại đột nhiên không đi! Tầng lầu đó đèn báo thành "----"

- "La la la----" chỗ cua queo mờ tối lại là một hồi âm thanh u ám vang lên, Từ Tiểu Cần dồn sức nhấn nút "↑". Thang máy đã chết, không phản ứng chút nào.

Từ Tiểu Cần quay đầu chạy vào cầu thang bộ, chạy lên. Trong thang bộ trống trải chỉ có tiếng bước chân "phình phịch phình phịch" của cô ta, nhưng cô ta mới chạy đến lầu hai lầu ba, chợt nghe thấy dưới lầu cũng truyền tới một hồi tiếng bước chân, đột ngột vang trở lại!

Từ Tiểu Cần sợ hãi, liều mạng chạy một hồi lên tới lầu 11, thật sự chạy hết nổi rồi, tiếng bước chân dần dần không nghe thấy nữa, Từ Tiểu Cần không dám nghỉ lâu, tiếp tục đi lên, lúc lên tới tầng 26, mạng chỉ còn một nửa.

Lấy chìa khóa, mở cửa vào nhà, lập tức đóng cửa lại --- "Àm!"

Lần này, cuối cùng cũng an toàn!

Từ Tiểu Cần mệt mỏi ngã xuống giường.

Trời ạ! Vừa rồi hù chết cô ta. Bây giờ nghĩ lại, nhất định là cô ta suy nghĩ quá nhiều, nhất gan, vừa rồi nhất định là do ai đó vội vã chạy về nhà.

Từ Tiểu Cần ngã xuống giường, chân còn để dưới đất, nghỉ ngơi một chút, cảm thấy trên chân có một trận ẩm áp ẩm ướt...

Từ Tiểu Cần lập tức nhảy dựng!

Toàn bộ trên mặt đất đều là nước, là từ phòng vệ sinh chảy ra. Chuyện gì xảy ra?

Từ Tiểu Cần chợt mở cửa phòng vệ sinh. Bồn tắm bị đồ đầy nước, đang ồ ồ chảy tràn ra ngoài...

- "Ai! Ai đó!" Từ Tiểu Cần kinh hoàng kêu to, lấy can đảm tìm khắp nơi, ngăn tủ, dưới giường, sau rèm cửa sổ. Không có ai! Ngoại trừ cô ta, một người cũng không có!

Từ Tiểu Cần sợ hãi, lập đi lập lại kiểm tra rồi khóa cửa, khóa cửa sổ, mở đèn, sợ hãi đắp chăn lại run cầm cập.

Tất cả đều yên ổn, qua hơn 2 giờ, Từ Tiểu Cần dần dần yên lòng. Có thể là do lúc đi quên tắt nước.

Đúng lúc này, bỗng nhiên vang lên mấy tiếng gõ cửa dồn dập! Từ Tiểu Cần bị dọa sợ, lấy mền che đầu, không dám mở cửa!

Trời ạ... Từ Tiểu Cần nhớ tới đã từng xem qua... nghe qua những chuyện ma quỷ...

Từ Tiểu Cẩn bọc chân đến phát run.

Ngoài cửa.

"A Hồ, cậu như vậy quá là thất đức." Hường Tả mang đôi dép lê to nhỏ giọng chỉ trích A Hồ. Vừa rồi tiếng bước chân "phình phịch phình phịch" đó phần lớn là do công của đôi dép lê hần đang mang.

"Hường Tả, anh không biết, việc này so với việc đánh người mắng chửi người hiệu quả hơn nhiều, còn không phạm pháp nữa."

"Xã hội đen còn nói cái gì pháp..." Hường Tả nói thầm.

"Tôi là trong sạch, chưa từng làm qua chuyện thương thiên hại lý, trước đây đều là giúp người ta đòi nợ, coi như là giúp người..." A Hồ nhỏ giọng giải thích.

Được rồi được rồi, giày vò tới nửa đêm, tôi xem chắc là tối nay cô ta không ngủ yên giấc... Hắc hắc..." Hường Tả ngáp một cái, "Chúng ta kết thúc công việc thôi, sáng mai còn phải báo cái cho Đại tiểu thư nữa..."

"Được rồi..."

A Hồ móc ra một cái lon nhỏ, bên trong có máu đỏ đỏ.

"Gi vậy?"

"Máu gà."

A Hồ nhỏ hai giọt ở trước cửa, thoạt nhìn hết sức quý dị. Hường Tả quan sát A Hồ từ trên xuống dưới, tiểu tử này, sau này phải để ý chút, không thể lại tùy tiện sai bảo hần, nếu mà chọc giận hần...

Chu Tinh Nhã mấy ngày nay phòng bị cao độ, nhưng không nghĩ tới Hứa Mạt lại không có động tĩnh gì. Ngẫm lại, cho dù Hứa Mạt biết cô ta cũng tham dự trong đó, đoán chừng cô cũng không dám làm càn. Dù sao Chu Tinh Nhã cô ta cũng không phải vô danh.

Chu Tinh Nhã tối qua trong vòng một đêm đã có một hạt đậu nhỏ nổi lên trán, bị chọc tức đến phát hỏa! Nói cho cô ta một mặt tiền cửa hàng hoàng kim có vị trí tốt, kết quả lại phân cho cô ta vị trí bên cạnh nhà vệ sinh kia!

Chu Tinh Nhã xé chiều hôm qua tìm Hứa Mạt, kết quả được cho hay Hứa Mạt đã về nhà nghỉ ngơi, tìm những người khác, họ đều rồi rít nói không làm được----"Chủ tịch đã nói, tôi rất thích sản phẩm của "Julie&R", nhất định phải làm cho nó ngày càng phát triển và trở thành thương hiệu cao cấp, vì vậy, tất cả mọi thứ phải báo cáo rõ ràng cho tôi rồi mới được tiến hành!"

Chủ tịch! Chủ tịch! Làm cái gì cũng phải chủ tịch, chủ tịch thì sao, Hứa Mạt cả ngày cứ nhìn chăm chăm vào cô ta làm gì?!

Chu Tinh Nhã hận nghiêng răng nghiêng lợi, sáng sớm hôm nay lại chạy tới!

Việc này nhất định phải giải quyết rõ ràng!

Hứa Mạt hiện tại đổi thành mỗi tuần vào chiều thứ 2 và thứ 6 ở tập đoàn. Chu Tinh Nhã hùng hùng hổ hổ xuất hiện ở cửa phòng Hứa Mạt.

- "Hứa chủ tịch! Cô nói muốn mở rộng "Julie&R", chính là mở rộng như vậy?!!"

Chu Tinh Nhã đem một cái váy ném tới trước mặt Hứa Mạt, lập tức bay tới một trần huân hương nhàn nhạt... Là, huân hương dùng trong toilet.

"Chính cô ngửi xem! Hơn mười ngàn cái váy liền áo, tất cả đều có mùi toilet, bán như thế nào?! Há?" Chu Tinh Nhã giận đến phát run.

"Hứa chủ tịch, cô còn nói là "mặt tiền cửa hàng hoàng kim" hả, mọi người đều nghe, cô như vậy là lật lọng, không sợ bị mọi người chê cười sao!"

Hứa Mạt chán ghét đẩy mấy cái váy qua bên cạnh, "Tôi cam đoan là chỗ đó nha, mặt tiền cửa hàng "hoàng kim", hoàng kim, Chu tiểu thư hai mươi mốt tuổi, theo như tuổi tác tôi còn nên gọi cô một tiếng chị, ngay cả ý nghĩa của từ "hoàng kim" cũng không hiểu?"

"Há? Hoàng kim còn có thể có ý gì?" Chu Tinh Nhã không phản ứng kịp.

"Vàng trong cơ thể con người... Cũng có thể gọi là bàn long cao." Hứa Mạt nghiêm túc nói.

Chu Tinh Nhã suy nghĩ một chút, bỗng nhèn sáng tỏ! "Hoàng kim"... quý danh...

"Cô!" Chu Tinh Nhã nổi đóa, "Hứa Mạt cô đây là khinh người quá đáng, lợi dụng việc công để báo thù riêng!"

Hứa Mạt nhẹ nhàng đẩy ngón tay Chu Tinh Nhã đang chỉ vào mình, cười nói, "Chu tổng, cô không thể nói xấu tôi, trong buổi họp tôi đều nói rõ, mặt tiền cửa hàng "hoàng kim", mặt tiền cửa hàng "hoàng kim", cô lúc ấy cũng gật đầu đồng ý, hiện tại cô lại hùng hùng hổ hổ đến đây chất vấn tôi, cô vậy mà lại

lật lọng..."

"Chu tổng, việc đàm phán buôn bán này, phải cẩn thận, cô nên xem xét kỹ, trên hiệp nghị có viết rõ ràng, cô lại không nhìn thấy, điều này có thể trách ai, hả?"

Lúc Chu Tĩnh Nhã xem hiệp nghị thì nhận được điện thoại, là chuyện bên kia của Từ Tiểu Cần, lúc đó cũng liền khinh thường, không có chú ý nhìn kỹ. Nói cho cùng, cô ta cũng có trách nhiệm.

"Tốt, Rất tốt! Hứa Mạt, cô nhớ kỹ cho tôi." Chu Tĩnh Nhã oán hận nói.

"Chu tổng, cô không cần cái váy hả?" Hứa Mạt gọi Chu Tĩnh Nhã lại.

Chu Tĩnh Nhã cũng không quay đầu lại, chỉ sợ nhìn thấy Hứa Mạt một lần nữa lại muốn chửi ầm lên, "Tặng cho cô!"

Hứa Mạt kêu một trợ lý đợi ở cửa, "Tiểu Lâm, vào đây một chút."

Trợ lý Tiểu Lâm đi vào, cung kính lấy lòng, "Đại tiểu thư có gì phân phó?"

- "Cái váy này vừa vận Chu tổng đem đến, tôi thấy chế tác cùng vật liệu không tệ, cái khăn của dì Tần lâu rồi không thay, cũng nên đổi cái mới, cầm đi..."

Chu Tĩnh Nhã vừa đi tới cửa, vừa nghe, quả thật là tức muốn chết.

"Cô!!"

"Tôi?" Hứa Mạt vô tội hỏi.

"Hừ, chờ xem." Chu Tĩnh Nhã nổi giận đùng đùng đi ra cửa, vừa vận dụng vào người bùng cả phê đang đi vào, cả phê nóng hổi bắn vào cả người.

"Chu tổng, cô mới nói 'chờ xem', đi như thế nào lại không nhìn một chút vậy?" Hứa Mạt cất lời, Tiểu Lâm nhin không được cười ra tiếng.

Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng!! Chu Tĩnh Nhã tức giận không ngừng.

"Hứa Mạt, từ nhỏ tới lớn chưa từng có người nào có dũng khí đối với tôi như vậy, tôi nếu không báo đáp cô thật tốt, tôi sẽ không mang họ Chu."

Tiểu Lâm bị khí thế cùng lời nói của Chu Tĩnh Nhã hù sợ. Tĩnh Nhã này của là một đại tiểu thư nha, tiểu thư bọn họ cùng Chu Tĩnh Nhã tiểu thư. Chỉ sợ... Sau này...

Hứa Mạt gật gật đầu. "Trước giờ không ai dám, hiện tại có. Chu đại tiểu thư?"

- "Hừ!" Chu Tĩnh Nhã toàn thân nhếch nhác, giận đùng đùng đi. Thời gian còn dài! Xem ai trừng trị ai!

Thời gian còn dài, đúng vậy, Hứa Mạt cũng nghĩ như vậy. Chỉ có điều, cô cũng không tính từ từ kéo dài, trước khi sinh, cô phải thu thập xong hai người phụ nữ này. Tránh cho đến lúc đó, có đứa nhỏ lại không giải quyết được.

text_ rA

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

"Chị, em cho rằng.. Chị nên dừng lại, bằng không cuối cùng sẽ lãng phí tuổi thanh xuân của chị." Chu Thanh Dự nhảm chán một lần lại một lần bật mở cái bật lửa, ngọn lửa vừa cháy lên, lại dập tắt.

Chu Tĩnh Nhã chậm rãi đánh đàn dương cầm, tiết tấu thư giãn.

"Chị một khi coi trọng cái gì đó, chưa bao giờ không có được."

"Tình cảm không phải là một món đồ." Chu Thanh Dự nói xong chợt cảm thấy buồn cười, "Quên đi, khuyên cũng không khuyên được chị, chúc chị may mắn vậy, nếu như đến lúc đó chị cướp được Lục Từ Hoành, như vậy, hai vợ chồng bọn họ lại có thể sum họp ở Chu gia nhà ta."

Đàn dương cầm đột nhiên bị lỡ nhịp. Chu Tĩnh Nhã nghiêng đầu qua-----

"Cậu nói đùa sao!"

Chu Thanh Dự nhún nhún vai. "Ai biết được."

"Cậu sớm chết tâm đi!"

Chu Thanh Dự cười ha hả, "Xem xem chị bị dọa sợ kìa." Nhìn đồng hồ đeo tay một cái. "Ôi! Năm giờ rưỡi rồi, bị trễ hẹn với hoa khôi của khoa nghệ thuật rồi."

Chu Tinh Nhã "chặc" một tiếng, "Chị thấy cậu đừng nên mở công ty cho vay, nên mở... công ty giải trí, đem cậu giao cho những mỹ nữ vừa bước vào nghề."

Chu Thanh Dự vội vàng đi ra cửa, trước khi đi không quên cười đều một cái:

"Chỉ có chị mới hiểu em, em đi đây, bye~~~~"

Chu Tinh Nhã khoanh tay nhìn em trai đi ra cửa, nhớ tới mấy ngày trước Lục Tử Hoàn hẹn cô ta ra ngoài, nói với cô ta, "Tinh Nhã, tôi rất cảm kích cô lúc ở Canada đã chăm sóc cho tôi. Tâm ý của cô tôi rất rõ, nhưng tôi đã có vợ, có gia đình, cho nên, tôi chỉ có thể xin lỗi. Mặt khác, tôi không hy vọng vợ của tôi lại có bất kỳ sơ xuất gì, bằng không..."

Lục Tử Hoàn khi nói rất khách khí, nhưng nói xong lời cuối cùng, giọng nói và ánh mắt lại rất lạnh nhạt, lạnh như băng. Chu Tinh Nhã hồi tưởng lại, cảm thấy rung mình, nhưng lại không cam tâm. Cô ta thích đàn ông có khí phách như vậy, nếu như chiếm được anh, hôm nay đối với Hứa Mạt che chở, bảo vệ như vậy, tương lai anh cũng sẽ đối xử với cô ta như vậy hoặc còn hơn cả thế.

Hạnh phúc cần tự chính mình tranh thủ, cả đời chỉ có một lần, không sống vì mình một lần, vậy sao được.

****

Chu Thanh Dự suy nghĩ một chút. Cảm thấy bản thân mình trước đây thật sự rất ngu xuẩn, làm sao lại phạm phải những sai lầm đó chứ? Đối xử với người đàn ông Lục Tử Hoàn phi phạm như vậy, hãm hại, xúc phạm Hứa Mạt, đúng là không thể thực hiện được...

Chẳng những không nên hãm hại, đối lại nên đối xử tốt với cô, đối với cả nhà của cô đều tốt.

....

Chu Tinh Nhã suy nghĩ thông suốt, tâm tình rất tốt. Hôm nay là chiều thứ bảy, có chút nhàn chán, buổi tối làm cái gì đây?

Chu Tinh Nhã mở danh bạ điện thoại, tìm được số điện thoại của Sở Nam.

....

Trong phòng ngủ ở Sở gia, Lưu Thi Ngừ đang xếp từng bộ từng bộ quần áo của em bé, màu hồng phấn, màu xanh, chấm bi, nơ con bướm... đều là phong cách dễ thương, ấm áp, mềm mại.

Sở Nam đứng ở một bên, coi đồng hồ đeo tay, tháo cà vạt. Có một chi nhánh bán thực phẩm quá đắt, bị khách hàng khiếu nại tới chỗ báo chí, Sở Nam hai ngày nay đều vì chuyện này mà bồn bả.

Từ ngày hôm đó trở về từ chỗ yến tiệc, Sở Nam cũng không liếc nhìn cô một cái, hần rất ít khi ở nhà. Hần tựa hồ luôn bề bộn nhiều việc, mỗi khi có tiếng chuông điện thoại đặc biệt đó gọi tới, hần sẽ lấy tốc độ nhanh nhất nhận điện, sau đó vội vàng ra ngoài. Lưu Thi Ngừ biết, chồng cô muốn đi gặp mình nguyệt trong lòng của hần.

"Tối nay anh không đi ra ngoài sao?" Lưu Thi Ngừ ngồi ở bên mép giường, sửa sang lại quần áo, cẩn thận liếc nhìn Sở Nam một cái.

"Ừ" Thanh âm của Sở Nam vẫn không có nhiệt tình, nhưng cũng không có lạnh lùng như trước đây.

Gần đây Lưu Thi Ngừ luôn nghĩ, có phải hần hối hận không? Hối hận vì nhất thời xúc động, hối hận vì bị gia đình áp lực, nên cưới cô? Chỉ tiếc, hối hận cũng đã không kịp rồi. Cô đã có thai con của hần...

"Những bộ quần áo trẻ con này là ai đưa tới?" Sở Nam lấy một bộ nhìn.

"Là cô em đưa tới, kiểu dáng con trai, con gái đều có." Lưu Thi Ngừ thấy hiếm khi chồng mình háng hái như vậy, trong lòng lại dấy lên hi vọng. "Anh nhìn xem, cái này phòng chừng rất vừa vặn, mấy món kia có lẽ hơi lớn, lúc con mấy tháng mới có thể mặc. Vải dệt cũng hơi thô, vẫn là phải mua thêm nữa." Lưu Thi Ngừ lăm bầm, Sở Nam không có hứng thú nghe cô nói những chuyện này.

Sở Nam nhìn thoáng quá cái bụng hơi to của vợ mình, "Tôi cùng em đi mua."

Lưu Thi Ngừ nhìn khuôn mặt của chồng mình, vui mừng, trong lòng vừa lạnh lẽo lại chảy qua một chút hi vọng xen lẫn ấm áp.

"Dạ."

Sở Nam lái xe chờ vợ đi đến cửa hàng bán đồ dùng trẻ em mua một ít đồ, dọc theo đường đi đều im lặng, không nói gì. Lư Thi Ngữ nói hai câu, cũng không biết nói cái gì, đành im lặng.

Đường như tối nay Sở Nam thật sự rất rảnh, Lư Thi Ngữ vẫn là lần đầu tiên cùng hắn đi dạo cửa hàng như thế này. Hai người bọn họ lấy nhau, tựa như một loại trao đổi, một loại giao ước, cũng không phải "ước định" của tình yêu.

Đi đến một gian hàng, Lư Thi Ngữ nhìn không được nhìn thoáng qua quần áo trong cửa hàng, ánh mắt dừng lại trên trang phục đang mặc trên người của người mẫu, kiểu dáng đơn giản lại tinh xảo, nhìn vào cũng biết giá cả không rẻ.

Sở Nam nhìn thoáng qua trang phục trên người người mẫu, phong cách này chính là loại mà Chu Tĩnh Nhã thích, lại liếc mắt nhìn vợ của mình, mặc váy cotton dành cho phụ nữ mang thai, tóc xõa sau ót, vài tia rũ xuống bên tai, sạch sẽ, bình thường, lộ ra một.... vẻ đẹp tự nhiên. Trước đó hắn chọn trúng cô, cũng là vì loại cảm giác này...

Sở Nam nhớ lại Chu Tĩnh Nhã, nếu như cô ấy thấy bộ đồ này, nhất định ánh mắt không phải như thế...

"Thích thì mua đi." Sở Nam nói.

Lư Thi Ngữ nói không cần, Sở Nam vẫn cố chấp mua, hiện tại vóc dáng cô như thế này, có mặc cũng không vừa.

Sở Nam đưa cô tới một cửa hàng độc quyền chuyên bán đồ dành cho phụ nữ có thai, để cho cô thử quần áo, một lúc liền mua hơn mười món, đã vậy còn để cho cô tiếp tục thử nữa.

Lư Thi Ngữ ở phòng thử đồ thay đổi một cái váy khác, vui vẻ đi ra---

"A Nam, anh xem..."

Ngẩng đầu mới phát hiện, người đàn ông đó không có ở trên ghế sofa rồi.

"Sở tiên sinh vừa mới trả tiền, nói mình đi trước. bà Sở có muốn tiếp tục thử không?"

"À, không cần..."

Lư Thi Ngữ một mình đi ra khỏi cửa hàng, không hề gọi điện thoại cho Sở Nam. Đột nhiên rời đi như vậy, chỉ có thể là bởi vì người phụ nữ đó, còn có thể là nguyên nhân gì đây.

Điện thoại đi động reo, người gọi tới, là Sở Nam. "Tôi có việc gấp, cô tự mình trở về đi."

"Việc gấp, là vội vã đi gặp Chu Tĩnh Nhã sao?" Lư Thi Ngữ.

Đầu bên kia điện thoại im lặng, sau đó là một giọng nói lạnh lẽo-----

"Chuyện của tôi cô bớt can thiệp vào, tôi không muốn lại một lần nữa nghe thấy tên Nhã Nhã từ trong miệng của cô. Cô bắt quá chi là một người đàn bà tôi lấy về để sinh con, không có tư cách quản những chuyện này.

Nhã Nhã....

"Xin lỗi, em... đã biết."

Lư Thi Ngữ không có rơi lệ, tự giấu hừ lạnh một tiếng, ưỡn cái bụng đang mai thai, cầm quần áo đã mua đi tới ven đường đón xe về nhà.

****

Cửa hàng gốm sứ của Lục Tử Hoành rốt cuộc đã mở chính nhánh, cửa hàng thứ hai hôm nay chính thức khai trương. Mời nhân viên cửa hàng cùng cửa hàng trưởng, hai vợ chồng thật vui vẻ xử lý mọi chuyện cả trong lẫn ngoài, lại cùng nhau trông nom việc nhà.

Trên đường trở về, Lục Tử Hoành nhưng lại có chút buồn bực, không vui hồi lâu, mới hỏi:

"Mạt, em cùng Chu Thanh Dự... quen biết rất lâu rồi sao?"

"Hình như trước kia có gặp một lần, nhưng em không nhớ rõ lắm."

"Người đàn ông đó không phải là người tốt, em nên cách xa hắn ra." Lục Tử Hoành vừa nói, từ trong gương liếc nhìn phản ứng của Hứa Mạt.

Hứa Mạt âm thầm buồn cười, có ý nói đùa, "Em cảm thấy hắn thật không tệ, tính tình nhiệt tình lại thành thật, em rất thích."

Xe chợt dừng lại, Lục Tử Hoàn xoay người bắt lấy hai cánh tay của Hứa Mạt, về mặt ghen tị, nghiêm túc, "Mạt, em là nghiêm túc sao? Em thích hắn?"

"Ừ, đúng vậy, hắn là mẫu người em thích, anh biết mà." Hứa Mạt gật đầu. Đón tuần bên ngoài mà nói, loại hình như Chu Thanh Dục cùng Giang Dịch Thần có chút giống nhau, đúng là loại hình mà Hứa Mạt thích, đương nhiên về cá tính thì hai người chênh lệch rất nhiều.

"Anh đây thì sao hả?"

"Anh..." Hứa Mạt không có trực tiếp làm đánh giá, "...Em thích hắn mang một chút hỗn tạp như vậy."

"Em nói, em thích hắn?" Nên sớm nghĩ tới. Anh muốn truy cứu chuyện đêm hôm đó, Hứa Mạt lại nói không cần, là sợ liên lụy đến Chu Thanh Dục sao.

Hứa Mạt thấy trong mắt Lục Tử Hoàn có thất vọng cùng đau lòng, cảm thấy không nên trêu chọc anh nữa.

"Em nói đùa anh thôi mà."

"Một chút cũng không buồn cười." Lục Tử Hoàn cuối cùng tức giận. Hứa Mạt dỗ một đường cũng không làm khuôn mặt thối của anh biến mất.

Ban đêm, Hứa Mạt và Lục Tử Hoàn cùng ngủ ở trên một cái giường, Lục Tử Hoàn cũng không có ôm cô giống như mọi lần. Hứa Mạt đành phải xuất ra đôn sát thủ---

"Anh giấu diếm em nhiều chuyện như vậy, em chưa từng có sắc mặt như thế, anh còn lý luận?"

Lục Tử Hoàn nghe vậy, sau lưng cứng đờ. "Không có nha, Mạt."

"Chuyện của Hắc Long hội, em đã biết rồi." Hứa Mạt nghiêm mặt, "Tử Hoàn, em không hi vọng anh dính líu tới hắc bang, anh biết không? Không, không phải là không hi vọng, là không được phép. Việc đó sẽ hại anh, Hắc Long hội đã hại anh một lần rồi..."

"Cái gì một lần?"

Hứa Mạt phản ứng kịp, cô không cẩn thận nhắc tới chuyện của đời trước. Kiếp trước, Lục Tử Hoàn không trở về Tiểu gia nhận tổ quy tông, mà vào Hắc Long hội, một đường chém giết, làm lão đại, tuy rằng thể lực mạnh, anh lăn lộn ở hai giới hắc bạch, nhưng trong lòng anh có bao nhiêu chán ghét chính mình, cuộc sống có bao nhiêu chỗ tối tăm, Hứa Mạt cùng anh chung sống với nhau nhiều năm như vậy, cô rất rõ, bắt quá...

"Không có gì, tóm lại, hứa với em, cách xa Hắc Long hội, tuyệt đối không được có bất kỳ dính dáng gì!"

"Được, anh hứa với em." Lục Tử Hoàn không nói nhiều lời, nhẹ nhàng đem hai tay của vợ để ở trên ngực. Nhưng mà, hiện tại đã có liên quan, muốn hoàn toàn thoát khỏi không phải chuyện dễ dàng. Muốn hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của Hắc Long hội, chỉ có anh phải trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn nữa!

Hắc Long hội, một ngày nào đó tao sẽ tiêu diệt mày...

Lục Tử Hoàn ở trong lòng tự nhủ.

Chu Tinh Nhã thái độ đối với Hứa Mạt đột nhiên thay đổi, trước mặt sau lưng đều gọi Hứa chủ tịch, đặc biệt hào phóng. Đối với mọi người trên dưới của tập đoàn đều rất lễ phép, gặp mặt ân cần thăm hỏi, quen thuộc đến mức mỗi lần tới đều đưa một phần lễ vật.

Mới đầu tất cả mọi người nói Chu Tinh Nhã không phải nịnh bợ, mà chỉ là một người chu đáo, là một người có phẩm chất tốt.

Mọi người ở tập đoàn Long Khoa đối với Chu Tinh Nhã càng ngày càng tốt. Chu Tinh Nhã vài lần gặp Lục Tử Hoàn, cũng là thái độ lễ độ, nên chào hỏi thì chào hỏi, hoàn toàn không quá quyết si mê. Mọi người trên dưới, đều nói lần này Tinh Nhã đã bỏ qua chuyện trước kia, hồi cái để làm người mới, là một người tốt.

Đương nhiên, trong đám người này không bao gồm một người, đó là Hứa Mạt.

Tốt lắm Chu Tinh Nhã, lại có âm mưu khác. Cô lấy lui làm tiến, tôi liền án binh bất động, hưởng thụ "sự ân cần" của cô thôi.

4">Tlsw

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Nửa đêm, Từ Tiểu Cẩn đang ngủ, mơ hồ nghe thấy có tiếng động ở cửa, đứng dậy nhìn lại không có gì cả. Mấy đêm ngủ không ngon, cô ta thật sự rất mệt mỏi, ngủ mê mệt, nhưng lại giật mình tỉnh giấc vì nghe thấy tiếng cười phát ra từ tivi! Sau khi tỉnh lại lại nghe thấy thanh âm nấu nước của ấm điện! Nước sôi, tiếng động ừng ực phát ra, đặc biệt quý đi!

"Ai! Ai đó!" Từ Tiểu Cẩn vừa sợ lại vừa tức giận, từ trên giường nhảy xuống, đi kiểm tra cửa, lại nghe thấy hai tiếng răng rắc----

Nguy rồi! Khóa trái, cô ta bị khóa trái ở bên trong!

Chuyện quý đi như vậy mỗi ngày đều gặp phải, trời ạ! Từ Tiểu Cẩn hai mắt đỏ ngầu, bắt đầu hoảng sợ mọi thứ chung quanh, nhiều ngày không ngủ, mắt nhìn mọi thứ đều mờ mờ ảo ảo.

Là Lưu Lạc Bằng, nhất định là oan hồn chết oan của Lưu Lạc Bằng trở về báo thù lấy mạng!

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh Lưu Lạc Bằng chết đột ngột... Trên đất đầy máu, dao nhọn, ánh mắt dữ tợn!

"A...a...a...a!!!!" Từ Tiểu Cẩn kêu lên đầy sợ hãi, xông tới cầm điện thoại di động lên, toàn thân đều run rẩy, nhấn gọi mấy lần đều không gọi được. Từ Tiểu Cẩn gọi cho Đỗ Khang.

"Cứu tôi, mau cứu tôi..." Từ Tiểu Cẩn hoảng hốt, kèm theo tiếng khóc nức nở.

"Làm sao vậy Tiểu Cẩn! Em ở chỗ nào!"

Từ Tiểu Cẩn tê liệt ngã xuống đất, nhìn mọi thứ xung quanh sợ hãi đến cực hạn.

"Mau cứu tôi... Mau cứu tôi... Mau cứu tôi... Cứu tôi..." Một lần lại một lần.

****

So với bên phía Từ Tiểu Cẩn kinh hồn bạt vía, Hứa Mạt thì đang thong dong tự tại, ở trong vườn tưới hoa.

Hướng Tả gọi điện thoại đến.

"Tiểu thư, Từ Tiểu Cẩn bị dọa sợ đến điên rồi, A Hồ mở khóa thật là lợi hại, cái cửa đó khóa cùng không khóa đối với hắn mà nói đều giống nhau!" Ý tại ngôn ngoại của Hướng Tả là: Người này thật đáng sợ, phải đề phòng nha! Ngộ nhớ thành kẻ trộm chuyên nghiệp....

"Ừ, đã biết, các anh lại tiếp tục làm đi..."

"Dạ." Hướng Tả dừng một chút, "Chỉ có điều, hiện tại làm tiếp không được tốt lắm, nửa đêm hôm qua cô ta đi theo một người đàn ông rồi."

"Đi theo một người đàn ông?"

"Dạ, người đàn ông đó về mặt quang minh chính đại, không giống như là loại người cấu kết làm việc xấu, bắt quá nhìn người không thể nhìn bề ngoài, tôi đi điều tra một chút." Hướng Tả tự

đắc, lần này hắn thật là có mắt, chủ động đề nghị.

"Đề cho A Hồ và Lý Trường An đi, bọn họ là người trong nghề."

"Dạ, dạ, đại tiểu thư."

Hứa Mạt và Lục Từ Hoành dời đến một căn nhà gần bệnh viện thành phố, Lục Từ Hoành thật sự rất bận, nhà ở đây gần chỗ làm. Lý Tinh Tinh đi theo tới đây, ba người A Tả hàng ngày cũng thường lui tới.

Hai ngày này, Hứa Mạt tìm những người bạn trước đây tụ họp, nhưng thật ra cũng không có chuyện gì đặc biệt. Lục Từ Hoành hai ngày nay bận rộn như con quay, trở về còn phải tiếp tục xem này nọ đến nửa đêm, nằm xuống liền ngủ. Ngày thứ hai, khi Hứa Mạt tỉnh lại, anh đã đi rồi.

Hứa Mạt nhìn tờ giấy ghi chú tình yêu dán ở đầu giường----"Hôm nay có mưa, đi ra ngoài nhớ mang theo áo khoác. Mặt khác, không được đi một mình, ba người A Hồ bọn họ, ít nhất phải có người đi theo. Từ Hoành."

Hứa Mạt tùy tiện lật một xấp tài liệu để ở trên bàn, đều là liên quan đến ngành y học, "Nhìn lại hành trình giới y học mười năm gần đây", "Hướng dẫn đầu tư vào bệnh viện", "Tổng kết khái quát về ngành kinh tế của Harvard" cùng với một ít tự liệu về các công ty, tiếng Anh, tiếng Trung đều có, những điểm trọng yếu đều dùng bút khoanh lại.

Hứa Mạt sờ sờ những bản phác họa. Cho dù thông minh đến đâu đi chăng nữa cũng cần phải nỗ lực, không có vát vũa, thì làm sao có thể thu hoạch được thành tựu. Hứa Mạt trong lòng một hồi cảm thán, vui vẻ.

Hứa Mạt hôm nay không dự định đi ra ngoài, lại không nghĩ rằng, có một người khách không mời mà đến---Giang Đông Linh.

"Chị dâu... Hứa Mạt."

"Thật là hiếm thấy nha, Đông Linh, đến đây ngồi."

"Dạ." Giang Đông Linh cười, ngồi xuống sofa bên cạnh Hứa Mạt, kéo tay cô. Cô cũng mang thai, bụng rất rõ ràng, lúc trước bởi vì có thai, mới vội vàng kết hôn.

Mấy tháng không thấy, Giang Đông Linh mặt mày thành thực không ít, nhưng dưới mí mắt lại có một chút quần thâm.

"Gần đây có khỏe không?" Hứa Mạt hỏi Giang Đông Linh. Nghĩ tới Giang Đông Linh, Lý

Lộc Cát và người tình của hắn ta, trong lòng Hứa Mạt thờ dài. Mỗi người đều có số mạng của mình, đều là con đường mình đã chọn, có thể trách ai được.

"Cũng tạm được..." Ba chữ, nói vô cùng khổ sở.

"Chồng em đối xử với em tốt không?"

Hứa Mạt vừa hỏi, vẻ thoải mái Giang Đông Linh cố gắng duy trì liền hoàn toàn sụp đổ, nước mắt tuôn trào.

"Hứa Mạt... Em.. Em cảm thấy cuộc hôn nhân này không có cách nào tiếp tục được nữa. Tên cận bã Lý Lộc Cát đó, ở bên ngoài có tình nhân... Em chất vấn hắn, hắn lại nói cái bộ dạng bây giờ của em, không thỏa mãn được "đòi hỏi" của hắn, đi ra ngoài tìm phụ nữ không có gì là sai cả..."

Giang Đông Linh khóc không thành tiếng, ở Giang gia, cô không thể trở về khóc lóc kể lể, ban đầu là do cô cố chấp muốn gả cho Lý Lộc Cát, ai khuyên cũng không nghe, hiện tại "tự mình gánh chịu", cô sợ mất thể diện, không có mặt mũi nói cho người khác biết. Chẳng những không dám nói, trước mặt người khác, vì tự ái của mình, còn muốn giả bộ làm ra bộ dạng gia đình hạnh phúc.

Ngâm bồ hòn làm ngọt, có khổ không nói ra được. Cho nên hôm nay cô mới nhớ tới tìm đến Hứa Mạt, chưa xót trong lòng cô, phải tìm một người để nói ra, nếu không cô sẽ điên mất.

Hứa Mạt nghe đủ loại hoa tâm của Lý Lộc Cát, bạc tình, không khỏi nghĩ tới Lục Tử Hoàn. Cái loại "đòi hỏi" của Lục Tử Hoàn, đủ loại quần quýt si mê, giống như đứa trẻ đòi kẹo vậy. Mỗi lần hai người bọn họ thân mật xong, Hứa Mạt tùy tiện khen anh vài câu, cũng có thể làm cho anh vui vẻ cả buổi sáng.

"Đông Linh, em bây giờ cứ coi hắn như người ngoài, không quen biết, hắn yêu ai tìm ai mặc kệ, em cứ an tâm dưỡng thai, sinh con ra, đến lúc đó rồi ly dị hắn ta. Bằng thân phận thiên kim của Giang gia, em không cần sợ, coi như... là một con ác mộng đi."

"Hứa Mạt... em thật là khổ sở..."

Giang Đông Linh dựa vào trên vai Hứa Mạt khóc, Hứa Mạt vỗ vỗ lưng của cô.

"Phụ nữ, vĩnh viễn không được vì một người không xứng đáng mà rơi lệ, nhớ kỹ."

Giang Đông Linh đôi mắt ngấn lệ trong mờ mịt, nhìn Hứa Mạt, trong ánh mắt của cô, tựa hồ như hiểu ra cái gì, "Dạ."

Thật ra những đạo lý này, mấy người không biết? Chỉ là nói thì dễ, nhưng làm thì khó. Hứa Mạt trong lòng cảm thán.

Giang Đông Linh ngồi nửa ngày rồi rời đi. Hứa Mạt thờ dài, cô cũng chỉ có thể làm được những việc này. Hai chân sinh ra ở trên người của mỗi người, con đường của mình chỉ có thể do mình tự bước đi, ai cũng không giúp được, mặc kệ con đường đó có bao nhiêu nhấp nhô, cũng phải tự mình đi tiếp.

Đời này cô có thể sớm tinh ngộ, giải quyết nhanh chóng, không muốn giống như kiếp trước, vì đứa nhỏ và tình cảm còn sót lại, nên giận nhiều năm như vậy, phí hoài tuổi thanh xuân, để thời gian trôi qua một cách vô ích.

Liên quan tới hạng mục biệt thự kia, Hứa Mạt đã sớm phỏng đoán đó là một củ khoai lang nóng bỏng tay. Gần đây giá cả thị trường không được tốt, cộng thêm việc phong thủy mảnh đất

đó không bình thường, gần sông, vừa đến mùa đông càng lộ vẻ ẩm ướt. Giai đoạn tiêu thụ có thể còn là một vấn đề.

Về phần đứng ra đại diện cho hạng mục này đều giao cho công ty bất động sản của Lưu tổng, Giang Dịch Thần cũng rất phối hợp, hai bên hợp tác coi như thuận lợi. Mặc dù chợt có tin đồn nói hai bên không hợp tác nữa, một bên muốn rút lui, nhưng Giang Dịch Thần vẫn không để ý tới lời đồn đó.

Đối với Giang Dịch Thần, Hứa Mạt không muốn nghĩ quá nhiều. Ai nấy tự sắp xếp đi.

Hôm nay rất rảnh rỗi, Hứa Mạt tự mình xuống bếp cùng Lý Tinh Tinh nấu mấy món ăn mới. Tuy rằng cách mùa đông còn xa, nhưng hôm nay có chút lạnh, cô liền tâm huyết dâng trào nấu một nồi thịt dê lớn.

Gần đến cơm tối, Lục Tử Hoàn lại nói cơm chiều sẽ không về ăn, không cần chờ anh.

Việc này thật kỳ quái. Cô biết Lục Tử Hoành không bao giờ để cho cô nấu ăn, nghe thấy cô muốn nấu anh luôn "sợ chết khiếp" chạy cực nhanh quay về ăn.

Hứa Mạt bồn chồn.

Nấu đồ tốt như vậy, không ai ăn thật đáng tiếc! Vì vậy Hứa Mạt gọi điện thoại cho hai vợ chồng Dương Thục Du.

"Mẹ, con nấu thịt dê, mẹ và ba qua đây ăn đi, con cho Hường Tả lái xe tới đón hai người."

"Bây giờ ăn thịt dê hả? Ồi, ha ha ha, hai chúng ta thật ra cũng đang nghĩ đến, nhưng mà đêm nay thật không đúng dịp, ngày mai trường học có lễ tổng kết giữa kỳ, mẹ với Vệ Quốc đang đốt đèn viết tổng kết đây."

Dương Thục Du cười bất đắc dĩ nói.

"Haiz, thật là tiếc quá." Nấu xong không ai ăn.

"Con ăn nhiều một chút nha? Bỏ sung khí huyết đối với em bé rất tốt..."

Hứa Mạt múc canh thịt bỏ vào một cái bình giữ nhiệt lớn, để Lý Trường An đem đưa tới cho hai vợ chồng.

Hứa Mạt hướng về phía nồi canh đang sôi trào, thờ dài. Nấu rồi mà không có ai ăn, thật là tiếc. Uống công cô nỗ lực như vậy, ném thử một chút, hương vị không tệ nha! Không ai chia sẻ, không ai khen ngợi, aiz..

Đúng lúc này, chuông cửa lại vang lên.

Lý Tinh Tinh ở nhà bếp lau dọn, Hứa Mạt đi mở cửa, lại càng hoảng sợ--

"Tại sao lại là cậu?!"

"Thơm quá..." Chu Thanh Dự nhắm mắt, mũi hít sâu một hơi.

"Sao cậu lại tới đây?" Hứa Mạt ngăn ở cửa không để cho hắn đi vào.

"Lái xe ngang qua dưới lầu, ngửi được trên lầu có mùi thơm, giống như cá bị cán câu liền lên

đây." Chu Thanh Dự dùng ngón trỏ gãi gãi mặt, nhũn mảy, "Phụ nữ có thai không thể tức giận, nếu không sẽ dễ ảnh hưởng tới thai nhi, Hứa tiểu thư đừng nổi giận, nên để cho tôi đi vào đi."

"Cửa nhà tôi không chào đón người nhà họ "Chu", tạm biệt!"

Hứa Mạt đóng cửa, Chu Thanh Dự ngăn lại---"Ai ai ai, đừng mà, đừng lạnh lùng như vậy. tôi đói bụng, thương xót tôi đi mà, được không? Làm việc thiện sẽ tích thêm đức cho đứa bé sau này, có lợi đối với việc xây dựng xã hội tốt đẹp đó."

"Không nhọc Chu đại thiếu gia hao tâm tổn trí!" Hứa Mạt đẩy.

"Cô không muốn biết vì sao tối nay Lục Tử Hoành không về dùng cơm sao, mà tôi thì lại tới sao?"

Những lời này của Chu Thanh Dự thành công làm cho Hứa Mạt mở cửa.

"Vào đi!"

Chu Thanh Dự vô cùng tự giác đi vào, lại vô cùng tự giác đi rửa tay, ngồi vào bàn rồi lại giục Hứa Mạt ngồi xuống ăn cơm.

"Mùi vị không tệ, chỉ là muối hơi nhiều, thịt dê vốn mang tính nhiệt, muối nhiều ăn sẽ nóng người. Nếu ăn thịt dê sợ nóng thì nên ăn cùng canh bí đỏ. Bên nhiệt bên hàn sẽ trung hoà với nhau." Hứa Mạt nghe, vừa mới bắt đầu còn bực mình, sau lại có chút nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Người đàn ông này cũng hiểu biết không ít về đạo dưỡng sinh nhỉ.

"Nói lâu như vậy, cậu còn chưa nói cho tôi biết vì sao Tử Hoành không trở về mà cậu lại tới."

Chu Thanh Dự từ từ dừng lại cười đùa, nhìn Hứa Mạt, "Bởi vì... Anh ta tới nhà của tôi, đang cùng chị của tôi ăn cơm."

"Xoàng...." Chiếc đĩa của Hứa Mạt rơi xuống đất.

"Cậu nói thật?" Hứa Mạt nhớ tới lúc Lục Tử Hoành gọi điện thoại, anh nói, cô không cần chờ cơm anh, buổi tối cũng không cần chờ cửa, anh có chút việc, sẽ về trễ một chút. Lẽ nào anh nói "có chút việc", chính là đi tới nhà Chu Tinh Nhã cũng có ta ăn cơm..

Một cổ đau đón lan tràn trong lòng của Hứa Mạt.

Chu Thanh Dự đợi xem nét mặt xanh đỏ luân phiên trên mặt của Hứa Mạt, ủy khuất hay là tức giận, nhưng không nghĩ tới còn chưa kịp trông thấy biểu tình như hân mong đợi, Hứa Mạt đã đứng dậy, đi ra cửa.

"Cô đi đâu vậy?"

"Đến nhà cậu!"

Chu Thanh Dự ngoài ý muốn, bất ngờ đuổi theo.

Hứa Mạt cầm chìa khóa mở cửa xe, Chu Thanh Dự kéo lại.

"Nếu cô muốn đi, tôi sẽ đưa cô đi, cô đang mang thai, có chút bất tiện."

Hứa Mạt ngẫm đồng ý. Chu Thanh Dự giúp cô mở cửa ghế sau, "Ngồi phía sau đi, ngồi ở ghế phụ không an toàn, nếu có chuyện gì xảy ra, tôi rất sợ chết, nhất định sẽ đánh tay lái về bên trái."

Hắn suy nghĩ thật chu toàn.

Từ đây đến Chu gia, mất khoảng một giờ. Hứa Mạt trong lòng không nói ra được có bao nhiêu nặng nề. Vừa rồi cô nói muốn đến Chu gia, cũng là do nóng giận nhất thời, không cam lòng chờ đợi vô ích. Cô cũng không muốn chờ đến sau này mới hỏi Lục Tử Hoành, tình cảm, tín nhiệm, sẽ không qua nổi chữ "nghỉ ngơi".

Dọc theo đường đi, Chu Thanh Dự tìm mấy đề tài cùng cô tán gẫu, Hứa Mạt trả lời cho có lệ. Chu Thanh Dự nói một chút tình sử của hắn, toàn là những kỷ niệm đều cùng đủ loại phụ nữ vui vẻ.

"Chu thiếu gia, nếu như cậu chịu im lặng một chút, tôi sẽ cảm thấy rất vui." Hứa Mạt ôn nhu nói.

Chu Thanh Dự nhún nhún vai, tà khí cười cười.

Hứa Mạt nhìn ngoài cửa sổ xe nhanh chóng xẹt qua đèn đường. Chu Thanh Dự từ trong gương liếc nhìn Hứa Mạt đang quay mặt, thỉnh thoảng có ánh sáng bay qua, chiếu sáng khuôn mặt không trang điểm của cô.

Hình ảnh điềm tĩnh như vậy, Chu Thanh Dự lại có loại cảm giác kỳ quái trong lòng, giống như hai vợ chồng đến nhà người thân, ăn xong cơm tối, đang cùng nhau về nhà...

Trong lòng, có một vòng rồi lại một vòng gợn sóng đang nhẹ nhàng lay động nhẹ nhàng lay động.

****

Hứa Mạt cùng Chu Thanh Dự đến trước cửa nhà Chu gia, Hứa Mạt lại không vào trong. Cô không muốn vào, ở đây chờ Lục Tử Hoành đi ra. Chu Thanh Dự sợ cô buồn chán, cũng ngồi chờ cùng cô.

Đêm thu hơi lạnh, Chu Thanh Dự cởi áo khoác trên người mình, khoác lên người Hứa Mạt, cô giống như mặc một cái áo khoác ngoài.

Chu Thanh Dự đem áo khoác đắp lên cái bụng hơi nhô lên của cô, "Đừng chỉ lo làm ấm cho mình, ở đây cũng có một người bị lạnh nè, chớ khi dễ nó không biết nói chuyện."

Hứa Mạt liếc hắn một cái.

Đợi nửa giờ, cuối cùng người ở bên trong cũng đi ra. Là hai người trung niên, cha mẹ của Chu Tĩnh Nhã đưa Lục Tử Hoành đi ra. Xem bộ dáng vui vẻ của hai vợ chồng già đó, bữa cơm này ăn có vẻ rất vui.

Lục Tử Hoành tạm biệt hai người, liếc mắt một cái nhìn thấy Hứa Mạt trong bóng đêm. Vợ của anh đang mở đôi mắt to nhìn mình. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng không che giấu được ủy khuất cùng tức giận.

Lục Tử Hoành vô cùng kinh ngạc, nhưng trong lòng lo lắng, hai ba bước đi qua kéo tay của Hứa Mạt. Lúc này mới phát hiện cô đang khoác trên người áo khoác mất tiền của đàn ông, mà...

Bên cạnh còn có một người đàn ông đang đứng, đáng đáp tương tự anh---Chu Thanh Dự!

"Tử Hoành, tôi nay chơi có vui không? Tôi có việc, không thể tiếp, thực sự là tiếc quá." Chu

Thanh Dự khách khí nói.

"Không sao, hôm khác tới nhà của tôi, tôi làm chủ, chúng ta cùng nhau uống vài chén, bổ sung cũng như nhau." Lục Tử Hoành cười, trong lòng lại đang nổi lửa. Phàm là đàn ông có vọng tưởng đối với vợ anh, đều giống nhau sẽ nằm trong sổ đen của anh. Nếu như có một chút điểm khác thường... anh sẽ... không chút lưu tình... đập đổ.

"Tôi tối nay đã qua rồi, Mạt làm đồ ăn mùi vị không tệ. Mẹ tôi nói qua, phụ nữ làm được đồ ăn ngon, đều là người phụ nữ tốt!" Chu Thanh Dự tán dương, một chút cũng không đéo miệng.

Hứa Mạt nghe hắn nói "làm được một bàn thức ăn ngon", dường như cùng thực lực kém cỏi của cô vẫn có một khoảng cách không ngắn, không khỏi có chút thẹn thùng. Xấu hổ này, trong lòng Lục Tử Hoành cũng là xấu hổ đó!

"Cậu tối nay đến nhà của tôi..." Giọng của Lục Tử Hoành trầm thấp xuống mấy phần, Hứa Mạt cảm thấy không khí xung quanh thấp xuống mấy độ.

"Ừ, đã tới."

"Tử Hoành, anh chờ một chút..." Chu Tĩnh Nhã từ trong nhà đi ra, cầm trong tay hộp đựng thức ăn, "Những thức ăn này anh mang về đi, đều là món anh thích ăn."

Lục Tử Hoành thân mình cao lớn, ngăn chặn để Chu Tĩnh Nhã không nhìn thấy Hứa Mạt.

"Đều là em tự làm, đừng lãng phí tâm sức của em."

Chu Tĩnh Nhã đột nhiên phát hiện sự tồn tại của Hứa Mạt, cùng với Chu Thanh Dự,

"A, con khi kia, cậu trở lại rồi, chị Hứa Mạt cũng ở đây à."

Lục Tử Hoành nói không trở về ăn đồ ăn của cô, đi xe hơn một giờ, tới nhà Chu Tĩnh Nhã, ăn đồ ăn cô ta làm? Hứa Mạt chỉ cảm thấy lửa trong lòng nháy mắt cháy lớn. Cô miễn cưỡng cùng mấy người Chu gia nói tạm biệt, chui vào trong xe.

Lục Tử Hoành thấy vợ mất hứng, cũng liền vội vã chui vào.

"Mạt, em không vui sao?" Lục Tử Hoành thử dò xét hỏi.

"Vui vẻ, em rất vui!"

"..."

Cô đang giận lẫy.

Lục Tử Hoành cố tình bắt chuyện vài lần, Hứa Mạt cũng không để ý.

Rùng mình.

Hai vợ chồng về đến nhà đã hơn 12 giờ, chỉ cần có Lục Tử Hoành, Lý Tĩnh Tĩnh cùng A Hồ sẽ không ngủ qua đêm ở đây, tối nay chỉ có hai vợ chồng bọn họ.

Lục Tử Hoành vội vã để chìa khóa xuống, muốn ôm Hứa Mạt, dỗ dành cô. Nhưng Hứa Mạt chưa từng liếc mắt nhìn anh một cái.

Bà xã ghen, anh đâu phải không nhìn ra!

Làm vợ chồng, từ trước đến nay Hứa Mạt cũng chưa từng nghi ngờ anh như vậy. Hứa Mạt ở trước mặt anh cởi hết quần áo, thân thể trần truồng đi vào phòng tắm. Lục Tử Hoành nhìn dáng người đầy đặn của cô, lập tức nhộn nhạo.

"Mạt..."

Hứa Mạt cũng không nhìn ánh mắt nóng bỏng của anh, nhìn cũng chưa từng nhìn, đi vào phòng tắm "phanh" đóng cửa lại. Tiếng nước rào rào vang lên.

Lục Tử Hoành hướng về phía cửa kiếng thờ dài.

Hứa Mạt ở trong phòng tắm tắm xong, nhìn chính mình trong gương. Làn da nhợt nhạt, bụng nhô ra. Mang thai đến tháng thứ tư, cô bắt đầu thêm ăn mảnh liệt, quần áo đều không che được. Hứa Mạt sờ sờ vòng eo to của mình.

Chu Tĩnh Nhã thân hình như rắn nước nhưng thật ra rất...

Hứa Mạt nhớ tới lời Giang Đông Linh nói, Lý Lộc Cát bởi vì cô mang thai nên không thỏa mãn "yêu cầu" của hắn, ra ngoài ăn vụng. Trong ngực buồn buồn. Cô tin tưởng Lục Tử Hoành, đời trước, anh yêu cô nhiều năm như vậy, yêu sâu đậm như vậy... Cô tin anh...

Mặc dù lý trí nghĩ như vậy, nhưng không thay đổi được chuyện thực tối nay anh bỏ cô chọn Chu Tĩnh Nhã!

Hứa Mạt tắm xong, mặc quần áo xong.

Lục Tử Hoành nhưng lại không thấy nữa, anh không ở phòng ngủ, cũng không ở thư phòng. Anh đi đâu?

Hứa Mạt trong lòng trầm xuống, tìm tìm, mới phát hiện, Lục Tử Hoành nằm tỏ trên ghế salon trong phòng khách ngủ thiếp đi. Trên bàn com một nồi lớn canh thịt dê đã thấy đầy.

Anh ăn?

"Mạt, em tắm xong rồi... Ah, anh lại có thể ngủ thiếp đi." Lục Tử Hoành hí mắt một cái, xoa xoa đầu. "Mạt, sau này không được làm đồ ăn cho người đàn ông khác ăn, biết không?"

Anh sẽ ghen.

"Anh không phải đã ăn thức ăn Chu Tĩnh Nhã làm sao, làm gì còn phải miễn cưỡng ăn đồ ăn em làm, nhiều như vậy, không phải là muốn phá hư bao tử sao." Hứa Mạt oán trách.

"Ai nói anh ăn đồ ăn cô ta làm..." Lục Tử Hoành điểm nhẹ chóp mũi của vợ, "Anh muốn để dạ dày trống rỗng về ăn đồ ăn em làm, trong đầu anh đều là đồ ăn của em, tưởng tượng em sẽ làm ra món ăn dạng gì. Là món ngon, hay là khó ăn, nếu khó ăn, anh cũng sẽ nói dối, không thể dă kích em"

"Vây, ăn ngon không?"

"Ăn ngon."

"Anh nói thật đi, không nên nói dối để dỗ em."

"Là lời nói thật, không có lừa em, trên đời này đẹp nhất là bà xã, dùng hai bàn tay đẹp, làm ra món ăn ngon nhất..."

"Miệng lưỡi trơn tru..."

Lục Tử Hoành đi tắm, Hứa Mạt thay đổi một bộ váy ngủ tình-thú, chờ Lục Tử Hoành đi ra, muốn tăng thêm một chút tình cảm.

Lục Tử Hoành tắm xong, ngã xuống giường, nỉ non nói một câu, "Mạt, anh yêu em".

Hứa Mạt vừa thấy, anh thế nhưng ôm cô ngủ thiếp đi. Mỗi ngày bốn ba quả thật khiến anh mệt mỏi chết rồi...

Hứa Mạt ở trong ngực anh, tìm một tư thế thoải mái, đặt tay ở trước ngực anh, cảm thụ hơi thở có tiết tấu của anh. Dường như không phải mộng, trong đầu xẹt qua rất nhiều chuyện, đời trước Lục Tử Hoành té ngã nằm trong vũng máu, lúc sắp chết nằm trên giường nhìn cô không nhắm mắt, Lục Tử Hoành bá đạo lãnh khốc, Lục Tử Hoành âm áp đơn thuần, Lục Tử Hoành nũng nịu...

Suy nghĩ một chút, cô từ từ ngủ mất. Ý niệm cuối cùng trong đầu là: Aiz, thật tiếc vì cô đã mặc cái váy kẻu gọi màu trắng này...

Có lẽ, "tình" cũng không phải là lý do "yêu" để vụng trộm bên ngoài. Cô không phải Giang Đông Linh, Lục Tử Hoành cũng không phải Lý Lộc Cát.

nt-fami4\

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Đêm qua Lục Tử Hoành đi đến Chu gia là vì chuyện gồm sừ. Chu Triển Thanh đối với phương diện này có chút nghiên cứu, là người rất thích sưu tầm, biết người trong nghề cũng nhiều. Chu Triển Thanh rất xem trọng Lục Tử Hoành nên mời Lục Tử Hoành đến chơi, muốn giới thiệu anh với vài người lành nghề.

"Mạt, chờ hai ngày nữa chuyện bên ông nội thuận lợi, anh muốn đi Nhật Bản một chuyến. Chu Triển Thanh đã liên lạc với một đại sư về gồm sừ người Nhật, Đường Bản Trí Cửu, anh muốn đem theo những sản phẩm thiết kế và bản vẽ trước đây, đi qua nhìn một chút."

Lục Tử Hoành cùng Hứa Mạt nằm ở trên giường, Lục Tử Hoành vuốt mái tóc dài của cô.

"Dạ, tốt vô cùng. Em ủng hộ anh. Anh dự định đi bao lâu?"

"Có lẽ...chừng một tuần."

"Đáng tiếc, gồm sừ nước ta phát triển không bằng những quốc gia khác, anh phải học thật tốt, trở về phát dương quang đại!"

"Tuân lệnh, bà xã! Sáng mai cùng anh đi đến Tiểu gia một chuyến, nói về chuyện gia sản một chút, là người cha đó yêu cầu."

"Cũng được, mọi người sớm nói trắng ra, tránh phải sử dụng thủ đoạn ngoài sáng trong tối."

"Tình huống bây giờ của ông nội không tốt lắm, quan hệ cha mẹ ruột lại như vậy, em trai cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, dã tâm không nhỏ, giương cung bạt kiếm đúng là không thể thiếu."

Hứa Mạt nghe ra phiền muộn trong lòng của Lục Tử Hoàn, an ủi, "Không có chuyện gì."

Đều sẽ tốt lên thôi."

****

"Tiểu Cần, tối qua ngủ có ngon không?" Đỗ Khang đem một ly nước ấm để trên bàn ăn.

"Dạ, ngủ ngon vô cùng, cảm ơn anh..." Từ Tiểu Cần đem vài sợi tóc vén ở sau tai. Đột nhiên vào ở trong nhà một người đàn ông xa lạ, có chút không được tự nhiên.

"Vậy, em bây giờ có thể nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra ở trên người em không?" Đỗ Khang thật tò mò về cô gái này, luôn cảm thấy trong lòng cô tựa hồ cất giấu bí mật, làm cho hắn không nhận được nghĩ muốn tìm hiểu.

"Anh Khang, tôi..." Từ Tiểu Cần do dự, "Nếu tôi nói, tôi có một người mẹ là kẻ giết người...Anh sẽ chán ghét tôi sao..."

Đỗ Khang trong ánh mắt hiện lên một vẻ kinh ngạc, nhưng nhanh chóng che dấu. "Không biết, mẹ em là mẹ em, em là em."

Từ Tiểu Cần đem chuyện của Từ Thu Yến nói cho Đỗ Khang nghe, đương nhiên, về đoạn tình cảm của cô cùng Giang Dịch Thần, chỉ kể sơ lược qua, không có đề cập đến chuyện mang thai, sinh non.

"Hóa ra là đêm đó em cố ý đến tìm tôi."

"Thật xin lỗi, anh Khang, tôi hẳn là nên nói sớm một chút cho anh biết."

"Hiện tại, cũng không muộn."

Từ Tiểu Cần mong đợi giữ chặt tay của Đỗ Khang, "Anh Khang, mẹ tôi còn có thể cứu không? Anh mau cứu bà ấy, được không?"

Đỗ Khang thờ dãi, "Tiểu Cần, trừ phi mẹ em có lập công lớn, bằng không, đời này khó có thể ra ngoài, tuy rằng tôi rất muốn giúp em, nhưng...quả thật bất lực."

Từ Tiểu Cần nước mắt chảy dài, đôi môi run rẩy, "Tại sao lại như vậy..."

"Tiểu Cần, em đừng đau lòng, về sau nếu gặp khó khăn gì, em có thể giống như đêm hôm đó, gọi cho tôi. Tôi sẽ giúp em."

"Cảm ơn anh, anh Khang..."

Từ Tiểu Cần bị thống, tựa vào trên vai Đỗ Khang khóc. Trong đôi mắt Đỗ Khang ánh lên vẻ kỳ quái, "Em cùng Giang Dịch Thần...trước đây..."

Từ Tiểu Cần trong lòng lộp bộp một hồi, "Chúng tôi, trước đây chỉ là bạn bè, không có cái khác..."

"À, tôi còn tưởng rằng khi đó trên báo chính là em"

"Không, không phải."

Từ Tiểu Cần che giấu Đỗ Khang. Không thể cho hắn biết, tuyệt đối không thể. Đỗ Khang đối với chuyện tình cảm lại thích trong sạch, nếu biết cô ta đã từng cùng với người đàn ông khác, nhất định sẽ ngại...

Đỗ Khang nghĩ nghĩ, là hắn đa tâm.

Hứa Mạt cùng Lục Tử Hoàn đến Tiểu gia, Tiểu Hoàn, Thẩm Gia Bích, Tiểu Cần đều ở đây, còn có một người phụ nữ mặt mày rất hiền lành, khiến cho Hứa Mạt nhớ tới Quan Âm Bồ Tát trong Tây Du Ký, bởi vì giữa chân mày của người này cũng có một nốt ruồi màu đỏ.

Thẩm Gia Bích cả người đều tản ra khí thế lạnh như băng, cùng với người phụ nữ có nốt ruồi

đỏ rất khác biệt. Một người cao ngạo, lạnh lùng, một người nhã nhặn, một là vợ trong nhà của Tiểu Hoàn, một là vợ bên ngoài của ông ấy. Người phụ nữ này mặc quần áo xinh đẹp, là mẹ của Tiểu Thiên Cần.

"Dì xinh đẹp, nước trái cây, cần thận có chút nóng." Tiểu Thiên Cần đem nước chanh đưa cho mẹ mình. Cô gọi Thẩm Gia Bích là "mẹ", không thể kêu người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp này là "mẹ" được, đây cũng là chuyện người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp hận nhất. Mang thai mười tháng, sinh con xong lại có một người phụ nữ khác xen vào muốn con mình gọi "mẹ", bà sao mà không tức, không tranh chứ?

Hành động này của Tiểu Thiên Cần dẫn tới một tiếng hừ lạnh của Thẩm Gia Bích, ánh mắt nhìn về phía Lục Tử Hoành---con trai của bà. "Tử Hoành, Tiểu Mạt, các con đi xa đến đây có mệt không."

"Không sao, lái xe chỉ mất có một giờ." Lục Tử Hoành nói.

"Ông nội có khỏe không?" Hứa Mạt không nhìn thấy Tiểu lão gia tử, nghĩ có lẽ hôm nay mấy người bọn họ nói chuyện, ông ấy cũng không biết.

"Lão nhân gia thân thể không được khỏe, việc này cũng không cần để cho ông quan tâm nhiều." Tiểu Hoành nói, trên mặt có chút phẫn chấn.

"Tử Hoành, ta là mẹ của Thiên Cần, con gọi ta là dì xinh đẹp là được." Người phụ nữ mặc quần áo xinh đẹp giới thiệu, biểu tình trái lại rất hiền lành.

Một hồi chào hỏi hư tình giả ý, Tiểu Hoành đề cập thẳng vào vấn đề.

"Tử Hoành, con và Thiên Cần đều là con ta, con cháu của Tiểu gia. Ông nội các con hiện tại bệnh nặng, đều óc lúc thì thanh tỉnh lúc thì hồ đồ, ra quyết định có phần bất công. Đối với việc phân chia tài sản, chúng ta là người một nhà vẫn nên thương lượng tốt rồi quyết định."

Trong lòng Hứa Mạt hừ lạnh một tiếng, Tiểu lão gia tử thân thể không tốt, cũng không phải

đầu óc không tốt, mấy ngày hôm trước cô cũng không nhìn ra đầu óc ông không rõ ràng lắm.

"Ông xã, ông nói lời này mà không suy nghĩ, ba làm sao mà đầu óc không minh mẫn, làm những quyết định kia đều có luật sư công chứng!"

"Chị Gia Bích, chị đừng kích động, nghe Hoành ca nói hết đã." Người phụ nữ xinh đẹp nói.

Hứa Mạt cẩn thận quan sát biểu tình của người phụ nữ xinh đẹp, giọt nước cũng không lọt, hoặc chính là một người hoàn toàn vô hại, hoặc là, chính là một...tâm kế rất sâu! Dì Bích là một người lợi hại như vậy, đều không đấu ngược lại bà ta, có thể thấy được, thực lực của bà ta không tầm thường. Nếu Tử Hoành ở Tiểu gia, người phụ nữ này chính là một cái đinh, không dễ đối phó.

Tiểu Hoành kiên trì muốn Tử Hoành đem bệnh viện đang tiếp quản giao ba phần cho Thiên Cần, tài sản cũng vậy, bốn phần sáu, Tiểu Thiên Cần chiếm sáu phần, Lục Tử Hoành chiếm bốn phần. Lục Tử Hoành vẫn không có tỏ thái độ, hẳn không biểu lộ thái độ, tự có Thẩm Gia Bích ra mặt.

Mấy người tranh luận một phen cũng không có kết quả, không ai nhường ai. Hứa Mạt trong lòng lại ra quyết định, Tiểu gia nợ Lục Tử Hoành, Tử Hoành không thêm đề ý, bà ấy giúp đoạt lại cũng vậy!

Theo Tiểu Hoành trong nhà đi ra, Thẩm Gia Bích lái xe đưa hai vợ chồng Lục Tử Hoành đến bệnh viện, thăm Tiểu lão gia tử.

"Ông nội, ông có khỏe không?" Hứa Mạt đem hoa cắm ở bệ cửa sổ trong phòng bệnh VIP. Tiểu lão gia tử tự mình mở bệnh viện, căn phòng điều trị này là ông tự chuẩn bị cho mình, rộng rãi sáng sủa, ban công, bồn cảnh đầy đủ mọi thứ, cùng phòng ngủ trong nhà có vài phần tương tự.

"Tử Hoành, Hứa Mạt nha đầu, các con giờ mới nhớ tới ông già ta đây, nhiều ngày như vậy mới nhớ đến thăm ta."

"Xin lỗi ông nội, mấy ngày nay bị nhiều việc quần quật, con nhất thời chưa kịp, cũng sợ làm hỏng việc làm cho ông thất vọng." Lục Tử Hoành nói.

Tiểu lão gia tử vỗ vỗ mu bàn tay Lục Tử Hoành, "Tử Hoành à, ông là thật tâm hi vọng, con có thể tiếp nhận sản nghiệp của ông nội, mọi người đều là tình anh, đến cha con lại...Aiz! Ông nội mong con, đem sản nghiệp tiếp tục phát triển."

"Ông nội," Lục Tử Hoành cầm tay của lão nhân, "Ông sẽ khỏe lại, giờ con chỉ giúp ông xử lý, chờ ông khỏe lại, vẫn phải là ông tới quản."

Tiểu lão gia tử lắc đầu, "Không...ông đã già rồi..."

Hai vợ chồng Hứa Mạt trò chuyện với Tiểu lão gia tử dềnh trôi tới mới quay về. Lúc gần đi, Tiểu lão gia tử gọi Lục Tử Hoành lại, Hứa Mạt đi xuống lầu trước.

"Tử Hoành, chuyện của Hắc Long hội chú Lý đã nói cho ta biết, đây không phải là con đường đứng đắn, sau này con ngàn vạn lần đừng nên tìm họ, cho dù giúp đỡ cũng không được, con không biết sau khi nghe xong ta có bao nhiêu lo lắng cho con đâu!"

"Ông nội hãy yên tâm, con đã sớm tìm được chứng cứ phạm tội của bọn họ, chờ mọi chuyện

ổn định, con sẽ giao cho cảnh sát, đem tổ chức hại ngày này kết thúc."

"Được! Kết thúc cũng tốt, phía bên kia cứ nhìn chăm chăm vào con, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay. Con phải tuyệt đối nhớ kỹ, không được lơ đãng, ngàn vạn lần không được để cho bọn họ biết là con làm, người làm ăn, sợ nhất đụng vào hắc – thù, biết không?"

A Hổ cùng Lý Trường An đứng lúc ở trong hội làm tiểu lâu la, còn chưa kịp làm đại sự, thì đã tách ra khỏi tổ chức cũng tính là THUẬN.

****

Đỗ Khang thuận theo tự nhiên cùng Từ Tiểu Cẩn ở cùng một chỗ, ra vào một đôi. Hường Tà, A Hồ khổ vì có người ở bên cạnh cô ta, cũng không trêu chọc cô ta được.

Ngày hôm đó, Đỗ Khang mới từ văn phòng luật đi ra, liền tới một chiếc xe, đưa hân tới một quán cà phê gần đó.

"Đỗ tiên sinh, mời ngồi." Hứa Mạt mời Đỗ Khang ngồi.

"Hứa tiểu thư, đã lâu không gặp. Lần trước cô đàn bản Xônát Ánh Trăng bây giờ vẫn còn dư âm vang vọng bên tai tôi, Đỗ mỗ thật sự là bái phục!" Đỗ Khang cảm thán nói.

"Trùng hợp thôi, anh quá khen."

"Hôm nay Hứa tiểu thư hẹn Đỗ mỗ đến đây, không biết có chuyện gì không?"

Hứa Mạt cười yếu ớt, không nói thẳng, "Nghe nói gần đây Đỗ tiên sinh có bạn gái mới."

Đỗ Khang có chút bất ngờ, việc này, cô còn chú ý tới việc hân có bạn gái?

"Tin tức của cô thật nhanh, đúng vậy, tôi có bạn gái, là một...cô gái đơn thuần." Đỗ Khang

độc thân đã một thời gian, đồng nghiệp giới thiệu vài cô gái vẫn không vừa mắt.

"Chúc mừng, chúc mừng, thật ra...bạn gái của anh và tôi biết nhau."

"Hả? Đúng rồi, đúng rồi, lần trước ở bữa tiệc, cô ấy cũng có đi, các người khi đó biết nhau?"

"Không, chúng tôi quen biết sớm hơn, có nhiều chuyện sâu xa, tỷ như...Cô ta rất muốn điều trị tôi, cùng con của tôi."

Đỗ Khang cau mày, kinh ngạc!

"Cô là có ý gì?!"

"Có ý gì, anh xem cái này sẽ biết." Hứa Mạt đem một xấp tài liệu đẩy qua cho Đỗ Khang, bên trong có tài liệu cận kề liên quan đến Từ Tiểu Cẩn, nhất là liên quan đến Giang Dịch Thần, cùng chuyện trước đó cô ta bắt cóc cô.

Đỗ Khang nhìn, ánh mắt càng ngày càng khiếp sợ.

Không, sẽ không...

Từ Tiểu Cẩn, vậy mà đang gạt hân? Về chuyện sanh non, hãm hại, những chuyện này đều cho nói cho hân biết. Càng làm cho Đỗ Khang tức giận, là Từ Tiểu Cẩn tuần trước còn đi gặp Giang Dịch Thần, trong ảnh chụp hai người đang ôm nhau.

Hứa Mạt thấy trên mặt Đỗ Khang xanh đỏ luân phiên, rất là trắng lẹ.

Đỗ Khang là bị giận đến hồ đồ, cũng bởi vì tin tưởng Hứa Mạt đường đường là chủ tịch Long Khoa sẽ không gạt người, chuyện này cũng sẽ không hoài nghi, ngày trong tâm hình kia thật ra là giả. Tấm hình này thật ra là chiếu theo hình cũ của Từ Tiểu Cẩn và Giang Dịch Thần.

Từ Tiểu Cẩn muốn hãm hại cô, vừa vặn cô cũng sẽ dùng một chút thủ đoạn trả lại cô ta.

****

Lục Tử Hoàn đi Nhật Bản, trời vào đông. Sáng sớm thức dậy, trong rừng là phủ đầy sương.

Sáng sớm Lục Tử Hoàn gọi điện thoại tới, ân cần hỏi tình huống của Hứa Mạt.

"Đều vẫn khỏe, anh hãy an tâm xử lý tốt chuyện bên kia đi."

"Được, hai ngày này nhiệt độ xuống thấp, mặc nhiều quần áo vào, đừng để bị lạnh."

"Lại nữa rồi."

....

Julie&R hiển nhiên đã trở thành thú vui của Hứa Mạt, không có việc gì liền đi điều tra một chút, Chu Tĩnh Nhã gần đây thật quy cũ, làm cho Hứa Mạt cảm thấy càng không dễ ra tay.

"Đại tiểu thư, vừa rồi Trường An truyền tin tức tới, Chu Tĩnh Nhã cũng đi theo tới Nhật Bản. Cùng tiên sinh ở cùng một chỗ." Hường Tà vội vã chạy tới nói cho Hứa Mạt.

"Cái gì? Thật không?" Hứa Mạt không vui. Lục Tử Hoàn không có nói với cô, Chu Tĩnh Nhã cùng hắn ở cùng một chỗ!

Hắn gạt cô sao?

Không, sẽ không. Tử Hoàn không phải người như vậy. Vậy là, Chu Tĩnh Nhã lại giờ trò.

Hứa Mạt truy xét mới hồi mới biết, thì ra Đường Bản Trí Cừu là người quen cũ của Chu Triển Thanh, Chu Tĩnh Nhã đã sớm mưu tính hành trình lần này...

Hứa Mạt giận không chỗ phát tiết.

Được, vừa vặn. Chu Tĩnh Nhã rút cuộc cùng lộ ra cái đuôi hồ ly. Cô tin tưởng Tử Hoàn tuyệt đối sẽ không phản bội cô.

Khoảng cách hai người trở về, còn một tuần nữa. Cô sẽ dùng một tuần này, chuẩn bị tốt cho

Chu Tĩnh Nhã một phần "hậu lễ", không cho cô ta một bất ngờ thật lớn, cô sẽ đem chữ "Hứa Mạt" viết ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Thời gian cách ngày Lục Tử Hoàn về còn ba ngày nữa, chuyện nên làm cũng đã làm gần xong, Hứa Mạt hẹn Thẩm Gia Bích tới. Thẩm Gia Bích nói qua rất nhiều lần muốn tới thăm Lục Tử Hoàn, nhưng Lục Tử Hoàn rõ ràng không cảm kích.

Hai người hẹn gặp nhau ở một tiệm sách.

"Tiệm sách này mở ra cũng lâu năm lắm rồi, trước kia ta và cha của Tử Hoàn đã tới một lần." Là lên lút tới xem Lục Tử Hoàn, Thẩm Gia Bích bỏ thêm một chút đường dò vào trong trà, đây là sở thích cá nhân của bà ta.

"Chuyện của mẹ con người phụ nữ kia, mẹ định xử lý như thế nào? Đối với Tử Hoàn mà nói, những tài sản này cũng không là gì, bất quá, đối với mẹ, thì không giống nhau." Đó là bảo

đảm nửa đời sau thanh thân của bà ta.

"Không phải con sẽ giúp ta xử lý tốt sao?" Thẩm Gia Bích cười bí hiểm với Hứa Mạt.

"Mẹ làm sao lại khẳng định là con sẽ xử lý?"

"Bởi vì con là vợ của Tử Hoàn, con yêu nó. Con ta vốn là đại thiếu gia, lại mất đi những thứ xứng đáng thuộc về nó, cho dù nó không thèm để ý, với cá tính của con, cũng sẽ giúp nó dành về, bồi thường cho nó."

"Tuy rằng tôi tôn trọng bà là mẹ của anh ấy, nhưng, thật xin lỗi, tôi muốn nói một câu, bà không xứng gọi anh ấy là "con"."

Thẩm Gia Bích nhú mày, Hứa Mạt nhếch một bên khóe miệng. Chuyện năm đó bà ta vứt bỏ anh không nói, rồi hai mươi năm sau, bà ta rõ ràng có cơ hội tìm anh về, nhưng bà ta lại không làm, cho tới sau này, Tiểu lão gia bệnh nặng muốn chia tài sản, nói muốn chia cho Lục Tử Hoàn thì mới đột nhiên xuất hiện muốn đưa anh về.

Thẩm Gia Bích tự giễu nở nụ cười.

"Con nói đúng, ta không có tư cách...Ta yêu tiền, cũng rất ích kỷ."

Thẩm Gia Bích nói bình thản, Hứa Mạt cũng không muốn nói về đề tài này, hôm nay hẹn bà ta đến mục đích cũng không phải nói những chuyện tán dóc như thế này.

Hứa Mạt đem một túi văn kiện để trước mặt Thẩm Gia Bích, "Bên trong có người mà bà tìm mấy năm nay, sử dụng nó cho tốt, nó sẽ mang đến cho bà kinh hi không tưởng tượng được."

Hứa Mạt nói xong, chào tạm biệt rồi đi trước. Sáng hôm nay cô còn muốn đi làm kiểm tra thai nhi, không muốn trì hoãn nhiều.

Thẩm Gia Bích mở túi hồ sơ ra, trên đó viết gì đó, làm cho bà ta kinh ngạc, thêm vào đó là mừng như điên. Đó là giấy chứng nhận kết hôn, mặt trên là bức ảnh hình ảnh một đôi nam nữ cười thân mật ngọt ngào, nam Thẩm Gia Bích không biết, nữ...chính là Đại Y Thiên.

Thẩm Gia Bích tiếp tục lật xem, trước kia không phải bà ta không điều tra qua, trước đây tìm được tin tức nói rằng người đàn bà đó là trẻ mồ côi, cha chết sớm, mẹ tái giá với người khác, chỉ có một mình bà ta ở thành phố. Không nghĩ tới, tư liệu trước đây của bà ta đều là giả.

Hứa Mạt thế nhưng có thể tìm được tiêu liệu đầy đủ như vậy, hơn nữa Hứa gia quen biết nhiều người, giao thiệp rộng, nha đầu này chỉ cần dựa vào cái tên Hứa Minh Sơn, lại ngồi vào vị trí chủ tịch Long Khoa, so ra thuận tiện điều tra hơn bà...

Thì ra Đại Y Thiên là người ở thị trấn lên thành phố làm công, ở quê nhà cũng đã kết hôn, còn sinh ra một cô con gái, cũng chính là chị của Tiểu Thiên Cầm. Vậy rất cuộc Tiểu Thiên Cầm có phải là con ruột của Tiểu Hoàn không, còn phải xem lại...

Thẩm Gia Bích siết chặt cặp hồ sơ, hai mắt híp lại.

Tiểu Thiên Cầm là con ruột cũng tốt, không phải con ruột cũng tốt. Bà chỉ cần dựa vào những thông tin này, gây áp lực khiến Tiểu Thiên Cầm không mang họ "Tiểu" là được.

Không tồi, may mà chân tướng bị khám phá ra, bằng không, bà phỏng chừng bị tiện nhân Đại Y Thiên đó làm bộ làm tịch không biết gì. Chỉ là, Tiểu Hoàn biết chuyện này sao? Hai người bọn họ thân mật cũng không phải một ngày hai ngày, nếu như nói là hoàn toàn không biết, cũng rất không có khả năng.

Thẩm Gia Bích trong mắt thoáng hiện lên hận ý. Mấy năm đầu, bà đối với Tiểu Hoàn đã sớm hết tình cảm, chỉ hận không thể một giây khiến hắn cùng Đại Y Thiên chết, làm cho hắn ném cảm giác đau khổ!

Thẩm Gia Bích nghĩ tới một kế hoạch, nở nụ cười.

****

Hứa Mạt đi kiểm tra, vừa lúc đi ra cửa lại đụng phải Chu Thanh Dự! Hai ngày nay, hắn giống như con gió, có ở mọi nơi!

"Ồi, trùng hợp vậy, cô tới bệnh viện làm gì vậy, bị bệnh?" Chu Thanh Dự giả bộ hỏi. Hứa Mạt làm sao không nhìn ra. Nhìn hắn một bộ ung dung, bên cạnh lại không có phụ nữ đi theo, một người đàn ông tới bệnh viện phụ sản để làm gì...

"Khám thai, Chu đại thiếu gia tới đây làm gì? Cũng tới kiểm tra?"

"Tôi vừa vặn đi ngang qua, nghĩ có lẽ cô tới đây khám thai, chồng cô cùng chị của tôi ở Nhật Bản, cô không có chồng đi cùng sao được chứ, vì thế tôi nghĩ, rõ ràng tôi thấy việc nghĩa hăng hái làm cùng cô đi?" Chu Thanh Dự mặc dù là đang hỏi, nhưng động tác của hắn không phải là đang hỏi ý kiến.

Hứa Mạt đi vào trong, Chu Thanh Dự theo kịp. Vì thế, Chu Thanh Dự quả thực là kiên nhẫn cùng cô làm xong kiểm tra.

Đêm đó, Lục Từ Hoàn liền gọi điện thoại tới, dấm chua ăn rồi tỉnh rồi ngủ, "chất vấn" Hứa Mạt, nửa đùa giỡn nói, "Mạt, em ngàn vạn lần đừng làm chuyện có lỗi với con, được không."

Hứa Mạt buồn cười không thôi. "Anh cũng vậy nha, Lục tiên sinh, con gái Nhật Bản xinh

đẹp nhiều như mây, anh cũng ngàn vạn lần không được làm chuyện có lỗi với con đó."

Hai người trò chuyện xong, khúc mắc của mỗi người cũng được tháo gỡ hết.

Dựa theo an bài lúc trước, ngày mai Lục Từ Hoàn trở về.

"Thư ký Trâu, yến tiệc chuẩn bị xong hết chưa?"

"Đại đại tiểu thư, chuẩn bị xong hết rồi, chỉ là..." Trâu thư ký có chút do dự, "Ngộ nhớ làm không tốt, bị nhìn ra sẽ không tốt."

Hứa Mạt cười một tiếng, "Đương nhiên sẽ bị nhìn ra."

Trâu thư ký nghe vậy kinh hãi.

"Chỉ có điều...Chu Tinh Nhã coi như hiểu cũng không có biện pháp bắt tôi."

Ai bảo cô ta đúng là âm hồn bất tán luôn gây rối, tôi nói cũng đã nói, nhượng bộ cũng đã nhượng bộ, cô ta không biết tốt xấu là gì, tôi là hung hãn cho cô ta một cái tát.

"Đúng rồi chú Trâu, Khương Lệ Châu ở Tiểu gia làm được không sai biệt lắm, tôi đồng ý cho cô ta đi đến Long Khoa phụ trách bên mảng buôn bán của công ty, làm phiên chủ sắp xếp một chút."

"Làm phiên thì không dám nhận, đại tiểu thư yên tâm tôi sẽ sắp xếp cho cô ta đúng chỗ. Cái cô gái này cơ được dẫn được, làm người có tham vọng, là người biết làm kinh doanh, tiểu thư thật tinh mắt!"

Hứa Mạt cười, "Chú Trâu, gần đây vất vả chú rồi."

Trâu thư ký đem mọi chuyện nói hết cho Hứa Mạt xong, rồi khỏi Hứa gia.

Lục Tử Hoành sau khi trở về cả người đều rất hưng phấn: đại sư bên Nhật Bản đối với sản phẩm của Lục Tử Hoành rất là hài lòng, đồng ý cùng hắn hợp tác thử một chút phản ứng của thị trường.

"Chúc mừng anh, ông chủ Lục." Hứa Mạt nói.

"Không khách khí, vợ của ông chủ Lục."

"Em biết là anh có thể, cho nên..." Hứa Mạt giả bộ thần bí, "Em chuẩn bị cho anh một buổi tiệc chúc mừng, đem mấy người đứng đầu ngành gốm sứ mời tới, đến lúc đó anh có thể ra oai được rồi."

Lục Tử Hoành cao hứng, điểm cái mũi của cô, "Ngốc, anh biết hết rồi."

Hứa Mạt nghi hoặc, "Làm sao anh biết? Em hai ngày nay mới chuẩn bị, lúc ấy anh còn đang ở Nhật Bản mà."

Lục Tử Hoành cười, "Mấy người...thương nhân gốm sứ kia, trước đây ở nhà ông nội đã gặp qua, lại nói tiếp, anh biết tin tức này, còn phải dựa vào mấy ông lão nặn gốm nói cho anh biết."

"Hi! Hóa ra anh đều biết, hại em lại tranh công một hồi." Hứa Mạt thờ dài.

"Không tính là tranh công, vợ chuẩn bị thỏa đáng như vậy, anh vui vẻ vô cùng."

Ban đêm Lục Tử Hoành ôm vợ cùng nhau ngủ. Song, trừ việc giúp Lục Tử Hoành khuếch trương nghệ thuật gốm sứ ra bên ngoài, trong lòng Hứa Mạt kỳ thật còn có một tính toán khác. Cô sẽ tặng cho Chu Tĩnh Nhã một kinh hi, ngay tại bữa tiệc.

Chu Tĩnh Nhã hơn hai mươi tuổi, cũng đã trải qua mấy đoạn tình cảm. Khách quan mà nói,

điều kiện của Chu Tĩnh Nhã rất tốt, bất kể gia thế hay khuôn mặt, đáng người, bằng cấp. Những bạn trai trước của cô ta toàn là những người ưu tú tự phụ, nhưng đều bị cô ta bỏ vì bất cả hai tay. Cái vòng này nhỏ như vậy, trong hai người vừa rồi đó, Chu Tĩnh Nhã có ý kiến nhất chính là "Bạn trai trước" nhưng trong nhà lại đúng dịp có chút hợp tác với Hứa gia, nên mời cũng là chuyện đương nhiên.

Hứa Mạt yên lặng suy nghĩ một chút, Chu Tĩnh Nhã thật ra cũng không tính là tội ác tày trời, so với Từ Tiểu Cẩn và oán hận của cô thì không tính là sâu. Thời gian dài áp dụng phương pháp "đôi chọi gay gắt" chính diện, rõ ràng cho thấy không dọa được cô. Trên mặt tình cảm, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng.

"Mạt, em đang suy nghĩ gì vậy?" Lục Tử Hoành mơ mơ màng màng hỏi Hứa Mạt.

"Em đang nghĩ...Có phải anh đã từng suy nghĩ chuyện đi Nhật? Nếu như thiết kế của anh bên kia bán được, có thể hay không tiếp cận, đa thông thị trường còn là một vấn đề lớn, ở bên đó đều có người kiểm soát, quan hệ đều cần phải mở rộng, sản phẩm mới muốn đi vào thị trường cũng không phải chuyện dễ dàng." Hứa Mạt lo lắng nói.

"Ừm, đúng vậy, đó cũng là chuyện khiến anh lo lắng, nếu nhóm hàng đầu tiên hướng đi không tốt, nhóm thứ hai liền khó khăn, bất quá có mấy doanh nghiệp gốm sứ cùng làm, hẳn là sẽ khó hơn một chút."

"Ừ, thương nhận đều là người gian trá, hơn nữa thương nhân Nhật Bản lại gian xảo, anh phải chú ý." Hứa Mạt nói.

Lục Tử Hoành vui mừng ôm lấy Hứa Mạt, "Dự tính ngày sinh không còn xa nhỉ."

"Bác sĩ nói còn khoảng một tháng nữa."

Lục Tử Hoành dường như đang ngủ, có lẽ là mệt mỏi. Hứa Mạt nửa mê nửa tỉnh, nghe thấy Lục Tử Hoành nói nhỏ bên tai:

"...Mạt, anh thật mong chờ được làm ba...Mấy ngày nay, anh thường cảm thấy dường như mình đang ở trong mộng, luôn luôn có cảm giác không ổn...Tựa hồ, mọi chuyện không phải phát triển như vậy, tốt đẹp, không chân thực...rất không chân thực..."

Không chân thực, quả thật không chân thực...Nhớ lại kiếp trước cùng kiếp này, cô cũng hiểu được không chân thực...Nhưng có xác thực là còn sống.

Quý trọng người trước mắt khi mình còn sống.

Nơi tổ chức tiệc rượu được chọn ở khách sạn thế kỷ Anh Hoàng, cô cũng không có chờ cho Tiểu gia rảnh rang, sân bãi, đồ ăn,v.v...đều cần phải quan tâm, trực tiếp đặt ở khách sạn, bớt được nhiều việc.

Hứa Mạt không có thông báo cho Sở Nam, cô vô tình biết được Lưu Thi Ngừ dự tính ngày sinh chính là mấy ngày nay. Người đàn ông kia hẳn là ở bên cạnh chăm sóc vợ mình, mà không phải là tới nơi này, đứng ở trong đám người nhìn người phụ nữ khác.

Đề cho Hứa Mạt bất ngờ chính là, Sở Nam vậy mà cũng tới.

"Là anh mời hần, lần trước cùng hần nói chuyện mới chút, phát hiện hần là người rất có ý kiến, cho nên..." Lục Từ Hoàn thẳng thắn, nhìn mặt Hứa Mạt càng ngày càng đen.

"Được rồi, anh sai rồi, bà xã."

Sở Nam là Chu Tĩnh Nhã gọi tới, chẳng biết tại sao, có Sở Nam ở bên cạnh, cô ta có thể an tâm một chút. Sở Nam, luôn lúc nào gọi thì đến, chuyện này, cô ta chưa bên giờ đem chuyện hần có vợ để ở trong lòng. Hôm nay là lần đầu tiên hần nói cô ta chờ, nói cách khác chính là tới trễ.

"Nam, sao hôm nay anh lại tới trễ như vậy?" Chu Tĩnh Nhã hỏi.

Sở Nam vẫn trầm ổn như cũ, chỉ là ánh mắt có chút khác thường.

"Trong nhà có chút việc nên bị trì hoãn."

Chu Tĩnh Nhã gật gật đầu. "Tối nay em không lái xe đến, một chút anh đưa em đi nha anh Nam."

Sở Nam trong lòng vui mừng.

"Được."

Sau khi nói xong, trong đầu Sở Nam chợt nhớ tới một khuôn mặt, không trang điểm phấn son, ở trong mắt của hần, không đẹp bằng một phần mười của Chu Tĩnh Nhã, bình thường như vậy. Cô ấy bây giờ, không biết đứa nhỏ có hay không ra đời...

Buổi chiều Lưu Thi Ngữ đau bụng, là muốn sinh. Sở Nam lập tức đưa Lưu Thi Ngữ tới bệnh viện, đúng lúc này, Chu Tĩnh Nhã gọi điện thoại tới. Chu Tĩnh Nhã gọi điện thoại tới nói cô ta và người khác bắt đồng, hần có thể xác định, Lưu Thi Ngữ cũng nghe thấy được...

Sở Nam đạo nghĩa không thể chùn bước xoay người rồi đi, đi mấy bước, quay đầu lại nhìn—

Lưu Thi Ngữ nằm trên giường bị đẩy vào phòng sinh, lúc cửa sắp đóng lại, cô nhìn hần, ánh mắt lạnh lùng, không có cái nhìn tui hờn, chờ đợi, lo lắng, kính trọng như ngày thường nhìn hần, đôi mắt lúc ấy chỉ trừ bỏ hờ hững, không có gì cả...

Ánh mắt như vậy của Lưu Thi Ngữ, trong lòng Sở Nam một trận lo lắng, nóng nảy.

Tiếp theo, cánh cửa đóng lại. Hần lại nghe thấy một trận kêu đau truyền tới.

Người phụ nữ nằm bên trong, chính là người đang sinh cho hần đời sau...

Hần vẫn dứt khoát đi, Từ lúc vừa mới bắt đầu, Lưu Thi Ngữ đối với hần, chính là dùng để sinh con, tình yêu đối với Chu Tĩnh Nhã, hần chỉ cần cho đi, không cần đáp lại. Nhiều năm như vậy, yêu cô ta đã thành thói quen.

Roman";

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Sở Nam dường như rất phiền muộn, thỉnh thoảng cau mày, thất thần.

"Sao vậy, anh Nam?" Chu Tĩnh Nhã cảm thấy kỳ quái.

"Không có gì..."

Sở Nam nắm tay của Chu Tĩnh Nhã đi vào, Chu Tĩnh Nhã lại rút tay ra, khổ sở nhìn hần, "Anh nam, tâm ý của em...anh hần là hiểu."

Lại cự tuyệt trực tiếp như thế này. Sở Nam trong lòng tự giấu một tiếng.

"Anh hiểu, chỉ cần em thích, như thế nào cũng được."

Chu Tĩnh Nhã không muốn cùng hần có ám muội, nhất là trường hợp này. Mục tiêu của cô ta không phải hần.

Chu Tĩnh Nhã bỏ rơi Sở Nam, cùng hai người đàn ông trung niên buôn bán đồ gốm trò chuyện. Chu Triển Thanh thích nghệ thuật gốm sứ, Chu gia cũng có chút địa vị, xung quanh Chu

Tĩnh Nhã cũng có vài người bên cạnh, có bối cảnh của Chu gia, cũng có thể nói mấy câu.

Hứa Mạt ngồi ở phía xa nhìn, nhấp miệng uống nước trái cây.

Trong một góc khác, có một người mặc áo sơ mi màu đỏ sẫm, người đàn ông với thái độ lạnh nhạt khi nhìn thấy Chu Tĩnh Nhã thì mặt liền biến sắc. Người này là bạn trai trước của Chu Tĩnh Nhã, Mã Quân Đào, cha làm trong Ủy ban Thương mại và Công nghiệp của thành phố.

Mã Quân Đào tính cách trầm lặng nhưng sĩ diện, không chịu được khi người ta không tôn trọng mình. Lúc Chu Tĩnh Nhã và hắn ở chung một chỗ lại bắt cả hai tay, cùng một người khác ôm ấp, chuyện này hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng. Mà "một người khác" đêm nay "vừa vặn" cũng có mặt, chuyện này đương nhiên phải quy công cho Hứa Mạt.

Chu Tĩnh Nhã cùng hai người thương nhân về gốm sứ đi tới chỗ Lục Tử Hoành cùng hàn huyên.

Lục Tử Hoành cười, ánh mắt lơ đãng hướng về phía Hứa Mạt nháy mắt một cái, Hứa Mạt bất ngờ tiếp thu được ánh mắt của hắn, trong lòng rung động. Hắn sợ cô ghen sao.

Lục Tử Hoành à Lục Tử Hoành, anh thật là một người đàn ông tỉ mỉ. Trong lòng Hứa Mạt vui vẻ nghĩ.

Chu Tĩnh Nhã làm sao mà cho là đúng có thể chia rẽ bọn họ nhỉ? À, ước chừng là tình cảm trước giờ đều rất thuận lợi, mong muốn đều dễ dàng chiếm được, mới có cảm giác trên đời này không có thứ gì mà cô ta muốn có mà không được.

Lục Tử Hoành cùng mấy người đó trò chuyện rất hợp ý, tuy rằng ở trong cái vòng này hắn là người mới, nhưng có quan hệ với Tiểu gia, mấy người đó cũng không dám thờ ơ, còn nữa, hắn còn là con rể của Hứa Minh Sơn, ngày sau cũng không phải là nhân vật bình thường.

Chu Tĩnh Nhã tiến lùi lể độ, hiện giờ cô ta cùng Lục Tử Hoành là thái độ chân thành hào phóng, không giống với trước đây luôn dè dặt, chỉ là...Cô ta vẫn luôn vây quanh ở bên cạnh Lục Tử Hoành. Điểm này, đủ để cho Hứa Mạt nhìn ra cô ta muốn thay đổi "phương án" khác.

Chu Tĩnh Nhã thông dong thanh lịch, nhìn thấy Hứa Mạt cùng một người đàn ông khác cùng đi tới đây liền sụp đổ!

Làm sao có thể, là hắn?!

Hứa Mạt hướng mọi người gật đầu chào hỏi, giới thiệu với chồng mình: "Tử Hoành, vị này là khách đêm nay em có ý mời tới, Mã Quân Đào tiên sinh, đối với việc tuyên truyền của các công ty trong thành phố biết rất rõ. Mã tiên sinh, vị này là chồng tôi, Lục Tử Hoành."

"Lục tiên sinh, xin chào."

"Xin chào, xin chào!"

Mã Quân Đào cùng Lục Tử Hoành bắt tay nhau, anh mắt lại không tự chủ được dừng ở người Chu Tĩnh Nhã đang ở bên cạnh Lục Tử Hoành, trong mắt tựa hồ tức giận quay cuồng.

Thật sự là cô!

Năm đó, cho hắn bao nhiêu khổ sở! Nếu không phải hắn thật sự rất yêu cô ta, hắn thật hận không thể...xé nát cô!

Chu Tĩnh Nhã nhìn thấy ánh mắt kinh khủng của Mã Quân Đào không khỏi lui về sau một bước. Cô ta làm sao cũng không nghĩ tới, Mã Quân Đào lại xuất hiện tại nơi này. Thời điểm cô ta trở về nước, đặc biệt tránh những người có liên lạc cũng Mã Quân Đào, vì cho là cô ta và Mã Quân Đào sẽ không gặp lại.

Là Hứa Mạt, nhất định là cô ta làm chuyện tốt!

Chu Tĩnh Nhã khẽ hí mắt, nhưng vì có nhiều người, lập tức khôi phục bình thường, nhưng lòng bàn tay lại ứa ra mồ hôi.

Mã Quân Đào người này trước đây có chứng tự kỉ, làm việc có lúc cực đoan, bộ mặt cùng đáng người cũng không tệ lắm. Đó cũng là nguyên nhân trước đây cô ta bắt cả hai tay.

Chu Tĩnh Nhã vứt bỏ Mã Quân Đào tìm một người đàn ông tên Jonas, quả thật không tệ, bất kể phương diện nào cùng cô ta đều môn đăng hộ đối, chi tiết, Jonas sinh hoạt cá nhân có chút hỗn loạn, hít thuốc phiện, hơn nữa còn là một người song tính. *(nam nữ đều có thể yêu được)*

Điểm này làm cho Chu Tĩnh Nhã quả thật không thể chịu đựng được, cùng Lục Tử Hoành trong ngoài đều xuất sắc, thật là không thể so sánh được.

Hứa Mạt hướng về cô ta thậm chí chứa một ý cười, người khác nhìn vào cho là mỉm cười, chỉ có Chu Tĩnh Nhã nhìn thấu trong nụ cười kia có một tia khiêu khích.

"Hi! Không nghĩ tới, chúng ta lại gặp mặt." Lại có một người đàn ông đi tới. Người này mặc

áo sơ mi ca rô lục sắc, rất Scotland.

Chu Tinh Nhã lần này không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung!

Jonas!

Jonas cùng Mã Quân Đào chạm mặt, trên mặt hai người đều một kiểu không thay đổi, Jonas lập tức khôi phục tự nhiên, Mã Quân Đào thì càng ngày càng đen! Các loại khuất nhục cùng phần nộ lại rành rành chạy qua trước mắt.

Chu Tinh Nhã trong lòng thầm kêu không ổn, cắn răn phần hận nhìn Hứa Mạt, đồng thời, nghĩ đi sớm một chút, miễn cho xảy ra chuyện.

Hứa Mạt khoát cánh tay Lục Tử Hoành, "Tử Hoành, chúng ta mang các vị tiền bối đến bên kia nghỉ ngơi đi, em đem theo một ít bản thảo cũ của anh, vừa vận có thể nhờ các tiền bối chỉ bảo một chút."

"Cũng là em suy nghĩ chu đáo." Lục Tử Hoành hướng về phía vợ mỉm cười.

Hứa Mạt đối với ba người Chu Tinh Nhã nói, "Trước không biết thì ra các người là người quen cũ, Tinh Nhã, vậy không quấy rầy các người ôn chuyện."

Hứa Mạt nói xong không đợi Chu Tinh Nhã phản ứng, lôi kéo Lục Tử Hoành đi, bên tai nghe thấy tiếng giày cao gót của Chu Tinh Nhã đang giẫm lên nền nhà.

Tức giận không nhẹ nhỉ!

Đêm đó, Mã Quân Đào đánh Jonas một quyền trước, Jonas tự nhiên sẽ không cam lòng bị đánh, chu tinh nhã kẹp ở giữa, khuyên hai câu, hai người đàn ông căn bản không nghe, mắt thấy trường hợp càng ngày càng xấu hổ. Chu Tinh Nhã mặc kệ liền chạy lấy người, Mã Quân Đào lại lôi kéo không cho cô ta đi. "Nhã Nhã em đừng đi, lúc trước làm sao em lại coi trọng người này hả?! Há? Em nói cho tôi biết đi!"

"Anh buông ra..." Chu Tinh Nhã đẩy Mã Quân Đào, "Đều là người trưởng thành, anh nhìn một chút trường hợp được không!"

"Mã Quân Đào, Nhã Nhã nói đúng, quen không hợp thì tách ra, chính mình không có năng lực sao lại trách người khác..." Jonas còn chưa nói hết, Mã Quân Đào lại một quyền đánh tới.

Bên cạnh đã có nhiều người vây xem nghị luận. Phát sinh loại chuyện như thế này, đối với phụ nữ danh dự không tốt. Kể từ lúc cùng Hứa Mạt phát sinh chuyện, thanh danh của cô ta đã bán lại càng thêm bán!

Hứa Mạt!

Chu Tinh Nhã nhớ tới Sở Nam, chung quanh lại không thấy hấn, lấy điện thoại di động gọi

điện thoại cho Sở Nam, điện thoại thông, nhưng vẫn đang bận.

Lúc này Sở Nam đang ở quán rượu trong một gara, một tay cầm thuốc lá, một tay khác cầm di động để ở bên tai, không nói gì, lẳng lặng nghe. Đầu bên kia điện thoại, có một người phụ nữ

đang thống khổ kêu, một tiếng lại một tiếng, thanh âm đều khàn khàn.

Là hấn gọi điện thoại cho mẹ, bảo bà đem di động đặt ở cửa phòng sinh.

Thì ra sinh con lại đau như vậy.

Sở Nam nhả ra một vòng khói. Việc này không có gì lạ, ở trong ấn tượng của hấn vợ hấn đều là yếu đuối lại bình thường. Hấn đối với cô luôn lạnh lùng, gắt gỏng, cô cũng là hèn yếu cúi đầu, cái gì cũng không nói. Trước khi mang thai, cô rất gầy. Tuy rằng như thế, nhưng cô chưa bao giờ cuồng loạn kêu lên như vậy, không biết bây giờ nét mặt của cô sẽ như thế nào.

Hấn không nên cưới Lưu Thi Ngữ.

Cùng so ánh với Nhã Nhã, cô thật sự, rất bình thường..

Sở Nam cúp điện thoại, trong lòng phiền chán.

Vừa cúp điện thoại, Chu Tinh Nhã liền gọi tới.

"A Anh Nam, mau, đến đây giúp giúp em, mang em rời đi."

"Nhã Nhã!"

Thanh âm của Chu Tinh Nhã không thích hợp, Sở Nam trong lòng hoảng hốt, nào là Lưu Thi

Ngũ cùng đưa trẻ đều quên hết, vội vàng chạy về nơi tổ chức tiệc rượu.

Sở Nam mang Chu Tình Nhã đi, Mã Quân Đào cùng Jonas đều biết Sở Nam, biết hai người là bạn lúc nhỏ.

Dọc theo đường đi Chu Tình Nhã đều trầm tư. Bỗng nhiên trong lòng rất loạn, từ lúc gặp gỡ Lục Tử Hoàn, cô ta theo chủ nghĩa không cưới, lần đầu tiên có xúc động muốn kết hôn, nhưng Lục Tử Hoàn đã kết hôn, cô ta cũng không có đề ở trong lòng.

Cô ta cao quý, ưu tú như vậy, những người phụ nữ luôn bị cô ta làm lu mờ. Luận bên ngoài, luận thủ đoạn, luận dũng khí, mấy người phụ nữ là đối thủ của cô ta. Nhưng, gặp được Hứa Mạt, cô ta lần đầu tiên có cảm giác khó giải quyết.

Lần đầu tiên gặp Hứa Mạt, là đang ở Canada. Lần đầu tiên thấy, cô ta cũng không có cảm thấy Hứa Mạt là đối thủ. Nhưng một loạt chuyện gần đây xảy ra, làm cho cô ta phát hiện, người phụ nữ này tâm tư rất thâm trầm! Thế nhưng những chỗ yếu của cô ta đều nhìn thấu!

Chu Tình Nhã nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ. Lục Tử Hoàn đối với cô ta tuy rằng thân thiết, nhưng là vẫn có ý duy trì một khoảng cách.

Lần đầu tiên Chu Tình Nhã có chút không xác định. Trường hợp vừa hỗn loạn như vậy, mặc dù Lục Tử Hoàn đi ra khuyên can, cũng là lấy thái độ của chủ nhân, cũng không phải có quan hệ như thế nào với cô ta...Mà trong mắt Lục Tử Hoàn đối với cô ta có chút không vui lóe lên rồi biến mất, càng làm cho Chu Tình Nhã khổ sở, đau lòng.

"Nhã Nhã, em hãy buông tay đi. Em không chiếm được Lục Tử Hoàn đâu. Hắn đã kết hôn, có vợ con." Sở Nam lái xe, nhìn con đường phía trước.

Chu Tình Nhã đột nhiên tức giận, "Muốn tôi buông tha? Anh là muốn tôi buông tha Lục Tử Hoàn rồi sau đó tìm anh, phải không?!"

"Anh..." Sở Nam còn chưa nói hết lời, Chu Tình Nhã đã đánh gãy lời nói.

"Anh cũng giống như vậy đã kết hôn có vợ? Nhưng anh cũng vậy cũng có thể yêu tôi, có thể cùng tôi ở cùng một chỗ, cho nên, vì sao Lục Tử Hoàn không có khả năng?" Cô ta cũng không tin! Mất sức lực lớn như vậy, cô ta ngay cả công việc ở Canada đều bỏ, đặc biệt vì Lục Tử Hoàn bay trở về. Tại sao có thể bỏ qua như vậy!

Sở Nam cầm chặt tay lái, khớp xương trở nên trắng bệch, ánh mặt lộ ra đã thương. Lời nói bén nhọn của Chu Tình Nhã, rất đau đớn.

Sở Nam thích rượu vang, trên xe lúc nào cũng để một chai. Chu Tình Nhã tìm được rượu, vặn mở nút, trực tiếp uống một hớp lớn.

"Nhã Nhã! Em đừng uống như vậy, sẽ say đó!" Sở Nam muốn đoạt lại, Chu Tình Nhã không cho.

"Anh đừng quản tôi! Tôi muốn uống là chuyện của tôi, anh có thân phận gì mà trông nom chuyện của tôi...Bỏ tay ra!" Chu Tình Nhã kiêu căng đứng lên. Sau khi thành niên, cô ta rất ít khi dùng loại khẩu khí kiêu căng như thế này.

"Nhã Nhã..."

"Reng reng reng..."

Đúng lúc này, điện thoại di động của Sở Nam reo lên, là mẹ hắn gọi tới, nghĩ chắc là gọi tới nói cho hắn biết tình trạng của Lưu Thi Ngừ.

Sở Nam cầm điện thoại lên nghe. Chu Tình Nhã lại một tay cầm lấy tay của hắn cùng điện thoại đặt ở chỗ ngồi, đôi mắt hiện lên nhiều nước mắt, đầm đìa đáng yêu.

"A Nam, tối nay theo em, được không..."

Sở Nam khần trương cầm điện thoại di động, thấy ánh mắt thương hại của Chu Tình Nhã, có một chút do dự.

"A Nam..."

Chu Tình Nhã thổi khí, mang theo mùi rượu, hiện ra gương mặt say đắm lòng người. Sở Nam cúp điện thoại nói.

"Được..." Sở Nam thấp giọng nói, chẳng biết tại sao, trong lòng có một chút, chột dạ.

"Chạy đi, tới nhà trọ của em..."

....

Vì ánh sáng yếu ớt, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi rượu, thở dốc cùng tiếng ngâm lúc

ẩn lúc hiện. Chu Tình Nhã đổ lên người mình không ít rượu, quần áo nửa cởi, thân thể mang theo hương thơm— tư thế xinh đẹp mê người.

"Nhã Nhã..." Một tiếng ngâm gọi.

Tối nay, so với bên này Chu Tinh Nhã cùng Sở Nam tiêu – hôn, bên kia người phụ nữ, lại đang ở trong tình huống giữa sống và chết.

Trong bệnh viện, mẹ của Sở Nam nhìn vào màn hình, con không nhận điện thoại của bà,

Đêm nay con bà đi tham gia tiệc rượu, bà đều biết. Có thể rời đi, trừ bỏ vì Nhã Nhã, bà thật sự không nghĩ ra nguyên nhân khác.

"Chồng của sản phụ còn chưa đến sao?" Y tá hỏi mẹ của Sở Nam.

"Làm phiền cô y tá nói với bác sĩ, nếu như quả thật không được, thì mổ bụng đi."

Mẹ của Sở Nam nói với y tá.

....

Một đêm này, Sở Nam chiêm được người ma hắc tha thiết mơ ước. Sở Nam đi vào bệnh viện là lúc rạng sáng hơn sáu giờ, đứa nhỏ đã sinh ra làm con trai.

Trong phòng bệnh, khuôn mặt Lưu Thi Ngừ tái nhợt, yếu ớt, liếc mắt nhìn Sở Nam một cái,

đôi môi khô khốc khề mở, chỉ nói một câu.

"Cút đi...Tôi không muốn nhìn thấy anh."

Sở Nam trong cơn giận dữ, ngay cả đứa nhỏ cũng không có liếc mắt nhì, liền đi.

Trải qua một đêm nói chuyện phiếm trong buổi tiệc đó, Lục Tử Hoành cùng mấy người thương nhân lớn về gổm sứ liên hệ càng thêm chặt chẽ, mấy ngày nay đều bận rộn. Chuyện bệnh viện, chuyện gổm sứ, Hứa Mạt thật là đau lòng.

"Tử Hoành, hiện tại chuyện gổm sứ ngày càng phát triển, bệnh viện bên kia anh định xử lý như thế nào, một mình anh, rất bận đó?"

Lục Tử Hoành cảm mấy sậy tóc sậy tóc cho vợ, "Có thể. Chờ cho thân thể của ông khỏe lại, anh cũng từ từ đem nó giao trả lại."

"Nhưng mà ông nội chung quy tuổi đã lớn, chuyện tài sản, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, không tránh được."

Hứa Mạt từ trong gương nhìn Lục Tử Hoành. Lục Tử Hoành cười, trong ánh mắt trong suốt có tia sáng, lại mang theo một chút tà khí, "Đều nghe theo bà xã, bà xã muốn anh làm thì anh sẽ làm, bà xã nói không cần là không cần."

Hứa Mạt vỗ chân hắc một cái, "Còn nói nghe em, anh giấu chuyện em còn thiếu? Hắc Long hội, Tiểu gia, còn không biết có bao chuyện em không phát hiện không?"

Lục Tử Hoành dùng nụ cười ngó ngẩn, tựa vào bên tai Hứa Mạt, cùng đối diện với cô ở trong gương.

"Có lẽ có một số việc, anh không có nói cho em biết, nhưng...Có một việc, anh vẫn liên tục, vẫn liên tục, vẫn luôn sẽ không lừa gạt em, cũng sẽ không thay đổi, đó là, anh yêu em, rất yêu em, yêu đến một ngày nào đó anh chết..."

Hứa Mạt liếc mắt nhìn hắc, nở nụ cười.

Hứa Mạt cúi đầu sờ bụng, "Anh đoán xem là con trai hay con gái?"

"Anh đoán là con gái."

"Vì sao? Con gái thích cay, em thích ăn chua."

"Vây, sáng nay muốn ăn cay nhiều một chút không?"

"Không cần!"

"..."

Hai vợ chồng trêu ghẹo, bên ngoài cánh cửa sổ khép hờ chim tước kêu to, ở trên lan can nhảy xuống, xa xa mặt trời đỏ từ từ mọc lên, xuyên thấu qua cánh rừng thưa thớt, chiếu rọi trên những chiếc lá khô rơi đầy trên đất. Thịnh thoảng một tia sáng chiếu xuống, sáng trong suốt. Yên tĩnh, yên tĩnh buổi sương sáng.

Mùa đông đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53

Mùa đông lặng lẽ an bình, giống như mấy ngày nay, thân hình Hứa Mạt lại mập thêm một vòng, dự tính còn vài ngày nữa thì sinh. Khiến cho người làm mẹ tâm trạng vừa cảm động vừa không yên. Khiến cho người làm cha tâm trạng cũng..

"Ai, Mạt, mẹ anh nói với anh, phụ nữ sau khi có con sẽ không chú ý đến chồng, em... Cũng không thể như vậy." Lục Tử Hành hí mắt, trực tiếp bày tỏ yêu cầu.

"Tất cả đều xem biểu hiện của anh." Hứa Mạt liếc mắt nhìn anh, đưa cho Lục Tử Hành một cái bảng, bên trên là mấy cột viết "Ngày" "Thành tích", "Đánh giá tổng hợp", "Ghi chú đặc biệt".

Lục Tử Hành cầm lấy, cười nói "Bây giờ đã làm xong bảng thành tích cho con, có phải quá sớm hay không?"

"Là của anh."

"Của anh?"

"Là bảng đăng ký thành tích của ông xã."

Lục Tử Hành lúc này cẩn thận nhìn thêm mới thấy, ngoài mấy cái cột kia, mặt sau còn có

"Số lần ra ngoài", "mờ ám với nhân viên", "số lần hư hư thật thật ra ngoài"... Đợi chút, như là tiêu chuẩn ghi tội vậy. Lập tức thấy lạnh sống lưng.

Cái này... Nhất định là đang đùa....

Lục Tử Hành cùng đối tác đồ sứ phía Nhật Bản đã thảo luận ổn thỏa, ở trong nước, trên buổi tiệc đã cùng vị tổng giám đốc họ Đậu hợp tác buôn bán, sản xuất số lượng lớn, in lại nhãn hiệu.

Xem như là quyết định xuất khẩu như trong truyền thuyết đi, ra vào hải quan rất bình thường.

Hiệp định gần đây nhất đã thỏa thuận không tệ lắm, qua hai tháng nữa, là có thể vận chuyển đến Nhật Bản.

Tình hình bệnh của Tiểu lão gia đã được không chế, nhưng do già đi, dần dần hữu tâm vô lực. Lục Tử Hành biểu hiện rõ thái độ của mình: Đối với tài sản Tiểu gia không có hứng thú. Tiểu lão gia gọi Lục Tử Hành tới phòng bệnh mình nói chuyện suốt một đêm. Tới tận sáng hôm sau, Hứa Mạt mới gặp lại chồng mình mang theo tâm sự nặng nề trở về.

Cuối cùng, vẫn là dựa theo phân phó của Tiểu lão gia từ đầu.

Thẩm Gia Bích tìm đến Hứa Mạt, mục đích đương nhiên là liên quan đến chuyện mẹ con Tiểu Thiên Cần. Tiểu lão gia nói vậy chắc cũng đã sớm biết tăng quan hệ này, vì vậy mới kiên trì đem toàn bộ tài sản giao cho cháu ruột mình, nói sau khi Hứa Mạt sinh con, Tiểu gia rốt cục cũng có truyền nhân.

Mà thái độ Tiểu Hoàn đối với Tiểu Thiên Cần như thế nào, Hứa Mạt bởi vì không tới nhà Tiểu Hoàn nên không thể hiểu hết. Nghĩ đến, xem chừng trong lòng là có vướng mắc. Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài. Mấy người Tiểu gia đều để trong lòng không nói. Thân thể Tiểu lão gia không tốt, ngoài mặt không cần phải huyền não như vậy.

Hứa Mạt thỉnh thoảng có khi nhìn thấy Tiểu Thiên Cần, cũng không biết là cố ý hay chỉ là ngẫu nhiên gặp.

Ngày Hứa Mạt sinh, đó là một buổi sáng sắc trời trong sáng, nắng đông ấm áp. Lục Tử Hành chưa có bao giờ khăn trương như vậy.

Bé trai hay là bé gái...

Lục Tử Hành ở hành lang bệnh viện đi tới đi lui, đi hơn một giờ, đứa bé cũng chưa thấy sinh ra. Nóng nảy.

"Mẹ, đã lâu như vậy, Mạt Mạt không có sao chứ?"

"Tử Hành, con đừng có gấp, sinh con phải từ từ mới được." Dương Thục Du khuyên bảo.

Hơn hai giờ chờ đợi, cuối cùng, chín tháng "Công trình Hạo đại" rốt cục cũng viên mãn - -

"Là một bé trai."

Hai nhà Hứa, Lục vô cùng vui mừng. Tiểu lão gia bên kia cũng nhận được tin tức, trong điện thoại cười ha ha, còn nói muốn nghe tiếng khóc của đứa bé.

Chuyện đời, đều là mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu lo.

"Chị, vợ Lục Từ Hành sinh một bé trai, cái này, chị cũng nên hết hi vọng đi. Tiểu lão gia đau lòng cháu trai như vậy, bây giờ Hứa Mạt lại sinh tăng tôn duy nhất, hai người bọn họ sẽ không có khả năng ly dị." Chu Thanh Dự nhìn Chu Tĩnh Nhã nói.

Chu Tĩnh Nhã cười hừ một tiếng, lắc lắc ly rượu màu vàng, liếc mắt nhìn Chu Thanh Dự một

cái.

"Lời này, là đang nói chính em đi? Em trai tốt của chị."

"... Em không rõ chị đang nói cái gì." Chu Thanh Dự khẽ rũ con ngươi, che giấu đi ánh mắt của mình.

"Em thôi đi, chúng ta là chị em ruột cùng nhau lớn lên, tâm tư của em chẳng lẽ chị đây không hiểu rõ? Em dám nói... Em đối với Hứa Mạt một chút tâm tư cũng không có không?" Chu Tĩnh Nhã đi tới, nâng cằm Chu Thanh Dự lên, cười.

Chu Thanh Dự hất bàn tay đang cầm cằm mình ra, bởi vì nhìn thấu mà chật vật, tức giận.

"Đúng, em thích cô ấy. Nhưng cô ấy đã có gia đình, em sẽ không bao giờ chia rẽ gia đình cô ấy, sẽ không tới quấy rầy hạnh phúc của cô ấy. Đây mới thật sự là yêu. Chị, chưa ai nói với chị

đúng không, tình yêu của chị... Thật sự là rất ích kỷ."

"Chu Thanh Dự, em dám nói chuyện với chị như vậy sao!" Chu Tĩnh Nhã tức giận.

Cô ta hận chết Hứa Mạt, Chu Thanh Dự nói thẳng, càng làm cô ta khó nén giận.

"Chị, một ngày nào đó chị sẽ rõ, em chỉ hi vọng, đến lúc đó chị không sai lắm thái quá."

Chu Thanh Dự nói xong lập tức dời đi. Chu Tĩnh Nhã nặng nề để ly rượu "Bóp" một cái xuống mặt bàn, chân ly rượu vỡ đôi.

Chu Thanh Dự luôn lên bảo vệ Hứa Mạt, sao mà cô ta không biết. Chỉ bởi vì đó là em trai của mình, cô ta không muốn làm thương tổn tình cảm chị em.

Chu Tĩnh Nhã bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn, ôm ngực, đứng lên nôn ọe.

Một trận nôn mửa không biết trời đất.

Tháng này kinh nguyệt chậm trễ. Chu Tĩnh Nhã chợt nhớ tới cái gì đó, trong lòng không khỏi khủng hoảng một trận.

Chu Tĩnh Nhã lập tức thay quần áo, lái xe đi đến bệnh viện kiểm tra.

"Chu tiểu thư, chúc mừng cô, cô mang thai." Y tá đưa tờ giấy xét nghiệm cho cô ta.

Chu Tĩnh Nhã tròn to mắt nhìn chăm chú tờ giấy kết quả xét nghiệm, vịn vào vách tường, lúc này toàn thân giống như bị sét đánh.

Mang thai!

Cô ta mang thai!

Đứa bé này...

Chu Tĩnh Nhã nhớ lại cái đêm ở bữa tiệc một tháng trước kia. Đêm đó cô ta uống rất nhiều rượu, sau đó cùng Sở Nam xảy ra quan hệ. Ngày hôm sau hoa mắt choáng đầu, thế nên đã quên uống thuốc tránh thai.

Chu Tĩnh Nhã vừa lái xe vừa thất thần, vài lần còn vượt đèn đỏ, suýt nữa gặp chuyện không may, bị cảnh sát giao thông ngăn lại còn không biết.

Chu Tĩnh Nhã không để ý cảnh sát giao thông đang vỗ vỗ cửa xe, trái lại còn lấy di động ra

gọi điện thoại cho Sở Nam, nhưng vẫn không có người nghe máy...

...

Con trai Lưu Thi Ngừ đã hơn một tháng tuổi, vẫn chưa đặt tên, Sở Nam một lần cũng không tới thăm, bế qua. Đêm đó Lưu Thi Ngừ kiên trì không sinh mổ, tuy rằng thời gian có lâu một chút, quá trình cũng rất thống khổ, đứa bé vẫn sinh ra bình an.

Trong phòng ngủ, tiếng khóc đứa trẻ đau tai nhức óc, khiến cho người nghe đều đau tâm phé phở.

"Nga, nga, cục cưng đừng khóc, mẹ lập tức cho con đổi bà nội... Đừng khóc, ngoan, đừng khóc..." Luru Thi Ngừ ngồi bên giường, nhẹ nhàng ôm đứa trẻ, vỗ vỗ, dụ dỗ.

Sở Nam đúng lúc này đi ngang qua phòng ngủ, nghe thấy tiếng đứa bé khóc khản cả giọng, nhú mày.

"Sao nó lại khóc?"

Luru Thi Ngừ lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Nam một cái, quay mặt đi: "Nó đói bụng."

"Vậy sao cô không cho đứa bé bú đi."

"Hai ngày nay sữa không đủ..."

Ánh mắt Luru Thi Ngừ mặc dù lạnh lùng, nhưng thanh âm ngữ khí vẫn ôn nhu như trước. Tầm mắt Sở Nam trượt đến cổ áo cô, bên trong không có mặc áo ngực, lại đang thời kì cho con bú, rất đầy đặn mê người.

Từ sau buổi tiệc, Luru Thi Ngừ không cho phép anh ta tiến vào cửa phòng ngủ, hai người chia phòng ngủ. Hơn một tháng, Sở Nam không có chạm vào cô.

Luru Thi Ngừ chợt nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại, lại cảm giác được mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người Sở Nam, kinh sợ ngẩng đầu - -

Lúc này Sở Nam đã đứng trước mặt Luru Thi Ngừ, chăm chú nhìn cô, trong con ngươi ánh lên đầy dục vọng, như một ngọn lửa.

"Anh, Anh đi ra ngoài!"

Luru Thi Ngừ khùng hoảng,

"Đây là nhà tôi, cô bảo tôi đi đâu?"

Sở Nam cời nút thắt caravat và quần áo, ý đồ rất sức rõ ràng. Luru Thi Ngừ vừa sợ hãi vừa tức giận.

"Tôi không muốn cùng anh thân thiết, anh đi ra ngoài!"

Sở Nam nghe xong lạnh lùng cười, hừ một tiếng, tiếp tục cời nốt quần áo: "Đề đứa bé vào trong nôi, cời váy ra."

Sở Nam đã cời quần áo trong, lộ ra cơ ngực cường tráng.

Luru Thi Ngừ ôm đứa bé lùi về phía sau: "Anh không thể như vậy!"

"Cô là người phụ nữ của tôi, có nghĩa vụ phải thỏa mãn tôi."

"Tôi không phải là người phụ nữ của anh, người phụ nữ của anh không có ở đây, nếu anh muốn, đi tìm cô ta, tìm tôi làm gì?"

Luru Thi Ngừ trước đến nay luôn luôn nghe lời, nhưng gần đây, càng ngày càng chống đối lại mệnh lệnh anh ta.

Sở Nam đoạt lấy đứa bé, đứa trẻ bị kinh sợ, vừa ngoan ngoan im lặng lập tức khóc lên.

"Cục cưng, cục cưng...Anh nhẹ chút a!" Nước mắt Luru Thi Ngừ tuôn trào.

Đứa bé bị bỏ vào trong nôi. Sở Nam ánh mắt lạnh lùng như dã thú, chỉ mang theo dục vọng, chăm chú nhìn cô.

"Cởi."

Luru Thi Ngừ cắn môi, cuối cùng vẫn hèn nhát cởi quần áo □□ đứng trước mặt chồng.

Sở Nam tiến lên, đè cô xuống giường lớn, không hề có chút thương tiếc, lập tức phát tiết lửa dục đã tích tụ một tháng qua.

Đứa bé không được mẹ ôm, khóc ở trong nôi, giống như đang gọi mẹ. Nghe tiếng con khóc, hai mắt Luru Thi Ngừ đầm nước mắt mông lung.

Sở Nam quên rất nhiều thứ, ví như Chu Tinh Nhã thương tổn mình, hay là cái khác. Anh ta không yêu Luru Thi Ngừ, nhưng.. Không thể phủ nhận, anh ta thật sự rất thích thân thiết với cô, cảm giác ôm cô thật thoải mái...

Luru Thi Ngừ dần dần trầm luân, có oán, có hận, có khổ sở, đã cố gắng không chú ý đến. Nhưng mà cơ thể cô không nghe theo, cô nhịn không nổi cảm giác vui sướng Sở Nam đem tới: "Còn nói không cần... Cô rõ ràng rất muốn..." Sở Nam thấp giọng trào phúng ni non, Luru Thi

Ngừ yên lặng rơi nước mắt, không phản kháng.

Hai người, chỉ có lúc này, là giống như một đôi vợ chồng, hài hòa.

Nhưng đúng lúc này, di động Sở Nam vang lên. Nghe thấy tiếng chuông, hai người đang trầm luân lập tức giật mình tỉnh mộng!

Là cô ta, lại là cô ta...

Sở Nam lập tức tăng nhanh tốc độ, hoàn toàn trái ngược với khát vọng điên cuồng lúc trước. Qua loa phát tiết xong, lấy di động.

"Nhã Nhã..."

"A Nam, tối hôm nay em ở khách sạn Duy Viên chờ anh..."

Chu Tinh Nhã nói xong, cúp điện thoại.

Sở Nam vội vàng tắm rửa, mặc quần áo, lúc đi ra phòng ngủ, lại bị Lưu Thi Ngữ đột nhiên gọi lại - -

"Sở Nam"

Sở Nam quay đầu, chỉ thấy thân thể Lưu Thi Ngữ trần trụi, mặt không cảm giác đứng ở cạnh giường, trên ngực cô còn có vài vết đỏ, là hấn vừa mới lưu lại.

"Từ nay về sau, không cần gặp tôi! Cũng không cần bước vào nơi này! Nếu không..."

Câu tiếp theo, cô không tiếp tục nói nữa

Sở Nam nhím mày, một tia lửa giận không tên không biết từ đâu kéo tới lập tức bùng lên. Giọng điệu của cô rất lạnh, làm cho hấn rất không vui.

"Đây là nhà của tôi, cô cũng là người phụ nữ của tôi, tôi muốn thế nào, không cần cô đồng

ý!"

Sở Nam bỏ đi, Lưu Thi Ngữ ngồi bệt xuống, toàn bộ giả vờ cường ngạnh lúc này lập tức sụp xuống ầm ầm. Anh ta nói một chút cũng không sai.

Đây là nhà của anh ta, cô là vợ anh ta, cô có năng lực gì...

Sở Nam cho cô tiền nuôi người thân cô, cô là vợ anh ta, chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Đứa bé dường như biết người lớn cãi nhau, khóc vô cùng lợi hại, cổ họng đều khản đi.

Lưu Thi Ngữ đau lòng ôm lấy con trai: "Cục cưng ngoan, đừng khóc... Con lại khóc, mẹ cũng chỉ có thể bảo vệ con khóc... Ngoan... Đừng làm rộn nữa..."

Khi mới gặp Sở Nam cô sùng bái, lưu luyến si mê, sớm đã hóa thành hư không, lúc này, cô thậm chí ly hôn.

Ly hôn! Chờ Sở Nam trở về, cô cùng anh ta ngã bài!

Chu Tinh Nhã hẹn Sở Nam ở khách sạn Duy Viên. Thấy Chu Tinh Nhã chủ động khác thường, Sở Nam ngoài ý muốn vô cùng vui sướng. Hai người lại nhiệt liệt triển miên một đêm.

Ngày hôm sau, Sở Nam tỉnh lại, Chu Tinh Nhã đã đi rồi, chỉ để lại một tin nhắn vào di động Sở Nam - - "Em có con với Lục Tử Hành, anh giúp em, được không..."

Một câu ngắn ngủi, lại giống như sét đánh ngang tai! Sở Nam khuất nhục giống như bị người ta tát cho vài cái thật mạnh. Nhưng, còn có thể thế nào. Hấn yêu Chu Tinh Nhã, từ nhỏ đã thích, mọi yêu cầu của Chu Tinh Nhã, hấn từ nhỏ đều không thể cự tuyệt, vui vẻ để Chu Tinh Nhã dựa vào.

Chu Triển Thanh là người trọng danh dự, sẽ không cho phép con gái mình trước khi kết hôn mà có thai, là điềm xấu cho cha.

Sở Nam lập tức đi tìm Chu Tinh Nhã, sợ cô ta nghĩ quẩn trong lòng. Cuối cùng đến bờ sông thì tìm được Chu Tinh Nhã. Lúc này gió đang nổi to, Chu Tinh Nhã khóc đỏ con mắt, càng có vẻ đáng thương.

"A Nam..."

Sở Nam ôm Chu Tinh Nhã vào lòng, vô cùng xót xa: "Nhã Nhã."

"Anh đồng ý giúp em sao... Hứa Mạt quá lợi hại, em không đầu lại được cô ta... Cô ta sẽ bức em chết mất..."

"Cô ta dám! Nhã Nhã... Anh sẽ bảo vệ em"

.....

Đào mất tròn một tháng, Hứa Mạt cùng Lục Tử Hành đã chọn xong tên cho con, tên là Lục Hi, ánh mắt trời nhỏ. Tiểu lão gia lại lấy cho bé một nữ danh gọi là "Tiểu Hi" mọi người đều cảm thấy rất thuận miệng, cứ như vậy gọi đi.

"Ba, con cùng Tử Hành muốn làm bữa tiệc mừng Tiểu Hi đầy tháng." Hứa Mạt ôm con trai, nói với Hứa Minh Sơn. Hứa Minh Sơn giờ tay bế cháu trai, ôm vào ngực, nựng bé, vẻ mặt hôn hờ.

"Đúng vậy, là một tiệc rượu đầy tháng, một năm nay nhà chúng ta trải qua không ít mưa gió, tuy rằng gặp phải chút khó khăn, nhưng kết quả cũng tốt. Công ty gốm sứ của Tử Hành cũng đã mở, cháu trai ta cũng đã có. Cái này đúng là nên "chiêu cáo thiên hạ" một phen, ăn mừng một trận."

Hứa Minh Sơn cưng nựng cháu trai, cười ha ha, kết quả là bị Lục Hi tiểu cho ướt người.

"Ba, để con bế bé cho." Lục Tử Hành tiếp nhận con trai.

Tiểu gia hỏa này đã trở thành bảo khố trong tay người lớn, mọi người ai cũng muốn ôm một cái.

Trải qua một buổi thương lượng, buổi tiệc rượu đầy tháng được ấn định vào thứ bảy tuần sau. Sau khi kết thúc buổi tiệc, Lục Tử Hành phải sang Nhật Bản một thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Đỗ Khang biết chuyện của Từ Tiêu Cẩn, suy nghĩ cả đêm, cuối cùng vẫn là không đuổi Từ Tiêu Cẩn đi, ngược lại giữ cô ta lại, giúp cô ta tìm việc làm.

Từ Tiêu Cẩn có chút cảm động, qua vài ngày sống yên ổn, đối với quá khứ bắt đầu nghĩ lại đủ chuyện. Càng muốn bắt đầu lại, trong lòng càng nặng nề.

"Chuyện quá khứ không cần nghĩ lại, cũng không cần phạm phải sai lầm cũ, nếu không..."

Anh sẽ rất thất vọng." Đây là những lời Đỗ Khang nói với cô ta.

"Tiêu Cẩn, tối nay ăn món gì?" Đỗ Khang từ phía sau ôm lấy Từ Tiêu Cẩn. Lúc này Từ Tiêu Cẩn đang xào món nấm xào thịt băm.

"Thơm quá." Đỗ Khang nhắm mắt hít sâu một hơi, cũng không biết là nói Từ Tiêu Cẩn thơm quá, hay là nói đồ ăn thơm quá.

Từ Tiêu Cẩn thẹn thùng, cũng có chút cứng nhắc. Ở bên Đỗ Khang, lúc đầu vốn là kẻ tạm thời, mà bây giờ...

Mấy ngày nay Từ Tiêu Cẩn luôn luôn suy nghĩ, cô ta có nên buông mọi chuyện không, bỏ đi những chấp niệm này, bắt đầu một cuộc sống mới...

****

Chu Tĩnh Nhã ngồi trang điểm trước gương, thoa phấn, son móng tay, tóc, mi, son môi, trang điểm vô cùng xinh đẹp thanh lịch. Chu Tĩnh Nhã nhìn chính mình qua chiếc gương kia cười cười, trong đôi mắt kia ẩn chứa nhiều mạch nước ngầm đen tối, vô cùng không trong sáng.

Chu Tĩnh Nhã đến một nhà trẻ có tên là nhà trẻ Tâm Mộng, đứng vào thời gian lên lớp. Trong phòng học, bọn trẻ dưới sự dạy dỗ của cô giáo đang nặn đất dẻo.

Từ Tiêu Cẩn mang theo tâm trạng nặng nề thất thần dựa lưng vào cạnh cửa lớp học, sắc mặt nặng nề, dưới đôi mắt là hai quầng thâm đen. Khi nhìn thấy Chu Tĩnh Nhã, trên khuôn mặt Từ Tiêu Cẩn chợt lóe lên ánh mắt sợ hãi, sau đó sắc mặt lại càng trầm xuống.

Chu Tĩnh Nhã cùng Từ Tiêu Cẩn đến sân thể dục trống trải gần đó.

"Cô tìm tôi làm gì?"

"Có chút chuyện, nghĩ nên nhờ Từ tiểu thư."

"Nhờ tôi? Muốn lợi dụng tôi thì đúng hơn đi."

Chu Tĩnh Nhã cười, nhưng nụ cười không tới được đáy mắt: "Lợi dụng lẫn nhau, có cái gì là không tốt?" Chu Tĩnh Nhã lấy ra một cái thiệp mời, đưa cho Từ Tiêu Cẩn, là thiệp mời tiệc rượu đầy tháng của Hứa gia.

"Cô nên biết làm như thế nào. Lần trước cô không làm xong việc, lần này có thể tiếp tục."

"Thực xin lỗi, tôi không có hứng thú." Từ Tiêu Cẩn nhún mày, lập tức trả lại thiệp cho Chu

Tĩnh Nhã.

"Không có hứng thú? Nếu tôi đem chứng cứ chuyện lần trước cô bắt cóc Hứa Mạt giao nộp cho cảnh sát, đẩy cô vào tù một lần nữa, cô còn không hứng thú không?"

"Cô!" Từ Tiêu Cẩn tức giận: "Cô nếu dám tố giác tôi, tôi cũng kéo cô xuống nước cùng!"

"Cô thân phận thế nào, tôi thân phận ra sao, cô cảm thấy tôi có khả năng bị cô kéo xuống nước sao?" Chu Tĩnh Nhã lơ đãng đáp lại lời uy hiếp của Từ Tiêu Cẩn.

Chu Tĩnh Nhã lấy ra một cái máy ghi âm, ấn nút, giọng nói kia, chính là cuộc nói chuyện của Từ Tiêu Cẩn cùng kẻ bắt cóc Hứa Mạt.

"Bắt cóc con của Hứa Mạt, cái máy ghi âm này, tôi sẽ đưa cho cô." Chu Tĩnh Nhã giờ giờ máy ghi âm: "Đừng nghĩ dựa được vào vị luật sư Đỗ kia, tôi có thể mời chục luật sư giỏi hơn anh ta, cho nên... Cô đừng nghĩ việc đấu lại với tôi"

Từ Tiêu Cẩn kìm nén lửa giận.

"Cô muốn tôi đem con của Hứa Mạt đi đâu?"

"Tùy cô, chỉ cần đừng để đứa bé xuất hiện trước mặt tôi, vĩnh viễn đừng đem nó trở về là được rồi."

"... Được."

"Nga, nga, tiểu Nhạc ngoan, ăn cơm." Lưu Thi Ngữ vạch áo, ôm đứa bé cho bú sữa: "Ai, nhẹ chút, con cắn mẹ đau quá."

Sở Nam không quan tâm đứa con này, Lưu Thi Ngữ tự mình đặt cho con một nữ danh, Tiểu Nhạc, mà ông ngoại mình lại là một nhạc sĩ, cô cũng thích âm nhạc, thứ hai... Cô hy vọng con mình sau này có thể vui vẻ..., ở nơi này... không có tình thương của cha trong gia đình...

Nếu ly hôn, đứa con này cô có thể đem đi thì thật tốt. Lưu Thi Ngữ suy nghĩ, trong lòng lại một trận ghen ngào. Dù sao, Sở Nam cũng không thích mẹ con họ, bọn họ đi rồi, sẽ không làm bản mất anh ta, vừa vặn a...

Cửa phòng ngủ âm thầm mở ra, Sở Nam hai ngày nay không về nhà, lúc này lại không một tiếng động đứng ở cửa, đang nhìn vợ mình cho con bú sữa, ánh mắt dừng lại tại nơi đầu ngực còn dính sữa,

Lưu Thi Ngữ chợt thấy có chút khác thường, sau đó nhìn thấy Sở Nam, có chút câu nệ, quay người khoác áo, không cho hắn ta mình trần trụi - lộ ngực.

Sở Nam hừ một tiếng: "Cô che giấu cái gì, trên người cô có chỗ nào tôi không nhìn thấy, chạm qua."

Lưu Thi Ngữ không nói chuyện, tiếp tục dỗ con.

Sở Nam quay người định rời đi, bỗng nhiên Lưu Thi Ngữ gọi lại.

"Anh khoan hãy đi! Tôi có chuyện muốn nói với anh."

"Chuyện gì?"

Lưu Thi Ngữ dỗ dỗ con, sau đó đem đứa nhỏ đặt lên giường, kéo Sở Nam vào căn phòng khác, dùng toàn bộ bình tĩnh, ngữ khí quật cường, nói với Sở Nam:

"Sở Nam, chúng ta... Ly hôn đi."

Lưu Thi Ngữ nói xong câu này, chờ đợi Sở Nam tức giận, cô đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng

Sở Nam không nói gì.

"Người anh thích đã trở lại, tôi... Vừa vặn nhường lại vị trí cho cô ấy."

"Cho nên... Cô muốn ly hôn với tôi?"

Giọng Sở Nam nghe giống như bình tĩnh đang kéo theo về tức giận, Sở Nam đặt tay lên vai

Lưu Thi Ngữ, dọa cô sợ hãi nhảy dựng.

"Đứng, chúng ta ly hôn đi! A!"

Sở Nam đột nhiên ấn Lưu Thi Ngữ dán lưng lên tường, bàn tay vuốt ve lên ngực, từ từ hôn môi.

"Sở Nam, anh dừng lại!" Lưu Thi Ngữ vô cùng khẩn trương: "Anh đừng chạm vào tôi! Tôi muốn ly hôn với anh!"

Lưu Thi Ngữ sống chết phản kháng, Sở Nam tiến triển chậm chậm, nổi giận dùng dùng giữ cầm Lưu Thi Ngữ: "Nhưng mà... Tôi không đồng ý."

Sở Nam thô lỗ hôn môi cô, bàn tay đã dần dịch xuống phía dưới. Lưu Thi Ngữ đã cảm nhận

được dục vọng mạnh liệt của hắn ta.

"Vì sao!? Anh không yêu tôi, anh đừng chạm vào tôi! Buông tôi ra, tôi không phải công cụ tiết dục của anh!"

Không cần! Cô không cần hắn ta chạm vào cô! Bản muốn chết, trên người hắn ta có hương vị của người phụ nữ kia!

Lưu Thi Ngữ hung hãn cắn Sở Nam một cái. Sở Nam đau đến nhú máu, lập tức rút trở về, ánh mắt mù mờ.

"Cô cắn tôi!"

Sở Nam lau máu ở khóe miệng. Lưu Thi Ngữ vô cùng sợ hãi, liên tục lùi về phía sau.

"Tôi... Tôi..."

Sở Nam lại nắm lấy cầm Lưu Thi Ngữ.

"Cô muốn ly hôn? Có thể, để đứa bé lại, còn về tiền... Tôi có thể cho cô."

Lưu Thi Ngữ lắc đầu: "Không, không, con không thể cho anh, tôi muốn đứa bé, anh hiện tại, có thể cùng Chu Tĩnh Nhã sinh con, hai người có thể sinh rất nhiều, dù sao, dù sao hai người cũng không phải ở cùng một chỗ sao, a..."

Sở Nam đột nhiên tức giận, hai tay nắm lấy bả vai Lưu Thi Ngữ. Nghe những lời này từ miệng cô, giống như lên án hắn ta làm đường lạc lối, khiến cho hắn vô tình trở nên táo bạo. Vì sao lại phiền lòng như vậy? Một chút cũng không muốn thấy nước mắt cô rơi xuống!

"Mơ tưởng!"

Sở Nam đóng sầm cửa bỏ đi, mẹ Sở đứng ngoài cửa, tất cả đều nghe được, sắc mặt đã đen đi.

"Thi Ngữ à, A Nam ở bên ngoài đã vất vả thành cái dạng gì rồi, về đến nhà con lại không thể nghe theo nó sao? Còn nói ly hôn, không ly hôn cái gì, hai đứa kết hôn được mấy ngày? Con cũng làm mẹ rồi, cũng nên hiểu chuyện bình tĩnh một chút đi..."

Lưu Thi Ngữ không phản bác gì. Dĩ nhiên, trong lòng mẹ Sở đều hiểu, hai người cãi nhau vì ai. Nhưng mà chung quy là con của mình, bà ta hướng về Sở Nam cũng không sai.

Sở Nam bỏ đi, chính là vào vài ngày rảnh rồi trở về, cho đến trước tiệc rượu đầy tháng của con Lục Tử Hành một ngày, Sở Nam mới trở lại.

Rượu mời đầy tháng con trai, Hứa Mạt mời hai vợ chồng, cố ý dận dò muốn Sở Nam mang

Lưu Thi Ngữ đi. Cả hai đều là mới làm mẹ, muốn tâm sự cũng không quá ngạc nhiên.

Tiệc rượu hôm đó đều là họ hàng thân thích cùng bạn bè của Hứa Mạt và Lục Tử Hành, không có bạn bè trên thương trường. Hứa Mạt cứ do dự mãi, có nên đưa thiệp mời Giang gia không, Lục Tử Hành nắm tay cô, thay cô quyết định - - đưa.

Chuyện cũ đã qua, không nên cô ý lãng tránh.

Chu Thanh Dự, Chu Tĩnh Nhã đương nhiên là tới dự. Một phòng đầy người náo nhiệt. Từ Tiêu Cẩn đội tóc giả, trong điểm phong cách một chút, nhìn qua không một chút thu hút. Chu

Tĩnh Nhã tìm người giúp cô ta che giấu, trà trộn đi vào.

Sở Nam vừa tới nơi đã có điện thoại gọi tới, nói là, vẫn còn chút việc ở tòa án, vừa có thông báo mới. Sở Nam nói với Hứa Mạt và Lục Tử Hành một tiếng, sau đó để mẹ con Lưu Thi Ngữ ở lại, sau đó vội vàng chạy đi xử lý.

"Hứa Mạt, cô mang thai cũng không thấy cô mập lúc nào, tôi đây đã béo lên hai vòng." Luru

Thi Ngừ ôm Tiểu Nhạc, cùng Hứa Mạt ngồi trông tán gẫu chuyện mấy bà mẹ trẻ trải qua.

"Tôi sao lại không béo lên, cái bụng to như vậy, ai ôi, quần áo trước kia không có cách nào mặc vừa." Hứa Mạt vỗ nhẹ lên Tiểu Hi.

Tiểu Nhạc tỉnh ngủ, chớp chớp đôi mắt đen nháy, tay chân không ngừng động, cái miệng nhỏ xinh đóng mở thối bong bóng.

Hứa Mạt nhìn con Luru Thi Ngừ, rồi lại nhìn xem đứa nhỏ trong ngực mình đang ngủ say, cái miệng nhỏ nhắn cười toe toét: "Tiểu Nhạc thật là sống động. Đứa bé này nhà tôi, cả ngày ăn no lại ngủ, ngủ dậy đi tiểu, tiểu xong lại ngủ tiếp, tất cả mọi người đều nói tiểu tử này giống hệt cha nó, chính là đứa trẻ thích buồn bực."

"Đứa nhỏ vừa sinh xong đều như vậy. Tiểu Nhạc còn lớn hơn một tháng, thế còn không lớn bằng vóc đáng Tiểu Hi nha."

"Ha ha, đúng vậy. Tiểu Nhạc nhà cô không lạ người nha, vừa này tôi ôm, cũng không thấy bé khóc."

"Còn nhỏ như vậy, vẫn chưa có nhận ra đâu, ha ha."

Luru Thi Ngừ tính tình dịu dàng, Hứa Mạt rất thích cô. Hai người mới làm mẹ hàn huyên nói chuyện không ít kinh nghiệm nuôi con tâm đắc. Cuối cùng, Hứa Mạt đem tiểu Hi ngủ say đặt xuống nôi, Luru Thi Ngừ cũng đem con mình đặt cạnh.

"Để cho hai anh em nó bồi dưỡng tình cảm, chúng ta đi xuống đi, đến giờ ăn cơm."

"Được."

Hứa Mạt kéo tay Luru Thi Ngừ xuống lầu.

Hai người vừa đi không lâu, Từ Tiêu Cẩn thừa dịp không có người, sờ soạng tiến vào. Tới giường nhỏ cho em bé, Tiểu Nhạc, Tiểu Hi đang ngủ. Tiểu Nhạc giơ tay gãi gãi, động vào bụng Tiểu Hi nằm cạnh.

Như thế nào lại có hai đứa trẻ?!

Từ Tiêu Cẩn nhất thời mông lung. Hai đứa bé nhìn không lớn hơn bao nhiêu, vừa nhìn đều biết là bé trai. Rốt cục đâu mới là con trai Hứa Mạt?

Bỗng nhiên cửa truyền đến tiếng vang nhỏ. Từ Tiêu Cẩn thiếu chút nữa bị dọa đến mất mật, vội vàng quay đầu - - là chút gió thổi tới, thổi tới chuông gió, xa xa, truyền đến tiếng, giống như đang đi về phía này.

Từ Tiêu Cẩn quýnh lên. Hứa Mạt mới sinh con, phải là đứa đầu nhỏ kia, đúng, đúng vậy, phải là đứa đầu nhỏ!

Từ Tiêu Cẩn một phen ôm Tiểu Nhạc đi ra. Tiểu Nhạc hoàn toàn không biết nguy hiểm gì,

còn đang sờ sờ lục lục, chơi...

Có Chu Tĩnh Nhã che giấu, Từ Tiêu Cẩn thuận lợi mang đứa bé ra ngoài. chuyện này càng ít người biết càng tốt. Lần này Chu Tĩnh Nhã không đem người Chu gia tới giúp mà là tìm Sở Nam. Sở Nam nói có việc rồi đi, thì ra chỉ là lý do.

"Lên xe đi." Sở Nam lạnh lùng liếc mắt nhìn Từ Tiêu Cẩn ôm đứa bé

Từ Tiêu Cẩn vội vàng lên xe, Sở Nam nhanh chóng lái xe rời đi. Từ Tiêu Cẩn hừ lạnh một tiếng: "Anh đã có vợ?"

Sở Nam không để ý đến cô ta.

"Anh đã có vợ, còn có cả con, vẫn còn cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ, anh không sợ đến lúc đó mất nhiều hơn được sao?"

"Cô nên lo cho chính mình đi." Sở Nam lạnh lùng đáp. Chu Tĩnh Nhã sẽ không bỏ qua chuyện này cho Từ Tiêu Cẩn. Từ Tiêu Cẩn muốn làm thì làm, không muốn làm cũng phải làm, hơn nữa, người chịu tội thay cũng được định sẵn.

"Anh chờ tôi đi đâu?"

"Bến tàu."

Từ Tiêu Cẩn nghĩ, bến tàu người qua lại đông đúc, nếu đem đứa nhỏ này bỏ đó, xem chừng sẽ rất nhanh có người phát hiện ra đem đi.

Từ Tiêu Cẩn nhìn đứa bé trong ngực, lúc này đứa bé đang chớp chớp đôi mắt đen nhánh nhìn cô ta, cái miệng nhỏ nhắn không răng cười cười, hướng ngực cô ta cọ cọ - - muốn uống sữa.

Trong lòng Từ Tiêu Cẩn dâng lên một tia mềm mại. Nếu, lúc trước cô ta hại Hứa Mạt, hai

Hứa Mạt sinh non, đứa bé này, đã sớm chết rồi....

Nếu, nếu, đứa con cô ta không có bị mất đi, có lẽ cũng sắp được một tuổi..

Từ Tiêu Cần vui thấp đầu suy nghĩ, hốc mắt có ẩm ướt. Nhớ lại năm trước, khoảng thời gian nước sôi lửa bỏng kia, Giang Dịch Thần, Hứa Mạt, còn cả cô ta, quần quýt lấy nhau, ai cũng không thờ nổi..

Ngực lại bắt đầu buồn rầu, phát đau, nặng nề...

Đỗ Khang, có lẽ là cuộc sống mới của cô ta. Bởi sự khoan dung cùng độ lượng của anh, bởi

anh không ghét bỏ, có thể cho cô ta một hy vọng mới...

Chờ làm xong chuyện này, cô ta có thể lấy lại cái thứ uy hiếp gì đó trong tay Chu Tĩnh

Nhã, cô ta có thể an tâm bắt đầu lại cuộc đời một lần nữa...

Sở Nam từ trong gương nhìn thấy Từ Tiêu Cần ôm đứa trẻ trong ngực, có một sợi dây ràng buộc vô hình nào đó luẩn quẩn trong lòng hắn. Cảm giác như là, giống như... Nhìn thấy con trai mình.

Sở Nam mặt không cảm xúc, nhưng trong lòng lại đang phiền não lung tung, nhớ lại lúc cãi nhau cùng Lưu Thi Ngữ, cô ấy muốn ly hôn với hắn.

Hừ, muốn ly hôn? Đừng có nằm mơ! Sở Nam nhớ lại con mình, hai tháng, hắn cũng không cẩn thận nhìn kỹ đứa bé... Đúng rồi, hắn cũng chưa đặt cho nó một cái tên... Đêm nay trở về thương lượng, tùy tiện đặt một cái tên cho nó đi.

Từ Tiêu Cần xuống xe ở bến tàu.

"Những chuyện còn lại cô nên biết làm thế nào." Sở Nam nói xong câu này, lái xe bỏ đi.

....

Khi mọi người ăn cơm xong, Hứa Mạt cùng Lưu Thi Ngữ lên tầng bé con, mới phát hiện ra thiếu một đứa bé!

Tiểu Nhạc không thấy đâu nữa!

"Tiểu Nhạc... Tiểu Nhạc của tôi!" Lưu Thi Ngữ nóng vội đến mức nước mắt đã đảo quanh.

"Thi Ngữ, cô bình tĩnh, có thể là bảo mẫu bé đi thay tã, chúng ta nhanh tìm xem." Hứa Mạt trấn an, nhưng trong lòng đã ngầm báo động.

Làm sao có thể đột nhiên không thấy đâu? Theo lý thuyết thì không thể, khi cô xuống dưới lầu đã dặn dò Lý Tinh Tinh mau lên lầu chăm sóc bọn trẻ, chỉ có mấy phút bọn trẻ không có ai bên người...

Tìm khắp trong ngoài, nhưng mà nhưng mà không tìm thấy Tiểu Nhạc đâu, xác định là không tìm thấy, mất tích!

"Thi Ngữ, Thi Ngữ!"

Lưu Thi Ngữ hôn mê bất tỉnh, Hứa Mạt vội vàng đỡ được cô.

pU

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Lưu Thi Ngữ ngất xỉu, Hứa Mạt vội vàng đỡ cô vào phòng mình nghỉ tạm.

"Mạt, em... Cảm thấy là ai?" Lục Tử Hành đuổi mọi người ra ngoài, trong phòng lúc này chỉ còn anh và Hứa Mạt.

"Em có trực giác..." Hứa Mạt không nói rõ.

"Nhưng cô ta luôn ở dưới lầu, hơn nữa, cô ta cùng Sở Nam là bạn bè từ nhỏ đến lớn, tại sao phải bắt cóc đứa bé..." Lục Tử Hành hiểu ý tứ nửa câu sau

của vợ mình, từ "Cô ta" mà Hứa Mạt muốn nói, chính là Chu Tĩnh Nhã.

"Cho nên em nói, là trực giác..."

Hứa Mạt ôm cánh tay trầm tư. Là trực giác, là một trực giác rất mãnh liệt. Lần này, người đó vốn muốn trộm là con của cô, chứ không phải con của Lưu Thi Ngữ.

Cô cảm thấy có mối liên hệ cùng chuyện lúc trước mình bị bắt cóc.

Chu Tĩnh Nhã tuyệt nhiên sẽ không tự mình ra tay, bởi vì nếu bị phát hiện, sự thật phơi bày, cô ta có chạy cũng không thoát. Cho nên, cô ta sẽ lợi dụng người khác. Trừ bỏ Từ Tiêu Cẩn, Hứa Mạt không nghĩ được ai.

Chỉ là, Từ Tiêu Cẩn có thể không một tiếng động trộm đứa bé đi, tuyệt đối một mình cô ta

không thể làm được. Ngoại trừ Từ Tiêu Cẩn, còn có người tiếp ứng cô ta...

Người này rốt cục là ai...

Lưu Thi Ngữ nằm vài phút liền giật mình tỉnh lại.

"Tiểu Nhạc! Tìm được Tiểu Nhạc chưa?" Lưu Thi Ngữ chạy xuống giường, kích động bắt tay Hứa Mạt.

Hứa Mạt đau lòng không thôi: "Thi Ngữ, cô đừng lo lắng, tôi nhất định giúp cô tìm được con. Không có chuyện gì..."

Nước mắt Lưu Thi Ngữ rơi không ngừng, cầm lấy tay Hứa Mạt, như nắm lấy cái phao cứu mạng cuối cùng.

"Hứa Mạt, cô giúp tôi, giúp tôi... Tôi không thể sống thiếu Tiểu Nhạc..."

Sở Nam vốn không thêm để ý đứa bé, cô không quyền không thể, có thể nhờ ai.

"Chuyện này, tôi sẽ giúp cô, cô yên tâm chờ Tiểu Nhạc trở về đi, đừng khóc..."

"...."

Lưu Thi Ngữ khóc không thành tiếng, run rẩy nỉ non một chữ "Sở Nam", sau đó lập tức lấy di động gọi điện cho Sở Nam.

Thật ra, vừa rồi Lục Tử Hành có gọi điện thoại cho Sở Nam, nhưng bên kia không nghe máy.

Mà lúc này Lưu Thi Ngữ gọi tới, đường dây vẫn bận...

...

Lúc trước thấy tình hình có biến, Chu Tĩnh Nhã nhân cơ hội tìm lý do rời đi. Từ Tiêu Cẩn, con tiện nhân kia, Chu Tĩnh Nhã gọi như thế nào cũng đều tắt máy. Chu Tĩnh Nhã vừa lái xe, vừa gọi điện thoại cho Sở Nam.

"A Nam, anh hãy nghe em nói..." Chu Tĩnh Nhã có chút khó khăn nói tiếp.

"Thế nào Nhã Nhã? Mọi việc đã làm xong, vừa rồi Lục Tử Hành gọi điện tới, anh không nghe máy, hẳn là thành công."

"... A Nam... Đứa bé, lấy nhầm đứa bé! Từ Tiêu Cẩn là đồ đàn bà ngu xuẩn, cho rằng con của anh là con Hứa Mạt ôm đi."

Đầu dây điện thoại bên kia lâm vào im lặng.

"A Nam? Anh... Đang trách em sao? Vì sao không nói?"

"...Không có, không có..." Giọng nói âm trầm, có chút quái dị.

"Từ Tiêu Cẩn đem đứa bé đi chỗ nào rồi? Bến tàu đúng không? Chúng ta bây giờ lập tức đi tìm, em đang ở trên đường."

"..."

"A Nam? Em đang nói chuyện với anh nha."

"... Nhã Nhã..."

"Vâng?"

"Không cần tìm... Đứa bé... Không cần tìm về..."

Chu Tinh Nhã mạnh mẽ phanh xe kít lại một cái, dừng ven đường

"Anh nói cái gì? Không tìm? Đứa nhỏ bị ôm đi, là con của anh..."

"Anh nghe rõ em nói gì... Anh nói, không cần tìm lại..."

"..."

Chu Tinh Nhã khiếp sợ cúp điện thoại. Đứa bé, không tìm?

....

Mà lúc này, Hứa Mạt, Lục Từ Hành đã phân phó A Hồ cùng Tiểu Lý bắt đầu cử người đi tìm đứa bé. Hứa Mạt báo cho đồn cảnh sát, lần trước giúp một tay nên lần này đám cảnh sát lập tức tiến hành tìm kiếm đứa bé. Dù sao có quan hệ cũng tiện hơn rất nhiều.

Lưu Thi Ngữ hai mắt sưng đỏ, nước mắt đảo quanh, toàn thân căng thẳng cứng đờ, đi theo Hứa Mạt ra ra vào vào, nghĩ biện pháp.

Sở Nam liên tục không liên lạc được, cô không dám thông báo cho người nhà Sở gia. Gia đình Sở Nam đáp ứng cho Sở Nam lấy cô vì đứa trẻ nổi dôi tông đường, hiện tại, đứa bé đột nhiên mất tích, tất nhiên sẽ giận chó đánh mèo, cô cũng không sợ, nhưng mà,... Gia đình cô, hai người em trai của cô còn đang dựa vào Sở gia giúp đến trường. Nếu đứa bé ở trên tay cô bị mất tích như vậy, tình huống bây giờ...

Lưu Thi Ngữ suy nghĩ, lau nước mắt một cái, cảm thấy mình rất vô dụng. Lưu Thi Ngữ ấn số điện thoại mẹ Sở Nam, nhưng mà vẫn do dự.

"Thi Ngữ, đừng sợ, nếu đến tối còn không tìm thấy Tiểu Nhạc, sẽ nói cho mẹ chồng cô biết, hiện tại nói với bọn họ cũng không có tác dụng, tôi vừa sử dụng quan hệ điều thêm người tìm Tiểu Nhạc, có thể tìm được, tin tôi đi."

Hứa Mạt thật sự không đành lòng để cô gái này tiếp tục rơi nước mắt: "Tin tưởng tôi."

"Hứa Mạt... Cảm ơn cô." Lưu Thi Ngữ tựa vào vai Hứa Mạt khóc lên.

Không tìm thấy con trai, chồng không liên lạc được, không một ai có thể dựa vào.

Hứa Mạt suy nghĩ, quyết định về sau sẽ giúp đỡ Lưu Thi Ngữ hết khả năng có thể, cô gái này rất dịu dàng, nhu nhược.

Chỉ là, vì sao vẫn không liên lạc được với Sở Nam, quá kỳ quái...

Hứa Mạt nhủ thầm, trong lòng tự đánh giá "hoài nghi" cái kia.

Hồ dữ không ăn thịt con, chẳng lẽ có "Khả năng" này sao?

Lúc này đã chạng vạng chiều, những hạt tuyết mịn màng bắt đầu rơi xuống, trong khung cảnh mờ mờ, những bông tuyết màu trắng theo gió tung bay.

Đây là một quảng trường hoàn toàn yên tĩnh hẻo lánh, bóng dáng một người phụ lưng hơi còng, bất chấp gió lạnh đi tới. Trong hoàng hôn không nhìn rõ mặt cô ta, nhìn động tác, áo khoác ngoài rộng mở, đem một thứ gì đó quấn bao quanh ngực.

Người phụ nữ đi qua con đường, hướng về phía mấy gia đình trên sườn đồi.

"Có đói không?" Từ Tiêu Cẩn hỏi đứa bé trong ngực. Đứa bé này thật ngoan, không khóc lóc om sòm, qua một buổi trưa, chỉ náo loạn một lần, Từ Tiêu Cẩn giơ tay cho đứa bé bắt lấy, cắn cắn, vỗ vỗ, ánh mắt đứa bé nhìn theo mẹ say, sau đó liền ngủ.

Từ Tiêu Cẩn vốn định mang đứa bé để vào trong nhà vệ sinh bên tàu, nhưng khi cô ta định rời đi thì đứa bé oa oa khóc lớn. Cô ta trốn một góc, thấy một thím lao công lưng đã còng bế ôm đi. Đứa bé khóc lớn, vô cùng lợi hại, nghe mà tan nát cõi lòng...

Vì thế, Từ Tiêu Cẩn không kìm nổi lòng, lập tức đi tới, đón đứa bé trở về từ chỗ bà thím kia.

Cho dù thế nào, cũng nên tìm một gia đình khá một chút. Nếu bị người thím nghèo khổ kia nhặt nuôi, cuộc đời đứa bé này, khi bắt đầu sẽ khổ sở mà lớn lên...

Từ Tiêu Cẩn hận Hứa Mạt, hận không thể giết chết Hứa Mạt, nhưng mà...

Từ Tiêu Cẩn cúi đầu nhìn đứa bé trong ngực, tiểu tử này đang đảo đảo đôi mắt đen nháy, bàn tay mập mập mềm mại nắm lấy lông trên áo cô ta, khuôn mặt mập mập bé nhỏ cọ cọ trên ngực cô ta, tìm sữa uống.

Từ Tiêu Cẩn đứng trước một căn biệt thự ba tầng, ngửa đầu nhìn, gia đình này mặc dù không có đại phú đại quý như Hứa gia, nhưng cũng có thể coi là không tệ.

"Đừng có trách ta, nếu có trách, trách người đã sinh ra nguoi, tên là Hứa Mạt."

Từ Tiêu Cẩn cúi áo khoác ngoài, trườn lên đứa bé, để xuống trước cửa, ấn chuông, sau đó lập tức trốn ra xa.

Cửa mở, một người phụ nữ tóc hoa râm, đeo tạp dề đi ra, giống như là người giúp việc, cũng có thể là bà nội hoặc bà ngoại trong nhà đó.

Bà lão thấy đứa bé nằm trên mặt đất, lập tức kinh hãi, vội vàng chạy tới xem, hô hai câu: "Ai

để đứa bé ở đây? Người có còn ở đây không?"

Hoàng hôn đã muộn, tuyết rơi càng lúc càng nhiều, trên đường không bóng người. Từ Tiêu Cẩn nấp sau một buồng điện thoại, thấy bà lão ôm đứa bé, nhìn nhìn, sau đó đi vào phòng, đóng cửa lại.

Từ Tiêu Cẩn nhẹ nhàng thở ra, lấy máy ghi âm mà Sở Nam đưa lúc trước, ném xuống đất, đập gãy thành hai phần! lấy sim trong điện thoại ra, ném vào thùng rác.

Cuộc sống thế này, đối với cô ta là quá đủ. Chu Tĩnh Nhã lợi dụng uy hiếp cô ta một lần, sẽ có lần thứ hai, ngoại trừ Chu Tĩnh Nhã ra, Hứa Mạt cũng sẽ tìm cô ta tính sổ. Dù nghĩ thế nào, nếu cứ tiếp tục cô ta sẽ không còn lối thoát....

Cô ta hiện tại có Đỗ Khang, lúc này, cô ta có thể một lần nữa sống cuộc sống như trước đây, cô ta không muốn làm tiếp những việc này.

Từ Tiêu Cẩn vội vã rời đi, cô ta muốn chạy xa một chút, đi thật xa....

Bà lão đem Tiểu Nhạc vào nhà.

Trong phòng ấm hơn rất nhiều, chủ nhân căn nhà đang ở trên bàn, đã ăn cơm xong, hai người, một người đàn ông ba mươi hai tuổi, cùng một bé gái

"Thừa Phong thiếu gia, vừa nãy có người nào đó để lại một đứa bé." bà lão mở áo khoác ra, vạch đũng quần Tiểu Nhạc lên, nói: "Oa, là một bé trai."

Người đàn ông đeo kính không khuôn mạ vàng, vừa trông đã thấy vô cùng nhả nhẹn mà thành thực, tiếng nói dày rộng hữu lực vang lên:

"Ôm tới cho tôi xem."

"Vâng." bà lão đáp ứng, vội vàng bế đứa bé tới, cho người đàn ông nhìn. Cô bé kia cũng xán lại gần: "Anh, anh... Em cũng muốn nhìn..."

Tiểu Nhạc thấy gương mặt đàn ông xa lạ, đột nhiên giống như hoảng sợ, oa một tiếng, lập tức khóc to, nước mắt chảy thành dòng.

Trầm Thừa Phong nghi ngờ, hỏi bà lão: "Thằng bé tại sao thấy tôi thì khóc."

"Cái này..." Bà lão cũng không biết làm sao.

"Đến đây, cho tôi ôm một cái." Trầm Thừa Phong chủ động ôm đứa bé: "Đừng khóc, đói bụng, hay là nhớ mẹ..."

Tiểu Nhạc nằm trong lòng Trầm Thừa Phong, lập tức ngừng khóc, chớp chớp tròn mắt, nghiêm túc đánh giá người đàn ông trước mặt này. Xem chừng là chưa từng có người thành thực mà nam tính nào ôm mình nói chuyện nghiêm túc như vậy bao giờ. Vì thế, Tiểu Nhạc lại giương lên cái miệng không răng, dùng nước bọt thối ra hai cái bong bóng.

"A, oa, đứa bé này có vẻ rất thích cậu a, thiếu gia, nhìn xem, thằng bé còn không ngừng nhìn cậu kìa, ha ha." Bà lão cao hứng nói.

Lành Thừa Phong ôm đứa bé, trong lòng có một cảm xúc vô hình. Ba mươi năm sống trên đời, anh 30 tuổi, vẫn bận rộn sự nghiệp, chưa lập gia đình. Ôm đứa trẻ ấm áp trong ngực này, như là, có một tia áp áp thấm vào trong lòng..

"Làm sao bây giờ, Hứa Mạt... Tôi..." Lưu Thi Ngữ cố gắng lên tinh thần, nhưng thật ra nội tâm lúc này đang đứng bên bờ tuyệt vọng, cặp mắt thanh tú đã khóc đỏ cả lên.

Cảnh sát bên kia vẫn tiếp tục truy tìm, thấy trời đã tối rồi, vẫn chưa có manh mối. Hứa Mạt chưa đem suy đoán trong lòng nói với Lưu Thi Ngữ. Nói với cô ấy như thế nào? Nói là, có thể chồng cùng tình nhân cô ấy cấu kết với nhau làm việc xấu, trộm đi con trai. Lời nói tàn nhẫn như vậy, Hứa Mạt thật sự khó nói nên lời. Cho dù có nói cho Lưu Thi Ngữ biết, cũng vô bổ. Nhưng mà, chân tướng thì sớm hay muộn cũng phải đối mặt a...

"Cảnh sát đã điều động, đang tìm kiếm, yên tâm đi, Từ Hành còn là người của Tiểu gia, so với chỗ tôi quan hệ còn rộng hơn, anh ấy rất nhanh sẽ tìm được. Tối nay tôi đưa cô về nhà, hoặc là, cô ở lại chỗ tôi."

Lưu Thi Ngữ tràn đầy nước mắt, lắc đầu: "Phải trở về, không thể lừa gạt nữa, tôi phải trở về đối mặt với bọn họ..."

Đại khái là một trận mưa to gió lớn đi, cha mẹ Sở Nam đều là những người vô cùng nghiêm nghị.

Hứa Mạt nhìn thấu tâm tư này, cầm tay cô kiên định nói: "Đừng sợ, mọi việc đều có tôi, coi tôi là chị của cô, chuyện của cô, một mình tôi gánh chịu."

Tuy rằng "thanh quan khó xử việc nhà", nhưng mà dựa vào tính cách Hứa Mạt, chuyện muốn xen vào thì sẽ quản đến cùng, không giống loại người nhàn

nhà không xen vào chuyện vô bổ, lại nói, Lư Thi Ngừ chịu khổ thế này, rất có khả năng là gánh chịu thay mình, Hứa Mạt như thế nào cũng không thể nhìn Lư Thi Ngừ chịu khổ.

"Đi, tôi đưa cô về nhà. Trở về Sở gia, có lẽ mọi chuyện sẽ có triển vọng mới."

Sở Nam, máu chốt vấn đề nằm trên người Sở Nam...

Hứa Mạt lái xe đưa Lư Thi Ngừ trở về sở gia. Lục Tử Hành thì còn đang chạy ngược xuôi bên ngoài, suốt đêm tìm kiếm manh mối. Hứa Mạt không biết, Lục Tử Hành tìm ai, anh tựa như một quyển sách, mỗi lần nhìn vào tựa đề có thể hiểu cơ bản, nhưng mà lật mỗi trang giấy đều sẽ nảy ra một chút nội dung chưa từng nhìn thấy, khiến cho người ta kinh hoàng.

Nhưng mà, Hứa Mạt cũng không lo lắng Lục Tử Hành không nói cho cô biết nội dung, giống như lời anh nói, anh yêu cô, điểm này xỏ xuyên qua toàn bộ quyển sách đều không thay đổi. Hứa Mạt không quan trọng cái gì gì đó, không cần thiết cái gì cũng phải biết.

Đang nghĩ ngợi, Lục Tử Hành gọi điện thoại tới.

"Mạt, Sở Nam một giờ chiều lái xe đến bến tàu, đi cùng một người phụ nữ, người phụ nữ trong lòng còn ôm theo cái gì đó, có lẽ là Tiểu Nhạc."

Hứa Mạt vui vẻ: "Tìm được đứa bé sao?"

"Anh đang trên đường tới bến tàu, kết quả thế nào sẽ điện thoại lại cho em."

"Được, tốt quá, anh cố gắng tìm xem, ngàn vạn lần không thể buông tha mọi xó xỉnh nào đó. Không nghĩ tới anh so với cảnh sát Trương còn nhanh hơn." Lục Tử Hành lại cho cô một kinh hi.

"Tìm được Tiểu Nhạc có phải không? Hứa Mạt." Lư Thi Ngừ một bên cố gắng không nói chuyện, sợ quấy rầy Hứa Mạt cùng Lục Tử Hành nói chuyện, làm lỡ việc.

"Còn chưa tìm được, nhưng mà có chút manh mối, Tử Hành đang đi tới bến tàu."

"Có manh mối là tốt rồi... Có manh mối là tốt rồi..." Lư Thi Ngừ khổ sở, kích động, nước mắt lại tuôn trào. Có đầu mối, có hy vọng. Một buổi chiều này, cô thật sự bị dày vò đến chết rồi.

Con trai đáng thương của cô a....

Sở Nam vẫn liên tục không nghe máy, Hứa Mạt thừa dịp thời gian đèn đỏ, gửi cho Sở Nam một tin nhắn - -

"Hồ dữ không ăn thịt con, nếu anh còn muốn con trai mình, vợ mình, còn có lương tâm, thì mau trở về Sở gia."

Tin nhắn đã được gửi đi.

Nếu Sở Nam đồng ý thừa nhận, lập tức cùng nhau tìm đứa bé, mọi việc còn có thể cứu lại...

Nhưng mà, nếu anh ta cự tuyệt...

Hứa Mạt nhìn Lư Thi Ngừ, lúc này cô ấy đang cầm di động cúi đầu, dù kiệt sức vẫn đang cố duy trì bình tĩnh, nhưng vẻ mặt cô ấy tái nhợt, cùng bàn tay khẽ run rẩy đã tiết lộ sự sợ hãi trong lòng cô ấy.

Nếu quả thật giống như suy đoán của Hứa Mạt, đúng là do Chu Tinh Nhã sai khiến. Giữa vợ con và Chu Tinh Nhã, Sở Nam sẽ chọn cái nào?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

"Cô nói cái gì?!" Mẹ Sở Nam mở to hai mắt, ném tách trà xuống: "Cô... Cô.... Cô lặp lại một lần nữa!"

Lư Thi Ngừ cắn cắn môi, gần từng tiếng một: "Tiểu Nhạc... Bị người ta ôm đi."

"Ôm đi? Bị ai ôm đi?"

"Còn chưa biết, vừa mới nhận được tin tức, có thể là mang đến bến tàu..."

"Cô làm mẹ như thế nào? Chồng, chồng thì không giữ được, con, con cũng không trông nổi, để cho người ta trộm đi! Cô thật sự là... Cô... Ôi, tức chết tôi..."

"Bác gái, lần này có người có tình làm loạn, cũng không thể trách Thi Ngữ, chính chúng cháu, còn có cả cảnh sát tham gia, rất nhanh tìm được Tiểu Nhạc, bác đừng gấp."

Lúc này mẹ Sở Nam mới để ý người phụ nữ bên cạnh Lưu Thi Ngữ. Cô gái này này giờ vẫn

hết sức bình tĩnh, vững như bàn thạch. Vừa rồi cái nhìn kia, bà ta cảm thấy có chút quen mắt...

"Cháu tên là Hứa Mạt."

Hứa... Họ Hứa... Mẹ Sở Nam suy nghĩ vài giây, bỗng nhiên hiểu ra: "Hứa Minh Sơn là gì với cô?"

"Là cha cháu."

Thì ra là cô ấy! "Hứa đại tiểu thư" lừng lẫy kia. Người quen của Hứa gia phức tạp, quan hệ rộng. Nếu có Hứa gia giúp đỡ, sự việc sẽ dễ hơn nhiều

Có Hứa Mạt che chở bên cạnh Lưu Thi Ngữ, mẹ Sở Nam tức không có chỗ xả, ức chế giữ trong lòng. Bà ta lập tức gọi điện thoại cho chồng mình, sau đó lại gọi cho Sở Nam, nhưng vẫn không người nào nghe.

"Bác gái, con trai bác có khả năng sẽ lập tức trở lại, đến lúc đó phương hướng của đứa bé, rất có khả năng tìm ra rõ ràng."

Hứa Mạt nói lời này, khiến cho mẹ Sở Nam cùng Lưu Thi Ngữ đều kinh ngạc.

"Hứa Mạt... Ý cô là..." Lưu Thi Ngữ khó có thể tin. Chẳng lẽ, Sở Nam đúng là biết sao?

Chẳng lẽ, anh ta...

Không thể nào... Làm sao có thể... Làm cho cô, có thể tin tưởng nha a...

Sở Nam trở về, không khí lập tức trở nên căng thẳng.

"A Nam!" Mẹ Sở tiến lên, giữ chặt cánh tay hắn: "Không thấy Tiểu Nhạc, con có biết không? Giữa trưa bị người ta trộm đi! Hứa đại tiểu thư nói, con có lẽ biết rõ ràng, rốt cục là ở đâu, con nói mau, chúng ta lập tức tìm đứa bé."

Sở Nam liếc mắt nhìn mẹ một cái, ánh mắt liếc qua đỉnh đầu mẹ mình, nhìn về phía vợ mình - Lưu Thi Ngữ đang đỏ mắt đứng bên cạnh Hứa Mạt. Lưu Thi Ngữ cũng nhìn hắn, vừa chờ đợi vừa mang theo một cổ trách cứ khinh thường, cùng lạnh lùng.

Cô trách cứ hắn, hận hắn, lại không thể không kỳ vọng vào hắn, trên luật pháp, hắn là người đàn ông của ông, là ba ba của con trai cô.

Sở Nam trầm mặc một lúc, sau đó nói ba chữ —— "Con không biết."

Lưu Thi Ngữ người mềm nhũn, ngực kịch liệt đập phồng, nước mắt tràn mi, tiến lên sống chết bắt lấy cánh tay hắn ta mà kéo.

"Anh nói với tôi anh không biết? Anh lại còn nói không biết! Anh có còn lương tâm hay không! Có lương tâm hay không!!! Đó là con trai của anh, anh sao có thể cùng người khác âm mưu mang nó đi... Lương tâm anh bị chó ăn sao?! Đó là cốt nhục của anh nhaa..."

Lưu Thi Ngữ khóc không thành tiếng, không nói được nữa. Lúc Hứa Mạt nói phải đưa cô về Sở gia, khi đó cô đã cảm thấy có chút khác thường, vừa rồi Hứa Mạt nói câu kia, không thể nghĩ ngờ làm cô hoảng sợ nghĩ tới khả năng này! Vì sao Sở Nam phải làm như vậy, tại sao phải đối đãi với Tiểu Nhạc như vậy!?

Sở Nam quay đầu không nhìn Lưu Thi Ngữ, mặc cô phát cuồng.

Mẹ Sở Nam chấn kinh ngay tại chỗ.

Lưu Thi Ngữ đứng không vững, thân hình loạng choạng, Hứa Mạt nhanh chóng đỡ lấy cô.

"Sở Nam, anh là chồng của Thi Ngữ, là ba ba của Tiểu Nhạc, anh còn tính người thì không nên do dự nữa. Trên thực tế, trong lòng anh cũng không bỏ được, không phải sao? Bằng không, lúc này anh sẽ không xuất hiện ở đây."

Lưu Thi Ngữ nghe thế lại dấy lên một tia hi vọng mong manh, vừa hận vừa giận lại bất lực nhìn Sở Nam, khẩn cấp muốn nghe hắn ta mở miệng nói phương hướng của Tiểu Nhạc.

"A Nam, thật ra con đem Tiểu Nhạc... Đứa bé ở nơi nào, con mau nói ra đi!" Mẹ Sở lo lắng. Cho dù thật sự không thích Lưu Thi Ngữ, tách ra là được, đem con ném đi là định làm gì nha!

Sở Nam lườm Hứa Mạt một cái, khóe miệng cô hiện ra một tia cười lạnh, cong cong uy hiếp,

dùng ánh mắt như nhìn thấu hần mà theo dõi. Người phụ nữ này sẽ hại Nhã Nhã...

"A Nam... Tôi cầu xin anh, nói cho tôi biết đi..." Lư Thi Ngừ khàn giọng cầu xin, thống khổ đến mức làm cho lòng Hứa Mạt cay cay.

Lư Thi Ngừ rốt cục thấy Sở Nam nhìn về phía mình, ánh mắt bình tĩnh như nước chết, môi khẽ động, nói ra một câu ——

"Chúng ta ly hôn đi."

Lư Thi Ngừ kinh ngạc. Lời anh muốn nói là... Chúng ta ly hôn đi.

"Sở Nam, anh có còn là đàn ông hay không?" Hứa Mạt túm lấy cổ áo Sở Nam. Sở Nam cười lạnh một tiếng với Hứa Mạt, sau đó ánh mắt ngả ngón liếc nhìn về phía Lư Thi Ngừ, theo mặt cô đi xuống, bắn khoản dừng ở ngực cô.

"Tôi có phải đàn ông hay không, cô nên hỏi cô ấy." Giọng nói tùy tiện.

"Bốp ——"

Trên mặt Sở Nam hằn năm dấu tay, lập tức sưng đỏ. Nước mắt Lư Thi Ngừ rơi là tả, về mặt lại không có một tia nhu nhược, là kiên định phần nộ chưa bao giờ có lần này xuất hiện trên mặt cô.

"Được! Chúng ta ly hôn. Anh có biết không, mỗi lần nghĩ đến thân thể dơ bẩn của anh ngủ bên người tôi, tôi liền cảm thấy ghê tởm!"

Sở Nam khí thế hùng hổ nín nhử mày, bên miệng còn dính máu. Cô lại dám đánh hần, còn nói ngai hần ghê tởm! Người phụ nữ này! Sau đó lại nghe thấy tiếng Hứa Mạt cười khê.

"Đừng tưởng anh có thể bao che cho cô ta, tôi nói cho anh biết, Hứa Mạt tôi không dễ dàng

động thủ, nhưng một khi quyết định muốn thu thập ai, tuyệt đối sẽ không để cho người đó dễ chịu."

"Cô ta" này, Sở Nam biết là ai.

"Cô dám!"

"Có dám hay không, thử một chút sẽ biết."

Hứa Mạt giữ chặt lấy Lư Thi Ngừ đang vì kích động mà tay run rẩy, cười nói: "Đêm nay tôi mang Thi Ngừ tới đây, cũng không phải hi vọng từ trong miệng anh biết được cái gì, chỉ là cho anh một cơ hội hối hận cuối cùng, thế mà anh đến chết cũng không hối cái, không biết quý trọng. Về phần đứa bé... Trong vòng hai ngày nếu tôi không tìm được, tôi sẽ không mang họ Hứa."

Hứa Mạt nhìn Lư Thi Ngừ nói: "Tôi lên thu thập quần áo với cô, đến chỗ tôi ở."

Lư Thi Ngừ ừ một tiếng, gật đầu.

Lư Thi Ngừ thu dọn xong quần áo, đồ dùng cá nhân, đi theo Hứa Mạt. Mẹ Sở ở bên khuyên nhủ, vừa dấm vừa xoa, bình thường Lư Thi Ngừ luôn "theo lệnh mà làm", thế nhưng lần này lại không nói một câu, không nhìn bà ta "khuyên giải", "cường bức", không có chút ý định thay đổi nào.

Hứa Mạt biết, Lư Thi Ngừ đang gắng gượng kiên cường. Đứa bị trộm mất, bị ai mang đi, có bị thương tổn hay không, có gặp chuyện ngoài ý muốn hay không... Một người mẹ trẻ, lại gặp phải gia đình như vậy, chồng...

Lư Thi Ngừ nghiêng đầu nhìn Hứa Mạt, sốt ruộtL "Hứa Mạt, Tiểu Nhạc thật sự có thể nhanh chóng tìm được sao? Tôi rất sợ hãi..."

"Nếu cô không có ai để tin tưởng, thì tin tôi. Ổn định chỗ ở cho cô trước, tôi đều sẽ giúp cô". Coi như là, bồi thường cho cô ấy. Vốn lần này bị trộm đi, là con trai cô.

"Hứa Mạt..." Lư Thi Ngừ cảm động, nước mắt lại tuôn rơi: "Tôi thật sự không biết cảm ơn cô thế nào."

"Là tôi nên cảm ơn cô."

Có Hứa Mạt trấn an, trong lòng Lư Thi Ngừ rốt cục cũng dấy lên một ngọn lửa hi vọng, lòng yên lặng cầu nguyện, cũng có chút hâm mộ Hứa Mạt quyết đoán, dũng cảm, không vô dụng như cô...

Hứa Mạt lấy di động, soạn một tin nhắn - -

"Trò chơi mèo vờn chuột, bắt đầu rồi." Cuối tin nhắn còn tặng thêm một cái icon mặt cười vui vẻ. Người nhận, Chu Tĩnh Nhã. Ấn, gửi đi.

Màn hình hiện lên, gửi tin thành công.

Rửa sạch cổ đi, Chu tiểu thư....

"Hứa Mạt, thời điểm cô cùng người khác tranh đấu, có phải đều sẽ cười hay không?"

Lưu Thi Ngữ vừa hỏi câu này, Hứa Mạt lập tức nhớ tới tin nhắn kia, lúng túng ho một tiếng. Từ trước đến nay cô thật sự không chú ý tới điểm này.

Từ nhỏ, Hứa Mạt đã chịu sự hun đúc trên thương trường từ Hứa Minh Sơn, đã kích ngấm ngấm hay công khai, mưa dầm thấm lâu, nói chuyện thủ đoạn mềm dẻo, nếu thật sự là động thủ, thì các thủ đoạn cũng không có gì mới lạ. Chỉ là, Hứa Mạt từ trước đến nay đều khinh thường mấy thứ này, không thích dùng mấy thủ đoạn đó.

...

Sở Nam phịch một tiếng đóng cửa phòng ngủ lại, ngã lên giường lớn.

Trong phòng ngủ, tủ quần áo bỗng trở nên trống rỗng, bàn trang điểm cũng thừa thãi, trống không, cả phòng dường như đều trống không. Vốn đồ đạc của Lưu Thi Ngữ cũng không nhiều, mang đi rồi, căn phòng trở nên lạnh lẽo, hơi thở phụ nữ mềm mại cũng biến mất rồi..

Sở Nam liếc mắt nhìn chiếc giường trẻ em, vẫn như cũ... Trống không.

Sở Nam nhắm mắt lại, hít một hơi. Trên gối còn loáng thoáng hương thơm, giống như mùi vị của đầy tình thương của sữa mẹ, mở cái chăn, mềm nhũn. Hẳn nhớ lại buổi tối đầu tiên lấy Lưu

Thi Ngữ về nhà, người phụ nữ ngượng ngùng không chịu nổi, ở dưới thân hẳn không biết làm sao, còn có, thời gian qua, rất nhiều đêm, bọn họ ở chỗ này thân mật... Ánh mắt của cô ấy, thanh âm của cô ấy, cả sự nhu thuận của cô ấy hay về lạnh lùng sau đó...

Sở Nam mở mắt ra, phát hiện ra một sợi tóc dài trên gối, là của Lưu Thi Ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Sở Nam nằm trên giường hai người, thất thần nhìn sợi tóc Lưu Thi Ngữ lưu lại.

"Leng keng, leng keng keng."

Di động vang lên. Vừa nhìn là Chu Tĩnh Nhã.

Lần đầu tiên, Sở Nam có chút do dự, sau đó mới bắt điện thoại.

"A Nam..." Giọng nói Chu Tĩnh Nhã mang theo sự hoảng sợ: "A Nam anh ra ngoài được không, em."

"Nhã Nhã, em đang ở đâu?"

Sở Nam lập tức cầm áo khoác đi ra cửa. Chu Tĩnh Nhã hẹn gặp Sở Nam ở rừng cây nhỏ trước cửa công viên Động Lực.

"A Nam. Hứa Mạt vừa rồi gửi tin nhắn đến đe dọa em, em cảm thấy cô ta muốn lấy mạng em... Em..."

Chu Tĩnh Nhã nhũn mày, sốt ruột, tay tự giác đặt lên bụng.

Sở Nam đau lòng: "Đừng sợ Nhã Nhã, cô ta không dám, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, đời này đều bên cạnh em." Ánh mắt đảo qua bụng Chu Tĩnh Nhã, có tia buồn bã.

"Em muốn gả vào Tiểu gia, muốn làm vợ của Lục Tử Hành, em tuyệt đối không thể để cho con mình không có cha!" Chu Tĩnh Nhã cắn răng nói, tiện thể ôn nhu nhìn Sở Nam: "Giúp em, được không?"

Sở Nam muốn nói, hẳn có thể là cha của đứa bé, nhưng hẳn biết, Chu Tĩnh Nhã sẽ không

đồng ý. Từ nhỏ đến lớn, bọn họ muốn làm cái gì thì nhất định sẽ có được, không nghi ngờ, Hứa Mạt khiến cho Chu Tĩnh Nhã thất bại, cô ta sẽ càng thêm ham muốn có được.

"Được, chỉ cần Sở Nam anh còn sống một ngày, anh sẽ không để cho một ai khi dễ em."

"Nam... Cảm ơn anh..." Gương mặt xinh đẹp của Chu Tinh Nhã nở nụ cười, tựa vào vai Sở

Nam, tự động ôm hông của hắn...

Cách đó không xa, một bóng người hiện lên, nhìn hai người hồn nhiên ôm nhau mặt không cảm giác.

...

Hứa Mạt đón Lưu Thi Ngữ về Hứa gia, nơi này nhiều người giúp việc, căn nhà lại rộng rãi, chăm sóc hai người phụ nữ có thai cũng không phải là công việc nhỏ, mà nhà cô và Lục Tử Hành chỉ có một mình Lý Tinh Tinh, không giúp được.

Hứa Mạt để Lưu Thi Ngữ thu thập đồ đạc, bảo cô ấy trước tiên đi tắm. Lưu Thi Ngữ trong lòng mặc dù không yên, nhưng thấy Hứa Mạt trầm ổn, bộ dạng dường như đã nắm chắc chắn, tâm trạng sợ hãi có chút lắng xuống.

Hứa Mạt dứt cho Tiểu Hi ăn no đến buồn bực, sau đó thả bé xuống giường.

Hương Tả chạy đến thông báo.

"Đại tiểu thư, Sở Nam quả nhiên là đi gặp Chu Tinh Nhã, đang nói chuyện ở cửa sau công viên. Hai người ôm ôm ấp ấp, vừa nhìn là biết có chuyện!"
Hương Tả thì thầm vào tai Hứa Mạt, phân tích.

"Được, tiếp tục theo dõi, đừng để bị phát hiện."

Hứa Mạt bảo Hương Tả đi xuống trước. Gần đây Hương Tả học không ít công phu, quả nhiên là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng. Từ khi A Hồ cùng Tiểu Lý đến đây, Hương Tả cũng không còn giống hộ vệ.

Lưu Thi Ngữ một đêm không ngủ được, Hứa Mạt chỉ có thể thức cùng cô, lúc Lục Tử Hành gọi điện tới, nói tìm được một bà lão lao công, người phụ nữ này nói nhìn thấy đứa bé nhưng lại bị "mẹ" đứa bé mang đi.

Lưu Thi Ngữ gấp đến mức muốn lập tức đi theo tìm, được Hứa Mạt khuyên ngăn một hồi. Đi có thể giúp được gì, lại còn khiến mọi người phân tâm chiếu cố mình.

Rạng sáng 4h, Lưu Thi Ngữ rốt cục cũng không chịu nổi, phờ phạc nằm ngủ trên ghế salon.

A Hồ vội vàng chạy tới.

"Đại tiểu thư."

Hứa Mạt làm dấu dừng lên tiếng, liếc mắt nhìn Lưu Thi Ngữ, thấy cô chưa tỉnh. Một ngày xảy ra nhiều chuyện như vậy, thật khiến cô ấy ngã bệnh vì mệt.

"Tình huống thế nào?"

"Tìm được rồi, tìm được rồi, ở bên trong một gia đình, anh Hành đang đứng chờ bên ngoài nhà đó, bảo tôi về thông báo đón cô tới đó."

"Đón tôi? Vì sao không trực tiếp đi vào nói rõ tình huống tìm xem đứa bé ở đâu?"

"Cái này thì tôi không rõ lắm. Nhưng mà..." A Hồ nhìn sắc mặt Hứa Mạt, nhỏ giọng nói: "Anh Hành dường như có quen biết vị chủ nhà kia, hơn nữa quan hệ không được tốt lắm"

"A?"

"Người đàn ông kia trưởng thành nhìn cũng trí thức văn tĩnh, thấy thiếu gia nhà ta liền "à" một tiếng đóng cửa lại! Con mẹ nó, thật là không lễ phép!"

Hứa Mạt thấy kì quái, Lục Tử Hành tuy rằng phúc hắc, nhưng mà bề ngoài tuyệt đối là thanh tú chính trực, là loại già trẻ đều thích, thế nào cũng sẽ không gặp phải loại đối đãi như vậy, cái này làm sao...

"Đi thôi, lúc này lập tức xuất phát."

"Đừng đại tiểu thư, ngài lúc này xuất phát, anh Hành sẽ đánh chết tôi, cô nghỉ ngơi một chút, giả vờ như hừng đông tỉnh ngủ, được không? Cầu xin cô..."
A Hồ tội nghiệp giữ cửa, ngoắc ngoắc đuôi cầu xin Hứa Mạt

"..."

"Đại tiểu thư..." A Hồ tiếp tục ngoắc đuôi.

"..Được rồi, hai giờ sau xuất phát."

Hứa Mạt nằm nghỉ một lát, trời còn chưa sáng liền cùng A Hồ tới chỗ Lục Tử Hành. Nhìn thấy khung cảnh quảng trường quen thuộc kia, khiến cho Hứa

Mặt nhớ lại ngày xưa.

Trường cao trung 37 của cô ở gần đây. Trời sắp sáng, những tòa nhà cao cao thấp thấp màu lam ám không gian khiến cho nơi đây thật yên tĩnh thần bí, tuyết vẫn còn đang tinh tể rơi, trên mặt đất hiện lên một tầng tuyết mỏng mềm nhũn.

Đầu xuân, trời xe lạnh.

Cách đó không xa, Tiểu Lý thấy đèn xe, lập tức mở ô chạy tới, thay Hứa Mạt mở cửa xe.

"Đại tiểu thư, anh Hành ở bên kia."

Hứa Mạt xuống xe, siết chặt áo khoác lông màu đỏ đậm, xa xa, Lục Tử Hành trong bóng mờ mờ nắng sớm cùng ánh đèn đường chiếu xuống, không rõ ràng thấy mặt anh. Nhưng cô lại cảm nhận rõ ràng được nhu tình ấm áp trong ánh mắt ấy, như một dòng suối ấm áp chảy quanh cô.

Lục Tử Hành đem máy ghi âm bị vỡ đôi cùng sim điện thoại từ trong thùng rác cho người bên cạnh: "Cầm lấy đem đi sửa, trong vòng ba ngày đem lại cho tôi". Lục Tử Hành dùng khăn xoa xoa tay, gương mặt lạnh như băng bỗng nở nụ cười sáng lạn, sai bước về phía Hứa Mạt.

"Bà xã, tại sao không ngủ thêm một chút." Lục Tử Hành sờ sờ hai cái má trắng nõn của Hứa Mạt, vươn tay nhắc mũ áo khoác của cô lên, cẩn thận che gió lạnh: "Thời tiết lạnh, đừng để lạnh."

"Tiểu Nhạc ở bên trong?"

Hứa Mạt chỉ chỉ vào căn nhà lớn trước mặt.

"Đúng vậy, bà xã đại nhân, Tiểu Nhạc ở trong đó."

"Người nhà đó không muốn trả lại đứa bé?" Không nên nha.

Lục Tử Hành lúng túng cười: "Cũng không phải... Chủ nhân căn nhà này, cùng anh có chút mâu thuẫn... Không cho anh vào cửa. Mạt, em quen anh ta, cho nên mới phiền em đại giá quang lâm tới đây, gặp người ta."

Không để cho vào cửa còn gọi là "có chút mâu thuẫn"? Xem ra là quan hệ vô cùng căng thẳng đi. Trong lòng Hứa Mạt thầm nghĩ.

Lục Tử Hành ngoan ngoãn lui phía sau Hứa Mạt, Hứa Mạt ấn chuông cửa.

Cánh cửa lập tức mở ra, phía sau cánh cửa là một người đàn ông nho nhã băng lãnh, vừa nhìn thấy Hứa Mạt, trong nháy mắt, ngăn cản cả người:

"Cô là... Hứa đại tiểu thư!"

Hứa Mạt cũng ngay lập tức nhận ra anh ta.

"Lãnh tổng. Thật là anh."

Lãnh Thừa Phong cuối cùng cũng để cho Hứa Mạt, Lục Tử Hành cùng mấy người vào cửa.

Lãnh Thừa Phong buôn bán rượu vang đỏ, ở thành phố N có hơn mười trang trại rượu. Lãnh Thừa Phong này là người có cá tính ôn hòa rộng lượng, mặc dù không phải là đại soái ca, nhưng lúc phát tay nhắc chân trầm ổn đại khí, loại khí chất này xem ra là có liên quan đến gia giáo gia

đình. Cha Lãnh Thừa Phong là quan chức trong tỉnh, là con ông cháu cha, trong nhà trừ anh ra, không có ai làm nghề buôn bán.

Lúc trước Lãnh Thừa Phong có biết qua Long Khoa Kỳ, Long Tấn cùng có quan hệ hợp tác tuyên truyền gì đó, cũng bởi vì thế mới có nhận thức. Nhưng mà lần tuyên truyền đó... Hiệu quả không tốt lắm. Cũng may Lãnh Thừa Phong cũng không làm khó dễ.

Có chuyện Hứa Mạt nghĩ mãi không ra... Lục Tử Hành tại sao lại nổi lên mâu thuẫn với Lãnh Thừa Phong? Lãnh Thừa Phong là người đàn ông nho nhã lịch sự như vậy, không có khả năng cùng người khác gặp mặt thì khó chịu, ngay cả cửa cũng không cho bước vào...

"Tiểu Nhạc Nhạc." Hứa Mạt đón lấy Tiểu Nhạc, Tiểu Nhạc nhìn thấy Hứa Mạt, giống như là cảm nhận được hương thơm sữa mẹ, liền tiếp rúc vào ngực Hứa Mạt, vui vẻ khua tay múa chân:

"Ôi ôi, nhìn con đói bụng đến mức này, lập tức có thể gặp mẹ rồi."

"Đứa bé không phải con cô?" Lãnh Thừa Phong hỏi.

Hứa Mạt lắc đầu: "Không phải, là con của bạn tôi."

Lãnh Thừa Phong lờm Lục Tử Hành một cái, ánh mắt lạnh lùng, Lục Tử Hành làm như không hề nhìn thấy, ánh mắt liên tục hướng về phía người Hứa Mạt, cười ha hả.

Hứa Mạt tóm tắt tình hình, nói chân tướng sự việc, Lãnh Thừa Phong đại khái biết được sự thật.

Chuông cửa lại reo lên, vừa mở cửa, là Lưu Thi Ngữ cùng Trịnh Thành đến đây.

"Hứa Mạt..." Lưu Thi Ngữ biết được tin tức, lập tức cầu lái xe của Hứa gia hỗ trợ, đưa cô tới. A Hồ trước khi đi có nói địa điểm cho Trịnh Thành, Trịnh Thành lại là tài xế lâu năm, cho nên cũng không mất bao lâu đã tới.

"Thi Ngữ, sao lại tới đây?" Hứa Mạt ôm Tiểu Nhạc, cẩn thận đưa cho Lưu Thi Ngữ. Lưu Thi

Ngữ nước mắt lại tuôn rơi xuống, mắt con may mắn tìm lại được. Con à, mẹ con thiếu chút nữa

lo lắng đến chết rồi...

Tiểu Nhạc ngửi thấy mùi vị quen thuộc của mẹ mình, bức thiết cọ cọ ngực Lưu Thi Ngữ, chu cái miệng nhỏ lại, trong cổ họng a a vài tiếng, gấp đến mức muốn khóc.

Lưu Thi Ngữ lau nước mắt, cười: "Tiểu Nhạc, đừng nóng vội, mẹ lập tức cho con ăn."

Lục Tử Hành biết điều nói lên xe đợi Hứa Mạt, Hứa Mạt thấy Lãnh Thừa Phong không có hoan nghênh anh, cũng bảo anh đi đi.

Lưu Thi Ngữ vô cùng cao hứng, trong mắt chỉ có đứa bé, hoàn toàn quên mất chỗ này trừ Hứa Mạt và bà lão giúp việc, còn có một người đàn ông, tự nhiên coi áo, lộ ra nhũ phong, đưa vào miệng Tiểu Nhạc. Tiểu Nhạc lập tức cắn một cái, hưởng thụ bú mẹ.

Đút cho Tiểu Nhạc một hồi, Lưu Thi Ngữ kinh hoàng thở nhẹ một tiếng, bởi vì thấy có một người đàn ông đang nhìn chăm chăm mình. Người đàn ông này đeo một mắt kính không gọng, nhả nhận tao nhã mà thành thực, so với Sở Nam là lạnh lùng thành thực hoàn toàn trái ngược. Thấy Lưu Thi Ngữ nhìn mình, thần nhiên mỉm cười đáp lại.

Trong đầu Lưu Thi Ngữ ngã rầm một cái, vội vàng xoay lưng lại. Thật sự là mắt mất, cô lại

cứ như vậy đem ngực lộ ra với người đàn ông xa lạ...

Lưu Thi Ngữ nhỏ giọng dỗ con: "Tiểu Nhạc ngoan, ngừng một lát, lên xe mẹ cho con bú tiếp, chúng ta chờ một chút, được không..."

Hứa Mạt đưa mắt nhìn Lãnh Thừa Phong, thấy anh ta đang cong cong khóe miệng mỉm cười nhìn Lưu Thi Ngữ quần bách, lập tức có một ý tưởng. Người đàn ông Lãnh Thừa Phong này tính cách ôn thuận nếu cùng Lưu Thi Ngữ...

Lưu Thi Ngữ nhìn thấy trên mặt Hứa Mạt lộ ra nụ cười thâm ý, có chút... Dự cảm xấu.

Hứa Mạt và Lưu Thi Ngữ nói cảm ơn, sau đó rời đi.

Trên xe, Hứa Mạt và Lưu Thi Ngữ cùng nhau ngồi phía sau.

"Cám ơn cô, Hứa Mạt, nếu như không có cô giúp tôi, Tiểu Nhạc không biết khi nào có thể tìm về..." Lưu Thi Ngữ thật lòng cảm kích.

"Thi Ngữ, cô đừng khách khí như vậy." Hứa Mạt nói với Lưu Thi Ngữ: "Nếu cô muốn ly hôn, tôi có thể giúp cô, về phần tài sản cùng đứa bé, tôi cũng có thể giúp đỡ một chút."

"Ừ..."

Lưu Thi Ngữ ôm Tiểu Nhạc, nhìn ra ngoài cửa xe, xa xa, ánh mặt trời xuyên qua cánh rừng thưa rọi xuống, ấm áp chiếu vào mặt cậu bé. Từng tia nắng nhẹ nhẹ ấm áp cùng trong suốt, làm cho cô nhớ đến nụ cười của người đàn ông kia.

Tiểu Nhạc ăn no, ngủ say trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Từ Tiêu Cần đem đứa bé bỏ đi, khi trở về, lập tức bị Đỗ Khang phát hiện ra khác thường, tra hỏi, Từ Tiêu Cần trong lòng phấp phỏm lo sợ thẳng thắn khai ra.

Đỗ Khang thất vọng, tức giận, lại nhìn Từ Tiêu Cần lặng lẽ rơi nước mắt, trong lòng lại

không đành lòng...

Nhưng là, anh là một luật sư, từ nhỏ, cha Đỗ Khang đã luôn hun đúc khiến cho trong lòng chỉ luôn có nghĩa khí chính trực. Chính bởi vì có cổ niềm tin này, khiến anh học nhiều năm như vậy, khi trở thành luật sư, chỉ vì chính nghĩa mới lộ diện.

"... Tiêu Cẩn, anh thật sự rất thất vọng." Đỗ Khang đối với Từ Tiêu Cẩn lộ rõ vẻ thất vọng.

Trong lòng Từ Tiêu Cẩn đột nhiên dâng lên một nỗi sợ hãi, có chút hối hận đã đem việc không thể tiết lộ ra ngoài nói cho Đỗ Khang. Nếu như Hứa Mạt kiện cô ta, Đỗ Khang nhất định sẽ đem cô ta đến cục cảnh sát tự thú.

Không cần... Không cần... Cô ta không muốn ngồi tù...

"... Anh Khang..."

Từ Tiêu Cẩn hốt hoảng nắm lấy tay Đỗ Khang, sau khi Đỗ Khang mâu thuẫn giãy dụa trong lòng, thì mạnh mẽ nắm lấy cổ tay Từ Tiêu Cẩn, ánh mắt trở nên kiên định.

"Tiêu Cẩn... Em có nguyện ý cùng anh ra đi, sang nước ngoài..."

Từ Tiêu Cẩn kinh ngạc, lập tức ánh mắt cảm động, nước mắt rơi, gật đầu.

Trong lòng Từ Tiêu Cẩn mong muốn đi xa khỏi nơi này, tới một nơi mới, làm lại từ đầu, bỏ qua những gièm pha vây quanh mình, chuyện xưa, uy hiếp đến đây kết thúc tất cả, nhưng trong lòng luôn sợ hãi, sợ rằng trước khi trời sáng sẽ bị bóng tối nuốt lấy cô ta. Bởi vì cần mấy ngày làm hộ chiếu, mấy ngày nay đều là nguy hiểm nhất...

Ngón tay Chu Tĩnh Nhã khẽ cầm một điều thuốc tinh xảo, rít một hơi, ánh mắt lo lắng trầm

tư.

Không thấy Từ Tiêu Cẩn! Làm thế nào cũng không thấy bóng dáng cô ta. Từ Tiêu Cẩn có thể

ở đâu, còn có cái người kêu là luật sư Đỗ kia, cũng không có ở nhà.

Là cô ta đánh giá thấp người phụ nữ Hứa Mạt gian trá kia, lại còn đánh giá cao chỉ số thông minh của Từ Tiêu Cẩn, một đứa bé cũng không thể làm tốt, lại đem nó tới cửa nhà người khác! Nếu tùy tiện tìm một nơi thâm sơn cùng cốc vứt lại, hoặc tùy tiện tìm một chỗ ném, hừ, làm sao có thể thành như bây giờ, nửa điểm hiệu quả cũng không có, ngược lại còn tự vấp vào!

Trách không được hai mẹ con Từ Tiêu Cẩn bị thu thập không còn sức đánh trả. Ngu xuẩn!

Nhưng mà, vài ngày nay, cô ta rốt cục trốn đi nơi nào?

Chu Tĩnh Nhã ngồi trong phòng, di di tàn thuốc xuống gạt tàn bằng pha lê, đầu đỏ điều thuốc từ từ tắt thành màu xám đậm.

Vừa khéo, chạy thoát vừa khéo. Chạy án!

Hứa Mạt cùng Lưu Thi Ngừ tới cục cảnh sát lập án, nếu trộm đứa bé bị bỏ tù hai năm.

Chu Tĩnh Nhã biết được tin này, tim lại đập rộn ràng hoảng sợ, tìm Sở Nam thương lượng vài lần.

Trừ việc này, còn có một điều làm cho Chu Tĩnh Nhã ngày đêm lo lắng.

"Chị, chị làm sao vậy?" Chu Thanh Dự thấy gần đây Chu Tĩnh Nhã ăn rất kém, thỉnh thoảng còn thấy nôn mửa, cảm thấy rất kì quái, liền vừa cười vừa trêu chọc: "Chẳng lẽ mang thai."

Chu Thanh Dự vốn là nói đùa, lại dẫn đến một trận nổi giận của Chu Tĩnh Nhã, cô ta sắc bén hỏi ngược.

"Ai nói với em chị mang thai! Đừng có nói bậy!"

Chu Thanh Dự sững sốt. Chị mình có phải quá mức nhạy cảm hay không?

Chu Tĩnh Nhã trốn về phòng.

Đứa bé này rốt cục là muốn hay không muốn... Nếu xóa sạch, liền mất đi một lần "Cơ hội"

cô ta vốn đã nghĩ kỹ đối sách, tương kế tựu kế...

Chu Tĩnh Nhã suy nghĩ tới nửa đêm, rốt cục hạ quyết tâm như ban đầu!

Chu Tinh Nhã ít nhiều ngấm ngấm "giúp đỡ" vụ án trộm đứa bé, Từ Tiêu Cẩn rất nhanh bị

điều tra. Nhưng mà khi cảnh sát tìm tới cửa lại không thấy người.

"Hứa Mạt, nếu không chúng ta liền coi như xong..." Lưu Thi Ngữ ôm Tiểu Nhạc, nhẹ nhàng đỡ lưng bé. Nhiều ngày nay hai mẹ con họ sống ở Hứa gia.

"Như vậy sao được, nếu không bắt được người gây án, sẽ khiến cho kẻ đó lại tìm cơ hội khác hại người."

Không thể không cảm thán, Lưu Thi Ngữ là người phụ nữ thông minh. Lúc biết Từ Tiêu Cẩn làm chuyện xấu, cô nhất thời ngây người, sau đó lập tức bình bình lại cảm xúc, cũng không hỏi vì sao Từ Tiêu Cẩn lại trộm đi Tiểu Nhạc.

Lưu Thi Ngữ dĩ nhiên đoán được. Từ Tiêu Cẩn có hiềm khích với Hứa Mạt, ngày đó hai đứa bé đặt chung một chỗ, vốn là Từ Tiêu Cẩn muốn trộm Tiểu Hi.

Tuy rằng khiến cho hai mẹ con Lưu Thi Ngữ bị "liên lụy" nhưng trong lòng Lưu Thi Ngữ cũng không có ghi hận, vẫn như cũ cảm kích Hứa Mạt đã làm đủ thứ giúp mình, cũng làm cho

Hứa Mạt áy náy không thôi.

"Chuyện ly hôn, cô thật sự đã nghĩ kỹ chưa?" Hứa Mạt hỏi.

Ánh mắt Lưu Thi Ngữ buồn bã, trong đầu tràn ngập hình ảnh Sở Nam, người đàn ông lạnh lẽo cứng rắn mà thành thực mị lực. "Ừ, ly hôn, tôi nghĩ ba tôi sẽ hiểu được, tài sản tôi cũng không cần, học phí của mấy đứa em trong nhà sẽ có biện pháp. Ly hôn cầm tiền của Sở gia, sẽ làm tôi có cảm thấy không đứng lên nổi."

Dù sao những ngày cô làm dâu ở đó, cũng không có cống hiến gì: "Hứa Mạt, tôi thật sự không biết cảm ơn cô thế nào..."

Hứa Mạt vỗ vỗ tay Lưu Thi Ngữ: "Tôi nói rồi, tôi muốn giúp cô, cô không cần lo lắng, an tâm chăm sóc Tiểu Nhạc thật tốt là được. Tôi làm điều này... đều là tôi nợ cô."

Hai tuần sau, có người gọi điện báo cảnh sát manh mối của Từ Tiêu Cẩn, mới bắt được cô ta.

"Anh Khang, anh Khang, cứu em..."

Từ Tiêu Cẩn bị bắt, nước mắt tuôn ào ào, nghĩ đến nhà giam trong lòng hoảng sợ không thôi.

"Cẩn Cẩn!"

Người kiện là Lưu Thi Ngữ, nhưng sau lưng Lưu Thi Ngữ có Hứa Mạt cùng Lục Tử Hành, mà kẻ chủ mưu lại là Chu Tinh Nhã và Sở Nam, hai bên đều giỏi, Đỗ Khang tâm lực lao lực quá độ, vắt hết óc cũng không nghĩ ra được biện pháp hiệu quả.

Từ Tiêu Cẩn dưới sự hoảng sợ dĩ nhiên khai ra Chu Tinh Nhã. Hứa Mạt kiên nhẫn chờ, cũng không nóng nảy xuất ra chiêu độc, quá trình lo lắng hãi hùng có khi so với kết quả còn khiến cho người ta sợ hãi giày vò hơn. Hứa Mạt cô rất nguyện ý kiên nhẫn chờ đợi.

"Chết tiệt!" Chu Tinh Nhã hét tung toàn bộ gạt tàn, giấy tờ, cà phê trên bàn, bùm bùm rơi xuống đất.

"Nhã Nhã, em đừng có tức giận thân thể, em có thai a..." Sở Nam nắm lấy vai Chu Tinh Nhã.

Cha mẹ Sở Nam vốn là người nghiêm khắc, sau khi biết Chu Tinh Nhã tính kế trộm đứa bé

đi, dạy dỗ con trai mình, cảm hấn qua lại với Chu Tinh Nhã. Nhưng, lúc này đang là thời điểm nguy cấp, hấn tuyệt đối không có khả năng rời khỏi Chu Tinh Nhã, hấn yêu cô ta, hấn dĩ nhiên sẽ chăm sóc cô ta.

Khuôn mặt diễm lệ của Chu Tinh Nhã đỏ ửng, cắn chặt răng vào môi dưới, trong mắt tràn

đầy ngọn lửa thù hận: "Hứa Mạt! Tôi không tin không thắng nổi cô!"

"Nhã Nhã..." Sở Nam muốn nói lại thôi. Chẳng biết tại sao, hấn ta cảm thấy, so với trước

đây, công chúa kiêu ngạo ưu tú - Chu Tinh Nhã giờ đã thay đổi. Hơn nữa, cảm giác đối với cô ta

của hấn....

Có một loại biến hóa, có phải là... Hấn một lần lại một lần nhớ tới, người vợ trong mắt hấn

luôn "bình thường không có gì lạ", những chuyện đã phát sinh...

Biến hóa như vậy khiến cho Sở Nam tự dưng cảm thấy phiền chán, không muốn đối diện, cố ý xem nhẹ nó. Hắn chỉ tưởng tượng qua vài năm, vẫn liên tục yêu thầm Chu Tĩnh Nhã, cho dù canh gác cho cả đời cũng được...

"... Nam... Nam?"

Chu Tĩnh Nhã gọi vài lần, Sở Nam mới nghe thấy, phục hồi lại tinh thần

"Làm sao vậy Nhã Nhã?" Đối mặt với người thầm yêu mueròi, hai mươi năm, Sở Nam có chút hoảng hốt, chột dạ.

Chu Tĩnh Nhã nắm tay đặt lên ngực Sở Nam, mở to hai mắt long lanh nhiễm nước mắt nhìn Sở Nam.

"Nam, anh giúp em được không? Tiệp nhân Hứa Mạt kia nhất định sẽ khiến cho cảnh sát tra ra em, người đứng đầu cục cảnh sát kia có giao tình với Hứa gia, nhất định sẽ dùng quyền lực giúp đỡ tiệp nhân đó hại em. Nam, giúp em, được không? Hiện tại cũng chỉ có anh mới có thể giúp em..."

Chu Tĩnh Nhã chưa từng điếm đạm đáng yêu như vậy yêu cầu hắn ta cái gì, trước giờ vẫn là thiên nga cao quý kiêu ngạo.

Sở Nam chớp mắt một cái lập tức buông xuống phiền muộn—— Cô gái này là người hắn ta thật sự yêu sâu đậm nhiều năm, bảo hắn đầu rơi máu chảy, cho dù vứt bỏ toàn bộ đồ quý giá hắn cũng thấy đáng giá.

"Nhã Nhã, em nói đi, anh làm thế nào mới có thể giúp em?"

"Nếu lúc đó em bị chứng cứ vô cùng xác thực tố cáo, anh đã nói..." Chu Tĩnh Nhã bình tĩnh nhìn Sở Nam, gần từng tiếng: "Anh nói là anh muốn dẫn đứa bé đi chơi, chứ không phải là em muốn trốn, được không? Kia đều là vợ con anh, cho nên nếu như anh nói là anh mang đi, sẽ không thành vấn đề..."

Ánh mắt Sở Nam khẽ lóe lên rồi biến mất. Nếu đến lúc đó chân tướng rõ ràng, hắn lựa chọn nói dối. Đó chính là do lương tâm mê muội lựa chọn bao che Chu Tĩnh Nhã. Cha mẹ, Lưu Thi Ngữ tất nhiên sẽ biết được chân tướng... Nhưng hắn lựa chọn bao che, có lẽ mọi người sẽ xa lánh hắn...

"Được, anh đồng ý với em." Sở Nam hạ quyết tâm.

Sự việc quả nhiên đúng như dự liệu của Chu Tĩnh Nhã, cảnh sát rất nhanh tìm thấy kẻ chủ mưu đứng phía sau là cô ta. Từ Tiêu Cẩn còn nói ra sự kiện bất cóc lần trước, nhưng bởi vì thiếu chứng cứ, tạm thời không thể tra xét.

Chu Tĩnh Nhã chủ mưu trốn đứa bé, vốn tưởng là chuyện chắc chắn, Sở Nam đột nhiên nhảy ra nói chính là hắn muốn đón đứa bé đi.

"Nhã Nhã không phải người xấu, đứa nhỏ là tôi bảo Từ Tiêu Cẩn trốn, cửa xe cũng là tôi mở, tôi là cha đứa bé, chẳng lẽ ngay cả quyền mang đứa bé đi cũng không có sao?"

Sở Nam mặt không cảm xúc nói mấy câu đó, khiến cho cha mẹ hắn, Lưu Thi Ngữ, một đám người đều kinh hãi.

Lưu Thi Ngữ có chút không khống chế được, tức giận đến phát run, cầm lấy áo Sở Nam, nước mắt chảy xuống như mưa: "Anh! Anh! Lúc anh mang Tiểu Nhạc trốn đi có nghĩ tới nó là con trai anh hay không? Hoặc là căn bản ngay cả con trai mình anh cũng không nhận ra! Người như anh không xứng làm ba của Tiểu Nhạc!"

Sở Nam mặc cho Lưu Thi Ngữ vung tay dấm lên ngực mình mấy cái, lạnh lùng đẩy cô ra.

Hứa Mạt đỡ được Lưu Thi Ngữ. Lưu Thi Ngữ khổ sở dựa người vào Hứa Mạt, tức giận gạt nước mắt nhìn Sở Nam.

Mấy người Hứa Mạt rời đi trước. Sở Nam thấy Lưu Thi Ngữ đi cùng Hứa Mạt, trên ngực còn lưu lại mấy cái dấm của Lưu Thi Ngữ.

Trong lòng Sở Nam có một loại cảm giác nặng nề, đáy lòng giống như bị người ta đúc một

thanh kim loại vậy, nặng trĩu... Trong lòng, rất không thoải mái...

Hứa Mạt mang Lưu Thi Ngữ rời đi, nhìn Sở Nam cười lạnh một tiếng——

"Sở tiên sinh, anh đừng tưởng rằng việc này xong rồi..."

Những lời này tràn đầy ý tứ mơ hồ, khiến cho người ta không rét mà run. Chu Tĩnh Nhã cũng nghe thấy. Lúc gần đi, Hứa Mạt liếc mắt nhìn cô ta như nói sẽ không để yên cho cô ta, khiến cho cô ta càng thêm phần hận, cực độ phần hận!

Vụ án bởi vì có Sở Nam nên không thể xử, Chu Tĩnh Nhã vì thế tạm thời tránh được một kiếp. Nhưng mà Từ Tiêu Cẩn không có may mắn như vậy, sự việc bất cóc lộ ra, không tìm thấy

được chứng cứ kẻ âm mưu sau lưng cô ta, lại có mấy ghi âm sửa xong, trong đó là toàn bộ chứng cứ phạm tội của cô ta, khiến cho cô ta thành kẻ chủ mưu, kết án vào tù là điều không tránh khỏi.

Đỗ Khang tới tìm Hứa Mạt vài lần, Hứa Mạt thấy anh ta, liền đóng cửa không tiếp. Đỗ

Khang là luật sư, tự nhiên sẽ tìm mọi cách để cứu người. Nhưng đối phương lại là Chu gia, Hứa gia, thật sự là cố hết sức.

"Anh Khang, đừng vì em mà tìm kiếm vất vả... Chuyện cho tới bây giờ, ngồi tù em cũng chấp nhận, nhưng Chu Tinh Nhã..." Từ Tiêu Cẩn nghiêng răng nghiêng lợi: "Anh Khang, giúp em..."

Từ Tiêu Cẩn cách tấm kính thủy tinh, nhìn Đỗ Khang dùng khẩu hình nói ra hai chữ —— "Bảo thù!"

Nội tâm cô ta có một loại niềm tin: Trả thù! Hứa Mạt đáng giận, Chu Tinh Nhã lại càng đáng giận! Cô ta làm chuyện xấu ngồi tù là trừng phạt đúng người đúng tội, nhưng Chu Tinh Nhã lại mơ tưởng đem toàn bộ oan ức đều trút lên người cô ta, còn bản thân thì nhon nhon ngoài vòng pháp luật!

Đỗ Khang hiểu rõ điều muốn nói từ khẩu hình Từ Tiêu Cẩn, vừa đau lòng vừa cảm thấy phẫn

nộ.

Chu Tinh Nhã, người đàn bà này, lòng dạ lại có thể độc ác đến vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Sự việc trộm đứa bé tạm thời chấm dứt ở đây, Lưu Thi Ngữ cùng Sở Nam quyết định ly hôn nhưng vẫn bởi vì quyền nuôi dưỡng đứa bé mà xảy ra vấn đề tranh chấp.

Sở Nam ngầm đồng ý ly hôn, đối với đứa bé cũng không tỏ rõ thái độ, nhưng cha mẹ Sở Nam thà chết cũng không chịu đồng ý nhường lại đứa bé. Dù sao cũng là hai người lớn tuổi trong Sở gia, cũng có chút lực ảnh hưởng, còn Hứa Mạt chỉ là người ngoài, trực tiếp nhúng tay vào về tình về lý đều không tốt. Mẹ Sở Nam lấy cái chết uy hiếp, Lưu Thi Ngữ không hạ được quyết tâm, chuyện ly hôn cứ như vậy mà giằng co.

Đồ sứ xuất khẩu sang Nhật Bản, vì thế Lục Tử Hành phải sang Nhật một thời gian.

"Em yêu, chờ anh trở về!" Lục Tử Hành hôn lên trán Hứa Mạt, sau đó cả cà mặt vào Tiểu Hi trong ngực cô: "Cục cưng của ba, đến đây..."

Hứa Mạt cười: "Con trai anh hiện tại chỉ biết đi tiểu, sẽ không hôn."

Lục Tử Hành khẽ nhéo mũi cô một cái: "Là con của chúng ta, bà xã."

Chuyện làm ăn của gổm sứ nghệ thuật rất tốt, dựa theo tình hình này, tương lai phát triển không lường được.

Tập đoàn tạm thời giao lại cho Hứa Minh Sơn, Lục Tử Hành không có nhà, Hứa Mạt chán đến chết.

Hôm nay ngày xuân trời đẹp, liền sinh ra chủ ý, dẫn theo Tiểu Lý, A Hồ, Hường Tã, kéo theo

Lưu Thi Ngữ, cả Lãnh Thừa Phong đi ngoại ô đập thanh.

"Lưu tiểu thư, đây là mũ tôi chuẩn bị cho cô, mặc dù là mùa xuân, nhưng tháng ba, tháng tư phơi nắng mặt trời vẫn sẽ bị đen." Lãnh Thừa Phong đem mũ đưa cho Lưu Thi Ngữ.

Lưu Thi Ngữ muốn cự tuyệt, nhưng nhất thời chưa biết cự tuyệt sao cho tốt, Lãnh Thừa Phong đã kịp đem mũ đội lên đầu cô.

"Phụ nữ sau khi sinh con, thân thể đang trong giai đoạn hồi phục, phải chú ý chăm sóc, bằng không sẽ dễ dàng bị tổn thương."

"Cảm ơn."

Trong lòng Lưu Thi Ngữ có chút lo lắng. Lãnh Thừa Phong là người đàn ông trải qua không ít chuyện, chưa nói tới vô cùng lãng mạn, lại chân thật mà cẩn thận, cái loại tỉ mỉ mà như không hề cố ý này, giống như xuất phát từ cá tính, rất tự nhiên.

Lục Tử Hành cuối cùng cũng không có nói cho Hứa Mạt biết giữa anh và Lãnh Thừa Phong xảy ra chuyện gì. Hứa Mạt hỏi qua, Lục Tử Hành lại nói —— "Đây là bí mật của đàn ông."

Một bí mật chính là "không thể nói" hay là "chuyện đàn ông" hoàn toàn đem cô gái ngăn bên ngoài.

Đào mất một cái, Lục Tử Hành đã đi Nhật hơn một tháng, cuộc sống an nhàn của Hứa Mạt bất chợt bị một tin tức phá hỏng.

"Đại tiểu thư..." Trong lòng A Hồ run sợ, ấp úng nói.

"Làm sao vậy?"

"Cái đó..." A Hồ không biết phải nói như thế nào.

Hứa Mạt thấy A Hồ tay cầm một phong bì, đưa tới. Vừa thấy, là chồng ảnh.

Mặt Hứa Mạt lập tức biến sắc!

Chu Tinh Nhã cùng Lục Tử hành hai người tiến vào khách sạn, cùng vào một phòng.

Một chồng ảnh, mọi bức ảnh đều là hình ảnh "chung chăn gối", Lục Tử Hành lẳng lặng ngủ bên cạnh Chu Tinh Nhã, hai người vô cùng thân mật. Bức ảnh chụp rất rõ ràng, mặt của hai người đều thấy rõ ràng.

A Hồ còn đem theo tin tức nói ra, theo tin đồn thì Chu Tinh Nhã cùng Lục Tử Hành hai

người ra vào một đôi, Chu Tinh Nhã đến bệnh viện khám thai...

Đúng lúc này, Hứa Minh Sơn gọi điện thoại tới: "Tiểu Mạt, Lục Tử Hành bên kia, rốt cục là xảy ra chuyện gì? Cách xa như vậy, tin tức sao lại truyền nhanh như vậy? Máy người Trung thức đều biết, còn gọi điện thoại cho ba, bảo ba nhắc nhở con."

Lời nói của Hứa Minh Sơn, Hứa Mạt hiểu rất rõ ràng. Nhất định là có vấn đề, là có người cố tình chơi xấu. Mà cái người này trừ Chu Tinh Nhã, Hứa Mạt không nghĩ tới ai khác.

Hứa Mạt "đùng" một tiếng, đem toàn bộ đồng ảnh vứt xuống bàn.

Hứa Mạt đè nén phần nộ trong lòng, lại cầm ảnh lên, xem từng bức ảnh. Góc chụp này, rõ ràng như vậy, cô gần như có thể khẳng định, đây không phải chỉ là chụp ảnh mà là cố ý.

Muốn cho Hứa Mạt cô thương tâm khổ sở, sau đó náo loạn đời ly hôn, để cô ta được như ước nguyện?

Giải cho một Chu Tinh Nhã, còn nghĩ thời gian này cô ta có kinh nghiệm trốn đi, thế mà lại lên lút chạy đi Nhật, chẳng biết xấu hổ đùa giỡn loại kỹ xảo này. Cái này cho là mình rất lợi hại phải không? Cô thích ngủ với đàn ông của người khác, tôi khiến cho cô ngủ đủ!

"A Hồ."

"Vâng, đại tiểu thư." A Hồ cảm thấy toàn thân Hứa Mạt lúc này đều tỏa ra khí lạnh bén nhọn. Nói tới tất cả những thứ này đều là hấn thất trách, lúc trước mỗi ngày không có theo dõi Chu Tinh Nhã, để cho cô ta ra chiêu này.

"Đi, đem toàn bộ tư liệu về bạn bè thân thiết của Chu đại tiểu thư thu thập cho tôi, sáng mai mang tới cho tôi."

"Vâng."

A Hồ mặc dù trong đầu tràn đầy dấu chấm hỏi, nhưng cũng không hỏi nhiều, chính mình ra ngoài chuẩn bị, Hứa Mạt cho mấy người A Tả tăng thêm hộ vệ, Tiểu Lý cùng A Hồ trở thành chân chạy vật, Hướng Tả cũng thường xuyên được cô phân phó đi làm việc, không ở lại.

Hứa Mạt không có gọi điện thoại chất vấn Lục Tử Hành, nhưng tại sao Lục Tử Hành vẫn không gọi điện thoại về?

Tức chết thôi! Hứa Mạt cắn răng.

Tiểu Hi bị tỉnh giấc, oa oa khóc lớn, đi tiểu.

"Con đúng là đứa trẻ giỏi cọt nhả, chỉ nhìn cái bộ dạng này của con là biết ba con không phải là người tốt."

Hứa Mạt thay tã cho con, Lý Tinh Tinh vội vàng chạy tới giúp đỡ.

Đến nửa đêm, Lục Tử Hành vẫn chưa gọi điện. Hứa Mạt lăn qua lộn lại, di động đặt sát bên gối, một lát lại nhìn, không có điện thoại, cũng không có tin nhắn.

Hồn đàn.

Mặc kệ có phải là bầy hay không, thời điểm chụp hình Chu Tinh Nhã nhất định là ngủ bên

cạnh anh, giữ không tốt có thể phát sinh bất cứ chuyện gì...

Tiếng chuông điện thoại vang lên, trong đầu Hứa Mạt ý niệm đầu tiên là Lục Tử Hành gọi về, vừa thấy màn hình hiển thị, lại thất vọng, là Lưu Thi Ngừ gọi tới.

Lưu Thi Ngừ hai tuần trước đã trở về nhà mẹ đẻ.

"Alo, Thi Ngừ."

"Hứa Mạt."

"Ừ."

"... Sự việc tôi đã nghe nói, cô chớ suy nghĩ lung tung, Lục Tử Hành không phải người như vậy, anh ấy rất yêu cô, sẽ không phản bội cô."

Ngay cả Lưu Thi Ngừ cũng biết? Hứa Mạt nghĩ nghĩ, đại khái là mấy người A Hồ kia nhiều chuyện, sợ cô khổ sở, nói cho Lưu Thi Ngừ để đến an ủi cô đi.

"Ừ, đúng vậy... Tôi tin tưởng Tử Hành không làm việc như vậy..." Tuy là nói thế, nhưng hình ảnh rõ ràng, cảnh tượng sờ sờ như thế. Cô như thế nào có thể không khó chịu tức giận đây!

Lưu Thi Ngừ khuyên nhủ một hồi, rất lo lắng, hai người trò chuyện một chút lại nói tới chuyện Sở Nam, Hứa Mạt vốn là người được an ủi lại biến thành người an ủi người khác.

Cúp điện thoại, đã hơn mười hai giờ, Hứa Mạt vẫn không ngủ được. Trán định dưỡng đủ tinh thần, ngày mai "Làm việc" thật tốt, xem ra là phần "Lẽ" ngày trước còn chưa đủ, Chu Tinh Nhã không hài lòng.

Lần này...

Thời gian từng giây từng phút tiêu sái trôi đi, trời vừa rạng sáng.

"Cộc cộc cộc ——" Cửa phòng ngủ đột nhiên vang lên.

Hứa Mạt đang ngủ mơ mơ màng màng, lập tức bừng tỉnh.

Ai? Lý Tinh Tinh? Nửa đêm tới đây gõ cửa, xảy ra chuyện gì sao?

Hứa Mạt bật đèn, mở cửa, mắt còn điu lại vì buồn ngủ chưa kịp nhìn rõ tình huống, đã bị một đôi tay dài quen thuộc ôm vào lòng. Ngửi thấy mùi vị quen thuộc, cảm giác quen thuộc, nhịp tim đập này...

Hứa Mạt khó mà tin nổi, xoa xoa mắt đang nhấp nhem của mình ngẩng đầu nhìn cằm tuấn tú của người đàn ông trước mặt, trên cái cằm kia hiện lên tia xanh xao mờ mờ của người mấy ngày nay bận rộn cùng mõi mết.

Lục Tử Hành sờ sờ mặt vợ: "Tại sao lại nhìn anh như vậy, không nhận ra anh? Anh mới rời

đi bao lâu mà đã quên, không phải bởi vì nhóc Chu Thanh Dự kia chứ?"

Trong ánh mắt Hứa Mạt dâng lên mảng nước mắt, oán trách đâm một cái lên ngực anh, Lục Tử Hành hơi hơi ho khan một tiếng, Hứa Mạt vội hỏi:

"Anh bị ốm?"

Hứa Mạt lúc này mới chú ý đến trên tóc, vai anh đều ướt: "Ồi, anh bị ướt ——!"

"Vừa rồi bên ngoài có gặp phải mưa, hơi dính một chút thôi."

"Cái gì mà hơi dính một chút, đều ướt đầm, mau đi thay đồ." Hứa Mạt giống như bóc trái quýt, lột sạch áo khoác cùng quần áo trong của Lục Tử Hành, lộ ra cơ ngực bền chắc, trên mặt lập tức có chút đỏ.

"Hơn một tháng chưa thấy qua thân thể trần trụi của anh, có phải nghĩ tới thân thể cường tráng của anh... Hả?" Lục Tử Hành cố ý chỉ chỉ tay nói, một tay đã sờ lên ngực Hứa Mạt. Thời kỳ cho con bú ngực cô vô cùng đầy đặn: "Thật là mềm..."

Hứa Mạt đẩy Lục Tử Hành một phen, chỉ chỉ vào chiếc giường em bé: "Con trai anh còn là vị thành niên, anh chú ý lời nói cùng việc làm một chút, ảnh hưởng không tốt."

"Nó chỉ là hạt đậu mè lớn một chút thôi, trừ ăn trừ ngủ, chưa có công phụ nghĩ tới..."

Lục Tử Hành ôn nhu hôn lên đôi môi mềm, Hứa Mạt nhắm mắt lại, cứng nhắc mặc anh hôn.

Lục Tử Hành cảm nhận được sự khác lạ của cô, cũng biết rõ nguyên nhân vì sao, đau lòng, áy náy. Mặc dù là Chu Tinh Nhã hạ thuốc vào ly cà phê của anh, nhưng đúng là đã tạo thành thương tổn.

Là anh sơ sẩy.

"Thực xin lỗi... Mạt, thực xin lỗi... Đây chẳng qua là cái bẫy, anh rất nhanh tỉnh lại, không có phát sinh chuyện gì... Thật sự..."

Chu Tinh Nhã ở bên cạnh anh không lâu, anh cũng dần dần tỉnh lại, giận dữ bỏ đi.

Chu Triển Thanh đã giúp đỡ anh, ở Canada, Chu Tinh Nhã xác thực có giúp anh vượt qua thời kỳ nguy hiểm nhất, đối với anh có ân, vì vậy, anh mới liên tục nhẫn nhịn. Nhưng Lục Tử

Hành không nghĩ tới, Chu Tinh Nhã lại đem chuyện này lan rộng ra ngoài, để cho mọi người quen biết đều nghĩ bọn họ cấu kết với nhau.

Chu Triển Thanh cùng với thương hiệu đồ sứ Nhật bản kia có quan hệ gần, hiện tại là thời kỳ hợp tác mấu chốt. Chu Triển Thanh hôm đó gọi điện thoại tới, buộc anh đưa cho ông ta một công

đạo. Lục Tử Hành nói tất cả đều là hiểu lầm, Chu Triển Thanh lại vô cùng tức giận, cảm thấy Lục Tử Hành không chế con gái ông ta tính kế hại ông ta, tuyên bố cắt đứt quan hệ hợp tác lần này.

Lục Tử Hành chưa bao giờ sợ người ta uy hiếp, tự nhiên sẽ không cho ông ta câu trả lời hài lòng, Chu Triển Thanh tức giận cúp điện thoại.

Chu Triển Thanh hoàn toàn phô bày khí thế mạnh mẽ vang dội. Ngày hôm sau, thương hiệu gốm sứ Nhật Bản ngáng chân, Lục Tử Hành vốn muốn trở về lúc đó, bắt đầu dĩ không thể phân thân đành kéo dài mấy ngày.

"Em chỉ hỏi anh một câu, anh..."

Lục Tử Hành chạm nhẹ ngón trỏ lên môi Hứa Mạt, khàn khàn giọng nói: "Bà xã, anh biết em muốn hỏi gì? Đáp án của anh, thủy chung không đổi, hiện tại sẽ không, tương lai vẫn như cũ sẽ không..."

Tối nay Lục Tử Hành phá lệ nhiệt tình dừng mãi, lại là tiểu biệt thắng tân hôn, vợ chồng son lửa nóng triền miên, mờ mờ đầm đìa. Trong lúc hai vợ chồng lại lần nữa cùng đi Vu Sơn. Thời khắc then chốt, nhóc Tiểu Hi tỉnh giấc, khóc lớn oa oa. Hai vợ chồng lập tức dừng lại, dỗ dành con trai.

Là đôi bụng.

Hứa Mạt ôm lấy con trai cho bú sữa, Lục Tử Hành buồn bực ngồi một bên, nâng cằm nhìn cậu bé, uất hận nói: "Xú tiểu tử, con có biết quấy rầy người khác rất là không đạo đức không?"

Hứa Mạt liếc mắt oán trách anh một cái.

Lục Tử Hành sáng sớm ngày hôm sau không thể không bay sang Nhật Bản, đem mọi việc giải quyết ổn thỏa cho xong, một tuần sau trở về.

Một tuần này tin đồn không ngừng.

Hứa Mạt lật xem tư liệu A Hồ thu thập tới, đều giống như dự đoán, đều là mấy người phụ nữ đứng bên cạnh Chu Tinh Nhã. Trong đó cô đã gặp qua vài người, năm ngoái Lục Tử Hành mới từ Canada trở về, trong yến hội của Tiểu gia.

Lý Viện Viện, Triệu Dao, Trần Tư Đồng, ba người phụ nữ này là bạn thân của Chu Tinh Nhã, nói là bạn thân trên thực tế chẳng qua là nịnh nọt mà thôi.

Chu Tinh Nhã cao cao tại thượng như vị công chúa kiêu ngạo, trong lòng cô ta, căn bản không có người phụ nữ nào có thể so sánh ngang hàng. Lại nói, có ai can tâm tình nguyện liên tục làm nền cho người khác đâu.

Trong tư liệu còn có một vài người khác, Hứa Mạt lật qua một lần, quyết định chọn ba người. Mấy người phụ nữ này tối hôm đó cũng miệt thị trào phúng Hứa Mạt cô không ít.

Hứa Mạt lấy tư liệu của ba người Lý, Triệu, Trần đưa cho A Hồ: "Là ba người này."

A Hồ thấp thỏm nhận lấy, trong lòng âm thầm vì Chu Tinh Nhã mà đỏ mặt lạnh.

Cho nên mới nói, ngàn vạn lần không nên chọc vào phụ nữ, nhất là đại tiểu thư, có địa vị lại thù dai. Xem kia, gặp một lần lại có thể đem mấy người phụ nữ này chọn ra.

Một tuần sau, Lục Tử Hành trở lại, Chu Tinh Nhã tự nhiên cũng trở lại theo. Đương nhiên hai người không phải cùng trở về, Lục Tử Hành cự tuyệt đề nghị của Chu Tinh Nhã.

Chu Tinh Nhã có chút thất bại, cũng không cam lòng. Cô ta không tin chuyện này kết thúc như vậy. Hừ, chờ hai ngày nữa cô đem chuyện đứa bé nói ra, Lục Tử Hành không thể không để ý tới.

Chu Tinh Nhã nghĩ đến đây, khoái trá nhếch khóe miệng. Chỉ cần giữ thủ đoạn đúng chỗ, vốn không có gì sẽ thành có gì đó.

Chu Tinh Nhã vừa về nhà, Chu Thanh Dục lập tức lôi cô ta tới một góc chật vãn.

"Chị! Sao chị có thể làm chuyện như vậy được? Chị còn mặt mũi sao?"

"Có đứa em nào nói chuyện cùng chị mình như thế không? Đừng có nói lung tung!" Chu Tình Nhã giận dữ.

"Người khác có lẽ không biết, tưởng là Lục Tử Hành phong lưu, nhưng em lại không hiểu rõ sao? Là chị bỏ thuốc anh ta, bỏ lên giường anh ta đi!"

"Bốp ——" Chu Tình Nhã giận dữ giơ tay cho em trai một cái tát: "Còn coi tôi là chị thì im lặng!"

Chu Thanh Dự lau khóe miệng, cười lạnh: "Chị? Ha ha... Có người chị như vậy em thật sự cảm thấy rất mất mặt!"

Hai chị em cứ như vậy bắt đầu chiến tranh lạnh. Chu Thanh Dự hẹn Hứa Mạt gặp mặt.

"Hứa tiểu thư, thật xin lỗi, tôi thay chị gái xin lỗi cô." Chu Thanh Dự áy náy nói.

"Xin lỗi? Chị cậu căn bản không không có ý định xin lỗi, chữ "thay" này của cậu từ đâu ra?"

"Tôi biết trong lòng cô tức giận, đem một nhà chúng tôi liệt vào sổ đen, nhưng, xin cô đem tôi từ trong danh sách đen đó loại ra được không? Tôi..."

Đối mặt với Hứa Mạt, Chu Thanh Dự càng ngày càng cảm thấy không biết nên theo ai, không biết phải làm thế nào để cô ấy vui vẻ. Cô nhìn mình, luôn lạnh lùng như băng, làm cho anh luôn không thoải mái, phiền chán.

Chu Thanh Dự lại hàn huyên một vài chuyện khác, về tình trạng gần đây của Hứa Mạt, sở thích vân vân, Hứa Mạt trả lời lấy lệ, một lát sau nói phải đi, Chu Thanh Dự kéo tay cô ——

"Cô không thể nhận ra sự quan tâm của tôi sao? Cô biết rất rõ ràng tôi..." Tâm ý dành cho cô, cô cũng biết, tôi chỉ muốn quan tâm cô, giúp cô, hi vọng cô hạnh phúc, không có mục đích khác...

"Thật xin lỗi, tuy rằng cậu không có chân chính làm tổn thương tôi, nhưng cậu lại dung túng bao che cho Chu Tình Nhã, đã đủ khiến cho tôi bái xích không trở thành bằng hữu. Chị cậu bắt cóc tôi, tội danh này đủ khiến cô ta ngồi tù. Mà cậu, cậu biết rõ rằng chị gái mình thương tổn tôi, vẫn mặc kệ nó, để cho chị gái mình ngày càng càn rỡ, cậu nói xem, tôi hẳn là nên cảm tạ sự quan tâm của cậu sao?"

Chu Thanh Dự không còn lời nào để nói, trong lòng tràn đầy thất bại. Quan hệ máu mủ không thể chôi cãi, cho dù Chu Tình Nhã có làm chuyện hoang đường cỡ nào, vẫn thủy chung là chị gái của hắn...

Chu Tình Nhã khẩn trương mong một đêm qua nhanh, hơn chín giờ đã đi ngủ.

Sáng dậy, Chu Tình Nhã trở mình trên giường. Giường cô ta vốn là rất lớn, trên giường cũng không có để thêm đồ chơi lông lá gì. Nhưng... Cái này là cái gì?

Chu Tình Nhã mơ mơ màng màng, cảm giác mông lung xoay người đè lên một cái bóng xù lông... Giống... Một cái đầu!

Chu Tình Nhã đột nhiên bừng tỉnh, bị cảnh tượng xung quanh sợ ngây người!

Đây là nơi nào?

Lại nhìn cái bóng người bên cạnh quần chật chần co người lại ——

Trời ạ! Người đàn ông này là ai?

Chu Tình Nhã lúc này mới phát hiện mình chỉ mặc một cái váy ngủ mỏng manh.

"Anh là ai?! Cút đi ——" Chu Tình Nhã cất tiếng bén nhọn kêu lên, người đàn ông xa lạ mơ hồ tỉnh lại, híp mắt, miệng oán trách không rõ.

"Cục cưng, sáng tỉnh mơ em rống quỷ cái gì a..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

"Anh là ai?! Đây là nơi nào!" Chu Tình Nhã vội vàng kéo chăn che mình. Chăn đắp lộ ra, thân thể trần trụi của người đàn ông.

Đúng lúc này, cửa phòng có tiếng gõ cửa ầm ầm! Ngoài cửa là tiếng một người phụ nữ gào to

"Đặng Văn Cường, con đàn bà bên trong là ai? Mở cửa!"

Ầm ầm ầm, tiếng gõ cửa lại vang lên. Chu Tinh Nhã nghe thấy thanh âm này lập tức nghĩ tới

—— Triệu Dao! Lại nhìn người đàn ông này, cảm giác mông lung quen thuộc vừa rồi lập tức rõ ràng hiện lên! Đây là chồng Triệu Dao, trước đây từng gặp qua một lần.

Đặng Văn Cường lúc này cũng hoàn toàn tỉnh táo, sau khi say rượu đầu óc còn mờ mịt,

chỉ nhớ rõ ràng tối qua cùng bạn bè đi bar uống rượu, sau đó cùng một người phụ nữ qua đêm...

"Cô... Cô... Cô là Chu Tinh Nhã! Đêm qua cô theo tôi ngủ? Xong rồi! Xong rồi..." Đặng Văn Cường kinh sợ không thôi, ngoảnh đông ngó tây tìm xem nơi nào có thể trốn.

"Đặng Văn Cường! Anh muốn chết hả? Mở cửa nhanh, tôi nghe thấy giọng của con đàn bà kia! Tôi mới về nhà mẹ có vài ngày, anh dám đem người về nhà! Xem tôi có xé rách mặt cô ta không!" Triệu Dao phẫn nộ, tay lắc vào cánh cửa rào rào.

Sao lại thế này? Làm sao bây giờ! Chu Tinh Nhã bất chấp nghi hoặc, trong lòng đã hoảng sợ. Triệu Dao này sớm đã âm thầm ghen tị cô ta, cô ta cũng trào phúng Triệu Dao quá nhiều. Hiện tại tình huống này mặc kệ thế nào, đối với Chu Tinh Nhã tuyệt đối không có lợi!

Đặng Văn Cường một tay kéo Chu Tinh Nhã từ trên giường đứng dậy, đẩy tú quần áo, nhét cô ta vào bên trong nói: "Cô mau trốn đi!"

Trốn trong tú quần áo cái rắm a! Tất cả đều trong phòng làm sao tránh được! Chu Tinh Nhã vung tay hất Đặng Văn Cường ra, tát một cái lên mặt anh ta, cái tát đột nhiên này khiến Đặng

Văn Cường ngây ngẩn cả người.

"Đừng dùng bàn tay lợn của anh chạm vào tôi!"

Chu Tinh Nhã mở cửa, Triệu Dao đang đập cửa hùng hục bên ngoài lập tức xông vào, vừa vặn trông thấy Chu Tinh Nhã mặc váy ngủ cùng chồng mình Đặng Văn Cường mặc một cái quần

lót, sau khi khiếp sợ, thì tức giận không kiềm chế giờ tay muốn đánh Chu Tinh Nhã, lại bị Chu

Tinh Nhã vuron tay nắm lại cổ tay.

"Lại là cô!! Hai ngày trước còn câu dẫn Lục Từ Hành, hôm nay thế mà lại đến câu dẫn chồng nhà người ta! Tiện nhân, cô thiếu đàn ông như vậy sao?"

Triệu Dao tính cách táo bạo, túm lấy tóc Chu Tinh Nhã gào xé một trận, Chu Tinh Nhã cao, Triệu Dao vóc dáng gầy lùn căn bản không phải đối thủ, hai ba lần đều bị Chu Tinh Nhã đá lặn xuống đất.

"Bà xã, em không sao chứ..."

Đặng Văn Cường nhanh chóng đỡ Triệu Dao, Triệu Dao không tát được Chu Tinh Nhã liền quay ra đánh lên mặt chồng mình: "Anh rút ngay cho tôi! Gian phu, tôi sớm nên hoài nghi anh có vấn đề mới phải!" Chỉ là trăm ngàn lần không nghĩ tới "Dâm phụ" lại là Chu Tinh Nhã!

Đặng Văn Cường quả thật không thành thật, nhưng nói bên ngoài có tiểu tam thì không tính, chỉ là dân làng chơi, trên quán bar thì tùy ý chơi đùa một chút, không có làm thật.

"Là cô ta không biết xấu hổ câu dẫn anh, bà xã, anh uống say cái gì cũng không biết..." Đặng

Văn Cường giải thích.

"Chu Tinh Nhã, cô thật không biết xấu hổ! Một tôi coi cô là bạn!" Triệu Dao sau đó là chửi mắng càng lúc càng khó nghe khiến Chu Tinh Nhã lên cơn tức giận.

Chu Tinh Nhã xoa nhẹ vết xước da bị Triệu Dao bắt lấy, ánh mắt đánh giá Đặng Văn Cường cao thấp một lần, ánh mắt dừng lại chỗ cậu nhỏ của anh ta, cười lạnh châm chọc: "Câu dẫn anh?"

Ha, món hàng như anh cho liếm đầu ngón chân bọn tiểu thư cũng không đủ."

Chu Tinh Nhã chăm chú nhìn Triệu Dao: "Tôi cũng không biết vì sao vừa ngủ dậy lại nằm chỗ này, nhưng xem tôi hiện tại tinh thần phấn chấn, năng lực của chồng cô thật sự là không

được, không bằng sớm ly hôn một chút, đổi cái khác đi."

"Cô!" Triệu Dao giận dữ.

"Đừng có kêu cô, cô, tôi còn muốn kiện chồng cô tội bắt cóc cưỡng gian đây!"

"Cô không biết xấu hổ..." Triệu Dao tức giận khóc lớn.

"Chồng cô tuy rằng mặt hàng kém, nhưng cùng loại sân bay như cô thật ra lại vô cùng xứng."

Chu Tĩnh Nhã chế giễu Triệu Dao đủ loại, cuối cùng cũng đem tức giận trả đủ, thừa dịp bị đuổi ra ngoài, tự mình nhanh chóng rời đi.

Sự tình này không nên làm lớn chuyện.

Trở lại Chu gia, Chu Tĩnh Nhã cẩn thận nhớ lại chuyện ngày hôm qua. Tối hôm qua, cô ta rõ ràng là ngủ trong nhà mình...

Hàm răng cô ta va lên còm cộ. Hứa Mạt, nhất định là cô ta! Nhất định là cô ta!

Chu Tĩnh Nhã tức giận đến mức trán nổi đầy gân xanh, hận không thể lập tức giết chết Hứa Mạt. Đúng lúc này, di động đột nhiên vang lên. Vừa nhìn màn hình thì ra là Hứa Mạt gọi tới!

Chu Tĩnh Nhã lập tức bắt máy ——

"Alo!"

"Buổi sáng tốt lành Chu tiểu thư, tối hôm qua ngủ ngon không?" Hứa Mạt cười hỏi.

"Hứa Mạt! Quả nhiên là cô làm!"

"Cái gì là tôi làm? Con tức của Chu tiểu thư lớn như vậy, là do tối qua không hài lòng sao? Không sao, lần sau tôi sẽ lựa chọn tốt một chút."

"Lần sau?!"

"Đúng vậy. Cô có thể nói cho tôi biết cô thích mẫu đàn ông như thế nào, cao lớn đen hôi hay là trắng nõn ôn nhu? A, tôi nhớ ra rồi, cô thích chồng tôi như vậy. Từ Hành anh ấy gần đây bề bộn nhiều việc, hơn nữa đối với cô một chút hứng thú cũng không có, cho nên cô không hạ thuốc thì quả thật có chút khó khăn. Tuy rằng không dễ dàng tìm lắm, nhưng cũng không phải không tìm thấy. Chu tiểu thư an tâm, nhất định có thể tìm được một năng lực lâu bền..."

"Cô dám!"

"Cô có thể thử xem?"

Chu Tĩnh Nhã mắng to nhưng Hứa Mạt đã cúp điện thoại. Chu Tĩnh Nhã cảm di động, dưới con cuồng nộ, sự sợ hãi lập tức dâng lên! Hứa Mạt là đồ đàn bà điên, là con rắn độc, đã vậy lại còn rất ngoan độc!"

Cô ta cũng không tin, Hứa Mạt có thể làm gì! Trong lòng mặc dù nghĩ vậy, nhưng tay chân vẫn lạnh buốt.

Ban đêm, Chu Tĩnh Nhã đem cửa phòng, cửa sổ đều khóa kỹ lại, trước cửa còn dùng ghế chèn lên sau đó mới đi ngủ. Nằm trên giường một đêm không dám ngủ, cho tới tận lúc trời sáng, đều không phát hiện có gì bất thường, mới an tâm.

Mấy ngày sau đó, Chu Tĩnh Nhã cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nhưng kết luận là Hứa Mạt chỉ hù dọa cô ta. Chu gia cũng không phải nơi muốn vào là vào như vậy! Hai ngày nay cô ta

đều cho người thay khóa phòng, củng cố lại cửa nẻo.

Chu Tĩnh Nhã cuối cùng cũng an tâm, mấy ngày mệt mỏi buổi tối đi ngủ sớm.

Nhưng ngày hôm sau!

"A ——" Chu Tĩnh Nhã kêu lên một tiếng sợ hãi, lại là một căn phòng xa lạ, người đàn ông nằm bên cạnh có chút quen mặt.

Người đàn ông kia vẫn tiếp tục ngủ say, lật người cũng không bị đánh thức.

Chu Tĩnh Nhã nhìn xung quanh, tất nhiên là Hứa Mạt, nhất định là Hứa Mạt.

Người đàn ông này lại là chồng của ai?!

Trải qua lần trước, Chu Tĩnh Nhã nhanh chóng xoay người xuống giường, lại không tìm thấy quần áo của mình, cô ta tùy tiện lấy áo khoác của người đàn ông mặc lên, tính vụng trộm trốn đi. Nhưng cửa phòng bị khóa! Rung thế nào cũng không mở ra được!

Chu Tĩnh Nhã lúc này hoảng sợ. Người bên ngoài gõ gõ cánh cửa hỏi

"Tiểu Phàm? Có phải khóa cửa hỏng rồi hay không?"

Là giọng của một bà lão. Nhất định là mẹ của người đàn ông trên giường kia. Chu Tĩnh Nhã cũng không dám phát ra tiếng động, cũng không dám lên tiếng

"Con đừng có gấp! Viện Viện vừa mới gọi điện thoại nói sẽ lập tức trở về, tầm 10 phút là tới. Nói tới cũng kì lạ, Viện Viện không phải nói là đi công tác ngày mai mới trở về sao, như thế nào sáng sớm nay lại trở lại..." Người bên ngoài vẫn nhỏ giọng lầm bầm, Chu Tĩnh Nhã nghe được lập tức sống lưng đổ lạnh!

Khoảng 10 phút! Hứa Mạt, lại là cô ta làm chuyện tốt!

Chu Tĩnh Nhã quay đầu nhìn thẳng vào di động trên tủ đầu giường người đàn ông kia, đã thuộc lòng một dãy số, là số điện thoại Hứa Mạt, gọi qua, lập tức có người nhận máy.

"Chu tiểu thư, lần này có hài lòng không? Cao lớn, trắng nõn cùng chồng tôi có chút tương tự, cô hẳn là hài lòng đi?"

"Hứa Mạt!" Chu Tĩnh Nhã cắn răng đến chảy cả máu: "Xem như cô lợi hại! Nhưng cô đừng tưởng rằng có thể hại đến tôi!"

"Ha ha, tôi đương nhiên biết cái này không thể hại đến cô, cho nên trò hay còn ở phía sau, cô

đừng có gấp!"

Chu Tĩnh Nhã nổi giận vừa muốn mở miệng mắng người cửa phòng đã bị gõ còm cộp: "Chu Tĩnh Nhã! Tôi biết cô ở bên trong! Cô là loại đàn bà không biết xấu hổ! Tai họa! Hại Triệu Hoa còn chưa đủ, còn muốn tới hại tôi!"

Cánh cửa rung ầm ầm

Chu Tĩnh Nhã biết, lần này lại rơi vào tay Hứa Mạt!

Hứa Mạt!

...

****

"Anh còn tới đây tìm tôi làm cái gì..."

Lưu Thi Ngừ xoay lưng, không muốn nhìn Sở Nam. Sương mù nặng nề trên bờ sông, sương mù nhuộm mưa phùn cuộn cuộn, vừa trút đi được vài phần ưu tư lại tăng thêm khổ tâm.

"Chúng ta đã kết thúc rồi." Lúc hán ta vứt bỏ cô cùng Tiểu Nhạc, lựa chọn Chu Tĩnh Nhã, cô hoàn toàn đã chết tâm.

Ánh mắt Sở Nam tối tăm, so với đám mây đen phía trên đầu còn thâm trầm hơn, ngọt ngào, giọng nói lạnh như băng:

"Cái gì là kết thúc rồi? Tôi khi nào nói chúng ta kết thúc rồi?"

"Khi nào thì kết thúc rồi?" Lưu Thi Ngừ cười, tức giận rơi nước mắt: "Đúng vậy, chúng ta vốn không có bắt đầu, ngay cả "kết thúc" chưa nói tới."

Lưu Thi Ngừ nhìn Sở Nam, vẻ mặt hồ hững mà bị thương chưa từng có từ trước đến nay:

"Giữa chúng ta chỉ là giao dịch, nói ra tôi thật xin lỗi anh, tôi không muốn tiếp tục nữa, tôi muốn chấm dứt giao ước, đưa bé đẻ tôi mang đi đi... Cầu xin anh... Vì việc... Tôi từng rất yêu anh, bởi vì tôi đã từng là vợ của anh mà bỏ qua... Bảo cha mẹ anh buông tay, được không..."

"Không nên nói nữa!"

Lưu Thi Ngừ lập tức im bặt. Cô sợ bộ dạng tức giận của Sở Nam.

Nhưng đột nhiên lại bị Sở Nam ôm vào lòng ——

"Không nên nói nữa..." Giọng Sở Nam trầm đục xuống: "Không nên náo loạn nữa, Lưu Thi Ngừ, em đừng náo loạn nữa... Chúng ta giống như lúc trước sống như vậy, không tốt sao..."

Lưu Thi Ngừ choáng váng. Sở Nam chưa bao giờ mềm yếu trước cô như thế.

"... Trước đây? Lúc trước anh ra ngoài tìm người phụ nữ khác, sau đó tôi yên lặng ở nhà chờ sao? Tôi không muốn, Sở Nam... Tôi không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy. Tình yêu là linh hồn của tôi, không có nó trong cuộc sống hôn nhân, tôi sống không hoàn chỉnh..."

Sở Nam đột nhiên phẫn nộ, lắc lắc bả vai Lưu Thi Ngừ, hai mắt mở to tức giận: "Cho nên em liền đi tìm cái người họ Lãnh kia sao?!"

Lưu Thi Ngừ ngoài ý muốn, tại sao Sở Nam lại biết chuyện của Lãnh Thừa Phong?

"Chúng ra ly hôn, đường ai nấy đi, không có liên quan đến nhau..." Lưu Thi Ngừ quay đầu, Sở Nam lại không cho, khiến cô nhìn thẳng vào hắn!

"Ly hôn, em một câu nói ly hôn! Được, ly hôn! Chúng ta ly hôn! Nhưng..." Sở Nam cắn răng gần từng tiếng nói: "Em đừng mơ tưởng ở cùng một chỗ với người đàn ông họ Lãnh kia!"

Đời này đều không cho ở cùng với nam nhân khác! Mỗi khi Sở Nam nghĩ tới sẽ có người đàn ông khác ở cùng một chỗ với Lưu Thi Ngừ, cùng cô làm chuyện thân mật, hắn quả thực giận muốn nổi điên!

"Có thể ly hôn! Nhưng đời này em đừng nghĩ đến việc có thể ở cùng một chỗ với người đàn ông khác!"

Sở Nam điên cuồng hôn Lưu Thi Ngừ, bàn tay đặt trên người cô bắt đầu chà xát dao động lung tung.

Lưu Thi Ngừ toàn lực phản kháng, dưới tình thế cấp bách cắn cắn lưỡi hắn. Sở Nam a lên một tiếng kêu đau quả nhiên ngừng lại.

Lưu Thi Ngừ thấy khóe miệng Sở Nam chảy máu, có chút áy náy sợ hãi. Sở Nam thấy cô sợ hãi mình trong lòng lại càng thêm phiền chán.

"Anh dựa vào cái gì không cho tôi cùng ở bên người đàn ông khác, không phải anh bên ngoài cũng tìm người phụ nữ khác sao? Anh có thể cùng Chu Tĩnh Nhã lên giường, cùng cô ta hại Hứa Mạt, hại tôi, hại Tiểu Nhạc... Anh tại sao lại có thể ích kỷ tàn nhẫn như vậy. Việc đã đến nước này lại không buông tha cho tôi? Anh có Chu Tĩnh Nhã, còn ép buộc tôi làm gì..."

Lưu Thi Ngừ chưa nói hết câu, lại bị Sở Nam hôn lên môi, hắn điên cuồng hôn cô, trong miệng hai người đều là mùi máu tươi. Lưu Thi Ngừ lại không hạ được quyết tâm tiếp tục dùng sức cắn hắn, dùng dằng một lúc, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Sở Nam hôn kịch liệt điên cuồng, Lưu Thi Ngừ sắp không thở nổi.

"Nếu tôi buông tay cô ấy... Em sẽ ở lại sao..."

Lưu Thi Ngừ choáng váng, phảng phất như nghe nhầm rồi. Khuôn mặt Sở Nam xám xịt nghiêm lại, trên mặt là vẻ lạnh lẽo cứng rắn khó có thể thay thế được: "Em cho tôi thời gian, để tôi từ từ buông tay cô ấy... Đợi tôi, được không..."

Sở Nam chôn sâu đầu vào cổ Lưu Thi Ngừ, thấp giọng nói: "Đừng đi... Không cần đi..."

Lưu Thi Ngừ chưa bao giờ thấy qua bộ dạng này của Sở Nam, cũng chưa bao giờ nghĩ tới,

Sở Nam sẽ nói những lời này với cô...

Mưa rơi tí tách, thấm ướt quần áo hai người...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Chu Tĩnh Nhã giờ không dám ra khỏi cửa, công ty ồn ào huyên náo, Chu Triển Thanh cũng đã biết việc này, thật sự là mất mặt. Một mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, một mặt cũng hận Lục Tử Hành và Hứa Mạt.

Thù này không báo không phải quân tử. Nhưng mà... Hứa gia giống như một củ khoai nóng bỏng tay, không động được... Muốn xuống tay chỉ có thể xuống tay với chuyện làm ăn đồ sù của Lục Tử Hành.

Chu Tĩnh Nhã sắp hồng rồi, hàng đêm không dám ngủ, chỉ cần hơi sơ sẩy một chút thì tỉnh lại sẽ ở trên giường người khác. Lối đồn thổi bên ngoài nổi lên bốn phía, lúc bắt đầu nói Lục Tử Hành cùng cô ta hữu tình vô tình, hiện tại thì đã biến thành Chu Tĩnh Nhã là loại đàn bà vô sỉ, dám dâng luôn câu dẫn đàn ông. Những người phụ nữ khác đối với cô ta thì ai ai đều nghiêng răng nghiêng lợi, đề phòng, tức hận, coi như chuột chạy qua đường, bất kể là chuyện gì đều chửi mắng.

Chu Triển Thanh làm khó dễ, chặn đứt việc hợp tác của Lục Tử Hành và thương nhân Nhật Bản kia, nhưng Lục Tử Hành lại lập tức thay đổi đối tác lớn hơn, một chút ảnh hưởng cũng không có.

"Tiểu tử đáng chết này! Thế mà lại đã sớm chuẩn bị trước, xem tao như đá kê chân!" Chu

Triển Thanh hất đồ tách trà, loảng xoảng một tiếng, nước trà cùng cùng mảnh sứ vỡ văng khắp nơi.

Chu Triển Thanh vắt hết óc tìm kế sách. Ông ta mặc dù là đang tức giận, nhưng vẫn bình tĩnh. Đến khi phát hiện ra con gái Chu Tĩnh Nhã của mình mang thai thì điên cuồng tức giận!

"Mau! Nhanh phá đi cho tao! Bất kể là của ai, tao cũng không cho phép cái loại nghiệt chủng không minh bạch này ra đời!"

Chu Tĩnh Nhã bị cha mình cho một bạt tai, vốn là đang bên bờ suy sụp lại càng nhanh chóng không chịu nổi

Chu Tĩnh Nhã lúc này mới biết, Hứa Mạt trong điện thoại nói còn trò hay phía sau là ý gì!

Đem chuyện mang thai của cô ta khơi ra! Ngay cả thời điểm mang thai cũng đều đã suy tính đến. Thời gian mang thai sớm hơn Lục Tử Hành sang Nhật Bản, vốn là Chu Tĩnh Nhã định lợi dụng

đứa trẻ để uy hiếp Lục Tử Hành, lại không nghĩ rằng Hứa Mạt lại ra chiêu ác độc như vậy, đem chuyện cô ta ở cùng những người đàn ông khác trộn lẫn vào việc này, hoàn toàn phá rối thành công kế hoạch của Chu Tĩnh Nhã...

Chu Tĩnh Nhã sờ xuống bụng. Đã qua bốn tháng, cái thai trong bụng rõ ràng là đang nhanh

chóng lớn dần lên...

Hiện tại ra nông nổi này, muốn có được Lục Tử Hành đã là chuyện vô cùng khó. Chu Tĩnh

Nhã không muốn thừa nhận nhưng lại không có cách nào lảng tránh, người đàn ông Lục Tử Hành này, cô ta không chiếm được, cô ta thế nhưng lại không thể chiếm được! Nhưng mà cho dù là không chiếm được, tiện nhân Hứa Mạt kia cũng đừng mơ tưởng có thể sống an nhàn!

Đừng hòng... Cô ta đừng hòng!!!

"Hứa Mạt!"

Bỗng nhiên bụng khẽ giật giật, là đứa bé. Chu Tĩnh Nhã hồi phục tinh thần. Chuyện quan

trọng nhất lúc này là đứa bé...

Không lấy được Lục Tử Hành, giá trị lợi dụng của đứa bé này cũng không có....

Chu Tĩnh Nhã vuốt ve cái bụng giờ đã hơi nhô ra, đồng quần áo rộng thùng thình rất nhanh sẽ không giấu được độ cong đó.

Đứa bé này là của Sở Nam. Là phá hay giữ lại...

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Sở Nam vẫn luôn bên cô ta. Hiện tại danh tiếng cô ta giống như chuột chạy qua đường, nghĩ đến việc tìm người đàn ông tốt để kết hôn sợ là khó khăn.

Khách quan mà nói, Sở Nam mọi mặt cũng đều khá...

Chu Tĩnh Nhã nhếch khóe miệng, trong ánh mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

Hứa Mạt, cô muốn giúp Lưu Thi Ngữ, tôi liền không cho cô được như ý!

Chu Tĩnh Nhã cũng không dám như trước kia ngênh ngang rời khỏi nhà, Chu Triển Thanh cũng không cho cô ta ra khỏi nhà, nói là mất mặt.

Chu Tĩnh Nhã chạy trốn ra ngoài, tìm Sở Nam. Chu Tĩnh Nhã chờ một lúc, Sở Nam mới chậm rãi đi đến.

"Anh A Nam, thật xin lỗi, em lừa anh..."

"Làm sao vậy Nhã Nhã?" Sở Nam gần đây thường thất thần, đang trầm tư về chuyện ly hôn với Lưu Thi Ngữ.

Chu Tĩnh Nhã nhìn hẩn, kéo tay hẩn đặt lên bụng mình "Đứa bé này... Không phải là của Lục Tử Hành, là của anh..."

Cái gì?! Sở Nam sững sốt ngây người, không giống với dự đoán sẽ mừng như điên của Chu

Tĩnh Nhã.

"Em nói thật sao Nhã Nhã..."

"Anh không vui sao? Em đồng ý muốn ở cùng một chỗ với anh, chỉ cần..." Chu Tình Nhã ngừng một chút, ánh mắt thâm tình nhìn Sở Nam: "Chỉ cần anh ly hôn bà xã, đuổi hai mẹ con cô ta đi, em gả cho anh, sinh cho anh một cục cưng đáng yêu."

Chu Tình Nhã không hề biết, Lưu Thi Ngừ thật ra đã hạ quyết tâm muốn ly hôn, cô ta làm như vậy, ngược lại là giúp Lưu Thi Ngừ.

"Nhã Nhã..." Sở Nam sững sốt nói không nên câu. Đã từng, hắn đã từng nằm mơ đến cảnh tượng này, đã từng, tình cảnh này là kỳ vọng tương lai tương của hắn. Nhưng là... Vì sao bây giờ gặp phải, nội tâm thế nhưng không hề có phần mừng rỡ như điên... Một góc trong lòng, có một thứ gì đó không thể coi nhẹ, lúc nào cũng quấy phá hắn, làm con tim hắn đau đớn...

"Anh không muốn?!" Chu Tình Nhã nhìn thấy trên mặt Sở Nam ngoài kinh ngạc không hề chút hạnh phúc vui sướng nào.

"Nhã Nhã, đứa bé trong bụng em... thật sự là của anh?"

"Đương nhiên rồi! Em căn bản không có phát sinh chuyện gì với Lục Tử Hành, mấy người về sau... Đám đàn ông kia đều là tiện nhân Hứa Mạt hại em!!" Nhắc đến Hứa Mạt, vẻ mặt tức giận của cô ta bắt đầu điên cuồng, tiện thể lại đẩy nhu tình, đáng thương kéo cánh tay Sở Nam: "Em đã suy nghĩ kỹ, anh mới là người đáng giá nhất để em yêu thương quý trọng, anh đối với lúc nào cũng vô cùng tốt, luôn như vậy. Em hiện tại đã hiểu rõ, tất cả đã suy nghĩ rõ ràng..."

"Nhã Nhã..."

Về tức giận của Chu Tình Nhã nháy cái đã thay đổi, vui vẻ kéo Sở Nam đi.

"Chúng ta mau nói cho cha mẹ anh biết đi, nói em đã có cháu trai họ. Bọn họ đều nhìn em từ bé lớn lên, nhất định là rất cao hứng! Đi thôi."

Sở Nam cầm cổ tay Chu Tình Nhã, kéo lại:

"Nhã Nhã, em hãy nghe anh nói. Đứa bé... Anh hiện tại không hề muốn... Hiện tại không thích hợp..."

Chu Tình Nhã kinh hoàng! Nằm mơ cũng không nghĩ tới Sở Nam sẽ nói những lời này!

"Anh, anh nói cái gì?!"

"Anh nói, tình cảnh hiện tại, anh không thể nhận đứa bé, đối với anh, đối với em đều không thích hợp..." Sở Nam biết nói ra những lời này sẽ rất tàn nhẫn, nhưng nếu hắn đồng ý, người phụ nữ đó sẽ nhân cơ hội mang Tiểu Nhạc trốn đi... Hắn bất chấp mọi thứ, hắn chỉ mới hơi buông tay, người phụ nữ kia đã tìm cơ hội bỏ chạy! Hắn muốn giữ cô ấy lại, không cho cô ấy rời đi, cho dù không chiếm được trái tim cô ấy, hắn vẫn muốn giữ lại người.

"Bốp, bốp ——" Chu Tình Nhã trực tiếp giáng hai bạt tai lên mặt Sở Nam, toàn thân tức giận đến run rẩy, một chữ đều không nói được. Giận dữ, trừng mắt nhìn Sở Nam một cái, nổi giận dùng dùng bỏ đi. Hắn lại còn không lạ gì cô ta?! Cô ta bót làm cao, hạ thấp thân phận, Sở Nam lại nói không cần cô ta!

Sở Nam chán chường dựa vào tường. Kỳ thật hắn nên sớm hoài nghi, đứa bé trong bụng Chu

Tình Nhã có thể là của hắn. Tuy rằng hắn từng nghĩ như vậy, hi vọng đứa bé là của hắn, mà lúc

này...

Trong đầu hắn ý niệm đầu tiên dĩ nhiên là... Tại sao đứa bé kia là của hắn... Vì sao...

Sở Nam buồn bực rút ra thuốc, một điếu lại một điếu...

****

Trong phòng ngủ, Hứa Mạt dở dành Tiểu Hi, đi tắm, lên giường nằm. Lục Tử Hành đi tới, vẻ mặt đầy nặng nề

"Bà xã, thật xin lỗi em..."

Trong đầu Hứa Mạt khó hiểu hiện lên dấu hỏi chấm. Cái gì thật xin lỗi cô? Chẳng lẽ... Thật sự là Chu Tình Nhã đã thành công bỏ lên giường anh ấy?

"Làm sao thế?"

Lục Tử Hành ôm theo một cái bàn giặt, đặt trên thảm phòng, giơ tay qua đầu cầm một cây roi da, nghiêm túc nói: "Tha thứ cho anh mấy ngày nay không có xuất đầu lộ diện... Anh rất ích kỷ..."

Hứa Mạt giờ mới phản ứng được, người này đúng là trận đánh này giả ngọc không có tham gia. Cầm lấy cái roi, trong lòng bàn tay phát ra từng tiếng gõ: "Nói, anh sai chỗ nào?"

"Chỗ sai là dù bên ngoài biết Chu Tinh Nhã có ý đồ xấu, không có chặt đứt đường lui của cô ta, chấm dứt hậu hoạn, để cô ta có thể đi hại người."

Hứa Mạt làm sao không biết tình huống này chứ, cô cũng hi vọng Từ Hành yên lặng. Lúc ấy là thời điểm quan trọng nhất của việc làm ăn đồ sù, nếu anh ấy ra mặt cùng Chu Tinh Nhã phát sinh xung đột, Chu Triển Thanh sẽ dốc toàn lực gây trở ngại sự phát triển của anh. Kinh doanh cũng không thể giống như bây giờ xuôi thuyền thuận gió, thế mạnh như vậy

Hứa Mạt trong lòng đều tính toán, đây chính là lúc mượn có "Chiến tranh giữa phụ nữ" làm cho Lục Từ Hành không cần tham dự.

"Được rồi, thấy anh tự giác như vậy, em chỉ hơi hơi trừng phạt làm cảnh giới, hử?"

"Được được được, em nói thế nào đều đúng, mạnh mẽ đánh anh đi, chỉ cần em không tức giận." Lục Từ Hành cúi đầu khom lưng lấy lòng

Hứa Mạt nghe xong, khẽ nhếch khóe miệng, hừ hừ cười, tiếng roi vỗ càng mạnh hơn, gật đầu

nói

"Không cần quỳ lên bàn giặt, đôi chân dài mỹ miều của anh bị hủy sẽ rất tiếc. Đến đây, đi lên giường đi..."

"A?" Lục Từ Hành không biết bà xã muốn làm gì, những vẫn ngoan ngoãn tuân theo.

"Đứng, cứ như vậy, đầu gối quỳ lên sàn, thân trên nằm sấp xuống giường, đứng như vậy. Đi, tự cởi quần ra, để cho em lưu vài ấn ký lên mông trắng nõn của anh"

Hứa Mạt nói một câu, sau đó tiếng roi da vang lên, Lục Từ Hành nghe được, tim can lập tức run lên "Vợ, bà xã, em không phải nghiêm túc, đúng không? Quần có thể không cởi được không."

"Em nói nghiêm túc, ông xã. Đến đây, cởi quần, để cho em nhìn xem mấy ngày nay có vừa chặt vừa xinh đẹp không"

Hứa Mạt động thủ cầm lấy dây lưng quần, Lục Từ Hành ồm ồm, cuối cùng vẫn không có bảo vệ trong sạch

"Anh yêu, em muốn bắt đầu."

Lục Từ Hành giống như tráng sĩ bị chặt tay, cắn góc chăn về mặt tiêu điều vắng vẻ. Hứa Mạt từng phát bành bạch rút ra, đếm một hai ba, trên mông trắng nõn lập tức xuất hiện vài đường hồng đỏ. Hứa Mạt dẫn đo lựa sức, vừa vận hơi đau đớn, cũng sẽ không quá nghiêm trọng.

Trên mặt Lục Từ Hành hiện ra vẻ phản kích, bị đánh vừa đau lại vừa ngứa, thật sự là hành hạ chết người.

Hứa Mạt vừa lấy ra vừa cười khanh khách, Tiểu Lục Hi tỉnh dậy, ở trên giường em bé hươu chân múa tay đập chần một hồi, nhưng mà do mặc quần áo quá dày, không thể lật người được.

Hứa Mạt vội vàng lấy ra, ai lấy ra vội vàng lấy ra, ai muốn nó ra thì vội vàng xoay người. Một nhà bận rộn ba người, cứ như vậy vượt qua một đêm "vui vẻ".

Chuyện làm ăn của Lục Từ Hành thành công, con đường này còn chưa có ai thử sức, cho nên tiềm năng thị trường vô cùng rộng mở. Thị trường Nhật Bản thực ra không tính là lớn, các nước Châu Âu cùng Châu Mỹ đối với mấy đồ gốm sứ càng yêu thích hơn. Ngày hôm qua tổ chức mừng gia nhập liên minh hội, hợp tác xuất nhập khẩu với mấy thương nhân hạng trung nước Mỹ và Australia.

Tiểu Thiên Cầm trong phòng làm việc nhỏ, đêm qua tăng ca đến rạng sáng, trong tay cầm một chai Red Bull uống.

Từ nhỏ đến lớn, hần ta khắc khổ liều mạng, chỉ vì muốn thể hiện với Tiểu lão gia, để cho người khác nhìn hần với cặp mắt khác xưa, chứng minh địa vị cùng thân phận hần, không phải là một đứa cháu vô dụng! Cho nên, so với bất cứ ai, Tiểu Thiên Cầm đều luôn cố gắng! Liều mạng!

Nhưng mà, hần có liều mạng học tập, công tác, cố gắng khiêm tốn như nào, hiệu suất hết mực, kết quả cũng không hề được chia cho chút gia sản, không chiếm được sự tán thành từ Tiểu lão gia!

Chuyện làm ăn của Lục Từ Hành càng ngày càng phát, thì lửa giận, phần uất và ghen tị trong hần mỗi ngày một cao, lan tràn thiêu đốt hần.

Quả thật là con mẹ nó không công bằng! Vì sao ai ai cũng đều giúp Lục Từ Hành. Ngay cả ông trời cũng giúp anh ta!? Lục Từ Hành không phải là một thằng bé vô danh tiểu tốt lớn lên từ một cái hẻm nhỏ sao lại có thể cưới được một thiên kim tiểu thư vừa có tiền vừa xinh đẹp, làm

ăn phát đạt lớn như vậy. Như vậy thì cũng thôi đi, Lục Từ Hành vẫn còn muốn độc chiếm toàn bộ tài sản của Tiểu gia, không cần mở miệng! Còn giả mù sương xa nói không muốn, không muốn, thật sự là nhìn đều thấy ghê tởm!

"Mày không thể quá hoàn hảo! Lục Từ Hành..." Tiểu Thiên Cầm đem chai Red Bull trong tay bóp mạnh, chất lỏng trong chai tràn ra, tí tách tí tách rơi xuống bàn. "Mày trước đây không mang họ Tiểu, từ nay về sau cũng đừng mơ tưởng mang họ Tiểu."

Là người ai chả có nhược điểm, có cái để bị uy hiếp, tao cũng không tin Lục Từ Hành giống như người khác nói không có bím tóc!

Công ty của Lục Tử Hành đã lên thành phố, chuyện làm ăn xuất khẩu rất tốt, ở thị trường trong nước thì chiến lược hàng hiệu khai triển thông thả. Vì vậy, khi có một công ty điện ảnh mời anh đầu tư một bộ phim thì Lục Tử Hành gật đầu đồng ý.

Bộ phim nói về đầu những năm thế kỉ 20, một thanh niên bình thường phấn đấu xây dựng sự nghiệp. chàng trai trẻ sinh ra ở một hẻm nghèo, cuối cùng lại có thể trở thành một doanh nhân thành đạt năm châu bốn bể, sự nghiệp thành công rực rỡ, còn tình yêu thì bị mất trí nhớ, sau khi ghi lòng tạc dạ mỗi tình đầu gả cho đối thủ, đã trải qua bốn người phụ nữ tuyệt đại tào nhả.

Nam chính trong phim là một minh tinh điện ảnh nổi tiếng. Còn bốn người phụ nữ "Tuyệt đại tào nhả" chỉ là người mới, cũng không có nổi tiếng gì.

Buổi họp báo tuyên bố diễn ra, Hứa Mạt nhớ kĩ cô gái có cái tên Beatrice kia, một là cô gái này có bộ ngực đầy đặn, cái mông cũng đủ kiêu, hai là,... Cô gái kia dám câu dẫn Lục Tử Hành, khi thì dán người lên, khi thì ở tay chống mình cọt cọt người.

Lục Tử Hành là do không chú ý tới, hay là ngại cánh nhà báo truyền thông, có có biểu hiện rõ ràng, miễn cho đám phóng viên lại thù dật lung tung.

Lục Tử Hành một thân tây phục trắng thớm, vóc người cao lớn mặc vest, quả thật quá yêu nghiệt. Bộ trang phục của anh giữa rừng quần áo lòe loẹt hay bình thường thể hiện rõ đẳng cấp. Tiêng đèn flash không ngừng lóe sáng, anh đứng trong nhóm người quyền lực, giống như một ngôi sao, sáng ngời chói mắt. Trong lòng Hứa Mạt nhàn nhạt vui mừng. Rốt cục, sau nhiều lần biến cố, hiểm nguy, anh không có dẫm lên vết xe đổ kiếp trước, lúc này quang minh chính đại đứng trước mặt người khác, không cần kiêng kị người ta đề cập đến quãng thời gian đen tối...

Trong lòng Hứa Mạt như có một dòng suối hạnh phúc tràn qua, tâm tình hơi nhộn nhạo.

Cuối cùng đám phóng viên cũng phóng vắn xong, còn lại một đám người đang nói chuyện, đạo diễn đang giới thiệu một vài người trong công ty văn hóa cho Lục Tử Hành.

Mà cô nàng Beatrice so với lúc trước càng thêm lớn mật, tiếp cận gần hơn.

Lục Tử Hành quăng cho cô ta một ánh mắt lạnh lùng, Beatrice này ngược lại nhìn anh càng nóng bỏng, nở nụ cười ngọt ngào, nhẹ giọng thì thầm gì đó bên tai Lục Tử Hành, vô cùng mập mờ.

Ở khoảng cách xa, Hứa Mạt không nghe rõ hai người nói cái gì.

"Đại tiểu thư, có cần tôi lên giáo huấn cô ta không?" Hứa Tả xoa tay tay hỏi Hứa Mạt.

Hứa Mạt cười lạnh một tiếng, ôm cánh tay, ăn một quả nho A Hồ đưa tới, bỗng nhiên nhú mày.

"Không cần."

Loại hàng này, không có làm cho cô phải công khai ngoài mặt giờ đào chém đông tây....

Người ngồi chỗ này, không có mấy ai chú ý yên tĩnh một góc kia, xung quanh có bảy hộ vệ che chở một người phụ nữ.

Ba nữ diễn viên kia đứng cùng chỗ với nhau, khinh thường liếc xéo Beatrice, trong lòng có vài phần hiểu rõ. Làm trong ngành này, ai chả muốn thành danh, nếu có một kim chủ thì việc nổi tiếng càng dễ dàng, cho dù là xấu như quỷ, chỉ cần có tiền và địa vị có thể giúp được mình, tắt đèn, không thấy gì, cứ vậy trên giường. Huống hồ Lục tổng tuổi trẻ tài cao, diện mạo lại anh tuấn, không sớm nắm giữ cơ hội, "qua thôn này cũng không dễ dàng tại có một tiệm này".

Beatrice dán sát người lên Lục Tử Hành, hà hơi thì thầm.

"Tên em là Beatrice, anh có biết nó có nghĩ gì không? Chính là...có thể làm người ta vui sướng..." Beatrice lại cố tình dán người sâu hơn một chút: "Lục tổng, em cam đoan có thể khiến ngài thấy vui vẻ... Ngay đêm nay, có được không..."

Lục Tử Hành nghe thế liền nghiêm mặt nhìn cô ta, cau mày rút cánh tay ra, ánh mắt lạnh lùng: "Nhưng hiện tại cô khiến tôi rất không vui vẻ..."

Beatrice nhất thời ngây ngẩn cả người. Cô ta chưa từng thất thủ bao giờ. Làm sao có thể...

Buổi họp báo chuẩn bị tuyên bố kết thúc, chụp ảnh cũng đã chục, tán gẫu nói chuyện cũng đã xong, người nên quen đã đều biết, Beatrice lại vẫn dính lấy Lục Tử Hành, không cam lòng buông tay.

Hứa Mạt nhận khăn ướt Tiểu Lý mang tới, lau lau mười đầu ngón tay, sau đó mới chậm rãi đi tới chỗ đám người Lục Tử Hành đang đứng.

Beatrice nhìn thấy Hứa Mạt trong nháy mắt. Cô gái kia là ai? Xem nhan sắc chắc cũng là người lăn lộn trong giới giải trí. Hừ, thật sự là, làm trong ngành này ra ngoài không thêm trang điểm một chút, vừa nhìn thấy liền...

"Chào cô, tôi vừa nghe người ta nói, cô là Bitch tiểu thư đúng không?"

Bitch?

Giọng nói Hứa Mạt không to, nhưng vừa vặn khiến cho mọi người xung quanh nghe được rõ ràng. Beatrice phản ứng lại, giận dữ ——

"Cô mắng tôi?!"

"Tôi đang gọi tên cô, tại sao lại là mắng cô?"

"Tôi là Beatrice, không phải là Bitch!!" Beatrice tức giận không kiềm chế nổi, kết luận rất rõ ràng, cô gái kia tuyệt đối là cố ý, cố ý châm chọc tên mình.

Hứa Mạt đem Beatrice đánh giá từ trên xuống dưới một lần, buông tay nhún vai, suy nghĩ một chút nói: "A, nhưng... Tôi cảm thấy tên nào cũng không có khác biệt..." Hứa Mạt ngừng một

chút, sau đó mới bồi thêm một câu: "Dù sao cũng chỉ là tên gọi mà thôi, phải không Bitch tiểu thư?"

Beatrice giận giữ, có người đi lên giữ lấy tay cô ta lại, nói cô ta đừng nói nữa, Beatrice không để ý tới.

"Cô, cô rõ ràng đang mắng tôi! Cô mới gọi là Bitch ——" từ còn lại còn chưa có rơi hết, chỉ nghe một tiếng "Bốp" thanh thúy vang lên, trên mặt Beatrice đã nhận một cái bạt tai cực mạnh!

Beatrice khiếp sợ bụm mặt lại, không thể tin.

Hứa Mạt trách cứ: "A Hô, ai bảo anh đánh Bitch tiểu thư, a, không đúng, là Beatrice tiểu thư? Còn không mau xin lỗi!"

A Hô thái độ cung kính nhận sai, cúi đầu thành kính

"Thật xin lỗi."

Hứa Mạt hài lòng, kéo cánh tay Lục Tử Hành, nhìn Beatrice nói: "Cô nghĩ sai rồi, tôi tên là Hứa Mạt, không phải là Bitch, cái từ này... Cũng không phải cũng có thể đâm đương nổi, đúng không B tiểu thư?"

Beatrice thấy rõ ràng bên cạnh Hứa Mạt có người bảo vệ, cũng nhìn thấy Lục Tử Hành cung chiêu tươi cười với Hứa Mạt, lập tức ý thức được đêm nay mình đã phạm phải sai lầm chí mạng, ôm mặt nước mắt chảy quanh.

"Beatrice tiểu thư muốn tới nhà tôi một chút sao? Tôi cũng vậy có thể làm cho người ta vui sướng, sẽ cho cô trải qua một đêm "khó quên"."

Beatrice nghe thế càng sợ hơn, ôm mặt dùng sức kịch liệt lắc đầu.

Hứa Mạt thân thiện chào hỏi, cùng Lục Tử Hành rời đi. Trên mặt Lục Tử Hành trước sau đều tràn đầy ý cười.

"Mạt, làm sao em biết cô ta nói gì vào tai anh khi đó?"

"Lúc cô ta nói chuyện, dùng khẩu hình miệng đoán được."

"Anh thích nhất là nhìn bộ dạng ghen tuông của bà xã, thật đẹp..."

Tên biến thái này!

"Cho nên toàn bộ quá trình anh đóng vai quần chúng. Cái móng của anh lại bắt đầu tưởng niệm cái roi da trên giường à?"

"Không cần đâu, bà xã đại nhân..."

"Ngoài miệng nói không cần, trong lòng thật ra là muốn chứ gì?"

"..." Không có.

...

Hai ngày này, Tiểu Hi đối với cái roi da kia biểu hiện phi thường hứng thú, chung quy là phải có người ôm bé đi xem cái roi da kia, nhìn không thấy liền khóc lớn. Người ta lấy lại gần một chút cho bé, thì bé lại sợ hãi nước mắt nhặt nhòa. Làm cho tất cả mọi người đều thấy vô cùng thần kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Hạng mục biệt thự tiến triển xem như thuận lợi, đồng thời việc tiếp cận công trình cũng hoàn thành. Bước tiếp theo chính là nối đường ray thị trường tiêu thụ. Chỉ là nơi đó rất ẩm ướt, một tháng qua mưa nhiều, vùng trũng thấp ngày càng lớn, ảnh hưởng rất rộng. Chuyện công ty, Hứa Mạt dần dần tiếp nhận một phần, Hứa Minh Sơn cũng dần già đi, việc tiếp theo cần phải tính toán ngày càng nhiều.

Trên buổi họp báo quảng cáo tiêu thụ công trình, Hứa Mạt đồng thời gặp lại Giang Dịch Thần, anh ta so với trước kia đã thành thực hơn rất nhiều. Hai người gặp mặt lên tiếng chào hỏi xã giao. Sau khi kết thúc buổi họp báo hai nhà Hứa, Giang cùng nhau dùng chung bữa cơm, Lục Tử Hành và Tiểu Hi cũng có mặt.

"Con trai em thật ngoan ngoãn" Giang Dịch Thần trêu chọc khuôn mặt của cậu nhóc, giấu đi bi thương ở đáy mắt.

"Cảm ơn."

Hai chữ "cảm ơn" khách khí này khiến khoảng cách bọn họ càng kéo xa hơn.

Lúc sắp chia tay, Giang Dịch Thần nhìn Hứa Mạt nhẹ nhàng nói một câu: "Anh rất vui, bởi vì... Em không có vì anh mà gặp chuyện bất hạnh, thấy em hạnh phúc, anh cũng thanh thản."

Trong lòng Hứa Mạt có chút xúc động, sau đó bình tĩnh lại, không nói gì, ôm con trai đi về phía Lục Tử Hành, Lục Tử Hành mỉm cười chờ cô.

Giang Dịch Thần nhìn theo bóng lưng hai vợ chồng rời đi.

"Dịch Thần, mau lên xe, đừng để cho Lâm tiểu thư sốt ruột chờ đợi, lần đầu tiên gặp mặt đến muộn không tốt." Mẹ Giang từ trong xe ngoài đầu ra, nhìn con trai mình nói. Lâm Quế Mỹ, là một bác sĩ đã lên chức giáo sư, tối nay cha mẹ hai nhà mang con đến gặp mặt.

Giang Dịch Thần vô cảm lên xe. Xe chuyển bánh, cảnh sắc ngoài cửa xe như bay bay. Dọc

đường đi, Giang Dịch Thần đều thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, người chỉ nghe nói tên, chưa từng gặp mặt Lâm Quế Mỹ đó, Giang Dịch Thần không có chút hứng thú nào.

"Con trai, đến đây, nhìn xem, đây là ảnh của Lâm tiểu thư. Ôi a, bộ dạng thật đúng tiêu chuẩn, đôi mắt này, lông mi này, cùng với nha đầu Hứa gia kia thật là rất giống..."

Giang Dịch Thần rốt cục cũng có phản ứng, cảm xúc ảnh lên. Trong bức ảnh là một cô gái xinh đẹp hoạt bát, trên mái tóc dài đang đội một cái mũ bên rom, nụ cười sáng lạn, phía sau là thảo nguyên bao la cùng trời xanh mây trắng...

Quả thật giống cô ấy....

"Mẹ, mẹ vừa nói cô gái này tên là gì? Đem thông tin cô ấy nói tí mĩ cho con một lần đi..."

Mẹ Giang nghe xong trong mắt có ẩn chứa nước mắt cảm động. Một năm, suốt một năm, con

trai bà rốt cục cũng buông xuống...

...

Lưu Thi Ngừ trở về nhà mình ở thành phố S. Sở Nam mỗi ngày đều canh giữ trước con hẻm nhỏ gần nhà cô, chờ cô, đợi cô. Tối nay bên ngoài mưa to gió lớn, Sở Nam trong cơn mưa toàn thân ướt sũng, Lưu Thi Ngừ nhất thời mềm lòng, để cho hắn vào nhà.

Lưu Thi Ngừ tìm quần dài và áo sơ mi của cha mình cho Sở Nam thay. Kết quả là Sở Nam cởi phăng áo sơ mi của mình, thản nhiên thay quần áo trước mặt cô. Lưu Thi Ngừ vội vàng nhắm mắt.

"Em then thùng cái gì? Trên người tôi có chỗ nào em chưa thấy qua?"

Lưu Thi Ngừ vén lại tóc mai, hai người ở cùng trong một phòng, làm cho cô rất khấn trương, cũng cảm thấy bí bách. Đêm nay cha cô có việc không về nhà, mấy đứa em đều ở kí túc xá trường, trong nhà cũng chỉ có cô cùng Tiểu Nhạc.

"Nga nga, Tiểu Nhạc ngoan, ba ba ôm một cái..."

Lưu Thi Ngừ kinh ngạc quay đầu, thấy Sở Nam bế con trai từ giường trẻ em, bắt đầu học nghề đỡ trẻ. Đại khái là do cha con có thiên tính, Tiểu Nhạc trong lòng Sở Nam yên lặng khác thường, không ngừng dùng đôi tay nhỏ bé nắm lấy cảm hân, tóc hân.

Lưu Thi Ngừ giống như trong lòng có một con dao cùn cứa cứa, rất khó chịu, quay lưng lại, không muốn nhìn tiếp.

"Em vẫn yêu tôi, phải không?" Sở Nam mặc dù hỏi, nhưng giọng vẫn vô cùng bình tĩnh.

"Không... Tôi sớm đã nói với anh, tôi không còn yêu anh..." Tất cả đều đã muộn

Sở Nam không tin khẽ cười một tiếng. Đúng lúc này, điện thoại của Lưu Thi Ngừ đổ chuông, màn hình di động hiện lên ba chữ —— "Lãnh Thừa Phong"

Sở Nam liếc mắt nhìn thấy, cầm di động lên, nổi giận: "Lại là anh ta! Em không phải là muốn cùng một chỗ với anh ta sao? Tôi nói rồi, tôi không đồng ý!"

"Tôi muốn ở cùng ai là tự do của tôi! Không cần anh cho phép!"

"Anh sẽ không ly hôn! Em đừng có muốn trốn thoát khỏi anh!" Sở Nam hung hăng dùng tay bắt cổ tay Lưu Thi Ngữ.

"Sở Nam, anh tỉnh táo lại được không? Anh tỉnh lại đi, anh chẳng nhẽ không nhìn ra, tất cả

đều đã muộn sao... Duyên phận chúng ta đã hết, đã đi đến cuối..."

Nước mắt Lưu Thi Ngữ rơi tí tách, Tiểu Nhạc cảm nhận được không khí khác thường cũng oa oa khóc lên, khiến người nghe tan nát cõi lòng.

Sở Nam nhú nhú mày, trừng mắt nhìn Lưu Thi Ngữ, trong con ngươi tràn đầy phẫn nộ, còn có đau đớn nhiều hơn, không thể nói ra khổ sở. Hắn là người thích thể diện, cũng không thể lộ ra sự yếu đuối của mình. Khổ sở, chỉ có thể đem điều này biến thành thương tổn người khác, che dấu nội tâm của mình...

"Em đừng mơ tưởng trốn thoát khỏi tay anh!"

Lưu Thi Ngữ nhìn Sở Nam, không nói, chỉ lặng lẽ rơi lệ, Người từng chung chăn gối thì đã sao, sau này... Nhất định mỗi người đi một ngã. Duyên phận đã hết.

Điện thoại di động lại reo, lần này không phải của Lưu Thi Ngữ mà là của Sở Nam.

Sở Nam một tay ôm con, chỉ có thể buông cổ tay Lưu Thi Ngữ nghe điện thoại, xoay lưng, vừa nghe vừa đi ra phía cửa ——

Là Chu Tĩnh Nhã gọi tới.

"Alo, Nhã Nhã, em tìm anh?"

"..."

"Nhã Nhã?"

"Nam..." giọng Chu Tĩnh Nhã mang theo tiếng khóc nức nở, thống khổ đến cực hạn "... Nếu anh không thấy em chết, thì lập tức đến gặp em..."

Tiếp theo đó là tiếng âm thanh đờ đờ thông báo cúp điện thoại.

"Nhã Nhã! Nhã Nhã! Em làm sao vậy?! Em ở đâu!" Sở Nam cuống cuống.

Tia ấm cuối cùng trong lòng Lưu Thi Ngữ cuối cùng cũng chết sạch sẽ. Nhã Nhã, thời điểm Sở Nam hô lên hai chữ này, lòng cô đang chậm rãi chết dần đi.

Sở Nam một tay ôm con trai đang khóc lớn, một tay cầm di động, số điện thoại kia là của

Chu Tĩnh Nhã, nội tâm thống khổ gãy dựa...

Hắn không muốn buông con trai, không muốn rời khỏi nơi này... Nhưng mà...

"Anh đi đi... Đừng tới tìm tôi... Anh xem, chúng ta thật sự không thể trở về như cũ được. Sở

Nam, chúng ta đời này, duyên phận đã hết..."

"..." Sở Nam nhìn Lưu Thi Ngữ, hai con mắt đỏ đậm trũng lên, đã có nước mắt. Sở Nam bước lên một một bước, dùng sức ôm Lưu Thi Ngữ vào trong lòng, trong lòng hai người là con trai đang gào khóc.

Sở Nam cuối cùng hôn nhẹ lên môi Lưu Thi Ngữ, vẫn như trước chưa nói được một câu.

Tiểu Nhạc khờ dại vẫn còn bối không vui vô hình mà khóc lớn, cũng không biết đây là cái

ôm của cha mẹ mình lúc này, đã là cái ôm lần cuối cùng của cuộc đời.

Một lúc lâu, Sở Nam đặt Tiểu Nhạc xuống, không chùn bước rời đi, Lưu Thi Ngữ sờ sờ gáy,

nơi đó còn lưu lại một vết đỏ, ấm áp...

Lưu Thi Ngữ ôm con trai, con khoe miệng, nước mắt trong mắt như vô tận, giọng nói nghẹn ngào dỗ con.

"Tiểu Nhạc ngoan, Tiểu Nhạc đừng khóc, đừng khóc, mẹ vĩnh viễn yêu con..."

Lưu Thi Ngừ ôm con, cùng khóc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Sở Nam ở căn hộ nhỏ bên bờ sông Chu Tinh Nhã thuê tìm được cô ta. Trên cánh tay, trên váy Chu Tinh Nhã đều là máu đỏ tươi. Sở Nam đẩy cửa trông thấy màn này thì cả người đều choáng váng.

Chu Tinh Nhã tay phải cầm dao gọt hoa quả, đem cổ tay trái đâm đĩa máu tươi giờ ra trước mặt Sở Nam, thần sắc trên mặt vừa thảm thiết mà lại tàn nhẫn.

"Nam, nếu lần sau anh muộn quá 50 phút, em lại dùng dao cắt tay mình thêm một nhát."

Máu đỏ tươi chói mắt rơi tí tách, người xem còn cảm thấy e dè.

"Nhã Nhã!" Sở Nam trầm giọng gầm nhẹ một tiếng, vội vàng tiến lên đè lại vết thương đang chảy máu, vội vã đi tìm hòm cứu thương xử lý khẩn cấp một ít, sau đó lập tức ôm Chu Tinh Nhã đến bệnh viện.

Bởi vì phát hiện kịp thời, cũng không có gì đáng ngại, chỉ là chảy máu một chút, sau này dĩ nhiên sẽ lưu lại sẹo.

"Nhã Nhã... Em vì sao..." Trong mắt Sở Nam tràn ngập đau khổ cùng oán trách, hóa thành sự bất đắc dĩ nồng đậm.

Chu Tinh Nhã nằm trên giường bệnh, trên cổ tay đã được thuốc mỡ cùng băng gạc che vào. Vẫn là khuôn mặt đó, xinh đẹp như trước, chỉ là vẻ mặt không còn như trước cao quý, lãnh diễm,

mà là vẻ cố chấp, lo lắng, ủ dột, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, dưới mắt cũng đầy quầng thâm. Từ khi nào thì lại thay đổi nhiều như vậy.

Là Nhã Nhã thay đổi hay là hắn thay đổi... Sở Nam nhìn Chu Tinh Nhã, chỉ thấy vừa xa lạ lại vừa đau lòng.

"Nam..." Chu Tinh Nhã vươn bàn tay phải không bị thương ra, cầm lấy tay Sở Nam, lộ ra một đoạn cổ tay trắng nõn. Sở Nam liếc mắt một cái liền nhận ra trên cổ tay trắng nõn kia là vón vết sẹo dữ tợn xấu xí như bị phỏng.

Sở Nam vội vàng kéo ống tay áo của Chu Tinh Nhã lên: "Tại sao lại bị phỏng thành như vậy? Có phải Hứa Mạt lại tính kế em hay không!"

"... Anh đi bốn ngày. Em không dám về nhà, sợ cha thấy em cố gắng giữ đứa bé này sẽ đánh mắng chết em... Em chỉ có thể một mình trốn trong phòng nhỏ lạnh như băng, em..."

"Nhã Nhã..." Sở Nam thông khổ không thôi.

"Mỗi ngày, em đều nhớ anh, đều dùng đầu thuốc lá nóng rất làm một vết thương ở cổ tay này, để cho em nhớ kỹ, loại đau đớn này... Nam, anh có biết lúc anh đi tìm cô ấy em sẽ đau không? Trong lòng em đều là đau đớn, giống như vết thương trên cổ tay này, đau quá..."

"Nhã Nhã, đừng nói nữa... Thật xin lỗi em, là lỗi của anh..." Sở Nam ôm lấy Chu Tinh Nhã, đau lòng, bất đắc dĩ, còn có một loại khổ sở sâu đậm. Cô gái kia, cuộc đời này, hắn thật sự không giữ được...

"Nhã Nhã... Chúng ta kết hôn... Chúng ta kết hôn..." Sở Nam thấp giọng níu non, khó khăn nén sự thống khổ.

"Nam..." Chu Tinh Nhã nín khóc mỉm cười.

Cô ta cuối cùng vẫn được như ý nguyện.

...

Cứ như vậy, Lưu Thi Ngừ thuận lợi ly hôn, cũng nhận được quyền nuôi dưỡng Tiểu Nhạc. Lúc ký xong giấy thỏa thuận ly hôn, cái nhìn của Sở Nam kia, hỗn độn vô cùng phức tạp, làm cho Lưu Thi Ngừ trong lòng vô cùng sợ hãi, không dám đối mặt.

Hai vợ chồng từ nay về sau đường ai nấy đi, Lưu Thi Ngừ nhìn bóng lưng Sở Nam rời đi, vẫn khôi ngô cao lớn như cũ, nhưng dường như lại lòng thêm một tầng thâm lương, bị ai khó tả.

Sở Nam bị nhốt rồi, chính là bị nhốt trong nhà tù của hắn, khôn đốn.

Lưu Thi Ngừ ôm con trai, Tiểu Nhạc mấy ngày nay rất mừng rỡ, mập mập: "Tiểu Nhạc, con tên là Sở Yên Nhạc, biết không?"

Sở, cô vẫn quyết định giữ lại họ này cho con trai. Cô dĩ nhiên không còn tình cảm với Sở

Nam, nhưng, vì sao nghĩ đến đôi mắt vẫn cứ rơi lệ...

Lưu Thi Ngừ ôm Tiểu Nhạc, hướng về một phía khác. Một chiếc xe con đi tới, dừng trước mặt hai mẹ con, Lãnh Thừa Phong cùng nụ cười ấm áp xuất hiện sau cửa kính xe. Nụ cười của anh, luôn có thể làm người ta có một loại cảm giác như gió xuân ấm áp.

"Anh Thừa Phong "

"Chúc mừng em được tự do."

"Cảm ơn anh..." Là tự do. Phóng tầm mắt nhìn lại, dường như có cảm giác không tìm thấy phương hướng. Từng yêu như vậy, giao phó tất cả, đột nhiên đứt bỏ, cho dù là hận, cũng sẽ thấy mất mát... Nhất định là như vậy...

"Lên xe đi, anh dẫn hai mẹ con đi tới một nơi đẹp hơn."

Lưu Thi Ngừ mỉm cười: "Cảm ơn anh Thừa Phong, nhưng mà... Em muốn đi một mình, muốn suy nghĩ một chút..."

Lưu Thi Ngừ khéo léo từ chối, tạm biệt Lãnh Thừa Phong, ôm con đi một mình trên đường

Lãnh Thừa Phong lên lút lái xe theo xa xa.

Cô vẫn không muốn tiếp nhận anh sao?

Lãnh Thừa Phong sờ sờ cằm, nhìn Lưu Thi Ngừ một mình đi trong đám người. Cô gái này giống như một vệt mùa xuân bỏ ra màu xanh biếc, bình thường, lại làm cho thành thị màu sắc tái nhợt có vị không nồng không nhạt, ấm.

Không sao, anh nguyện ý chậm rãi chờ.

****

"Từ Hành, Chu Triển Thanh còn đang gây khó khăn cho anh sao?" Hứa Mạt dựa đầu vào tường, khẽ dùng tay cheu đùa mái tóc ngắn của ông xã.

"Chu Triển Thanh không đủ để e ngại, bà xã không cần lo lắng." Lục Từ Hành cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

"Nhưng mà lão già kia dù sao cũng bốn ba mươi tuổi, gừng càng già càng cay, em lo lắng ông ta sẽ có biện pháp khác hại anh."

Lục Từ Hành bắt được bàn tay đang nghịch ngợm của vợ yêu "Bà xã, tay em thật mềm mại..."

"..."

Lục Từ Hành trước mặt mọi người thì mặt lạnh buồn bực, nhưng sau lưng có khi đứng đắn nghiêm chỉnh, tự cho đó là đạo lý hiển nhiên, "vô liêm sỉ" lời ngon tiếng ngọt.

Hứa Mạt hỏi tình huống Tiểu gia, Lục Từ Hành cười ha hả lừa gạt tới. Hai vợ chồng son lại một phen thân thiết, cẩn thận đắp lại chăn cho Hứa Mạt, Lục Từ Hành đứng dậy ra ban công hút thuốc.

Tiểu Thiên Cầm ở xung quanh đang điều tra tìm nhược điểm bắt thóp anh, dụng tâm hiểm ác, làm cho anh không dám xem thường. Nếu không phải anh tin tức linh thông, âm thầm cản trở, xem chừng đã có tình huống không ổn.

Nếu như nói có nhược điểm gì làm anh phải kiêng kỵ, thì chính là chuyện của Hắc long hội. Tiểu Lý cùng A Hộ đều là người từ trong tổ chức đi ra nhờ cậy vào anh. Mặc dù bây giờ thoát ly khỏi tổ chức, nhưng khó đảm bảo hắn ta không lợi dụng điểm này. Lại nói, anh đã đắc tội với Đỗ

Long Trạch rồi, nếu Tiểu Thiên Cầm tìm được ông ta...

Lục Từ Hành rít sâu một hơi khói. Không chỉ như vậy, Chu Triển Thanh dường như có điểm liên quan đến phái bất chính. Mấy ngày nay điều tra việc làm ăn của Chu gia, anh đã cẩn thận phân tích qua. Theo giả thị trường mà nói, Chu gia vẫn đang bị vậy không mà không bị hao tổn trạng thái. Vừa rồi trải qua việc bà xã anh một phen "chiếu cố" cái hãng thời trang mới mở Julie&R kia hoàn toàn thua lỗ. Làm ăn không thể kiếm tiền, vậy tiền từ Chu gia từ đâu mà tới.

Đáng để suy nghĩ sâu xa.

Lục Từ Hành hút thuốc đến nửa đêm, sau đó quay người trở về phòng, lúc quay đầu vừa vặn gặp Hứa Mạt đang đứng phía sau nhìn mình. Ánh đèn mờ mờ sâu kín, chiếu lên mái tóc dài cùng khuôn mặt cô, càng tăng thêm vẻ thần bí.

"Mặt."

Hứa Mặt vươn tay choàng sau cổ Lục Tử Hành: "Anh có việc giấu em... Chúng ta đã hứa với nhau, có vấn đề gì cùng nhau đối mặt."

"Mặt..." Lục Tử Hành giọng có hơi ảm ách, Hứa Mặt dán lỗ tai vào ngực anh, nghe nhịp tim anh, tâm hồn giống như tìm được bến cảng, trong lòng tràn đầy ấm áp, bình yên.

"Nói cho em biết, được không..."

"Được rồi, đều nói cho em..."

Lục Tử Hành đem tình huống nói đại khái qua với Hứa mặt, nhưng về chuyện của Hắc Long hội đau buồn thì âm thầm bỏ qua, không hề đề cập đến, chỉ có nói về chuyện của Tiểu Thiên Cầm cùng hoài nghi chuyện làm ăn của Tiểu gia.

"Em cảm thấy... Mẹ ruột anh sẽ không ngồi yên chờ chết, tuy rằng bà ấy có lẽ sẽ không phải thật sự đau lòng, nhưng nhất định đồng ý với lập trường của chúng ta."

"Không được chồng yêu quý bảo vệ vợ, chắc là không biết thắng..." Lục Tử Hành bình tĩnh nói. Về Trần Gia Bích tâm khí cao quý lăng ngạo, ẩn dưới lớp mặt nạ đó là sự không cam chịu si nhục, anh sớm đã minh bạch rồi: "Tiểu Thiên Cầm làm như vậy cũng có thể thông cảm được, anh vốn là không có tâm tranh cướp, chỉ là ông nội cố ý như thế, là nếu tâm nguyện của ông, anh cũng không thể không tôn trọng. Ít nhất, chẳng phải hiện tại đang thỏa hiệp sao."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Cha mẹ Sở Nam bởi vì Tiểu Nhạc rời đi mà đau lòng, sau khi biết được Chu Tĩnh Nhã vừa mang thai con Sở Nam thì giống như tìm được niềm an ủi.

Sở Nam cầm tay Chu Tĩnh Nhã hướng hai vợ chồng già vừa giải thích vừa gỡ bỏ hiểu lầm, về những chuyện xấu hoang đường mà Chu Tĩnh Nhã làm đều là Hứa Mặt hại, không có chứng cứ, cha mẹ Sở Nam sau một hồi do dự, cuối cùng vẫn là tiếp nhận Chu Tĩnh Nhã.

Chống lưng cho Chu Tĩnh Nhã còn có Chu Triền Thanh, còn có thể thế nào, đành chấp nhận thôi. Mất thấy Tiểu Nhạc không có trở lại, nếu con trai nguyện ý kết hôn sinh con, thì theo nó vậy.

Không tổ chức đám cưới, ngày lấy giấy kết hôn, hai gia đình thông gia biết điều cùng nhau

ăn cơm, hôn lễ vẫn là chờ sau khi trận phong ba này bình ổn rồi tính sau.

Sở, Chu hai nhà vốn quen biết đã lâu, việc đã đến nước này, trong bữa tiệc hai nhà đều cố ý lãng quên khoảng thời gian xảy ra những chuyện không vui này.

Chu Triền Thanh còn đang mải thay con gái thu thập cục diện rối rắm, cũng không biết đã có người theo dõi ông ta.

Lục Tử Hành thường thức bình gốm thời Tống trong tay, khẽ nhếch khóe miệng.

Chu Triền Thanh ọi Chu Triền Thanh, giới cho ông thủ đoạn cao minh, dùng việc thu gom đồ cổ để nguy trang, giúp người ta rửa tiền bẩn. Cái nghề này, không thể là "minh bạch" được, ông ta có chút quen biết với Đỗ Long Trạch cũng không kỳ quái. Hai lão cáo già này, ở chung một chỗ cũng đã là tai họa ngầm. Hai ngày nay Tiểu Thiên Cầm luôn đánh chủ ý lên Tiểu gia...

"Cậu chủ, hai người chúng tôi có phải mang phiền toái cho cậu không? Nếu không, tôi cùng Trường An sang nước ngoài tránh nạn một thời gian, miễn cho thẳng nhóc Tiểu Thiên Cầm kia nắm được đảng chuột." A Hồ nói.

"Tránh được nhất thời, không tránh được một đời, trừ khi hai người các cậu quyết định cả đời không muốn cùng tôi lăn lộn"

"..."

A Hồ cùng Trường An đều trầm mặc. Nói thật, bọn họ không nỡ. Cuộc sống bầu giờ, sạch sẽ, quang minh chính đại, hai vợ chồng Lục Tử Hành, Hứa Mặt đối với bọn họ rất tốt, họ thật sự không muốn đi.

Lục Tử Hành đưa bình sứ cho Tiểu Lý cất đi.

"Giải quyết vấn đề cũng không dựa vào việc trốn, mà là... Xuất kích!"

Nếu sợ bị rấn cần, trước hết lấy mạng nó.

A Hồ lập tức minh bạch ý tứ câu nói kia, cúi đầu, cùng Trường An ra ngoài.

Sáng sớm ngày hôm sau, cũng chính là ngày đầu tiên Chu Tĩnh Nhã gả đến Sở gia, một xe cảnh sát chở ba người mặc cảnh phục tiến vào Chu gia, bắt Chu Triển Thanh đi!

"Các người muốn làm gì?! Tôi là Chu Triển Thanh, các người mắt chó đuôi mù sao? Dám đụng đến tôi!" Chu Triển Thanh giận dữ.

Khi Chu Tĩnh Nhã nhận được điện thoại của mẹ thì vô cùng hoảng sợ, cũng cảm thấy kì quái. Mấy chục năm, địa vị Chu gia ngày càng được củng cố, có người nào có thể tra ra bọn họ, còn dám chọc bọn họ?!

Người đầu tiên xuất hiện trong đầu Chu Tĩnh Nhã là... Hứa Mạt! Mặc dù bây giờ chưa có chứng cứ, nhưng nhất định Hứa Mạt không tránh khỏi can hệ!

"Mẹ, mẹ đừng vội, Thanh Dự có ở nhà không?"

"Em trai con đang tìm quan hệ cứu cha con ra..."

Mẹ Chu khóc lóc sụt sùi, Chu Tĩnh Nhã nghe được đâm ra buồn bực mất tập trung. Chuyện này là bí mật... Sở Nam..Tạm thời chưa biết được!

Hai chị em Chu Tĩnh Nhã cùng Chu Thanh Dự bởi lần trước cãi nhau, từ đó trở đi chưa hề nói chuyện nghiêm túc với nhau, nhưng tình huống bây giờ không thể tiếp tục chiến tranh lạnh. Chu Tĩnh Nhã vội vàng kiểm soát tâm lý do về nhà, cha mẹ Sở Nam không nhận được tin tức, nên không biết việc này.

Hai chị em bên ba một ngày, không có kết quả, chỉ có thể lo lắng suông. Có người nói cảnh sát có chứng cứ vô cùng xác thực, việc này rất khó giải quyết!

"Hứa Mạt! Tôi nếu không có sống không bằng chết, Chu Tĩnh Nhã này thì không làm người!" Chu Tĩnh Nhã cắn răng thề.

"Chị, chị vẫn không thể tỉnh táo lại sao? Đi đến ngày hôm nay, chị còn muốn u mê mãi không tỉnh!"

Chu Thanh Dự lay động bả vạy Chu Tĩnh Nhã.

"U mê mãi không tỉnh? A, u mê mãi không tỉnh! Chu Thanh Dự cậu họ Chu đó! Vì sao luôn giúp người đàn bà bỉ ổi kia nói chuyện? Cậu nghĩ rằng chuyện cậu làm chị cậu không biết? Cậu đã vụng trộm giúp tiện nhân Hứa Mạt kia bao nhiêu lần chứ!" Chu Tĩnh Nhã phản nộ.

"Chuyện này làm sao chị có thể nói là cô ấy làm!"

"Đừng nói chuyện này không có quan hệ tới đồ tiện nhân đó! Trừ bỏ cô ta có can đảm cùng thủ đoạn, còn ai vào đây!"

"Chị... Chị dường như muốn tẩu hỏa nhập ma, nếu chị không nhìn nhận lại rõ, đời này chị sẽ bị hủy trong tay người phụ nữ chị hận nhất!!"

"Bốp —— " Chu Tĩnh Nhã hung hăng đánh cho Chu Thanh Dự hai cái bạt tay: "Nếu mày không phải là em ruột tao, ngay cả mày tao cũng sẽ thu thập!"

Chu Thanh Dự sờ mặt, hừ lạnh một tiếng: "Nếu chị không phải là chị ruột, thì em sớm đã phân rõ giới hạn với chị! Càng sẽ không nói những lời nhảm nhí này với chị!"

"Mày cút!"

...

Chu Triển Thanh ở tù gặp được người quen cũ, là thủ hạ tên "Báo ca" của Đỗ Long Trạch, hai người nhìn thấy đối phương thì đều biết chuyện xấu của nhau!

Lão hồ ly Đỗ Long Trạch kia, nhất định là bảo ông ta cùng Báo ca này thay ông ta chịu tiếng oan rồi!

Lục Tử Hành trong lòng buồn bực không yên, đầy trăm tư, chuyện Đỗ Long Trạch giấu sâu, Hắc Báo lộ lút, anh vẫn còn cất giấu.

Đánh rần đánh không chết, rất dễ gây hậu họa.

"Tử Hành, anh phải để ý, biết không?" Hứa Mạt từ phía sau ôm lấy lưng anh. Lục Tử Hành không nói cho cô toàn bộ tình huống, là do không muốn cô phải quan tâm lo lắng quá nhiều. Những điều này cô đều hiểu.

"Ừ, đừng lo lắng cho anh, hai năm nay, em quá mệt mỏi... Là anh không tốt, không mang lại cho em cuộc sống yên ổn..." Đây là điểm Lục Tử Hành luôn áy náy.

Hứa Mạt dùng đầu ngón tay chặn môi anh: "Đừng nói như vậy, cho dù giông bão lớn hơn nữa, chỉ cần có thể cùng với anh ở cùng một chỗ, là em hạnh

phúc..."

Chỉ cần cuộc đời này ở cùng với anh, có thể sống đến già, em không hối tiếc.

"Mặt..."

Lục Tử Hành ôm bà xã, trong lòng càng thêm kiên định, quyết tâm muốn quét sạch "tai họa ngầm".

Lục Tử Hành đi thành phố S, cùng với Tiểu lão gia nói về chuyện này. Lúc này Tiểu lão gia ngồi trên xe lăn, còn Lục Tử Hành đang một gối quỳ trước mặt ông.

"Ta quả nhiên là không nhìn nhầm con, đứa bé này..." Tiểu lão gia từ áo vuốt ve mái tóc cháu đích tôn: "Con giống hệt ông lúc nhỏ. Thủ đoạn có lẽ không giống nhau rõ ràng, nhưng một lòng ghét cái ác như kẻ thù, ông cũng đã từng làm chuyện như vậy..."

Lục Tử Hành có chút ngỡ ngàng ngoài ý muốn.

"Ông, ông cũng làm chuyện tương tự?"

Tiểu lão gia từ từ kể lại câu chuyện trẻ lúc xưa.

Việc làm ăn người quen biết hỗn độn, nhất là khi giao tiếp được liệu với các thương nhân khác. Lúc ấy có quen biết một người bạn, một người trong đó có lần cả tốt cả xấu, vàng, ma túy

đều có liên quan, mấy người gọi nhau là anh em. Người này nghĩ muốn kéo ông xuống nước cùng, Tiểu lão gia dĩ nhiên không đồng ý. Là người làm y, cho dù có kinh doanh, trong lòng vẫn cất giấu cỗ khí ngay thẳng, không muốn cùng người này thâm giao.

Bởi vì một vài nguyên nhân, hai người xảy ra đụng độ, tranh cãi, người nọ có thù tăt báo...

"Cái kia, kết quả cuối cùng như nào vậy? Ông nội?" Lục Tử Hành tràn đầy nhiệt huyết, phấn khởi sôi trào hỏi.

Trên mặt lúc này đã đầy vết nhăn, Tiểu lão gia nở nụ cười: "Ông trong lúc hấn ta ra tay, vừa vặn dùng thủ đoạn, còn ác liệt hơn thủ đoạn của hấn ta, mới khiến hấn ta bị đánh bại... Trực tiếp bị bắn chết."

Lục Tử Hành rốt cục cũng đã hiểu, vì sao ông nội đối với cha ruột mình lại luôn là "chỉ tiếc rèn sắt không thành thép". Có một người cha vô cùng lợi hại, đối với đứa con mà nói, cũng là một loại áp lực, không đuổi kịp liền trở thành vô dụng.

Lục Tử Hành vốn nghĩ chuyện đến đây là xong rồi, nhưng không nghĩ ông nội còn bồi thêm một câu ——

"Hấn ta mất mạng, bang phái cũng tan, đối với ta, đánh mất bà nội của con... Ai thắng ai thua, đã không thể so sánh..."

Tàn dư của bang phái người kia, bắt cóc bà xã của Tiểu lão gia, hại chết bà chôn xác cùng đại ca mình.

Lục Tử Hành trong lòng giật mình.

Hứa Mặt... Anh nhất định không để cô xảy ra chuyện gì, cho dù liều cái mạng này của anh.

"Ông nội, người yên tâm, những lời này của ông, con đều hiểu rõ..."

****

"Bác Giang, bác chiều nay có thời gian không? Cháu tới tìm bác nói chuyện." Chu Tinh Nhã gọi điện thoại.

Giang Quang Minh là bạn nhiều năm của Chu Triển Thành, là bạn bè thân thiết nhất trong

đám người.

"Ai nha, thật sự không khéo, chiều nay bác bận họp, lần khác đi."

"Vậy ngày kia?"

"Ngày kia bác đi công tác."

Thái độ rõ ràng là lấy lệ.

"Vậy khi nào bác trở về?" Chu Tinh Nhã kiệt lực nhưng vẫn duy trì giáo dưỡng, kìm nén tức giận, chưa từ bỏ ý định. Tòì cũng không tin ông đi công tác mấy tháng.

"Cái này không thể nói chính xác, đi mười ngày nửa tháng, cũng có thể lâu hơn."

Xem ra Giang Quang Minh sống chết không muốn gặp cô ta. Được, giỏi, ông già khôn khiếp! Rõ ràng mấy tháng trước đã về hưu! Tưởng rằng tôi không biết?!

"A! Ông là đi đặt làm quan tài cho con trai đi, a? Đây lão già, đừng cho là tôi không biết, ông mấy tháng trước đã về hưu! Còn mượn cớ!"

Giang Minh Sơn tức giận đến mức giọng nói đầy run rẩy.

"Tôi là lão già? Được được được, tôi là lão già, cô nhìn chờ cha cô chết đi! Chu gia các người từng phát đúng tội, báo ứng, tôi vỗ tay khen hay còn không kịp! Muốn giúp cô? Năm mơ!"

Chu Tinh Nhã dùng cái cúp điện thoại.

Chết tiệt!

Ngày xưa cùng Chu gia giao hảo có biết bao nhiêu người, sau khi biết tình huống này, toàn bộ đều đóng cửa không tiếp. Mà Sở gia... Bởi vì thế lực không đủ là một phương diện, hai là cha mẹ Sở Nam cũng không nguyện ý ra tay giúp đỡ! Hoặc là, cô ta hẳn nên phải cảm kích bởi họ không có đuổi cô ta ra khỏi nhà?

Chu Tinh Nhã tìm khắp các cửa không nhận được sự giúp đỡ, đang tức giận thờ hồn hên nhận được một cú điện thoại xa lạ.

"Anh là ai?" Chu Tinh Nhã cau gắt

"Một người... Có thể giúp được cô"

Giọng nói tân mạn u ám, làm cho Chu Tinh Nhã rất phản cảm, những cũng lập tức nhận ra được —— Tiểu Thiên Cầm! Đây là đứa con riêng từng mơ ước có được cô ta!

Tiểu Thiên Cầm hẹn Chu Tinh Nhã gặp mặt. Chu Tinh Nhã vội trộm trốn Sở Nam ra khỏi nhà.

Tiểu Thiên Cầm nói cho Chu Tinh Nhã nghe việc hần ta đang nắm giữ chứng cứ Lục Tử

Hành có liên quan đến Hắc Long Hội. Một nửa là thu thập được thông tin, một nửa dựa vào dự

đoán.

Tiểu Thiên Cầm vốn là người thông minh, đoán được gần đầy đủ.

Chu Tinh Nhã thất hồn lạc phách trở về, càng thất vọng, càng hận hơn! Lục Tử Hành, tất cả những chuyện này là Lục Tử Hành làm!

Cô ta luôn muốn chiếm được người đàn ông này, người đàn ông này lại vẫn liên tục trầm mặc, Chu Tinh Nhã tưởng rằng Lục Tử Hành luyện tiết cô ta, cho dù xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhưng đối với cô ta vẫn còn tình cảm, vẫn là thương tiếc... Không nghĩ tới! Lục Tử Hành thế nhưng lại ra tay ngoan tuyệt như vậy!

Hứa Mạt, nhất định là con tiện nhân kia xúi giục!

Được, rất tốt! Lục Tử Hành, Hứa Mạt, chúng ta nhìn xem!

Chu Tinh Nhã cuối cùng đáp ứng hợp tác cùng Tiểu Thiên Cầm.

Tiểu Thiên Cầm mặc dù không có quyền thừa hưởng tài sản của Tiểu gia, nhưng tốt xấu gì cũng là con trai ruột, lại sống ở Tiểu gia nhiều năm như vậy, thế lực cũng không thể xem nhẹ. Còn nữa, chuyện tới nước này, Chu Tinh Nhã còn có thể trông cậy vào ai được nữa?

"Em đi gặp ai vậy?"

Chu Tinh Nhã trở về nhà, phát hiện ra Sở Nam đang đợi mình, vẻ mặt âm trầm.

"Một người bạn."

"Bạn?" Sở Nam cũng không tin, nhưng không tiếp tục truy cứu chuyện này, cười lạnh một tiếng: "Nhã Nhã, em còn có bao nhiêu chuyện giấu anh nữa?"

"Em cảm thấy không cần cái gì cũng đều nói với anh." Chu Tinh Nhã ưỡn bụng đi lên lầu.

Sở Nam nở nụ cười tự giễu. Cười Chu Tinh Nhã, cũng cười cả chính mình.

Lưu Thi Ngữ thường xuyên chạy tới nói chuyện phiếm với Hứa Mạt. Hôm nay hai người cùng nhau nghiên cứu thêm tranh chữ thập, cùng nhau thêu cho hai cậu con trai một túi nhỏ chữ cát tường.

A Hồ chạy đến.

"Đại tiểu thư, vừa mới nghe nói, Chu Triển Thanh bị tuyên án 8 năm tù, còn bị phạt một số tiền lớn, hiện tại toàn bộ Chu gia đều do Chu Thanh Dự chống đỡ, Chu Tình Nhã cả ngày vui buồn thất thường, tôi thấy ngày trở thành kẻ điên của cô ta không còn xa."

Lưu Thi Ngừ vừa nói, việc đầu tiên nghĩ tới, là Sở Nam. Anh ta rốt cục cũng được như nguyện lấy được nữ thần trong lòng, hiện tại... Nhưng có hạnh phúc không? Lưu Thi Ngừ lại nhớ

đến bóng dáng bí ẩn của Sở Nam hôm đó...

"Thi Ngừ, chuyện quá khứ không cần nghĩ đến nữa, bắt lấy người trước mắt, Lãnh Thừa Phong là người đàn ông tốt, cô nên nhân cơ hội suy nghĩ cho kỹ."

Lưu Thi Ngừ lập tức ngượng chín mặt, không có ý định trả lời.

Hai người nghiên cứu xong tranh chữ thập, Hứa Mạt đưa Lưu Thi Ngừ ra cửa, mấy người hộ vệ đi theo sau.

"Anh Trình Thành, phiền anh đưa Lưu tiểu thư về nhà." Hứa Mạt nói với lái xe tên Trình Thành.

"Vâng!"

Trình Thành lái xe đến bên đường.

Lưu Thi Ngừ vừa ngồi lên xe, chợt nghe thấy một giọng nữ gào thét sắc nhọn ——

"Hứa Mạt! Tao muốn giết mày!"

Lưu Thi Ngừ kinh hãi, vội vàng nhìn quanh ——

Chu Tình Nhã cầm dao trong tay, xông về phía Hứa Mạt, quyết liều mạng.

"Đại tiểu thư cẩn thận." hai người hộ vệ che chở Hứa Mạt phía sau mình, mấy người khác thì bao xung quanh Chu Tình Nhã. Bụng Chu Tình Nhã đã lòi lên, bọn họ vẫn có chút cố kỵ.

"Con tiện nhân Hứa Mạt kia! Mày chết không được từ tế!" Hai mắt Chu Tình Nhã mở to như muốn nứt ra, chữ âm lên.

Thấy ánh dao sáng loáng kia, Lưu Thi Ngừ vội vàng mở cửa xe muốn cho Hứa Mạt lên đây ngồi một chút.

Mấy người hộ vệ chỉ đặt chú ý lên người Hứa Mạt, nhưng không nghĩ Chu Tình Nhã đột nhiên đổi mục tiêu, hướng dao lao về phía Lưu Thi Ngừ, đặt lên cổ Lưu Thi Ngừ!

"A!"

"Thi Ngừ! Chu Tình Nhã, nếu cô dám dẫm thương cô ấy, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!" Hứa Mạt cắn răng.

"Đừng nhúc nhích! Xem các người nhanh hay là dao của tao nhanh hơn!" Chu Tình Nhã vẻ mặt đầy dữ tợn.

Hứa Mạt liếc nhìn hộ vệ, ý bảo không cần hành thiếu suy nghĩ.

"Nói đi, cô muốn tôi làm cái gì?"

Hứa Mạt càn bình tĩnh lại khiến cho Chu Tình Nhã hận ý càng sâu: "Đem đi động của chúng mày phá hỏng hết cho ta! Còn nữa, Hứa Mạt, bảo người của mày trói tay mày lại, sau đó đi về phía tao, tất cả lùi về phía sau một trăm bước! Mau!"

Mấy người hộ vệ đứng đối diện, không có nhúc nhích.

"Mau!!" Lưỡi dao của Chu Tình lúc này đã cứa vào làn da của Lưu Thi Ngừ, cần cổ Lưu Thi Ngừ vô cùng đau, trong lòng sợ hãi nhưng lại cắn răng không nói. Máu máu đỏ tươi nhuộm xuống chiếc váy của cô, nhìn thấy mà giật mình.

"Nghe theo." Hứa Mạt quả quyết nói ra hai chữ.

"Đại tiểu thư..."

"Đại tiểu thư..."

Đám hộ vệ không dám sai lệnh, nhưng nếu nghe theo, rõ ràng là Hứa Mạt sẽ chết chắc đi! Có lẽ, lúc này có thể mạo hiểm ra một đòn, nói không chừng có thể bắt được người bàn bà điên kia, chỉ là Lưu tiểu thư...

"Nghe theo!" Hứa Mạt biết rõ trong đại não của mấy người đàn ông vạm vỡ này đang nghĩ gì. Bọn là chính là mấy người động vật đơn bào, cái bọn họ nghĩ ra, cô sao không nghĩ tới. A, Chu Tinh Nhã thu thập ai, cũng chưa nhất định đâu!

"Trói chặt chút! Buộc không chặt đúng không?" Con dao nhỏ của Chu Tinh Nhã lại cứa sâu thêm vài phần, Luru Thi Ngữ cuối cùng không nhịn nổi kêu "A" một tiếng.

"Trói chặt." Hứa Mạt nói với đám hộ vệ.

"Lui ra! Tất cả lui ra đằng sau một trăm bước!"

Hộ vệ chỉ có thể nghe theo, lúc này chỉ còn có ba người phụ nữ Luru Thi Ngữ, Hứa Mạt, Chu

Tinh Nhã.

"A" Chu Tinh Nhã hung hăng đá một cái vào bụng Luru Thi Ngữ, đẩy cô ngã xuống ven

đường. Đen Hứa Mạt nhét vào trong xe, nhanh chóng bỏ trốn.

Đám hộ vệ đầu to cảm thấy như đại họa đang rơi xuống đầu, một mặt cứu Luru Thi Ngữ đang hôn mê, một mặt nhanh chóng liên hệ với Lục Tử Hành xin giúp đỡ. Đám người bọn họ đều là Lục Tử Hành tìm đến.

Lục Tử Hành đã yêu cầu bọn họ thề, Hứa Mạt còn, bọn họ sống, nếu Hứa Mạt...

Xong rồi, xong rồi, nhất định sẽ bị người đàn ông nhìn hiền lành ôn hòa kia lột da!

Chu Tinh Nhã lái xe nhanh như điên, chọn đường đi vắng vẻ, chạy đến một vùng hoang vu.

Chu Tinh Nhã là đang muốn điên rồi! Hôm nay cô ta trước hết hành hạ tiện nhân Hứa Mạt, còn cái gì mà báo ứng, cô ta không quan tâm nổi.

Trên đường, Chu Tinh Nhã gọi điện thoại cho Tiểu Thiên Cầm.

"Thiên Cầm, tôi đã bắt được tiện nhân, anh muốn tìm nhược điểm của Lục Tử Hành, đây không phải là nhược điểm của hắn sao?"

"Cái gì?!" Tiểu Thiên Cầm khiếp sợ. Chu Tinh Nhã, đồ đàn bà ngu xuẩn, là bị thù hận làm cho ý chí hôn mê rồi! "Cô đang ở đâu? Cô thật sự bắt Hứa Mạt!"

"Chính xác trăm phần trăm, đêm nay tôi sẽ giết cô ta, a ha ha ha ha —— tôi phải từng dao từng dao chém con tiện nhân này thịt nát!"

Hứa Mạt nghe vậy không tiếng động cười giễu cợt một tiếng. Về sau Tiểu Thiên Cầm nói thế nào cô không nghe rõ, đại khái là muốn thương lượng cụ thể với Chu Tinh Nhã, muốn lợi dụng Hứa Mạt cô như thế nào đi...

Đến đây, hai kẻ này vừa đúng lúc, một lần giải quyết gọn!

Xe dừng ở một tiệm sửa chữa rách nát ở ngoại ô, có lẽ là bỏ hoang. Chu Tinh Nhã sớm đã dự tính âm mưu cẩn thận.

"Cút xuống xe, tiện nhân!"

Chu Tinh Nhã dùng dao nhỏ uy hiếp sau lưng Hứa Mạt, Chu Tinh Nhã tìm một sợi dây thừng to, lại trói Hứa Mạt một lần nữa, cột cô vào một cái cột gỗ

"Trùng cái gì mà trùng, tiện nhân!"

"Ai trùng mắt là tiện nhân nha..." Hứa Mạt trước sau đều không hề hoang mang, không phải kháng, mặc Chu Tinh Nhã sắp xếp.

Chu Tinh Nhã dùng sức đập Hứa Mạt mấy cái, chửi ầm lên.

"Chết đến nơi còn mạnh miệng! Tao thật sự hận không thể giết chết mày!" Nếu không bận tâm đến Tiểu Thiên Cầm bên kia, cô ta hận không thể ở trên xe xé toác Hứa Mạt ra! Nhưng mà, làm cho Hứa Mạt chết từ từ cũng tốt, càng giải hận! Cô ta chuẩn bị không ít thứ tốt đâu.

"Hứa Mạt, tao thật sự muốn nhìn bộ dạng quỷ gồi cầu xin tha thứ của mày! A ha ha, nói cho tao biết! Hứa Mạt mày sợ cái gì? Rắn độc? Bọ cạp? Axit sunfuric hủy dung thì thế nào? A, ngấm

đi ngấm lại đều rất đau a. Chúng ta chơi cái nào trước đây? Nhất thời không biết chọn cái nào trước đúng không? Không sao, chúng ta làm từng bước, đến đây! Hay là đầu tiên chúng ta dùng axit sunfuric đi, cho da thịt mày trở nên quái dị, tao xem Lục Tử Hành còn thích mày không? A ha ha ha..."

Chu Tinh Nhã xoay người đeo đôi găng tay lấy ra một cái túi da rắn đất tiền. Bên trong túi này còn có mấy cọc tiền, vài động vật kịch độc, động tác cô ta vô cùng cẩn thận

Tìm một hồi, lại không thấy axit sunfuric ở nơi nào. Kì quái, rõ ràng ở trong này. Chu Tinh

Nhã bắt đầu không còn kiên nhẫn

Lúc này ở cổ tay bị trói, Hứa Mạt đang chuyển động ngón tay, sờ sờ dây thừng. Một chiêu này là A Hồ dạy cô. Máy công phu "bàng môn tà đạo" này, Tiểu Lý và A Hồ là cao thủ. Hứa Mạt có học qua một chút.

Chu Tinh Nhã trói được người, cũng có chút lao lực.

Nhanh lên chút! Chu Tinh Nhã đã rơi vào điên cuồng, lần này quyết tâm đẩy Hứa Mạt vào chỗ chết

Chu Tinh Nhã cuối cùng cũng tìm được axit sunfuric đậm đặc được đựng trong một bình thủy tinh con màu nâu, mở nắp ra, một luồng khí trắng bay lên. Chu Tinh Nhã một tay cầm dao một tay cầm bình axit, từng bước, từng bước đi về phía Hứa Mạt.

"Nếu không tao đầu tiên cứa vài đường lên mặt mày, sau đó thì đổ axit, được không?"

"Ý kiến hay. Cô tính cắt mấy đường?" Hứa Mạt tuy là trên mặt bình tĩnh nhưng trong lòng đã chút nóng nảy. Dây thừng này trói quá chặt, vẫn chưa cởi hết được.

"Mày đoán xem? Một đường? Không, không, không, quá ít, ba đường, bốn đường... Không cũng còn quá ít..." Chu Tinh Nhã cắn răng "Tao vẫn nên là dứt khoát băm vằm mặt mày nát vụn đi, ha ha ha..."

"Hừ, cũng phải xem cô có... Bán lĩnh ấy hay không!"

"Chết đến nơi rồi vẫn còn mạnh miệng! Tốt! Tao lập tức cho mày toại nguyện!" Chu Tinh

Nhã cầm dao vẩy vẩy, hướng tới mặt Hứa Mạt nhào tới, đôi mắt cô ta đã đỏ au ——

Hứa Mạt cuối cùng cũng rút được tay ra, kịp thời giơ bàn tay đỡ lưỡi dao! Máu tươi chảy xuống dưới.

Chu Tinh Nhã giật mình trống rỗng, Hứa Mạt một tay đỡ lưỡi dao, một tay nắm chặt yết hầu của cô ta, nhấc chân đá lên đầu gối Chu Tinh Nhã ——
"A!"

Nhất thời sét đánh không kịp bịt tai, Chu Tinh Nhã ăn đau lập tức quỳ ngay xuống đất! Hứa Mạt lại một cước đạp bay bình đựng axit, lập tức trên mặt đất nồng nặc khói trắng!

Bàn tay đầm đìa máu tươi của Hứa Mạt lúc này đang đặt lên cổ Chu Tinh Nhã. Tình thế nghịch chuyển trong nháy mắt.

"Nếu không phải vì đội Tiểu Thiên Càn xuất hiện ở đây, ở trên xe tôi sớm đã thu thập cô."

Hứa Mạt nhếch mép cười ngoan ý nói.

"Mày!" Chu Tinh Nhã hai mắt trợn trừng, đỏ au, con giận điên cuồng, cũng không có lực phản kháng

"Chu Tinh Nhã, tại sao cô không biết học cách rút kinh nghiệm chứ? Tôi đã muốn bỏ qua cho cô rất nhiều lần, vì sao cô muốn ép tôi phải ra tay?!"

Chu Tinh Nhã miệng cắn ra máu, oán hận nói: "Tao đã rơi vào trong tay mày, muốn giết cứ giết!"

Hứa Mạt cười lạnh một tiếng: "Giết, cô mở mồm là muốn giết, nói cho cô biết, muốn hại một người cũng không nhất định phải giết..."

Hứa Mạt đá một cước vào chân Chu Tinh Nhã, lại móc một cái, Chu Tinh Nhã lập tức ngã nhào xuống đất, đau đến thất điên bát đảo, không ngồi dậy nổi.

"Cái này đau đấy? Thời điểm vừa nãy cô đâm Lưu Thi Ngữ, có nghĩ đến cô ấy cũng đau như vậy không?" Hứa Mạt cầm dao đầy máu, lau sạch sẽ. Một lần lau một chút, Chu Tinh Nhã trong lòng lại dâng thêm sợ hãi, Chu Tinh Nhã là người yêu cái đẹp, nếu bị hủy dung, cô ta tình nguyện chết còn hơn!

"Cô có biết hay không, người cô thật sự có lỗi là ai? Chính là người phụ nữ bị cô làm thương tổn! Người ta gia đình vốn đang rất tốt, cứ như vậy bị cô làm hỏng không tính, cô lại còn làm một vết dao lên cổ người ta..."

Hứa Mạt âm ngoan nói, vừa nói, bàn tay đầy máu tiến gần tới bụng Chu Tinh Nhã.

"Tôi thấy Sở Nam cũng thật đáng thương, hay là... Tôi thay cô làm chủ, để cho anh ta tự do, như thế nào?!"

Chu Tinh Nhã cảm nhận được bàn tay Hứa Mạt đang vuốt ve cái bụng mình, lập tức dâng trào sợ hãi. Hứa Mạt muốn làm cái gì!

Không!

"Hứa Mạt... Mày là loại phụ nữ độc ác! Mày không thể làm như vậy..."

"Biết tôi ác độc còn dám chọc vào! Đó chính là cô tự tìm đến!"

Chu Tĩnh Nhã kêu đau một tiếng, sau đó ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Chu Tĩnh Nhã đau đến hôn mê, Hứa Mạt lập tức lấy di động gọi cho Lục Từ Hành

"Mạt!! Em sao rồi, có bị thương không? Anh đang trên đường, lập tức sẽ đến nơi!!"

Trong điện thoại truyền đến tiếng la đầy lo lắng của anh.

"Đừng lo lắng, em không sao, Chu Tĩnh Nhã gọi cho Tiểu Thiên Cầm, cũng sắp đến..."

Hứa Mạt trao đổi một lát với Lục Từ Hành, Chu Tĩnh Nhã sau khi đau choáng váng thì dần dần khôi phục lại ý thức, cảm giác bụng đau đến như muốn xé rách, đau tới mức sống không bằng chết.

Chu Tĩnh Nhã bò tới chân Hứa Mạt, hai tay ôm cổ chân Hứa Mạt, khăn cầu đứt quãng.

"Đưa tôi đi bệnh viện... Đau quá... Cầu xin cô... Đưa tôi đi bệnh viện... Con của tôi..."

Hứa Mạt từ trên cao nhìn xuống, nước mắt ẩm ướt trên khuôn mặt bụi bẩn vì dính cát của

Chu Tĩnh Nhã, vừa bắn vừa chạt vật.

"Cô đau? Cô sợ đứa bé không còn? Vậy lúc cô bắt cóc tôi, có bao giờ nghĩ đến tôi cũng đau?"

"Hứa Mạt? Nếu tôi chết... Cô cũng không sống được!"

Hứa Mạt quơ quơ bàn tay chảy máu: "Cô cảm thấy tôi sẽ xảy ra chuyện gì sao? Trước cửa nhà tôi có rất nhiều nhân chứng, lại nói, Chu gia có chút thực lực, có thể đấu thắng tôi sao?"

"Cô... Sẽ không được chết từ tế!" Chu Tĩnh Nhã tức giận trợn trừng mắt.

Hứa Mạt cúi người, nắm cổ áo Chu Tĩnh Nhã: "Tôi chẳng qua là đem những chuyện cô làm với tôi, đem trả lại cho cô mà thôi! Cô nói 'Tôi sẽ không được chết từ tế', cái 'chết không được từ tế' kia chính là kết cục của cô."

Toàn thân Hứa Mạt mang vẻ lạnh lùng độc ác khiến cho Chu Tĩnh Nhã hoàn toàn vô vọng.

...

Tiểu Thiên Cầm nhanh chóng chạy tới, trên mặt đất của tiệm sửa chữa có một chút vết máu.

"Đáng chết!" Người phụ nữ ngu xuẩn kia không lẽ nào đã giết chết Hứa Mạt! Đột nhiên một tiếng kêu đau vang lên.

Tiểu Thiên Cầm vội vàng chạy tới căn phòng khác, đang thấy Hứa Mạt té trên mặt đất, trên người đầy máu.

Còn sống.

Tiểu Thiên Cầm nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng bị thương, nhưng nhìn qua cũng không đến mức đã chết.

"Là anh! Là anh cùng Chu Tĩnh Nhã âm mưu bắt cóc tôi, chính là anh." Hứa Mạt tức giận, sợ hãi run người, suy yếu không đứng lên được.

"Là tôi, ha ha, muốn bắt cô cũng không dễ dàng gì, không nghĩ tới người đàn bà ngu xuẩn Chu Tĩnh Nhã kia lại thành công, ông trời cuối cùng cũng có mắt, ha ha ha." Tiểu Thiên Cầm âm dương quái khí nở nụ cười, nhìn xung quanh không thấy Chu Tĩnh Nhã, có chút kỳ quái, nhưng nhìn thấy Hứa Mạt nằm suy yếu trên mặt đất, hẳn ta cũng không nghĩ nhiều.

"Các người muốn bắt tôi làm cái gì?"

"Bắt cô, dĩ nhiên dùng để uy hiếp Lục Từ Hành, hẳn ta chỉ là giữa đường nhảy ra làm tôn tử, thế mà lão già Tiểu lại hồ đồ, lại muốn giao lại toàn bộ Tiểu

gia cho hấn! Rõ ràng đều là của tôi! Tất cả đều là của tôi! A, yên tâm đi, tôi sẽ không giết hấn, chỉ là muốn..."

Tiểu Thiên Cầm về mặt hung ác, nắm chặt hai bàn tay, mấy khớp xương kêu răng rắc.

"Tôi chỉ là muốn đánh gãy hai tay hấn, hấn lúc ấy sẽ hiểu muốn tranh cũng không được! Tất cả Tiểu gia đều là của tôi, lão già kia càng ngày càng già, cũng nên đến lúc chết, tôi chỉ cần ra tay nhẹ nhàng, thần không biết quỷ không hay, lão già đó sẽ mất mạng, ha ha ha..."

Hứa Mạt nghe xong sợ hãi nổi da gà, không khỏi có chút lo sợ. Lục Tử Hành lúc này...

"Anh muốn đánh gãy tay tôi, cũng cần phải nhìn xem có bản lĩnh ấy hay không!" Đột nhiên một tiếng quát lạnh như băng từ phía sau Tiểu Thiên Cầm vang lên, Tiểu Thiên Cầm giật mình sợ hãi —— Sao lại tới nhanh như vậy?!

"Lục Tử Hành!"

Lục Tử Hành xoay người, tung chân đạp một cước vào sườn trái Tiểu Thiên Cầm, Tiểu Thiên Cầm lắc người một cái, tránh thoát, vừa mới đắc ý, không nghĩ tới cái đá kia hoàn toàn là giả!

Trên đầu đã bị khuỷu tay của Lục Tử Hành đánh mạnh vào, ngay lập tức hấn ta thấy trời đất quay cuồng.

Tiểu Thiên Cầm cũng học qua võ phòng vệ, lập tức tránh người, muốn phản công, vừa mới bước lên hai bước, Lục Tử Hành lấy khẩu súng lục dí lên trán hấn. Tiểu Thiên Cầm lập tức đứng im bất động, không dám nhúc nhích, về hung ác trong phút chốc biến thành khiếp sợ cực độ, sợ hãi lắp bắp:

"Anh, chớ làm loạn!"

Lục Tử Hành hừ lạnh một tiếng, cọt nhá:

"Tiểu Thiên Cầm, nhớ cho kỹ, nếu muốn tôi làm gì anh, giống như dễ dàng giờ súng ra vậy. Nể tình chúng ta có cùng một người cha vô dụng, anh tích mệnh đi..."

Lúc này cảnh sát xông vào, lập tức bắt giữ Tiểu Thiên Cầm.

"Anh ta tàng trữ súng ống! Vì sao không bắt anh ta!"" Tiểu Thiên Cầm rống to

Cảnh sát Trương hừ cười một tiếng, thờ dài lắc đầu. Trách không được vì sao Tiểu Thiên Cầm

lại không đầu lại được Lục Tử Hành...

Lục Tử Hành vội vàng ôm Hứa Mạt vào trong lòng, nhanh chóng đưa cô tới bệnh viện. Về mặt Hứa Mạt oán trách nhìn Lục Tử Hành đang cầm súng trong tay: "Anh là muốn dạy hư con trai anh phải không? Muốn cho thằng bé làm xã hội đen sao? Còn nhỏ mà đã mua cho thằng bé món đồ chơi bạo lực như vậy..."

Đây chẳng qua chỉ là một khẩu súng đồ chơi, được làm khéo léo không có quá lộ liễu, nhưng chỉ cần nhìn kỹ là có thể nhìn ra. Tiểu Thiên Cầm trong tiềm thức đã có suy nghĩ Lục Tử Hành tham gia băng nhóm xã hội đen, vì vậy khi chuyện phát sinh theo bản năng hấn ta lập tức tưởng thật, sợ hãi.

Chu Tinh Nhã được đưa đến bệnh viện, toàn bộ Sở gia đều ở ngoài phòng sinh chờ đợi. Thai động, sinh non. Sau khi sinh mổ, kết quả là thai chết lưu! Những điểm chết người là Chu Tinh

Nhã ngã sấp, trọng lượng cơ thể đều đổ dồn xuống bụng, trải qua quá trình bị ép nặng, tử cung hoại tử, để bảo vệ tính mạng bắt buộc phải cắt bỏ, về sau không thể có thai sinh con.

"Nghịch chướng!!! Thật sự là nghịch chướng mà!!!" Mẹ Sở Nam ôm đứa bé bị chết lưu nhào

tới.

"Bà à!"

Sở Nam nhìn đứa con chết non, về mặt không có cảm giác, nhìn Chu Tinh Nhã đang mê man nằm trên giường bệnh, cũng chết lặng.

Sở Nam nặng nề từng bước rời đi, ra khỏi bệnh viện, lang thang trên vỉa hè. Hấn cũng không

biết mình muốn đi đâu, dù sao thì, không phải ở trong phòng bệnh đó là được...

Lưu Thi Ngữ bị thương, nằm trong bệnh viện, Lãnh Thừa Phong nghe tin lập tức chạy tới! Đối với tin tình báo của Hứa Mạt vô cùng cảm ơn.

"Thi Ngữ không thích uống canh gà, nhìn thấy da gà thì cả người sồn gai ốc, anh ngàn vạn lần đừng có phạm vào điều "cấm kỵ"." Hứa Mạt nhắc nhở.

"Hứa tiểu thư, đại ân đại đức Lãnh mỗ không thể vi báo. Tôi đột nhiên nghĩ tới, mọi người đang tìm công ty chuyên nghiệp tổ chức sự kiện có phải không? Rời có mấy người... Sang năm mấy trang trại rượu kia không có sự kiện gì đặc biệt, tôi bảo bọn họ sang công ty cô làm đi."

Hứa Mạt vui vẻ đồng ý. Làm việc tuyên truyền trực tiếp này, không ít công ty có thể làm, chính là cuối cùng chọn xem ai có quan hệ tốt nhất, lựa chọn ai.

Việc làm ăn gồm sứ của Lục Tử Hành luôn luôn mở rộng tìm thêm thị trường mới, gần đây nhất vừa ký hợp đồng tuyên truyền cùng công ty truyền thông Long Khoa Kỳ. Nhân viên hai công ty đều quen thuộc lẫn nhau, làm việc đều tận hết sức lực.

"Bà xã, từ lúc em bước vào thương trường, ngày càng hẹp hòi, còn muốn cùng anh ký hợp

đồng đòi tiền." Lục Tử Hành than thở.

"Anh em ruột còn sỗ sách rõ ràng, chúng ta không có liên hệ máu mủ, đương nhiên phải ký hợp đồng đòi tiền" Hứa Mạt lôi giấy kết hôn ra: "Anh thấy không, quan hệ chúng ta cũng vốn là quan hệ hợp đồng."

Lục Tử Hành ngượng ngừng gãi gãi cằm: "Hợp đồng dài hạn không ghi rõ mà."

"Hợp đồng có hạn đến khi em chơi chán ngán anh thì thôi đó." Hứa Mạt vừa nói vừa lấn vào lòng Lục Tử Hành đắc ý vì làm được việc xấu. Đang hí hửng không cẩn thận đụng phải tay bị thương, đau đến nhăn mày nhăn trán.

"Anh thôi thôi một chút, thôi một chút sẽ hết đau" Lục Tử Hành đau lòng nhẹ nhàng nâng bàn tay Hứa Mạt, thôi nhẹ: "Mạt, đồng ý với anh, không cần mạo hiểm như lần này, bất luận là có chuyện gì xảy ra, bảo toàn tính mạng mình đầu tiên, được không? Nếu anh hôm đó không tới

kip, hoặc Chu Tĩnh Nhã phát rò, trực tiếp... Em có biết lúc anh nghe tin em bị Chu Tĩnh Nhã bắt cóc, trong lòng anh có bao nhiêu sợ hãi không?!"

Hứa Mạt vuốt vuốt mái tóc ngắn của Tử Hành: "Không sao, em chẳng phải vẫn ổn sao..."

Đám hộ vệ bên người Hứa Mạt thay đổi một nhóm. Ai da, đáng thương, bát com ngon lành cứ như vậy mất đi.

Ngày Chu Tĩnh Nhã xuất viện, Sở Nam bật tắm bật tích. Bố mẹ Sở Nam cũng không tới đón, cũng không mở cửa chào đón cô ta.

"Cô đi đi! Sở gia chúng tôi không chứa nổi cô, đừng có gây họa đến cho chúng tôi nữa!" Mẹ

Sở Nam nói xong đóng phẳng cửa.

"Bác Sở, bác!" Chu Tĩnh Nhã đập mạnh vài cái lên cửa, hít thở khó khăn, sau khi bệnh, Chu Tĩnh Nhã gầy đi rất nhiều.

Hứa Mạt cuối cùng cũng không có kiện Chu Tĩnh Nhã, bởi vì Chu Thanh Dự cầu xin. Nhưng Hứa Mạt cùng Lục Tử Hành đều hiểu, chuyện này sẽ không cứ như vậy là xong. Chu Tĩnh Nhã mua dây buộc mình, chui vào ngõ cụt, chỉ cần có cơ hội sẽ ngóc đầu trở lại. Chu Tĩnh Nhã nếu không thấy đường ra là chính mình tự tìm đường chết.

Trở lại Chu gia, trong nhà không có Chu Triển Thanh, chỉ có mẹ Chu Tĩnh Nhã. Mẹ Chu

Tĩnh Nhã không dám ra khỏi cửa, một mặt vì sợ người ta chỉ chỗ, một mặt vì Chu Tĩnh Nhã.

Thanh danh Chu gia lúc này xem ra hoàn toàn bị quét sạch. Mẹ Chu Tĩnh Nhã nhốt mình trong nhà sinh ra tâm lý bức bối, không thêm để ý đến con gái.

"Chị, chị đừng quá khổ sở, còn có em, em sẽ bên cạnh chị." Chu Thanh Dự cùng Chu Tĩnh

Nhã ngồi ở phòng khách nói chuyện.

"Con khi, không nghĩ tới người cuối cùng bên chị, chỉ có em..." đáy mắt Chu Tĩnh Nhã tràn đầy hận ý, sâu đậm thù hận.

"Chị giải hòa cùng Hứa Mạt đi, hai người vốn không có thâm cừ đại hận, vì sao lại để ra nông nỗi này, một mất một còn không đội trời chung? Đi xin lỗi cô ấy, được không, em đi với chị..."

Trên mặt Chu Tĩnh Nhã lập tức biến thành vẻ mặt điên cuồng đầy hận thù, đẩy Chu Thanh Dự ra, sắc bén quát lên "Nói đến cùng em vẫn cùng phe với tiện nhân đó! Chuyện của chị, em đừng xía vào!"

Chu Thanh Dự bị đẩy bất ngờ, lão đảo toàn thân, cũng tức giận: "Chị nhất định cứ phải chui đầu vào ngõ cụt sao? Chị nhìn xem gia đình chúng ta đã thành cái dạng gì! Chị muốn chúng ta tan cửa nát nhà mới yên tâm sao! A? Mẹ không chịu mắng, để em mắng cho chị tỉnh! Chị chính là đồ kỹ nữ! Cướp chồng người khác, bắt cóc, hại người, người ta đã bỏ qua cho chị bao nhiêu lần, đã cho chị bao nhiêu cơ hội, chị lại cứ muốn đâm đầu tìm chỗ chết, báo thù cái gì chứ ——"

"Bốp!" Chu Tĩnh Nhã vung tay hung hăng đánh một bạt tai lên mặt Chu Thanh Dự, so với lần trước còn mạnh mẽ ác liệt hơn.

Lần này, Chu Thanh Dự "Bốp!" một cái đánh trả lại.

"Chu Tĩnh Nhã, chị tỉnh lại đi! Thế giới này không có cái gì gọi là công chúa, chị lúc trước có thể, nhưng bây giờ, chị nhìn lại bản thân mình đi! Chị mang giấc mộng công chúa cao cao tại thượng, đã đủ rồi, nên tỉnh lại!"

Chu Tình Nhã không thể tin, bùm mắt, nước mắt giàn dụa, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận, lao ra khỏi nhà.

Chu Thanh Dự nóng nảy vùng tay đập vỡ ấm trà, một trận rơi vỡ bùm bùm vang lên, rống to một tiếng, sau đó đuổi theo chị mình.

Cho dù có xấu hơn nữa, Chu Tình Nhã vẫn là chị gái ruột duy nhất của anh, không thể để cho chị gái mình xảy ra chuyện nguy hiểm.

Chu Thanh Dự tìm trong nhà một vòng, không thấy Chu Tình Nhã. Xe ô tô trong gara vẫn còn, Chu gia ở ngoại ô, ít có taxi đi qua, ngồi xe buýt phải chờ mười mấy phút.

Chu Tình Nhã thật sự mất tích, không biết đi đâu. Chuyện làm ăn về trang phục của Chu gia vốn không có lời, Chu Triển Thanh lại gây ra loại chuyện như này, càng hao tổn lợi hại, hơn nữa còn bị phạt tiền. Kinh tế Chu gia hoàn toàn bị sụp đổ. Toàn bộ Chu gia đều dựa vào Chu Thanh Dự cắn răng hết sức chống đỡ.

Hứa Mạt không kiện Chu Tình Nhã, Tiểu Thiên Cầm làm đồng phạm cũng tránh khỏi một kiếp, trong lòng Tiểu Thiên Cầm sợ hãi cùng không cam lòng đối với Lục Từ Hành càng sâu

đậm!

"Thiên Cầm, con không nghĩ chút biện pháp gì sao, mẹ con chúng ta có thể thật sự sẽ kết thúc." Đại Y Thiên mấy ngày nay đều ăn không ngon ngủ không yên: "Ba con đã dao động. Mẹ vùng trộm nghe được, tiểu tử xảo trá Lục Từ Hành kia hôm qua nói chuyện với ba con, nếu nó muốn tài sản, nguyện ý đem tài sản chia cho ông ta 50%, Tiểu Hoàn đã dao động! Tiếp tục như vậy, ông ta sẽ không đứng về phía chúng ta!"

"Cái gì, mẹ không có nghe nhầm chứ!"

"Mẹ cậu không có nghe nhầm, ha ha ha..." Thẩm Gia Bích đột nhiên xuất hiện tại nơi ở của

Đại Y Thiên: "Y Thiên, hai chúng ta thù mới hận cũ tích tụ bao năm nay, chỉ sợ đến lão diêm vương cũng không tính rõ, hiện ta chính là thời điểm phân thắng bại!"

"Thẩm Gia Bích, sao cô lại đến đây!?" Ánh mắt xinh đẹp của Đại Y Thiên lóe sáng, làm sao có thể giống bộ dạng ôn nhu hiền lương trước mặt Tiểu lão gia cùng Tiểu Hoàn.

"Tôi đây thăm cô một chút." Thẩm Gia Bích đi vòng xung quanh, quan sát một lần, gật gật đầu khen: "Không tồi, trang hoàng rất khá, Tiểu Hoàn đối với cô coi như còn có lương tâm."

"Nơi này không chào đón cô." Đại Y Thiên không chịu nổi nhất chính là cái bộ dạng cao cao tại thượng khinh bỉ người khác của Thẩm Gia Bích kia!

"Tôi trong lúc cấp bách rút một chút thời gian tới thăm cô, thừa dịp cô... Còn chưa tới lúc rơi xuống hố sâu... Ha ha ha..." Nhiều năm áp lực phần hận, Thẩm Gia Bích điên cuồng cười lớn:

"Xem cô một thân hàng hiệu, Tiểu Hoàn thật sự là không có chút tiếc nuối bỏ tiền cho cô nha, ha ha, giống như cô vậy vào được hào môn liền không còn giống mấy chị em chúng ta, không bỏ tiền thật sự là không dám mang ra ngoài cửa."

"Cô hôm nay tới đây rốt cục làm cái gì?" Đại Y Thiên hí hóp mắt hỏi. Không có chuyện gì không lên điện tam bảo!

"Đại Y Thiên... Bí mật của cô tôi đã biết, ông chồng nông dân còn đang ngóng trông cô mang con trai trở về nhìn mình kia! Ha ha ha... Cô chờ đến lúc bị đuổi ra khỏi cửa đi!! Tiền của Tiểu gia, một phần cô cũng đừng nghĩ lấy được!"

Đại Y Thiên hoảng toàn hoảng sợ, hai mắt tròn như chuông đồng, hai chân mềm nhũn, Tiểu Thiên Cầm nhanh chóng đỡ mẹ mình: "Mẹ! Mẹ, mẹ làm sao vậy? Bà ấy đang nói cái gì?"

"Hừ, tôi chờ, chờ cho các người giống như rác rưởi bị ném ra đường cái! Quay về cuộc sống khổ sở lưu lạc ngoài đường!"

Thẩm Gia Bích cười lớn đi ra cửa. Đã bao nhiêu năm! Bao nhiêu năm qua bà ta chưa từng nghĩ ngờ chuyện này! Điều bản thủ nhất trong cuộc đời bà cuối cùng cũng thu thập được. Điều tra quê hương của Đại Y Thiên tìm ra tư liệu của chồng Đại Y Thiên thì bà ta thoải mái đến điên rồi! Không đợi kịp phải nhanh chạy đến đây diệt gọn uy phong của người đàn bà đáng chết kia.

"Mẹ, bà ta mới nói cái gì đó!? Mẹ mau nói cho con biết đi!" Tiểu Thiên Cầm nghe mà không hiểu: "Cái gì mà chồng nông thôn, cái gì mà mang theo con trai về gặp???"

Ánh mắt Đại Y Thiên trừng lên kinh sợ đến cực điểm, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt hung ác chột lóe lên, hạ quyết tâm, cắn răng nói "Mau, mau chóng chặn bà ta lại! Tuyệt đối không thể để bà ta gặp Tiểu Hoàn!"

Thẩm Gia Bích vừa đi tới cửa, bỗng nhiên bị một người kìm cổ kéo lại, bàn tay sần sùi bịt miệng bà ta, không thể kêu lên

"A —— A ——"

Thẩm Gia Bích bị một gậy đập trúng đầu, đau đớn ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Sau khi tỉnh lại, Thẩm Gia Bích phát hiện ra mình đang trong phòng của Đại Y Thiên, tay chân đều bị trói, miệng bị bịt bởi một mảnh vải.

Đại Y Thiên cười âm trầm một tiếng.

"Thẩm Gia Bích, là cô ép tôi, ở đây đến khi chúng tôi lấy được tài sản, lúc này làm phiên cô chịu oan ức một chút."

"A —— A ——"

"Cô có biết vì sao cô có tiền có địa vị mà vẫn luôn nằm trong tay tôi không?" Đại Y Thiên vỗ vỗ lên mặt Thẩm Gia Bích: "Bởi vì cô không để người ta vào trong mắt! Coi mình lúc nào cũng cao cao tại thượng... Cô là đồ vô dụng, vô dụng!"

Thẩm Gia Bích không nói được, hu hu hai tiếng, chỉ có thể giận dữ trừng mắt nhìn Đại Y Thiên.

...

Lục Tử Hành sáng sớm nhận được điện thoại của mẹ ruột Thẩm Gia Bích, nói muốn anh tới tìm mình, có chuyện quan trọng muốn cùng nhau thương lượng. Lục Tử Hành vội vã chạy tới, nhưng không thấy người đâu.

Trong phòng trống rỗng, hỏi người giúp việc Thẩm Gia Bích đi đâu, người giúp việc đáp:

"Phu nhân buổi sáng tâm trạng vô cùng hưng phấn, chỉ nói là đi dạo trong hoa viên, sau đó..."

"Phu nhân đi tìm mẹ con Đại Y Thiên, Tử Hành thiếu gia, tôi buổi sáng trong hoa viên cất hoa nghe thấy phu nhân nói, phu nhân bảo cậu lên thư phòng chờ bà, bà lập tức trở về, có tin tức tốt muốn nói cho thiếu gia biết."

Lục Tử Hành gật đầu, suy nghĩ, tới thư phòng. Nhưng ngồi chờ một lúc lâu cũng không thấy Thẩm Gia Bích trở về. Gọi điện thoại mấy lần vẫn không có người nghe, đành phải cúp máy.

Tình huống này, không thích hợp!

Lục Tử Hành trầm tư, chợt thấy máy tính đang mở. Di di chuột, máy tính hiện ra mấy bức

ảnh cũ kĩ. Trong ảnh chụp hai người, người đàn ông anh chưa từng gặp, người phụ nữ... Lục Tử Hành liếc mắt một cái liền nhận ra là Đại Y Thiên!

Lục Tử Hành lập tức phát hiện ra điểm kì quái, lập tức tiếp tục tìm hiểu.

Thì ra, nhưng sao lại thế này....

Hồng rồi! Mẹ vẫn chưa trở về, có phải xảy chuyện gì rồi không...

Lục Tử Hành lao mình xuống lầu, vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Tiểu Hoàn, hỏi chỗ ở của Đại Y Thiên. Tiểu Hoàn đối với sự dửng dưng của Tử Hành có hơi chút do dự, nói đáp án.

Lục Tử Hành mang theo Lý Trường An tới chỗ ở của Đại Y Thiên.

Lúc này Đại Y Thiên đang kể lại bí mật thân thế thật sự của mình cho Tiểu Thiên Cầm. Tiểu Thiên Cầm bàng hoàng không nói lên lời. Hắn ta vẫn cho mình là cháu trai chính thống của Tiểu gia, là người thừa kế tài sản Tiểu gia, trong người chảy huyết thống cao quý. Không ngờ thân phận mình lại thế này!

"Thiên Cầm!"

Tiểu Thiên Cầm mở to mắt rống to: "Mẹ đừng kéo con! Con không phải con trai lão nông dân, con là cháu chính thống của Tiểu gia phú quý, là con của Tiểu Hoàn!"

"Thiên Cầm, đó không phải là điều quan trọng, chúng ta tiền tài tới tay, còn quan tâm cái gì mà máu mủ huyết thống hay không huyết thống gì đó, chúng ta chính là chủ nhân."

Đại Y Thiên đang khuyên con trai. Bỗng nhiên nghe tiếng đập cửa!

"Đừng, đừng, đừng——"

Ai?!

Hai mẹ con đang kích động lập tức an tĩnh lại, nhìn vào phòng ngủ đang khép hờ.

Không ổn! Trầm Gia Bích vẫn còn trong phòng ngủ chưa mang đi!

"Mẹ ra xem."

Đại Y Thiên ra ngoài, vừa nhìn ra ngoài cửa, vừa vận thấy Lục Tử Hành đang đứng đó, vẻ mặt nghiêm trọng lẫn nghiêm nghị, sợ tới mức tay chân luống cuống.

"Là Lục Tử Hành! Mau, chúng ta nhanh chóng đem Thẩm Gia Bích giấu cho kỹ, không thể

để nó phát hiện."

Đại Y Thiên đem Thẩm Gia Bích đã bị trói cẩn thận, kéo vào tủ quần áo, chính mình cũng chui vào, tự mình trông coi tránh cho Thẩm Gia Bích gây lộn xộn. Tủ quần áo rất lớn, hai người trốn vào không có gì khác thường, nhìn qua căn bản không nhận ra.

Tiểu Thiên Cầm trước khi mở cửa đã gọi điện thoại cho người giúp việc của Tiểu lão gia...

Qua một lúc lâu, cánh cửa mở ra. Lục Tử Hành không nói một câu, xông vào nhìn chung quanh không thấy bóng dáng Thẩm Gia Bích.

"Lục Tử Hành, đây là lễ phép của anh sao? Xông vào nhà người khác không khác gì kẻ trộm tìm lung tung."

Lục Tử Hành mặc kệ Tiểu Thiên Cầm kì quái, túm cổ áo hắn: "Di Bích ở đâu?"

"Cái gì di Bích, à, mẹ anh nha, không biết, nơi này cũng không phải Tiểu gia, anh tìm bà ấy không nên tới nơi này."

Tiểu Thiên Cầm trúng một đấm, Lục Tử Hành xông vào mấy căn phòng tìm kiếm, không có dấu vết để lại, trong tủ quần áo, rương hòm cũng không thể buông tha.

"Nếu anh còn không đi tôi lập tức báo cảnh sát! Tự ý xông vào nhà dân, ra tay đã thương người!" Tiểu Thiên Cầm uy hiếp.

Lục Tử Hành đang muốn giáo huấn hắn, bỗng nhiên nhận được điện thoại—— Tiểu lão gia đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngã cầu thang, đang trên đường đi cấp cứu, bảo anh lập tức tới bệnh viện.

Lục Tử Hành khần trương, chỉ có thể rời đi.

Tiểu Thiên Cầm thở phào một cái, may mắn hắn trong cái khó ló cái khôn. Nhưng mà thủ hạ của hắn ra tay cũng ngoan độc, thế mà lại dễ đến mức đưa đi bệnh viện, nói không chừng lúc này lão già kia đã đi đời nhà ma.

Tiểu Thiên Cầm nhanh chóng đi tới tủ quần áo, kéo mẹ ruột Đại Y Thiên ra ngoài.

Đại Y Thiên vẻ mặt trắng xanh, hoảng sợ thất thần ngu ngơ.

"Mẹ, làm sao vậy?" Tiểu Thiên Cầm hỏi. Trong ngăn tủ không có chút động tĩnh, dù bị nhét

giế vào miệng, trong lỗ mũi sẽ vẫn thờ hừ hừ....

Tiểu Thiên Cầm vội vàng mở toang tủ quần áo, Thẩm Gia Bích lập tức lăn ra, nằm trên mặt

đất không động đậy.

"Thiên Cầm, vừa lúc này Lục Tử Hành tìm tới, Thẩm Gia Bích ô ô hừ hừ, mẹ nhất thời nóng nảy đều bịt kín miệng mũi bà ta, không nghĩ tới bà ta liền chết! Thiên Cầm, làm sao bây giờ!? Làm sao bây giờ!?" Đại Y Thiên hoang mang lo sợ, Tiểu Thiên Cầm cũng kinh hoàng.

"Làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao... Mẹ, chúng ta lúc này đã không còn đường lui..

Thắng còn có cơ hội không để việc này bại lộ, còn nếu thua, thì không phải đơn giản là bị đuổi ra khỏi nhà..." Ánh mắt Tiểu Thiên Cầm lúc này tràn ngập điên cuồng cùng âm trầm.

Lúc này, chỉ có thể được ăn cả ngã về không!

Lục Tử Hành chạy tới bệnh viện, Tiểu lão gia đang trong phòng cấp cứu, một lát sau Tiểu Thiên Cầm cũng đi tới.

Rất kỳ lạ, người chăm sóc Tiểu lão gia họ Trương kia không thấy đâu nữa!

Lục Tử Hành lập tức báo cảnh sát. Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy. Làm sao có thể trùng hợp như vậy, Thẩm Gia Bích mất tích đồng thời nhận được tin tức Tiểu lão gia xảy ra chuyện.

Lục Tử Hành ôm cánh tay, suy nghĩ vài giây, thấy Tiểu Thiên Cần ở nơi này "sốt ruột" "lo lắng" đi qua đi lại.

Bỗng nhiên, hình như hiểu ra chuyện gì đó.

Trùng hợp như vậy, nhất định có người an bài! Anh tới nơi ở của Đại Y Thiên lập tức nhận được thông báo Tiểu lão gia xảy ra chuyện. Mà hai chuyện này... Rất có thể liên quan đến hai mẹ con Tiểu Thiên Cần!

Nguy rồi, không phải là Tiểu Thiên Cần dùng chiêu điệu hổ ly sơn, hại cho Tiểu lão gia xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến anh phải rời đi! Di Bích lúc đó nhất định ở trong phòng!

"Tử Hành, còn chạy đi đâu? Ông nội còn đang cấp cứu, con không được đi." Tiểu Hoàn giữ chặt tay hắn.

"Đi cứu vợ của ông!" Lục Tử Hành rút cánh tay khỏi Tiểu Hoàn: "Ông xem máy tính trong thư phòng sẽ hiểu."

Lục Tử Hoàn bỏ lại những lời này, lập tức rời đi. Tiểu Thiên Cần nghe thấy câu kia, trong lòng bất an! Thư phòng, máy tính trong thư phòng có chuyện gì?!

Tiểu Thiên Cần lấy lý do phải về nhà gấp một chuyến, Tiểu Hoàn thấy hắn có vẻ khác thường không cho hắn rời đi.

Chờ cho tới khi Lục Tử Hành chạy tới nhà của Đại Y Thiên bảo Lý Trường An mở khóa cửa, trong nhà trống rỗng, không có người, cái gì cũng không lưu lại.

Lục Tử Hành nhắm mắt, cẩn thận ngửi mùi nước hoa nhàn nhạt trong không khí...

Mẹ đẻ Thẩm Gia Bích của anh nhất định đã tới đây!

Thẩm Gia Bích mất tích, Tiểu lão gia ngã từ trên cầu thang rơi xuống, làm cho thần kinh rơi vào hoảng hốt, không nhận ra ai với ai. Tiểu Hoàn mấy ngày nay vẫn liên tục chăm sóc cha mình, có chút cảm xúc. Tiểu lão gia ai cũng không nhớ được, chỉ nhớ rõ đứa con trai này của mình, về sở thích, thói quen, cái gì cũng rất rành mạch.

"Cha..." Tiểu Hoàn kêu một tiếng, hình như tỉnh ngộ ra gì đó.

Tiểu lão gia thần trí không còn tỉnh táo, không có nghe lọt lỗ tai.

****

"Đại tiểu thư, một người anh em tôi phát hiện ra tung tích của Chu Tĩnh Nhã." A Hồ nói với Hứa Mạt.

"Cô ta ở đâu?"

"Hình như ở thành phố S, cũng không biết có phải người anh em của tôi nhìn nhầm hay không, cậu ấy chưa gặp qua Chu Tĩnh Nhã, chỉ là cảm thấy người ấy rất giống người trong bức ảnh, cũng không có khẳng định trăm phần trăm là cô ta."

"Ừ... Tôi đã biết..." Hứa Mạt trầm tư một lát: "Đi, tới thành phố S tìm hiểu hiểu cẩn thận một chuyến, Chu Tĩnh Nhã không phải người buông tha thù hận dễ dàng như vậy."

"Vâng."

Quả thật, Chu Tĩnh Nhã không có dễ dàng buông tha thù hận! Bây giờ, Chu Tĩnh Nhã đang ở trong thành phố S, ở cùng một chỗ với Tiểu Thiên Cần.

"A, Nhã Nhã, tôi từng nổi lên ý định với cô. Trước tới nay cô đối với tôi luôn là khinh thường, không thèm ngó tới, không thèm đặt trong mắt, cô khẳng định không biết, tôi muốn ngày này đã bao lâu" Tiểu Thiên Cần ngả ngón vuốt má Chu Tĩnh Nhã.

"Đừng có ghê tởm như vậy!" Chu Tĩnh Nhã hất tay Tiểu Thiên Cần ra.

"Ghê tởm! Ha ha ha, Chu Tĩnh Nhã, cô hiện tại cảm thấy mình còn có tư cách cảm thấy ghê tởm tôi sao?"

Tiểu Thiên Cần nắm lấy cằm Chu Tĩnh Nhã: "Cô đến tìm tôi, không phải lấy lòng tôi sao? Chỉ có tôi mới đủ khả năng có thể giúp cô báo thù, chỉ có tôi... Là kẻ thù với Lục Tử Hành và Hứa Mạt, không có tôi, sao cô có thể báo được thù, ha ha ha ha!"

Chu Tĩnh Nhã trừng mắt. Đúng vậy, hắn nói không sai.

Tiểu Thiên Cầm đột nhiên sờ lên ngực Chu Tĩnh Nhã, Chu Tĩnh Nhã giận dữ, vung tay định bạt tai hắn ta, lại bị Tiểu Thiên Cầm giữ lấy cổ tay, đau muốn rụng rời.

"Lúc này! Hầu hạ tôi!" Tiểu Thiên Cầm cắn răng uy hiếp, trong mắt hắn, tất cả đều là lửa dục vọng cùng hung tàn: "Hầu hạ tôi thư thái, tôi giúp cô báo thù Lục Tử Hành và Hứa Mạt!"

Trong mắt Chu Tĩnh Nhã tràn ngập lửa giận, nhìn hắn chăm chăm, nhưng vẫn cời quần áo. Chu Thanh Dự gọi điện thoại tới, Chu Tĩnh Nhã nhìn thấy, ấn nút tắt máy. Một ngày nay Chu Thanh Dự tìm chị gái đến điên rồi.

Tiểu Thiên Cầm lập tức tiến vào trạng thái thư thái, rên hừ hừ, Chu Tĩnh Nhã vẻ mặt chết lặng, cảm di động lên, gửi một tin nhắn cho Chu Thanh Dự —— "Đừng lo lắng, chị đều ổn, qua việc này sẽ trở về nhà. Đừng tìm chị."

Vừa xoa bóp, vừa gửi tin nhắn, di động đã bị Tiểu Thiên Cầm thô lỗ đoạt đi, dùng một tiếng ném vỡ trên mặt sàn, nát vụn.

"Chuyên tâm làm việc cho tôi!"

Chu Tĩnh Nhã trong cơn giận dữ không thể không nghe theo. Chu Tĩnh Nhã mãnh liệt ngồi

dậy, ở trên người Tiểu Thiên Cầm cắn xé, trên lưng Tiểu Thiên Cầm lộ ra vết máu...

Trận tra tấn này rốt cục cũng xong rồi. Chu Tĩnh Nhã không có bất kỳ cảm giác sung sướng vui vẻ, Chu Tĩnh Nhã nhớ lại Sở Nam, nhớ lại những ngày đã qua, người từng yêu cô ta đến tâu hỏa nhập ma nhất trong những người đàn ông yêu cô ta...

Bây giờ nghĩ đến bọn họ, bọn họ cũng không phải kém như vậy. Chu Tĩnh Nhã mặt không cảm giác nhật di động nát vụn lên, trong mắt đã uồn ứ.

Có một chút muốn về nhà. Nhưng căn nhà đó, cô ta làm sao có thể quay về. Cô ta là nổi si

nhục, là bản thủ, trở về chỉ có thể nhận những chỉ trích bàn tán của người ta...

Hứa Mạt, tất cả do Hứa Mạt, nếu trên thế giới này... Không có Hứa Mạt, thật tốt biết bao...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

"Cái gì? Anh nói... Tiểu Thiên Cầm vốn dĩ không phải là con trai ba anh?" Hứa Mạt khiếp sợ không thôi.

Lục Tử Hành lo lắng vô cùng, gật đầu.

"Di Bích mất tích, anh hoài nghi... Bà ấy có khả năng gặp chuyện không may, nhưng mà không tìm thấy chứng cứ cùng manh mối, lòng dạ người phụ nữ Đại Y Thiên kia rất kín đáo."

"Vậy ba anh có biết việc này không?" Tiểu Hoàn nếu biết Tiểu Thiên Cầm nuôi hơn hai mươi năm, nhưng không phải con trai mình, với tình tình ông ta, nhất định sẽ giận điên lên.

"Tôi hôm qua đã biết. Lúc trước Di Bích đã để lại chứng cứ đầy đủ trong máy tính, ông ta không tin. Ngày hôm qua anh đem mọi tư liệu có được cho ông ta, ông ta không thể tiếp tục không tin."

"Vậy bây giờ ở Tiểu gia chẳng phải là rối như bòng bong..."

"..."

Chu Tĩnh Nhã nhìn vết sẹo còn lưu lại trên cổ tay, xấu xí, dữ tợn, bờ ngoằn ngoèo trên cổ tay trắng nõn. Khi cô ta tới, Tiểu Thiên Cầm đã mua một căn hộ ba phòng ngủ hai phòng khách, có một người phụ nữ hơn 50 tuổi nấu cơm giặt giũ, giúp việc.

Chu Tĩnh Nhã đang đứng ở ban công ngăn người, nghe thấy ở phòng khách người giúp việc kia đang nói chuyện điện thoại cùng con gái, giọng rất lớn.

"... Ôi đừng lo lắng... Bà chủ thật ra không có, nhưng có một soái ca độc thân... Nga đứng rồi, gần đây có một người phụ nữ tới, cực kỳ thân thiết với cậu chủ ở đây, mẹ xem giống như tình nhân bao nuôi. Nghe nói từ cung đã bị cắt, mẹ vô cùng buồn bực không hiểu, cô ấy làm sao có thể cùng đàn ông làm chuyện đó, cho dù làm, khẳng định cũng là khô lợi hại a..." Nói xong cười rộ lên.

"Phanh!" Bình hoa bay qua, vỡ vụn bên chân bà giúp việc, bà ta sợ đến mức thét lên kinh hãi

"A".

Chu Tình Nhã giương tay vung một cái tát xuống, lúc chuẩn bị tới mặt bà giúp việc, đột nhiên ngừng lại: "Chị cao cao tại thượng, ôm giấc mộng công chúa đã đủ rồi! Đến lúc nên tỉnh..." Lời nói của Chu Thanh Dự lại vang lên trong đầu cô ta.

"Hừ!" Chu Tình Nhã dọa cho bà giúp việc trận, sau đó về mặt hung ác nói: "Lập tức cút ngay! Nếu không tôi sẽ khiến bà cả đời này không nói được nữa! Cút!!"

Bà giúp việc lập tức bỏ chạy vào phòng, sau đó vội vàng thu thập đồ đạc, nhanh chóng chạy mất dạng.

Về mặt Chu Tình Nhã âm trầm, nhú mày nhìn bức ảnh của Tiểu Thiên Cầm híp mắt lại. Tối hôm qua, cô ta nghe trộm được Tiểu Thiên Cầm cùng mẹ đẻ Đại Y Thiên nói chuyện. Mẹ Từ Hành, giống như bị hai người đó hãm hại, giấu ở phòng 231 phố Lục Trúc, nhưng còn sống hay đã chết, cô ta không dám xác định.

Nói đến Thẩm Gia Bích, Chu Tình Nhã đối với bà ấy vô cùng thân thiết, quan hệ rất tốt.

Chu Tình Nhã vừa suy nghĩ, vừa hút thuốc, một mình hút thuốc xong, cầm hai điếu thuốc của Tiểu Thiên Cầm. Đang do dự có nên tới Tiểu gia hay không, bỗng nhiên nhận được một tin nhắn

--

"Đến Tiểu gia gặp tôi, tôi có chuyện quan trọng muốn nói cho cô biết. Tiểu Thiên Cầm."

Là số lạ. Chẳng lẽ Tiểu Thiên Cầm mới đổi số điện thoại? Cũng đúng lúc Chu Tình Nhã muốn tới Tiểu gia xác định xem Thẩm Gia Bích có xảy ra chuyện gì hay không, vì thế lập tức ra khỏi nhà.

Nếu Tiểu Thiên Cầm phạm phải điều gì, cũng tốt, nắm được nhược điểm hấn ta, không cần phải chịu khuất nhục như vậy. Nếu không phải Tiểu Thiên Cầm họ Tiểu, có chỗ dựa, có khả năng giúp cô ta báo thù, cô ta thực sự hận không thể lột ra hấn ta!

Chu Tình Nhã đến Tiểu gia tìm Tiểu Hoàn. Cô ta không biết, ở Tiểu gia, Tiểu Hoàn cùng hai mẹ con Đại Y Thiên đang huyên náo ầm ỹ, cũng không biết, Lục Từ Hành và Hứa Mạt đang ở Tiểu gia chờ cô ta đến.

Ở Tiểu gia, Lục Từ Hành và Hứa Mạt thờ ơ, lạnh nhạt đứng một bên.

Đại Y Thiên không ngờ tới, Thẩm Gia Bích thế mà đã sớm chuẩn bị, trước khi tới đã sao lưu toàn bộ ảnh và chứng cứ vào trong máy tính! Thật là đáng chết!

"Anh Hoàn, anh nghe em nói, không phải như vậy. Thiên Cầm là con của anh, những thứ kia đều là giả! Anh không thể bị trúng kế a!"

"Ba! Con từ nhỏ lớn lên bên ba, chẳng nhẽ giữa chúng ta một chút tình cảm cha con đều không có sao?"

Tiểu Thiên Cầm đối với Tiểu Hoàn thật sự là có tình cảm, Tiểu Hoàn đối với hấn ta cũng có, nhưng... Phần tình cảm cha con này, đang bị lừa gạt, tài sản cùng chân tướng tàn khốc trước mặt, không thể chịu nổi đã kích này.

"Đừng gọi tao là cha! Đứa con hoang như mày với Tiểu Hoàn này một chút đều không có!! Các người là lũ lừa đảo! Lập tức cút cho tao!!"

"Anh Hoàn... Anh Hoàn, em đi theo anh hơn hai mươi năm, anh không thể đối xử với em như vậy a..."

Đại Y Thiên khóc, lắp bắp nói, do dự, về mặt Tiểu Hoàn vô cùng thịnh nộ, lại chửi lớn hai mẹ Đại Y Thiên.

Chu Tình Nhã chứng kiến một màn này thì lập tức kinh hãi, đây là đang diễn tuồng nào loạn gì? Tiểu Thiên Cầm, không phải con trai của Tiểu Hoàn?!

Trên lối rẽ tầng hai, Hứa Mạt và Lục Từ Hành nghe bọn họ nói chuyện. Hứa Mạt nhỏ giọng hỏi Lục Từ Hành.

"Chu Tình Nhã thật sự biết mẹ anh đang ở đâu sao?"

"Anh cũng không rõ cô ta biết hay không, nhưng mà... Ra tay từ chỗ cô ta, chắc sẽ có thu hoạch." Lục Từ Hành ôm Hứa Mạt thì thầm vào tai Hứa Mạt.

Tin nhắn vừa rồi gửi cho Chu Tình Nhã, là Từ Hành lấy sim mới gửi. Hai người thì thầm vài câu, tiếp tục quan sát tình hình dưới lầu.

Dưới lầu. Chu Tình Nhã đứng một bên nghe vài câu, sau đó hoàn toàn hiểu rõ!

Tiểu Thiên Cầm là con của Đại Y Thiên cùng một người đàn ông khác sinh ra, căn bản không phải là con của Tiểu gia! Lúc này lời nói dối bị vạch trần, hai mẹ con này đang sắp bị đuổi khỏi cửa!

Vậy lần này cô ta hi sinh, trông cậy vào Tiểu Thiên Cầm giúp cô ta trả thù, chẳng phải là giỏ trúc mức nước chẳng được gì sao?!!!

Lửa giận trong đầu Chu Tinh Nhã đã bùng bùng. Tên chết tiệt xấu xa này!

"Tiểu Thiên Cầm!! Hắn ta chính là hung thủ giết người! Hắn ta đã hại di Bích." Chu Tinh Nhã quát lớn một tiếng, tiếng cãi vã lập tức im bật, mọi người đồng loạt quay lại nhìn cô ta. Về mặt Đại Y Thiên đã xanh lại.

"Cô, cô nói bậy gì đó!"

"Nhã Nhã cháu nói thật sao?" Tiểu Hoàn kinh hoàng mở to mắt.

"Số nhà 231 phố Lục Trúc, đến sẽ biết."

Chu Tinh Nhã vừa dứt lời, từ trên lầu có bóng một người đàn ông lao xuống -- Lục Tử Hành, theo sau là Hứa Mạt. Lục Tử Hành không nói hai lời, trực tiếp lao ra khỏi cửa đến số nhà 231 phố Lục Trúc.

Chu Tinh Nhã nhìn thấy Hứa Mạt, còn chưa kịp nổi giận, cô đã bị người ta bóp nghẹn --

"Chu Tinh Nhã! Cô thế mà dám hại tôi! Cô chẳng nhẽ không muốn tôi giúp cô báo thù sao?! Cô không phải hận Hứa Mạt sao!!" Tiểu Thiên Cầm bóp cổ Chu Tinh Nhã gào thét.

Chu Tinh Nhã giãy dụa, đá một cước vào giữa háng Tiểu Thiên Cầm, Tiểu Thiên Cầm bị đau, Chu Tinh Nhã nhân cơ hội thoát khỏi hãm ta, âm ngoan hừ lạnh một tiếng: "Tôi hận Hứa Mạt, nhưng tôi cũng hận anh!!" Thanh âm vừa nhọn vừa sắc, tràn đầy căm giận!

Hai mẹ con Tiểu Thiên Cầm nhanh chóng bị bắt lại, đưa đến đồn cảnh sát.

Hứa Mạt lạnh lùng nhìn Chu Tinh Nhã. Chu Tinh Nhã hai má trắng nõn ngày xưa lúc này đã khô vàng, toàn thân chặt vật, sớm đã không còn chói lọi như trước. Tưởng tượng lại, Chu đại tiểu thư, phong thái quyền rũ cỡ nào, cao quý không ai bì nổi, mà nay....

Hứa Mạt không khỏi có chút thương hại. Chu Tinh Nhã đúng là đáng trách, Hứa Mạt hận cô ta, ghét thấu xương cô ta, nhưng mà bây giờ nghĩ lại, Hứa Mạt cô một đường quan rộng mở, mà Chu Tinh Nhã lại nhiều lần thua, càng về sau càng thảm hại. Chu Tinh Nhã thảm bại, đối với cô ta đó là một loại trừng phạt.

"Chu Tinh Nhã, lúc này tôi tha thứ cho cô, thù mới hận cũ xóa bỏ, cô về này đừng tới quấy rầy cuộc sống của tôi, được không? Hơn nữa, em trai cô đã đi tìm cô rất lâu rồi." Hứa Mạt nhìn Chu Tinh Nhã nói.

Chu Tinh Nhã nghe xong, về mặt càng tăng thêm thù hận.

"Hứa Mạt, cô đừng làm bộ làm tịch! Tôi đạt tới cảnh giới này đều là cô ban tặng! Cô còn giả bộ làm người tốt! Tôi nói cho cô biết, Hứa Mạt, chỉ cần tôi còn sống, cô đừng có mơ tưởng được sống an bình!!"

Chu Tinh Nhã trừng hai mắt oán hận, trước mắt đều đã rơi vào tuyết cảnh sau khi khóc, màu đỏ, dữ tợn.

Chờ cho Chu Thanh Dự nhận được tin nhắn của Hứa Mạt, vội vàng chạy tới, Chu Tinh Nhã đã đi rồi.

...

Lục Tử Hành ở căn nhà phố Lục Trúc kia tìm được thi thể Thẩm Gia Bích, chôn dưới đất, vô cùng thâm trầm.

"Đừng khóc, Mạt..." Lục Tử Hành về mặt chết lặng, an ủi bà xã, thay cô lau đi nước mắt.

"Nam nhi có lệ bất khinh đạn*, anh kìm nén không khóc, để em thay anh khóc đi..."

(*) Nam nhi có lệ bất khinh đạn: đàn ông có nước mắt, nhưng không dễ dàng rơi lệ.

Lục Tử Hành ôm bà xã trong lòng, hung hăng ôm chặt.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, lúc con muốn hiểu thuận đã không còn. Lục Tử Hành nhớ lại ngày xưa đối với Thẩm Gia Bích quá lạnh lùng. Là bởi bà ấy vứt bỏ anh trước, anh không muốn nhanh như vậy đã tha thứ cho bà.

Vốn tưởng còn có vài chục năm để rèn luyện, về sau cuối cùng có thể nhận nhau, tốt đẹp trở thành mẹ con máu mủ bình thường đúng nghĩa, nhưng không nghĩ tới, không thể lường trước được ý trời, tính mạng con người quá yếu đuối...

Nếu sớm đối xử với bà ấy tốt một chút thì tốt rồi...

Trong lòng Lục Tử Hành từng trận đau đớn.

Chân tướng sự việc được điều tra rõ, Đại Y Thiên chủ động thừa nhận tội giết người, không hề liên quan chút nào tới Tiểu Thiên Cầm. Nhưng mà Tiểu Thiên Cầm là tông phạm, hai người không trốn thoát được sự trừng phạt của pháp luật. Hai mẹ con Tiểu Thiên Cầm vì muốn nhận được sự khoan hồng của pháp luật, khai ra hoạt động của Đỗ Long Trạch cùng Chu gia.

Lục Tử Hành đã sớm chờ đến ngày này, âm thầm thu thập chứng cứ giao cho cảnh sát. Cứ như vậy, cho dù là tàn dư của Hắc long bang vì Đỗ Long Trạch báo thù, cũng sẽ không tìm đến Lục Tử Hành anh. Về phần đuổi bắt Đỗ Long Trạch, đó là chuyện của cảnh sát, anh không hơi đâu mà quan tâm.

****

Tháng ngày yên tĩnh trong một tầng đau thương.

Tiểu lão gia bệnh tình chuyển hướng tốt đẹp, nhưng mà thân thể không thể khỏe mạnh như lúc trước, Tiểu Hoành vợ chết, không còn tình nhân, chỉ còn một con trai là Lục Tử Hành, chán chường một thời gian ngắn, cuối cùng tỉnh lại, từ bỏ những thói quen xấu, toàn tâm toàn ý tập trung vào công tác.

Lục Tử Hành gần đây không có thời gian vui vẻ, công việc bận rộn, làm cho anh vừa về đến nhà là vùi đầu xuống giường ngủ. Hứa Mạt đau lòng, thường đưa cho anh vui. Lục Hi mấy ngày nay lên cân không ít, mập mạp trắng trẻo, chỉ quan tâm đến ăn uống, ngủ rồi đi vệ sinh. Cùng với Sở Yên Nhạc thích cười hi hi ha ha hoàn toàn bất đồng, đứa trẻ này thật sự là thích buồn bực, biểu tình lúc nào cũng thể hiện nghiêm túc, có mùi vị nghiêm chỉnh.

Sáng sớm hôm nay, Hứa Mạt trước tiên là tới Lục gia, cùng hai vợ chồng già Dương Thục Du hàn huyên tâm sự, sau đó bỏ xung ăn uống cùng quần áo cho bố mẹ chồng, buổi chiều chuẩn bị đến nhà Lưu Thi Ngữ nhìn xem.

"Nhóc con cọt nhà, hôm nay đi thăm dì Thi Ngữ cùng bạn tốt Tiểu Nhạc, được không a?"

Khỏe miệng Lục Hi phun đầy nước bọt, chớp chớp mắt nhìn, cũng không biết là có hiểu hay không đây.

Hứa Mạt vừa tới dưới lầu nhà Lưu Thi Ngữ, trông thấy một đôi nam nữ ở xa xa, cùng nhau đẩy xe em bé. Dĩ nhiên là Lưu Thi Ngữ cùng Sở Nam, chẳng lẽ hai người này đã hòa hảo?

"Thi Ngữ."

Sở Nam vốn phải đi, ôm lấy Tiểu Nhạc hôn một cái: "Ba ba phải đi, lần khác trở lại thăm con, ngoan."

Sở Nam buông Tiểu Nhạc ra, miễn cưỡng chào hỏi Hứa Mạt một cái rồi đi. Lưu Thi Ngữ thấy Hứa Mạt nhìn mình nghi hoặc, thoải mái cười, giải thích:

"Cho dù ly hôn, anh ta vẫn là ba của Tiểu Nhạc. Tôi... Không thể vì mình, tước đoạt đi tình thương của đứa bé..."

Lưu Thi Ngữ xoay người, cúi đầu sờ hai má mập mạp của con trai.

"Tiểu Nhạc, ba con đi làm xa, đi làm để kiếm tiền..." Lưu Thi Ngữ vẫn còn tiếp tục nói, trên cổ lưu lại vết sẹo dữ tợn, vết thương bị Chu Tinh Nhã gây ra ngày đó.

Hứa Mạt nhìn, nghe, trong lòng có một loại xúc động -- Nhìn như một người phụ nữ yếu đuối, lại là người kiên cường nhất, mặc kệ bão táp mưa sa, khóc cũng tốt, đau cũng tốt, cô ấy đều an tĩnh cắn răng vượt qua, trải qua nhiều chuyện khúc chiết như vậy, lúc này, cô ấy vẫn cười như cũ...

Đại khái, đây là do tính tình con người, cho dù cuộc sống có vô cùng nhấp nhô, cũng có thể tìm thấy con đường hạnh phúc.

Lãnh Thừa Phong đột nhiên gọi cho Lưu Thi Ngữ, điện thoại đổ chuông, Lưu Thi Ngữ thấy Hứa Mạt đang đứng cạnh, ngưng ngưng, vội vàng không nóng không lạnh nói vài câu, sau đó cúp máy.

Hứa Mạt cười, cũng không nói ra.

Tạm biệt Lưu Thi Ngữ, Hứa Mạt tính về nhà. Lục Tử Hành đêm nay không về, trong nhà chỉ còn cô cùng Lý Tinh Tinh, A Hồ, Tiểu Lý.

Chẳng hiểu vì sao, Hứa Mạt luôn cảm thấy bất an, cảm thấy sẽ có chuyện ập đến, suy nghĩ này đến vài lần, lại không tìm thấy nguyên nhân. Trong đầu luôn hiện ra lần cuối cùng gặp Chu Tinh Nhã ở Tiểu gia, câu cuối cùng cô ta nói lúc đó.

Trải qua thời gian lắng đọng, hồi tưởng lại những lần tranh đấu cùng Chu Tinh Nhã, Hứa Mạt tỉnh ngộ ra vài điều.

Muốn hại một người rất dễ dàng, muốn cho một người chịu khổ không khó, nhưng khiến người khác tổn thương đồng với việc mình gặp phải nguy hiểm. Biện pháp giải quyết tốt nhất một vấn đề, có lẽ không phải là công kích mà là hóa giải.

Nếu lúc trước Chu Tinh Nhã làm những chuyện đó, Hứa Mạt không có nổi giận, không sử dụng những phương pháp ngoan độc như vậy giáo huấn ngược lại, mà dùng một cách khác, bao dung sự với sự ghen tị và dã tâm của Chu Tinh Nhã, để cho Chu Tinh Nhã biết khó mà lui, để cô ta vì thế không hận cô, không để cho mối thù này càng kết càng sâu, có lẽ, có thể xảy ra tình trạng khác.

Chỉ tiếc là, trong cuộc sống không có hai chữ "nếu như". Tâm cô lúc đấy cũng không có vĩ đại được như vậy.

Hứa Mạt tắm rửa xong thì nhận được điện thoại của Lục Tử Hành gọi tới, muốn cô ra ngoài cùng anh đi tản bộ. Quảng trường EX mới mở một rạp chiếu phim, muốn cùng nhau đi xem.

Hứa Mạt và Lục Tử Hành đã chuyển đến một căn nhà khác, là một căn nhà lớn ba tầng độc lập, thanh tĩnh, so với căn nhà cũ thì rộng hơn, người giúp

việc cũng được đầy đủ hơn.

Tiểu Hi đang ngủ, Hứa Mạt dặn dò lại mấy người Lý Tinh Tinh, Tiểu Lý cùng A Hồ chăm sóc con trai mình cẩn thận.

A Hồ cùng Tiểu Lý đưa Hứa Mạt lên xe. Mọi người đều không chú ý tới, có một bóng người vụng trộm chui vào từ cửa!

"Đại tiểu thư, cô yên tâm cùng anh Hành ra ngoài vui chơi đi, mấy ngày nay anh Hành đều tăng ca quá độ, nên thoải mái buông lỏng một chút."

"Ừ, mọi người chăm sóc Tiểu Hi cho tốt, nhất định không được qua loa, biết không?" Hứa Mạt dặn dò.

"Yên tâm đi đại tiểu thư."

Hứa Mạt lên xe đi không xa, Lục Tử Hành gọi điện thoại tới: "Mạt, anh nhớ ra còn một ít đồ cần lấy, anh quay về một chuyến, đón em đi."

Hứa Mạt cười, thở dài một hơi: "Ai ôi, đại thiếu gia của tôi sao không nói sớm, em vừa mới lái xe đi."

Hứa Mạt cùng Lục Tử Hành đang lời qua tiếng lại ngọt ngào, bỗng nhiên có điện thoại gọi tới: "Từ Hành, em nghe điện thoại trước, lát nữa nói chuyện với anh sau."

Hứa Mạt treo điện thoại, là Chu Tinh Nhã gọi tới.

"Hứa Mạt, ha ha ha!! Đến đây đi, cô mau trở về nhà một chút nha! Tôi muốn xuống địa ngục, nhân tiện đem con trai cô đi cùng, cùng tôi xuống địa ngục ha ha ha --"

"Chu Tinh Nhã cô nói cái gì?!" Hứa Mạt khản trương.

"Đến đây đi, trở về đi, cô không phải hận ước tôi chết sao? Đến đây a, xem tôi chết thảm như thế nào."

Chu Tinh Nhã điên cuồng rống to, trong điện thoại chỉ còn tiếng thanh âm đô đô. Hứa Mạt vung đầu xe xoẹt một cái trở về nhà. Từ căn nhà phát ra khói cuộn cuộn, ánh lửa lượn lờ, Tiểu Lý cùng A Hồ ở bên ngoài gấp đến độ xoay quanh.

"Đại tiểu thư, cửa từ bị khóa từ bên trong, chúng tôi không mở được!!" A Hồ gấp đến mức muốn khóc.

"Tiểu thiếu gia cũng Lý Tinh Tinh đang ở bên trong! Hình như là Chu Tinh Nhã, mang xăng vọt vào trong đốt lửa!"

Vừa nghe con trai mình còn ở bên trong, Hứa Mạt gấp đến mức vành mắt đều đỏ.

"Khóa này ngay cả các anh đều không mở được sao? Cửa sổ thì sao!!"

"Đều đã thử qua, toàn bộ không mở được! Đã báo cảnh sát, đội cứu hỏa đang trên đường tới."

Bởi vì lúc trước Hứa Mạt bị bắt cóc, trong các phòng đều có lưới an toàn, bên trong khóa kín thì không vào được!

Trong phòng có ánh lửa chiếu lên, truyền đến âm thanh hô cứu mạng của Lý Tinh Tinh.

"Đem cửa đập ra! Bất luận có dùng cách gì cũng đập! Mau đập ra! Mau!"

Hứa Mạt gào thét!

"Vâng."

"Vâng, đại tiểu thư!"

Hứa Mạt gọi điện cho Chu Tinh Nhã, Chu Tinh Nhã rất nhanh liền nghe máy

"Chu Tinh Nhã, cô muốn thế nào thì mới đồng ý dừng tay lại!!"

"Dừng tay? Ha ha ha..." Chu Tinh Nhã đắc ý mà thê lương, cười lớn "Tôi còn có đường lui sao? Hứa Mạt, cuộc đời tôi đều bị hủy trong tay cô, đều bị phá hủy! Tôi lập tức phải chết, để cho con trai cô đi cùng tôi đi, tôi sợ cô đơn, vừa vặn có một người bạn nhỏ, ha ha ha ha..."

"Chu Tinh Nhã!! Cô mau mở cửa ra, cô nói đi, cô muốn cái gì tôi đều đáp ứng cô!! Chu Tinh Nhã!" Hứa Mạt gào thét, nước mắt không ngừng rơi, cảm thấy trời long đất lở

"Không thể! Hứa Mạt, tôi nói cho cô biết! Tôi hôm nay đã không muốn sống nữa, lúc này đang muốn tìm đường chết! Cô trơ mắt nhìn con trai cô cùng tôi chết đi!"

"Chu Tinh Nhã!!"

Điện thoại cắt đứt.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. Hứa Mạt trong lòng nóng như lửa đốt, neho mắt nhìn thấy cửa thông gió trên tầng cao nhất, nhưng cửa thông gió quá nhỏ, cũng quá cao, không thể bò lên được

"Bà xã" Lục Tử Hành đã tới, nhìn thấy tình huống không ổn. Lúc trên đường anh đã nhận được điện thoại.

"Tử Hành. Đứa bé cùng Lý Tinh Tinh ở bên trong! Chu Tinh Nhã ở bên trong muốn phóng hỏa thiêu chết bọn họ, làm sao bây giờ..."

"Cửa rất nhanh sẽ được phá, đừng sợ, anh sẽ cứu con. Đừng sợ..."

"Phanh --" Cánh cửa rút cục cũng đã mở

"Em ở bên ngoài, để bọn anh vào!"

"Không!"

"A Hồ giữ chặt cô ấy."

Hứa Mạt bị A Hồ kéo, chỉ có thể giương mắt nhìn Lục Tử Hành cùng Tiểu Lý xông vào.

"Tử Hành!!"

Vô cùng lo lắng, lo lắng Lục Tử Hành cũng sẽ gặp chuyện nguy hiểm. Làm sao bây giờ, Hứa Mạt lần đầu tiên sợ hãi như vậy.

Lục Tử Hành ở tầng một phát hiện ra Lý Tinh Tinh bị trói, Tiểu Lý vội vàng cởi dây thừng cho Lý Tinh Tinh. Lý Tinh Tinh lập tức thoát ra ngoài, sợ hãi đến choáng váng.

"Tinh Tinh, Tinh Tinh, đứa bé thế nào? Đứa bé thế nào rồi?!!" Hứa Mạt muốn điên rồi.

Lý Tinh Tinh nói năng lộn xộn, chỉ biết khóc lớn.

Hứa Mạt vùng ra khỏi tay A hồ, muốn xông vào, Lục Tử Hành ôm Tiểu Hi đi ra. Hứa Mạt tâm trạng sụp đổ toàn bộ thế giới lúc này giống như thấy hừng đông. Chông cùng con trai cô, cuối cùng đều an toàn...

"Con trai, con trai, để em nhìn xem..." Hứa Mạt vội vàng ôm Tiểu Hi, đứa bé khóc đến tê tâm liệt phế, vô cùng sợ hãi. Hứa Mạt sờ trên dưới con một lần.

"May mắn, thật tốt, con không có bị thương, con trai, con muốn hù chết mẹ a..." Hứa Mạt roi nước mắt. Đứng rồi...

"Chu Tinh Nhã đâu?!"

Lục Tử Hành quay đầu nhìn lên tầng ba, nơi có ngọn lửa sáng rực.

"Cô ta đem căn phòng trên tầng ba khóa chặt, không thể vào được..."

"Đứa bé..."

"Đứa bé đặt trong phòng ngủ tầng hai, cô ta cũng không có ôm..."

Mạt ngoài ý muốn, trong lòng dâng lên một cảm giác khổ sở. Chu Tinh Nhã cũng không hạ tội hậu thư trả thù...

"Anh vừa rồi khuyên cô ta, cô ta sống chết không chịu mở cửa. Đội cứu hỏa sắp đến có lẽ còn có thể cứu..." Ánh mắt Lục Tử Hành có chút âm trầm

Hứa Mạt giương mắt nhìn về phía cửa sổ tầng ba, Chu Tinh Nhã trong đám lửa đứng yên, vẻ mặt bi thương nhìn bọn họ

Trong phòng chỉ còn lại Chu Tinh Nhã, cô ta thật sự muốn hủy diệt chính mình.

Đội cứu hỏa tới, Chu Thanh Dự cũng đồng thời xuất hiện, Hứa Mạt thông báo cho anh ta.

Chu Tinh Nhã lúc bị cứu thì cánh tay và trán đều bị bỏng, nhưng lí trí còn thanh tỉnh.

Chu Thanh Dự ôm cô ta lên xe cứu thương.

"Chị, chị tại sao lại ngốc như vậy! Mặt bị thiêu hủy về sau sao có thể lập gia đình!" Chu Thanh Dự đau lòng lo lắng không thôi, mù quáng.

Chu Tinh Nhã nhìn thấy em trai hốc mắt đỏ ửng, nước mắt chảy xuống: "... Khi con..."

Lời vừa ra miệng, thanh âm đã khàn.

"Đừng nói nữa. Cũng đừng nói gì cả... Nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, tất cả sẽ qua đi, tất cả sẽ qua... Mẹ đang trên đường tới, bà nghe thấy chị xảy ra chuyện nguy hiểm thiếu chút nữa bị dọa chết khiếp. Chúng ta là người một nhà, thật sự không thể để chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn nữa, một cái gì cũng không thể mất đi... Chị..."

Chu Thanh Dự thốt khổ nỉ non, nước mắt rơi.

Chu Thanh Nhã thấy em mình đường đường là một người đàn ông, vì mình mà rơi lệ, thật sự còn yêu thương cô ta, còn có người nhà... Cô ta còn có người nhà...

Nhà...

Chu Tinh Nhã còn sống, không chết.

Lục Tử Hành thương lượng cùng Hứa Mạt về chuyện khởi tố Chu Tinh Nhã hay không. Hứa Mạt lo lắng một lúc lâu, sau đó quyết định tạm thời không truy tố. Một là Chu Thanh Dự cầu xin, cam đoan nhất định sẽ không để cho chị mình tới quấy rầy, hai là, Chu Tinh Nhã đã biến thành như vậy, mặc dù cô ta gieo gió gặt bão, những Hứa Mạt cảm thấy mình cũng có trách nhiệm.

...

Mùa hè trôi qua, mùa thu trôi qua, đảo mắt mùa đông tuyết lại tới

Hệ thống lò sưởi hơi trong nhà xảy ra vấn đề, sửa chữa hai ngày vẫn chưa tìm ra được nguyên nhân.

Hứa Mạt lúc này hai tay đang lạnh đến phát sợ, đang dùng bếp nung điện hơ tay. Đây là bếp nung Luru Thi Ngữ lấy ra, nói là dùng rất tốt.

Luru Thi Ngữ gần đây rất thuận lợi, mới tìm được công việc, làm nhân viên thu ngân ở hiệu sách, lúc nhàn hạ có thể đọc sách, rất thích hợp với tính cách của cô. Theo báo cáo của Lãnh Thừa Phong, anh đã có đột phá tiến triển, về bản chất là sắp tới thời điểm có thể vượt rào. Nếu "thành" muốn nói cảm ơn thật tốt đến Hứa Mạt, đang hợp tác cái gì, tiếp tục phát triển.

"Cẩn thận a, tiểu cọt nhả, ngày hôm qua con còn đựng đầu vào bao, lúc này đã không còn nhớ đúng không, chạy loạn khắp nơi. Tinh Tinh, Tinh Tinh..." Hứa Mạt bế con lên, đưa cho Lý Tinh Tinh. Đứa bé đã hai tuổi, có thể chạy nhảy vui vẻ.

"Vâng, đại tiểu thư gọi tôi?"

"Đem thăng nhóc xuống dưới lầu đi, đứa bé ở chỗ này âm ỉ, làm cho tôi không cách nào nghĩ tới phương án tuyên truyền."

"Vâng."

Lý Tinh Tinh thuần thục đỡ lấy Tiểu Hi, cậu nhóc kia vừa biết mình bị đuổi đi, y y oa oa cà lăm nói không lên không, lú lo tỏ vẻ bất mãn.

Cậu nhóc cuối cùng cũng bị mang đi.

Hứa Mạt viết xong phương án thuận lợi, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời chiều chạng vạng, từng bông tuyết rơi nhẹ liêu phiêu trong làn gió. Đèn đường đã từ từ sáng lên. Xa xa bên kia đường, hai ba người vội vã đi lại, có lẽ đang vội về nhà.

Lục Tử Hành có lẽ đang ở cách đây hai con phố, đi qua cầu trên sông Trường Giang, nếu không bị kẹt xe, thì khoảng 10 phút nữa có thể về đến nhà.

Lý Tinh Tinh gõ cửa.

"Có việc gì sao?"

"Đại tiểu thư, có người mang một bức thư đến đây."

Hứa Mạt mở thư, không có người gửi. Chỉ có mấy hàng chữ --

"Hứa Mạt, cô vĩnh viễn không biết, tôi hận cô như thế nào! Có bao nhiêu mong muốn cô biến mất trên thế gian này! Nếu không phải vì cô, tôi sẽ không trở thành cái dạng này, nhà không còn là nhà nguyên vẹn, thân thể cũng không nguyên vẹn, bị người ta nhục mạ. Đều là do cô! Hứa Mạt, tôi thật sự vô cùng hận cô, thật hận! Cho nên... Đòi này, tôi không muốn gặp lại cô!"

Hứa Mạt đọc đến dòng cuối cùng kia, trầm tư vài giây, khóa miệng cong lên.

Không gặp lại nhau, chính là điều tốt nhất.

"Kỳ thật tôi rất ghét cô."

Hứa Mạt lăm bắm vài câu, nghe thấy dưới lầu có giọng nói cười đùa, mơ hồ nghe thấy Lục Tử Hành đang nói với con trai "... Tiểu tử, con đối với cha

mình lại có thủ đoạn cùng vận khí giống như vậy, rối loạn như vậy về sau cũng không tìm được bà xã tốt đâu..."

Hứa Mạt nghe vậy không khỏi cười ra tiếng. Không đứng đắn a.

"Bà xã, anh đã trở về. Em cười cái gì?" Lục Tử Hành tiến vào thư phòng thấy Hứa Mạt đang cười.

Hứa Mạt ôm cổ Lục Tử Hành, giả vờ giận dữ: "Này, anh nợ em tuần trăng mật, có phải lúc này nên đưa em đi không?"

"Ách... Cái này... Thứ tư tuần sau Tam Khẩu Nhẫn đồ sứ triển lãm mời anh, bởi vì cửa hàng kia theo anh từ lúc bắt đầu, cho nên... em cũng biết là anh không thể không đi. Tiếp theo sau đó là ông nội anh bên kia muốn mở bệnh viện, em cũng biết anh không thể không đi..." Lục Tử Hành cảm sỗ kể khổ một đồng hành trình bị thư ký an bài, tỏ ra mình vô cùng bận rộn.

Hứa Mạt càng nghe mặt càng thối: "Xú tiểu tử! Em đường đường là thiên kim Hứa gia, đi theo anh chịu khổ không nói, ngay cả một cái trăng mật cũng không có, rõ ràng đã nói xong..."

Công nhân làm việc một năm còn có 5 ngày nghỉ phép, em làm vợ anh hai năm còn không có ngày nghỉ..."

Lục Tử Hành cười tươi, nhéo nhéo mặt bà xã: "Thật xin lỗi, bà xã, chuyện quan trọng nhiều lắm. Đúng rồi, còn có một chuyện quan trọng muốn tìm em thương lượng, một món chuyện rất khẩn cấp phải làm, ngày kia phải làm."

"Chuyện gì."

"Ngày kia chúng ta... Phải đi đảo Tô Mai hưởng tuần trăng mật, hay là đi Hawaii, hoặc suối nước nóng Nhật Bản?"

Hứa Mạt vừa nghe, ánh mắt lập tức phát sáng.

"Đồ đàn ông thối, anh dám lừa bỡn em!"

Hứa Mạt đánh lên ngực Lục Tử Hành. Hai năm, ngực Lục Tử Hành ngày càng bền chắc.

Cửa phòng sách đóng lại, hai vợ chồng trong thư phòng làm chuyện xấu. Trong cánh cửa vang lên các loại thờ cấp cùng tiếng đồ vật rơi xuống.

Ngoài cửa Tiểu Hi dán lỗ tai vào cánh cửa, dùng sức nghe, tay cầm cây roi da. Nghe một lát liền dùng sức gõ cửa.

Hai vợ chồng đang cao hứng, không thể không ngừng, Lục Tử Hành trong bụng một trận lửa giận, đen mặt mở cửa phòng, thấy con trai vô tội mở to mắt đem roi da đưa cho mình.

"..."

___ Chính Văn Hoàn ___

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Và Trung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.